

truyenfull.vn

Hành Trình Chinh Phục Tiểu Ác Ma

Mai Linh Tuyết Mai

HÀNH TRÌNH CHINH PHỤC TIỂU ÁC MA

Tác giả: Mai Linh Tuyết Mai

Thể loại: Ngôn Tình, Hôn Nhân, Báo Thù, Sủng Ngược Đan Xen,
Truy Thê, HE, Nam Nữ Chính Sạch

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: 1: Vợ Tàn Phế Chồng Đào Hoa

Trong căn phòng khách sang trọng, đèn trên trần nhà sáng choang, không khí tản mát mùi hoa lưu ly ngọt dịu và quyến rũ.

Giờ phút này, Quận Hy Ca đang điem tĩnh ngồi trên xe lăn, ánh mắt lạnh lùng quan sát người đàn ông đẹp như tạc phía đối diện.

Có lẽ khuôn mặt này cô khó lòng mà quên được, bởi vì cô đã ấn tượng ngay từ lần gặp đầu tiên.

Đôi mắt anh rất có chiều sâu, sống mũi cao thẳng cùng với xương hàm vuông vức tựa hồ được bàn tay Thượng Đế đẽo gọt nên, dễ dàng khiến cho người nhìn rơi vào u mê không lối thoát.

Ở người đàn ông này phảng phất một khí chất cuốn hút khôn tả, yêu nghiệt đến chết người...

Qua một lúc, Quận Hy Ca khẽ chớp đôi mắt to tròn, cô cúi đầu mân mê tách trà trên tay, nhàn nhạt hỏi.

"Anh thực sự muốn cưới tôi?"

Diêm Dụ nhìn cô thật sâu, khóe miệng anh câu lên một độ cong vừa phải: "Đúng vậy."

Quận tiểu thư, không biết tôi có phúc phận được làm bạn đời của em không?"

Chưa đợi Quận Hy Ca kịp mở miệng, cha mẹ cô bên cạnh đã kịch liệt phản đối.

"Diêm Dụ, cho dù Quận gia có lâm vào đường cùng đi chăng nữa thì cũng sẽ không bao giờ gả con gái cho anh."

Tốt nhất là anh nên về đi!" Mẹ cô vỗ bàn một cái, không khách khí mà từ chối thẳng thừng.

Ba cô cau mày nhắc nhở mẹ cô, dù sao thì Diêm gia cũng không phải loại dễ chọc, nếu đắc tội với Diêm Dụ, chỉ e anh ta sẽ không để Quận gia được yên ổn.

"Danh tiếng của anh..." Ba cô khựng lại rồi thở dài, "Chúng tôi không yên tâm giao Hy Ca cho một người như vậy.

Mong Diêm thiếu gia thông cảm..."

Cả cái thành phố hay thậm chí là cả cái đất nước này, có ai lại chưa từng nghe qua vị hoa hoa công tử mang tên Diêm Dụ.

Anh ta dục cầu bất mãn, phóng túng quá độ, thường xuyên phải tìm đến các cô gái để giải quyết nhu cầu.

Trên đời làm gì có người ba mẹ tốt nào muốn gả con gái mình cho anh ta, huống hồ Quận Hy Ca lại là cành vàng lá ngọc được ba mẹ nâng niu, chiều chuộng hết mực, há có thể để cho cô chịu thiệt thòi? Hơn nữa, Quận Hy Ca bây giờ đã trở thành một kẻ tàn phế, người đàn ông nào cũng tránh cô như tránh tà, vậy mà Diêm Dụ lại khác, anh vô duyên vô cớ muốn cưới cô, bất kì ai cũng sẽ nảy sinh lòng nghi ngờ, ba mẹ cô không ngoại lệ.

Đối với sự phản đối của ba mẹ Quận Hy Ca, Diêm Dụ vẫn ngồi yên không động đậy, ánh mắt anh như có lửa quét qua người cô một lượt.

Lúc này, Quận Hy Ca cũng đang chăm chú nhìn anh, trong mắt cô lóe lên tia sáng lạnh.

Chợt, cô quay sang nói với ba mẹ, giọng nhẹ nhàng: "Hôn sự này con đồng ý ạ!"

Ba mẹ cô kinh ngạc không thôi: "Hy Ca, con...!con không nói đùa chứ?!"

Quận Hy Ca nghiêm nghị đáp: "Ý con đã quyết, không phải nói đùa!"

Ba mẹ cô nhìn nhau không nói gì, thái độ của Diêm Dụ rất bình thản, giống như anh ta đã dự liệu từ trước.

Lẽ nào con gái của bọn họ bị uy hiếp?

Nhưng theo hiểu biết của họ, tính cách của Quận Hy Ca rất cứng rắn, cô đã không muốn làm gì thì dù có kềm dao vào cổ cũng không bắt ép được.

Có lẽ đây là cô tự nguyện, nhưng vì lý do gì?

Bầu không khí trầm mặc trong phút chốc, Diêm Dụ chậm rãi nhấp một ngụm trà nóng, động tác ung dung, ưu nhã.

Anh ngược mắt nhìn ba mẹ Quận Hy Ca, lịch sự nói: "Chuyện coi như đã định, vậy con xin về trước."

Nói rồi, anh nháy mắt với cô, đứng dậy rảo bước ra ngoài.

Quận Nhĩ Trúc vừa mới đi mua sắm về, tâm trạng rất vui vẻ.

Cô ta vẫy tay với người bạn của mình, liếc nhìn người đàn ông cao ráo đang mở cửa xe ô tô, lông mày hơi nhíu lại.

Có điều, cô ta chưa kịp định thần thì chiếc Land Rover đã khởi động rồi đánh lái đi mất dạng, chỉ để lại một làn khói sặc sụa, hất thẳng vào mặt cô ta.

Quận Nhĩ Trúc bực bội che miệng, nhanh chóng xoay người vào trong.

Cô ta nhìn qua Quận Hy Ca, nhẹ nhàng đặt đồ sang một bên, bày ra bộ dạng ngoan ngoãn: "Ba mẹ, người lúc nãy là ai vậy ạ?"

"Chị con sắp lấy chồng rồi, con...!cũng chuẩn bị đi!" Quận Lĩnh phẩy phẩy tay, vẻ mặt không muốn nói nhiều.

Đáy mắt Quận Nhĩ Trúc xẹt qua tia ác độc, cô ta cắn răng, làm như vô ý nói: "Chẳng phải Âu Dương gia đã từ hôn với chị Hy Ca từ nửa tháng trước, sao lại..."

"Nhĩ Trúc!"

Tĩnh Tuyết quát lên một tiếng chói tai, bà không ngờ đứa con gái nuôi này càng ngày càng lớn mật, cũng không biết giữ mồm giữ miệng gì cả.

"Mẹ...!con xin lỗi, con không cố ý..." Quận Nhĩ Trúc cúi đầu thật thấp, hai tay bấu vào nhau, giọng cô ta ủy khuất như thể sắp khóc.

Thấy vậy, Quận Hy Ca nhếch miệng đầy khinh thường, đừng tưởng cô không hiểu lời nói của cô ta có ý gì.

Muốn chọc vào nỗi đau của cô ư, tiếc rằng không có tác dụng...! Cô hoàn toàn không có cảm giác lưu luyến vị hôn phu cận bã kia, vốn dĩ hôn ước đó không có sự đồng ý của cô mà...

"Em gái à, uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, đừng để chị nhắc lại nữa nhé!"

Quận Hy Ca nở một nụ cười lạnh lẽo, hai con ngươi âm trầm híp lại. Răng Quận Nhĩ Trúc nghiêng vào nhau ken kết, cô ta đè nén xung động trong lòng, yếu ớt đáp: "Em biết rồi."

Quận Hy Ca thu lại nụ cười, cô ra hiệu cho vệ sĩ đẩy xe lăn đi, chỉ ném lại một câu: "Nếu em thắc mắc thì chị sẽ nói cho em biết, chồng của chị là đại thiếu gia Diêm Dụ."

Quận Lĩnh và Tĩnh Tuyết phiến não bỏ lên lầu, một mình Quận Nhĩ Trúc chờ đợi ngồi trên sofa.

Cô ta siết chặt nắm tay, cực kì không cam lòng.

Tại sao Quận Hy Ca đã mất đi đôi chân mà vẫn được đàn ông để ý, còn cô ta thì lại không?! Hừ, đúng là một ả hồ ly tinh!

Mặc dù Diêm Dụ không tốt, nhưng suy cho cùng anh ta vẫn là người Diêm gia.

Một khi có thể lực của Diêm gia chống lưng, Quận Hy Ca nhất định sẽ điều tra ra chuyện năm đó, bí mật của cô ta rất có khả năng sẽ bị lộ tẩy.

Càng nghĩ Quận Nhĩ Trúc càng thêm sợ hãi, cô ta không thể cứ khoanh tay đứng nhìn được...

"Quận Hy Ca, cả đời này chị đừng mong với tới được hạnh phúc." Cô ta cười gằn hai tiếng, đôi mắt đỏ ngầu trông rất đáng sợ.

...

"An Cửu, cô ra ngoài trước đi!"

Quận Hy Ca lạnh lùng nói với vệ sĩ của mình, sau đó, cô tự đẩy xe lăn đến trước bàn trang điểm, lấy từ trong hộp tủ ra một chiếc bật lửa

mạ bạc.

"Diêm Dụ, cuối cùng anh cũng tìm đến tôi rồi à?"

Cô tùy tiện xoay qua xoay lại chiếc bật lửa trong tay, tầm nhìn dừng lại rất lâu trên kí hiệu hình con sói.

Cô nghĩ mãi không thông, rốt cuộc nó có ý nghĩa gì mà khiến người đàn ông này phải lao tâm lao lực đến vậy?

Chương 2: 2: Rước Dâu

Ngày lễ cưới diễn ra, biệt thự Quận gia được trang hoàng lộng lẫy. Quận Hy Ca nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của mình đã được trang điểm kĩ càng, trong lòng không khỏi cảm thán.

Ông trời ưu ái ban cho cô đầy đủ sắc vóc, cho nên nhìn thế nào cũng thấy kiều diễm.

Ánh đèn vàng chiếu lên làn da phấn nộn của cô, hàng mi dài chốc chốc khẽ lay động, ngũ quan tinh tế, cân xứng, thực sự đẹp không tì vết.

Mái tóc đen nhánh được tỉ mỉ uốn xoắn từng lọn, búi lỏng ở sau gáy, gắn chặt với tấm voan mờ ảo.

Bộ váy cưới mà cô mặc trên người được đích thân Diêm Dụ chuẩn bị, phần tà váy bông bênh như mây điểm tuyết những viên kim cương đắt tiền, phía trên được thiết kế khéo léo lộ ra bờ vai trần trắng muốt cùng với cần cổ thon dài.

Nói không ngoa nhưng trông cô chẳng khác gì nàng công chúa chìm trong xứ sở sương mù, chỉ tiếc rằng...!đôi chân đã không còn nguyên vẹn.

Quận Hy Ca cất giọng trầm lạnh: "An Cửu!"

Nghe thấy tiểu thư gọi, An Cửu lập tức tiến tới, cung kính hỏi: "Tiểu thư có gì cần dặn ạ?"

"Cô sẽ theo tôi về Diêm gia chứ?"

An Cửu thoáng sửng sốt, sau đó vui mừng đáp: "Đó là điều đương nhiên."

Tiểu thư đã cứu mang cô ta từ nhỏ tới lớn, dù có đi đến tận cùng trời

cuối đất, cô ta cũng nguyện ý.

Quận Hy Ca không bày ra biểu tình gì đặc biệt, cô gật đầu, đoạn nhỏ giọng dặn dò: "Chú ý nhất cử nhất động của Quận Nhĩ Trúc, cô ta chắc chắn sẽ không ngồi yên."

"Vâng."

Hai giờ sau, xe đón dâu rốt cuộc cũng đến.

Ngoài cổng, mười mấy chiếc Land Rover sang trọng nối đuôi nhau, toàn thân phủ đầy hoa uất kim hương, đội hình trông cực kì hoành tráng.

Diêm Dụ từ trên chiếc xe dẫn đầu bước xuống, một thân tây trang sáng ngời, đôi mắt anh mang theo vẻ phong tình vạn chủng, đảo qua đám đông trước mặt.

Khóe môi anh hơi cong, vô thức chỉnh trang lại caravat.

Từ đằng sau, một người đàn ông điển trai đang chậm rãi tiến về phía này, trên mặt phờ phớt ý cười.

Diêm Lãnh dừng lại bên cạnh Diêm Dụ, ghé vào tai anh hỏi nhỏ:

"Anh trai của em, vì sao lại lựa chọn Quận Hy Ca thế?"

Trong mắt Diêm Dụ toát lên vẻ lạnh lùng, anh im lặng không đáp, vài giây sau liền cười nói: "Muốn biết vì sao à? Có gan thì hãy đi hỏi chị dâu của em."

Diêm Lãnh không quan tâm "xùy" một tiếng, ai mà hiểu được trong đầu anh trai hẳn nghĩ gì? Người tốt không muốn làm, lại cứ muốn làm người xấu cho bằng được...! Bây giờ thì hay rồi, mỗi khi người ta nhớ đến hai thiếu gia của Diêm gia, trong lòng đều mặc định rằng Đại thiếu gia là một người đào hoa, vô dụng, còn Nhị thiếu gia là một người tài giỏi, lịch lãm.

Nhưng liệu có mấy người biết được sự thật bên trong chứ?

Nghĩ ngợi lung tung, Diêm Lãnh không khỏi có chút mong ngóng Quận Hy Ca.

Trước khi xảy ra tai nạn, cô ấy vẫn là một bác sĩ khoa ngoại đầy triển

vọng, được mệnh danh là "bàn tay vàng" trong nước, cứu sống không biết bao nhiêu bệnh nhân vượt qua cơn nguy kịch.

Thế nhưng, bất hạnh thay là cô lại chẳng thể tự cứu lấy mình, mất đi đôi chân, sự nghiệp của cô cũng không cánh mà bay, từ đó về sau chỉ có thể làm một thiên kim an phận thủ thường...

Một câu thôi, "hồng nhan bạc phận", năm xưa, đàn ông si mê Quận Hy Ca bao nhiêu thì bây giờ lại chán ghét cô bấy nhiêu.

Có lẽ chỉ có Diêm Dụ mới vừa mắt, hai người này lấy nhau, không biết chừng sẽ trở thành cặp vợ chồng xứng đôi vừa lứa trong truyền thuyết.

Vợ tàn phế, chồng đào hoa?

Thật nực cười làm sao!

Diêm Dụ quắc mắt nhìn vẻ suy tư của Diêm Lãnh, anh hắng giọng, nhanh chóng cất bước vào trong.

Mặc kệ mục đích của hôn sự này là gì, anh vẫn cảm thấy hơi nôn nóng.

Quận gia không mời nhiều khách khứa, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài ba người họ hàng thân thích.

Chung quy, tất cả đều thuận theo ý của Quận Hy Ca.

Dù sao đôi chân tàn tật này cũng gây cho cô rất nhiều trở ngại, bớt được càng nhiều phiền phức thì càng tốt.

An Cửu từ trên cửa sổ nhìn xuống, cô nói với Hy Ca: "Tiểu thư, Diêm thiếu gia đã đến."

Quận Hy Ca bình thản gật đầu: "Chúng ta xuống dưới."

Cửa vừa mở ra, hình bóng của Quận Nhĩ Trúc đã ngay lập tức đập vào mắt.

Hôm nay, cô ta ăn vận rất nổi bật, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng đỏ chói, đoán chừng là muốn lấn át luôn cả chủ nhân hôn lễ.

Quận Hy Ca khẽ nhướn mày, cô hỏi: "Em đứng đây làm gì?"

"Chị..." Quận Nhĩ Trúc cười giả lả, cô ta cúi người định nắm lấy tay Hy Ca, nhưng lại bị cô tuyệt tình hất ra.

Thâm tâm Quận Nhĩ Trúc phần hận không thôi, có điều, cô ta vẫn phải cẩn rắng nhịn nhục, làm ra vẻ tự nhiên mà đưa tay vuốt tóc. Ánh mắt Quận Hy Ca lóe lên tia mắt kiên nhẫn, cô lạnh giọng mở miệng: "Nếu không có chuyện gì, cảm phiền em tránh đường cho chị, được không?"

Quận Nhĩ Trúc thềm mắng cô vài câu, cô ta mỉm cười, đoạn cầm lấy chiếc cốc thủy tinh đựng nước trên tủ, đưa đến trước mặt cô: "Em đã pha cho chị một cốc vitamin, chị đi đường dài sẽ rất mệt, nên uống cái này cho khỏe."

"Ồ..." Quận Hy Ca nhếch môi, cô thong dong đón lấy chiếc cốc, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Nhĩ Trúc, em tốt một cách bất ngờ, chị cảm thấy không yên tâm."

Hay là...!em cứ uống thử đi!"

Quận Nhĩ Trúc nhíu mày, hốc mắt tức khắc ầng ậng nước, "Sao chị có thể nghi ngờ lòng tốt của em như vậy? Chị không thích thì thôi, lần sau em sẽ không thể nữa..."

"Hai đứa lại làm sao?!"

Quận Lĩnh đột nhiên xuất hiện, ông cau mày quát khế, khí thế uy nghiêm vô chùng.

Quận Hy Ca nhún vai, cô chớp thời cơ lên tiếng trước: "Ba, con gái sắp gả đi xa, pha cho Nhĩ Trúc một cốc vitamin, nhưng..."

Nói nửa chừng thì cô bỗng khựng lại, mặt cúi thấp, không nhìn rõ biểu cảm.

Nghe vậy, Quận Lĩnh bèn nhìn Quận Nhĩ Trúc, ông chán chường lắc đầu, than thở nói: "Hai đứa lớn cả rồi, có chút chuyện còn con này cũng xảy ra mâu thuẫn được...!Ba thật là hết cách."

Móng tay Quận Nhĩ Trúc xuyên vào lòng bàn tay, cô ta giận đięng người nhưng không làm gì được.

Kín đáo lờm Quận Hy Ca một cái, cô ta xích lại gần Quận Lĩnh, nũng nịu lắc lắc cánh tay ông, "Ba...!bọn con vẫn ổn mà."

Quận Hy Ca nở một nụ cười giấu cợt, cô nheo mắt nhìn cốc nước

trong tay, bắt chọt, người cô hơi nghiêng về phía trước, nước cũng thuận thế mà vấy lên làn váy của Quận Nhĩ Trúc.

"Chị!" Quận Nhĩ Trúc cơ hồ gào lên, cô ta mở to mắt nhìn chiếc váy ướt nhách, ngực phập phồng tức giận.

Quận Hy Ca ra hiệu cho An Cửu đẩy xe, cô cực kì không có thành ý nói: "Xin lỗi, trượt tay."

Muốn bẫy cô, hay là chuốc xuân dục? Mẹ kiếp, gậy ông đập lưng ông! Nể tình ba mẹ vẫn còn có chút tình cảm với người con nuôi này, cô sẽ tạm tha cho cô ta một lần.

Lần sau...!không chắc được.

Quận Hy Ca thuộc típ người rạch ròi, công tư phân minh.

Cô có thù báo thù, có ân báo ân, một khi đã phát hiện ai muốn mưu hại mình, cô nhất định sẽ cho kẻ đó nếm mùi vị quả đắng.

Quận Lĩnh thờ dài, ông bảo Quận Nhĩ Trúc đi thay quần áo trước, sau đó mới cất giọng trầm trầm: "Hy Ca, ta không biết lý do con đồng ý hôn sự với Diêm Dụ là gì.

Nhưng ta luôn ủng hộ con, nếu gặp phải khó khăn, con đừng ngần ngại mà hãy nói với ta! Tâm nguyện của ba mẹ rất đơn giản, chỉ cần con hạnh phúc là ba mẹ vui rồi."

Quận Hy Ca quay đầu nhìn ông, cô nở nụ cười ấm áp, sống mũi bỗng cay xè, "Cảm ơn ba."

Quận Lĩnh hít sâu một hơi, ông đích thân đẩy xe lăn cho con gái, nói: "Diêm Dụ đã đợi ở dưới nhà, ta vẫn hy vọng nó là một người đàn ông tốt..."

Phải là người đàn ông tốt thì mới có thể chăm sóc chu đáo cho con gái ông được chứ.

Ông không hiểu Diêm Dụ, cũng chỉ biết tên tuổi của hắn qua lời đồn, mà lời đồn thì không ai phân biệt được thật giả...

Quận Lĩnh đã trải qua hơn nửa đời người, qua phong thái và hành động của Diêm Dụ, ông thấy có lẽ anh cũng không đến nỗi nào.

Chỉ là...!ông thật sự không hề an tâm khi gả Hy Ca cho anh.

Ông có cảm giác như cây bắp cải mình vất công chăm bẵm lâu ngày, sắp sửa tới kì thu hoạch lại bị heo ăn mất.

Rất đau lòng, rất mất mát...

Trong góc, Quận Nhĩ Trúc đã chứng kiến hết tất cả.

Cô ta đay nghiến cào móng tay vào tường, đáy mắt xẹt qua tia thâm hiểm khó lường.

Chương 3: 3: Đến Đồn Cảnh Sát Vào Ngày Cưới

Dưới đại sảnh, Diêm Dụ đã đứng chờ vài phút.

Sắc mặt Tĩnh Tuyết không có vẻ gì là dễ nhìn, bà đảo mắt lờm anh, giọng lạnh lùng: "Rốt cuộc anh đã bỏ bùa mê thuốc lú gì con gái tôi?" Ánh mắt bà lộ ra tia xót xa nhưng đã nhanh chóng giấu nhem đi, "Hy Ca cứ nằng nặc đòi lấy anh, giờ đây hôn sự đã thành, tôi...!cũng chỉ mong anh hãy đối tốt với nó..."

Diêm Dụ mỉm cười, anh mong ngóng nhìn lên trên lầu.

Diêm Lãnh từ lâu đã không nhịn được, anh muốn giúp anh trai mình nâng độ hào cảm trong mắt ba mẹ vợ, nghĩ nghĩ, thế là bèn chậm rãi nói: "Bác gái không cần lo đâu ạ, anh ấy nhất định sẽ thương yêu chị dâu!"

Tĩnh Tuyết dùng khăn tay chấm lên khóe mắt, bà khinh bỉ, "Chứ không phải là ra ngoài tìm gái hả?"

Diêm Lãnh câm nín, ở đây nhiều người như vậy, Tĩnh Tuyết cũng chẳng thèm chừa cho anh em họ một chút mặt mũi nào.

Diêm gia chức cao vọng trọng, sở hữu trong tay cả một tập đoàn bất động sản cực thịnh, các chi nhánh cùng với công ty con nhiều không đếm xuể, có thể nói là đã vươn rộng như vôi bạch tuộc.

So với Quận gia, Diêm gia còn lớn và quyền lực hơn không biết bao nhiêu lần.

Kể ra, cuộc hôn nhân này cũng không được tính là môn đăng hộ đối quá mức.

Nhưng biết phải làm sao, đây chính là ý của Diêm Dụ, ngay cả ông cụ Diêm cũng rần là thế cũng không ngăn cản nổi.
Diêm Lãnh cười khan không nói gì, anh ta xấu hổ sờ sờ mũi.

Nếu anh là ba mẹ của Quận Hy Ca, anh cũng sẽ không gả con gái cho một người có hình tượng bết bát như Diêm Dụ.

Cho nên, biểu hiện của Tĩnh Tuyết lúc này là hết sức bình thường... Xung quanh, mọi người được thể châu đầu ghé tai, tiếng xì xào to nhỏ cứ thi nhau vang lên.

"Hừ, Tĩnh Tuyết nghĩ mình là ai chứ? Muốn vuốt mặt cũng phải nề mũi, đằng này hành xử trắng trợn như vậy..."

"Phải đó, dạng như Hy Ca thì có ai lấy, bây giờ được Đại thiếu gia Diêm Dụ hỏi cưới hần hoi mà nhà này còn làm bộ làm tịch, tôi thực sự rất ngứa mắt."

Những lời này tất nhiên không lọt khỏi tai Diêm Dụ, anh nhíu nhíu đôi lông mày, đôi mắt bén nhọn lia tới đám người.

Tức thì, bọn họ bị dọa cho không rét mà run, trong lòng lộp bộp vài cái, ngậm chặt miệng, mặt cúi gằm xuống đất.
Bấy giờ, Diêm Dụ mới hòa hoãn hơn đôi chút.

Hôm nay, tâm trạng của anh tốt nên không chấp nhặt đám người này, tạm tha tội cho bọn họ.

Quả là gan to tày trời, dám ở trước mặt anh bàn luận, chỉ trừ Quận Hy Ca...!Nói thế nào thì cô cũng sắp trở thành phu nhân của anh, vì vậy, nói xấu cô đồng nghĩa với nói xấu anh.

Anh cảm thấy khó chịu!

Diêm Dụ tự thêu dệt trong đầu một lý do hoàn chỉnh, anh sốt ruột nhìn đồng hồ, thấy kim giờ đã chỉ đến số 10.

Đúng vào lúc này, một tiếng lạch cạch vang lên, Quận Hy Ca đang được Quận Lĩnh đẩy xuống.

Nương đến nơi phát ra âm thanh, anh thấy cô gái nhỏ đã yên vị ngồi trên xe lăn, toàn thân được ôm trọn bởi chiếc váy đắt tiền.

Một tay cô cầm bó hoa hồng đỏ rực, một tay lại nhấc nhẹ tà váy lên cao để tránh chạm đất, dáng vẻ mùi phần xinh đẹp, kiêu sa, thoát tục.

Quận Hy Ca mặt lạnh mở miệng: "Diêm thiếu gia."

Diêm Dụ như sóng mây đầy thích thú, trong mắt liếm diễm hoa đào, anh gật đầu, "Không cần khách sáo, em là vợ của tôi."

"..."

Quận Hy Ca không đáp, cô thân nhiên vươn mắt nhìn người đàn ông đứng phía sau Diêm Dụ, phát hiện anh ta cũng đang nhìn mình, hơn nữa, những đường nét trên khuôn mặt anh ta hình như cũng tựa tựa ai đó.

Phải chăng đây là Nhị thiếu gia Diêm Lãnh?

Cô âm thầm đưa ra phán đoán, sau đó dời mắt đi chỗ khác.

Diêm Lãnh không kiềm được cười nhẹ, Quận Hy Ca rất giống trong tưởng tượng của anh ta, chính là một đại mỹ nhân.

Có điều, một đại mỹ nhân như vậy lại ngồi xe lăn, ắt sẽ xảy ra sự chênh lệch đáng sợ, thoát nhìn có vẻ hơi chói mắt.

Diêm Lãnh rủ mi, anh ta không diễn tả được cảm xúc của mình có phải là thương hại hay không nữa?

Từ đầu chí cuối, ánh mắt nóng bỏng của Diêm Dụ vẫn khóa chặt trên người Quận Hy Ca, trong đôi đồng tử đen láy không chứa bất cứ thứ gì khác, dường như chỉ phản chiếu duy nhất bóng hình cô.

"Nhìn đủ chưa?!"

Anh bưng tỉnh, chớp mắt liền thu lại toàn bộ tâm tư, bình tĩnh đối diện với vẻ mặt giận dữ của Quận Lĩnh.

Không chần chừ, Diêm Dụ chủ động tiến lên một bước, kéo gần khoảng cách với cô.

Khóe môi anh phác họa một độ cong nghiêm chỉnh, nói: "Giờ lành đã đến, con xin phép được rước dâu."

Quận Lĩnh và Tĩnh Tuyết ôm chầm lấy con gái, mặc dù bị rịn nhưng

cũng đành chấp nhận.

Ông gật đầu, quay mặt sang hướng khác, "Đi đi."
Diêm Dụ mỉm cười, anh nghiêng người chuẩn bị bế bổng cô lên.

Quận Hy Ca thấy vậy thì lập tức từ chối: "Tôi sẽ nhờ An Cứu."
"Em nên nhớ chúng ta là vợ chồng.

Tôi đã không khách sáo, em khách sáo cái gì?" Diêm Dụ bỏ ngoài tai lời cô nói, anh đè thấp giọng chỉ đủ cho hai người nghe, ánh mắt ngập tràn ẩn ý.
Nói rồi, anh nhanh nhẹn luồn tay qua người cô, dễ dàng bế cô vào lòng.

Quận Hy Ca thoáng nhăn mặt, song, cô không hề giãy giụa hay làm ra hành động gì quá khích.
Diêm Dụ rất hài lòng, anh chào hỏi ba mẹ cô một câu rồi mới xoay người ra cửa.

Với thân phận của anh, đáng nhẽ chỉ cần làm một cường hào ác bá, thẳng tay đưa người đi là xong, không nhất thiết phải rườm rà, lằng nhằng đến vậy.

Tuy nhiên...!ai bảo cô gái này chỉ thích ăn mềm không ăn rắn, cho nên anh phải nhẫn nhịn xuống nước trước, hoàn thành mọi thủ tục đưa đón của hôn lễ.

Dù sao thì hiện tại cô vẫn đang nắm giữ một thứ đồ vô cùng quan trọng, anh không thể manh động, bằng không mọi chuyện sẽ đổ sông đổ biển hết.
Diêm Dụ vừa đặt cô ngồi lên xe thì bỗng nhiên, một tiếng còi cảnh sát bất thành linh truyền tới.

Quận Hy Ca ngược mắt nhìn qua ô cửa kính, cô thấy từ đằng xa, hai chiếc xe cảnh sát đã lăn bánh đến trước biệt thự của Quận gia rồi đổ

xịch lại dưới tán cây.

Quận Hy Ca có dự cảm không lành, quả nhiên, giây tiếp theo một tổp cảnh sát liền ủa về phía này, một người trong số đó hô to: "Chúng tôi vừa nhận được tin Quận tiểu thư tàng trữ m@ túy và chất gây hại.

Đã có lệnh kiểm tra, yêu cầu mọi người ở đây không được di chuyển."

Lời vừa ra, trên mặt mỗi người đều lộ ra một tia hoang mang, bọn họ chỉ sợ bị vạ lây.

Quận Hy Ca bình tĩnh thò đầu ra, cô trấn an ba mẹ: "Không có chuyện gì đâu ạ!"

Nói xong, cô cho An Cửu một ánh mắt.

An Cửu hiểu ý, nhẹ gật đầu, chuẩn bị lạng lẽ rời đi.

Thế nhưng, Quận Nhĩ Trúc không biết từ đâu xuất hiện, cô ta huých mạnh bả vai vào người An Cửu, sau đó liền ngã xuống đất, bộ dạng rất chật vật.

Cảnh tượng này đã vô tình thu hút mấy vị cảnh sát, Quận Nhĩ Trúc khổ sở ôm vai, cố nặn ra hai giọt nước mắt.

Cô ta nắm lấy ống quần An Cửu, đáy mắt lóe lên tia giảo hoạt, mềm yếu nói: "Xin lỗi, cô có thể đỡ tôi dậy được không?"

An Cửu nhú mày, theo bản năng liền nhìn Quận Hy Ca.

Thấy cô đã đồng ý, cô ta mới cắn răng mà kéo Quận Nhĩ Trúc lên, còn kín đáo néo ả một cái thật đau.

"A!"

Quận Nhĩ Trúc nhe răng trợn mắt, hung tợn kêu lên với An Cửu.

Một vị cảnh sát mềm đầy râu ria quét mắt qua lại giữa hai người, tinh ý hỏi: "Các người có vấn đề gì?"

Hai tay Quận Nhĩ Trúc xoắn vào nhau, cô ta khó khăn mở miệng:

"Không...!chúng tôi không sao cả.

Có điều, ngày cưới của chị tôi, tại sao lại kinh động đến mấy vị? Hay là..."

Âm giọng của cô ta đan xen giữa nghi hoặc cùng lo lắng.

Vị cảnh sát kia không nhìn Quận Nhĩ Trúc, ông ta nói với mấy người bên cạnh: "Lục soát!"

Sắc mặt Quận Hy Ca tối lại, với tình hình này, xem ra An Cửu không rời đi được rồi.

Diêm Dụ trầm tĩnh quan sát nãy giờ, đợi đến khi tốp cảnh sát đã chia nhau ra tìm khắp góc nhà, anh mới chậm chậm quay đầu, tầm nhìn dừng lại trên gương mặt vô cảm của cô gái.

Anh nhếch miệng, không biết là hỏi thật hay đùa: "Em cũng chơi chất cấm ư?"

Quận Hy Ca nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Diêm Dụ, vẻ mặt lộ ra chút trào phúng: "Anh nghĩ sao?"

Diêm Dụ cười, anh bất chợt cúi đầu nắm lấy bàn tay cô, ngón cái thô ráp miết nhẹ trên lớp vải trắng mỏng manh: "Tôi tin vào nhân cách của vợ mình."

Quận Hy Ca kinh ngạc trong phút chốc nhưng rất nhanh đã ổn định lại.

Cô ghét bỏ rụt tay về, im lặng không nói gì.

Trên môi người đàn ông nở rộ một nụ cười tà tếu.

"Báo cáo, đã tìm thấy một bạch m@ túy."

Chương 4: 4: Gả Cho Tôi Em Uất Ức Lắm À

Trên tay viên cảnh sát trẻ là một túi bột màu trắng, giọng của anh ta rất to, những người có mặt ở đây đều có thể nghe thấy.

Quận Lĩnh chau chặt mày, cánh môi ông mấp máy: "Hy Ca không phải người như vậy..."

Tĩnh Tuyết cũng ngạc nhiên không kém, trong mắt bà lộ ra sự khó tin, mặt tái mét, phải bám vào cánh tay Quận Lĩnh mới miễn cưỡng đứng vững được.

"Số m@ túy này được phát hiện trong phòng ngủ của Quận tiểu thư, vì vậy, tôi có đủ bằng chứng kết tội cô, yêu cầu cô theo chúng tôi về đồn để lấy lời khai."

Cảnh sát Thiệu đành mặt nhìn Quận Hy Ca vẫn đang ngồi yên trong xe, khi nói bộ râu của ông ta hơi vểnh lên.

Quận Nhĩ Trúc nhếch lên nụ cười đắc ý, cô ta cho cảnh sát Thiệu một ánh nhìn ám muội, thâm tâm vô cùng hả hê.

Cảnh sát Thiệu vui đến suýt giã nảy lên, ông ta liếc nhìn Quận Nhĩ Trúc vài giây, song không hề quên nhiệm vụ chính.

Ông ta chấp hai tay sau lưng, đoạn hắng giọng thúc giục: "Quận tiểu thư, mời cô lập tức xuống xe!"

Ánh mắt Quận Hy Ca lóe lên tia sắc bén, cô lạnh lùng nhìn Quận Nhĩ Trúc, cười khẩy: "Được thôi..."

Cô quay mặt nhìn chằm chằm Diêm Dụ, tỏ ý muốn nhờ đến sự trợ giúp của anh.

Diêm Dụ nửa cười nửa không, anh bình thản đối mắt với cô, vẫn duy trì tư thế khoanh hai tay trước ngực.

"Anh..." Môi Quận Hy Ca mím thành một đường mảnh, "Bế tôi xuống được không?"

"Hy Ca, cuối cùng em cũng chịu nhớ tới tôi."

Diêm Dụ sâu xa nói.

Bấy giờ, thân hình người đàn ông mới hơi cử động.

Nét cười trên gương mặt anh rất sâu, đôi mắt đen nhánh ẩn chứa sự thích thú không che đậy.

Tận tai nghe Quận Hy Ca mở miệng xin giúp đỡ, mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ nhưng đáy tim anh lại không báo trước mà trào dâng một loại cảm xúc khác lạ...

Diêm Dụ đưa tay lên miệng ho khẽ nhằm xua tan sự bất thường này.

Anh mở cửa bước xuống, vòng qua đầu xe rồi bế bổng cô lên. Quận Hy Ca lần nữa lọt thỏm trong lòng anh, cô nhìn thẳng về phía trước, không nặng không nhẹ hỏi: "Nếu tôi không bị tàn phế, có lẽ tôi cũng không cần nhớ tới anh đâu nhỉ?"

Bước chân của Diêm Dụ thoáng khựng lại, anh cúi đầu nhìn qua má đào non mịn của cô, không hiểu vì lý do gì mà bỗng cảm thấy đau xót.

Rốt cuộc anh đau xót cho số phận của cô...! hay là cho chính bản thân anh đây?

Không giải thích được...

Diêm Dụ trầm mặc nửa giây, đôi môi mỏng khẽ nhếch: "Gả cho tôi em uất ức lắm à?"

"Uất ức?!" Quận Hy Ca cười lạnh, đôi mắt tĩnh và sâu, "Có gì phải uất ức? Được sinh ra trong một gia đình khá giả, có cha thương mẹ yêu, lại may mắn lấy được một người chồng cao quý như anh, tôi rất hạnh phúc."

"Vậy sao, nhưng theo tôi thấy thì không phải..."

"Đủ rồi." Quận Hy Ca ngắt lời anh, mặt vẫn không đổi sắc.

Cô thực sự không muốn phí phạm thời gian với Diêm Dụ chút nào. Chân mày Diêm Dụ nhíu lại rồi giãn ra, anh cong môi, có điều trong đôi con ngươi linh hoạt kia dường như đã tối đi mấy phần, trông vô

cùng âm u.

Anh hít vào một hơi, ngẩng đầu hỏi cảnh sát Thiệu: "Tại sao ông lại biết đó là phòng ngủ của Hy Ca?"

Cảnh sát Thiệu cứng mồm, ông ta có vẻ lúng túng, liếc liếc Quận Nhĩ Trúc.

Quận Lĩnh lúc này mới nhận ra vấn đề trọng yếu, ông nghiêm nghị nhìn cảnh sát Thiệu, tựa như muốn tìm ra câu trả lời từ trên người ông ta.

Theo lý mà nói thì một người ngoài như vị cảnh sát đây sẽ chẳng thể nào biết được Quận gia có bao nhiêu căn phòng, hoặc chủ nhân của mỗi căn phòng là ai...!Đằng này, ông ta lại dám khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng số m@ túy đó được giấu trong phòng ngủ của Hy Ca, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn.

Chẳng lẽ...!Người trong Quận gia đã tiết lộ điều gì ra ngoài?!
Thần sắc Quận Lĩnh xẹt qua tia ngờ vực rồi dần dần trầm hẳn xuống.

Xem ra ông ta cần chấn chỉnh lại gia đình này.

Qua một lát, mồ hôi lạnh trên trán cảnh sát Thiệu đã túa ra như tắm.

Tròng mắt ông ta xoay chuyển, cố gắng bày ra bộ mặt điềm tĩnh, đáp gọn gàng đầu vào đấy: "Trước đó tôi đã nói, có người bí mật báo cáo cô ấy mà."

Không biết là chột dạ hay gì, ông ta vội vã xoa xoa tay, sau đó chui tọt vào xe cảnh sát, hét lớn: "Mau lên, tôi không rảnh đôi co với các người!"

Quận Hy Ca ló đầu ra, nhẹ nhàng nói với ba mẹ: "Con không sao, ba mẹ đừng quá lo lắng ạ!"

Quận Lĩnh gật đầu, ông tin con gái mình vô tội.

Còn Tĩnh Tuyết, bà thờ dài, quay sang dặn dò Diêm Dụ: "Hãy chăm sóc tốt cho Hy Ca."

Diêm Dụ mỉm cười, "Vâng."

Diêm Lãnh đứng bên cạnh Diêm Dụ từ nãy đến giờ, anh ta cất giọng gọi: "Anh..."

Diêm Dụ cười cười nhìn hăn, anh hạ giọng: "Em về trước đi, nhớ đừng để cho ông cụ biết."

Diêm Lãnh dứt hai tay vào túi quần, anh ta huýt một tiếng sáo, nhanh chóng cùng với vệ sĩ của Diêm gia rời đi.

Khách khứa xung quanh ồn ào bàn tán, Quận Lĩnh đầu đầu không thôi, bắt đầu cho người giải tán đám đông.

Xe hoa của Diêm Dụ đã khuất dạng sau bức tường rêu cao lớn.

Quận Nhĩ Trúc dăm dăm nhìn vào hư không, vừa rồi cô ta thật muốn bịt miệng Thiệu Mẫn lại, thiếu chút nữa ông ta đã phá hỏng kế hoạch của cô...!Đúng là nguy hiểm!

Quận Nhĩ Trúc quệt mồ hôi, cô ta giương mắt nhìn bốn phía, hoàn toàn không thấy tăm hơi An Cửu đâu.

Cô ta chép miệng, cũng không nghĩ nhiều nữa, lần này coi như đắc thắng rồi.

Tiếp theo, phải xem Diêm Dụ xử sự ra sao?

Trong đầu Quận Nhĩ Trúc lần lượt hiện lên hai khuôn mặt tuấn tú, ruột gan cô ta bất giác rộn rạo.

Quả không hổ là dòng dõi nhà tài phiệt, sức hút và khí chất của Diêm Dụ với Diêm Lãnh đều xuất chúng, đây là điều không cần bàn cãi.

Nếu như một trong hai là người đàn ông của cô ta...

"Nhĩ Trúc, dìu mẹ lên lầu." Tiếng nói của Tĩnh Tuyết bất ngờ đánh tan suy nghĩ viễn vông của Quận Nhĩ Trúc..

Chương 5: 5: Em Không Có Quyền Từ Chối!

Trong phòng thẩm vấn tại đồn cảnh sát, bốn phía đều là vách tường, không gian kín mít tưởng chừng như ép người ngột thở.

Thiệu Mẫn chống tay đứng trước mặt Quận Hy Ca, ông ta trầm giọng, cực kì không kiên nhẫn: "Tôi hỏi lại lần cuối, cô có chịu nhận tội không?!"

Quận Hy Ca nhìn thẳng vào mắt Thiệu Mẫn, cô nhếch mày lạnh lùng: "Chứng cứ đâu?"

"Đây chính là chứng cứ!"

Thiệu Mẫn tức đến mức đỏ bừng mặt, ông ta giơ tay đập mạnh bịch m@ túy có trọng lượng khoảng 2 gram xuống bàn.

Mặt bàn tức thì rung lên dữ dội, song, Quận Hy Ca vẫn không mấy may phản ứng.

Cô chỉ chớp mắt, nhàn nhạt nói: "Tôi muốn gặp luật sư."

"Cô..."

Thiệu Mẫn nghiêng răng thật chặt, ông ta hừ lạnh, bực bội đá cửa đi ra ngoài.

"Rầm!"

Thật không ngờ người phụ nữ này lại khó đối phó như vậy, ông ta đã kiên trì thẩm vấn suốt 2 tiếng đồng hồ rồi mà Quận Hy Ca vẫn không chịu hé răng nửa lời, ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi.

Chuyện này gây khó khăn rất lớn cho Thiệu Mẫn, bởi nó đồng nghĩa với việc ông ta không thể nào bắt được sơ hở từ miệng cô, từ đó lợi dụng cơ hội mà tống cô vào tù...

Đứng trước lan can sắt, nhớ đến dáng vẻ quyến rũ hết như yêu tinh của Quận Nhĩ Trúc vào đêm hôm qua, Thiệu Mẫn hơi nhăn mày,

trong lòng bỗng chốc rạo rức hẳn.

Nghĩ nghĩ, ông ta liền cười khả ố, khẽ làm bầm: "Quận Hy Ca, để tôi xem cô còn ngoan cố được đến lúc nào.

Chỉ một Quận gia nhỏ bé thôi mà, tôi không tin không làm gì được..." Đối với dung nhan xuất chúng của Quận Hy Ca, Thiệu Mẫn đương nhiên sinh ra h@m muốn, thế nhưng ngặt một nỗi là ông ta đã có mối dây dưa không rõ ràng với Quận Nhĩ Trúc rồi, hơn nữa, đôi chân của cô lại còn có vấn đề nghiêm trọng...!Cho nên, về phương diện kia ắt hẳn sẽ không được, mộng tưởng của ông ta...!cũng coi như tan tành mây khói.

Thiệu Mẫn thờ dài, ông ta đã nhận lời Quận Nhĩ Trúc bằng mọi giá phải tống được cô vào nhà giam.

Ban đầu ông ta rất tự tin vào năng lực của mình, tuy nhiên, tình hình bây giờ có vẻ không được khả quan lắm, vì vậy ông ta mới có chút nóng nảy.

Là một người sĩ diện, ông ta không hề muốn bị mất mặt trước tình nhân.

Trên hành lang, Diêm Dụ đi đi lại lại, không hiểu sao lòng dạ cứ thấy bồn chồn, bâng khuâng.

Vừa mới đến đồn cảnh sát thì cô đã bị Thiệu Mẫn cho người đưa đến phòng thẩm vấn.

Và anh không được phép theo cô vào, vì vậy cũng không biết bây giờ trong đó thế nào, cô có chịu nổi áp lực mà nhắm mắt nói bừa hay không...

Sốt ruột đủ rồi, Diêm Dụ bèn suy nghĩ kĩ càng, trong nháy mắt liền thả ra một nụ cười nhẹ.

Anh suýt nữa đã quên mất một điều quan trọng.

Vốn dĩ Quận Hy Ca đâu giống những người phụ nữ bình thường khác, có lẽ cô còn mạnh mẽ hơn anh tưởng.

Nếu không nắm chắc điều gì, cô sẽ không mạo hiểm mà bất chấp lời can ngăn của anh, để cho Thiệu Mẫn tùy ý đưa đi.

Diêm Dụ bất giác lắc đầu, con người này...! chỉ sợ anh cũng không kiềm chế nổi.

Hai đầu lông mày của anh chau lại, qua một lúc mới ngẩng mặt lên, lập tức nhìn thấy bóng dáng của Thiệu Mẫn cách đó không xa.

Anh chậm rãi cất bước đến gần, khoe miệng giương lên ý cười lạnh lẽo, không nhìn ông ta, chỉ hỏi: "Ông là Cảnh sát trưởng của Cục cảnh sát này?"

Thiệu Mẫn mặt đầy kiêu ngạo: "Sao? Anh muốn cầu tình giúp cô ta à?"

"Không." Diêm Dụ hờ hững đáp.

"Thế thì tốt."

"Tôi có tiền, tôi không bao giờ phải cầu tình ai cả." Diêm Dụ không lạnh không nhạt buông lời, một tia chế nhạo vừa hay lọt vào mắt Thiệu Mẫn.

Ông ta giận sôi máu, chỉ nghe người đàn ông thản nhiên nói tiếp:

"Thả người ra, ngay lập tức."

Ngữ khí của Diêm Dụ mang theo uy áp vô hạn, khí chất trên thân cũng giảm mạnh, phảng phất như đã biến thành người khác.

Âm trầm và nguy hiểm.

Cơ tay của Thiệu Mẫn run rẩy, ông ta nuốt nước bọt một cái, bộ mặt hơi vênh lên hồng ửng vớt vát lại chút mặt mũi.

Tại sao ông ta có thể bị một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch dọa chứ?!

"Đừng thách thức giới hạn của tôi, ở đây tôi là lớn nhất."

Muốn tôi thả Quận Hy Ca ra, ha...! trừ phi là nằm mơ!"

Diêm Dụ cười gằn, đôi mắt đen tựa bóng tối, anh nhếch mép liếc

Thiệu Mẫn: "Vậy thì ông cũng nên biết rằng đừng thách thức giới hạn của Diêm Dụ tôi."

Hoặc là thả người, hoặc là cuốn gói cút khỏi đây! Ông lựa chọn đi." Diêm Dụ vắt hai cánh tay lên lan can, anh bày ra tư thế chờ đợi, tuy bận rộn nhưng vẫn rất ung dung.

Có thể nói hôm nay anh vô cùng có nhã hứng mà "chơi đùa" với một số người.

Cũng chẳng biết vì sao nữa?

Thiệu Mẫn vừa nghe đến cái tên "Diêm Dụ" thì liền hết sức cả kinh, vẻ bàng hoàng hiện rõ lên trên mặt.

Ông ta nghi ngờ hỏi: "Diêm...!Diêm Dụ nào?"

"Ông nói xem?"

Diêm Dụ cười đến hiền từ, có điều, nụ cười này lại mang theo một áp bức rất kinh khủng, Thiệu Mẫn lạnh gáy không thôi.

Đáy lòng ông ta trở nên bủn rủn, miệng lắp ba lắp bắp: "Anh...!là...!là Diêm thiếu gia?"

Khắp chốn Đế Đô hoa lệ này, thực sự chẳng có mấy ai dám trằng trợn xưng tên Diêm Dụ cả.

Bởi căn bản là cái họ này ở Trung Quốc khá hiếm, mà Diêm gia lại làm chủ hầu như toàn bộ khu vực, thế lực phải gọi là vô cùng mạnh mẽ.

Thiệu Mẫn đã từng được nghe vài người đồng nghiệp kể về hai vị con ông cháu cha này, trong đó có Diêm Dụ...!Người trước mắt ông ta...!chẳng lẽ lại chính là cái người có danh tiếng xấu xa đó ư? Nếu đúng là vậy, có khi nào ông ta chết chắc không?

Lần này Diêm Dụ không đáp, không biết qua bao lâu, anh mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ, ánh mắt phát ra tia sắc bén.

Nghiêng đầu một cái, cảm xúc trên mặt cơ hồ rút lui gần hết.

Anh lạnh nhạt xoay người bước vượt qua Thiệu Mẫn vẫn còn đang ngơ ngác vì sợ hãi, hướng tới trước cửa phòng thẩm vấn.

Vào lúc này, một giọng nói già nua mà hùng hồn lại đột nhiên vang lên: "Diêm Dụ."

Động tác của Diêm Dụ thoáng chững lại, cứng đờ.

"Ông nội?"

Anh nhíu mày lễ phép kêu một tiếng, đoạn nhướn mi nhìn qua Diêm Lãnh đang đứng khép nép phía sau.

Người đàn ông cong môi, trong lòng thầm mắng chửi tên nhóc kia một trăm lần.

Hừ, lại hỏng chuyện tốt của anh rồi.

Ông cụ Diêm chống gậy batoong bước tới, mặc dù đầu tóc đã bạc trắng nhưng không hề ảnh hưởng đến khí thế trên người ông.

Khí thế này mang theo loại nghiêm nghị chỉ có ở một bề trên trải đời và dày dặn sương gió, toát ra trong từng cử chỉ, nét mặt.

"Vợ cháu...! Quận Hy Ca đang ở đâu rồi?"

Ông cụ Diêm nheo mắt hỏi.

Diêm Dụ bâng quơ không để ý đến ông, anh dùng hành động của mình để chứng minh.

Giơ chân lên, dứt khoát hạ xuống một đường, cánh cửa gỗ tức khắc bị đập tung, tạo thành một chuỗi âm thanh chói tai.

Hình như vừa rồi Thiệu Mẫn ra ngoài không khóa cửa chắc chắn, cho nên cánh cửa mới bị anh phá dễ dàng đến vậy.

Diêm Dụ sai bước lớn vào trong trước ánh mắt kinh ngạc của Thiệu Mẫn cùng với ánh mắt không hài lòng của ông cụ.

Thông qua cửa kính trong suốt, Diêm Dụ trông thấy Quận Hy Ca đang thẫn thờ tựa lưng vào ghế, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Một viên cảnh sát canh giữ bên ngoài thấy có người đột ngột xông vào, anh ta giận dữ rống to: "Các người là ai?! Có biết đây là nơi nào không?!"

Diêm Dụ cười nhạt, đáy mắt khắc lên tia nhạo bếm xen lẫn vẻ u ám

cùng cực.

Anh trực tiếp ra lệnh: "Mở cửa!"

Viên cảnh sát đặt tay lên khẩu súng bên eo, anh ta căng thẳng siết chặt.

Thiệu Mẫn đứng cạnh cửa, nặng nề xét nét ông cụ Diêm, kế tiếp là Diêm Dụ, cuối cùng là Diêm Lãnh.

Ông ta có thể không biết mặt của hai vị thiếu gia nhà họ Diêm nhưng chắc chắn phải biết mặt của ông cụ Diêm, người từng là chủ tịch tiền nhiệm tập đoàn bất động sản Diêm thị.

Điều này cho thấy, Thiệu Mẫn ông đã động làm người rồi...

Thiệu Mẫn bây giờ hối hận muốn cắn đứt lưỡi, ông ta gật đầu với viên cảnh sát, tỏ ý bảo hãy mở cửa.

Viên cảnh sát nọ ngạc nhiên nhưng không dám nhiều lời, anh ta thoăn thoắt tra chìa khóa vào ổ.

"Cạch..."

Cửa được đẩy ra, Diêm Dụ bước nhanh về phía cô.

Anh khom người nói nhỏ: "Chúng ta về thôi."

Quận Hy Ca nhìn anh, chớp chớp đôi mắt hạnh nhân.

Khăn voan trên đầu đã bị cô kéo ra tự bao giờ, đang nằm chỏng chơ dưới đất.

Cô nói: "An Cửu chưa đến."

Diêm Dụ cau mày: "Yên tâm, tôi sẽ giúp em giải quyết."

"Muốn để tôi nợ anh một ân tình sao?" Quận Hy Ca cười nửa miệng, "Xin lỗi, tôi không cần."

"Bướng bỉnh."

Diêm Dụ quát khế, anh đưa tay nới lỏng caravat, lúc này mới cảm thấy dễ thở hơn.

Anh gấn từng chữ vào tai cô: "Em không có quyền từ chối!"
Nói rồi, anh luồn tay bế xốc cô lên.

Cảm nhận sự ẩm ướt truyền tới lòng bàn tay, lúc này Diêm Dụ mới phát hiện ra toàn thân cô gái đều là mồ hôi, ướt đầm cả váy cưới, làn da dường như cũng trắng bệch khác thường.

Anh thử lay lay cô: "Tỉnh lại, Hy Ca..."

Trước mắt Quận Hy Ca lờ mờ ánh sáng, cô vô lực tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của Diêm Dụ, bên tai là một loạt tạp âm.

Ông cụ Diêm khoát tay nói: "Cháu đưa cô ấy về trước đi."

Diêm Dụ gấp gáp gật đầu xem như câu trả lời, vừa mới ra đến cửa liền đụng phải Thiệu Mẫn.

Anh híp mắt nửa giây, Thiệu Mẫn chỉ kịp nắm bắt được một đôi mắt trầm lắng thì người đã đi mất dạng.

Trong phòng thẩm vấn chỉ còn lại mỗi ông cụ Diêm, viên cảnh sát cùng Thiệu Mẫn, Diêm Lãnh đang nhàn hạ đứng một bên.

Ông cụ Diêm cất giọng trầm trầm: "Cháu dâu của Diêm gia sẽ không làm ra những chuyện vi phạm pháp luật, tôi cũng sẽ cho người điều tra tận gốc.

Cảnh sát Thiệu, tôi nói có đúng không?"

"Đúng...!đúng ạ! Nhất định phải điều tra..." Thiệu Mẫn cười xòa hai tiếng, sắc mặt khó coi.

Chết tiệt! Quận Nhĩ Trúc dám lừa ông, báo hại ông ta đắc tội nhằm người, thiếu chút nữa mất cả công lẫn việc.

Xem ra phen này ông ta bị người ta chơi một vố rồi.

Khi Thiệu Mẫn còn đang chìm trong lo lắng thì ông cụ Diêm đã cùng với Diêm Lãnh nhanh chóng ra khỏi cửa.

Ông cụ tức giận làu bàu: "Anh trai cháu càng ngày càng vô tích sự, đến cưới vợ thôi mà cũng không xong."

Diêm Dụ chơi bời lêu lổng bao nhiêu năm, nay tuổi trạc 30, nghe tin anh muốn lấy vợ, ông cụ Diêm mừng đến nỗi ch ảy nước mắt.

Ấy thế mà anh lại nhất quyết làm trái ý ông, tiểu thư danh giá không chịu cưới, lại cưới về một người tàn phế, sau này làm sao có thể cai quản cả Diêm gia?

Diêm Lãnh cũng không biết nói gì, anh nấn vai ông cụ nịnh nọt: "Ông đừng giận, hại sức khỏe lắm ạ..."

Ông cụ Diêm lắc đầu ngao ngán.

Ngay khi ông cụ Diêm vừa rời đi không lâu, An Cửu đã đến đồn cảnh sát, trong tay cô nắm chặt một cái máy quay mini.

Cô nhếch miệng nhìn Thiệu Mẫn: "Tôi có chứng cứ chứng minh tiểu thư vô tội."

Chương 6: 6: Kí Ức

Tài xế lái xe đưa Diêm Dụ về thẳng dinh thự của Diêm gia.

Cùng lúc đó, bác sĩ riêng cũng đã được gọi đến.

Sau một hồi kiểm tra tỉ mỉ cho Quận Hy Ca xong, ông ta cung kính mở miệng: "Tình trạng của thiếu phu nhân không có gì đáng ngại, cô ấy chỉ bị tụt huyết áp mà thôi."

Diêm Dụ "ừm" một tiếng, đợi bác sĩ rời khỏi, anh mới lãnh đạm quan sát cô.

Nơi cổ tay Quận Hy Ca được gắn một dây truyền dịch, hai mắt cô nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

Bộ dạng của cô lúc này thoát nhìn rất dịu dàng, ấm áp chứ không hề lạnh lùng, vô cảm như mọi khi.

Ngồi một lát, người đàn ông vuốt thái dương đứng dậy, anh mệt mỏi bước vào phòng tắm.

Cởi bỏ bộ vest đã nhăn nhúm trên người, thân hình vạm vỡ như báo săn liền lộ ra trong không khí, làn da màu lúa mạch, từng múi cơ bụng nổi lên rõ ràng.

Diêm Dụ tùy ý để nước lạnh rửa trôi mồ hôi trên thân thể, trong đầu anh không ngừng nghĩ đến chiếc bật lửa khắc hình con sói kia.

Bỗng chốc, kí ức về cái đêm mưa gió ấy lại ùa tới như nước lũ.

Trong một công xưởng bỏ hoang, đêm đen bao trùm vạn vật, không gian tĩnh mịch đến đáng sợ.

Quận Hy Ca đứng đối diện với một người đàn ông cao lớn, khuôn

mặt anh ta ẩn sâu trong bóng tối, mang lại cảm giác huyền bí khó nói. Cô đút hai tay vào túi áo blouse trắng, âm sắc trong trẻo pha chút hững hờ: "Anh có thể thả tôi đi được chưa?"

Khóe miệng người đàn ông khẽ uốn cong, giơ tay lên, dường như muốn chạm vào mặt cô.

Quận Hy Ca nhanh chân lùi lại một bước, cô nhúu nhúu đôi lông mày thanh tú, đoạn gắt gỏng: "Chung thiếu, xin anh hãy tự trọng!"

Chung Tử Dương nuối tiếc rút tay về, anh cúi đầu trầm mặc, chưa đầy hai giây sau liền cười khẩy: "Tự trọng...!E là em tìm sai người rồi.

Tôi, tuyệt đối không phải là người biết tự trọng."

Quận Hy Ca co rút hai con ngươi, hình như có chút khiếp sợ.

Người đàn ông này chính là ác mộng của cuộc đời cô.

Cố dằn xuống mối lo trong lòng, cô điềm tĩnh cất giọng lạnh băng: "Chung Tử Dương, anh đừng thấy tôi không phản kháng mà định làm càn.

Nếu không thả tôi ra, chi bằng anh giết tôi luôn đi!"

Ánh mắt Chung Tử Dương có chút đau buồn, anh dùng lực miết mạnh khẩu súng trên tay, cơ hồ muốn đem nó bẻ gãy.

Im ắng trong giây lát, anh ngược đôi mắt xám nhạt nhìn vào hư không, khẽ hỏi: "Hy Ca, chúng ta sống như này không tốt sao? Có tôi, có em và có cả con trai, chúng ta là một gia đình..."

Quận Hy Ca cười lạnh, từng lời thốt ra đều mang theo sự nghiêm túc nhất định: "Đó là con trai của anh, không phải là của tôi."

Lời vừa ra, Chung Tử Dương liền giận dữ gầm lên, vành mắt anh đỏ ngầu, gương súng bắn chỉ thiên, "Quận Hy Ca, rốt cuộc em còn muốn cố chấp đến bao giờ?!"

Lồ ng ngực người đàn ông phập phồng liên hồi, Quận Hy Ca bị tiếng súng dọa cho giật mình, những ngón tay trắng tinh thoáng run lên, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không có gì.

Cô đánh giọng, nói: "Tôi..."

"A!"

Một tiếng kêu r3n phá vỡ bầu không khí căng thẳng này.

Quận Hy Ca nhìn đến nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một người đàn ông xông vào nhanh như cắt, những tay vệ sĩ của Chung Tử Dương bị đá thương nằm la liệt đầy đất.

Anh vươn tay nắm lấy bả vai Quận Hy Ca, kín đáo thả chiếc bật lửa vào túi áo blouse, xoay người một cái, đẩy cô ra thật xa.

Quận Hy Ca loạng choạng, khó khăn lắm mới lấy lại được trọng tâm.

Cô nhìn chăm chặp người đàn ông cao lớn, định tiến lên cho anh một bạt tai thì một đám người nữa lại phá cửa xông vào.

Người nào người nấy đều cầm theo súng, tác phong rất có trật tự, giống như đã được huấn luyện bài bản.

Người đàn ông bấy giờ giơ hai tay lên trời, trên môi treo nụ cười rất phong vị, tròng mắt đen sâu thẳm như có thể hút hồn người khác. Một người trong số đó cảnh giác bước lên, thần sắc nặng nề, nói: "Diêm thiếu gia, mong anh hãy giao đồ ra đây!"

Diêm Dụ nhún vai, áo sơ mi trắng đã bị dính ít nước mưa, mái tóc đen nhánh rũ xuống vài sợi, trông vừa lười biếng lại vừa trẻ trung.

Trước hàng loạt họng súng đang chĩa về phía mình, anh vẫn không nao núng mà chỉ thản nhiên hỏi lại: "Đồ gì? Các anh có nhầm người không vậy?"

Tên dẫn đầu sa sầm mặt, hấn ta phát phát tay, hai tên tùy tùng nghe lệnh rồi cẩn thận tiến lên.

Diêm Dụ để mặc cho bọn họ lục soát trên dưới, dáng vẻ tự tại, thảnh thoảng lại đảo mắt qua Quận Hy Ca.

Cô lúc này đang không hiểu chuyện gì xảy ra, đứng chôn chân tại chỗ, mắt mở to.

Chung Tử Dương thì nhạy cảm hơn, anh nhíu mày nhìn đám người

không rõ lai lịch này, lại nhìn người đàn ông đã đả thương vệ sĩ của mình, trong mắt lóe lên tia sát ý, chuẩn bị ôm cô rút lui.

Quận Hy Ca bị Chung Tử Dương giữ chặt eo, cô gắng gượng né tránh nhưng hình như vô ích.

Diêm Dụ thấy vậy, anh cất giọng trầm đều, đậy mắt dán chặt trên người cô: "Ở đây có người mang súng trái phép, thay vì bắt tôi, các anh nên bắt họ thì hơn."

Tên dẫn đầu thoáng nhăn mặt, hai tên tùy tùng lắc đầu biểu thị rằng không tìm thấy gì.

Hắn ta liếc mắt nhìn Chung Tử Dương, thấy khẩu súng ban nãy vẫn nằm nguyên trong tay anh.

"Bắt bọn họ lại!"

Tên cầm đầu hét lên, một nửa đám người chia ra nã súng về phía người của Chung Tử Dương, Quận Hy Ca nhân cơ hội này giãy giụa, thành công thoát khỏi vòng tay của anh ta.

Diêm Dụ thuận thế kéo cô lại che chở bên mình, nắm lấy cổ tay cô không buông.

Chung Tử Dương mặt đầy nộ khí, tuy nhiên khi đối mặt với tầng tầng nguy hiểm, anh chỉ còn cách quay lưng bỏ chạy để bảo toàn tính mạng.

Trước khi biến mất sau màn đêm tăm tối, anh đã ném lại một câu: "Quận Hy Ca, tôi nhất định sẽ đến tìm em."

Quận Hy Ca thờ phào, thần kinh cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cô quay đầu nhìn Diêm Dụ, giật giật tay.

Nhìn gần cô mới thấy người đàn ông này rất đẹp, ánh mắt Quận Hy Ca tức khắc lóe lên tia kinh diễm, nhưng rất nhanh cô đã không còn tâm tình thưởng thức nữa, bởi vì tên dẫn đầu đang chĩa súng vào cô.

Diêm Dụ khoan thai đẩy súng ra, đoạn đứng chắn trước mặt cô.

Anh nở nụ cười rợn tóc gáy: "Súng cũng không phải là dùng như thế."

Tên cầm đầu lưỡng lự hạ súng xuống, nghĩ nghĩ, hẳn ta âm trầm vặn hỏi: "Diêm thiếu gia, nếu đồ thật sự không phải do anh lấy đi thì tại sao ban đầu lại chạy chứ?!"

"Mắt nào của các anh nhìn thấy tôi bỏ chạy? Tôi chỉ làm việc tốt, giúp các anh bắt tội phạm..." Diêm Dụ nói dối không chớp mắt, "Bộ trưởng Tư Sinh mà biết, chắc chắn sẽ khen thưởng tôi."

Tên cầm đầu không phát hiện được bất cứ cảm xúc khác thường nào trên mặt anh, cũng không tìm thấy đồ, trong lòng ảo não không thôi.

Vào nửa tiếng trước, Bộ trưởng Bộ Quốc phòng đột nhiên thông báo rằng bí mật quân sự đã bị trộm mất, điều động người của các quân khu đi truy bắt.

Vừa hay, Diêm Dụ lại mới từ nhà của Bộ trưởng Tư Sinh bước ra chưa lâu, cho nên ông ta đã chỉ đích danh anh chính là người lấy.

Có điều, bọn họ bây giờ tuy đã bắt được người nhưng lại không hề tìm thấy tang vật, cũng hoàn toàn không có lý do để kết tội anh.

Bọn họ chính là người đuổi lý!

Ánh mắt tên cầm đầu đột nhiên lóe sáng, hẳn ta nhìn Quận Hy Ca, nhếch miệng cười.

Chiếc bật lửa ấy không nằm ở chỗ Diêm Dụ nhưng không có nghĩa là không ở chỗ cô gái kia.

Biết đâu trong lúc hỗn loạn, Diêm Dụ đã chớp thời cơ mà giấu đi rồi. Càng nghĩ hẳn ta lại càng thấy khả năng này rất đúng, tiến lên một bước, nói: "Yêu cầu cô để chúng tôi lục soát."

Quận Hy Ca vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, cô không nhúc nhích, đôi môi đỏ mọng hé mở: "Không thể!"

Tên cầm đầu không nghe lọt, hẳn ta trực tiếp vươn tay về phía cô, Diêm Dụ híп mắt, anh cất giọng uy hiếp: "Cô ấy đã nói là không thể, anh có bị điếc không?"

Sắc mặt tên cầm đầu lúc trắng lúc xanh, hẳn ta cắn răng, lại nhìn qua dáng vẻ của Diêm Dụ, sau cùng đành buông xuôi.

Bộ trưởng Tư Sinh chỉ bảo hẳn phải lấy được đồ về chứ cũng không bảo hẳn phải bắt được người.

Huống hồ, hẳn ta thực sự không có ý định đụng đến người đàn ông này, chính xác hơn là không dám đụng.

Nếu có làm đi chẳng nữa thì cũng chỉ có thể làm trong "bóng tối"...
Tên cầm đầu khom người, nói: "Thành thật xin lỗi vì đã phiền đến thiếu gia, chúng tôi đi trước ạ."

Tiếng bước chân xa dần, bên ngoài trời, cơn mưa đã ngớt hẳn, chỉ còn văng vẳng đâu đây tiếng ếch nhái ộp ộp.

Quận Hy Ca cúi đầu, thấy người đàn ông vẫn còn nắm tay mình, bèn cất lực hất ra.

Diêm Dụ phản ứng nhanh, một tay anh chế trụ cô, một tay lại thò vào túi áo blouse.

"Này, anh có ý gì?!"

Quận Hy Ca thất kinh, tưởng rằng anh muốn chiếm tiện nghi của mình, cô quát lên, đá mạnh vào cẳng chân anh, sức lực vô cùng mạnh.

Diêm Dụ nhất thời sơ ý, bị cô đạp đến nỗi suýt ngã nhào.

Anh thở hắt ra một hơi, chật vật đứng thẳng lưng, lông mày kiếm cũng cau lại: "Trả đồ cho tôi."

Quận Hy Ca nắm chặt thứ mát lạnh trong lòng bàn tay, con người cô đảo loạn, không nói không rằng đẩy anh ra rồi phi thẳng ra ngoài, một đường không chướng ngại.

Sững sờ hai giây, đến lúc Diêm Dụ đuổi theo thì cô gái đã trốn kĩ càng, ngay cả một dấu vết cũng không để lại.

Thâm tâm anh tràn đầy lửa giận, chỉ hận bản thân lơ là.

Anh nhắc điện thoại lên, âm thanh hệt như Tu La: "Diêm Lãnh, về nhà em chết với anh! Có mỗi cái địa điểm thôi mà cũng báo sai...!Đồ há? Em còn mặt mũi hỏi? Hừ, bị một người phụ nữ cướp đi rồi."

Từ "cướp" này nghe hơi sai sai, chẳng phải anh tự tay dâng cho cô à?!

Mối dây dưa giữa anh và Quận Hy Ca cứ thế kéo dài, mặc dù Diêm Dụ đã nhiều lần chủ động tìm cô để lấy lại chiếc bật lửa, thế nhưng chưa bao giờ anh gặp được cô.

Mãi đến tận khi cô bị tai nạn vì sự cố, anh mới có cơ hội được tiếp xúc với cô lần nữa.

Và lần đó chính là lần anh ngộ ý muốn cưới cô.

Diêm Dụ không nghĩ Quận Hy Ca sẽ đồng ý, nhưng khi nhìn thấy nét mặt u ám của cô, anh liền thay đổi suy nghĩ.

Ắt hẳn là chiếc bật lửa đó đã gây ra cho cô không ít phiền phức và nguy hiểm nhỉ?

Chương 7: 7: Ác Ma Gặp Vô Sĩ

Khoảng nửa tiếng sau.

Diêm Dụ đẩy cửa phòng tắm bước ra, người đàn ông để trần thân trên, bên hông tùy tiện quấn một chiếc khăn tắm nhạt màu.

Những giọt nước trong suốt như pha lê chảy dọc theo bắp tay rắn rỏi cùng với vùng bụng săn chắc, lồng ngực anh lên xuống đều đặn, eo nhỏ, vai rộng, chính là hình thang ngược tiêu chuẩn.

Dáng dấp này...!quả thực có thể điên đảo chúng sinh.

Mái tóc ướt nhẹ đã được chủ nhân vuốt ngược ra sau, tuy trông có chút lộn xộn nhưng lại phảng phất một tư vị hoang dã khó tả.

Diêm Dụ mở tủ quần áo, bên trong treo đầy các loại comple và sơ mi sang trọng.

Lướt qua một lượt, bàn tay anh dừng lại trên chiếc sơ mi màu đen, trong lòng không khỏi suy nghĩ lung tung.

Trên môi Diêm Dụ phác họa độ cong không đứng đắn, anh lấy chiếc sơ mi xuống, chậm rãi cất bước về phía cô.

Lúc này, Quận Hy Ca vẫn đang ngủ say, khí sắc đã tốt hơn hẳn.

Diêm Dụ quan sát bộ váy cưới trên người cô, thoáng trầm ngâm.

Anh cẩn thận lật người cô lại, tránh bị đè vào ống dây truyền dịch, bắt đầu lần mò khóa váy sau lưng cô.

Vì đây là bộ váy cưới do anh đích thân đặt người thiết kế riêng, cho nên, anh biết ngoài cái khóa này ra vẫn còn một cái khóa khác giấu kín bên eo.

Diêm Dụ vất vả lắm mới mở xong hai cái khóa, anh nuốt nước bọt, đương lúc định kéo ra thì Quận Hy Ca bỗng nhiên tỉnh lại.

Ánh mắt cô gái phủ một tầng nước mỏng, hơi mơ màng, tấm lưng trần để lộ, cảm giác man mát, là lạ.
Quận Hy Ca nhíu mày, cô nghi hoặc nghiêng đầu, lập tức liền bắt gặp ánh nhìn chăm chú của Diêm Dụ.
Mắt đối mắt, Diêm Dụ nhíu miệng, lặng lẽ tiếp tục công việc đang dang dở.

Anh khéo léo tách hai mép váy cưới ra, tuột xuống.

Quận Hy Ca bị động tác của anh làm cho giật mình, trong mắt cô lóe lên tia hốt hoảng, vội vàng giữ chặt lấy, sau đó quát ầm lên: "Đồ khốn, anh còn không mau dừng tay!"
Diêm Dụ giống như người điếc, không quan tâm cô nói gì, anh dứt khoát kéo thẳng chiếc váy vừa dày vừa nặng xuống, cả quá trình không quá 3 giây.
Thâm tâm Quận Hy Ca đan xen giữa nhục nhã và sợ hãi, đôi mắt xinh đẹp trừng anh đầy đay nghiến.

Qua một lát, cô cố lấy lại bình tĩnh, chép miệng cười mỉa mai: "Khẩu vị của Diêm thiếu cũng thật nặng, ngay cả một người tật nguyền như tôi mà cũng không tha.

Tôi tự hỏi rằng rốt cuộc đã bao lâu anh chưa động vào đàn bà?"
Ánh mắt Diêm Dụ phát ra tia sáng lạnh, anh áp thân thể đến gần, nở nụ cười ngả ngớn, những ngón tay không an phận mà vuốt ve làn da mịn màng của cô.

"Em nói đúng, đã rất lâu rồi tôi chưa động vào đàn bà..."

Tính đến nay cũng đã tròn 30 năm.

Quận Hy Ca không dám thở mạnh, toàn thân vô thức run rẩy theo từng cử chỉ đùa bỡn của anh.

Một loạt hành động ngang nhiên này khiến máu nóng xông vọt lên tận đại não, cô tức tối nghiến hai hàm răng, bất chợt vung tay phải lên.

Diêm Dụ vẫn nhớ bài học bị cô đánh lén lần trước, anh kịp thời chặn

lấy tay cô, lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng.

"Buông...!buông tôi ra!"

Quận Hy Ca đỏ mắt, cô cật lực giãy giụa mạnh, muốn thoát khỏi sự khống chế của người đàn ông.

Chiếc váy cưới vốn đã lỏng lẻo, nay lại càng có xu hướng trượt xuống sâu hơn, gần như sắp để lộ nơi tư m@ật được bao bọc bởi chiếc qu@n lót bằng ren.

Bầu ngực đ@ ãy đà rung rung, cực kì có tính khêu gợi và sát thương.

Ánh mắt Diêm Dụ phút chốc sẫm màu lại, cổ họng khô khốc như bị đốt cháy, không nghĩ ngợi nhiều, anh giật ống dây truyền dịch ra, bế cô vào phòng tắm.

"A, anh định làm gì?!"

Quận Hy Ca vừa hỏi vừa đấm liên tiếp vào cánh tay anh, mặc dù biết là không có tác dụng nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Rất có thể Diêm Dụ sẽ lợi dụng cơ hội này mà khi dễ cô, bằng mọi giá cô phải ngăn anh ta lại.

Mặc kệ Quận Hy Ca có càn quấy thế nào, Diêm Dụ vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Anh từ tốn thả cô vào bồn tắm, lột s@ch chiếc váy cưới vẫn còn dính trên người cô.

Trong nháy mắt, cả cơ thể cô gái chỉ còn sót lại mỗi bộ nội y quyến rũ.

Làn da trắng nõn như ngọc chẳng mấy chốc liền bị nhiễm thương sắc hồng mê người.

Hai chân thon dài như củ ngó sen đang khép hờ, giữa hai đầu gối xuất hiện những vết sẹo nhỏ, trái dài xuống tận bắp đùi.

"Tôi tắm cho em."

Diêm Dụ nhàn nhạt nói, có điều, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi cô, bên trong hàm chứa d*c vọng đen tối nhất.

Anh xả nước đầy bồn, phòng tắm kín, hơi nước bốc lên mờ mịt.

Giữa không gian chật hẹp, cảnh xuân đẹp đẽ của người con gái thoát ẩn thoát hiện càng làm tăng thêm vẻ dụ hoặc và bí ẩn, khiến thích người đàn ông phạm tội.

Ngửa cổ nhìn Diêm Dụ, Quận Hy Ca cảm thấy bất lực cùng phần nộ, cô thử động đậy nhưng hoàn toàn vô dụng.

Chân của cô không có cảm giác, cũng không hoạt động được, suốt nửa năm nay cô chỉ có thể phụ thuộc vào người khác...

Giờ phút này, tâm trạng của Quận Hy Ca nặng nề bao nhiêu thì Diêm Dụ lại hưng phấn bấy nhiêu.

Từng tế bào trong người anh đều đang ngo ngoe, rục rịch, yết hầu anh khó khăn lộn vài vòng, nơi nào đó trướng đến phát đau.

Diêm Dụ cười tà tếu, anh đưa người về phía trước, chống hai tay lên thành bồn tắm.

"Hy Ca, em ngại?"

Quận Hy Ca cười lạnh, đáy mắt toát lên vẻ ác ý, "Người nên ngại là anh."

Dứt lời, cô bất ngờ ấn bả vai Diêm Dụ xuống, giận dữ bóp lấy cổ anh.

Cô gằn rành mạch từng tiếng: "Anh cứ thử chạm vào một sợi tóc của tôi xem, tôi...!nhất định sẽ tự tay giết chết anh!"

Diêm Dụ có vẻ sửng sờ, thậm chí cô có thể cảm nhận rõ các dây thần kinh trên cổ anh cứng đờ.

Tuy vậy, Quận Hy Ca vẫn không tỏ ra nhân nhượng, càng bóp càng chặt hơn.

"Em muốn mưu sát chồng mình đến như vậy à?"

Giọng của Diêm Dụ khàn đặc, khóe môi luôn thường trực nụ cười bất cần.

Anh vuốt nhẹ lọn tóc bóng mượt trên vai cô, đôi mắt không nhìn thấu cảm xúc.

Quận Hy Ca không biết anh đang nghĩ gì, cô cảm thấy chênghênh vênh

vô chùng, thất thần, bàn tay buông lỏng lúc nào không hay.
Thấy vậy, Diêm Dụ bèn đẩy nhẹ tay cô rồi chuẩn bị đứng lên.

Chính vào lúc này, Quận Hy Ca lại bỗng sực tỉnh, ánh mắt cô buốt giá, không biết thế nào mà đã kéo rơi khăn tắm của anh.

"Soạt..." một tiếng, Quận Hy Ca triệt để ngơ ngác.

Khăn tắm không tiếng động va chạm với sàn nhà, trước mặt là cảnh tượng vô cùng nổi bật.

Cái vật n@m tính kia...!đang ngạo nghễ dựng thẳng đứng.

Sự im lặng ngột ngạt, bầu không khí trở nên hết sức ngưng đọng.

Quận Hy Ca lấy tay che kín khuôn mặt đỏ bừng, miệng lắp ba lắp bắp: "Anh...!anh ra ngoài."

Diêm Dụ thông thả quấn lại khăn tắm, anh nhìn cô từ trên cao xuống, cười lưu manh, nói: "Em cố ý?"

"Không phải, tôi thực sự không cố ý." Quận Hy Ca nhắm chặt mắt, nghiêm túc giải thích, dường như đã quên mất tình cảnh hiện tại của bản thân.

"Đừng xấu hổ.

Tôi nhìn của em, em nhìn của tôi, coi như chúng ta công bằng." Diêm Dụ cất giọng từ tính.

"Rõ ràng là anh có ý đồ xấu với tôi trước!"

Diêm Dụ nhướn mày, anh thản nhiên thừa nhận, "Ừ, đích thực là tôi có ý đồ xấu với em, nhưng...!không phải em cũng vậy à?"

Quận Hy Ca ngậm một bụng tức, thẹn quá hóa giận, cô vợ vội một lọ tinh dầu trên kệ rồi ném vào người hắn.

"Diêm Dụ, anh vô sỉ!"

Còn lâu cô mới có loại suy nghĩ kia với anh ta.

Lọ tinh dầu bay vút qua, nện xuống vỡ toang.

Cũng may Diêm Dụ nhanh tay lẹ mắt nên tránh thoát được, không có bị làm sao.

Anh nhìn cô, phiền não day mi tâm.

Bản tính của người phụ nữ này vô cùng cứng đầu, có khi còn ưa chuộng bạo lực hơn cả anh, nào có chút dáng vẻ dịu dàng của một thiên kim thế gia chứ?

"Tôi gọi người hầu giúp em."

Diêm Dụ thờ dãi quay bước, trước khi đi còn cẩn thận thu dọn mảnh vỡ thủy tinh.

Sở dĩ lúc này Diêm Dụ đánh bạo c ởi đồ của cô, đơn giản là vì anh thấy chất liệu của chiếc váy ấy rất dày, khi mặc lâu chắc hẳn sẽ bị bí bách, khó chịu.

Anh có lòng tốt muốn giúp cô, nào ngờ lại khiến cô hiểu lầm.

Kết quả là...!anh đã giận quá mất khôn, không kiềm chế được bản thân, suýt nữa đã làm ra điều thất đức, vượt qua giới hạn cho phép của cô...

Diêm Dụ đứng trước gương, anh nhìn năm dấu ngón tay đỏ ửng in hằn trên cổ mình, khẽ lẩm bẩm: "Đúng là ác ma."

Anh cúi đầu, thấy cái thứ nằm giữa hai ch@n vẫn đang căng phồng, chỉ nói: "Cậu em, hôm nay không có cửa rồi."

Chương 8: 8: Em Quên Rồi

"Tích tắc...!tích tắc..."

Chuông đồng hồ phát ra tiếng kêu báo hiệu đã 7h tối.

Quận Hy Ca vừa mới tắm xong, cô được người hầu hỗ trợ ngồi vào xe lăn.

Trước mặt cô là một ô cửa nhỏ, gió từ ngoài phả vào từng cơn từng cơn êm ả, thổi bay những sợi tóc vừa thẳng vừa dài, đưa mùi hương thơm ngát lan khắp căn phòng rộng lớn.

Lúc này, Quận Hy Ca đang yên tĩnh cúi đầu, trên tay cầm một cuốn sách y học dày cộp.

Ngành y đối với Quận Hy Ca có sức hấp dẫn rất lớn, mặc dù hiện tại cô không thể cầm dao phẫu thuật được nữa, thế nhưng tinh thần ham học hỏi thì chưa bao giờ dừng lại.

Từ nhỏ, cô đã có ước mơ trở thành bác sĩ.

Phấn đấu bao nhiêu năm, ra trường, làm thực tập trong bệnh viện, bằng sự nỗ lực cùng tài năng của bản thân, khó khăn lắm cô mới có thể leo lên đến vị trí cao quý kia, được mọi người gọi một tiếng "bàn tay vàng" của khoa ngoại Đế Đô.

Ấy vậy mà đáng tiếc...!chỉ sau một đêm ngấn ngủ, gần như tất cả mọi thứ cô có trong tay đều đã không cánh mà bay, nhanh đến nỗi cô không phản ứng kịp.

Cho đến tận bây giờ, dường như Quận Hy Ca vẫn còn ám ảnh sâu sắc về cái đêm mà mình bị tai nạn giao thông.

Cả người cô bị đầu xe tải đâm vào, mạnh mẽ hất văng hàng chục mét.

Lúc ấy, cô mới hiểu được cảm giác tuyệt vọng khi phải chờ đợi cái chết nó đau khổ cỡ nào.

Sinh mệnh mờ nhạt giống như một sợi chỉ mảnh, cô gái nằm sõng soài trên nền đất lạnh lẽo, bản thiêu, cánh môi mấp máy không thốt nên lời.

Dòng máu đỏ tươi tuôn chảy, nhuộm lên chiếc áo blouse trắng toát.

Tứ chi cô lạnh ngắt, cứng đờ và tê liệt, chính cú va chạm này đã cướp đi cả đôi chân lẫn sự nghiệp của cô...

Quận Hy Ca hít sâu một hơi nhằm dần xuống nỗi bi thương trong lòng, cô nhẹ nhàng gập sách lại, đặt trả lại trên giá.

Cuốn sách này không phải của cô, nó là của Diêm Dụ.

Hình như anh cũng nghiên cứu một chút về ngành y.

"Hy Ca."

Diêm Dụ từ ngoài bước vào, anh mặc một bộ quần áo ở nhà, trông rất thoải mái, mái tóc còn chưa kịp khô.

Hễ nhìn thấy bản mặt của Diêm Dụ, tâm tình Quận Hy Ca lại bực bội khác thường.

Cô đưa mắt lờm ngờm đàn ông, không lạnh không nhạt nói:

"Chúng ta không thân thiết, cho nên anh đừng có mở miệng ra là Hy Ca này, Hy Ca nọ."

Diêm Dụ giương giương khóe môi, anh kề sát vào tai cô, nói một câu không rõ ý vị: "Vợ chồng còn không thân thiết, vậy như nào mới tính là thân thiết? Chẳng lẽ...!là bạn giường?"

Hơi thở nóng ấm của anh khiến cô vô thức rụt cổ.

Quận Hy Ca nhú mày, không đáp mà hỏi ngược lại: "Nếu là bạn giường thì có lẽ anh đã thân thiết với không ít người nhỉ?"

"Từ trước đến nay tôi chỉ thân với mình em."

Nghe vậy, ánh mắt Quận Hy Ca khẽ chớp sáng, một lát sau, cô chậm

rãi chà hai ngón tay vào nhau, thấp giọng cười châm biếm: "Diêm thiếu, vậy mời anh nhường cơ hội cho người khác, sự thân mật này...!tôi đây không có gan nhận."
Từng câu từng chữ đều thấm đẫm sự khinh ghét và chê bai rõ ràng.

Sắc mặt cô gái không tồn tại một chút cảm xúc dư thừa, so với một người máy đã được lập trình sẵn thì cũng không có quá nhiều khác biệt.

Diêm Dụ sa sầm mặt, đôi mắt thăm thẳm lóe lên tia bén nhọn.

Nghĩ nghĩ, người đàn ông liền mỉm cười thâm trầm, anh đặt một bàn tay lên bờ vai mảnh khảnh, sau đó há miệng cắn vào cái ót thơm mềm của cô, hít nhẹ nhẹ.

"A!"

Hành động đột ngột này của anh khiến trái tim Quận Hy Ca giật lên thon thót.

Một dòng điện không tên bỗng chốc lan tỏa khắp người cô, nhanh chóng chạy từ bàn chân lên đến đỉnh đầu, tê tê dại dại khó hiểu. Cảm giác ầm ứót tác động đến vô số sợi dây thần kinh, Quận Hy Ca giống như bị rấn cắn, cô không kịp suy nghĩ mà đã huých thẳng cùi chỏ vào khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của Diêm Dụ, hơn nữa, sức lực thả ra còn có vẻ...! hơi mạnh.

Chỉ thấy chưa đầy một giây sau, Diêm Dụ vốn đang đứng yên đã bị cô gái tuyệt tình đẩy xa.

Đầu anh lệch hẳn sang một bên, gò má nhẵn nhụi nổi lên từng tầng sưng đỏ, vô hình trung đã tạo thành một sự tương phản chói mắt. Quận Hy Ca trân trối nhìn anh, rồi lại rũ mắt nhìn bàn tay mình, thâm tâm không tránh khỏi kinh ngạc.

Cô trở nên bạo lực như vậy từ khi nào? Trong vòng một ngày thôi, Diêm Dụ đã bị cô đánh cho không biết bao nhiêu lần...

"Quận Hy Ca, em có nhất thiết phải hành hạ tôi một cách trực tiếp thế này không?!"

Diêm Dụ ôm má xuýt xoa, đau chết anh mất thôi! Rốt cuộc người phụ nữ này có thù hận gì với anh? Không đánh anh thì cô ngửa tay à?
"Anh..."

Quận Hy Ca bặm môi, vẻ mặt hiện lên sự quẫn bách cùng cực.

Không biết qua bao lâu, cô siết chặt mép váy, lạnh giọng nói thật to:
"Tôi cảnh cáo anh một lần cuối, hãy tránh xa tôi ra, tốt nhất là đừng có động chạm vào tôi!"

Độ ấm trong mắt Diêm Dụ dần dần vơi bớt, anh nhếch mép, nụ cười ẩn chứa nét u uẩn khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Em quên rồi."

Áp bách của anh trút thẳng xuống đầu cô, Quận Hy Ca nhìn thấy trong đôi con ngươi đen láy ấy phảng phất một vết nguy hiểm, nhưng nhiều hơn chính là sự thất vọng.

Anh đang thất vọng vì cái gì?

Có lẽ cô biết câu trả lời...

Quận Hy Ca cụp mi, tự đẩy xe lăn đi.

Giữa lúc Diêm Dụ tưởng rằng cô muốn tìm cách để lảng tránh vấn đề, anh đã nghe cô bình bình nói: "Tôi không quên."

Vấn đề liên quan đến tính mạng, cô làm sao dám quên?

Từ khi bước chân vào cái nhà này, Quận Hy Ca thừa biết Diêm Dụ vẫn luôn giám sát mình, mọi động thái của cô lúc nào cũng nằm trong tầm mắt anh.

Chính vì thế, cô chưa bao giờ lơ là cảnh giác hay để lộ điểm yếu...

Cô có thể nhìn ra bản chất thực của Diêm Dụ, anh là một người tâm cơ sâu rộng, cũng không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Những lời đồn đại không mấy tốt đẹp kia, ha ha...! chỉ để qua mắt thiên hạ mà thôi.

Diêm Dụ không biết nói gì, anh dò xét nhìn cô, thấy cô đang chạt vật xoay sở với chiếc xe lăn, bèn gạt hết mọi chuyện ra sau gáy, đoạn tốt bụng hỏi nhỏ: "Cần tôi giúp em không?"

"Tôi tàn phế bên dưới chứ không phải bên trên."

Dứt lời, Quận Hy Ca đã đóng sầm cửa lại.
Diêm Dụ bất giác buồn bực, anh giơ chân đá vào cái bàn bên cạnh để xả giận.

Lòng tự tôn của cô gái này rất cao, cô xa cách với người khác một thì lại xa cách với anh mườì.
Trong tim cô, anh không chiếm được một góc nào cả..

Chương 9: 9: Rung Động

Quận Hy Ca dừng lại một phút điều hòa tâm trạng, cô thả lỏng thân thể, sau đó liền chậm chậm men theo cầu thang đi xuống.

Trong lòng bất chợt dấy lên sự thắc mắc, cô tự hỏi vì sao nơi này lại có một lối đi riêng dành cho xe lăn?

Lẽ nào là Diêm Dụ đặc biệt thiết kế cho cô?

Khả năng này khiến Quận Hy Ca cười khẩy, cô nghĩ anh ta không có rãnh rỗi đến vậy...

Cô lắc lắc đầu, bấy giờ mới dáo dác quan sát xung quanh.

Nhìn sơ qua có thể dễ dàng nhận thấy diện tích của dinh thự này rất lớn, chỉ tính riêng phòng ngủ của Diêm Dụ thôi cũng đã lớn gấp hai lần phòng ngủ của cô.

Nội thất mang màu sắc chủ đạo là màu xám tro, được bày trí vô cùng gọn gàng, chỉnh tề; hai bên cầu thang hơi dốc, bề mặt ẩn hiện những vết chạm trổ uốn lượn xinh đẹp, đem lại cho người nhìn cảm giác thanh thoát và tinh tế nhưng không đánh mất phần sang trọng vốn có.

Quận Hy Ca điều khiển xe lăn đi trong vô định, ước chừng hai phút sau, trước mắt cô mở ra một phòng khách rộng với đèn chùm sáng lóa.

Ông cụ Diêm đang ngồi một mình trên chiếc sofa bằng da, cúi đầu chăm chú nhìn vào bàn cờ tướng, ánh mắt tuy rằng già nua nhưng lại rất tinh tường.

Thấy người đến là Quận Hy Ca, ông cụ không bày ra biểu tình khác lạ mà chỉ vẫy vẫy tay: "Lại đây."

Quận Hy Ca chần chừ, song, xét thấy nét mặt thúc giục của ông cụ,

cô liền đẩy xe lăn đi đến.

Ông cụ Diêm gõ nhẹ vào bàn kính, ôn tồn hỏi: "Cháu có biết chơi cờ không?"

Quận Hy Ca lãnh đạm đáp: "Dạ biết ạ."

"Vậy thì chơi với ta."

Quận Hy Ca nhăn mày, cô tính toán thật kĩ lưỡng, nhanh chóng đi một nước chiếu tướng.

Ông cụ vuốt cằm ra chiều suy tư, đoạn cười ha ha hai tiếng: "Cháu cũng thông minh lắm, nhưng muốn thắng ta thì còn lâu..."

Nói rồi, ông cụ tự tin đi một nước giải vây.

Thế cờ bỗng chốc thay đổi, Quận Hy Ca cũng không gấp gáp, cô bình thản nghĩ ngợi, một tay vẫn đặt trên đầu gối, còn một tay thì cầm quân xe của mình lên, trực tiếp vây chặt hoàn toàn quân của ông cụ.

Ông cụ Diêm hết đường di chuyển, kết quả chỉ có một, phần thắng tất nhiên đã thuộc về Quận Hy Ca.

Ông cụ Diêm trầm mặc nhâm nhi tách trà, đột nhiên ngửa cổ cười sáng khoái, những nếp nhăn trên mặt cũng vì thế mà hiện rõ: "Ta không nghĩ cháu sẽ lựa chọn cách này."

Quận Hy Ca nhếch mép, "Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả."

"Ồ, ta lại thấy quá trình rất quan trọng, bởi nó quyết định kết quả cuối cùng."

Một già một trẻ lời qua tiếng lại, ai cũng có những lý lẽ không thể bắt bẻ.

Quận Hy Ca rủ mi, cô nắm tay vịn xe lăn, nhỏ giọng gọi: "Diêm lão gia..."

Đúng vào thời khắc này, một tiếng nói khác đột ngột vang lên, dường như lấn át cả lời của Quận Hy Ca.

"Ông chủ, đã đến giờ dùng bữa rồi ạ."

Một người phụ nữ trung niên đi tới, cung kính gập người với ông cụ Diêm.

Quận Hy Ca theo bản năng ngẩng đầu nhìn, trong một thoáng liền chạm phải ánh mắt gai góc của bà ta.

Cô híp hai con ngươi, bà ta giật mình, tức thì lộ ra một nụ cười mỉm, thân nhiên dời mắt về phía ông cụ Diêm.

Ông cụ chống gậy batoong đứng dậy, nhìn qua cô rồi ra lệnh cho người phụ nữ đẩy xe.

"Thím Quyên."

Người phụ nữ hiểu ý, bà ta đứng sau lưng Quận Hy Ca, khoe môi ẩn hiện vẻ ác ý.

Sắc mặt Quận Hy Ca nặng nề, nghĩ bụng chuyện kia đành để nói sau.

Mà cũng chẳng biết ông cụ có biết về sự tồn tại của chiếc bật lửa cô đang nắm giữ hay không nữa? Nếu cô thực sự nói ra thì Diêm Dụ sẽ phản ứng như thế nào?

Hàng loạt câu hỏi rối rắm khiến đầu óc Quận Hy Ca xoay vòng vòng như chong chóng.

Hiện tại, cô vẫn chưa thể đưa ra quyết định cho hành động sắp tới của mình...

Quận Hy Ca ấn hai cái nhẹ nhàng lên huyệt thái dương, đang yên đang lành thì cả người bỗng nhiên bị một lực mạnh đẩy về phía trước.

Cô thất kinh mở to mắt, cứ đinh ninh rằng bản thân sắp ngã thì giây sau đã rơi vào vòng tay vững chãi của người đàn ông.

Diêm Dụ ôm siết bả vai cô, kịp thời ngăn chặn "bi kịch" của cô cùng với chiếc xe lăn.

Quận Hy Ca âm thầm thờ hắt ra một hơi, đáy mắt đen tuyền khắc lên tia lạnh lẽo thấu xương.

Cô cảm nhận được ban nãy có người đã nâng bánh sau của xe lăn lên hòng làm cô trượt ngã...! Cảm giác này rất chân thật, cô không nghĩ mình phán đoán sai.

Ong cụ Diêm nghe thấy động tĩnh lớn bèn chững lại bước chân rồi ngờ vực quay đầu.

Ngay lập tức, đập vào mắt ông là một cảnh tượng hết sức mờ ám, đôi vợ chồng mới cưới đang ôm ôm ấp ấp trong một tư thế kì quặc. Khuôn mặt già chớp mắt đỏ lựng, ông cụ gõ gõ gậy batoong xuống sàn, cất giọng quát: "Hai đứa có để ông vào mắt không hả?!"

Diêm Dụ rút tay ra khỏi người cô, ánh mắt anh sáng sủa tình cảm. Quận Hy Ca khẽ nói: "Cảm ơn."

Anh hài lòng cười tươi, như thể đã lập được chiến công với người đẹp.

Diêm Dụ nhìn cô không chớp mắt, anh điềm nhiên chỉnh trang lại cổ áo xộc xệch giúp cô.

Quận Hy Ca cứng người, không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Da cổ rất nhanh đã xuất hiện mấy vết ửng hồng đáng nghi, hơi thở của anh vẫn đang không ngừng phả lên từng tấc da thịt phấn nộn của cô gái, tựa như đang muốn trêu đùa.

Ông cụ hắng giọng nhắc nhở: "Ừm...!ừm...!ông ra phòng ăn trước, hai đứa làm gì thì mau lên."

Thím Quyên kín đáo lờm Quận Hy Ca, lại nhìn chiếc xe lăn màu đen, bà ta không nhanh không chậm nhắc chân đuổi kịp ông cụ.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của cô, Diêm Dụ cười gian tà, anh gắt gao khóa chặt lấy khuôn mặt cô, không muốn bỏ qua bất kì một biểu cảm nào.

"Em vừa đứng hình, Hy Ca à...!phải chăng em đã rung động với tôi từ cái nhìn đầu tiên?" Diêm Dụ trịnh trọng hỏi, âm sắc mang theo ý cười đê nén.

Quận Hy Ca nghe vậy liền cong môi, cô lạnh nhạt mở miệng: "Mặt anh có thể bớt dày đi được không?" Hít sâu, cô lại tiếp, "À, nhân đây tôi cũng muốn nhắn nhủ tới anh một điều, những chiêu này có tác dụng với người phụ nữ khác không đồng nghĩa là chúng cũng có tác dụng với tôi."

Cho nên...!anh hãy quên chuyện đó đi!"

Diêm Dụ định dùng lời ngon tiếng ngọt để tán tỉnh cô ư? Quận Hy Ca tuyệt đối sẽ không dễ mắc bẫy như vậy, suy cho cùng, anh ta làm mọi việc cũng chỉ nhằm đoạt lại chiếc bật lửa ấy mà thôi.

Một người có ý xấu với mình, cô không tài nào chấp nhận nổi.

Diêm Dụ bị nói trúng tim đen, anh sờ sờ mũi, còn không xấu hổ mà lảm bảm trong miệng: "Thích em là lỗi của tôi sao?"

"Là lỗi của anh."

Quận Hy Ca phán một câu xanh rờn, cô tự giác đẩy xe lăn theo hướng ông cụ vừa rời đi.

Diêm Dụ thấy cái gì đó đang đè lên lồng ngực, anh chua xót không nói nên lời, vết bầm tím trên mặt lại bắt đầu âm ỉ đau.

Anh đứng tại chỗ hừ lạnh: "Quận Hy Ca, em đúng là cái đồ không tim không phổi, lại còn bạo lực và dữ dằn nữa chứ."

Em đấy...!xứng đáng cô độc cả đời!"

"Tôi không điếc!"

Quận Hy Ca nói ngắn gọn, cảm thấy tính kiên nhẫn của Diêm Dụ quả thực không cao.

Mới bị cô phũ một câu mà đã không nhịn được mắng nhiếc cô rồi. Bỏ đi, rốt cuộc cô hy vọng gì vào một người đào hoa như Diêm Dụ chứ?

Anh là một thiếu gia nhà giàu, ăn chơi vui đùa từ nhỏ đến lớn, đã sớm quen với việc tự do hoành hành khắp trời Nam đất Bắc.

Bây giờ bị một người phụ nữ tàn tật như cô kiềm chế, anh ắt không thể chịu đựng được.

Có lẽ khi đó anh sẽ nản lòng thoái chí rồi sẽ buông tha cho cô.

Quận Hy Ca ngẫm nghĩ chu toàn, tự dặn dò lý trí rằng phải tỉnh táo nhất có thể.

Vốn dĩ cuộc hôn nhân này đã không có tình yêu, nó được hình thành

dựa trên mục đích khác nhau của mỗi người.

Anh vì chiếc bật lửa bí ẩn mà lấy cô, còn cô vì bảo toàn tính mạng mà đồng ý lấy anh.

Trước mắt, ai đúng, ai sai thì chưa biết chắc được.

Cả hai người đều hiểu rõ mục đích của đối phương, tuy nhiên, sự tình trong đó có vẻ còn phức tạp hơn so với những gì đang được thể hiện bên ngoài...

"Tôi biết em không điếc."

Diêm Dụ sai bước dài, ngữ điệu trầm thấp nói.

Tất cả là do cô chọc anh giận dữ nên mới dẫn đến phản ứng nhất thời này, chứ một người cao quý như anh sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Đè cô ra khiến cô nhận thua mới chính là ý nghĩ và bản chất con người anh, là việc mà Diêm Dụ thật sự muốn làm. Quận Hy Ca không thềm quan tâm tới anh, cô tiếp tục đẩy xe lăn về phía trước.

Diêm Dụ ôn hòa nói: "Để tôi."

Dứt lời, anh đặt tay lên thành xe lăn, mặc kệ thái độ của cô, một đường thẳng tiến đưa cô đến phòng ăn của Diêm gia..

Chương 10: 10: Gọi Ông Nội

Mọi người đều đã yên vị trên bàn ăn, có ông cụ, Hy Ca cùng với Diêm Dụ, bây giờ chỉ còn thiếu mỗi Diêm Lãnh mà thôi. Không lâu lắm, ngoài cổng liền vọng tới tiếng động cơ xe ồn ào.

Ông cụ Diêm biết Diêm Lãnh đã về, cũng không ra đón mà lặng lẽ chờ đợi.

Cửa mở ra, Diêm Lãnh quét mắt một lượt rồi than thở, tùy tiện vắt áo khoác lên ghế: "Ồi! Hôm nay thật là mệt!"

Anh ta kéo chiếc ghế bên cạnh Quận Hy Ca ra, nhưng còn chưa kịp đặt mông ngồi xuống thì đã cảm nhận một cỗ hàn ý nồng đậm dừng trên người mình.

Diêm Lãnh ngược đôi mắt đen lên, vừa vặn bắt gặp nụ cười quý dị của Diêm Dụ ở ngay phía đối diện.

Anh bất giác rùng mình, chép miệng, tự giác cách xa cô một mét.

Anh hai của hấn đúng là một kẻ keo kiệt, hấn đã làm gì Quận Hy Ca đâu chứ? Ngồi gần chút thôi mà cũng không cho...

Ông cụ nhíu mày hỏi: "Mấy dự án của công ty cháu đã xử lý xong chưa?"

Mặt Diêm Lãnh nhăn nhúm lại trông đầy khổ sở, anh ta thao thao bất tuyệt về những vất vả của mình: "Ông ơi, một mình cháu làm sao có thể điều hành được cả một tập đoàn lớn như vậy."

Mà ông cũng quá thiên vị đi, ông thử tính xem anh hai đã bỏ bê công việc bao nhiêu lâu rồi, chẳng bù cho cháu...! tay chân bủn rủn, mắt thâm đen sì, mất hết cả soái khí.

Thử hỏi sau này cháu làm sao có thể tán gái?!"

Diêm Lãnh bắt bình lên án, còn cố ý thêm dầu vào lửa, lời nói tuy rằng ai oán nhưng vẻ mặt lại khiêu khích nhìn Diêm Dụ.
Diêm Dụ cười không nói gì, có điều đôi chân dưới gầm bàn đã nhanh nhẹn đá Diêm Lãnh một cái, day mạnh.
Diêm Lãnh thiếu chút nữa kêu toáng lên, hấn không cam tâm trừng lại anh, đoạn hướng ánh mắt mong ngóng về phía ông cụ.

Chỉ nghe ông cụ tức giận quát: "Nhãi ranh, ý chí của anh chỉ thế thôi à?"

"Các cụ ta thường bảo: trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng.

Đến anh hai cũng đã có vợ rồi, do vậy, cháu phải gấp rút tìm kiếm bạn đời chứ.

Nếu không ngày nào cũng chứng kiến cảnh vợ chồng anh hai ân ái mặn nồng, chỉ sợ trái tim nhỏ bé này của cháu sẽ không chịu được mà tổn thương mất đó..."

Diêm Lãnh ôm ngực sực sực nói, thỉnh thoảng lại liếc trộm Diêm Dụ, trong lòng cực kì hả hê.

Trêu chọc Diêm Dụ là thú vui hiếm có của anh ta.

Mặc dù đã bị dạy dỗ rất nhiều lần nhưng hấn vẫn ngựa quen đường cũ, không biết chừa là gì.

Quả nhiên, sắc mặt Diêm Dụ đã đen như đít nồi.

Anh nghiến răng nghiến lợi, lấy lại bình tĩnh nói: "Yên tâm, anh sẽ không bao giờ ghét bỏ em.

Nếu em có mệnh hệ gì, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm."

Diêm Lãnh như mèo bị giẫm phải đuôi: "Bậy, bậy.

Anh đang trù em đúng không?!"

Hấn ủy khuất quay sang Quận Hy Ca, tố cáo: "Chị dâu, anh hai bắt nạt em."

Quận Hy Ca yên ắng nãy giờ khẽ chớp mắt, môi nhỏ hơi cong, giọng thờ ơ: "Vậy à, chị không thấy."

Diêm Lãnh: "..."

"Aaa, cả hai người đều bắt nạt em.

Ông nội..." Diêm Lãnh nhõng nhẽo gọi ông cụ Diêm, dáng vẻ không khác gì một đứa trẻ con.

Điều này đã phá hủy toàn bộ hình tượng tổng giám đốc cao lãnh, đẹp trai, tuấn dật trong mắt Quận Hy Ca.

Hóa ra...!đây mới chính là bộ mặt thật của Diêm Lãnh ư? Những gì anh ta thể hiện cho truyền thông và công chúng thấy, tất cả đều là giả dối?

Lừa người!

Những kẻ thuộc giới thượng lưu, có ai lại không cất giấu một chiếc mặt nạ che mắt thiên hạ chứ?

Ông cụ Diêm trầm mặt, "Nói nhăng nói cuội gì đó, bao giờ thì hai anh mới làm cho cái thân già này bớt lo?"

Diêm Lãnh cúi đầu, Diêm Dụ nhượng mày.

Xem ra ông cụ cũng không quá mức bài trừ Quận Hy Ca, ít nhất thì lúc này ông vẫn thoải mái thể hiện cảm xúc của mình, không hề có chút kiêng kị.

Bầu không khí rơi vào trạng thái kì quái, Quận Hy Ca giống như một người ngoài, từ đầu chí cuối đều im thin thít.

Ông cụ Diêm bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy đau đầu cùng phiền não.

Hai đứa cháu này của ông thực ra cũng chẳng sung sướng là bao, cha mất từ khi còn nhỏ, mẹ thì đã sớm đoạn tuyệt với Diêm gia, quan hệ căng thẳng như nước với lửa.

Nghĩ đến chuyện năm xưa, ông cụ Diêm lại thấy vô cùng đau lòng.

Chỉ trách ông quá nuông chiều con trai nên mới dẫn đến sự việc đáng tiếc sau này, báo hại mấy đứa cháu trai của ông bị mẹ nó vứt bỏ và không thèm nhìn mặt...

Ánh mắt ông cụ vương vấn hoài niệm, một nét tang thương xẹt qua rồi lặn mất tăm.

Ong cất giọng nghiêm khắc: "A Dụ, quãng thời gian ta cho cháu cũng đã hết hạn, đến lúc cháu phải thực hiện lời hứa của mình rồi."

Diêm Dụ hờ hững gật đầu: "Vâng, nhưng ông phải đảm bảo từ nay về sau sẽ không can thiệp vào mọi quyết định của cháu."

Ông cụ do dự, lát sau liền cau mày đáp: "Được."

Ngày mai cháu đến công ty với A Lãnh đi."

Ông liếc Quận Hy Ca, dặn dò thêm: "Cháu cũng nên biết điều mà tiết chế lại một chút, bản thân đã là người có gia đình, đừng để người ta rêu rao nữa."

Diêm Dụ chột dạ cười, anh chú ý đến sự biến chuyển thần sắc của cô.

Có điều làm anh thất vọng rồi, Quận Hy Ca vẫn duy trì một gương mặt lạnh nhạt như tiền, chẳng mấy may có biểu hiện gì gọi là vui hay buồn.

Lòng Diêm Dụ bỗng chùng xuống, cô không ghen hay khó chịu chút nào sao?

"Ha ha...!Anh hai..."

Diêm Lãnh vỗ đùi cười trên nỗi đau của người khác, dường như rất thích thú, nào còn bộ dạng chín chắn lo lắng cho Diêm Dụ như khi ở Quận gia chứ?

Lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

Có những lúc Diêm Dụ chẳng thể hiểu nổi đứa em trai này của anh nghĩ gì?

Tiếng cười xoa dịu phần nào bầu không khí căng thẳng.

Thím Quyên cùng với người hầu dọn đồ ăn lên bàn, ông cụ nâng đũa nói: "Ăn, không nói nữa!"

Quận Hy Ca gấp một miếng cá hấp thơm phức, cúi đầu nhai.

Diêm Dụ thấy vậy bèn cất công gỡ hẳn một bát cá ra, thịt ra đẳng thịt, xương ra đẳng xương.

Xong xuôi, anh nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt cô, hai mắt lấp lánh tựa ánh sao trời.

Cô định từ chối, thế nhưng lại tinh ý phát hiện ông cụ đang quan sát

mình.

Ngậm ngùi mỉm cười, cô đưa tay nhận lấy rồi ngoan ngoãn ăn.

Diêm Dụ xoa đầu cô: "Thế mới phải."

Quận Hy Ca hừ nhẹ, Diêm Dụ không để ý, còn liên tục gấp đồ cho cô.

Bỗng dưng, ông cụ Diêm lên tiếng: "Hy Ca, không cần biết trước kia ra sao, hiện tại cháu đã là thiếu phu nhân của Diêm gia.

Cứ tự nhiên gọi ông là ông nội, Diêm lão gia...!nghe cứ như Diêm Vương ấy."

Quận Hy Ca sừng sốt vài giây, cô nhu thuận đáp: "Vâng, ông nội."

"Tốt lắm!"

"Ông chủ, canh nóng đây rồi ạ!"

Thím Quyên từ nhà bếp đi ra, trên tay bưng một tô canh đang bốc hơi nghi ngút.

Khi đến gần Quận Hy Ca, bà ta đột nhiên xảy chân, tô canh cũng vì thế mà đổ ào ào lên người của cô..

Chương 11: 11: Ý Tưởng Đen Tối

"Cẩn thận!"

Cùng với một tiếng hét kinh hoàng, Diêm Dụ gần như không kịp suy nghĩ mà bật dậy khỏi ghế, anh kéo gần khoảng cách giữa hai người, đoạn giơ hai tay lên chắn ngang trước người cô.

Cứ thế, phân nửa nước canh nóng bỏng đã hắt thẳng lên cánh tay màu mật ong của Diêm Dụ, chậm rãi biến nó thành một sắc hồng bắt mắt, chỉ có một ít là bị bắn ra ngoài rồi dính lên đùi Quận Hy Ca thôi. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hầu hết tất cả mọi người, từ ông cụ Diêm cho đến những người hầu khác đều bị cảnh này hù dọa một trận, trái tim cũng rớt lộp bộp.

Thím Quyên run lẩy bẩy lùi ra sau, bà ta đánh rơi cái bát xuống đất, "xoảng" một tiếng vỡ toang thành từng mảnh.

Vẻ mặt bà ta trắng bệch, lúng túng không biết làm gì, cũng chẳng nói nổi một câu xin lỗi.

Quận Hy Ca thì lại càng bất ngờ hơn, đáy mắt cô trào dâng sự khó tin vô bờ, xen lẫn với đó là mối giằng co nội tâm kịch liệt.

Trong một thoáng, đột nhiên cô có ảo giác giống như bản thân đã trải qua một đời người, và Diêm Dụ là người đàn ông đã luôn bao bọc, che chở cô.

"Em có sao không?!"

Giọng nói của Diêm Dụ vang lên trên đỉnh đầu khiến Quận Hy Ca giật mình sực tỉnh.

Không hề nghĩ ngợi, cô vội vã cầm tay anh lên, hỏi ngược lại: "Anh có sao không?!"

Một câu hỏi tương tự được lặp lại, Diêm Dụ bỗng bật cười, cảm thấy

sung sướng vì đã nhận được sự quan tâm từ cô.

Vết thương ngày hôm nay, coi như là cũng có ích!

"Tôi không sao." Diêm Dụ lắc đầu đáp.

Quận Hy Ca chăm chú nhìn làn da vốn đẹp đẽ nay lại phồng rộp mảng lớn do nước sôi của anh, trong lòng vừa áy náy lại vừa xót xa.

Bấy giờ, cô mới phát giác mình đã làm gì, sự đụng chạm này khiến lòng bàn tay cô bất giác run lên nhè nhẹ.

Cô hắng giọng, ậm ừ rút tay về.

Ông cụ Diêm thấy tình trạng của Diêm Dụ cũng không có vấn đề gì lớn, sau khi gọi bác sĩ, ông bèn đành mặt nhìn thím Quyên đang khép nép đứng một bên.

Ông uy nghi quát to: "Thím Quyên, tại sao thím lại bất cẩn như vậy?! Có biết vừa rồi rất nguy hiểm không?!"

Thím Quyên nước mắt lưng tròng, bà ta bấu chặt ngón tay vào nhau, miệng ấp a ấp úng không nên lời: "Tôi...!xin lỗi ông chủ...!Tôi không hề cố ý làm vậy..."

Đối với lời lẽ biện minh này, ông cụ Diêm hí hai con ngươi, sâu trong mắt lộ ra sự tính toán, nghiền ngẫm.

Qua một lát, ông liền khoát tay nói: "Thím tạm nghỉ một tuần đi."

"Ông chủ..." Thím Quyên còn muốn níu kéo thêm nhưng ông cụ không cho bà ta cơ hội, thẳng thừng nói một tiếng đuổi người:

"Đi đi!"

Thím Quyên cúi gằm mặt, bị khí thế của ông cụ áp đảo, lí nhí nói:

"Vâng."

Trong lúc xoay người, bà ta lia đôi mắt tràn ngập sự cay ghét và oán hận tới Quận Hy Ca, phỏng chừng như muốn nhào lên lột da cô ngay lập tức.

Quận Hy Ca chạm phải ánh mắt này, trên mặt không xuất hiện bất cứ biểu tình gì, nhưng thực chất cô đã âm thầm ghi hận.

Nếu như lúc trước cô không dám chắc thì bây giờ lại khác, cô mà

còn ngu ngốc không biết bà ta đang nhắm vào mình thì quả thật đã uổng phí 26 năm thanh xuân cô lăn lộn trên cõi đời ngang trái, đối mặt với bao nhiêu loại người xấu xa.

Bóng dáng thím Quyên dần biến mất sau cánh cửa dày nặng, lúc này, Diêm Lãnh từ đâu tắt tả chạy đến, trên tay hắn cầm một túi đá lạnh nhỏ.

Diêm Dụ đón lấy rồi nhanh nhẹn chườm đá lên cánh tay, anh xử lý sơ qua trước, ngũ quan khế nhăn lại vì đau đớn.

Quận Hy Ca liếc nhìn một loạt động tác lưu loát của anh, môi mỏng hơi mím, cô đưa ra đề nghị: "Tôi giúp anh."

Diêm Dụ đáp ứng, "Được."

Nói rồi, anh đặt túi đá vào tay cô, ánh mắt mườì phần phần khích, gác chân, bày ra tư thái chờ đợi phục vụ.

Vẻ mặt Quận Hy Ca hiện lên sự bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh liền được thay thế bằng sự tập trung cao độ.

Cô nín thở, cố gắng nhẹ tay nhất có thể, thỉnh thoảng lại nhìn qua gương mặt của anh, lặng lẽ gặm nhấm cảm xúc khó chịu đang bòn rút từng chút, từng chút một tâm hồn mình.

Cô nghĩ cô bị bệnh rồi!

Lúc này, ông cụ Diêm cũng đã hỏi qua về vết thương trên mặt Diêm Dụ, anh nói dối là bị ngã, không hề khai ra kẻ đầu sỏ là cô.

Ông cụ là người từng trải, làm sao dễ qua mặt đến vậy, ông thừa biết sự thật đằng sau.

Có điều, ông vẫn quyết định nhắm mắt làm ngơ, không truy hỏi nữa, cứ coi như đây là bài học đắt giá dạy dỗ cho đứa cháu trai ngỗ ngược, lưu manh đã sớm hư thân này.

Ông đã bao lần dặn anh rằng phải kìm nén lại đi, đừng có suốt ngày giở thói trêu ngươi con gái nhà lành.

Kết quả thì Diêm Dụ nào có chịu nghe, anh vẫn một mực làm theo cách của mình, mặt dày tính kế quyến rũ cô.

Trong đầu ông, anh mặc nhiên chính là một gã đàn ông đào hoa, tậ

bạc, tùy tiện đem con gái người ta ra làm thú vui đùa giỡn.

Ông nào có biết, tất cả những chuyện này đều do một tay anh tạo dựng nên?

Ông cụ không biết cụ thể Diêm Dụ và Quận Hy Ca có mối quan hệ ràng buộc thế nào, chỉ mơ hồ biết hai người có quen biết, hơn nữa anh còn có mục đích không chính đáng với cô.

Nhưng có một điểm ông nghĩ mãi không thông, rốt cuộc một người tàn tật thì có gì đáng để anh phải lưu tâm chú?

Ông không ghét Quận Hy Ca, tất nhiên cũng chẳng hề yêu thích, thế nhưng đây là người phụ nữ cháu trai ông đích thân chọn, ông không ngăn cản nổi.

Suy cho cùng, ông thực sự không muốn bị kịch năm xưa tái diễn một lần nữa, ông đã chịu đủ giày vò cùng mệt mỏi rồi...

"Ông về phòng trước đi ạ, cháu có thể lo liệu được."

Tiếng nói của Diêm Dụ bất thành thành vang lên trong khoảng không vắng lặng, ông cụ Diêm trầm tĩnh gật đầu, chậm chạp chống gậy rời đi, chỉ bỏ lại một câu: "Dưỡng thương cho tốt."

Về phần Diêm Lãnh, anh ta làm "bóng đèn" từ nãy đến giờ, có lẽ vì quá lo lắng cho thương thế của Diêm Dụ mà không hề biết rằng về mặt ai đó đã tối sầm đến cực điểm.

Diêm Dụ mấy lần ra hiệu cho hắn tránh làm kỳ đà cản mũi, vậy mà hắn vẫn ngậy ngốc không thềm để tâm, còn chỉ chỉ trỏ trỏ vào vết thương của anh: "Chị dâu, em thấy chỗ kia vẫn hơi đỏ kìa!"

Tính kiên nhẫn của con người có giới hạn, huống chi giờ này Diêm Dụ đang nóng lòng muốn chết, sao có thể bỏ qua cho Diêm Lãnh được.

Anh làm như lơ đãng: "Hợp đồng ngày mai em đã soạn xong chưa?"

Diêm Lãnh: "Hình như...!là chưa."

Diêm Dụ cười hiền dịu, "Vậy còn không mau đi đi?!"

"Em..."

Lời vừa ra đến cổ họng thì bỗng nghẹn lại vì một tiếng "hửm" đầy

hàm ý của Diêm Dụ.

Diêm Lãnh hừ hừ, hất lờm nguýt anh rồi vợ lấy áo khoác, nghĩ thầm anh trai vì sắc quên người thân.

Đoán chừng thằng nhóc này đang mắng anh cũng nên, nhưng Diêm Dụ mặc kệ, mọi sự chú tâm của anh đều đã đặt hết lên trên người cô. Cự ly giữa hai người khá gần, Quận Hy Ca cúi đầu, ngón tay trắng mềm nắm chặt túi đá lạnh, luân phiên di chuyển qua lại vết bóng trên hai tay người đàn ông.

"Nói đi, em thích tôi có đúng không?"

Diêm Dụ cất giọng trầm khàn, trong đó phảng phất một chút hiếu kỳ cùng mong chờ.

Anh hy vọng cô sẽ nói "thích", nhưng Quận Hy Ca chỉ thoáng sừng sốt, sau đó nhàn nhạt mở miệng: "Anh có điểm gì đáng để tôi thích à?"

Cô sắp sửa làm quen với hình tượng một Diêm Dụ cứ hờ ra là thả thính rồi, cũng không lạ gì nữa, cho nên rất bình tĩnh đối đáp.

Diêm Dụ tức điên lên, tại sao anh lại cảm giác khẩu khí của cô trào phúng thế nhỉ?

Anh thích làm người chủ động chứ không hề thích yếu thế chút nào, nhưng cô gái này lại khiến anh phải hạ xuống cái tôi cao ngạo của mình, thậm chí nghĩ đủ trăm đường để theo đuổi cô.

Mục đích cuối cùng của anh là cô, hay là đồ vật kia?

Diêm Dụ bắt đầu mộng lung, anh lộ ra nụ cười nhờn nhờ: "Sao lại không có? Tôi đẹp trai, tôi nhiều tiền, tôi tài giỏi, tôi có nhiều phụ nữ...!theo..."

Nói đến câu cuối Diêm Dụ liền khựng lại, anh thầm chửi thề, đúng là tự đào hố chôn mình mà.

Sắc mặt Quận Hy Ca lạnh băng trong nháy mắt, lực đạo trên tay vô thức mất khống chế, đè nặng xuống.

Diêm Dụ kêu lên xuýt xoa: "A, đau..."

Hừ, tốt nhất là đau chết anh đi!

Quận Hy Ca nghĩ nhưng không nói ra, cô thờ ơ ném trả túi đá vào

tay anh, khôi phục bộ dáng kiêu ngạo, bĩu môi nhỏ: "Anh không chỉ mắc bệnh thần kinh mà còn mắc bệnh tự luyến!"

"Hy Ca..."

Mắt thấy Quận Hy Ca định bỏ đi, Diêm Dụ giờ giọng đáng thương, "Em đối xử với ân nhân như vậy sao?"

Quận Hy Ca nén lửa giận đang sôi trào trong lòng, nở nụ cười hiểm hoi, cô nhả ra từng chữ: "Anh muốn tôi làm gì?"

"Đêm nay ngủ với tôi."

"Ngủ thế nào?!" Mang tai Quận Hy Ca đỏ bừng.

Diêm Dụ cười ranh mãnh: "Em đừng suy nghĩ lung tung, ngủ ở đây chỉ đơn thuần là nhắm mắt và đắp chăn mà thôi, không có như em nghĩ đâu."

"Tôi nghĩ gì chứ, anh biến đi!"

Diêm Dụ ngửa cổ cười vang, anh quên cả đau đớn, cảm thấy người phụ nữ này thật quá đổi đáng yêu!

Mẹ nó, hiện tại tâm can anh đang có một loại xúc động thôi thúc anh hôn vào đôi môi đỏ mọng kia, ép cô dưới thân mình rồi tự tay cởi bỏ lớp vải áo che lấp bộ ngực căng tròn, hung hăng tiến sâu vào bên trong cô, mạnh mẽ chiếm cô làm của riêng...

Vừa nghĩ đến đây, Diêm Dụ liền bị dọa mất mặt.

Anh rất đứng đắn, anh không phải bi3n thái, tại sao lại nảy ra ý tưởng đen tối với cô?

Nhất định là vì anh đã độc thân quá lâu!

"Đại thiếu gia."

Lời của bác sĩ đánh gãy không khí mờ ám giữa hai người, Diêm Dụ để bác sĩ kiểm tra và bôi thuốc cho mình, xác định không quá nghiêm trọng thì mới bảo ông ta kiểm tra chân cho Quận Hy Ca.

Anh để ý lúc này cô cũng bị bông.

"Tôi không cần."

Có lẽ đã đoán trước được cô sẽ cự tuyệt, cho nên Diêm Dụ không nói không rằng mà vén nhẹ váy của cô lên.

Quận Hy Ca không kịp che lại, chỉ thấy đầu gối phơn phớt màu đỏ hồng phản chiếu trong đôi đồng tử đen láy sâu thẳm.

Quận Hy Ca giận dữ đè tay anh lại, gằn giọng: "Đã kiểm tra đủ

chưa?!"

Diêm Dụ: "Em không đau?".

Chương 12: 12: Cả Người Lẫn Vật Tôi Đều Muốn!

Câu hỏi của Diêm Dụ mang theo ý tứ dò xét, Quận Hy Ca bức bối trong lòng, cô đưa tay đẩy anh ra, lạnh nhạt nói: "Đúng vậy, tôi không đau!"

Có lẽ người đàn ông này đang nghĩ rằng cô giả vờ tàn tật, cho nên mới làm như vậy.

Thế nhưng...!sự thật là chi dưới của cô đã phế rồi.

Diêm Dụ thu hồi tầm mắt, không nói rõ được tư vị xáo trộn trong tim.

Anh ra hiệu cho người hầu đẩy xe lăn, hai người đi lên phòng, suốt quãng đường không ai chịu lên tiếng.

Cửa vừa đóng lại, Quận Hy Ca bèn chống nạng ngồi vào giường, một ánh mắt cũng không thêm bố thí cho anh.

Cô kéo gối nằm xuống, đưa lưng về phía anh, chăn cũng trùm kín tận cổ, trông không khác gì một chú sâu non đang nấp mình trong kén.

Diêm Dụ buồn cười, anh vô thức vuốt sống mũi, chẳng lẽ cô đang giận anh đấy ư?

"Ngủ ngon."

Anh nhẹ nhàng nói, thanh âm có chút sủng nịch và dịu dàng, dường như chính anh cũng không phát hiện ra.

Cơ thể Quận Hy Ca khẽ run run, cô nhắm chặt mắt như muốn ép bản thân chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên, bên tai cô cứ quanh đi quẩn lại một câu nói "Em thích tôi có đúng không?"...

Quận Hy Ca tự cấu vào mu bàn tay mình, cô hít sâu một hơi, tận lực áp chế luồng suy nghĩ miên man độc hại này.

Tình yêu là thứ cô không muốn dính dáng đến nhất, nếu không thực sự chắc chắn, cô sẽ không dễ dàng trao tình cảm cho bất kì người nào.

Một khi trao đi rồi, muốn rút lại cũng khó.

Quận Hy Ca không hy vọng một ngày bản thân sẽ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, vì ai đó mà đánh mất cả lý trí cơ bản.

Đêm đen dày sương, Diêm Dụ tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, chậm rãi đưa điếu thuốc đang cháy lên miệng.

Vài giây sau, người đàn ông tùy ý nhả ra làn khói trắng xóa, cảm nhận mùi vị nicotin đặc trưng đang len lỏi vào từng tế bào trong lồng ngực mình.

Anh đứng đó hồi lâu, vè mặt hết như người mất hồn.

Lấy điện thoại ra, Diêm Dụ nhúu mày bấm một dãy số.

Đổ chuông hai, ba lần, rốt cuộc cũng có người nghe máy.

Trong loa điện thoại truyền tới giọng nói ngái ngủ của đàn ông, kèm theo thái độ cực kì bất mãn: "Tên chết tiệt này, cậu có biết đã mấy giờ rồi không?!"

Diêm Dụ trầm giọng: "Cậu nói ai chết tiệt?!"

Đầu bên kia im lặng trong nháy mắt, một lát sau liền có tiếng cười hòa giải: "Tôi chết tiệt, tôi chết tiệt..."

Diêm Dụ ngẩng đầu nhìn vào hư không tăm tối, mãi đến khi người kia sốt ruột gọi tên, anh mới lãnh đạm buông lời: "Tôi muốn nhờ cậu một chuyện."

Đoàn Mộc Liêm xốc chần ngồi dậy, hưng phấn như vừa được tiêm máu gà: "Trước đây ai đã từng nói tôi vô dụng nhỉ?"

"Trước đây là trước đây, nhưng tôi nói đâu có sai." Diêm Dụ cười chế nhạo.

Đoàn Mộc Liêm gần như gào lên: "Diêm Dụ, cậu đang nhờ vả tôi, biểu hiện chân thành chút đi chứ?! Dẫu sao tôi cũng là Cục trưởng Cục Điều tra hình sự, tôi vô dụng chỗ nào? Hừ, cậu cứng từ đoạt lý,

cậu thật quá đáng..."

Đoàn Mộc Liêm ra vẻ uất ức như oán phụ vừa bị chòng bở, hấn làm nhảm linh tinh nửa ngày trời, Diêm Dụ không chịu được nữa, anh lạnh lùng cắt ngang: "Cậu có cảm miệng được không, nói một câu tôi sẽ đánh một lần."

Đoàn Mộc Liêm: "..."

Còn coi nhau là anh em không?

Đoàn Mộc Liêm bật loa ngoài điện thoại, anh ta rót một ly rượu vang năm 1982, vừa đong đưa vừa nói: "Vào chuyện chính đi."

Diêm Dụ thoáng trầm mặc, anh bóp nát điếu thuốc trong tay, cố làm ra vẻ hờ hững: "Tìm giúp tôi một bác sĩ giỏi, chuyên khoa ngoại chấn thương chỉnh hình."

"Để làm gì, cậu bị thương à?"

"Không phải tôi, là cô ấy."

Đáp án này không nằm ngoài dự đoán của Đoàn Mộc Liêm, hấn hỏi: "Hôm nay cô ta bị đưa lên đồn cảnh sát vì tội tàng trữ m@ túy trong nhà?"

"Ừ."

Diêm Dụ không lấy làm lạ khi Đoàn Mộc Liêm biết được chuyện này, với chức vụ của anh ta, muốn đào thông tin tám đời nhà người khác cũng không thành vấn đề.

"Cần tôi xử lý không?"

Diêm Dụ gõ gõ ngón tay lên lan can, cũng không hề khách khí, "Càng mạnh tay càng tốt."

Vốn anh còn định bỏ chút thời gian để giày vò Thiệu Mẫn, nay có người tự dâng tới cửa để anh sai bảo, anh sao có thể từ chối.

Anh có rất nhiều chuyện phải làm.

Đoàn Mộc Liêm nói thêm: "Cậu sẽ không thua trong tay một người phụ nữ chứ?"

Diêm Dụ dùng ngữ khí tự tin đáp lại: "Ăn nói hàm hồ, tôi nhất định sẽ không bao giờ thua." Anh rũ mắt, nhịp tim có chút khẩn trương: "Cả người lẫn vật, tôi đều muốn!"

"Dù sao tôi cũng nhắc nhở cậu một câu, mục tiêu thật sự của cậu là chiếc bật lửa mà cha cậu để lại, không phải những thứ ngoài lề khác.

Vì vậy, đừng đặt trọng tâm sai chỗ."

"Quản tốt chuyện của cậu đi."

Anh nói xong liền ngắt máy, nhanh chân sải bước về phòng.

Tiếng bước chân nhịp nhàng vang lên, phá vỡ không gian tĩnh mịch, như từng mũi kim đâm thẳng vào dây thần kinh của người trên giường.

Quận Hy Ca căng thẳng đến nỗi cả người ướt đẫm, cảm nhận ánh mắt thâm sâu đang quan sát mình, cô vẫn một mực đánh lừa bản thân.

Diêm Dụ thấy cánh môi hồng phấn đang hé mở đầy mị hoặc, trong lòng khẽ chấn động, anh nhin xuống ý nghĩ muốn hôn cô.

Vén chăn ra, cố ý cách xa cô một khoảng.

Như vậy, cả anh lẫn cô đều không bị khó xử.

Tối đó, Quận Hy Ca ngủ trong lo sợ, đến hơn nửa đêm, cô mới mệt mỏi thiếp đi, không hề hay biết người mình vẫn luôn đề phòng đã sớm không kiềm được mà kéo cô vào lòng.

Diêm Dụ vui vẻ ôm siết cô gái mềm mại, ấm áp, anh rúc đầu vào hõm vai cô, khóe môi vẫn nhếch lên đầy đắc ý.

Quận Hy Ca mơ một giấc mơ rất kì dị, cô thấy mình đang đứng trơ trọi giữa một khu rừng đen nhánh rậm rạp, ở giữa có một ngọn núi sừng sững nhô cao.

Trong khung cảnh huyền bí ấy, mũi cô bỗng nhiên ngửi được mùi hương nam tính, có cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, hoàn toàn không diễn tả hết được....

Chương 13: 13: Vấn Đề Nan Giải

Hôm sau, thời điểm Quận Hy Ca tỉnh giấc từ trong mộng mị, vị trí bên cạnh cũng đã nguội lạnh từ lâu.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời chan hòa và rực rỡ.

Cô bần thần nhìn trần nhà trắng tinh, lát sau mới đưa đôi mắt tò mò nhìn quanh, vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được với nơi lạ lẫm này. Bây giờ, cô đã trở thành phụ nữ có chồng.

Không rõ linh cảm thế nào, Quận Hy Ca bỗng ngược mắt nhìn ra phía cửa, chính vào lúc này, Diêm Dụ đẩy cửa bước vào, một thân trang phục chỉnh tề, ổn trọng.

Đường nét gương mặt cương nghị mà anh tuấn, phảng phất mang theo một chút ngạo nghễ cùng xa cách, khiến cho cô gái không khỏi nhìn đến ngẩn ngơ.

Diêm Dụ bất động thanh sắc đi tới, anh đưa tay luồn xuống lưng cô, mạnh mẽ nâng lên rồi đỡ cô ngồi dậy.

Mùi sữa tắm thơm mát đánh úp khứu giác nhạy cảm của Quận Hy Ca, đáy lòng cô bỗng dấy lên từng trận căng thẳng, cô chột dạ quay mặt đi, cũng quên cả phản kháng.

Diêm Dụ hiếm khi thấy cô ngoan ngoãn như vậy, anh mỉm cười vuốt nhẹ vài sợi tóc rối trước trán cô, đậm mạc nói: "An Cửu đã chờ em ở dưới nhà, thay đồ đi rồi xuống."

Quận Hy Ca gật đầu, cô nghiêng người muốn với lấy cái nạng, thế nhưng Diêm Dụ đã phản ứng trước, anh khom người bế cô, đoạn đặt vào xe lăn.

Kế tiếp, anh tự nhiên hôn nhẹ lên tóc cô, giọng đầy cương chiều: "Cần giúp thì nói với tôi một tiếng."

"..."

Quận Hy Ca há hốc mồm vì hành động thân mật quá mức này, chân tóc cô tê dại, đến khi kịp định thần lại thì đã không thấy hình bóng Diêm Dụ đâu nữa.

Cô cắn môi, bất giác sờ sờ đầu, nơi đó dường như vẫn còn lưu lại độ ấm của anh...

Nhưng...!lúc nãy anh bế cô tay không đau à? Rõ ràng đang bị thương mà...

Thực ra cô không biết, người nào đó đang trốn một góc ở nhà vệ sinh đau xót cánh tay mình.

...

Vì không muốn phiền đến người khác, cho nên rất lâu sau Quận Hy Ca mới tự mình làm xong công tác vệ sinh cá nhân.

Khi Quận Hy Ca xuống lầu, phòng khách được bao trùm bởi bầu không khí hết sức trầm mặc.

Cô thấy Diêm Dụ đang bắt chéo chân ngồi trên sofa, ở phía đối diện, An Cửu yên lặng chờ đợi, nét mặt có chút bơ phờ, mệt mỏi.

Cô nhỏ giọng gọi: "An Cửu."

Ánh mắt An Cửu tức khắc lộ ra mừng rỡ, cô ta quan sát Quận Hy Ca một lượt, sau khi chắc chắn cô không làm sao thì mới thờ phào nhẹ nhõm.

An Cửu đứng trước mặt Quận Hy Ca, ái ngại liếc trộm Diêm Dụ một cái, cuối cùng cũng chịu mở miệng: "Tiểu thư, tôi đã giao nộp bằng chứng cho phía cảnh sát, cũng đã mời luật sư rồi ạ."

Nghe vậy, Quận Hy Ca liền dùng sức nheo mắt, cô cất giọng âm trầm: "Là ai?"

"Một người hầu trong Quận gia."

Quận Hy Ca nhíu mày như có điều suy nghĩ, ngón tay nắm chặt xe lăn, khóe môi treo lên nụ cười không rõ ý vị.

Một người hầu thấp cổ bé họng mà có gan lớn làm như vậy ư?! Có đánh chết cô cũng không tin, chỉ e kẻ đứng đằng sau vu oan giá họa cho cô còn nguy hiểm và tâm cơ hơn nhiều...

Trong đầu Quận Hy Ca đã có đối tượng nghi ngờ nhất định, cô lạnh

lòng nhìn An Cửu: "Tôi muốn được gặp cô ta."

"Tiểu thư..."

"Tôi đưa em đi."

Ngay khi lời Quận Hy Ca vừa ra, Diêm Dụ đã lên tiếng trước, An Cửu thoáng sửng sốt, cô ngượng ngùng gãi gãi cổ.

Diêm Dụ bình tĩnh gặp tờ báo lại, nụ cười ga lăng của anh lọt vào mắt cô, không hiểu vì sao mà lại trở nên đều đặn, gợi đòn.

Quận Hy Ca về mặt muốn nói lại thôi, sâu trong đáy lòng có một cảm giác đè nén không thể phóng thích, dường như bức cô muốn phát điên.

Quận Hy Ca nhìn qua Diêm Dụ, khép mắt nói: "Tôi muốn đi ngay bây giờ."

"Ừm, nghe em hết."

Diêm Dụ nhún vai cười tà, đôi mắt hoa đào lan tràn sắc màu tình tứ, thăm thẳm hệt như lốc xoáy.

Quận Hy Ca cố ý né tránh, lại thắc mắc hỏi: "Chẳng phải hôm nay anh đến công ty sao?"

Bận rộn mà cũng không quên việc lấy lòng cô? Người đàn ông này quả là dồi dào tâm sức, xem ra cô đánh giá không sai giá trị của đồ vật kia rồi.

Cô nghĩ sau này bản thân phải cẩn thận hơn, tránh để bị anh bắt thóp thì có mà chạy đằng trời!

Đối với câu hỏi thoái thác này, khéo môi Diêm Dụ vẫn duy trì được độ cong hoàn hảo, anh nói một cách đương nhiên: "Tôi có thể xin nghỉ mà."

Quận Hy Ca nghiêm túc ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng, anh ta là lãnh đạo, có nghỉ cũng không bị trừ lương.

...

Đại khái gần 11h, khi trời đã chuyển trưa, Diêm Dụ mới nhấn phanh cho xe dừng lại.

Anh tháo đai an toàn, vòng qua đầu xe bên kia rồi mở cửa giúp cô.

Theo thói quen, anh toan giơ hai tay bế cô, nhưng lại hệt hững nhận ra mình không thể, mà cô cũng đã có An Cửu trợ giúp.

Diêm Dụ đau đầu, đôi lúc anh thật thừa thãi.

Quận Hy Ca ngẩng đầu liếc nhìn tấm biển cảnh sát màu xanh lam chói mắt, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Vào rồi mới thấy trong sở cảnh sát đông đúc khó tả, có mấy vị vừa uống cà phê vừa làm việc, có mấy vị lại đang hòa giải xích mích giữa hai người phụ nữ,...! Các loại âm thanh tạp nham trộn lẫn vào nhau, Quận Hy Ca cứ ngỡ mình đến nhầm chỗ.

Thẳng đến khi Diêm Dụ tìm giám ngục xong, cô mới hoàn hồn, cảm ơn anh một tiếng.

Trong phòng tạm giam, cách một tấm kính vừa dày vừa trong suốt, một cô gái bị còng tay đang không ngừng run rẩy trước ánh mắt có tính xuyên thấu của Quận Hy Ca.

Cô lãnh đạm hỏi: "Nói cho tôi biết ai đã sai khiến cô?"

Mặt người hầu tái mét, cô ta liên tục lắc đầu, sống chết nhai đi nhai lại một câu: "Không ai sai khiến tôi, là tôi ghen ghét tiểu thư nên cố ý hãm hại...! Cầu xin cô, hãy giết tôi đi..."

Quận Hy Ca nhếch mép khinh thường, cô nhướn mày vẻ lạnh lẽo: "Giết cô? Vậy thì quá dễ dàng...! Nếu cô vẫn khăng khăng không chịu nói ra sự thật, tôi sẽ toại nguyện cho cô, từ nay về sau, cô có thể an tâm trải nghiệm cảm giác được bạn tù hầu hạ, đối đãi rồi..."

Một câu hai nghĩa, người hầu hiển nhiên hiểu rõ hàm ý uy hiếp trong lời này, nhưng cô ta vẫn cứ cắn răng lắc đầu.

Quận Hy Ca không mấy bất ngờ, ánh mắt cô lóe lên tia quỷ dị, không tiếng động cười mỉm.

Quận Nhĩ Trúc, cô cũng bản lĩnh lắm!

Diêm Dụ bấy giờ đã âm thầm thu hết mọi biểu cảm của cô vào mắt, anh còn nghĩ rằng tối nay mình sẽ ra tay giải quyết giúp cô một phen, nhưng xem ra...! cô đã có sẵn kế hoạch riêng rồi.

Anh không thể không thừa nhận một điều, anh đã hết đất dụng võ.

Phải làm sao khi bà xã không thềm nhờ đến chỗ dựa là anh chứ?!

Diêm Dụ muốn khóc ròng, đây là một vấn đề nan giải, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì anh cũng đánh mất cô thôi..

Chương 14: 14: Tôi Cũng Muốn Ăn Thịt Gà Nha!

Rời khỏi sở cảnh sát, tâm tình của Quận Hy Ca bỗng chốc tuột dốc không phanh.

Toàn thân cô tỏa ra khí chất lạnh băng, phạm vi một mét chung quanh gần như đều bị rùng mình.

Thiên nhiên đã bước vào cuối xuân đầu hạ, những tia sáng mặt trời xuyên qua kẽ lá tạo thành vô vàn vệt nắng tí hon, tinh nghịch, nhiệt độ khá cao, mặt đường trải nhựa đen bóng liên tục bốc lên những luồng hơi bóng rát.

Chiếc Land Rover khiêm tốn đậu lại trước một nhà hàng cao cấp, cửa xe mở ra, Diêm Dụ bình thản bước xuống.

Vẫn như cũ, anh chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn An Cửu đỡ cô, tay nhói đau.

Anh thầm nghĩ trong lòng, về sau nhất định phải chữa khỏi chân cho cô, bởi nếu cứ để như vậy thì quả là bất tiện.

Tiến vào nhà hàng, thỉnh thoảng lại có những ánh mắt hiếu kỳ trắng trợn đặt trên người Quận Hy Ca, quá đáng hơn nữa là còn liếc qua liếc lại giữa hai ch@n cô.

An Cửu tức tối nhưng đã bị cô nhắc nhở.

Có lẽ cô quá quen với việc này, cho nên cũng mặc cho bọn họ soi mói.

Diêm Dụ khựng lại chỉ vào góc: "Ngồi đây nhé!"

Quận Hy Ca ừ hử gật đầu, ngay khi vừa ngồi vào bàn, cô lập tức

trông thấy bóng dáng có phần quá cỡ của một ông chú bụng phệ.

Lướt qua mấy người nhân viên phục vụ, ông ta thấp thỏm cúi đầu trước mặt Diêm Dụ, đoan dè dặt chào hỏi: "Diêm...!Diêm thiếu..." Diêm Dụ không phản ứng, anh cất giọng nhàn nhạt: "Em muốn ăn gì?"

Quận Hy Ca nhíu mày, "Tôi không kén ăn."
Nghe vậy, Diêm Dụ bèn chỉ tay vào một loạt các món có trong menu, cho gã đàn ông một ánh mắt.
Gã đàn ông vâng dạ hai tiếng rồi lui, còn lén nhìn Quận Hy Ca một cái.

Rốt cuộc người phụ nữ này là ai mà lại vinh dự được dùng chung bữa với thiếu gia nhà họ thế?
Mặc dù có nhiều nghi vấn, song, ông ta cũng không dám trễ nải thời gian, nhanh chóng chạy đi tìm đầu bếp nhà hàng.

Lúc này, khi nghe bảo vệ báo rằng Diêm Dụ đến đây, ông ta còn mừng đến nỗi suýt chút nhảy dựng lên, máu nóng xông thẳng lên não.
Phải biết là cái vị này đã bỏ bê "đứa con" của mình rất lâu rồi, sao nay lại đột nhiên hạ mình ghé thăm?
Sau khi gã đàn ông rời đi, Quận Hy Ca uống một hớp nước lọc, tìm đề tài để nói: "Anh quen với chủ nhà hàng này à?"
Diêm Dụ mỉm cười, anh cất giọng trầm khàn: "Ừm...!nói thế nào nhỉ? Chủ nhà hàng này chính là tôi."
"Ồ..." Quận Hy Ca khẽ nhướn mày, cô châm chọc: "Anh kinh doanh bí mật."
Diêm Dụ lắc đầu: "Không bí mật, đây gọi là chưa công khai."
Khóe miệng Quận Hy Ca giật giật, cô chỉ biết câm nín, qua một lúc liền quyết định uống nước hạ hỏa.
Cô đúng là tự tìm ngược nên mới trò chuyện với cái tên đầu gỗ này. An Cừu ngồi giữa hai người, không hiểu sao cứ thấy là lạ.

Nhưng cụ thể lạ ở điểm nào, cô ta không giải thích được.

Cô ta nhớ, trong khoảng thời gian Quận Hy Ca trốn ra nước ngoài vào mấy tháng trước, hình như đã từng dặn dò cô phải cẩn thận trước một người đàn ông.

Mà người này...!không ai khác lại chính là Diêm Dụ, anh đã theo dõi Quận Hy Ca rất lâu.

Dưới sự hướng dẫn của cô, An Cửu phải vất vả lắm mới che giấu được anh.

An Cửu không hề biết sự việc liên quan đến chiếc bật lửa thần bí, thế nên vì sao Quận Hy Ca phải trốn tránh anh, rồi vì sao lại bất ngờ đồng ý mỗi hôn sự này, cô ta hoàn toàn mù mờ.

Cho đến tận bây giờ, cô vẫn cứ đinh ninh rằng tiểu thư của mình vì quá tuyệt vọng nên mới tùy tiện gả cho người khác...

"An Cửu, mau ăn đi!"

Tiếng nói của Quận Hy Ca cắt đứt dòng hồi tưởng của An Cửu.

Cô ta mím môi nhìn cô đầy đau lòng, nước mắt vô thức trào ra.

Quận Hy Ca tinh ý hỏi: "Cô làm sao vậy?"

"Không...!không có gì...!Chỉ là tôi hơi buồn ngủ." An Cửu ấp úng cho qua.

Quận Hy Ca cũng không nghĩ nhiều, cô nói: "Cả ngày hôm nay cô cũng mệt rồi, ăn xong rồi nghỉ ngơi."

Dứt lời, cô gấp một cái đùi gà vàng ươm cho An Cửu.

Diêm Dụ chăm chăm nhìn cô, ánh mắt nóng rực, Quận Hy Ca tìm lòng không dặng, bất đắc dĩ mở miệng: "Còn chờ tôi mời anh hả?"

Vốn chỉ đùa thôi mà ai đó lại không biết xấu hổ thừa nhận, còn mặt dày mà dạn đòi hỏi: "Tôi cũng muốn ăn thịt gà nha!"

"Ha, thịt gà do tôi gấp?" Quận Hy Ca cười nửa miệng.

Diêm Dụ gật đầu lia lịa, đôi mắt ngậm ý cười, tưởng chừng như có thể hòa tan trái tim sắt đá Quận Hy Ca vậy.

Cô hít sâu điều chỉnh hô hấp, lời cự tuyệt vừa ra đến miệng cứ thế vì ánh mắt này mà nghẹn lại, cho dù làm cách nào cũng không thể thành tiếng.

Một phút trôi qua, trong bát Diêm Dụ đã xuất hiện thêm một miếng thịt gà, hơn nữa còn là miếng to nhất, ngon nhất. Cánh tay Quận Hy Ca cứng đờ trong không khí, cảm thấy bản thân đã trúng tà rồi! Với tính cách của cô, vừa rồi anh hẳn phải lãnh một câu chế nhạo, hay ăn trọn một cú đấm rồi chứ nhỉ? Nhưng tình hình lúc này... Quận Hy Ca thật muốn đâm đầu xuống đất, hành động này chẳng khác nào so với việc cô đã mở lòng với anh cả.

Cô đoán chắc rằng anh đang rất đặc ý, nhìn cái miệng sắp ngoác đến tận mang tai là đủ hiểu rồi. Vì không muốn Diêm Dụ suy diễn linh tinh, cô nắm tay ho khẽ, che giấu sự ngỡ ngàng nhất thời: "Tiện tay thôi." Hoàn toàn không có ý gì. Diêm Dụ triu mến xoa đầu cô, ẩn ý nói: "Tôi biết tình cảm của em mà." Quận Hy Ca lạnh lùng gạt tay anh, lười phản ứng.

Cô đem tất cả sự tập trung chuyển lên các món ăn đang bày biện trên bàn. Liếc thấy có cà rốt trong món xào kia, cô hơi xụ mặt, không kịp suy nghĩ mà đã lấy đũa gạt chúng ra. Từ nhỏ cô đã không thích ăn cà rốt, cứ thấy mùi vị của nó kì quái không nói được.

Ba mẹ đều biết điều này nên thi thoảng có dịp gì lớn họ mới căn dặn nhà bếp nấu món có cà rốt, cũng vì thế mà rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy nó.

Ba cô còn hay phàn nàn kêu cô kén chọn, mai sau không ai thèm rước, nhưng bây giờ cô vẫn có một ông chồng đẹp trai đấy thôi...! Mặc dù anh ta chẳng ra làm sao. Ghét thì chính là ghét, dù làm thế nào cũng không thay đổi được, Quận Hy Ca nghĩ. Nhìn miếng cà rốt màu cam, cô thấy nếu bỏ đi thì quá lãng phí, lại còn rất bất lịch sự.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cô đành cắn răng nhai nuốt, sắc mặt cũng nhẵn lại không vui.

Diêm Dụ lần đầu được chiêm ngưỡng biểu tình đáng yêu hết như con nít trên khuôn mặt băng sương tuyệt mỹ này, anh không khống chế được, cười khoái chí.

Thì ra không phải lúc nào cô cũng trầm mặc ít nói.

Đầu óc người đàn ông phút chốc bay vọt lên chín tầng mây, Diêm Dụ nghĩ đến dáng vẻ mềm mại khi làm nũng của cô, thoáng đờ đẫn, sau đó liền đưa tay kéo bát của cô ra, cẩn thận trút cà rốt vào bát mình.

Anh nói: "Không thích thì phải bảo chứ?"

Quận Hy Ca nhìn anh, cũng không làm ra vẻ, cắm cúi ăn tiếp.

Cô điềm nhiên khen ngợi: "Mùi vị cũng không tệ."

Đối với mỹ vị, Quận Hy Ca rất biết thưởng thức.

Trừ bỏ cà rốt thì hầu hết món nào cô cũng ăn được.

Mà nhà hàng này nêm nếm lại vô cùng hợp khẩu vị của cô, có thể thấy, chủ nhân của nó cũng tốn không ít tâm tư nhỉ?

"Tôi mời đầu bếp này về cho em?"

Quận Hy Ca: "Không cần phiền phức như vậy."

"Tách...!tách..."

Ở một góc khác, gã đầu trọc hài lòng nhìn bức ảnh sắc nét trong tay.

Thấy đã chụp được kha khá, hắn nhanh nhẹn thu dọn đồ nghề, bịt khẩu trang, trước khi đi còn không quên liếc Quận Hy Ca với ánh mắt khinh bỉ..

Chương 15: 15: Bỏ Thuốc

Bữa cơm kết thúc trong không khí hòa bình và yên ổn.

Diêm Dụ nhìn hạ buông đũa, anh nháy mắt ra vẻ ám hiệu rồi nhẹ nhàng nói với Quận Hy Ca: "Em đợi tôi một chút."

Nói rồi, anh thong dong nâng bước rẽ qua dãy hành lang dài.

Đi được một đoạn, anh bất chợt thấy gã đàn ông lúc nãy đang bận rộn chấp tay chỉ đạo nhân viên, trong giọng nói hình như còn xen lẫn cả sự lo lắng, sốt ruột.

"Mau lên, khách ở phòng số 13 đang đợi...! Cô kia nữa, còn muốn chần chừ cái gì? Trời ạ, tôi đã bảo các cô phải quý trọng thời gian cơ mà..."

Cô gái bị gã đàn ông gọi tên, thoáng đần người, song, ánh mắt si mê trước sau vẫn không thềm chớp, cố chấp dán chặt lên cơ thể hoàn mỹ của Diêm Dụ.

Bàn tay cầm đũa của cô ta run run vì kích động, thâm tâm gào thét như hổ đói, chỉ hận không thể bổ nhào vào anh ngay lập tức.

Người đàn ông này thật sự vô cùng tuấn tú, cũng rất giống bạch mã hoàng tử mà cô ta hằng mơ ước!

"Này, cô kia!"

Gã đàn ông nói đến sùi bọt mép mà cô gái vẫn đứng đờ như tượng sáp.

Ông tức giận cau mày, hoài nghi nhìn theo cô gái, còn chưa kịp mở miệng quát lên thì đã bị gương mặt lạnh nhạt của anh dọa sợ.

"Diêm thiếu...! Sao ngài lại đến tận đây?!" Gã đàn ông buột miệng hô to.

Diêm Dụ khẽ nhếch môi, đôi đồng tử đen láy lướt một vòng rộng.

Anh chỉ vào những món ăn đắt đỏ trên bàn, tùy tiện hỏi: "Có khách VIP à?"

Nhà hàng này là nơi dừng chân thường xuyên của các thương nhân, đại gia, những người thuộc tầng lớp thượng lưu, giàu có.

Nhưng có một điều mà hầu hết thực khách đều nắm rõ, đó chính là không phải ai cũng có đủ đặc quyền để được làm thẻ VIP.

Nhân lúc đang rảnh rỗi, Diêm Dụ muốn tranh thủ khảo sát tình hình kinh doanh ở đây, tiện thể thu thập số liệu khách hàng để có thể kịp thời điều chỉnh phương án trong năm tới.

"Dạ, là Âu Dương gia ạ! Nghe nói hôm nay thiếu gia Âu Dương Phương đang xem mắt với một tiểu thư đài các vùng ngoại thành, chỗ thức ăn này đều là chuẩn bị cho bọn họ." Gã đàn ông vô tư thuật lại những gì mình nghe ngóng được, không hề biết rằng chỉ vì một câu nói này mà sắp có người gặp hạn.

Diêm Dụ nghe xong, sắc mặt hơi đổi.

Âu Dương Phương? Chính là cái tên đã từ hôn với Quận Hy Ca chỉ vì lý do cô bị tàn tật ư?

Vừa nghĩ đến đây, Diêm Dụ liền cảm thấy nóng máu.

Anh siết hai tay thành nắm, trên bắp tay nổi cộm những đường gân chằng chịt, một tia sát ý toát lên trong mắt nhưng rất nhanh liền tiêu tán không còn một mảnh.

Đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, có thể nói tính kiềm chế và sự ngụy trang của người đàn ông này rất tốt.

Diêm Dụ bước hai bước lại gần con cua hoàng đế to bự đặt giữa bàn, anh vô thức gõ ngón tay, khoe miệng câu lên một nụ cười giễu cợt kèm âm hiểm.

Anh bỗng lên tiếng: "Chú có loại thuốc nào...!có thể làm cho con người ta hưng phấn đến mức khó lòng chống cự lại không?"

"Ý của ngài là?" Gã đàn ông không chắc chắn hỏi lại.

Đang yên đang lành thiếu gia cần loại thuốc đó làm gì?

Lẽ nào...

Trong đầu xẹt qua hình ảnh của người phụ nữ tàn tật có ngoại hình kiêu diễm ban nãy, ông ta nuốt nước bọt, nhìn Diêm Dụ với ánh mắt ý vị.

Gu của thiếu gia sẽ không mặn thế chứ?

"Không có à?"

Diêm Dụ đã có chút mất kiên nhẫn, hai đầu chân mày cũng bắt đầu nhíu lại.

Anh không muốn để cô phải chờ đợi lâu.

"Có, có, tôi đi lấy ngay đây."

Gã đàn ông hoảng hồn chạy như bay, trong lòng thầm lẩm nhẩm xin lỗi Quận Hy Ca một ngàn lần.

Ông chỉ là một quản lý nhỏ nhoi, dù có xót thương cho số phận người khác thì cũng lực bất tòng tâm.

Ai cũng biết Diêm Dụ có tính h@m muốn cao, dường như không phải ở mức bình thường nữa.

Chỉ có thể trách cô gái kia xui xẻo, xuất hiện đúng lúc thiếu gia đang "lên cơn"...

Không lâu lắm, gã đàn ông đã đưa cho Diêm Dụ một gói thuốc nhỏ bằng hai ngón tay, ông ta quệt mồ hôi đang rỏ tong tong trên trán, khó nhọc thở từng hơi.

"Thiếu gia, đây đã là loại mạnh nhất rồi ạ."

Diêm Dụ mỉm cười, nhanh chóng xé toạc gói thuốc ra, anh khoát tay:

"Rất tốt, tháng này với tháng sau chú được tăng lương gấp đôi."

"Thật sao ạ? Nhưng..."

Ông chú quản lý vừa mới vui mừng thì đã thấy lương tâm cắn rứt, ông ngập ngừng muốn nói lại thôi, hoàn toàn không biết mình đã hiểu lầm.

"Sao vậy? Chú vẫn chưa thỏa mãn?"

Diêm Dụ vừa nói vừa lén lút rắc một ít bột vào các món ăn trên bàn, động tác kín đáo, nhanh lẹ.

Nếu không để ý thì sẽ rất khó phát hiện, bởi cả quá trình anh chỉ tốn mất 3 giây.

"Chú không cần thì để tôi nhường..."

"Thiếu gia!" Lời của Diêm Dụ bị ông cắt ngang: "Tôi đương nhiên là cần, cảm ơn ngài vì đã chiếu cố."

Giữa đồng tiền với tình người, ông ta chọn về trước.

Những ân oán cá nhân của người giàu, ông ta không thể dính vào, bằng không sẽ rất rắc rối.

Nếu Diêm Dụ mà biết ông ta suy nghĩ nhiều như vậy thì anh hẳn đã vỗ bàn cười phì.

Đúng là anh muốn ngủ với Quận Hy Ca, nhưng không phải bằng cách hèn mọn này.

Anh muốn đường đường chính chính ngủ với cô!

Không biết tự bao giờ, ý nghĩ này đã mọc mầm và cắm rễ trong khối óc của anh...!Chỉ là bây giờ, tạm thời anh vẫn chưa thể nhận thức rõ ràng.

Diêm Dụ xoay người ném vỏ gói thuốc vào sọt rác, anh không mặn không nhạt nói với gã quản lý: "Phục vụ những món này cho Âu Dương Phương, nhớ phải thật cẩn thận, chu đáo vào."

Không nhận được đánh giá 5 sao từ anh ta thì tuyệt đối không cho rời đi.

Tiền lương tháng này của chú tăng hay giảm đều nhờ vào lần này, biểu hiện cho tốt nhé!"

Ông chú ngơ ngác gật gật đầu, cái thì hiểu cái lại không.

Ngay khi Diêm Dụ vừa khuất dạng, ông liền nghiêm nghị nói với cô gái kia: "Thu lại cái mơ tưởng vớ vẩn đó đi."

Đấy là ông chủ của cô."

"Ông chủ ạ?"

Cô gái tròn to mắt, hơi nghiêng đầu.

Cô ta nhớ mang máng khi nãy ông chủ đã vút gói thuốc kia rồi.

Vốn định hỏi ông chú quản lý hành động này là có ý gì, rồi tại sao ông chủ lại làm như vậy, lấy đồ xong lại thẳng tay bỏ đi, người giàu thật là khó hiểu.

"Chú, tôi thấy..."

Ơ, người đâu mất rồi?

Ngoài bàn ăn, Quận Hy Ca đang gọi điện báo bình an cho ba mẹ ở nhà.

Cô nói: "An Cửu đã giúp con xử lý ổn thỏa, ba mẹ đừng lo nữa, không khéo lại ảnh hưởng sức khỏe...! Con ở Diêm gia không bị bắt nạt đâu, mới có 2 ngày ba mẹ đã nhớ con rồi à?"

Thần sắc Quận Hy Ca ánh lên nét vui vẻ, nụ cười nở rộ như hoa buổi sớm, long lanh còn ướt sương.

Cô nói thêm vài câu rồi bịn rịn cúp máy.

Đột nhiên, cánh tay trái của cô bị một lực đung mạnh, "cộp" một tiếng đập vào lưng ghế.

Cô đau đớn ôm tay, ngẩng đầu lên, thế mà người đung cô không ai khác lại chính là vị hôn phu cũ Âu Dương Phương - tên cận bã đã làm rùm beng vụ từ hôn của hai người trước giới truyền thông một tháng trước.

Chương 16: 16: Tra Nam Thì Nên Đi Với Tiện Nữ

Âu Dương Phương cau có phỉ tay áo, miệng vẫn không ngừng cắn nhần vài câu không rõ nghĩa.

Đại khái khoảng mấy chục giây sau, hắn mới dời mắt khỏi chiếc áo hiệu Armani trên người, bực bội chửi thề trong lòng.

Ngay khi vừa bắt gặp cái nhìn sắc lẹm của Quận Hy Ca, hắn ta há hốc mồm vì sửng sốt.

Khuôn mặt Âu Dương Phương lướt qua vẻ kính ngạc, hắn đưa tay vuốt môi, lộ ra nụ cười khinh khỉnh hàm chứa ý mỉa mai: "Đã lâu không gặp, vị hôn thê cũ của tôi."

Quận Hy Ca lạnh lùng thu mắt lại, dù chỉ nửa lời cũng không muốn nói, bởi vì cô thấy không đáng!

Nhìn Quận Hy Ca bày ra bộ dạng cao lãnh không đoái hoài gì đến mình, Âu Dương Phương cũng không tức giận, ngược lại còn bĩu môi cười cười: "Tàn phế rồi mà còn tỏ vẻ thanh cao cái rắm gì?"

"Anh nói ai tàn phế?!"

An Cửu nghe vậy thì bật dậy, rớt cuộc cũng không nhin nhục nữa, cô quát một tiếng đanh thép, dữ dội.

Âu Dương Phương hếch cằm cười ha hả: "Ngoài tiểu thư của cô ra thì còn ai? Người từng mang ánh hào quang khi xưa bây giờ đã trở thành phế nhân, có thấy nhục cười không hả? Yên phận ở nhà làm phu nhân nhà giàu không chịu, lại còn theo dõi tôi đến chỗ này."

Quận Hy Ca, có phải cô nhớ tôi đến phát điên rồi không?"

Ánh mắt Quận Hy Ca lóe lên tia lạnh lẽo, cô thờ ơ mở miệng, không buồn nâng mắt nhìn hắn: "Phế nhân thì đã sao? So với rác rưởi bốc mùi hôi tanh, tôi tự thấy bản thân vẫn còn có giá trị..."

Cô dừng lại, bờ môi căng mọng kéo lên một độ cong ác liệt: "Chí ít thì tôi không hề bị người ta ghét bỏ như rác."

"Cô!"

Âu Dương Phương then quá hóa giận, Quận Hy Ca đang mắng chửi hắn là rác ư?

Hắn gầm lên một tiếng rõ to, toan giơ tay tát cô thì đã bị An Cửu dứt khoát ngăn lại.

An Cửu đập mạnh vào cẳng chân của Âu Dương Phương, hắn ta không giữ được thăng bằng, lập tức lao đảo lùi về sau, thắt lưng thuận thế va vào mép bàn nhọn hoắt.

"Con đi3m này!"

Sắc mặt Âu Dương Phương đỏ au, hắn phun ra những lời th ô tục, tròng mắt trợn ngược vì đau.

Mọi người xung quanh bị động tĩnh này thu hút, bản năng hóng hót trỗi dậy, một số người còn trực tiếp ngừng đũa mà sáp lại gần xem kịch hay.

An Cửu tức tối bồi cho hắn thêm một phát, lực còn mạnh hơn cả lần trước, đảm bảo rằng hắn sẽ phải nằm viện tĩnh dưỡng vài ngày.

"A!"

Âu Dương Phương vất vả né tránh nhưng hoàn toàn vô ích, hắn mặc dù là đàn ông nhưng lại không thể thoát khỏi vòng tay của một cô gái, hắn chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ thấy mất mặt.

Quận Hy Ca gằn giọng, đôi con ngươi sâu thẳm híp chặt: "Miệng chó không mọc được ngà voi.

An Cửu, không cần thiết phải phí thì giờ với hắn."

"Vâng." An Cửu hừ lạnh dứt nắm đấm hăm dọa.

Những lời bàn tán xì xào vang lên ầm ĩ, nhanh chóng biến nơi đây thành một cái chợ.

Chính vào thời khắc này, một tốp bảo vệ cao lớn bỗng từ đâu ùa tới như nước lũ, kịp thời xuất hiện để giải tán đám đông và duy trì trật tự, ổn định.

"Cút đi!"

Âu Dương Phương trừng mắt với một tên bảo vệ trong số đó, hắn

nhếch miệng, hùng hồn nói với Quận Hy Ca: "Nể mặt hai nhà từng quen biết, tôi sẽ bỏ qua cho cô lần này, nhưng nhất định không có lần sau.

Tôi cấm cô không được phá hỏng buổi xem mắt của tôi, nếu không thì cô chết chắc!"

Hắn cứ ngỡ khi nghe những lời này, Quận Hy Ca sẽ rất cảm kích hoặc biết ơn hắn, thế nhưng, hắn chỉ thấy cô gái trước mặt lạnh thình không đáp, hai cánh tay thon nhỏ vòng ra đằng trước, trong mắt ngập tràn cảm xúc phiền toái cùng với buồn bực.

Âu Dương Phương chau mày, hắn kêu căng phách lối tiếp: "Giữa tôi với cô đã không còn quan hệ gì nữa, cô đừng có như âm hồn bất tán mà bám dính lấy tôi không buông.

Đức hạnh của cô ở đâu rồi hả, chồng cô không quản cô ư?"

"Âu Dương Phương, mẹ nó anh nói đủ chưa?! Vốn dĩ ban đầu đã không có quan hệ thì lấy đâu ra sau này?" Quận Hy Ca tức đến bật cười, cô cảm thấy đầu mình hơi nhức, "Tôi thiết nghĩ anh đánh giá cao bản thân quá rồi, loại người như anh có gì đáng để tôi lưu luyến không buông? Cho nên...!anh hãy mau chóng biến khỏi tầm mắt của tôi được không?"

An Cửu hằm hằm nhìn Âu Dương Phương, âm thầm phỉ nhổ.

Trước khi hôn ước được giải trừ, chính gã đàn ông này mới là người đeo bám Quận Hy Ca, thường xuyên lợi dụng cơ hội giờ trò đùa bại.

Ấy thế mà bây giờ hắn ta lại dám lật lọng, điêu toa, nói cứ như thể tiểu thư của cô và hắn từng có gian tình...!Nếu điều này truyền ra ngoài, không biết còn có bao nhiêu người nghĩ xấu về Quận Hy Ca nữa.

An Cửu thoáng xót xa, ánh mắt ử dột.

"Hừ, cô cứ chờ đấy!"

Âu Dương Phương nghiêng răng quay người, thắt lưng đau nhói khiến hắn bước đi không vững.

Bị sỉ nhục trước nhiều con mắt như vậy, mặt hấn có dày đến mấy cũng không chịu đựng nổi.

"Anh Phương..."

Một người phụ nữ có thân hình bốc lửa nũng nịu gọi hấn, tự nhiên bước đến rồi nhiệt tình khoác vào tay hấn, hỏi: "Anh làm gì mà lâu thế?"

Âu Dương Phương ngoái đầu lại, lạnh nhạt đáp: "Không có gì."

"Vậy chúng ta vào phòng thôi..." Giọng cô ta có chút cao, ý tứ ẩn chứa vẻ mờ ám.

Âu Dương Phương cố tỏ ra bình thường, hấn chần chờ một lát rồi cùng cô ta rời đi.

Quận Hy Ca nhìn bóng dáng người phụ nữ, có chút cảm giác quen thuộc.

Đây chẳng phải là nữ bác sĩ thực tập trong bệnh viện mà cô từng làm trước kia sao?

Cô ta với Âu Dương Phương...! hình như đang xem mắt.

Quận Hy Ca cúi đầu cười khẩy, quả là tra nam thì nên đi với tiện nữ. Cô đã không ít lần vô tình chứng kiến cảnh tượng quan hệ xác th1t nóng bỏng giữa người phụ nữ này với một số đồng nghiệp nam trong bệnh viện.

Bất ngờ hơn nữa là cô ta còn dám trơ trẽn uy hiếp cô không được tiết lộ cho người ngoài biết...

Thái độ lúc đó thật không khác gì mẹ thiên hạ, vênh váo, ngạo mạn, đắc ý.

Quận Hy Ca còn tưởng rằng cô ta có chỗ dựa lớn lắm chứ?

Miệng lưỡi khô khốc lại, Quận Hy Ca liếc nhìn đồng hồ, cô uống tạm một ngụm nước, vừa vặn trông thấy Diêm Dụ đang đến gần.

Áo sơ mi màu trắng của anh bị ướt đẫm một mảng, dính sát vào da thịt, vẻ mặt đen thui biểu thị tâm trạng cực kì không tốt.

Diêm Dụ nặn ra một nụ cười, anh hỏi: "Em đợi tôi có sốt ruột không?"

Quận Hy Ca: "Vì sao phải sốt ruột, anh cũng đâu phải là ra chiến trường đánh trận?"

Diêm Dụ: "..."

Cô gái này đúng là không có lương tâm, giả bộ quan tâm anh một chút thôi cũng không được à?!

"Anh...! làm sao vậy?" Quận Hy Ca nhìn anh, không kìm được lên tiếng.

Vừa nhắc đến là Diêm Dụ lại thấy khó chịu, ai mà ngờ được lúc này ở nhà vệ sinh, anh đã bị một thằng nhóc nít ranh hất nước.

Không sai, chính là một thằng nhóc 4 tuổi, nó không những hất nước mà còn cười toe toét làm mặt quỷ với anh nữa...

Diêm Dụ phụng phịu cầm lấy áo khoác: "Coi như hôm nay tôi bước nhầm chân xuống giường."

Chương 17: 17: Sập Bẫy Rồi

Buổi tối, trong bữa cơm ấm cúng, ông cụ Diêm có nhắc đến chuyện hôm qua của Quận Hy Ca.

Ông bảo sẽ nhất quyết làm cho ra nhẽ vụ này, cháu dâu của Diêm gia không phải là người ai cũng có thể tùy tiện bắt nạt. Đối với ý tốt của ông cụ, Quận Hy Ca chỉ cười trừ, cô uyển chuyển từ chối: "Ông nội, đây là chuyện riêng của Quận gia, cháu hy vọng ông sẽ không can thiệp vào." Bởi vì việc này có mối liên quan trực tiếp tới Quận Nhĩ Trúc, nên cô vẫn muốn tự mình xử lý.

Suy cho cùng, hai người cũng đã gọi nhau một tiếng "chị em" suốt 20 năm.

Đó không phải là quãng thời gian dài, nhưng cũng chẳng ngắn chút nào.

Sau chuyện này, cô lại càng cảnh giác với cô ta hơn. Quận Hy Ca tin rằng ý đồ thực sự của Quận Nhĩ Trúc không hề đơn giản như vậy.

Hết năm lần bảy lượt ả đều tìm cách hãm hại cô, thậm chí có lúc còn bộc lộ hết sức rõ ràng.

Cô bỗng dưng thấy lo lắng cho ba mẹ, cô tự nhủ vào một ngày sớm nhất sẽ về thăm họ.

Ông cụ tức khắc đanh mặt, cực kì không hài lòng: "Bây giờ cháu là một thành viên của Diêm gia, không có lý nào mà người đứng đầu như ông lại có thể khoanh tay đứng nhìn.

Ông sẽ không can thiệp vào chuyện gia đình cháu, nhưng cũng sẽ không để yên cho kẻ đứng sau."

Ánh mắt ông cụ rất kiên định, Quận Hy Ca cũng không tiện đôi co nhiều.

Ông cụ là người có chừng mực, ắt sẽ hiểu việc nào nên nhúng tay, việc nào không.

Nghĩ vậy, cô cũng yên tâm hơn.

"A Lãnh vừa gọi, nó nói đêm nay không về ạ!"

Diêm Dụ cầm điện thoại từ ngoài bước vào, anh ngồi xuống ghế, truyền đạt lại nguyên văn lời của Diêm Lãnh với ông cụ.

Lông mày ông cụ chau lại rồi hỏi: "Tại sao không về?"

Diêm Dụ nhún vai cười: "Không biết nữa, có thể là nó có bạn gái rồi."

"Vớ vẩn, có bạn gái sao không nói với ông?"

Ông cụ Diêm có vẻ đặt nặng vấn đề này, trước đó khi Diêm Dụ kết hôn còn không thềm bàn bạc với ông một tiếng, mãi đến gần ngày rước dâu ông mới biết tin từ miệng Diêm Lãnh.

Lúc ấy, ông suýt chút đã nổi trận lôi đình, may là vẫn kiềm chế được. Không phải ông muốn kiểm soát toàn bộ cuộc sống của con cháu mình, thế nhưng những vấn đề ảnh hưởng đến tương lai sau này, ông phải nắm rõ thì mới an tâm.

"Chẳng phải nó sợ ông sẽ không cho phép nó yêu đương sao? Mấy ngày trước cháu đã nghe nó làm nhảm rồi, dạo này nó đang phải lòng một nhân viên nữ trong công ty..."

Diêm Dụ làm tròn nghĩa vụ của một anh trai, có gì cũng đem kể hết cho ông cụ nghe.

Anh không có ý xấu, chỉ là Diêm Lãnh còn đang trẻ người non dạ, nếu quản không tốt cái thân, lỡ làm ra hành động đại dột với con gái nhà người ta, chỉ e là sẽ hỏng bét cả một thế hệ.

Ông cụ chẳng buồn ăn cơm nữa, quyết định lên lầu trò chuyện với những người bạn già.

Bấy giờ, trên bàn ăn chỉ còn lại ba người.

Diêm Dụ giương ánh mắt thâm trầm về phía Quận Hy Ca, bàn tay dưới gầm bàn cuộn thành nắm đấm.

An Cửu nhận thấy tình hình không ổn, cô nhanh trí kêu người hầu dẫn mình ra ngoài, chạy biến về căn phòng đã được sắp xếp hồi chiều.

Quận Hy Ca liếc anh bằng khóe mắt, cô nhú nhú mi tâm: "Tôi lại làm gì khiến anh phật ý rồi?"

Ánh mắt này của anh so với lúc bình thường rõ ràng có sự khác biệt lớn, dường như chứa thêm vài phần tối tăm và u lẩn.

"Em còn hỏi?!" Ngữ khí của Diêm Dụ lạnh lạnh.

"Không biết thì chẳng hỏi?"

Diêm Dụ tức đến run người, anh hít sâu vài hơi để bình ổn đáy lòng đang sôi trào, cuối cùng vẫn lựa chọn không nói.

Nếu quản lý nhà hàng không gửi cho anh đoạn video tranh chấp giữa cô với Âu Dương Phương thì cô có nói cho anh biết không?

Đáp án là không!

Cô có uất ức gì cũng không chịu giải bày với anh, điều đó chứng tỏ rằng cô không tin tưởng anh.

Diêm Dụ có một loại cảm giác kì lạ mà trước đây anh chưa bao giờ nếm qua, vô cùng chua chát.

Ban đầu, cái bẫy hôn nhân này là do chính tay anh đào nên hòng dụ dỗ cô.

Thế nhưng, đến giờ phút này con mồi còn chưa sập bẫy thì anh đã sập bẫy trước rồi...

Diêm Dụ nhất thời không chấp nhận nổi, anh đột ngột đứng phắt dậy, xoay người đi nhanh về hướng cửa.

Tuy nhiên, còn chưa được bao lâu, anh đã mang bộ mặt cáu kỉnh quay lại, hỏi cô: "Em ăn xong rồi?"

Quận Hy Ca cảm thấy có chút buồn cười.

Tính khí của người đàn ông này đôi khi còn thất thường hơn cả thời

tiết, không cách nào nắm bắt được.

"Em đừng có cười.

Tôi như vậy đều là do em hết!"

Diêm Dụ vừa đẩy xe lăn vừa thấp giọng ai oán, từng lời nói, cử chỉ đều giống như một đứa trẻ ba tuổi đang giận hờn vô cớ.

"Anh cứ nói là do tôi, nhưng tôi đã làm gì chứ?" Quận Hy Ca khổ sở ôm đầu, cô không nghĩ ra mình đã chọc giận anh lúc nào?

"Hừ, em tự nghĩ đi!"

"..."

Người đàn ông này lại đang thèm đòn đúng không?

Đêm đó, Diêm Dụ không trở về phòng.

Anh đứng ngoài ban công hút thuốc rất lâu, sau đó liền lái xe rời khỏi dinh thự, đến một khu chung cư hạng sang.

Diêm Dụ không kiên nhẫn nhấn chuông cửa, không biết người bên trong làm gì mà phải tận 5 phút sau mới ra mở cửa.

Đoàn Mộc Liêm thò cái đầu rối như tổ quạ ra, áo tắm trên người xộc xệch, hắt há miệng quát ầm lên: "Cậu còn nhấn nữa chuông cửa nhà tôi sẽ hỏng đấy!"

Diêm Dụ đẩy Đoàn Mộc Liêm ra, nghênh ngang bước vào.

"Hỏng thì tôi đền, đền cho cậu cả một khu chung cư luôn."

"Xùy, tưởng mỗi cậu có tiền thôi hả?" Đoàn Mộc Liêm lấy chân đá cửa vào, lò dò tiến đến chiếc bàn đang vương vãi giấy tờ.

Diêm Dụ nhắc một chai rượu trong tủ ra, quen thuộc còn hơn cả chủ nhà.

Anh rót nửa ly, uống cạn rồi cười nói: "Vậy chắc cậu có tiền?"

"Diêm Dụ, cậu...!cậu đừng có mà khinh người quá đáng...!Đúng là làm cảnh sát nghèo thật, nhưng tôi làm bằng lương tâm đấy nhé!"

Đoàn Mộc Liêm cũng tự rót cho mình một ly, cặp mắt đảo qua khuôn mặt anh một lượt.

Diêm Dụ tiện tay lật tờ giấy trên bàn lên, đôi môi mỏng khẽ nhếch:

"Lại vụ án mới hả?"

"Ừ, vụ này rất hắc búa, hung thủ là một tên sát nhân..."

"Tiến triển đến đâu rồi?"

"Tên sát nhân ấy sau khi giết vợ thì đã vượt biên giới trái phép.

Trong quá trình chạy trốn còn nhấn tâm giết thêm hai người nữa, hiện tại vẫn chưa bắt được." Đoàn Mộc Liêm cất giọng nghiêm trọng, hấn cố hé đôi mắt lim dim vì buồn ngủ.

"Sao nay lại đến tìm tôi?"

Diêm Dụ miết miết miệng ly, sắc mặt anh trầm xuống, than thở:

"Không có tác dụng."

Đoàn Mộc Liêm thoáng dăm chiêu, qua một lát mới chậm rãi mở miệng: "Cậu thừa hiểu dự tốc bất đạt mà.

Muốn chiếm được lòng tin của Quận Hy Ca cũng không phải là chuyện dễ dàng..."

"Nhưng tôi đã dành gần 6 tháng để tìm hiểu, nghiên cứu cô ấy, chẳng lẽ là công cốc?"

Đoàn Mộc Liêm đặt ly rượu xuống bàn, anh ta không đáp mà vặn hỏi:

"Vậy tại sao cậu không dùng biện pháp mạnh, như thế mọi chuyện sẽ nhẹ nhõm hơn?"

Diêm Dụ cúi mặt nhìn xuống sàn, trong mắt ánh lên tia dụi dàng: "Tôi không nỡ..."

"Cậu điên rồi! Cậu sẽ không phải là..." Đoàn Mộc Liêm che miệng hô to: "Bị cô ta mê hoặc rồi chứ?!".

Chương 18: 18: Điều Tra Lại Vụ Tai Nạn

"Mê hoặc ư?"

Động tác trên tay Diêm Dụ bỗng chốc khựng lại, nửa gương mặt góc cạnh ẩn trong bóng tối, ánh mắt anh lúc này dường như còn sáng hơn tất cả, bừng lên hai đốm lửa hồng rực rỡ.

Một lát sau, khóe môi người đàn ông cong lên, âm sắc cũng dịu xuống lạ thường: "Cậu nói đúng, tôi đã bị cô ấy mê hoặc..."

Rất lâu rồi, trái tim Diêm Dụ vẫn luôn chìm trong bình lặng, ấy vậy mà nay nó lại lỡ nhịp vì cô.

Có lẽ trong lúc vô thức, dáng vẻ lạnh lùng, yêu kiều của cô đã ghi tạc vào tâm trí anh, khiến anh bất tri bất giác đặt sự chú ý ngay từ lần đầu chạm mặt.

Diêm Dụ có hàng trăm hàng ngàn cách để Quận Hy Ca tình nguyện giao ra chiếc bật lửa kia, thế nhưng anh lại chọn đi con đường gian nan nhất, nghèo khổ nhất, và cũng trắc trở nhất...! Có những chuyện xảy đến mà anh không lường trước được, kể như việc anh sẽ phát sinh tình cảm với cô, trong khi đó, bọn họ mới chỉ tiếp xúc gần nhau có hai ngày ngắn ngủi.

Về mặt Đoàn Mộc Liêm rạn nứt, anh ta lâm vào trầm mặc, sau khi lấy lại bình tĩnh mới nói: "Tôi sớm đã biết sẽ có ngày này, thảo nào trước đó cậu lại bảo rằng mình muốn cả người lẫn vật."

Xem ra ý tứ cũng đã lộ rõ, chỉ có anh ta ngu ngốc là tưởng Diêm Dụ đang nói đùa, thật uổng công mang danh cảnh sát ưu tú bao nhiêu năm.

"Haha..."

Diêm Dụ cười ngả ngớn, đôi mắt đen láy như mực phóng vào hư không xa xăm, từ tốn đem rượu trong ly cạn sạch.

Anh ngồi đó, im ắng như một bức tượng.

Đoàn Mộc Liêm đá vào chân anh, hấn càu nhàu: "Tôi mặc kệ cậu là yêu thật hay yêu giả, nhưng cậu nhất định phải đoạt lại chiếc bật lửa ấy càng sớm càng tốt."

Đêm dài lấm mọng, Bộ trưởng Tư Sinh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu, còn cả Quận Hy Ca nữa, để ở chỗ cô ấy không an toàn chút nào."

"Tôi biết rồi." Diêm Dụ thờ ơ quăng cho hấn một cái liếc mắt.

"Chẳng hiểu năm xưa cha cậu làm sao mà lại để nó rơi vào trong tay lão già Tư Sinh."

Đó cũng đâu phải là một món đồ chơi tầm thường? Bề ngoài thì là bật lửa, nhưng thực chất lại là một chiếc chìa khóa chứa đựng cả gia tài đồ sộ, quan trọng hơn là mảnh đất chính trị kia...! Nếu để lão ta sở hữu được, tôi thực sự không dám nghĩ đến hậu quả..."

Diêm Dụ rũ mắt che giấu luồng cảm xúc vừa xẹt qua, anh lặng lẽ chuyển đề tài: "Tôi muốn điều tra lại vụ tai nạn của Hy Ca, có thể không?"

"Vì sao phải điều tra lại?"

"Tất nhiên là để tìm ra hung thủ." Ánh mắt Diêm Dụ sắc bén như gương, người đã tước đi đôi chân của cô, sự nghiệp của cô, anh sẽ khiến kẻ đó phải trả giá.

Đoàn Mộc Liêm lục lại trí nhớ: "Vụ án này đã khép lại từ lâu rồi, thời gian kháng án cũng đã hết."

Diêm Dụ nhìn anh ta nở nụ cười quỷ dị: "Ai bảo cậu phải điều tra công khai chứ?"

"Tôi tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện như vậy, đó là vi phạm pháp luật." Đoàn Mộc Liêm một mực từ chối, bộ dạng nghĩa từ liêm chính. Nghe vậy, Diêm Dụ liền nhếch môi cười khinh bỉ: "Pháp luật để làm cái gì khi hung thủ vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật? Ha, tín ngưỡng cậu tôn sùng cũng chỉ đến thế mà thôi..."

"Cậu đừng có ăn nói linh tinh!" Đoàn Mộc Liêm gầm lên giận dữ, hai mắt vằn tơ máu.

"Vụ án của Quận Hy Ca chỉ là một tai nạn bình thường, hung thủ

cũng đã nhận tội, cậu muốn tôi điều tra cái gì?!"

"Cậu có dám khẳng định đây là một tai nạn bình thường không?"
Sắc mặt Đoàn Mộc Liêm cứng đờ, anh ta không biết nói gì.

Vụ án của Quận Hy Ca do một cấp dưới của hãn phụ trách, lúc ấy cũng đã tìm ra một số bằng chứng đáng nghi, thế nhưng tòa án đã bác bỏ hoàn toàn, kẻ gây ra tai nạn cũng chỉ bị phạt vài năm tù giam và bồi thường chi phí thuốc men...! Những hình phạt này sao có thể so với những tổn thương mà Quận Hy Ca phải chịu?

Bầu không khí đặc quánh lại, Đoàn Mộc Liêm nặng nề thở ra một hơi, buồn bực nói: "Nhưng thế lực đằng sau tôi không đối chọi nổi."

Diêm Dụ tiến đến trước cửa sổ sát đất, anh lắc lắc ly rượu, ngữ khí bình thản, tự tin: "Chưa đến cuối thì chưa ai biết chắc được kết quả, cho nên...!cậu phải tin tôi."

...

Bình minh lan ra khắp các ngõ phố của Đế Đô hoa lệ, khi mặt trời ló dạng sau những đám mây cũng là lúc Diêm Dụ đã đến công ty.

Trước tiên, anh qua kiểm tra tình hình của Diêm Lãnh, thấy hãn đang ôm gối ngáy khò khò trên sofa, bèn lớn tiếng đánh thức hãn: "Dậy mau, thư kí của em đến rồi kìa!"

"Đâu, cô ấy đâu?!"

Diêm Lãnh như được bật công tắc, mắt còn chưa mở hãn mà miệng đã hô to lên rồi.

Diêm Dụ cười phì vỗ vỗ vào mặt hãn, anh nói: "Mau đi rửa mặt đi!"

"Sao anh lại đến đây?" Diêm Lãnh biết mình bị trêu đùa, hãn uất ức nhưng không làm gì được, chỉ có thể nhăn nhó vò đầu.

"Đêm qua ông nội lo cho em lắm đấy."

"Anh sẽ không phải là nói chuyện của em với ông rồi chứ?!"

"Ừm, nói rồi."

"Anh thật là!" Diêm Lãnh ôm mặt, hãn xô cửa chạy vào nhà vệ sinh. Diêm Dụ ung dung ngồi xuống ghế, anh thuần thục mở máy tính, lập tức thấy đầu báo đang đưa một tin tức cực kì sốt dẻo: [Bắt gặp hình ảnh thác loạn của thiếu gia Âu Dương Phương với một cô gái trẻ, phỏng vấn tại hiện trường!]

Phía dưới bài báo có vô vàn bình luận tỏ ra hứng thú, nhưng cũng có không ít bình luận tỏ ra chê bai, chỉ trích, thậm chí là phê phán thói ăn chơi vô độ của Âu Dương Phương cũng như các cậu ấm cô chiêu nhà giàu hiện nay.

Một bữa cơm, một bàn tiệc thoáng chốc lại biến thành nơi để tùy tiện dâm uế, các loại hình ảnh nóng mắt, tr@n trườg của Âu Dương Phương và người phụ nữ kia xuất hiện đầy rẫy trên mạng xã hội, thu hút cả phía cảnh sát vào cuộc.

Diêm Dụ cười lạnh, anh vốn chỉ muốn bỏ thuốc, cũng không có ý định đưa lên mạng cho người khác xem, nhưng ai ngờ cảnh báo chí lại tinh nhanh đến vậy.

Để xem lần này Âu Dương gia sẽ xử sự thế nào...

Diêm Dụ đang nghĩ phải chăng anh đã ra tay quá nhẹ với Âu Dương Phương? Chỉ chừng này thì không đủ, bởi hễ cứ nhớ cảnh tượng hấn sỉ nhục cô, anh lại vô cùng tức giận.

Đôi mắt Diêm Dụ khắc lên tia lạnh lẽo, ngón tay với những khớp xương lộ rõ theo thói quen gõ nhẹ lên mặt bàn, tạo thành chuỗi âm thanh nhịp nhàng.

Đột nhiên, bờ môi người đàn ông ẩn hiện một vết ý cười sâu xa, lông mày tuấn dật cũng nhướng lên, thoạt nhìn có vẻ bí hiểm.

Ngày hôm sau, tin tức Âu Dương Phương bị người ta trùm bao tải đánh lại leo lên hotsearch, mặt mũi của Âu Dương gia cũng chính thức mất sạch..

Chương 19: 19: Em Cũng Đâu Phải Là Pháp Luật Sao Lại Bắt Tôi Tuân Theo Chứ

Bởi vì Quận Hy Ca rất ít khi lên mạng, cho nên hiện tại cô vẫn không biết chút gì về những thông tin nóng hổi đang được lan truyền rầm rộ kia.

Nội trong vòng một ngày, Âu Dương gia đã bị oanh tạc tới mức gà bay chó sủa.

Âu Dương Phương bị đánh đến nỗi phải bó bột nằm trong bệnh viện, mặt tím tái, quai hàm trẹo, xương sườn gãy, quần băng giống y một cái xác ướp Ai Cập.

Cha mẹ hấn ngất lên ngất xuống vài lần, vừa phải đối mặt với áp lực dư luận, lại vừa phải nghĩ cách rũ sạch mọi quan hệ với người phụ nữ kia.

Có điều, cô ta cứ như một con đĩa đói khát máu, sống chết bám lấy bọn họ, đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng còn dám mạnh miệng tuyên bố mình là vợ sắp cưới của Âu Dương Phương...

Nếu bọn họ mà ra mặt phủ nhận, chỉ e mọi chuyện sẽ càng tồi tệ hơn.

Thế là dưới quyết định nóng vội, cha mẹ Âu Dương Phương lập tức làm thủ tục đăng kí kết hôn cho hấn, đính chính với truyền thông rằng đây chỉ là hiểu lầm.

Lúc này mới miễn cưỡng cứu vãn được tình hình...

Giờ phút này, trái ngược hẳn với tình cảnh chật vật của Âu Dương Phương, Quận Hy Ca đang ngồi một mình giữa vườn hoa rộng, thư

thái đọc sách và lắng nghe tiếng chim kêu.

Ông cụ Diêm đã rời nhà từ sáng, có lẽ tối nay không trở về, còn An Cửu cũng đang bận rộn với công việc riêng.

Trời xẩm tối, một chiều hoàng hôn êm ả, thanh bình.

Hôm nay Diêm Dụ tan làm sớm, sau khi thay giày xong, anh liền gấp gáp ném chìa khóa lên ghế, đôi chân thon dài phi thẳng lên lầu, dáo dác tìm kiếm bóng hình ai đó.

Anh mở cửa sổ nhìn ra bầu trời phơn phớt hồng, dịch xuống dưới một chút, hình ảnh mỹ miều ngay tức khắc đập vào mắt.

Quận Hy Ca cúi đầu, những sợi tóc mai nhẹ nhàng rủ xuống như cành liễu xanh, từng làn từng làn bay xuôi theo gió, vài lọn còn sót lại vắt ngang qua bờ vai gầy, khéo léo tôn lên những đường nét gọn gàng mà trầm ổn trên gương mặt thanh tú đẹp không tí vết.

Diêm Dụ ngậy người trong giây lát, anh bỗng nhích môi cười thầm, đoạn xoay người vào nhà tắm tắm táp, kiểm tra lại toàn thân một lượt, anh mới yên tâm bước xuống dưới lầu.

Tiếng bước chân đạp cò khê khàng lọt vào tai Quận Hy Ca, còn chưa đợi cô kịp quay đầu, một cánh tay vững chãi mang theo hơi thở của người đàn ông đã ulla tới như vũ bão, chuẩn xác vây trọn lấy thân hình nhỏ nhắn của cô.

Diêm Dụ từ đằng sau tỉ mỉ cầm lên đỉnh đầu cô gái, bàn tay anh bắt đầu được nước lấn tới, càng ngày càng siết chặt hơn.

Chóp mũi anh lần xuống dái tai cô, định bụng hôn nhanh một cái, lại không ngờ rằng bị cô vô tình dùng cùi chỏ thúc vào bụng.

"A! Quận Hy Ca, em quá đáng!"

Diêm Dụ vừa kêu than vừa lùi ra một khoảng an toàn, tay xoa xoa bụng, trong mắt tràn ngập ủy khuất.

Vẻ mặt Quận Hy Ca lạnh tanh, cô gấp cuốn sách lại, cười nhạt vặn hỏi: "Không phải anh mới là người quá đáng ư?"

Chưa được sự cho phép của cô mà đã ôm ấp cô, người đàn ông này quả thực là dễ dãi đến vô liêm sỉ.

Đối với những người phụ nữ khác, chẳng lẽ anh cũng sẽ làm như

vậy? Sau đó, anh lại tiếp tục dùng chính bàn tay vương mùi son phấn ấy chạm vào cô?

Nghĩ đến đây, Quận Hy Ca cảm thấy khó lòng mà chấp nhận được, thậm chí vô cùng ghê tởm.

Ánh mắt cô mang theo tia tức giận rất nhỏ, nếu không nhìn kĩ thì sẽ rất khó phát hiện.

Diêm Dụ là người nhạy bén, anh hiển nhiên là đã nhận thấy cảm xúc của cô, nhưng lại không hiểu vì sao mà cô tức giận? Là vì vừa rồi anh đã ôm cô, hay còn có một lý do nào khác?

Trên mặt Diêm Dụ xẹt qua vẻ băn khoăn, đắn đo hồi lâu mà vẫn không biết mở lời ra sao.

Anh không muốn bản thân mất điểm trong mắt cô nữa, có khi chưa tán được người thì đã dọa cho người ta bỏ chạy.

"Lạch cạch..."

Quận Hy Ca thấy Diêm Dụ cứ đứng thẫn thờ mãi không nói gì, một tia hy vọng mong manh cuối cùng cũng tan vỡ rồi hóa thành bọt biển, chỉ còn lại một sự thất vọng khôn tả.

Cô lạnh lùng đẩy xe vượt qua người anh, buông một câu chứa đầy gai nhọn:

"Diêm Dụ, anh nên nhớ chúng ta chỉ là đang diễn kịch, cũng chưa chính thức đăng kí kết hôn.

Vì vậy, xét trên phương diện nào đó, cả anh lẫn tôi đều đang ở trong trạng thái độc thân, không ai ảnh hưởng đến ai."

Cô ngừng lại, ngữ điệu dửng dưng như nghiêm túc hơn mấy phần: "Nếu như anh hiểu lời tôi nói, chắc cũng đã biết sau này mình nên làm gì."

Giữa tiếng lá cây xào xạc, Diêm Dụ trơ mắt nhìn bóng lưng cô rời đi, thâm tâm người đàn ông chết lặng, có chút chua xót cùng đau lòng.

Cô đang ngầm cảnh cáo anh không được làm ra bất kì một hành động hay cử chỉ nào vượt quá khuôn phép, chẳng hạn như cái ôm thân mật ban nãy...! Đó là do anh chủ động, chưa có thông qua sự

đồng ý của cô.

"Mẹ kiếp! Em cũng đâu phải là pháp luật, sao lại bắt tôi tuân theo chứ?"

Diêm Dụ vò đầu bứt tai, anh lấm bầm, sắc mặt xám xịt.

Bây giờ, lòng dạ anh hết sức ngứa ngáy, chỉ hận không có một chỗ để xả ra cho thoải mái.

Mỗi lần trông thấy cô, anh lại vô thức muốn được gần gũi.

Anh không khống chế được suy nghĩ và hành động của mình, gần như tứ chi đã nhanh hơn não bộ...!Điều này khiến anh cảm thấy đau đầu không thôi.

"Đùng...!đoàng..."

Một lần chớp đột nhiên rạch ngang qua bầu trời, kèm theo đó tiếng sấm nổ rền vang.

Mây đen lũ lượt kéo tới từng đợt, chẳng mấy chốc đã che khuất những tia sáng mặt trời.

Diêm Dụ ngửa cổ hít sâu, nhanh chóng cất bước vào trong.

Một khoảng thời gian rất lâu sau, Diêm Dụ mới thấy hối hận về câu nói vội vàng của mình.

Bởi lẽ lúc ấy, Quận Hy Ca chính là pháp luật của anh, mà luật pháp của anh cũng chỉ có duy nhất cô mà thôi...

...

Sau ngày hôm đó, Diêm Dụ rõ ràng đã tiết chế hơn rất nhiều.

Không biết có phải là do anh cố ý tránh mặt cô không mà lại thường xuyên làm đến tận khuya rồi mới về nhà.

Có những lúc anh sẽ ngẫu nhiên chòng ghẹo cô vài câu, nhưng cũng có những lúc anh chẳng thèm nói với cô nửa lời, hoàn toàn lơ đễnh cô.

Tính tình Diêm Dụ biến hóa khôn lường, Quận Hy Ca không tài nào nắm bắt được, mặc dù cô đã để ý rất kĩ rồi.

Mối quan hệ của bọn họ rơi vào thế bí, một lời không thể diễn tả.

Thân không ra thân mà lạ chẳng ra lạ, Quận Hy Ca bị Diêm Dụ chọc cho phát hỏa, cảm tưởng như có ai đó đang bóp nghẹt lấy trái tim cô.

Chương 20: 20: Mài Ra Ăn

Một tuần trôi qua trong nháy mắt.

Mới sáng sớm, Quận Hy Ca đã nghe thấy dưới nhà truyền đến những âm thanh ồn ào.
Cô lơ mơ tỉnh giấc, liếc sang bên cạnh thì thấy Diêm Dụ vẫn đang an lành ngủ say.

Không nỡ đánh thức anh, nghĩ nghĩ, cô bèn bám vào hai bên thành giường, dùng lực ở cánh tay để nâng đỡ thân mình, khó khăn lắm mới có thể ngồi dậy.
Trước giờ bọn họ vẫn luôn ngủ chung, Quận Hy Ca cảm thấy đây cũng không phải vấn đề gì lớn.

Hiện tại cô là một kẻ tàn tật, chắc hẳn Diêm Dụ cũng chẳng điên rồ gì mà động vào cô.
Vệ sinh cá nhân mất 30 phút, quay ra, Diêm Dụ đã tỉnh tự bao giờ.

Anh đang tựa lưng vào đầu giường, ánh mắt nhìn cô chăm chú, đột nhiên mở miệng nói: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng."

Quận Hy Ca nhàn nhạt đáp, cô tận lực di dời sự chú ý khỏi phần xương quai xanh lộ ra ngoài cổ áo anh, âm thầm ho khan một tiếng.
Bây giờ cô mới nhận ra người đàn ông này cũng có những lúc đẹp trai, gợi cảm đến lạ thường...! Trừ những khi không đứng đắn ra, hình tượng của anh chính là một người hoàn hảo, trưởng thành và chín chắn, rất đáng để dựa dẫm.

Diêm Dụ vén chăn xuống giường, cơ thể có chút mệt mỏi.

Đêm qua anh đi ngủ khá muộn, nguyên nhân một phần là vì dự án lớn của công ty, phần còn lại là do anh đang cố ý.

Anh đứng trước mặt Quận Hy Ca, đoạn nhỏ giọng dặn dò: "Em đợi tôi thay đồ đã, sẽ không lâu đâu, ông nội có điều muốn nói với em."

Quận Hy Ca nhíu nhíu đôi lông mày, không có ý đợi anh, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Cô ngồi im một lát, chán quá, tiện tay với lấy chiếc điện thoại trên bàn, bấm vào mục tin nhắn.

Xem qua loa một chút, thấy không có gì, đúng lúc đang định bỏ xuống thì điện thoại bỗng kêu "ting" một cái, tin nhắn mới ngay lập tức nhảy ra, hiển thị một đoạn nội dung ngắn ngủi.

Thám tử tư: [Đã điều tra xong, bao giờ cô đến lấy?]

Quận Hy Ca suy nghĩ rồi bình tĩnh nhắn lại: [Bao giờ qua tôi sẽ báo anh.]

"Hy Ca, em thấy tôi mặc bộ này thế nào?"

Giọng nói hưng phấn của Diêm Dụ vang lên sau lưng, cô ngoái đầu, đáy mắt phản chiếu một thân ảnh cao ráo.

Diêm Dụ đang khoác trên mình một bộ tây trang màu đỏ rượu bắt mắt, tóc tai được chải chuốt kĩ càng, gương mặt anh tuấn, sắc sảo, thoát nhìn vừa lịch lãm vừa pha chút tà mị.

Quận Hy Ca ngây ngốc nhìn, lồng ngực rộn ràng như trống bỏi.

Diêm Dụ thấy vậy, anh cười "hửm" một tiếng, tiến sát về phía cô, lúc này cô mới giật mình cúi đầu.

Nụ cười trên môi Diêm Dụ ngoác đến tận mang tai, anh cất giọng vui vẻ: "Có phải em cảm thấy tôi rất đẹp trai không?"

Quận Hy Ca trưng ra bộ mặt vô cảm, thực chất thâm tâm đã muốn điên lên rồi.

Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng có một sự thật là Diêm Dụ quyến rũ đến mức quá đáng!

Khóe môi cô khẽ động đậy: "Anh bớt ảo tưởng đi, đẹp trai đến mấy cũng không thể mài ra mà ăn được."

Diêm Dụ len lén bĩu môi, rõ ràng là thích muốn chết mà còn bướng bỉnh không chịu thừa nhận.

Vừa rồi là ai nhìn anh đăm đúi đến thế? Bị vẻ bề ngoài của anh hấp dẫn, nói một câu dễ nghe cũng không được à?

Diêm Dụ hừ hừ trong miệng, bỗng nhiên cười sâu xa: "Người khác thì tôi không chắc, nhưng em thì có thể mài tôi ra ăn được.

Tôi cho phép!"

Quận Hy Ca lờm anh: "Vô vị."

Người đàn ông này, nghĩ đủ trăm đường để dụ dỗ cô, xem ra là rất gấp gáp rồi.

Dạo này, cô cũng nghe An Cửu nói hình như có người đang theo dõi cô ấy, rất có thể đối phương cũng đang nhằm vào chiếc bật lửa kia. Diêm Dụ đi đến vỗ vào vai cô, anh đẩy xe lăn đưa cô xuống dưới. Trong phòng ăn, bữa sáng đơn giản đã được người hầu chuẩn bị chu toàn.

Có bánh mì sandwich, salad rau củ cùng với sữa ấm, tất cả đều đảm bảo năng lượng, đầy đủ chất dinh dưỡng.

Vừa mới yên vị không lâu thì ông cụ Diêm cũng đến, nối tiếp là Diêm Lãnh với bộ dạng ngái ngủ, mái tóc bù rù và quầng mắt thâm đen. Hắn đưa mắt nhìn qua Diêm Dụ, thấy anh ăn vận chỉnh chu như vậy, tức thì liền kinh ngạc không nói nên lời.

Mãi khi ông cụ lên tiếng thúc giục, hắn mới lững thững ngồi xuống, lắc nhẹ đầu: "Anh hai, chỉ là đi làm thôi mà, có đến mức phải nổi bật vậy không?"

Mặc như thế cho ai xem? Rõ là chói mắt!

Diêm Dụ cười cười, anh nhấp một hớp sữa nhỏ, vị ngọt dịu lan tỏa nơi đầu lưỡi rồi chảy xuống cổ họng, có mùi hương thơm nhẹ nhàng.

Anh diềm nhiên tố cáo với ông cụ: "Ông à, đêm qua A Lãnh lại thức khuya chơi game."

Ông cụ liếc Diềm Lãnh, mặt hầm hầm, thấp giọng hỏi: "Có thật không?"

Thức khuya vì công việc thì không nói, đó là bất đắc dĩ, nhưng thức khuya để chơi game thì quả là hoang đường.

Cháu trai của ông có còn là trẻ con đâu mà lại mê đắm ba cái trò vớ vẩn?

"Ông ơi, ông đừng tin anh hai!" Diềm Lãnh hươ hươ tay, hấn kín đáo trừng anh, lại tiếp tục biện minh: "Anh ấy có biết gì đâu chứ? Hừ, suốt ngày chỉ quan tâm mỗi chị dâu, nào còn tâm trí nhớ đến đứa em trai vất vả, nhọc nhằn sớm tối lo cho vận mệnh công ty này..."

Quận Hy Ca đang uống sữa suýt nữa thì bị sặc: "...". Cô nuốt nuốt ngực, vô cùng khổ não, làm ơn đừng có lôi cô vào được không?

Trong những ngày qua, cô đã không ít lần được mở mang tầm mắt khi chứng kiến cảnh tượng mà không phải ai cũng có cơ hội nhìn thấy.

Hai anh em nhà này cứ hở ra là đấu khẩu với nhau, phân tranh hơn thua, cao thấp, không khác gì con nít ba tuổi.

Nhất là Diềm Lãnh, hấn còn bày đặt làm nũng với ông cụ nữa.

Thật không thể tưởng tượng nổi vẻ mặt đẹp đẽ ấy khi chu môi làm nũng sẽ buồn cười thế nào...

Diềm Dự ý vị cười mỉm, ông cụ khoát tay, bảo mọi người tập trung ăn sáng.

Ông cho Diềm Lãnh một ánh mắt, hấn cũng biết điều mà ngậm miệng lại, trong lòng có chút chột dạ vì đã nói dối.

Im ắng một lúc, ông cụ đột nhiên cất giọng trầm đều: "A Lãnh, hôm nay cháu không cần đi làm, ở nhà nghỉ ngơi, tiện thể ra ngoài vui chơi cho khuây khỏa tinh thần."

"Vâng ạ!"

Diềm Lãnh cười típ cả mắt, hấn nhưn mày một cách thích thú.

Cuối cùng hẳn cũng có thể thoát khỏi một đống số liệu phức tạp cùng với mấy lão già cổ đông thâm trầm, gian xảo rồi.

Bây giờ, cũng đã đến phiên Diêm Dụ thay hẳn ra trận!

"A Dụ, ta rất mong chờ vào những biểu hiện sắp tới, cho nên cháu đừng làm ta thất vọng!" Ông cụ chậm rãi nói, ngữ khí thể hiện sự tin tưởng hết mực.

Trước đó, ông rất hài lòng với một tuần làm việc đầy năng suất của Diêm Dụ.

Ông biết đứa cháu này không hề vô năng, nó chỉ đang giấu tài mà thôi.

Ông cụ gật gù như thể tán thưởng, ngay khi bắt gặp ánh mắt chứa đựng hàm ý của Diêm Dụ, ông chợt nhớ ra, hình như mình đã quên mất một điều quan trọng.

Ông lặng lẽ thờ dài, ôn tồn gọi Quận Hy Ca: "Cháu dâu..."

"Dạ?"

Quận Hy Ca tạm thời chưa thích ứng được với cách xưng hô này, vẻ mặt mườì phần ngượng ngùng.

Đứng trước một bậc trưởng bối dày dặn như ông cụ Diêm, cô luôn nảy sinh một loại cảm giác áp lực không tên, khiến cô bất tri bất giác bộc lộ cảm xúc thực sự của mình lúc nào không hay.

"Ta đã sắp xếp cho cháu một vị trí phù hợp ở Diêm thị, từ hôm nay trở đi, cháu hãy cùng A Dụ đến công ty."

"Sao ạ?!" Quận Hy Ca bất ngờ hỏi lại, trong con ngươi đen nhánh hiện lên vẻ khó tin.

Sắc mặt ông cụ nghiêm nghị, "Nghe lời ông."

Đây là giao ước bí mật giữa ông với Diêm Dụ, vì thế ông bắt buộc phải thực hiện được.

Quận Hy Ca cứng họng, cô híp mắt quan sát Diêm Dụ, thấy anh vẫn cứ bình thản ăn uống thì bỗng dấy lên nghi hoặc.

Theo lý mà nói, ông cụ Diêm sẽ chẳng bao giờ đồng ý cho cô đến công ty mới phải.

Với dáng vẻ này của cô, chẳng phải Diêm gia sẽ bị mọi người chế

nhạo, cười chê sao? Đại thiếu gia của một gia tộc quyền thế lại cười về một người phụ nữ chân tay không lành lặn, điều này có bao nhiêu nực cười chứ?

Quận Hy Ca lười phải nghĩ nhiều, cô mặc kệ, ở đâu cũng như nhau thôi, trước hết cứ thuận theo ý của ông cụ đã.

Trong bếp, thím Quyên cũng đã nghe thấy hết cả cuộc đối thoại vừa rồi.

Bà ta vừa mới được gọi quay lại sau một tuần nghỉ, nhưng thái độ của ông cụ Diêm đối với bà có vẻ đã lạnh nhạt đi không ít..

Chương 21: 21: Chúng Ta Đến Cục Dân Chính Ngay Bây Giờ

Tập đoàn Diêm thị, mọi người từ khắp các phòng ban lũ lượt đổ ra sảnh lớn, hiếm khi thấy một cảnh tượng đông đúc, náo nhiệt tại nơi như thế này.

Sẽ không có chuyện gì nếu như vào một tiếng trước bọn họ không nhận được tin từ các trưởng phòng, rằng vị Tổng giám đốc mới nhậm chức có tiếng trắng hoa, bạc tình kia, hôm nay sẽ đưa phu nhân nhà mình đến công ty để làm việc...

Mặt trời tỏa ra ánh nắng rực rỡ, từ ngoài cửa, bóng người dần dần xuất hiện.

Diêm Dụ chậm rãi đẩy Quận Hy Ca bước vào.

Sắc mặt người đàn ông toát lên vẻ trầm tĩnh, cử chỉ nhẹ nhàng, lịch thiệp, cùng với đó là phong thái cao quý và ưu nhã bẩm sinh.

Tuy nhiên, đối lập hoàn toàn với sự ôn hòa Diêm Dụ mang lại, cô gái ngồi trên xe lăn lại có gương mặt rất đỗi lạnh lùng, không phải ở vẻ bề ngoài mà là ở khí chất.

Loại lạnh lùng này giống như là được sinh ra từ trong cốt tủy, ngay cả ánh mắt của cô cũng ẩn chứa một tia bén nhọn mơ hồ, khiến người đối diện không kiềm được vô thức rùng mình, rợn tóc gáy. Toàn thể nhân viên từ trên xuống dưới đều cảm thấy vô cùng sùng sốt, kinh ngạc.

Bởi lẽ họ không bao giờ ngờ tới một người như Diêm Dụ đây lại có thể bỗng dựng lập gia đình, đã thế còn là với một người phụ nữ bị tật nguyền, mất đi khả năng lao động bình thường.

"Tôi không nhìn nhầm chứ?!" Một người buột miệng nói to, gã đàn ông bên cạnh thấy vậy tức thì liền ngăn hẳn lại, không cho hẳn nói tiếp nữa.

"Cẩn thận một chút, không khéo lại bị đuối việc thì toi! Cậu thử nghĩ xem, Tổng giám đốc vốn dĩ là người cao ngạo, thế mà nay lại đích thân xuất hiện cùng với cô vợ...!ừm, không lành lặn.

Đây chẳng phải là đang ngấm ngầm khẳng định cho chúng ta biết anh ấy đã có chủ quyền, muốn chúng ta phải tôn trọng người phụ nữ kia sao?"

Gã đàn ông thì thào, lớn mật nêu ra suy đoán trong lòng.

Mấy người xung quanh nghe vậy lập tức xúm vào hỏi han, nhưng còn chưa trao đổi được bao nhiêu thì một tiếng quát dữ dội đã dập tắt tinh thần hóng hớt của họ.

"Mọi người vẫn ít việc quá hả?!"

Diêm Dụ khựng lại, đảo mắt nhìn một lượt.

Anh đang đứng trước cửa đợi thang máy, mà trùng hợp là nhóm người này lại đang chắn đường của anh.

Gã đàn ông hoảng loạn chạy trốn chết, những người còn lại cũng vội vã cười trừ rồi kéo tay nhau rời đi.

Bàn tán sau lưng lãnh đạo bị lãnh đạo bắt gặp, còn điều gì xấu hổ hơn chứ?

Khóe miệng Quận Hy Ca khẽ nhếch, không hề để ý đến những ánh mắt tò mò xung quanh: "Xem ra vị trí của anh ở công ty cũng không cao lắm nhỉ?"

Diêm Dụ nhíu mày, giọng nói có chút chói tai: "Ai nói với em là không cao?!"

"Tôi thấy nhân viên của anh chẳng thèm chào anh lấy một tiếng kìa."

"..." Diêm Dụ không còn lời nào để nói, bởi vì đó là sự thật.

Trước đó, chức vụ Tổng giám đốc này là do Diêm Lãnh nắm giữ, anh chỉ đóng vai trò là một giám đốc bù nhìn mà thôi.

Cho nên, cũng chẳng có gì lạ lắm khi mọi người biểu hiện như vậy.

Căn bản là họ đã mặc định trong đầu rằng anh không đáng tin, không thể lèo lái công ty phát triển...! Họ nào có biết, những dự án mà Tổng giám đốc tiền nhiệm làm thành công cũng có không ít mồ hôi, công sức lẫn sự góp ý của anh.

Diêm Dụ không ra mặt trực tiếp, anh lựa chọn núp ở phía sau, chỉ vì không muốn để lộ quá nhiều thông tin liên quan đến bản thân.

Như vậy, anh vừa có thể làm việc thuận tiện hơn, lại vừa tránh được sự chú ý của một số thế lực.

Ngay cả những tin đồn thất thiệt về việc Diêm Dụ đào hoa hay phóng túng quá độ, tất cả đều do một tay anh thuê người ngụy tạo.

Cũng rất lâu rồi, có lẽ từ khoảng nửa năm trước, chúng không còn xuất hiện nữa...

"Rồi tôi sẽ chứng minh cho em thấy!"

Diêm Dụ tự tin nói, thái độ anh chắc nịch, mắt thấy cửa thang máy đã mở liền không chần chừ mà nhanh chóng vào trong.

Suốt từ buổi sáng cho đến tận chiều tối, Diêm Dụ vẫn luôn cầm cùi với những bản hợp đồng chi chít chữ trong tay.

Chốc chốc lại có người gõ cửa đưa văn kiện vào cho anh xét duyệt, phải nói là nhiều không kể xiết.

Bấy giờ, anh mới sâu sắc hiểu được nỗi vất vả, nhọc nhằn của Diêm Lãnh.

Để có một ngày nghỉ trong tuần, trong tháng, chỉ e là rất khó.

Sự nổi tiếng thì thường đi đôi với trách nhiệm cao cả, cho nên, ai bảo làm Tổng giám đốc là sướng? Chỉ cần một chút sơ suất nhỏ nhoi thôi, rất có thể cả một dự án sẽ đi tong ngay, nghiêm trọng hơn nữa chính là bị dồn vào bước đường phá sản.

Quận Hy Ca nhàn rỗi ngồi đọc tạp chí, được một lúc, cô bỗng nhiên chuyển tầm nhìn về phía Diêm Dụ, ánh mắt chứng lại vài giây.

Dáng vẻ của anh lúc này trông rất nghiêm túc, thỉnh thoảng hai đầu lông mày sẽ hơi nhíu lại, tựa như gặp phải vấn đề nan giải khiến anh phải đau đầu mà suy nghĩ.

Phòng chừng là cảm nhận được gì đó, Diêm Dụ khẽ mím môi mỏng, anh bất chợt ngẩng cao đầu, lại không nghĩ tới mình sẽ chạm phải ánh mắt nóng bỏng của Quận Hy Ca.

Hai người nhìn thẳng vào nhau, không ngại ngùng cũng không trốn tránh, lát sau mới bình tĩnh rời đi như không có chuyện gì xảy ra. Diêm Dụ liếc nhìn đồng hồ, lúc này đã 5h chiều, chắc hẳn là cô đang đói.

Nhắc mới nhớ, trưa nay anh không có ăn cơm, bụng đã réo rất lên rồi.

Anh kéo ghế xoay ra, sắp xếp lại tài liệu cho ngay ngắn, vừa làm vừa tranh thủ nói với Quận Hy Ca: "Nếu em mệt tôi sẽ đưa em về sớm." Cánh môi Quận Hy Ca không khỏi nhếch lên mấy phần, cô chớp mắt, hỏi một câu không đầu không cuối: "Đây là chủ ý của anh?"

Cô đang hỏi về cái gì?!

Diêm Dụ đơ mắt vài giây mới phản ứng được, anh cười tươi, thản nhiên gạt đầu mà không hề giấu diếm: "Đúng vậy, đưa em đến công ty là chủ ý của tôi, không phải của ông cụ.

Thế nhưng em cũng không thể trách tôi, bởi vì phải xa em, tôi thực sự rất nhớ!"

Đáy mắt Quận Hy Ca gợn lên tia sóng rất nhỏ, trái tim lại một lần nữa đập mất kiểm soát, cô hít sâu, cảm thấy lồng ngực có chút khó thở. Không biết từ lúc nào Diêm Dụ đã bước tới cạnh cô, anh ngửa cổ uống nước, yết hầu nhấp nhô lên xuống.

Trong không khí yên ắng, vẻ mặt Quận Hy Ca ánh lên nét trầm tư, bản khoản.

Cô đột nhiên mở miệng hỏi một câu hết sức táo bạo:

"Bây giờ chúng ta đi đăng kí kết hôn, liệu có còn kịp không?"

Chai nước trên tay Diêm Dụ rơi bộp một cái, chất lỏng trong chai thuận thể chảy nhanh ra ngoài, va chạm với nền nhà rồi vỡ tung tóe thành từng giọt nhỏ.

Đôi mắt sâu thẳm của Diêm Dụ lóe sáng, khuôn miệng anh cứng đờ, cố gắng nặn ra vài chữ: "Em...!mới vừa nói gì?"

Cô muốn đăng kí kết hôn với anh sao?

Quận Hy Ca cụp mắt, cổ họng chậm chạp nhả ra một tiếng: "Ừm..."

Lòng bàn tay cô nhể nhại vì căng thẳng, cảm thấy bản thân thực sự điên rồi! Ý niệm này chỉ vừa bật ra trong đầu cô thôi, vậy mà cô đã buột miệng tuôn ra.

Quận Hy Ca cứ ngỡ người đàn ông này sẽ không để tâm, nào ngờ anh lại mỉm cười, sau đó không nhanh không chậm mà quỳ một chân xuống sàn, vươn tay ôm cô vào lòng, cúi đầu muốn hôn.

Có điều, nụ hôn này còn chưa kịp hạ xuống, Quận Hy Ca đã vội vàng quay đi, mang tai đỏ bừng, ý tứ né tránh rõ ràng.

Nội tâm Diêm Dụ thoáng thất vọng, nụ hôn ấm áp chuyển hướng lên gò má non mịn của cô gái, trượt qua rồi biến mất.

Quận Hy Ca chỉ thấy cái gì vừa lướt qua gò má mình, để lại cảm giác tê dại khó nói.

Cô nghe thấy chất giọng trầm đục vang lên bên tai, thoảng qua như một cơn gió: "Được, chúng ta đến Cục Dân chính, ngay bây giờ."

Sở dĩ ban đầu Diêm Dụ không bắt ép cô phải kí vào thỏa thuận đăng kí kết hôn, đơn giản là vì anh mềm lòng, muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cho cô, tôn trọng quyền quyết định của cô.

Nhưng...!anh thấy hối hận rồi, hối hận ngay từ khi cô nói rằng bản thân hai người không hề có sự ràng buộc trên pháp luật, rằng cuộc hôn nhân này chỉ là một vở kịch mà thôi...

Diêm Dụ tự nhận mình không có nhiều ưu điểm, nhưng một khi đã động lòng với ai, anh nhất định sẽ dành mọi điều tốt nhất cho cô, chỉ để cô được vui vẻ.

Anh muốn chân chính trở thành chồng cô, cho nên từ khi xác định tình cảm của mình, anh vẫn không hề nhắc đến vấn đề này với cô. Nay cô đã chủ động ngỏ lời, có lý do gì mà anh lại không đồng ý?

Dù bây giờ cô chưa thật lòng với anh thì anh cũng sẽ kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi đến sau này.

Mưa dầm thấm lâu, anh tin Quận Hy Ca sẽ có ngày tình nguyện ngã vào vòng tay của anh....

Chương 22: 22: Chồng Yêu

Quãng đường từ công ty đến Cục Dân chính thành phố không xa, thế nhưng vì đang là giờ cao điểm, giao thông bị ách tắc nghiêm trọng, cho nên khi hai người tới nơi, chỉ còn đúng 1 phút nữa thôi là đã đóng cửa và hết giờ hành chính.

Diêm Dụ gấp gấp đưa cánh tay sẵn chắc chắn cửa kính lại, anh thở hắt ra một hơi, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Người đàn ông điều chỉnh hô hấp, xoay người nhoèn miệng cười với cô, nhanh chân nâng bước vào trong.

Người làm thủ tục kết hôn là một cô gái khá trẻ, cô ta đang tháo mắt kính dày cộp ra, ngáp dài, đoạn day day đôi mắt mỏi mừ.

Thấy có người bất thành linh tiến vào, cô ta thoáng sửng sốt rồi cau mày lên tiếng: "Xin lỗi, hiện tại chúng tôi đã kết thúc phiên làm việc."

Lần sau anh chị hãy..."

"43 giây là đủ rồi." Diêm Dụ không kiên nhẫn ngắt lời, anh nắm chặt lấy bàn tay cô.

"Chúng tôi muốn kết hôn."

Người phụ nữ có vẻ ngạc nhiên, ánh mắt lướt nhanh qua khuôn mặt điển trai của Diêm Dụ, sau đó dừng lại tại chỗ Quận Hy Ca.

Cô ta chặc lưỡi cảm thán, mặc dù người phụ nữ này có chút khiếm khuyết về thân thể, nhưng cô ấy lại may mắn có được một người đàn ông tốt yêu thương, chiều chuộng...! Nhìn bọn họ thắm thiết như vậy là cô ta đủ hiểu rồi.

Rốt cuộc thì bao giờ mới đến phần của cô ta chứ?

"Làm phiền anh chị xác minh thông tin!"

Người phụ nữ thờ dãi, tận tình nói sơ qua các thủ tục từ đơn giản đến phức tạp.

Nghĩ bụng, coi như là cô ta đang làm việc tốt, thành công tác hợp thêm một đôi uyên ương nữa, trễ nải giờ nghỉ một chút thì cũng có sao?

Đến khi rời khỏi Cục Dân chính, mặt trời đã tắt hẳn, bốn bề yên tĩnh không một bóng người, bầu không khí lặng ngắt đến nỗi có thể nghe thấy được cả tiếng thờ của nhau.

Quận Hy Ca cầm trên tay cuốn sổ màu đỏ vẫn còn mới cứng, những tia sáng mờ ảo từ đèn đường hắt lên gương mặt xinh đẹp của cô, thoáng qua vẻ bần thần.

Mãi đến tận khi Diêm Dụ đã gọi đến lần thứ tư, cô mới giật mình đáp lại theo bản năng: "Tôi đây, có chuyện gì?"

Trên môi Diêm Dụ treo một nụ cười yêu dã, anh khom lưng, ánh mắt hai người chạm nhau một cách trực diện, người đàn ông đột nhiên vươn tay xoa xoa đầu cô.

"Hy Ca, có phải bây giờ em nên đổi cách xưng hô, gọi anh một tiếng chồng yêu không hửm?"

Quận Hy Ca bị lời đề nghị vô liêm sỉ của Diêm Dụ làm cho nổi da gà, thiếu chút nữa đã không kìm được mà tặng anh một bạt tai.

Khóe môi cô khẽ giật nhẹ, không nhìn anh mà lạnh lùng buông lời:

"Đừng có mơ!"

Diêm Dụ tức khắc cảm thấy không vui, đáy lòng lắng lại thật sâu.

Tuy anh đã lường trước được kết quả, nhưng vẫn không thể tránh khỏi buồn phiền cùng ảo não.

Mệnh anh đúng là khổ mà! Thích ai không thích, lại đi thích một cô gái bướng bỉnh thế này, có khác gì đang tự làm khó mình không chứ?

Diêm Dụ dang tay toan bế cô lên, nửa chừng thì đột nhiên dừng lại,

anh quay phắt đầu nhìn về một phía, nheo nheo cặp mắt nguy hiểm.

Vừa rồi, hình như anh nghe thấy tiếng chụp ảnh.

Diêm Dụ lắc đầu, có thể là anh nghe lầm.

Anh đưa Quận Hy Ca lên xe, cài dây an toàn giúp cô, động tác nhanh nhẹn, thuần thục.

Bấy giờ, Quận Hy Ca cũng đã thấm mệt, mí mắt cô khép hờ, lông mi thật dài rủ xuống như hai cánh quạt nhỏ, đôi tay quy củ đặt trên đầu gối, dáng vẻ ngoan ngoãn, mềm mại động lòng người.

Diêm Dụ tưởng rằng cô đã ngủ say, anh suy nghĩ một chút, ánh mắt lóe lên một tia ranh mãnh đáng ngờ.

Anh rướn người, một tay hạ thấp lưng ghế của cô, một tay gấp áo khoác lại lót dưới gáy cô, nhân cơ hội này, anh đưa môi mỏng của mình tới gần, mỗ nhẹ một cái, sau đó hài lòng cười hi ha.

Quận Hy Ca bất động thanh sắc mà siết tay thành quyền, giờ phút này, thâm tâm cô quả thực giống như một bãi chiến trường vừa mới trải qua một trận càn quét khốc liệt, nét mặt phải nói là cực kì khó coi. Diêm Dụ, anh đúng là gã đàn ông khốn kiếp!

Công khai không được thì lén lút hả?! Còn dám to gan hôn trộm cô!

Quận Hy Ca tức đến run người, ngay cả hàm răng cũng nghiến chặt vào nhau.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại để anh đưa đến trước cửa Cục Dân chính, rồi lại mơ mơ màng màng nghe lời thúc giục của anh, đặt bút kí vào tờ đơn đăng kí kết hôn.

Sau này, cho dù cô muốn trốn chạy thì cũng không được, chỉ e Diêm Dụ sẽ bám riết lấy cô không tha.

Quận Hy Ca thầm than thở, cảm thấy đây là lần cô ngu ngốc nhất trong đời, cũng là lần hiếm hoi mà con tim chiến thắng lý trí, chiến thắng một cách gần như tuyệt đối...

...

Tại một vũ trường ngoài trời sôi động, trong khi mọi người đều đang

điên cuồng hòa mình với những điệu nhạc sập sình, thì ở một góc khác, lại có một người đàn ông đang trầm ngâm uống rượu, ánh mắt toát lên vẻ cô độc, âm u.

"Cốc...!cốc..."

Cửa bị gõ hai tiếng, sau đó liền mau chóng mở ra.

Người phục vụ kính cẩn cúi chào Chung Tử Dương, hẳn ta đặt một sấp ảnh lên bàn, kín đáo quan sát biểu cảm của anh rồi mới thận trọng mở miệng: "Cậu chủ, đây là số ảnh thám tử thu thập được trong tuần qua..."

Con người Chung Tử Dương co rút mãnh liệt, anh nhàn nhạt phát tay, ngay khi người phục vụ vừa đi thì đã vội vã lật giờ sấp ảnh.

Nhìn đôi nam nữ với những cử chỉ thân mật hiện lên trên ảnh, người đàn ông phút chốc biến sắc.

Rắc, ly rượu trong tay bị anh bóp nát, mảnh vỡ thủy tinh găm vào da thịt, rượu vang hòa lẫn với máu tươi chảy xuống trông rất đáng sợ. Đúng vào lúc này, một giọng non nớt của trẻ con vang lên, phá vỡ dòng tâm trạng nóng nảy còn chưa kịp phát tiết của Chung Tử Dương: "Ba ơi!"

Chỉ thấy từ ngoài cửa, một bóng dáng bé nhỏ đang lò dò bước vào, rất nhanh đã đứng trước mặt anh, còn khoanh tay ra vẻ ông cụ non: "Ba đã lớn rồi mà cứ để con đi tìm là như thế nào?"

Chung Tử Dương lạnh mặt, anh rút khăn giấy lau máu trên tay, nhếch môi: "Thằng nhóc thối, nếu không muốn ba nổi giận thì hãy mau cất về mặt đó đi!"

Cậu bé không cam tâm mím môi, khóe mắt liếc thấy sấp ảnh trên bàn, trong lòng giật thột một cái.

Chung Tử Dương tinh ý phát hiện sự khác thường của con trai, anh nhíu mày, thấp giọng hỏi nhỏ: "Con sao thế?"

"Con..." Cậu bé lúng túng cào tay vào áo, qua một lúc mới rề rà chỉ chỉ vào người đàn ông trong ảnh: "Người mà con đã hắt nước vào, chính...!chính là chú ấy ạ!"

Diêm Dụ ư?

Chung Tử Dương híp mắt, anh cười nhạt nhìn cậu bé: "Lần sau nếu

có gặp hăn, con tiếp tục hắt nước cho ba."

"..."

Cậu bé triệt để bị ba làm cho ngỡ ngác, chẳng phải lần trước ba đã hung dữ giáo huấn cậu, nói cậu không được nghịch ngợm như vậy, bởi vì hắt nước vào người khác là hành vi sai trái sao?

Hừ, ba của cậu thật là khó hiểu!

"Thôi khỏi đi, con sẽ bị dạy hư mất." Chung Tử Dương hăng giọng, anh đổi ý, đôi mắt khắc lên một tia thâm trầm và bí ẩn.

Chương 23: 23: Chỉ Có Em Là Khiến Anh Kiên Trì Lâu Nhất Mà Thôi

Buổi tối, sau bữa cơm, Diêm Dụ đột nhiên đưa cho Hy Ca một bản tài liệu, nội dung có liên quan đến những vấn đề về cơ sở hạ tầng, vật chất, phong cảnh,...! của một tòa nhà cao ốc đất đỏ tại khu Tây Bình. Cô chăm chú xem qua một lượt, lông mày thanh tú không khỏi nhíu lại: "Anh đưa tôi cái này làm gì?"

Diêm Dụ quay sang nhìn cô, bình thản đáp: "Dự án sắp tới chính là tòa cao ốc này, theo em thấy, nó có đáng để chúng ta đầu tư và khai thác không?"

Quận Hy Ca lắc đầu: "Đừng hỏi tôi, tôi không am hiểu về những thứ này."

"Nhưng em có mắt nhìn mà." Diêm Dụ chống cằm cười lấy lòng, "Anh muốn được nghe ý kiến từ em."

Nghe ý kiến từ cô ư?

Quận Hy Ca trầm mặc trong giây lát, cô cúi đầu, thái độ hờ hững: "Tòa cao ốc này nhìn thì có vẻ sang trọng, thế nhưng vị trí lại không khả quan, giá nhà cũng sẽ liên tục phải chịu tác động từ nhiều phía, từ đó thay đổi thất thường."

Có điều, trong vòng 5 năm tới, khi khu Tây Bình đã được Nhà nước triển khai mở rộng, nó lại rất có tiềm năng và đáng để đầu tư.

Nếu như anh đã hoạch định được một chiến lược cụ thể cho tương lai...!thì tôi nghĩ dự án này không hề khó để thành công."

Nghe cô nói vậy, Diêm Dụ hơi nhưng mảy, anh bày ra vẻ mặt thờong thức, cũng chẳng biết rõ vừa rồi có nghe lọt tai không nữa.

Người đàn ông khẽ cong môi, trong mắt lộ ra một tia sùng nịch, gất

gao khóa lấy khuôn mặt góc cạnh đẹp tựa tiên nữ của Quận Hy Ca. Anh ngồi dậy từ trên giường, giơ tay vỗ vỗ hai cái lên tấm nệm bông êm ái, giây sau liền nở nụ cười lưu manh: "Em rất giỏi, vì thế...!anh quyết định thưởng cho em một món quà lớn."

Mí mắt Quận Hy Ca co giật mấy lần, như muốn nhắc nhở cô rằng đây sẽ chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Quả nhiên, cô nghe Diêm Dụ nói bằng chất giọng tự luyện: "Cho em ôm anh ngủ một đêm, món quà này đủ lớn rồi chứ?"

"..."

Quận Hy Ca bó tay với mức độ mặt dày của Diêm Dụ.

Không biết là vô tình hay cố ý, cô bỗng trừng mắt lờm anh một cái, cắn nhẹ môi dưới, cảm thấy bản thân vừa bị bỡn cợt.

Uổng công lúc nãy cô còn nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh, hóa ra, anh chỉ muốn mượn cớ này, rồi thông qua nó để bày tỏ lòng mình với cô thôi hả?

Cặp mắt bừng bừng lửa giận, Quận Hy Ca nhanh như chớp ném tài liệu vào người Diêm Dụ, cô nhìn đống giấy tờ đang bay tứ tung, đánh giọng: "Thời gian của tôi không phải để dùng vào những việc này, lần sau anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng, không cần văn vở dài dòng, vòng vo tam quốc như vậy."

"Anh muốn ngủ với em!"

Diêm Dụ mở miệng nói một cách tình bơ, ánh mắt nồng đậm ý cười.

Nếu cô muốn thẳng thắn, vậy anh sẽ thẳng thắn cho cô xem.

Ai bảo anh ngoan ngoãn, coi lời phu nhân là đặt trên hết?

Quận Hy Ca: "Anh...!anh là đồ vô lại, vô lại!" Bên tai cô phấm hồng, tức đến nổi cổ họng nghẹn ứ.

Diêm Dụ bò ra mép giường, vừa cười vừa tự nhiên xoa xoa gò má cô.

Quận Hy Ca lạnh lùng hất tay anh ra, chỉ thấy anh ngậm ngùi chép miệng, phút chốc đã mạnh mẽ bế thốc cô lên, đặt cô ở trên giường.

Từ phía trên ép xuống, Diêm Dụ hôn bẹp lên trán cô, sau đó lật người sang bên cạnh, nhanh chóng đắp chăn rồi nói: "Ngủ ngon." Quận Hy Ca hậm hực giơ nắm tay nhỏ đấm vào lưng anh, còn không khách khí mà nhéo nhéo vài cái.

Diêm Dụ giật mình, anh bất chợt quay phắt người lại, túm lấy cổ tay mảnh mai còn đang lộng hành, cưỡng ép kéo cao lên tận đỉnh đầu. Một tiếng rít khế vang lên.

"Nếu em mà còn càn rỡ nữa, anh không chắc được tiếp theo mình sẽ nổi điên rồi làm ra những hành động gì đâu?!"

Sắc mặt người đàn ông trầm xuống, đôi mắt ẩn chứa tia cảnh cáo.

Anh hít sâu, lại sợ hù dọa cô, cho nên lực đạo ở cánh tay đã nói lòng đi không ít.

Anh dịu giọng, dỗ dành cô như trẻ con: "Nghe lời anh một chút, anh đâu có ăn thịt em..."

Nói rồi, Diêm Dụ vươn tay gạt tóc cô, muốn cô bình tĩnh lại.

Chớp thời cơ này, Quận Hy Ca giằng ra khỏi sự khống chế của anh, kế tiếp, cô cắn mạnh vào mu bàn tay rần rỏi ấy, dường như dồn hết toàn bộ những tủi hờn cùng ảm ức đã tích tụ bấy lâu nay.

Vành mắt cô đỏ au, ánh đèn phản chiếu khóe mắt ươn ướt của cô, nhuộm một màu ảm đạm và bi thống:

"Diêm Dụ, hà cớ gì anh phải hao tâm tổn sức, vất tâm vất trí mà đối xử tốt với một người vừa tàn phế lại vừa đáng thương như tôi?! Lừa lấy lòng tin, tình cảm của người khác anh vui lắm sao? Tôi rất mệt rồi, không thể chơi đùa với anh...! Nếu như mục đích của anh là chiếc bật lửa, được, tôi sẽ trả nó lại cho anh...! Anh tưởng tôi muốn ôm khư khư nó như vậy sao?! Ngay từ ban đầu, khi phát hiện ra nó, tôi đã từng có ý định hoàn trả.

Thế nhưng vào một ngày, bỗng dưng có một đám người không rõ lai lịch truy sát tôi cùng An Cửu, không dừng lại tại đó, chúng còn trắng trợn dây dưa đến tận Quận gia, ép ba mẹ tôi đến mức suýt chút mất

mạng..."

Quận Hy Ca ngược đôi mắt lạnh lẽo nhìn anh, gằn từng tiếng: "Tôi chỉ là kẻ xui xẻo vô tình bị vướng vào cuộc tranh đấu tàn khốc này, tôi hoàn toàn không biết, không biết một chút gì hết.

Để bảo toàn được mạng sống của cả gia đình, lúc ấy, tôi không còn có lựa chọn nào khác ngoài việc nói dối, nói dối rằng tôi đã đưa nó cho anh.

Sau đó...!anh cũng biết rồi đấy, giữa hai chúng ta, chỉ có lợi dụng và lợi dụng, một chút tình cảm ngoài lề đều không có, cũng không hề nên có!"

Vòn vẹn 1 phút ngắn ngủi, Quận Hy Ca cơ hồ đã bộc bạch hết những gánh nặng vùi sâu trong lòng, phơi bày một phần cảm xúc chân thật ở trước mặt anh.

Lòng dạ Diêm Dụ xáo trộn, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại từng câu, từng chữ của cô.

Anh cụp đuôi mắt, trái tim có chút đau, pha lẫn với sự áy náy, tội lỗi. Suy cho cùng, anh mới chính là người gián tiếp khiến cô trở nên khổ sở.

Anh vốn chỉ nghĩ đơn giản, rằng lúc đó tình thế nguy cấp, tiến thoái lưỡng nan, anh không còn cách nào nên mới phải kiếm tạm một chỗ che giấu, xong việc liền xin lỗi người ta một tiếng, lấy chiếc bật lửa đi luôn.

Ấy vậy mà trớ trêu thay, cô lại làm tưởng anh là kẻ xấu, mang theo thứ đồ này chạy mất tăm...

Có lẽ, anh nợ cô!

Diêm Dụ thực sự hoài nghi, cũng rất sợ...!Anh sợ vụ tai nạn giao thông đã cướp đi đôi chân của cô...!có dính dáng đến chiếc bật lửa này.

Nó nguy hiểm, rất nguy hiểm, anh không hiểu nổi tại sao ba anh lại để một thứ như vậy rơi vào tay của Tư Sinh, một lão già mưu mô, tham vọng?

Đồng tiền có thể làm mờ mắt con người, mà trong chiếc bật lửa ấy đâu chỉ có mỗi tiền thôi không? Giá trị của số tài sản ba anh cất giữ trong ngân hàng, chúng quá kinh khủng!

Bầu không khí chìm trong yên lặng tột độ, Diêm Dụ là người chủ động lên tiếng trước: "Xin lỗi, nhưng...! tình cảm anh dành cho em là thật, hoàn toàn không phải giả dối."

Hy Ca, anh không ghét bỏ em, xin em hãy cho anh một cơ hội..."

Để giải thích, để bù đắp!

Đối với những lời ngọt như mật này, Quận Hy Ca chỉ nhếch môi cười khẩy, cô tự giễu: "Anh không ghét bỏ thì sao chứ? Chính tôi còn ghét bỏ bản thân tôi, liệu anh có thể kiên trì được bao lâu?"

Quận Hy Ca không tin trên đời này có tồn tại hai từ "mãi mãi", bởi cô cảm thấy chúng vô cùng viễn vông, hư ảo, cũng chẳng thể đem lại lợi ích...

"Ngoại trừ những thứ khác ra, chỉ có em, duy nhất Quận Hy Ca em là khiến anh kiên trì lâu nhất mà thôi."

Chương 24: 24: Thích Hay Không Thích Yêu Hay Không Yêu

Trái tim Quận Hy Ca rung động kịch liệt, mặc dù biết rằng có thể anh đang nói dối, nhưng lại chẳng thể tránh khỏi viên đạn bọc đường có sức sát thương quá lớn này.

Trong đêm tối, ánh mắt của cả hai đều thăm thẳm và âm u, vừa đen vừa sâu, như muốn hút cả linh hồn của đối phương.

Sau một lúc, hai người vẫn nhìn nhau, cứ thế im lặng mà giằng co. Quận Hy Ca đưa tay đẩy anh ra, lạnh nhạt quay mặt đi: "Vô dụng thôi, tôi không thích anh..."

Diêm Dụ nhú chặt hai mày, anh không nói không rằng, đột nhiên một lần nữa túm lấy tay cô, dùng sức ghì xuống, động tác có phần mạnh bạo, thô thiển.

Kế tiếp, nụ hôn nóng bỏng mà bất ngờ rơi xuống, cả cánh môi màu hồng nhuận chớp mắt liền bị ngậm lấy.

Quận Hy Ca chỉ cảm thấy môi mình như bị gặm cấn, trước mắt cô tối sầm, đầu óc mụ mị, phản ứng chậm chạp, vài sợi tóc ngắn của anh chọc vào trán cô, có chút ngứa...!Nhưng vẫn không thể ngứa bằng trái tim lúc này.

Diêm Dụ giống như nhện đói đã lâu, ngay từ khi bắt đầu đã không nén được, tận lực cạy mở hàm răng cô, quấn lấy lưỡi cô mà dây dưa, va chạm.

Anh có cảm giác bản thân đang ăn một thứ quả tươi ngon, mọng nước, quanh quẩn trong miệng một hương vị rất riêng chỉ cô mới có.

Mà hương vị này lại khiến anh mê mẩn đến phát cuồng!

Bàn tay của Diêm Dụ thoăn thoắt trượt xuống, anh nâng nhẹ cần cổ của cô lên, dụng ý làm cho nụ hôn thêm sâu.

Xuyên suốt quá trình đó, dù Quận Hy Ca có trốn thế nào cũng không chống lại được chiếc lưỡi khỏe khoắn của anh, hai đôi môi dính sát không một kẽ hở, như thể muốn cuốn lấy nhau không rời.

"Buông...!buông tôi ra!" Quận Hy Ca khó khăn lắm mới thốt được một câu đứt đoạn, thế nhưng rất nhanh liền bị Diêm Dụ nuốt chửng. Từ trước cho đến giờ, Diêm Dụ vẫn luôn luôn tôn trọng cô, chỉ ít thì anh cũng không kích động như giây phút này, mặc cho cô có phản đối cỡ nào cũng không mềm lòng, một mực muốn hôn cô cho bằng được.

Nửa thân trên của Quận Hy Ca bất giác run rẩy, đỉnh đầu ngập tràn tê dại, cô nhắm mắt, đánh liều cắn vào lưỡi mình.

Cũng may, Diêm Dụ đã đoán trước ý đồ của cô, nhanh hơn một bước mà đè lưỡi của cô lại.

Kết quả, người bị đau chính là anh!

Diêm Dụ như phải bỏng, khoang miệng toàn là vị máu tanh.

Quận Hy Ca liếc liếc đôi mắt to tròn, nhân lúc anh không phòng bị, cô giãy giụa một phen rồi dứt khoát đẩy anh ra sau.

Lờ ng ngực Diêm Dụ khế nhói, cả cơ thể ngã ngửa, "rầm" một cái lăn ạch xuống giường.

Anh xuýt xoa, ý thức còn chưa thanh tỉnh thì đã hứng trọn cái gối của Quận Hy Ca.

"Diêm Dụ, con mẹ nó anh khốn nạn vừa vừa thôi chứ?!" Thanh âm mang theo hung tợn vang lên, ai đó nghe được không khỏi rùng mình.

Quận Hy Ca trực tiếp chửi thề, sắc mặt quả không dễ nhìn.

Cô liên tiếp ném mấy cái gối về phía anh, đoạn lau thật mạnh bờ môi.

Có điều, cô có lau đến thế nào thì vẫn không thể loại bỏ hương vị của anh.

Tức đến nỗi tay cũng run, Quận Hy Ca không hơi sức đâu mà ngồi dậy được.

Cô nằm trên giường, rũ mắt nhìn người đàn ông đang ôm gối ở đuôi giường.

Dám cưỡng hôn cô mà còn bày ra vẻ mặt vô tội như không có gì, thật sự muốn đánh chết hẳn!

"Anh tránh ra!"

Quận Hy Ca gầm gào, đại não như muốn nổ tung.

Dáng vẻ lạnh lùng, kiêu lờ của cô thoáng chốc bay biến không còn lại gì, bây giờ, cô nào còn tâm trí mà nghĩ đến mấy cái nhỏ nhặt ấy. Nụ hôn đầu cứ vậy mà bị người đàn ông này cướp mất, hỏi sao cô không ức chế cho được? Huống chi, Quận Hy Ca lại là người rất coi trọng mặt mũi.

Diêm Dụ co chân đứng đó, niềm háo hức trong mắt vẫn chưa kịp lui.

Anh nhìn cô chuyên chú, nhớ lại sự ngọt ngào, mềm mại ngăn ngủi vừa rồi.

Thấy cô tức giận, anh không những không sợ hãi mà còn nhích lên hai bước, vuốt tóc, hùng hồn đòi sự công bằng: "Hy Ca, em đã lấy đi nụ hôn đầu đời của anh, vậy nên em phải chịu toàn bộ trách nhiệm cho sự trong trắng này..."

Mặt không đỏ, tim không đập nhanh, Quận Hy Ca không biết rốt cuộc Diêm Dụ lấy đâu ra lắm tự tin cùng với can đảm để nói một câu vô lý như vậy.

Cô hừ hừ một lúc, cơn giận vẫn chưa nguôi, vô cùng khó chịu.

Diêm Dụ nghiêm túc chờ câu trả lời, nhưng không được, cô không hề nắm bắt đúng từ khóa mà anh gửi gắm...

"Đêm nay anh đừng hòng ở lại đây."

Muốn tôi chịu trách nhiệm? Hừ, còn lâu, trừ phi tôi chủ động đề anh ra!"

Diêm Dụ nhếch môi cười, chỉ vào tấm thân của mình, "Đây, em đề đi! Nếu không muốn chịu trách nhiệm, cứ giao cho anh là được."
Hiện tại, anh vẫn còn là trai tân chưa được ai "bóc tách" cả.

Tự dưng có chút tự hào!

"..."

Quận Hy Ca uất nghẹn, chẳng buồn nói nữa, kéo chăn trùm kín đầu. Diêm Dụ thở một hơi náo nề, xoa xoa mái tóc rối rồi lững thững đi ra ngoài, bả vai bỗng dội lên từng trận đau đớn.

Lúc này bị cô nhấn tâm đẫy ngã, đập vào rìa tủ, chắc hẳn là đã bầm tím lên rồi.

Suốt một đêm Diêm Dụ không ngủ, anh ngồi một mình ngoài phòng khách, đáy mắt không tiêu cự, thù người nhìn vào hư không.

Quận Hy Ca cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, sau khi xảy ra xích mích cùng với sự tình xấu hổ kia, cô không tài nào ngủ được.

Không một từ nào có thể hình dung tâm trạng phức tạp của Quận Hy Ca, các loại cảm xúc đan xen trộn lẫn khiến cô cực kì bức bối, vô luận có dùng cách nào cũng không thể gạt bỏ.

Sâu trong tâm khảm, rõ ràng cô có để ý đến anh, lưu tâm đến anh, thế nhưng cô vẫn đánh lừa bản thân rằng không có gì.

Thích hay không thích, yêu hay không yêu?

Cô hoàn toàn mờ mịt!

Phải chăng...!trong lúc vô thức, cô đã rơi vào lưới tình của anh?

Sau bao lần tự dặn dò thâm tâm phải thật tỉnh táo, ấy vậy mà khi đối mặt với Diêm Dụ, cô luôn cảm thấy đặc biệt, dẫu cho không rõ là ở đâu...

Quận Hy Ca ôm mặt, cảm thấy khó lòng mà ngăn được tiếng nói của tâm hồn mình trước một người đàn ông cuốn hút như Diêm Dụ..

Chương 25: 25: Cố Trình Khó Ở

Cuối tuần, theo lịch định kỳ hàng tháng, Quận Hy Ca lại chuẩn bị đến bệnh viện để khám chân.

Cô luôn cố gắng né tránh Diêm Dụ hết sức có thể, cho nên tần suất chạm mặt giữa hai người rất thấp, đại khái cũng chỉ nhìn nhau rồi nói qua loa vài câu.

Sự việc kia cứ thế mà trôi đi trong yên bình, tuy nhiên, không khí giữa hai người vẫn không ngăn được ngượng ngùng...

Sau khi đón một trận mưa rào, không chỉ bầu trời trong vắt không một gợn mây mà đường như nắng mai cũng rực rỡ và tươi đẹp hơn thường ngày.

An Cửu đẩy Quận Hy Ca ra xe, ngay khi cô vừa cầm lấy cái nạng để chuẩn bị đứng lên thì đúng vào lúc này, một giọng nói trầm ấm bất thành linh truyền tới: "Đợi đã..."

Diêm Dụ chạy nhanh tới chỗ cô, anh cười nói: "Em muốn đi đâu, anh đưa em đi."

Quận Hy Ca không tự chủ được mà dùng khước mắt liếc anh, sau đó không khỏi nhăn mặt: "Không cần, lo việc của anh đi."

Nhìn vành mắt thâm đen cộng với dáng vẻ của anh, cô thừa biết rằng người đàn ông này đã liên tiếp thức trắng mấy đêm, sắc mặt có chút phong trần, mỏi mệt.

Có lẽ, công việc của anh quá mức bận rộn chẳng?

Độ cong trên môi Diêm Dụ rụt lại với tốc độ chóng mặt, anh còn muốn nói thêm, nhưng giây tiếp theo đã bị một bàn tay rắn rỏi lôi kéo: "Anh hai, mau đến công ty thôi, hôm nay sẽ diễn ra cuộc họp cổ đông rất quan trọng."

Anh không thể vắng mặt."

Câu chữ mang theo sốt ruột, Diêm Lãnh vừa nhai nhồm nhoàm hết cái bánh bao liền liền thoáng nói, cánh tay còn không biết thân biết phận mà choàng qua cổ anh.

Diêm Dụ bực bội hất tay hấn ra, vừa mới lơ dểnh một chút mà Quận Hy Ca đã lên xe mất rồi.

Trông bóng chiếc xe đi xa dần, Diêm Dụ nuối tiếc thu hồi tầm mắt, anh nhếch mày, đá vào cẳng chân Diêm Lãnh.

Hấn ta la lên oai oái, oan ức hỏi: "Sao anh lại đá em?!"

"Vì em đáng đời."

Diêm Dụ dứt hai tay vào túi quần, sai những bước dài về phía chiếc Land Rover đen bóng ngạo nghễ.

Anh nhanh chóng ngồi vào trong xe, khởi động xe rồi phóng vụt đi, bỏ lại Diêm Lãnh còn đang oán thán.

Đường quốc lộ nhộn nhịp, dòng người từ khắp các nẻo đường đổ ra đông như kiến, đến di chuyển thôi cũng thấy khó khăn.

Quận Hy Ca tựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, lông mi cô khẽ rung nhẹ, giầy sau liền mở ra.

Đôi đồng tử đen láy ngược nhìn An Cửu, trầm giọng hỏi: "Cánh tay của cô làm sao vậy?"

An Cửu giật thột một cái, lắp bắp: "Tôi...!tôi không có vấn đề gì cả...!Tiểu thư..."

Hàng chân mày thanh tú chau lại, Quận Hy Ca cắt ngang lời An Cửu, thái độ vô cùng đanh thép: "Nói thật."

Không phải tự dưng cô lại hỏi vậy, đã mấy hôm rồi An Cửu mới trở về Diêm gia, mà khi trở về, cánh tay của cô ấy lại có dấu hiệu bị thương, thường xuyên run rẩy khi cầm vật nặng.

An Cửu biết không thể giấu được, cô chần chừ một lát rồi mở miệng: "Có người đã truy sát tôi, hấn hỏi tôi rằng đồ đang ở đâu? Tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì, chỉ có thể liều mạng trốn chạy...!nhưng vẫn không may bị trúng một nhát dao..."

Quận Hy Ca nghe xong lửa giận liền muốn sôi trào.

Rốt cuộc thì đối phương cũng không còn nhẫn nại mà chờ cô nữa?
Đây là đang cảnh cáo cô sao?!

Buồn bực, Quận Hy Ca không biết phải làm thế nào mới tốt.

Chỉ vì chuyện này mà An Cửu đã bị liên lụy, cô thấy rất áy náy.

Nhẹ giọng nói một tiếng: "Xin lỗi."

An Cửu sững sốt, vừa nhìn đường vừa tranh thủ liếc gương chiếu hậu, cô dừng xe tại ngã tư chờ đèn đỏ, lắc lắc đầu: "Là do tôi không cảnh giác, sao tiểu thư phải xin lỗi?"

Quận Hy Ca trầm mặc không nói gì, cô nghiêng đầu, bất chợt cất giọng trong trẻo: "Nếu tôi nói nguyên nhân là do tôi thì sao? Cô có còn nhớ cái ngày trời mưa, tôi bị một đám người lạ mặt đưa đi không?"

"Nhớ ạ..."

Đó chính là ngày cô cùng An Cửu bị truy sát.

Chúng dồn hai người vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, sau đó ra tay đánh ngất Quận Hy Ca.

Kì lạ là chúng không làm gì cô cả, chỉ tách hai người ra ba tiếng đồng hồ mà thôi.

Quận Hy Ca khi đó không hề nghĩ nhiều, nhưng khi ba mẹ dẫn cảnh sát tới đưa cô về nhà, trước cửa nhà không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vũng máu đỏ tươi, bên cạnh phác họa hình thù một ngọn lửa đang bốc cháy.

Mặc dù là máu giả, song vẫn không khỏi dọa cho mọi người sợ hãi một trận...

Những chuyện xảy ra tiếp theo còn kinh khủng hơn, Quận Hy Ca nhận được một lá thư nặc danh với nội dung sặc mùi đe dọa và uy hiếp: [Nếu ngày mai cô không trả lại bát lửa, vậy thì cô hãy chuẩn bị tâm lý đón nhận một màn chào hỏi đặc biệt đi.]

Đây không phải lần đầu Quận Hy Ca gặp phải loại chuyện này, trước đó đã từng bị Chung Tử Dương giam giữ, uy hiếp, nhưng chí ít thì cô còn biết đối phương là ai.

Đằng này, mọi thứ từ bức thư cho đến chiếc bật lửa, tất cả đều quá mơ hồ, bí ẩn.

Nó giống như quái vật tiềm tàng sau đồng lá khô, chỉ chực chờ con mồi đến gần, mắc bẫy, sau đó bất chợt nhảy ra mà nhe răng cắn nuốt...

Đối phương nói là làm, còn không cho Quận Hy Ca cơ hội phản ứng, dùng một phát khiến ba mẹ cô nhập viện vì tai nạn. Quận Hy Ca lo lắng, hơn cả là kinh hãi.

Đến tận bây giờ, cô vẫn không tài nào quên được cảm giác đó.

"Tiểu thư..."

An Cửu lay gọi cô, Quận Hy Ca sực tỉnh.

Cô cụp mắt, âm sắc vừa nhỏ vừa khàn, nếu không chú ý thì sẽ khó mà lọt tai.

"Sự tình bắt nguồn từ thời điểm ấy, hiện tại, tôi chỉ có thể nói với cô rằng, trong tay tôi đang sở hữu một thứ mà đối phương cần.

Nếu không lấy được, chỉ e chúng sẽ không tha cho tôi."

Cô đã suy nghĩ rất cẩn kẽ, cũng vô số lần tự hỏi tại sao bọn chúng lại không ra tay từ chỗ Diêm Dụ? Chỉ đơn giản là chúng không tin tưởng cô, hay là còn một lý do nào khác?

Quận Hy Ca chắc chắn đáp án nằm ở vế sau, bởi Diêm Dụ là một người không dễ chọc, Diêm gia lại càng không.

Nói không ngoa nhưng người ta thường ví Diêm gia như cây cổ thụ trong chốn thương trường, dù cho gió có lay, bão có dữ đến nhường nào thì cũng không thể làm bật gốc rễ của Diêm gia.

Có lẽ đối phương đang e ngại trước thế lực của Diêm Dụ, nên chúng

mới lựa chọn ra tay từ chỗ cô.

Suy cho cùng, cô chính là kẻ thấp cổ bé họng, không có sức ảnh hưởng.

Phiền não, mệt mỏi! Không chỉ về tinh thần mà còn về thể xác. Mọi chuyện đã đi quá xa và vượt quá tầm kiểm soát của cô.

Nếu không mau chóng kết thúc, Quận Hy Ca không biết sẽ có bao nhiêu người vô tội bị lôi vào cuộc nữa.

Cô day day thái dương, An Cửu ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Bầu không khí trong xe đông đặc lại, qua một lúc mới có tiếng nói vang lên: "Tôi nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư chu toàn."

Không biết thì thôi, nếu đã biết rồi, cô ta không thể nhắm mắt làm ngơ được.

Quận Hy Ca cứ ôm đồm nhiều thứ vào người như vậy, tự mình gánh vác mọi thứ, sao có thể chịu đựng nổi cơ chứ?!

Xe đậu lại trước cổng bệnh viện tư nhân.

Quận Hy Ca tiến vào phòng khám đã được y tá chỉ định, làm vật lý trị liệu.

Một vị bác sĩ đứng tuổi thuần thục châm những cây kim ngắn nhỏ vào các huyệt đạo trên chân cô, bà ta ấn nhẹ ngón tay lên vùng da xung quanh, dò hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

"Không có."

Quận Hy Ca hờ hững buông lời, trong lòng cũng đã biết trước kết quả.

Lần nào cô đi khám bác sĩ cũng hỏi một câu tương tự, tất nhiên, lần nào cô cũng trả lời một câu tương tự.

Không có cảm giác chính là không có cảm giác.

Mọi dây thần kinh ở chân đã tê liệt, đồng nghĩa với việc không đi lại được, chỉ có thể ngồi xe lăn.

Quận Hy Ca không muốn ngồi xe lăn cả đời, vì vậy cô vẫn luôn nỗ lực chạy chữa, chưa từng từ bỏ dù chỉ một lần.

Đáy mắt bác sĩ lướt qua vẻ thương cảm, bà ta kiểm tra vùng xương bánh chè, âm thầm nuối tiếc cho số phận đen tối của Quận Hy Ca.

Xinh đẹp, tài giỏi là thế, nhưng đã mất đi đôi chân thì còn có thể làm gì?

Một phương diện của cuộc sống coi như bị vùi dập..
Ông trời dường như ghen tỵ với con người, cho nên không bao giờ tạo ra một cá thể hoàn hảo.
Bà ta thờ dài, làm thêm những bài vật lý trị liệu cơ bản khác cho cô.

Xong xuôi, bà gõ gõ vài cái lên máy tính, màn hình tức thì liền hiện ra hình ảnh X-quang của một khớp xương bị nứt gãy.
Bà chỉ vào màn hình, chậm rãi nói: "Như cô đã thấy, các mô cùng với khớp xương của cô bị tổn thương khá nhiều chỗ, thậm chí chúng còn đè lên dây thần kinh, dẫn đến tình trạng bị liệt chi dưới.

Tính đến nay thời gian cũng đã tròn 6 tháng, nếu còn không phẫu thuật, chân của cô sẽ rất khó cứu vãn..."
Quận Hy Ca có chút kích động, cô siết ngón tay, hít sâu một hơi nhằm bình tĩnh lại.

Cô không muốn bị mừng hụt, cảm giác hy vọng rồi lại thất vọng thực sự rất khó chịu.

"Khả năng thành công là bao nhiêu phần trăm?"

Vị bác sĩ nghĩ nghĩ, làn da hiện lên dấu vết chân chim mờ mờ.

"Chưa đến 5 phần trăm."

Thấp vậy sao?

Lòng dạ Quận Hy Ca chùng xuống, ánh mắt vương nét buồn bã.

Cô nghe bác sĩ tiếp:

"Cô đừng lo, đó chỉ là dự đoán...! Hơn nữa, tôi muốn giới thiệu cho cô một người, anh ta là bác sĩ thuộc khoa ngoại chấn thương chỉnh hình, đang làm việc tại bệnh viện X.

Nếu cô may mắn được làm bệnh nhân của bác sĩ Cố, tôi nghĩ...!khả

năng phẫu thuật thành công sẽ được nâng cao."

"Bác sĩ Cố?"

Quận Hy Ca lẩm bẩm trong miệng, cảm thấy đã từng nghe mang máng ở đâu.

"Là Cố Trình đấy ư?"

"Chính là cậu ấy, tay nghề của Cố Trình rất tốt, thế nhưng nghe đồn tính tình lại đặc biệt cục cằn, khó ở..." Bác sĩ giọng tán thưởng.

Quận Hy Ca nheo mắt, khó ở ư? Dù có khó ở đến mấy cô cũng phải thuyết phục anh ta để làm phẫu thuật cho mình.

Cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ cơ hội trời ban này!.

Chương 26: 26: Hồi Hận Vì Bản Thân Có Thị Lực Tốt

Từ lúc ở bệnh viện trở về, Quận Hy Ca vẫn luôn trong trạng thái đờ đẫn.

Cô nhìn cảnh sắc lướt nhanh qua cửa kính xe, ánh mắt có chút mông lung...

Như sự nhớ ra điều gì, Quận Hy Ca bỗng hỏi: "An Cừ, cô đã lấy ảnh từ chỗ thám tử tư chưa?"

An Cừ chậm chậm gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, tôi đã lấy từ hai hôm trước rồi."

"Có điều tra được gì không?"

An Cừ mím môi ra chiều suy tư, cô xoay vô lăng rẽ hướng chuyển làn đường, đoạn nghiêm túc mở miệng: "Thám tử đã chụp được rất nhiều ảnh thân mật giữa Quận Nhĩ Trúc và Thiệu Mẫn, thậm chí còn có cả cảnh...!giờng chiếu.

Anh ta nói rằng Thiệu Mẫn đã bị cấp trên sa thải, hiện giờ đang thất nghiệp, không có một chỗ nào chịu thu nhận ông ta."

Nghe xong, Quận Hy Ca khẽ nhếch lên một nụ cười không rõ ý vị.

Ha, Quận Nhĩ Trúc đã thiếu thốn đến mức phải ăn nằm với người khác như vậy sao? Chỉ vì muốn hãm hại cô, cô ta đã không tiếc rẻ sự trong trắng của bản thân, tự nguyện đem thân thể dâng cho một lão già?

Có lẽ, căn bản Quận Nhĩ Trúc không hề coi trọng những thứ đó, đạo đức, liêm sỉ, tôn ti, tất cả đối với cô ta chỉ là gió thoảng mây bay.

Cô nhìn ra được, người phụ nữ này có tham vọng rất lớn, không nói

đi đâu xa, ngay từ những việc nhỏ nhất nhất cô ta cũng muốn tranh giành.

Tỉ như...!sự yêu thương của ba mẹ.

Vốn dĩ ba mẹ chỉ sinh một mình cô, thế nhưng lúc ấy cô chỉ mới có 6 tuổi, vẫn còn rất ngây thơ, non nớt, muốn có một đứa em, một người bạn để chơi cùng, cho nên mới dẫn đến việc nhận nuôi Quận Nhĩ Trúc sau này.

Khoảng thời gian đầu hai chị em chung sống rất hòa thuận, có gì cũng đều chia sẻ với nhau.

Nhưng dần dà, Quận Nhĩ Trúc đã có biểu hiện của sự thay đổi, từ tính cách, nếp nghĩ cho đến lối sống.

Đã không ít lần, Quận Hy Ca vì trò đùa tinh nghịch của cô ta mà bị ba mẹ trách phạt, bị bạn bè bêu rếu, xa lánh...

Cũng may, ba mẹ cô là những người rất tốt, họ vẫn luôn dành tình cảm cho cô, làm tròn trách nhiệm của đấng sinh thành, dạy dỗ cô nên người.

Phải chăng mầm mống của sự đố kỵ đã có từ khi đó, nó khiến con người ta đánh mất bản thân và biến chất theo sự xô đẩy của cuộc đời?

Quận Hy Ca thôi không nghĩ nữa, cứ nhắc đến Quận Nhĩ Trúc là cô lại cảm thấy không vui.

Về phần vì sao Thiệu Mẫn bị đuổi việc, cô không quan tâm.

Mi tâm nhíu lại, cô nói với An Cửu: "Tư liệu về Quận Nhĩ Trúc thì sao?"

Từ một năm trước, cô đã thuê thám tử tư theo dõi sát sao mọi động thái của Quận Nhĩ Trúc.

Không biết trời xui đất khiến thế nào, cô còn muốn tìm hiểu thông tin của cô ta trước khi về Quận gia nữa.

Bởi ngoài tên tuổi của ả ra, cô không biết thêm một chút gì.

An Cửu thờ dài, thấp giọng đáp: "Bên phía cô nhi viện không tìm thấy hồ sơ về Quận Nhĩ Trúc, có lẽ là đã thất lạc."

Khuôn mặt Quận Hy Ca tức khắc đanh lại, một lát sau mới có dấu hiệu giãn ra.

Trong mắt cô lộ ra sự tính toán, hai con ngươi híp nhẹ, đôi môi đỏ mọng phút chốc hé mở: "Mua một chút đồ về thăm ba mẹ tôi."

An Cửu cười mỉm, lập tức tấp xe vào trung tâm thương mại.

Quận gia vẫn giống như khi cô rời đi, cây ngô đồng vẫn tỏa bóng xanh mát, và những đóa lưu ly vẫn đậm mùi hương mê hoặc.

Cửa cổng mở toang, trong nhà không một bóng người.

Quận Hy Ca muốn tạo sự bất ngờ cho ba mẹ, nhưng hình như cô đã đến nhầm lúc rồi.

Gọi điện cho ba mẹ thì nhận được tin họ đang du lịch tại Bali, phải một tuần nữa mới trở về được.

Trên tầng có động tĩnh lạ, lại gần rồi mới biết, thực ra cũng chẳng có gì hay ho.

Trong căn phòng vọng ra một loạt tiếng th ở dốc k1ch tình, còn có cả tiếng r3n rĩ không mấy đứng đắn.

Thông qua khe hở nhỏ, Quận Hy Ca bắt gặp một cảnh tượng phải nói là vô cùng bồng mắt...

Cơ thể Quận Nhĩ Trúc lỏa lồ trong không khí, cô ta nằm úp sấp trên một người đàn ông, vui sướng uốn éo hông, miệng còn không ngừng phát ra những tiếng kêu kiều mị.

Quận Hy Ca thềm mắng chó chết, cô xoay xe đóng cửa cái rầm, lần đầu tiên cảm thấy hối hận vì bản thân có thị lực tốt.

An Cửu hóa đá, nhưng đã nhanh tay lưu lại một bức ảnh sắc nét để làm chứng cứ chứng minh cho sự lẳng lơ của Quận Nhĩ Trúc.

Đúng là hồ ly tinh gian trá, giường của ai cũng bò lên được.

Bên trong, Quận Nhĩ Trúc còn đang chìm đắm trong bể dục mê thì đột nhiên bị âm thanh đóng cửa làm cho hốt hoảng.

Cô ta luống cuống đẩy người đàn ông ra, vợ vội quần áo dưới đất rồi mặc vào, không quên gấp gấp thúc giục: "Âu Dương Khanh, anh còn nằm đấy làm gì?!"

Âu Dương Khanh bực bội vì bị phá hỏng chuyện tốt, hần rề rà xuống giường, ánh mắt đỏ ngầu.

Vài phút trôi qua, Quận Nhĩ Trúc rút cuộc cũng ló đầu ra khỏi cửa.

Cô ta cẩn thận ngó xuống cầu thang, thấy Quận Hy Ca đang ngồi dưới phòng khách, sắc mặt nháy mắt liền đen lại.

Sao người phụ nữ này lại xuất hiện ở đây chứ?! Đáng ghét!

Trong lúc cô ta còn đang tức giận thì Âu Dương Khanh đã bước xuống lầu, dù cho cô ta có muốn níu kéo thì cũng đã muộn.

Quận Hy Ca và Âu Dương Khanh đã chạm mặt nhau, khóe miệng hần cứng đờ, hai chân như bị đóng băng.

Vẻ mặt Âu Dương Khanh xám xịt, khó khăn lắm mới thốt ra được một câu hoàn chỉnh: "Xin chào...!em...!em dâu!"

Quận Hy Ca lạnh lùng nhìn hần, cô cất giọng trào phúng: "Âu Dương Đại thiếu gia, anh đừng có mở miệng ra là nhận họ hàng bừa, tôi là em dâu của anh? Khi nào chứ?!"

Người trước mắt cô không ai khác chính là anh trai của Âu Dương Phương, con trai cả nức tiếng tốt bụng của Âu Dương gia.

Quận Hy Ca có chút buồn cười, Quận Nhĩ Trúc lại chuyển đối tượng mới rồi ư? Không còn bám theo Thiệu Mẫn nữa?

Nghĩ cũng đúng, Thiệu Mẫn làm gì còn giá trị lợi dụng...!Cô ta bỏ là phải.

Nói đi cũng phải nói lại, Âu Dương Khanh quả là gan to tà trời, đã có vợ rồi mà còn dám vác mặt đi ngoại tình.

Âu Dương Khanh, Âu Dương Phương, kể cả Quận Nhĩ Trúc...!đều trơ trẽn như nhau! Không biết ba người này có chung huyết thống không nữa, có nhiều điểm chung như vậy.

Âu Dương Khanh cười khan, hần thềm than hồng bét.

"Ha ha, là tôi nhất thời quên mất..."

Quận Hy Ca bây giờ đã là thiếu phu nhân của Diêm gia, chẳng may may còn chút quan hệ hay chút dính dáng gì đến Âu Dương gia nữa.

Hắn vô thức liếc mắt cầu cứu Quận Nhĩ Trúc, chỉ thấy cô ta đang từ trên lầu bước xuống, dù có kìm chế thế nào cũng không giấu được nét khó coi trên khuôn mặt ửng hồng.

Quận Nhĩ Trúc cười giả lả, cô ta bày ra vẻ nhiệt tình: "Chị, sao chị về mà lại không báo với em một tiếng?"

Quận Hy Ca nhưóng mày, "Nhà của tôi, tôi muốn về lúc nào thì về lúc đó, cần phải báo với cô sao?"

An Cửu nén cười, quan sát đôi nam nữ phía đối diện.

Cô nghĩ, nếu như tiểu thư không về đột xuất thì chắc hẳn giờ này đã bỏ lỡ một màn vô cùng đặc sắc.

Dáng vẻ của Quận Nhĩ Trúc có khác gì gái đứng đường đâu chứ? Ngoài dơ bẩn ra thì cũng chỉ có đê tiện, suốt đời chỉ biết dựa vào đàn ông để đạt được mục đích.

Da mặt Quận Nhĩ Trúc hết xanh lại trắng, cô ta nghiêng răng, lồ ng ngực tức thành một cục, chặn đứng không khí của cô ta, khiến cô ta cảm thấy ngọt ngào.

Âu Dương Khanh đẩy hông cô ta, không nói không rằng chạy trốn chết.

Bị bắt gặp chung đụng với một người phụ nữ khác, anh ta vừa xấu hổ lại vừa nơm nớp lo sợ.

Lỡ đâu Quận Hy Ca nói cho "bà chằn tinh" nhà hắn biết, hắn chỉ có nước chết chắc mà thôi!

Nhân vật chính đã lui, Quận Hy Ca thở ra một hơi, toan bảo An Cửu đẩy xe.

Thế mà bỗng nhiên, Quận Nhĩ Trúc đang yên đang lành lại xông lên, ả nắm lấy tay cô, không biết là vô tình hay cố ý còn đụng mạnh vào chân cô một cái.

Quận Hy Ca cúi kinh hãi Quận Nhĩ Trúc ra, đôi mắt khắc lên tia bén nhọn, cô quát: "Tránh xa tôi ra!"

"Chị...!sao chị có thể đối xử với em như vậy?" Quận Nhĩ Trúc ngồi bệt dưới đất ủy khuất khóc thành tiếng, giọng cực kì đáng thương.

Quận Hy Ca đau đầu, cô ta lại bắt đầu rồi.

"Hãy dừng lại những hành động nhảm nhí của cô đi!"

Quận Nhĩ Trúc cười lạnh, lồm cồm đứng dậy, nói cứ như thể ả mới là người bị hại: "Chị thật quá đáng...!Trước mặt ba mẹ một kiểu, sau lưng ba mẹ lại một kiểu, có phải chị muốn nhân cơ hội ba mẹ không có ở nhà mà bắt nạt tôi không?!"

"Bắt nạt? Tôi muốn bắt nạt cô lúc nào mà chẳng được?" Quận Hy Ca buông lơ một câu.

Quận Nhĩ Trúc tức run cả người, cô ta á khẩu không thể phản bác, ánh mắt dữ tợn như muốn nghiền nát cô.

Không làm gì được cô, ả chỉ có thể giậm chân rời đi..

Chương 27: 27: Tìm Em

Quận Hy Ca vốn còn muốn ra về, thế nhưng ngoài cửa sổ, mây đen bỗng ùn ùn kéo đến, sấm chớp nổ đùng đùng, ngay sau đó, trời liền đổ mưa như trút nước.

An Cửu thấy vậy, đề nghị: "Tiểu thư, thời tiết xấu thế này, hay là chúng ta tạm thời hăng ở lại đây..."

Nghĩ ngợi trong giây lát, cô gật đầu đồng ý.

Mưa gió cô đi lại cũng không tiện, thôi thì đành vậy, mặc dù cô chẳng hề muốn hít thở chung bầu không khí với Quận Nhĩ Trúc chút nào.

Lên trên lầu, mở cửa phòng ra, lúc này Quận Hy Ca mới thấy căn phòng của mình đã bị Quận Nhĩ Trúc bá chiếm tự bao giờ, bên trong chất đầy quần áo, váy vóc của cô ta.

Cô tiện tay với lấy cái túi xách trên kệ, nhanh chóng dùng kéo rách nát.

Vừa hay Quận Nhĩ Trúc lại thấy được cảnh này, cô ta lao tới nhanh như chớp, dùng hết sức bình sinh mà giằng lấy túi xách trên tay cô, đoạn điên tiết hét ầm lên: "Cô đang làm cái quái gì thế?! Có biết nó đắt tiền lắm không hả?!"

Quận Hy Ca cười mỉa, liếc thấy vẻ tiếc hận trên gương mặt cô ta, cô thản nhiên nói: "Ồ, tôi còn tưởng nó là hàng nhái..."

"Cô..."

Quận Nhĩ Trúc run rẩy, sắc mặt u ám đến cực điểm.

Ánh mắt Quận Hy Ca lóe lên tia lạnh lẽo thấu xương, cô chậm rãi gần từng tiếng: "Đừng nghĩ rằng tôi không ở đây cô muốn làm gì thì làm."

Tôi...!có thể đuổi cô ra khỏi nhà bất cứ lúc nào!"

Ý tứ cảnh cáo vô cùng rõ ràng, Quận Nhĩ Trúc nắm tay chặt tới nỗi

hắn đỏ, cô ta im lặng nhìn Quận Hy Ca, qua một lát mới không cam tâm rời đi, còn đá cửa thể hiện sự tức giận.

Quận Hy Ca chỉ nhàn nhạt chép miệng, cô đưa mắt nhìn từng giọt mưa to rơi lộp bộp trên ô cửa nhỏ, trong lòng trống rỗng bất định.

Không biết giờ này Diêm Dụ đang làm gì nhỉ?

Mới nghĩ đến đây, Quận Hy Ca liền giật mình.

Tại sao cô lại nhớ đến anh chứ?

Tại tập đoàn Diêm thị, phòng Tổng giám đốc.

Diêm Dụ vung bút kí những nét chữ bay bổng mà có lực lên giấy, động tác thuần thục như nước chảy mây trôi.

Anh nghiêng đầu ngắm nhìn làn mưa mờ ảo, thoáng có chút buồn lòng.

Đột nhiên, anh mở điện thoại ra, nhấn nút gọi cho "Tiểu ác ma".

Tút tut, không có người bắt máy, anh thử mấy lần vẫn như vậy.

Hàng lông mày rậm đen cau lại thành một đường thẳng, gọi không được, anh bắt đầu gửi tin nhắn cho cô.

[Hy Ca, em đang ở đâu? Em vẫn an toàn chứ?]

[Sao em lại không nghe máy?]

[Hy Ca, Hy Ca, em có thấy anh không? Hy Ca của anh...]

Chờ mãi điện thoại vẫn cứ im ỉm, Diêm Dụ đứng ngồi không yên, cuối cùng anh chỉ gõ: [Nhớ em!]

Anh thực sự rất nhớ, rất nhớ cô.

Phải làm sao đây?

Trời mưa dường như làm cho nỗi nhớ tăng lên gấp bội...

Sau khi vò đầu bứt tóc một hồi, Diêm Dụ quyết định gác lại công việc đang dang dở, một người một xe phi giữa mưa bụi tức tốc về nhà.

Gặp thím Quyên đang quét dọn ở cửa, anh phủi phủi tay áo, hỏi:

"Thím có thấy Hy Ca đâu không?"

Tròng mắt thím Quyên khẽ đảo, bà ấp úng: "Thiếu phu nhân..."

"Có chuyện gì?"

"Thiếu phu nhân ra ngoài từ sáng đến giờ vẫn chưa thấy về, lúc này...! có một số lạ gọi đến Diêm gia, còn hỏi về cô ấy nữa..."
Thím Quyên làm ra vẻ khó xử, khóe miệng nhếch lên rất nhẹ.

Để bà ta xem Quận Hy Ca sẽ bị trừng trị như thế nào đây?
Diêm Dụ híp mắt như có điều suy nghĩ, anh bất chợt lên tiếng: "Số nào?"

"..."

Thím Quyên ngẩn ra, não bộ hoạt động hết công suất.

Mọi chuyện đều do bà ta bịa ra nhằm khiến thiện cảm của Diêm Dụ về Quận Hy Ca sụt giảm, lấy đâu ra số điện thoại nào.
Đúng lúc này, Diêm Dụ đột ngột xoay lưng, lạnh nhạt bỏ lại một câu: "Thôi khỏi."

Anh cũng nhận ra thím Quyên này có vấn đề.

Trước kia thì không sao, tuy nhiên, từ khi anh đón Quận Hy Ca về, bà ta có những biểu hiện rất đáng ngờ, cả ngày lấm la lấm lét...
Có lẽ anh cần phải đề phòng.

Diêm Dụ cảm thấy không có tinh thần, anh tắm rửa sơ qua, uể oải nằm trên giường, trong đầu không ngừng nghĩ về hình bóng cô gái nhỏ.

Không rõ thế nào, anh đứng dậy lục lọi khắp căn phòng, ban đầu cũng chỉ ôm tâm lý may mắn, nào ngờ lại thật sự tìm thấy chiếc bật lửa trong góc tủ.

Anh xoay nó trong tay, thấp giọng cười: "Bảo quản khá tốt, vẫn còn mới tinh..."

Dưới ánh đèn, kí hiệu hình con sói hiện lên sáng chói.

Diêm Dụ châm lên một ngọn lửa, ngọn lửa màu vàng cam phản chiếu trong đôi đồng tử thâm sâu của người đàn ông, một lúc rồi chợp tắt.

Anh lật mặt sau của bật lửa lại, phía dưới có một cái nút rất nhỏ nhô lên, chỉ cần cạy ra là có thể trông thấy hình thù của chiếc chìa khóa được ẩn giấu kĩ càng.

Từng giây từng phút trôi qua, Diêm Dụ nghiên cứu bật lửa rất lâu, thẳng đến khi trời đã xẩm tối.

Do dự rồi, anh bèn để chiếc bật lửa ấy lại chỗ cũ.

Thực ra, anh vẫn muốn cô tận tay giao nó cho anh, chứ không phải lấy lại bằng cách này.

Anh nghĩ Quận Hy Ca có chút cầu thả.

Một thứ quan trọng như vậy, rõ ràng cô luôn giấu anh, không chịu trả lại cho anh, vậy mà có thể tùy tiện nhét linh tinh.

Anh không biết, đó là do cô cố ý.

Cố ý để anh phát hiện rồi lấy đi...

Đồng hồ điểm 6h tối, Diêm Dụ đứng trước cửa nhà, ngóng ra ngoài cổng lớn.

Cô đi đâu mà giờ này vẫn chưa về? Cũng không thềm gọi báo cho anh một tiếng.

Diêm Dụ lo sốt vó, sợ cô gặp phải chuyện gì chẳng lành.

Ông cụ chóng hết cả mặt, cảm thấy cháu trai của mình không có tiền đồ.

Ông tốt bụng gợi ý: "Cháu thử liên lạc với An Cửu xem nào, có thể điện thoại của Hy Ca hết pin, hoặc con bé đang mắc mưa ở đoạn nào."

Ánh mắt Diêm Dụ sáng như sao, vội vã gọi vào số của An Cửu.

An Cửu thấy người gọi đến là Diêm Dụ, bất giác liếc Quận Hy Ca, cô mím môi, bắt máy: "Tôi là An Cửu..."

Diêm Dụ mừng rỡ, câu đầu tiên chính là: "Hy Ca vẫn ổn chứ?"

"Tiểu thư vẫn ổn ạ!"

Có tiếng thở phào nhẹ nhõm, nỗi lo trong lòng được buông xuống,

Diêm Dụ tiếp: "Bây giờ hai người đang ở chỗ nào?"

An Cửu: "Chúng tôi đang ở Quận gia, đợi lát nữa mưa tạnh..."

Còn chưa nói hết, Diêm Dụ đã dập máy.

An Cửu nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi kết thúc, có khi nào anh ta sẽ đến tận đây không?

Với tình hình này, dự là trời sẽ mưa lâu dài, chắc phải qua đêm nay.

Nếu như Diêm Dụ có can đảm vượt qua gió bão đến tìm tiểu thư, vậy thì cô phải dành một lời khen cho anh ta rồi.

Không phải người đàn ông nào cũng sẵn sàng chịu khổ chịu khó vì người phụ nữ của mình, đặc biệt là những kiểu người tự phụ như Diêm Dụ.

"Ai gọi vậy?"

Quận Hy Ca quay đầu hỏi.

An Cửu giấu diếm: "Cũng không có gì, chỉ là..."

"Đùng..."

Phía chân trời chớp lóe sáng, kèm theo một chuỗi âm thanh cực kì chói tai, lấn át cả giọng nói của An Cửu.

Quận Hy Ca nhíu mày: "Phông chừng hôm nay có bão rồi, chắc phải sáng mai mới về được."

Lúc này cô bỗng nhận ra rằng, hình như cô đã quên mất việc phải thông báo với Diêm Dụ...

Khi không thấy cô, liệu anh có lo lắng cho cô không?

Điện thoại đã hết pin, bật mãi không lên, Quận Hy Ca đành phải cắm sạc vào.

Đợi một lúc, cô mới mở máy kiểm tra, lại không ngờ tới sẽ nhìn thấy dòng thông báo có 14 cuộc gọi nhỡ từ Diêm Dụ, cùng với những dòng tin nhắn chứa đựng sự nhớ nhung.

Thâm tâm Quận Hy Ca triệt để bắn loạn, trái tim như có nai vàng chạy qua, khiến cho cô hết lần này đến lần khác mê muội và ngờ ngác.

Còn chưa kịp định thần, bên tai cô bỗng truyền tới tiếng hét quen thuộc: "Hy Ca!".

Chương 28: 28: Nội Tâm Giăng Xé

Gặp phải loại chuyện này, cô nên vui hay nên buồn?
Diêm Dụ vậy mà lại đến Quận gia chỉ để tìm cô, với cái lý do như rót mật vào tai...

"Hy Ca, em có biết anh nhớ em lắm không?"

Bấy giờ, Quận Hy Ca còn đang sững sờ trước cái ôm bất ngờ của Diêm Dụ, hai gò má non mịn nhanh chóng phiểm hồng.

Cơ thể người đàn ông ướt sũng nước mưa, sau tiếng gọi ấy, anh liền xô cửa bước vào, không chờ kịp mà vươn tay kéo cô vào lòng, miệng thì liên tục nỉ non.

Quận Hy Ca lọt thỏm trong lòng anh, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, khí thế quật cường trên người cô dường như bị anh áp đảo sạch sẽ.

Thay vào đó, cô giống như một con thú nhỏ đáng thương đang được bác thợ săn tốt bụng che chắn, bảo bọc.

Bức tường thành mà Quận Hy Ca cố gắng xây dựng phút chốc liền sụp đổ tan tành mây khói.

Loại cảm dỗ không tên từ người Diêm Dụ giống như một loại hợp chất axit, chúng đang từ từ gặm nhấm và mài mòn ý chí sắt đá của cô, khiến cô từng bước, từng bước lơi là phòng bị, sau đó cởi bỏ lớp ngụy trang của mình mà bước ra bên ngoài, ngẩng mặt đối diện với thứ ánh sáng lấp lánh là anh.

Bàn tay Diêm Dụ lạnh toát, anh muốn vuốt ve khuôn mặt cô, thế nhưng giữa chừng thì bỗng nhiên khựng lại.

Nghĩ nghĩ, anh chà sát hai tay vào nhau, làm ấm, nhìn thoáng qua ánh mắt ngây ngốc của cô, không tìm được cười khế.

Không biết có phải là thẹn quá hóa giận, hay là đang trốn tránh một điều gì khác, mà Quận Hy Ca đang yên đang lành lại đột ngột vung tay, cú đấm phá gió cứ thế hướng thẳng vào má anh.

"A!"

Diêm Dụ chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, loáng một cái đã ngã ngồi ra sàn, bộ dáng vô cùng chật vật.

Anh ôm má r3n rĩ, hai mắt đỏ ửng như thể sắp khóc, người đàn ông ủy khuất đến độ ăn vạ: "Quận Hy Ca, em có thể nương tình vợ chồng, giờ cao đánh khế được không? Hu hu, người ta đau chết đây này..."

Khóe miệng câu lên một độ cong rất nhỏ, Diêm Dụ bỗng im bặt, anh quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nhìn cô rồi hạ giọng nói: "Nếu em muốn...!vậy thì cứ đánh đi! Anh cam tâm tình nguyện làm bao cát của em."

Quận Hy Ca nhú mày đối mắt với anh, con ngươi của Diêm Dụ thật sâu, cũng thật đen, tựa như chiếc lồng đẹp để cất giấu bóng hình người con gái, cất giấu cả thế giới nội tâm tràn đầy chân thành, thành kính của anh.

"Bệnh thần kinh!"

Bờ môi hồng nhuận khế nhếch, Quận Hy Ca tỏ ra hờ hững hết sức có thể, cô buông lời, có thứ gì đó đang chầm chậm lan ra trong tim, ăn vào trong máu thịt của cô.

Trong lúc quay đầu, giọt lệ trong suốt cũng đã rơi, tạo thành vệt dài ướt át in trên đôi má hồng hào.

An Cửu đã lui ra ngoài lúc nào không hay, trong căn phòng nhỏ tịch mịch, hai con người với hai suy nghĩ khác nhau, lẳng lặng thu đối phương vào mắt, không nói gì.

Diêm Dụ không hề để trong lòng những lời cô nói, anh biết cô đang giận dữ, hoặc có lẽ, cô chỉ đang mượn hành động này để đánh lừa bản thân, cũng để đánh lừa anh.

"Hy Ca, em hãy thử nghe theo trái tim, ít nhất một lần thôi." Giọng Diêm Dụ dịu dàng tựa sương sớm, ánh mắt anh ôn hòa, giống như muốn dùng ngữ khí này để lay động Quận Hy Ca.

Cô là một người con gái mạnh mẽ, độc lập, cô không cho phép mình được khóc trước mặt ai, không cho phép mình được yếu đuối, càng không cho phép tâm tư của mình bị ai nhìn thấu.

Cô dùng lý trí để tư duy, chứ không phải dùng trái tim! Vậy nên, anh muốn cô hãy dũng cảm mà thử một lần...! Đó không chỉ là cơ hội cho cô mà còn là cơ hội cho anh.

Vượt mất rồi, rất khó để có lại được.

Cuộc đời dài như thế, Để Đô đông như thế, gặp gỡ nhau, quen biết nhau, âu cũng là cái duyên ông trời sắp đặt!

Căn nguyên của mọi việc là chiếc bật lửa, nhưng người xen vào trong cuộc sống của anh, không ai khác lại chính là cô, Quận Hy Ca! Diêm Dụ nâng bàn tay mềm mại lên, động tác nâng niu như trân bảo.

Trong lúc Quận Hy Ca còn đang lâng lâng mơ hồ, anh đã đặt bàn tay ấy lên ngực trái của mình, chậm rãi nói: "Em có nhận thấy nơi này của anh rất khác thường không? Nó sẽ buồn khi bị em hắt hủi, nó sẽ đau khi bị em xa lánh, đương nhiên, nó cũng sẽ đập nhanh khi đứng trước em..."

Ngón tay Quận Hy Ca run lên nhè nhẹ, cô cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng cùng với những thớ thịt săn chắc của người đàn ông dưới lớp áo sơ mi mỏng manh kia.

Cô khẽ cười, nụ cười không rõ cảm xúc: "Anh là người đầu tiên nói với tôi như vậy."

Khi vẫn còn là bác sĩ cao cấp nhất trong bệnh viện thành phố, Quận Hy Ca vốn không được mọi người yêu thích, kể cả nam lẫn nữ.

Có lần, một đồng nghiệp nam chán nản nói với cô: "Bác sĩ Quận, tại sao cô không thể mềm mỏng hơn một chút? Như thế, có phải cô đã sớm lọt vào mắt xanh của vị thiếu gia nhà giàu nào đó rồi không?"

Đối với những lời lẽ mang tính chất dạy đời này, Quận Hy Ca chỉ nhướn mày, cô lạnh nhạt đáp cụt lủn: "Vì sao phải vậy? Tôi đây không thích!"

Cô chỉ muốn là chính cô! Cô sẽ không vì người khác mà thay đổi bản thân, trừ phi người đó thực sự xứng đáng để cô hy sinh.

Bởi lẽ, sự hy sinh chỉ có giá trị khi chúng được đặt đúng chỗ, và đúng người.

Vì cô quá mạnh mẽ, cho nên thường bị coi là mẫu phụ nữ vô vị, không gọi được sự thương xót cũng như lòng tự tôn của cánh đàn ông.

Một người bạn gái ngoan ngoãn, nhu mì và biết nghe lời, chắc chắn sẽ dễ quản lý hơn những người cứng đầu, có cá tính như cô.

Sớm khuya, chiều tối, bên cạnh Quận Hy Ca không bao giờ có sự xuất hiện của một phái mạnh theo đúng nghĩa là bạn trai, là đối tượng để hẹn hò, yêu đương.

Vì vậy, những lời tỏ tình uyển chuyển này có sức ảnh hưởng rất lớn đối với cô.

Mặc dù cô biết miệng lưỡi Diêm Dụ dẻo quẹo, nhưng vẫn vô thức tin rằng anh đang nói thật...

Những lời của anh có hàm ý gì, cô đều hiểu rất rõ, có điều, cô lại lựa chọn im lặng, ngay cả cánh tay cũng không rút về.

Hai người chỉ biết nhìn nhau, chờ đợi, mong ngóng.

Diêm Dụ tự nhủ, chỉ cần cô nói thích anh, anh sẽ lập tức ôm lấy cô, hôn lấy cô mà không trừ trừ gì.

Còn Quận Hy Ca, cô cũng đang tự nhủ, chỉ cần anh nói thích cô, nói một cách rõ ràng, minh bạch, cô sẽ không nghĩ ngợi gì mà gật đầu đón nhận.

Ai cũng không ngờ tới, rằng cả cô lẫn anh, đều chỉ vì muốn tận tai nghe được đáp án chính xác thốt ra từ miệng đối phương, trong lúc vô tình đã bỏ lỡ nhau...

Thời gian như ngưng đọng lại, rất lâu sau, Diêm Dụ mới bùi ngùi đứng dậy, hai chân tê rần mất cảm giác.

Anh cười chua chát, nhẹ nhàng đặt tay cô xuống, có chút lưu luyến không nỡ.

Quận Hy Ca nhìn thấy sự thất vọng trong mắt anh.

Diêm Dụ nói: "Không sao, chúng ta..."

Cổ họng nghẹn đắng, Diêm Dụ không tài nào nói tiếp được.

Còn nhiều thời gian ư? E rằng anh đang ảo tưởng.

Ánh mắt Diêm Dụ xa xăm, anh xoay người nhìn ra bầu trời đang mưa rả rích, khung cửa sổ đã bị gió mưa tạt ướt, từng giọt chảy xuống, rỏ tí tách rồi va chạm với nền nhà, giống như thâm tâm của anh lúc này.

Trần trề sự mất mát!

"Em đói không? Tôi nấu mì cho em ăn nhé?!" Cuối cùng, Diêm Dụ vẫn gượng cười hỏi, có vẻ như đã bình tĩnh phần nào..

Chương 29: 29: Thủ Đoạn Của Quận Nhĩ Trúc

Trong phòng Quận Nhĩ Trúc, cô ta suýt nữa phát điên mà phá nát căn phòng.

Sau khi nghe phòng bên vọng lại cuộc đối thoại đầy mờ ám giữa Diêm Dụ và Quận Hy Ca, cô ta phải kìm chế lắm mới không hét thành tiếng.

Quận Hy Ca, rốt cuộc đức hạnh của cô ở đâu mà có thể hưởng hết những thứ tốt đẹp này?

Cô ta...! dù đã cặp qua với biết bao loại đàn ông khác nhau, nhưng vẫn chưa lần nào được trân trọng hay đối xử dịu dàng như vậy.

Cô ta thấy Quận Hy Ca mới thật may mắn làm sao, ngay từ mối tình đầu đã chọn cho mình được người đàn ông tốt nhất, hoàn mỹ nhất. Dẫu cho Diêm Dụ có ăn chơi, có đào hoa, có phóng túng, nhưng suy cho cùng, trên pháp luật, anh ta cũng chỉ có một người vợ duy nhất là Quận Hy Ca.

Cho nên, mọi hạnh phúc về mặt thể xác lẫn tinh thần, chẳng phải Quận Hy Ca sẽ là người đầu tiên được lợi sao? Sống trong hào môn, vô lo vô nghĩ...! Nếu là cô ta, chỉ cần như vậy là đã mãn nguyện lắm rồi.

Bây giờ, Quận Nhĩ Trúc thực sự có chút hối hận vì ban đầu đã không toàn tâm toàn ý giành giật người đàn ông này với Quận Hy Ca, để cho anh trở thành một đóa hoa đã có chủ, mà người chủ này...! thật đáng chết, lại không phải là cô ta.

Lần trước không hại được Quận Hy Ca, cô ta vô cùng phẫn hận.

Con tốt thí mà cô ta sắp đặt đã bị tổng giam vào tù, Thiệu Mẫn thì mất

việc oan, may sao, những việc này cô ta đã có dự liệu từ trước, cho nên mới có thể thành công thoát được một kiếp, không bị đối phương nắm thóp.

"Quận Hy Ca ơi Quận Hy Ca, ván cờ lần này...! để xem ai trong chúng ta mới là người chiến thắng?"

Tròng mắt Quận Nhĩ Trúc vẫn lên những tơ máu đáng sợ, cô ta đột nhiên nở nụ cười lạnh, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập dã tâm.

Cô ta đứng trước gương, từ tốn ngắm nhìn cơ thể chi chít dấu hôn của mình, bàn tay men theo đường cong khe vuốt v e.

Sao cô ta lại không sớm nghĩ ra điều này chứ? Cô ta có sắc đẹp, có sự quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành, đây chính là thứ vũ khí tối thượng mà cô ta có.

Vì vậy, nó không nên bị lãng phí, và đêm nay, có thể nó sẽ giúp cô ta một bước lên mây, từ đó ngẩng cao đầu với Quận Hy Ca.

Nghĩ đến đây, Quận Nhĩ Trúc không khỏi mỉm cười, trong đầu vạch sẵn một kế hoạch, cô ta cởi bỏ quần áo rồi bước vào phòng tắm.

Mùi mì tôm nấu với trứng gà len lỏi khắp căn biệt thự, Quận Hy Ca nhìn người đàn ông đang bận rộn trong bếp, dường như có chút thất thần.

Diêm Dụ rất tự nhiên, không cần ai phải chỉ bảo, anh cũng tự biết mò xuống dưới bếp mà kiếm nguyên liệu nấu ăn.

Chỉ là...! động tác kia, sao lại vụng về thế nhỉ?

Đập trứng bị vỡ mất hai quả, lấy gia vị thì bị đổ ra ngoài.

Nhưng không hiểu sao, Quận Hy Ca lại thờ phào, cô thầm nghĩ, chỉ cần anh không làm cháy bếp nhà cô là được.

Rất nhanh, ba bát mì nóng hổi đã được ra lò.

Dưới tài năng bếp núc "điều luyện" của Diêm Dụ, hương vị của bát mì cũng coi như tạm chấp nhận được, có điều, anh nêm nếm hơi quá tay, ngoài vị mặn ra, Quận Hy Ca vẫn chỉ thấy mặn mà thôi.

"Thế nào?! Anh nấu rất ngon có đúng không?"

Diêm Dụ hỏi cô, giọng điệu mười phần mong chờ.

Muốn chinh phục đàn ông thì phải đi qua dạ dày, điều này đối với phụ nữ, chắc hẳn là cũng tương tự...

Mang theo suy nghĩ này, Diêm Dụ nhìn cô không chớp mắt.

Quận Hy Ca thấy vậy bèn nhếch mày, lát sau thông thả mở miệng: "Muốn biết hả? Anh có thể tự thử."

Con người Diêm Dụ, cảm nhận đầu tiên chính là tự tin đến mức thái quá.

Anh không biết nấu ăn mà còn ra vẻ cái gì? Nhiều lúc, Quận Hy Ca thật muốn đánh đòn anh!

Không phải chuyện gì cũng chỉ cần mỗi tấm lòng là đủ, ngược lại, nếu mạo hiểm làm những điều bản thân không biết, không thích, thì đây không chỉ là cực hình đối với người khác mà còn là cực hình đối với chính mình.

Trên đời này, không phải ai cũng vì bạn hy sinh mà cảm kích hay biết ơn bạn...

Diêm Dụ muốn vì cô mà đích thân nấu một bữa ăn, nhưng sự thật anh lại không có năng khiếu về mảng này, dẫn đến việc anh nấu không ngon.

Mà một người với lối tư duy cứng nhắc như Quận Hy Ca, không phải tự dừng lại cảm thấy tức giận trước hành động này.

Nhìn vẻ mặt của cô, Diêm Dụ cũng đã đoán trước phần nào kết quả.

Anh nhai miếng mì mặn chát trong miệng, nội tâm hựt hẫng.

Chẳng phải người ta thường nói con gái rất dễ rung động khi được ăn món do chính tay người đàn ông của cô ấy nấu sao? Vậy thái độ của Quận Hy Ca bây giờ là sao chứ?

Lẽ nào cô không cảm động một chút nào?

Diêm Dụ rử mắt, không nói không rằng chọc ngoáy bát mì.

Đột nhiên, anh nghe thấy thanh âm nhỏ nhẹ lọt vào bên tai: "Cảm ơn anh."

Trái tim Diêm Dụ mềm nhũn, cũng có chút khó tin.

Anh trở mắt nhìn cô, bĩu môi, rõ ràng vừa rồi cô còn tỏ ý chê bai anh mà.

Câu nói tưởng chừng như rất nhỏ nhặt của Quận Hy Ca vậy mà lại khiến Diêm Dụ thỏa mãn phì cười, thậm chí còn mất ngủ cả một đêm.

Khoảng cách giữa hai người giống như đang được kéo gần, đúng vào lúc này, Quận Nhĩ Trúc từ đâu bất chợt xuất hiện.

Cô ta cất giọng ngọt ngào: "Anh rể, những món này đều là do anh nấu sao?"

Vừa nói cô ta vừa lại gần Diêm Dụ, ánh mắt nóng bỏng, cánh tay chạm nhẹ vào vai anh.

Diêm Dụ cau mày, anh nhắc ghế ngồi cách xa cô ta, không muốn để ý.

Quận Nhĩ Trúc che miệng cười, thấy còn thừa một bát mì nguyên vẹn, cô ta ỏn ẻn nói: "Anh nấu cho em sao? Ôi, anh thật tốt..."

"Không phải của cô." Diêm Dụ không nhịn được cắt ngang.

Nụ cười trên môi Quận Nhĩ Trúc cứng đờ, còn chưa kịp nói thêm thì đã bị một lực nhẹ đẩy ra.

"Là của tôi." An Cửu điềm nhiên đặt mông ngồi xuống ghế, không quên mỉm cười thân thiện với cô ta.

Quận Nhĩ Trúc bám vào bàn lấy lại điểm tựa, cô ta liếc qua Quận Hy Ca, cong môi hít sâu rồi lại đưa mắt nhìn Diêm Dụ.

Vết bầm tím trên má anh tức khắc đập vào mắt, cô ta làm ra vẻ thất kinh hô to: "Anh rể, anh bị làm sao vậy?!"

Diêm Dụ cảm thấy phiền chết đi được, đang tận hưởng không gian riêng với cô, bỗng dưng xuất hiện mụ đàn bà phá đám.

Anh bực bội trừng Quận Nhĩ Trúc, muốn rời khỏi mà không được. Quận Hy Ca vẫn đang ở đây.

Kế tiếp, biểu hiện của Quận Nhĩ Trúc còn khoa trương hơn: "Có phải

chị Hy Ca đánh anh không?" Cô ta thờ dài, sắc mặt nãy nờ, "Chị ấy vẫn cứ luôn bốc đồng như vậy, làm việc không hề suy nghĩ.

Nếu là em, em nhất định sẽ thương yêu anh, không nỡ làm anh bị thương..."

Dứt lời, Quận Nhĩ Trúc ôm bả vai tỏ vẻ yếu đuối, ánh mắt long lanh dán lấy Diêm Dụ.

"Lố bịch!"

Quận Hy Ca làm bầm trong miệng, không muốn để tâm đ ến chút mánh khóe dư bản của cô ta.

Cô nhìn qua Diêm Dụ, nếu như anh bị che mắt bởi thủ đoạn này, quả thực không xứng đáng để theo đuổi cô.

Nói cái gì mà trái tim đau, trái tim buồn?

Khóe miệng Diêm Dụ giương cao tạo thành đường cong yêu nghiệt, ánh mắt anh gắt gao khóa lấy cô, lạnh nhạt thốt ra một câu khiến Quận Nhĩ Trúc điếng người: "Chuyện của vợ chồng tôi chưa đến lượt cô phải xen vào.

Còn nữa...!cô ấy đánh vì tôi cho phép, tôi thích bị ngược đãi, được chưa?".

Chương 30: 30: Tôi Thích Là Được

Trời vẫn mưa không ngớt, đêm đen lặng ngắt như tờ.

Mặc dù Diêm Dụ đã mặt dày xin xỏ Quận Hy Ca cho anh được ngủ cùng, thế nhưng vẫn là không thể tránh khỏi việc bị ai đó tuyệt tình đuổi ra sofa.

Chân của Diêm Dụ khá dài, vì thế mà một chiếc sofa chắc chắn không đủ cho anh nằm.

Có điều, anh cũng không bất mãn gì, dù sao đây cũng là lần hiếm hoi anh được qua đêm ở nhà ba mẹ vợ, nên là cảm giác của anh có chút lâng lâng, trần trọc mãi mà không ngủ được.

Bỗng nhiên, người đàn ông im lặng nở một nụ cười ngây ngô.

Dưới ánh trăng mờ ảo, gương mặt anh thoạt nhìn như một kẻ ngốc, một kẻ ngốc đang thầm thương trộm nhớ một người...

Diêm Dụ mừng rỡ ánh mắt cô, giọng nói cô, cười đến vui vẻ, tâm trạng anh lúc này vô cùng tốt, phảng phất như có mật ngọt thấm vào tim gan.

"Meo...!meo..."

Có tiếng mèo kêu rất nhỏ, đan xen với đó là tiếng bước chân chậm rãi.

Diêm Dụ nhíu mày, hơi cuộn người, bất giác động tai lắng nghe.

Khi anh còn chưa kịp định hình thứ âm thanh này phát ra từ đâu, thì một bàn tay mang theo mùi nước hoa nồng nặc chọt xộc tới, đè nặng lên ngực anh.

Diêm Dụ giật mình, anh phản ứng cực nhanh, không nghĩ ngợi gì mà

bật cả người dậy, đoạn giò chân đạp vào đối phương.
Quận Nhĩ Trúc vốn còn muốn gây bất ngờ cho anh, lại không nghĩ tới bản thân sẽ bị đẩy ngã như này.

Thắt lưng cô ta va vào cạnh bàn sắc nhọn, trong lúc hoảng loạn đã xô luôn bộ chén sứ xuống đất, tạo thành tiếng động chói tai vang vọng giữa đêm khuya thanh vắng.

"A! Đau...!quá..."

Cô ta đau đến nhe răng trợn mắt, nằm bệt ra sàn, liên tục rên rỉ đứt quãng.

Bộ váy hai dây hở hang trên người cô ta xộc xệch, lộ ra một mảng da thịt trần trụi.

Diêm Dụ chỉ dựa vào chất giọng này là đã có thể phán đoán được danh tính của đối phương.

Anh bực bội đứng phắt dậy, mò trong bóng tối mà đi, hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới Quận Nhĩ Trúc.

Mặt Quận Nhĩ Trúc đã tái xanh tái xám cả lên, cô ta gắng gượng bò dậy, nén đau giữ lấy dây áo cho khỏi tuột.

Cô ta hít thở khó nhọc, trong lòng vừa tức hận lại vừa nhục nhã, những cảm xúc tiêu cực này khiến cô ta bật thốt thành lời: "Anh rể, là em đây!"

Quận Nhĩ Trúc nghĩ rằng vừa rồi anh không nhận ra cô ta là ai, nên mới làm ra hành động lỗ m ăng như vậy.

Nhưng trái ngược hẳn với suy nghĩ của cô ta, Diêm Dụ vẫn bình thản như không, bước chân không hề có dấu hiệu dừng lại.

Quận Nhĩ Trúc thấy người sắp đi mất dạng, cô ta vội vã chạy về phía trước, liều mạng lao như điên trong khi không có ánh sáng.

Kết quả, cô ta không cẩn thận vấp ngã, cả người nhào xuống sàn, bàn tay ma sát với mặt sàn một lực thật mạnh, rớm cả máu.

Không nơi nào là không bị tra tấn, ngực, lưng, tay, bụng, Quận Nhĩ Trúc gần như muốn ngất.

Cô ta trợn ngược mắt, ngũ quan méo mó, cuối cùng không nhịn được thét lớn: "Diêm Dụ, anh đứng lại cho tôi!"

Tiếng thét này quá to, màng nhĩ Diêm Dụ rung cả lên.

Anh chững lại vài giây, hàng lông mày khế nhăn, híp mắt nhìn thoáng lên trên lầu.

Anh sợ Quận Hy Ca sẽ bị đánh thức mất thôi!

Diêm Dụ gằn giọng quát lên: "Câm miệng lại! Cô ấy còn đang nghỉ ngơi!"

Quận Nhĩ Trúc đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền thấp giọng cười khẩy: "Ồ...!anh thích chị ta ư?"

Diêm Dụ không đáp, Quận Nhĩ Trúc biết mình đoán đúng rồi.

Cô ta lật người nằm ngửa ra sàn, nhắm mắt cười tức tưởi: "Quận Hy Ca là một người tàn phế, là tàn phế đấy! Vậy mà anh vẫn năng nặc thích chị ta?!"

"Tàn phế thì sao chứ? Chỉ cần tôi thích là được..." Diêm Dụ vô thức vuốt khoe môi, đôi mắt hiện lên vẻ xa xăm, anh mỉm cười.

Tương lai anh sẽ giúp cô lấy lại đôi chân lành lặn, bằng mọi giá!

Quận Nhĩ Trúc nheo mắt, thâm thâm dấy lên cảm giác ghen ghét, đố kỵ.

Cô ta cắn răng nói: "Vậy thì anh không biết rồi, Quận Hy Ca chính là một người phụ nữ ích kỷ, bản tính của chị ta lạnh như đá, cứng như thép, chị ta sẽ không đời nào chịu chấp nhận một tên đàn ông cặn bã như anh."

Diêm Dụ thở hắt ra một hơi.

Anh cặn bã sao? Anh tự nhận bản thân không phải loại quân tử gì, thế nhưng làm gì đến nỗi phải gọi là cặn bã?

Chẳng lẽ...

Diêm Dụ tự nhéo mình một cái, miệng lưỡi khô khốc khó chịu.

Một loạt tin đồn về đời sống sinh hoạt của anh đã chỉ ra anh cận bã như thế nào? Dục cầu bất mãn, mỗi ngày đều phải tìm đến các cô gái để giải quyết nhu cầu...! Đây chính là cận bã chứ còn gì nữa!
Bấy giờ, anh mới sâu sắc hiểu được cảm giác tự đào hố chôn mình nó thâm hại cỡ nào.

Làm xấu hình tượng trước giới truyền thông, lại không tính toán tới khả năng bà xã sẽ nghĩ về mình ra sao?

Ngu ngốc, thực sự quá ngu ngốc!

Diêm Dụ hối hận chết đi được! Anh thật muốn quay ngược thời gian để sửa chữa lỗi lầm.

Quận Nhĩ Trúc đợi mãi không thấy Diêm Dụ trả lời, tiếp tục châm dầu vào lửa: "Anh nghĩ chị ta lấy anh là vì có tình cảm với anh sao?"

Không, anh sai rồi! Chị ta nhất định là đang lợi dụng anh thôi.

Nói không chừng...! Thứ chị ta mê lại là gia tài nhà anh."

Cô ta không tin mình đã nói những lời này rồi mà Diêm Dụ vẫn không lay động.

Lòng tự tôn của đàn ông không cho phép anh ta bị người khác lợi dụng, nhất là khi người đó lại là người chung chăng hăng đem.

Diêm Dụ cảm thấy có chút nực cười, tại sao anh lại ở đây lãng phí thời gian với à đàn bà này? Cô ta dùng góc nhìn của người bàng quan, không biết gì mà cứ mở miệng phán như đúng rồi.

Những điều cô ta nói anh đều biết hết, nhưng chắc chắn sẽ không có chuyện Quận Hy Ca lấy anh vì tài sản.

Nếu được như thế thì còn gì bằng, anh mong mãi không được.

Tiền của anh nhiều đến nỗi có thể đập chết hàng ngàn, hàng vạn con ruồi!

Diêm Dụ nhếch mép, thần sắc cực kì không kiên nhẫn: "Thay vì lải nhải những điều vô bổ, tôi nghĩ cô nên dành tâm trí để rèn giũa lại nhân cách.

Cô không biết rằng nhân cách của cô đã han gỉ đến độ bốc mùi rồi à?"

"Huống hồ...!không phải chỉ có cô ấy mới lợi dụng tôi..." Diêm Dụ nâng bước lên cầu thang, ánh mắt ảm đạm, anh không tự chủ được mà lẩm bẩm trong miệng, âm thanh rất nhỏ, Quận Nhĩ Trúc tất nhiên không nghe thấy, nhưng Quận Hy Ca ở phía trên lại nghe thấy, rõ ràng là đằng khác.

Khoảng cách giữa anh và cô chỉ cách nhau vài bước chân, cộng với một vách tường mỏng, gần đến như thế, lại không thể chạm tới nhau.

Quận Hy Ca mím môi, cổ dần xuống nổi chua xót, bức bối trong tim.

Biết là cả hai chỉ đang lợi dụng lẫn nhau, có qua có lại, nhưng không hiểu sao khi nghe tận tai anh nói, cô vẫn không khỏi nhói lòng một phen.

Không lâu sau, chỉ nghe Quận Nhĩ Trúc gầm gừ: "Anh sẽ hối hận vì đã không lựa chọn tôi! Quận Hy Ca...!chị ta sẽ không chỉ mất đi mỗi đôi chân..."

Diêm Dụ phớt lờ cô ta, anh mệt mỏi xoay người xuống dưới, đứng trước hiên nhà lặng người nhìn từng làn mưa dữ dội.

Anh lên phòng cô làm gì, chỉ phiền đến cô mà thôi..

Chương 31: 31: Nỗi Lòng

Trong mắt người đàn ông lộ ra vẻ trầm tư, nghiêm túc ngẫm lại một lượt câu cuối của Quận Nhĩ Trúc.

Cô ta nói Quận Hy Ca sẽ không chỉ mất đi mỗi đôi chân...
Đôi chân, vụ tai nạn, Quận Hy Ca, Quận Nhĩ Trúc.

Anh đoán chuyện này ắt có ẩn tình.
Quận Nhĩ Trúc hành xử như vậy, chắc chắn cô ta có động cơ.
Diêm Dụ bần thần hồi lâu, thân hình cao ráo đột nhiên nhúc nhích.

Anh rút điện thoại trong túi ra, nhanh chóng bấm gọi cho Đoàn Mộc Liêm...

...

Sáng hôm sau, trời quang mây tạnh, không khí cực kì thích hợp cho việc ra ngoài dạo chơi.

Quận Hy Ca đẩy xe lăn xuống, cô cụp mắt nhìn đống hỗn độn dưới sàn vẫn chưa được dọn, lại nhớ đến sự tình lúc nửa đêm.

Quận Nhĩ Trúc vậy mà lại dám công khai v3 vẫn người đàn ông của cô? Xem ra, cô không dạy cho cô ta một bài học là không được.

Ánh mắt Quận Hy Ca lóe lên tia quyết đoán, độ cong khóe môi chứa đựng nét âm hiểm.

An Cửu lúc này đã sửa soạn xong tất thảy, đồ đạc của Quận Nhĩ Trúc đã bị cô tổng hết ra ngoài, không chừa lại cái gì.

Cô hài lòng rời đi, vừa đẩy Quận Hy Ca ra tới cửa liền bắt gặp Diêm Dụ đang run rẩy ngồi một xó.

Đầu anh hơi gục xuống, mái tóc bông bênh che khuất cặp mắt phong tình.

Nhận thấy có người đến, anh ngửa cổ, sau đó cười tươi tắn: "Em dậy rồi."

Cánh tay Quận Hy Ca vừa giơ lên không trung bèn lặng lẽ thu về, sự nuối tiếc thoáng qua.

Vừa rồi, thiếu chút nữa cô đã được xoa đầu anh.

Quận Hy Ca tỏ thái độ lạnh nhạt, "Ừ."

"Chúng ta về thôi."

Diêm Dụ vừa nói vừa đứng dậy, hai chân tê dại vì ngồi quá lâu, loạng choạng không vững.

Cũng may là Quận Hy Ca lạnh mắt đỡ được, anh cười hiền dịu, cúi người bế thốc cô lên.

"Này, buông tôi ra!"

Quận Hy Ca hét toáng lên, cô đập mạnh vào tay anh.

Thấy người đàn ông vẫn khăng khăng làm theo ý mình, cô lại nhìn qua An Cửu.

An Cửu chỉ biết cười khổ, gãi gãi đầu mà lảng tránh Quận Hy Ca.

Cô ta vẫn chưa có đủ can đảm để lại gần Diêm Dụ.

Quận Hy Ca không tình nguyện bị anh đưa lên xe, chiếc Land Rover chạy vút một mạch trên đường quốc lộ rồi về tới Diêm gia.

Hôm qua, sau khi biết được Quận Hy Ca đang ở Quận gia, anh đã đi với tốc độ còn nhanh hơn như thế, có thể nói là phóng bạt mạng luôn.

Diêm Dụ mặt mày rạng rỡ bế Quận Hy Ca trên tay, cô cảm nhận được bàn tay của anh dính chút hơi lạnh, sắc mặt cũng không được tốt lắm.

Ốm rồi ư?

Quận Hy Ca mặc kệ, đây là do anh tự chuốc lấy, không phải là do cô. Có điều, cô cũng chẳng kiên trì được bao lâu, sau cùng vẫn là không đành lòng nhắc nhở: "Anh...!Nhớ uống thuốc kéo bệnh."

Diêm Dụ nhướn đôi lông mày đen rậm, "Em đang quan tâm anh hả?"

"Mắt nào của anh nhìn thấy tôi quan tâm? Tôi...!chỉ là không muốn bị anh lây bệnh mà thôi."

Quận Hy Ca nói đúng lẽ hợp tình, nhưng không hiểu vì lý do gì mà gò má bỗng ửng đỏ.

Đang đi thì thím Quyên đột ngột xuất hiện, bà ta liếc Quận Hy Ca, lén bĩu môi, giây sau liền cười xởi lởi: "Đại thiếu gia, cậu đã vất vả rồi, mau ăn sáng rồi đi làm, để tôi chăm sóc thiếu phu nhân cho."

Diêm Dụ lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng: "Không cần phiền tới thím, tôi có thể lo liệu được."

Quận Hy Ca quan sát từng biểu cảm của bà ta, cô vỗ nhẹ lên bả vai Diêm Dụ, âm sắc nhàn nhạt: "Để cho thím Quyên đi."

"Em..."

Diêm Dụ băn khoăn nhìn cô, khẽ "ừm".

Thím Quyên khấp khởi mừng thầm, lật đật chạy đi trước.

Nước nóng đã được xả đầy bồn, Quận Hy Ca thò tay gạt lớp bọt xà phòng trắng xóa sang một bên, con người thoáng chốc co rụt lại. Cô nhắm mắt, cố gắng cảm nhận mùi hương lạ lẫm lẫn lộn trong hương hoa hồng nức mũi.

Rất lạ, cũng khó phân biệt, nó giống như một loại thảo dược hăng hắc, đem lại cảm giác ngứa ngáy trong từng tế bào của cơ thể.

Quận Hy Ca là bác sĩ, cho nên cô rất nhạy cảm với những loại thuốc.

Đặc biệt là sau khi cô bị liệt chi dưới, được tiếp xúc với vô vàn loại thuốc Đông và Trung y, có những hiểu biết nhất định về thảo dược. Mùi này...!chính xác là mùi thảo dược!

Đại não Quận Hy Ca mau chóng nảy số, tức khắc liền nghĩ tới thím Quyên.

Thảo dược có loại tốt, có loại hại, từ những biểu hiện lần trước của thím Quyên, cô đoán chắc, thứ mà bà ta cho trong này cũng chẳng tốt lành gì.

Quận Hy Ca bình tĩnh thay một lượt nước khác rồi mới an tâm vào tắm.

Không phải cô muốn đa nghi, nhưng không đa nghi không được, bởi

chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ "chết" lúc nào không hay.
Khi cô tắm xong thì đã quá nửa tiếng sau, đang lúc loay hoay không biết làm thế nào, cửa bỗng nhiên bật mở, thân ảnh quen thuộc hiện ra.

Quận Hy Ca lườm anh, cảnh giác khép chặt áo choàng tắm trên người.

Người đàn ông này không biết lịch sự là gì sao? Năm lần bảy lượt tự tiện xông vào phòng tắm của cô.

Diêm Dụ thừa biết cô sẽ nói gì nên chớp thời cơ chặn lại: "Anh giúp em ra ngoài, đừng mắng anh."

"..."

Quận Hy Ca ức chế mà không thể làm gì.

Anh giúp cô, cô không được mắng anh, đánh anh, nếu không, cô chính là kẻ vong ơn bội nghĩa, không biết cảm kích lòng tốt của người ta?

Thối lắm!

Quận Hy Ca không thèm nhìn anh nữa, càng nhìn càng chướng mắt, càng nhìn càng ngứa tay, lỡ không nhin được lại tấn cho Diêm Dụ một trận thì hỏng.

Lúc ấy, cô biết giải thích với ông cụ thể nào?

Diêm Dụ nở nụ cười xấu xa, mùi tinh dầu bạc hà từ người cô phả qua mũi anh, man mát dễ chịu.

Rũ mắt, lấp ló trông thấy xương quai xanh tinh mỹ cùng với làn da trắng ngần, còn có một chút khóa thịt đầy đặn hơi nhô lên.

Hầu kết khế động, Diêm Dụ ho khế nhằm che giấu ngỡ ngàng.

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, thuận thực mở tủ quần áo, chọn cho cô một bộ đồ màu trắng thuần khiết.

Quận Hy Ca: "Lấy cho tôi bộ màu đen."

Diêm Dụ nhăn mặt: "Anh thấy bộ này đẹp mà, màu trắng trông rất trong sáng."

"Thích thì anh tự đi mà mặc, tôi không mặc." Quận Hy Ca trưng một nụ cười cứng ngắc, cảm thấy hơi mệt óc.

Diêm Dụ gật gù, anh ngoan ngoãn tuân lệnh, song vẫn không quên phàn nàn: "Khó chiều, khó chiều quá..."

Quận Hy Ca mặc đồ xong liền gối đầu nằm trên giường, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Cô chống tay bám vào thành giường, ngồi vào xe lăn, chậm chậm di chuyển đến tủ quần áo.

Lục lọi một lúc, cô lôi ra một chiếc bật lửa màu bạc.

Nhìn những chiếc áo khoác bị xô lệch phía trên, cô biết Diêm Dụ đã động vào, cũng đã nhìn thấy cái này.

Nhưng anh lại không lấy đi.

Rõ ràng cô đã tạo cơ hội cho anh mà.

Quận Hy Ca đã suy nghĩ kĩ càng, gia đình của cô cô sẽ bảo vệ, cùng lắm là chết thôi, cùng nhau chết, căn bản là tâm cô cũng chết một phần rồi.

Cho nên, cô sẽ hoàn trả đồ vật lại chủ cũ, kết thúc mối quan hệ ràng buộc vô nghĩa này.

Cô không hề muốn liên lụy đến gia đình, thế nhưng bây giờ cũng đã lún vào rồi, khó lòng mà thoát nổi.

Cô không thể nương nhờ ai, cũng chẳng dám cam đoan sẽ bảo vệ ba mẹ chu toàn, tình huống của cô như thế này...!lực bất tòng tâm.

Cô chỉ có thể cố gắng hết mình, được đến đâu hay đến đó, để thâm tâm không bao giờ phải hối hận hay tiếc nuối về những việc đã qua. Quận Hy Ca hít một hơi thật sâu, đôi mắt hạnh to tròn ánh lên sự quyết tuyệt, bản lĩnh.

Cô nhét bật lửa vào trong tủ, xuống phòng ăn.

Mọi người đang dùng bữa sáng, ông cụ Diêm nét mặt hằm hằm, hiển nhiên là đã nhìn thấy vết thương trên mặt Diêm Dụ.

Đánh cháu ông một lần thì thôi đi, còn đánh lần hai hả?

Ông không tài nào chấp nhận nổi! Người cháu dâu này quá ngỗ

ngược, thậm chí còn bướng bỉnh hơn cả Diêm Dụ.
Lúc này, hai ông cháu đã cãi nhau vì chuyện này.
Diêm Dụ không khá hơn là bao, nhưng vẫn cười với Quận Hy Ca.
Quận Hy Ca chào ông cụ Diêm một câu, ngồi vào bàn cầm bánh mì lên ăn.
Diêm Lãnh bị đè nén vô cùng khổ sở, hấn bị kẹp giữa ông cụ và anh trai, rớt nước mắt.

Nhưng hấn vẫn đánh liều ủng hộ Diêm Dụ, hấn biết tính của anh, sống chung với Quận Hy Ca được một quãng thời gian, từng ánh mắt, cử chỉ đều thể hiện sự yêu thương hết mực.

Đã bao giờ Diêm Dụ quan tâm tới ai như vậy chưa? Đến hấn còn không có phúc phần đó.
Trước ngày rước dâu vài hôm, Diêm Dụ còn gọi thợ đến để thiết kế một lối đi riêng cho người dùng xe lăn.

Hấn có góp ý rằng tại sao anh không ở tầng 1, như thế đỡ mất công phải vất vả.

Nhưng Diêm Dụ chỉ lãnh đạm bảo, Quận Hy Ca thích không khí ở trên cao hơn, cho nên anh mới làm vậy.
Vô số những lần khác nữa, Diêm Dụ luôn để ý đến Quận Hy Ca.
Diêm Lãnh cũng thấy thương thay anh trai, chị dâu quá đổi lạnh lùng, biết làm thế nào mới có thể làm xiêu lòng người đẹp?
Đó là một hành trình dang dở!
Nghĩ nghĩ, Diêm Lãnh liền đưa ra đề nghị: "Anh hai, em có ý kiến.

Hay là hôm nào chúng ta tổ chức dã ngoại được không? Cho toàn thể nhân viên trong công ty luôn?"
Diêm Dụ khẽ cười, anh hiểu dụng ý của thằng nhóc này, bèn sáng khoái chấp thuận: "Được thôi, cho em một tuần chuẩn bị."
Diêm Lãnh hi ha vui vẻ, ông cụ trầm mặt, cuối cùng vẫn không xen vào.
Chuyện của tụi trẻ thì cứ để tụi trẻ giải quyết.

Ong già rồi, không hiểu phong tình gì nữa, chỉ có thể đánh cờ với những người bạn già thôi.

Thím Quyên từ trong bếp bưng ra một khay nước trái cây, lần lượt đặt xuống bàn.

Quận Hy Ca ăn xong, cô cầm cốc nước lên, khựng lại vài giây nhưng vẫn uống.

Cô nói: "Cháu no rồi, cháu xin phép đi trước ạ!"

"Em đi đâu, phải đến công ty cùng anh." Diêm Dụ im lặng nãy giờ chợt lên tiếng, giọng trầm ấm.

Quận Hy Ca nghĩ đến thời gian giữa hai người cũng không còn lại bao lâu, cô cúi đầu, không tỏ thái độ gì.

Diêm Dụ thoáng thấy bất ngờ, tập trung dùng nốt bữa sáng.

Như thường lệ, hai người đến công ty trong hàng ngàn ánh mắt tò mò của mọi người.

Diêm Dụ không hề bận tâm, thành thoi đẩy cô đi như đi chơi.

Vừa vào trong thang máy, đột nhiên một bàn tay thon thả liền chặn lại, kế tiếp, cô gái có thân hình gầy ốm xuất hiện, nhoẻn miệng cười với hai người, bước vào.

Tưởng là đã hết rồi, thế nhưng một cô gái khác lại bước vào.

Cô gái lần này có ngoại hình mềm mại, mặc chiếc váy trắng ngà, thoạt nhìn yếu điệu thực nữ..

Chương 32: 32: Ghen Tức

"Tổng giám đốc!"

Hai cô gái đồng thanh cất tiếng, vẻ mặt vô cùng chuẩn mực.

Ở Diêm thị không có chuyện phân biệt giai cấp, tầng lớp, dù là nhân viên đi chằng nữa thì cũng có thể dùng chung thang máy với lãnh đạo cấp cao.

Diêm Dụ chỉ nhẹ gật đầu, hoàn toàn không có bất kì một phản ứng dư thừa.

Quận Hy Ca nhìn qua hai cô gái trước mặt, người đứng bên phải cô mặc một chiếc váy hoa nhí màu hồng, không chỉ trẻ trung xinh xắn mà còn mang theo một chút đáng yêu của tuổi mới lớn, dễ dàng khiến người đối diện có thêm thiện cảm.

Còn cô gái đứng bên trái cô, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát lên dáng vẻ của con gái nhà lành, đầu tóc chăm chút tỉ mỉ, có điều, ánh mắt lại không được thành thật cho lắm.

Vài giây trôi qua, khi thang máy vẫn đang chậm chậm đi lên thì cô gái váy trắng đột nhiên liếc trộm Diêm Dụ, có chút rụt rè cùng e thẹn.

Cô ta hắng giọng, hơi lùi bước, khéo léo thu ngắn khoảng cách với người đàn ông điển trai.

Quận Hy Ca khẽ nhíu mày, nhắc mắt nhìn cô ta, trong lòng nhen nhóm lửa giận.

Người phụ nữ này...!có phải là đang cố ý quyến rũ Diêm Dụ?

Chỉ thấy cô ta nhỏ giọng lên tiếng: "Tổng giám đốc, hạng mục ở cô nhi viện tôi đã làm xong, giờ chỉ cần tìm một nơi khác cho bọn họ cư trú.

Không biết anh nghĩ thế nào về vấn đề này?"

Dứt lời, cô ta nhanh nhẹn đặt một túi hồ sơ vào tay anh, đoạn che miệng mỉm cười.

"Ting!"

Thang máy dừng lại, đám người lần lượt ra ngoài.

Diêm Dụ thấp giọng nói: "Tôi sẽ suy xét, à, pha cho tôi một tách cà phê cùng với một cốc sữa bò."

Bấy giờ, Quận Hy Ca bỗng giơ tay ra, cô bâng quơ mở miệng: "Đưa tôi cầm cho."

Diêm Dụ nhưếng mày, không hề nghi ngờ gì về biểu hiện khác thường của cô, từ tốn đặt túi hồ sơ vào lòng cô.

Đợi đến khi đã vào văn phòng, Quận Hy Ca vẫn ôm khư khư túi hồ sơ.

Anh nhún vai, có thể là cô hứng thú với cái này, cho nên anh cũng mặc kệ.

Nghĩ vậy, Diêm Dụ liền bắt tay vào công việc.

Anh giải quyết những hạng mục tồn đọng từ một tháng trước, đưa ra phương án phù hợp rồi giao cho các bộ phận thực hiện.

Quận Hy Ca chắc chắn anh không nhìn về phía này, chần chừ một hồi mới cẩn thận mở túi hồ sơ ra.

Cô vô thức hồi hộp, mí mắt giật nhẹ vài cái.

Quả nhiên, vừa rút đồng giấy tờ ra, ngay lập tức, một tấm séc mệnh giá không quá cao đã lọt vào mắt cô.

Bên trên ghi rõ tên khách sạn và số phòng, ý tứ biểu lộ hết sức rõ ràng, còn chu đáo đến mức viết kèm cả một cái tên: Thư ký Lâm Hoa.

"Thư ký Lâm Hoa..." Quận Hy Ca nheo mắt nói nhỏ, ánh mắt cô sắc nhọn, đôi môi nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Trực giác của cô hoàn toàn không sai, người phụ nữ kia thế mà lại thực sự có ý với Diêm Dụ.

Quận Hy Ca không kiềm được, ngón tay bóp chặt tấm sec, vò nát.

Đúng vào lúc này, cánh cửa bị gõ vang hai tiếng, kế tiếp, người phụ nữ khi nãy khoan thai bước vào, đôi giày cao gót bầy phân khiến cô ta càng trở nên cao hơn.

Lâm Hoa khom lưng đặt tách cà phê xuống bàn, mùi thơm đặc trưng ngào ngạt.

Mái tóc dài của cô ta vì động tác này mà rũ xuống, cổ áo cũng không ngoại lệ, trễ rộng, Diêm Dụ lại vừa vịn ngẩng đầu ngó qua Quận Hy Ca.

Tức thì, Lâm Hoa liền cả kinh mà đứng thẳng dậy, một tay cô ta che trước ngực, cắn cắn môi, tai đỏ mặt thẹn thùng.

Diêm Dụ không hiểu cô ta đang làm gì, anh cau mày, đương lúc Lâm Hoa định cất lời thì anh bỗng phẩy tay: "Phiền cô đem cốc sữa này cho cô ấy."

Trong mắt Lâm Hoa xẹt qua tia kinh ngạc, nán lại một chút rồi mới rề rà qua chỗ Quận Hy Ca.

Quận Hy Ca kín đáo quan sát từ nãy đến giờ, sắc mặt lạnh lẽo cực điểm.

Căn góc cũng chuẩn lắm, đầu tiên là cho Diêm Dụ một lời mời mờ ám, sau đó là ngang nhiên quyến rũ anh.

Ngay lúc này đây, khi cô ta cúi người, một khe ngực sâu hút không chút che đậy đập vào mắt cô.

Lâm Hoa xinh đẹp như này, nếu Diêm Dụ nhìn thấy, e rằng anh sẽ động lòng.

Một cổ không khí bị mắc trong lồng ngực, không cách nào thoát ra được, Quận Hy Ca cảm thấy vô cùng ngọt ngào, vô cùng nặng nề. Lâm Hoa liếc xéo đôi chân Quận Hy Ca, bờ môi hơi trễ xuống.

Lại nhìn thấy một cục giấy nhỏ nằm chỏng chơ trên bàn, cô ta nghi hoặc nghiêng đầu, rất nhanh liền nhận ra đó là tấm sec của mình. Không kịp suy nghĩ, Lâm Hoa quay phắt đầu về phía Quận Hy Ca, khi chạm phải đôi mắt âm u như ma quỷ ấy, cô ta buốt lạnh sống

lưng, nuốt nước bọt.

Quận Hy Ca phong nhã miết miết viền môi của mình, khóe miệng câu lên rất nhẹ, nhưng không mảy may có chút độ ấm, Lâm Hoa chỉ thấy lạnh gáy mà thôi.

Cô ta tự trấn an bản thân, bình tĩnh gặt đầu với cô.

Còn gì ê chề và xấu hổ hơn khi bị chính thất bắt gặp hành động gạ gẫm đầy trơ trẽn này chứ?

Dù cho da mặt cô ta có dày đến mấy thì cũng không nhịn được mà phải cúi gầm mặt, luống cuống xoay người rời đi.

Quận Hy Ca cười, tông giọng cao vút: "Thư ký Lâm, bộ váy này của cô rất, rất trong sáng."

Quận Hy Ca gần như nghiêng răng rít ra từng chữ, ý vị thâm trường nhìn Diêm Dụ chăm chặp.

Nội tâm Diêm Dụ mờ mịt, anh vô tội mà, nhưng sao cô lại nổi điên thế? Ánh mắt kia dường như muốn xé anh ra làm trăm mảnh, tràn ngập nộ khí.

Lâm Hoa nghe những lời này thì càng hoảng, cô ta co giò chạy trốn chết, mặc kệ dưới chân là một đôi giày cao gót.

Cửa đóng sập lại, Quận Hy Ca vẫn duy trì thần sắc khó coi.

Cô siết hai tay vào nhau, cười lạnh trong lòng.

Thảo nào trước đó Diêm Dụ lại nói cô mặc đồ màu trắng trông rất trong sáng, ha, thì ra là có chủ ý cả rồi.

Lâm Hoa mới là hình mẫu lý tưởng của anh.

Một cô gái ngây thơ, tốt bụng, luôn nở nụ cười lương thiện?

So với Quận Hy Ca, hai người ở hai thái cực trái ngược nhau, cô...! đối lập với cô ta.

Lần đầu tiên Quận Hy Ca có cảm giác ghen tức với một ai đó.

Cho nên, cô cũng không biết hiện tại mình đang làm ra những hành động ngu ngốc nào nữa.

Giờ phút này, Diêm Dụ đang nghiêm túc suy nghĩ về thái độ của

Quận Hy Ca ngày hôm nay.

Từ lúc tiến vào đây cô vẫn rất bình thường có đúng không?
Vậy thì...!chắc hẳn chuyện này có liên quan tới Lâm Hoa rồi.

Nhưng anh nhớ bản thân mình chẳng làm ra cái gì thân thiết với cô ta mà, ngay cả liếc mắt cũng không, ngoại trừ lúc nãy ở thang máy.

Không thể không nói giữa anh với Lâm Hoa có cự ly khá gần, nhưng thang máy chật hẹp, anh cũng đâu có để ý.

Huống chi, anh không hề đặt cô ta vào trong mắt, nên mọi hành vi, cử chỉ của cô ta đều trở nên vô nghĩa đối với anh.

Diêm Dụ càng nghĩ càng khó hiểu, càng nghĩ càng rối rắm.

Quận Hy Ca thật biết làm khó người khác, sự im lặng mới là đáng sợ nhất.

Cô không nói không rằng mà lạnh nhạt với anh, anh có chút đau đầu cùng lo lắng.

Tuy nhiên, đây chẳng phải dấu hiệu đáng mừng sao? Quận Hy Ca để tâm đến anh nên mới cảm thấy tức giận khi có người phụ nữ khác muốn gần gũi anh.

Như vậy, tất cả đều hợp lý rồi!

Diêm Dụ dường như nhìn thấy một tia hy vọng trên con đường theo đuổi cô vợ lạnh lùng của mình, điều đó tiếp thêm niềm tin, sức mạnh cho anh.

Nhất định sẽ có ngày công sức của anh được đền đáp xứng đáng!

Đời này, anh đã ngắm trúng cô!

Là yêu thật, tình cảm thật chứ không đơn giản chỉ vì một món đồ vô tri vô giác nữa.

Diêm Dụ không khỏi cười tủm tỉm, tinh thần phơi phới sức xuân, nhưng anh lại không biết rằng nụ cười này rơi vào trong mắt Quận

Hy Ca rốt cuộc có bao nhiêu ngựa đò?
Cò hạ mi mắt, muốn tìm một việc để di dờ sự chú ý.

Vội vàng cầm sấp giấy tờ lên, Quận Hy Ca lật giở xoàn xoạt, tiếng động cũng rất to.

Đột nhiên, hơi thở cô trở nên cứng đờ, mắt nhìn chòng chọc vào tờ giấy có ghi thông tin một người.

Phía trên cùng dán một tấm ảnh đã cũ, bên cạnh là một cái tên được viết in hoa.

"Lăng Nhĩ Trúc...".

Chương 33: Nơi Kín Đáo Nhất Cũng Nhìn Rồi

Quận Hy Ca lẳng lẳng gấp tờ giấy lại, cho vào túi, qua một lát, cô chậm rãi nói với Diêm Dụ: "Tôi vào nhà vệ sinh."

Nói rồi, cô nhanh chóng đẩy xe lăn ra khỏi cửa.

Diêm Dụ nhíu mày, "Để anh đưa em đi."

Quận Hy Ca khựng lại, ngoái đầu nhìn anh cười châm chọc: "Sao? Anh đưa tôi đi để làm gì? Nhìn tôi à?"

Diêm Dụ xụ mặt, anh mới không xấu xa như thế.

Có gì đáng xem chứ?

Anh xoay xoay cây bút máy trong tay, đoạn thu hồi tầm mắt.

Vẫn là không thể chiếm được sự tin cậy và tín nhiệm của cô.

Niềm tin vừa mới bùng lên đã bị một gáo nước lạnh dập tắt, ánh mắt anh lộ ra vẻ buồn bã.

Trong WC nữ, Lâm Hoa đang đứng trước gương mà thoa lại son môi.

Thấy Quận Hy Ca tiến vào, cô ta nhếch mép khinh bỉ, rầm rà rầm rì trong miệng: "Xùy, tưởng gì..."

Con người Quận Hy Ca khế híp, lạnh nhạt điều khiển xe lăn tới trước bồn rửa tay.

Bồn rửa tay được thiết kế không quá cao, cho nên với dáng người hoàn mỹ của mình, dù đang ngồi trên xe lăn thì Quận Hy Ca vẫn có thể giơ tay vươn tới như thường.

Dòng nước mát chảy qua kẽ ngón tay cô, thấm ướt làn da trắng mềm

như bạch ngọc.
Lâm Hoa quả thực có chút ghen tỵ.

Cô ta liếc người phụ nữ bên cạnh, khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn vô cùng diễm lệ, đường nét lả lướt, môi hồng tự nhiên, không son không phấn mà vẫn toát lên sự cao quý, thu hút. Còn cô ta, chưa lần nào dám ra đường để mặt mộc.

Có đi đồ rác cũng phải ăn diện đẹp để mới có dũng khí mà đối diện với người khác.

Lâm Hoa treo một nụ cười giả tạo, tay bắt mặt mừng với cô: "Xin chào, cô có cần tôi giúp gì không?"

Quận Hy Ca chớp mắt, cô nghiêng đầu thờ ơ: "Cô có thể giúp gì được cho tôi? Cướp chồng của tôi à?"

"Tôi...!tôi không có..."

Lâm Hoa ngượng chín cả mặt, cô ta không ngờ Quận Hy Ca lại thẳng thắn như vậy, chỉ bằng một câu nói đã bóc trần mục đích của cô ta.

Quận Hy Ca cười, dáng vẻ không muốn nói nhiều: "Nhớ kĩ những lời cô nói."

Mọi cử chỉ của Quận Hy Ca lúc này đều thể hiện sự chiếm hữu rõ ràng, chỉ cần có kẻ dám bén mảng đến lãnh thổ của cô, cô sẽ không ngần ngại mà giương súng bắn chết đối phương.

Trong tiềm thức, Quận Hy Ca đã sớm nhận định Diêm Dụ là lãnh thổ của mình.

Chỉ là hiện tại cô còn chưa phát giác ra...

Lâm Hoa cảm thấy người phụ nữ này có chút kì quái.

Không chỉ lạnh lùng mà còn độc đoán, lúc nào cũng kiểm soát gắt gao người đàn ông của mình.

Cô ta nghĩ đàn ông ấy mà, đào hoa là chuyện bình thường, không tam thê tứ thiếp thì không chịu nổi.

Cho nên, cô ta mới to gan quyến rũ Diêm Dụ, muốn từ gà rừng biến

thành phượng hoàng, thay thế vị trí của Quận Hy Ca.

Ai bảo trước kia Diêm Dụ đã qua lại với nhiều cô gái như vậy, điều này khiến cô ta càng thêm tin tưởng rằng bản thân mình sẽ có khả năng thành công.

Chỉ cần thành công, cô ta sẽ trở thành dâu cả của Diêm gia, là bà chủ tập đoàn Diêm thị, từ đó gia nhập giới thượng lưu, móc nối quan hệ làm giàu.

Cô ta quả là thông minh!

Lâm Hoa thầm tự mãn, cô ta gạt đầu qua loa với Quận Hy Ca, hoàn toàn không đặt trong lòng lời cảnh cáo của cô.

Một người tàn tật thôi mà, có gì phải sợ chứ?

Lâm Hoa chưa được nếm mùi độc ác của Quận Hy Ca, cho nên vẫn ngây thơ cho rằng cô vô dụng, không may mắn có chút tính uy hiếp nào.

Nhưng rất nhanh thôi, ngày đó của cô ta sẽ đến.

Giờ tan tầm, Diêm Dụ ghé qua quán nhỏ ven đường mua một ít mút hoa quả.

Lúc đi về mặt anh rất tốt, thế nhưng lúc về thì lại khác hẳn một trời một vực.

Quận Hy Ca mở to mắt nhìn anh, lông mày thanh tú thoáng co lại, bởi vì cô đã trông thấy vết son màu đỏ hồng rục rở in hằn trên tay áo anh, giống như...!vừa mới đi vụng trộm về.

Ngón tay cô vô thức cong lên, hé miệng, muốn nói rồi lại thôi.

Diêm Dụ day thái dương, anh cúi kính đặt túi mút xuống, chủ động mở miệng: "Hừ, gặp phải loại người không biết xấu hổ."

Quận Hy Ca kìm lòng không đặng, rốt cuộc cũng hỏi: "Là ai?"

"Hừm?" Diêm Dụ làm ra vẻ ngơ ngác.

Quận Hy Ca rít qua kẽ răng: "Tôi hỏi vết son đó là của ai?"

Diêm Dụ cười trong lòng, cô đang quan tâm anh, nên mới để ý chi tiết nhỏ nhặt như vậy.

Anh cất giọng trầm thấp: "Người này em cũng biết."

Là Lâm Hoa."

Đôi mắt Quận Hy Ca bừng bừng nộ khí, nhưng giây sau liền tắt ngúm, ỉu xiu.

Cô có tư cách gì truy hỏi anh chứ? Anh muốn ra ngoài trăng hoa, cô cũng không quản được.

Quận Hy Ca tựa đầu vào cửa kính, nhắm nghiền mắt.

Diêm Dụ đã chuẩn bị một tràng văn dài để giải thích, nào ngờ cô lại thờ ơ thế này.

Anh nhăn nhó không vui, hừ lạnh nói: "Lâm Hoa bám theo anh đến tận quán bán mứt, còn nói rằng tình cờ gặp nhau.

Nhưng anh thấy không phải vậy, cô ta đang cố ý tiếp cận anh, em thấy có phải không? Vết son này cũng là do cô ta bắt cần để lại..."
Bất cần, e rằng chỉ là cái cơ thôi.

Lúc ấy, anh đã đòi cô ta một chiếc áo mới, báo hại cô ta bị ngốn mất một khoản tiền.

Nhưng anh cũng không mặc, trực tiếp vứt vào thùng rác luôn.

Đã là rác thì phải vứt đúng nơi quy định!

Anh chỉ muốn chinh cô ta một chút, có điều, anh rất tò mò về phản ứng Quận Hy Ca, nên mới quyết định đem bộ dạng này trở về xe.

Vậy mà cô lại ngó lơ anh, hỏi xem có tức không cơ chứ?

Quận Hy Ca ngồi im, chỉ là hàng mi rung động rất khẽ.

Anh biết cô vẫn đang nghe, vừa cời cúc áo lại vừa thao thao bất tuyệt, mỗi câu mỗi chữ đều thể hiện sự trong sạch của bản thân.
Nghe mãi, Quận Hy Ca bực mình gất lên: "Chúng ta về nhà được chưa?! Còn nói nữa trời sẽ tối."

Một mảng thịt ngay lập tức đập vào mắt.

Diêm Dụ cời tr@n, làn da màu đồng khỏe khoắn, khuôn cằm gợi

cảm, kết hợp cùng với không khí trong xe, Quận Hy Ca chỉ cảm thấy người mình nóng rực.

Mẹ kiếp, chuyện quái quỷ gì vậy?

Diêm Dụ nhìn vẻ mặt của cô, nén cười, ánh mắt sáng sủa tình cảm.

Nhất định là cô đã bị thân hình của anh mê hoặc!

Quận Hy Ca nghiêm túc nhắc nhở: "Anh mau mặc áo vào đi!"

Diêm Dụ vô liêm sỉ đáp: "Không sao, chúng ta đâu phải là người ngoài, em còn ngại ngùng cái gì? Huống chi..."

Anh li3m li3m đôi môi khô khốc, nụ cười cực kì không đứng đắn, "Nơi kín đáo nhất của anh, em cũng đã nhìn rồi."

"Á!"

Quận Hy Ca hét ầm lên, khoe mắt phượng hồng, cô thật muốn đánh chết tên đàn ông này mà!

Tự luyến, tự phụ, da mặt dày, cũng lắm chiêu trò, trên đời này còn có kẻ nào kiêu ngạo hơn anh?

Chuyện lần trước ở trong phòng tắm, cô chỉ vô tình mà thôi, lại để lại ấn tượng sâu sắc nhường này, thậm chí còn...! nằm mơ nữa chứ.

Bây giờ anh nhắc lại, có khác nào vũ nhục cô đâu?

Diêm Dụ bất đắc dĩ mỉm cười, xoa dịu cô: "Được rồi, đừng làm như anh bắt nạt em thế."

Anh cũng đâu có bắt em chịu trách nhiệm?"

"Anh dám?!" Quận Hy Ca gằn giọng.

"Không dám, không dám..."

...

Mới sáng bảnh mắt mà đầu báo đã đưa một tin nóng hổi: [Xuất hiện tình nhân thứ 13 bên cạnh Diêm công tử.

Rốt cuộc bao giờ sự đào hoa này có hồi kết?]

Quận Hy Ca siết chặt điện thoại, những ngón tay vì dùng nhiều lực mà trắng bệch.

Cô nhìn một loạt hình ảnh trên điện thoại, cười khẩy.

Không thể không nói Lâm Hoa đã hao tổn tâm tư dựng nên màn kịch

này, nhưng...!có tác dụng gì chứ? Chỉ cần sáng suốt một chút sẽ nhìn ra ngay hai người trong ảnh chẳng có gì thân mật, tất cả đều là do góc máy mà thôi.

Nhưng dư luận thường dễ dàng bị dắt mũi, mạng xã hội nhốn nháo cả lên, hỏi nhau liệu đây có phải tình nhân cuối cùng của Diêm Dụ không?

Vẫn không có câu trả lời, bọn họ chỉ có thể mồm năm miệng mười, đồn đoán linh tinh câu chuyện.

Quận Hy Ca do dự vài giây, ma xui quỷ khiến, cô bấm gọi một dãy số mà đã rất lâu mình không liên lạc.

Cơ hồ ngay lập tức, đầu dây bên kia đã có người bắt máy, giọng phụ nữ truyền tới, mang theo sự tôn kính, nể trọng: "Bác sĩ Quận..."

Quận Hy Ca đại khái với bà vài câu, sau đó vào thẳng vấn đề: "Có thể xóa toàn bộ lượng tin tức kia được không? Tiện thể làm ra chút gì ý nghĩa..."

"Không thành vấn đề, miễn là cô mở miệng, trong khả năng của mình, tôi sẽ tận lực đáp ứng."

"Cảm ơn bà."

Khóe miệng Quận Hy Ca có chút rét lạnh, cô tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Hôm nay Diêm Dụ đột nhiên tha cho cô, không bắt cô phải tới công ty nữa, chẳng biết là anh định làm cái gì?.

Chương 34: 34: Cứng Miệng

Quận Hy Ca đã tự dặn lòng là không được can thiệp vào bất cứ chuyện gì của anh, kể cả là chuyện tình yêu.

Thế nhưng, cô lại không thể ngăn nổi hành động của mình, giống như có một thứ gì đó đang thôi thúc cô làm vậy. Tầng cao nhất Tập đoàn Diêm thị, hai mắt Diêm Dụ gần như sắp phun ra lửa.

Anh nhìn chăm chăm vào bức ảnh Lâm Hoa lôi kéo mình, bỗng dưng cảm thấy kinh tởm.

Anh sợ Quận Hy Ca sẽ xem được tin này, sau đó hiểu lầm về anh. Diêm Dụ vô cùng băn khoăn, anh vừa muốn cô nhìn thấy lại vừa muốn cô không nhìn thấy.

Nếu anh thực sự đánh cược đúng, Quận Hy Ca thích anh thì mọi chuyện còn có hy vọng.

Bằng không, mối quan hệ giữa hai người chỉ có thể xa càng thêm xa mà thôi...

Điện thoại trên bàn rung rung hai cái, Diêm Dụ không nhanh không chậm bắt máy, người gọi tới là Đoàn Mộc Liêm.

Hắn nói: "Này, cậu lại làm cái gì rồi hả? Lần này thuê ai đây, đúng là chỉ giỏi đóng kịch..."

Diêm Dụ chép miệng, nhàn nhạt đáp: "Cậu đoán xem? Lần này không phải chủ ý của tôi."

Đoàn Mộc Liêm trố mắt: "Không phải của cậu? Chẳng lẽ...! có người nhắm vào cậu, muốn làm cho danh tiếng cậu xấu hơn?"

"Mắt cậu đui mù hay gì?! Không nhìn ra người phụ nữ trong tấm ảnh đó là Lâm Hoa hả? Chính là cái người mà cậu giới thiệu cho tôi, tài năng, xinh đẹp, khéo léo ấy.

Chỉ được cái nói phét! Hy Ca nhà tôi mà giận tôi thì tôi bóp chết cậu!" Diêm Dụ vừa nói vừa nhìn bức ảnh để bàn, trong đôi đồng tử đen láy phản chiếu góc nghiêng còn nhuộm màu nắng của Quận Hy Ca.

Đương nhiên là cô không cho anh chụp, anh chỉ có thể chụp lén, cho nên dù muốn lấy mặt chính diện thì cũng không được.

Có điều, cô gái của anh rất đẹp, nhìn góc nào cũng thấy đẹp, ngắm cô như vậy anh đã thỏa mãn lắm rồi.

Đoàn Mộc Liêm tức đến thở không ra hơi, một cặp dưới đi ngang qua nghe được, len lén cười, bị hắt đá cho một phát, kêu oe óe.

Hắn đập bàn gào lên giận dữ: "Mẹ kiếp, cậu đang khinh thường tôi là cầu độc thân phải không? Hôm nào tôi phải đâm chết cậu, đâm chết cậu, tên khốn này..."

"Được, tôi đợi cậu, xem cậu có cái gan ấy không?" Diêm Dụ thấp giọng cười, đoạn tuyệt tình cúp máy.

"Thật là..." Đoàn Mộc Liêm ném điện thoại sang một bên, vòng tay sau gáy, thở dài.

Số anh ta đúng là đen đui, mấy năm trước có người yêu nhưng đã chia tay, cũng không biết bây giờ cô ấy thế nào, sống có tốt không.

"Cục trưởng!"

Một tiếng nói đột ngột vang lên cắt ngang dòng hồi tưởng dang dở, Đoàn Mộc Liêm giật mình, tự cấu bản thân, đang yên đang lành hắn lại nhớ về cô gái bạc bẽo, xấu tính kia làm gì?

Hắn nhìn người vừa gọi mình, khẽ gật đầu, biểu thị để sau hãy nói.

Đoạn, hắn nhanh chóng nhấn gọi cho ba, rồi nói liến thoắng một lèo: "Ba xem việc mà Lâm Hoa làm đấy, động đến Diêm Dụ thì con chẳng

thể cứu nổi.

Nếu ba còn sắp đặt lung tung, chưa nói đến Diêm Dụ, con sẽ là người đầu tiên phản đối, ba cứ xem xét đi!"

Đoàn Mộc Liêm vuốt lại mái tóc hơi rối của mình, sờ dĩ hấn giới thiệu Lâm Hoa, đơn giản chỉ là do sự nhờ vả của ba hấn.

Ông thấy cô ta làm việc chăm chỉ, có lòng tốt muốn giúp cô ta, nào ngờ vừa mới thay đổi môi trường một cái, bản chất cáo già của Lâm Hoa đã lộ diện rõ.

...

Lâm Hoa đã bị Diêm Dụ giáng chức, anh không trực tiếp đuổi việc cô ta nhưng lại cho cô ta nắm vị một vố đau đớn.

Anh thông báo tuyển thư ký mới, trong đó có những tiêu chí: trung thực, khiêm tốn và đặc biệt là không được phép nảy sinh tình cảm hay quyến rũ anh.

Những điều này có khác gì đang gián tiếp công khai cho mọi người biết, rằng Lâm Hoa đã dùng thủ đoạn đê hèn để câu dẫn anh, khiến anh giáng chức cô ta.

Lâm Hoa nhục nhã lắm, đi đến nơi nào cũng có những người dòm ngó, chỉ trỏ, cô ta xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Tại sao lại như vậy? Rõ ràng hôm đó Diêm Dụ còn muốn cô ta mua áo cho anh? Đây chẳng phải dấu hiệu ám chỉ sự qua lại giữa hai người mà là do cô ta ảo tưởng?

Giờ thì tốt rồi, mất toi công việc lương cao, đến đi làm cũng không yên, suốt ngày bị đồn thổi linh tinh.

Rõ ràng là muốn bắt ép cô ta nghỉ việc.

Tưởng rằng mọi chuyện cũng đã kết thúc, nhưng không, những bài báo về Diêm Dụ và Lâm Hoa, tất thảy đều bay biến sạch chỉ sau một đêm, thậm chí còn rộ lên tin Lâm Hoa đánh bạc nợ nần chồng chất. Lâm Hoa run lẩy bẩy ôm điện thoại, trốn chui trốn nhủi trong nhà vệ sinh, nước mắt lưng tròng.

Là ai, rốt cuộc là ai chứ? Đây là điều cô ta muốn cất giấu, chôn vùi nhất.

Tròng mắt cô ta đảo loạn, đột nhiên ngưng khóc hẳn, không biết thế nào lại nghĩ đến Quận Hy Ca.

Bấy giờ, cô ta mới hồi tưởng lại âm sắc lạnh lẽo của cô khi ấy, rùng mình, lập tức sớn gai ốc.

Phải rồi, chính là người phụ nữ đó.

Đây...! là sự trừng trị cho sự cố chấp của cô ta ư?

Quận Hy Ca ra tay không mạnh, thực chất chỉ muốn cảnh cáo và làm rối loạn đời tư của Lâm Hoa, để cho cô ta khắc ghi bài học này vào đáy lòng.

Từ tấm bé, Quận Hy Ca ghét nhất là những ai đùa giỡn với mình, coi mình là trò đùa mà nhớn nhợ qua mặt.

Trong khi cô ta đang nghiêm túc nói chuyện với họ thì họ lại lơ đãng, bỏ ngoài tai không quan tâm.

Đối với một tâm hồn hiếu thắng như cô, thật sự rất dễ kích động mà làm ra một việc gì đó.

Tuy nhiên, dù là việc gì thì cũng nằm trong giới hạn, khuôn phép của cô.

Tối đó, Diêm Dụ mang bộ mặt tươi cười về nhà, bị Quận Hy Ca trông thấy, không nhịn được lườm vài cái.

"Em giận anh à?"

Diêm Dụ chau mày nũng nịu, điệu bộ hoàn toàn không phù hợp với khí chất sang trọng trên thân.

Giả sử anh mặc bộ đồ khủng long có khi còn chấp nhận được, chứ đằng này mặc áo sơ mi quần tây, hết nói nổi.

Quận Hy Ca im như hến, đuổi anh ra, lại nghe Diêm Dụ kêu lên:

"Em...! đã gỡ bài báo đó rồi?"

"Tôi không biết gì cả." Quận Hy Ca mặt không đổi sắc, Diêm Dụ tra hỏi hồi lâu mà không được kết quả gì, anh buồn xanh cả ruột. Diêm Dụ bĩu môi xoay người về phía phòng tắm, thì thào: "Xem em cứng miệng được đến bao giờ...".

Chương 35: 35: Chung Tử Dương Trở Về

Giờ này, An Cửu đang ngồi trong một quán nước, lặng lẽ nhìn Quận Nhĩ Trúc ra vào quán bar hết năm, ba lần.

Một người đàn ông mặc áo quân đội đi cạnh cô ta, tuổi tác có vẻ già dặn, vóc dáng cao gầy, khí thế uy nghiêm, sải những bước lớn vào trong.

An Cửu muốn nhìn rõ hơn, thế nhưng trời tối, ánh đèn ngoài cửa quán bar lại rất leo lét, cho nên dù cô có cố đến mấy cũng không nhìn rõ, sau cùng chỉ đành buông xuôi.

Sau khi chụp được một vài tấm ảnh ám muội, cô bèn quay ra kiểm tra một lượt.

"Chắc cũng đủ rồi."

An Cửu gạt gù cái đầu nhỏ, chỉ cần một bước nữa thôi là Quận Nhĩ Trúc sẽ được hưởng món quà quý từ Quận Hy Ca.

Theo đúng như lời căn dặn của Quận Hy Ca, An Cửu gửi một sấp ảnh đến nhà Thiệu Mẫn, sau đó lại gửi thêm những sấp ảnh khác đến nhà của những người còn sót lại.

Không thể không nói, cơ thể của Quận Nhĩ Trúc cũng thật dẻo dai, đàn ông đối với cô ta chỉ như tấm áo mà thôi, nói thay là thay, không cần nghĩ ngợi.

Xong xuôi, An Cửu ngửa mặt hít một hơi gió trời.

Lúc này, từ đằng sau, một bóng người chầm chậm đi đến, tay lăm lăm con dao bén nhọn.

Hắn đi rất chậm, trên môi ẩn hiện nụ cười nham hiểm.

Màng nhĩ An Cửu khẽ rung, cô nắm chặt tay, quay phắt đầu, kì lạ là không thấy ai.

Nghi hoặc xoa xoa cổ, cô cho rằng mình nghe nhầm, thế nhưng chính vào lúc cô chuẩn bị cất bước rời đi, người nọ lại chột nháy ra, loáng một cái đã bổ một cú vào cô.

"Bụp!"

An Cửu bị đánh bất tỉnh nhân sự, người nọ nhanh nhẹn vắt cô lên vai, đưa cô đến một nhà kho cũ nát.

Nơi ấy, Chung Tử Dương đã ung dung chờ sẵn từ lâu.

Xung quanh trống trải, đen như mực, chỉ có ánh sáng tỏa ra từ ngọn nến vàng là chiếu lên khuôn mặt anh, khiến anh trở nên bí ẩn, nguy hiểm.

Chung Tử Dương vắt chéo chân rồi lạnh nhạt phân phó: "Thông báo cho cô ấy!"

Người nọ cung kính vâng dạ, tức thì lui ra ngoài.

Hắn vừa đi vừa lầm nhảm trong miệng: "Cậu chủ đúng là si tình đến mức cực đoan, dùng cách này thì có cô gái nào chịu yêu?" Là hắn thì cũng không dám, bởi lẽ người đàn ông này rất tàn bạo.

Chung Tử Dương xuất thân trong một gia đình dòng dõi quý tộc nước Pháp, tuổi trẻ tài cao, mượn vốn của ba mẹ tự tay gầy dựng một công ty xa xỉ phẩm, thuê và đào tạo hàng ngàn vệ sĩ bảo vệ an nguy cho chính mình.

Một người hoàn hảo như vậy, giỏi giang như vậy, ấy vậy mà tâm lý lại bị khiếm khuyết, có đôi khi trở nên vô cùng đáng sợ.

Quận Hy Ca mới chợp mắt chưa bao lâu, đột nhiên bừng tỉnh vì tiếng đổ vỡ chói tai.

Cô hoang mang quan sát bốn phía, lại thấy cửa sổ bị vỡ một mảng, tan thành những mảnh nhỏ rơi vãi đầy đất, còn có cả một lỗ đạn tròn lẩn in hằn trên kính.

"Chung Tử Dương..."

Quận Hy Ca khiếp sợ ôm chần, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đây là kí hiệu của Chung Tử Dương, chỉ có hắn mới hay làm vậy... Những ngày sinh sống cùng hắn tại thủ đô Paris đầy thơ mộng, ngày nào cô cũng thấy Chung Tử Dương bắn vỡ cửa kính, hắn thích dùng súng, đặc biệt là thích dùng súng dí vào đầu kẻ khác, sau đó nở nụ cười lạnh.

Quận Hy Ca cắn môi ngời dậy, xốc lại tinh thần đang trong bờ vực hoảng loạn.

Đưa mắt nhìn ra phía cửa, Diêm Dụ đứng đó tự lúc nào, thờ hồng học, anh vội vã chạy đến kiểm tra cô, gấp rút mở miệng: "Có chuyện gì vậy? Em có bị sao không?"

"Tôi không sao." Quận Hy Ca thất thểu buông lời, cô bất an cầm điện thoại lên, đập vào mắt là dòng tin nhắn: [An Cửu đang ở trong tay tôi.

Nhà kho đường Nghiêm Tây, đến một mình!]

Chung Tử Dương trở về rồi, hắn trở về thật rồi...

Quận Hy Ca không biết hắn định giờ trò gì, mông lung vô chừng, cô siết chặt nắm tay, hai hàm răng cắn vào nhau.

Diêm Dụ liếc thấy biểu cảm bất thường của cô, biết chắc là đã có chuyện.

Đương lúc anh muốn hỏi thì cô đã chống nạng mà bước xuống giường, di chuyển đến chiếc xe lăn.

"Em đi đâu vậy?"

Sắc mặt Quận Hy Ca không cảm xúc, ánh mắt sâu thẳm, đáp ngắn gọn: "Đừng đi theo tôi!"

Dứt lời, cô đã đẩy cửa đi mất.

Diêm Dụ trầm mặc một lúc, nghe tiếng động cơ rờ rờ dưới nhà, anh thềm chửi thề.

Với tình trạng của cô bây giờ, làm sao có thể lái xe?

Anh bực bội đá đá chân giường, gấp gáp chạy sang phòng bên lấy một khẩu súng, tay bấm gọi cho Đoàn Mộc Liêm.

"Nhà kho đường Nghiêm Tây, tôi sẽ giải thích với cậu sau."
Nhờ ưu thế chiều cao, lúc này Diêm Dụ đã trông thấy tên địa điểm trên điện thoại của cô.

Mặc dù không rõ là có chuyện gì, nhưng căn cứ vào biểu hiện khác lạ của Quận Hy Ca, vào vết đạn xuất hiện trên cửa kính, linh cảm cho anh biết rằng đây không phải chuyện tốt lành.

Quả nhiên khi đuổi tới nơi, Diêm Dụ lập tức thấy một toán người canh giữ bên ngoài, đi đi lại lại rất nghiêm ngặt, dường như không thể lọt nổi con muỗi.

Xe của Quận Hy Ca đỗ một bên, đầu xe có chút méo mó.
Nhìn Quận Hy Ca đang đẩy xe lăn tiến về phía mình, gương mặt Chung Tử Dương ánh lên những nỗi niềm khó nói.

Anh há miệng cười ha hả, vỗ vỗ tay: "Tốt, rất tốt! Em làm cách nào mà lái xe vậy?"

Ngũ quan Quận Hy Ca đành lại, đôi mắt hằm hằm, tranh thủ đánh giá tình hình vài giây.

Gương mặt kia vẫn như vậy, bản tính kia vẫn như vậy...!đẹp mà độc!

Cô hít sâu, ngữ điệu lạnh lùng, cứng rắn: "Anh nhất An Cửu ở đâu?!"
Chung Tử Dương nhíu mày không vui, anh lắc lắc đầu: "No, em phải trả lời câu hỏi của tôi trước.

Understand?"

Khóe miệng Quận Hy Ca nhếch nhẹ, Chung Tử Dương hỏi cô lái xe bằng cách nào ư? Đương nhiên là bằng cánh tay này, bằng cái nạng gỗ này, dù sao thì chân của cô cũng không có sức...!Bởi vì bị phân tán sự chú ý, cho nên cô mới không kịp thắng xe, đâm sầm vào gốc cây, dẫn đến chiếc xe bị biến dạng, cũng may là bản thân không có bị thương gì.

Mặt Quận Hy Ca càng lúc càng khó coi, Chung Tử Dương nhún vai, thờ dài nói: "Được rồi, em không nói thì tôi cũng không ép buộc em."

"Trở lại vấn đề chính." Chung Tử Dương thong thả châm một ngọn

nến, giọng trầm trầm: "Em có vui mừng vì tôi đã quay về không?"

Quận Hy Ca nghiêng răng: "Vui, cái, đầu, anh! Tôi nhắc lại lần cuối, hãy thả An Cửu ra, cô ấy không liên quan!"

"Nếu tôi không thả, em định làm thế nào?"

Chung Tử Dương chẳng hề nao núng, trái lại còn cất lời khiêu khích.

"Làm thế nào?" Quận Hy Ca kéo lên một nụ cười âm hiểm, cô rướn người, nhanh như chớp rút ra một con dao chuyên dùng để phẫu thuật, mạnh mẽ đâm thẳng vào lòng bàn tay hắn.

Con người Chung Tử Dương khẽ lóe, anh rút tay lại nhưng muộn rồi.

Lưỡi dao sắc bén của Quận Hy Ca đã cắt qua da anh, vừa vặn một giây, để lại dòng máu tuôn trào.

Chung Tử Dương rít gào: "Em dám?!"

"Tôi dám!".

Chương 36: 36: Ai Bảo Em Không Xứng Có Được Tình Yêu

Bầu không trở nên hết sức căng thẳng, vạn vật như thể đã bị đóng băng, đông đặc và cứng ngắc.

Những tay vệ sĩ xung quanh trợn mắt nhìn nhau, chần chừ, muốn tiến lên mà lại không dám.

Bởi khi chưa có sự cho phép của Chung Tử Dương, bọn họ không được tự ý hành động.

"Xem ra là tôi đánh giá thấp em..."

Chung Tử Dương chậm rãi rút khăn tay ra, dè vào miệng vết thương, mặc dù trong lòng có chút xót xa nhưng trên môi vẫn treo nụ cười khẩy.

Bốn mắt nhìn nhau, phảng phất một mùi thuốc súng nồng nặc.

Quận Hy Ca dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lưỡi dao, miết miết.

Đây là con dao đã từng gắn bó với cô hàng mấy năm trời, cùng cô chinh chiến qua vô số ca phẫu thuật, từ dễ đến khó, từ đơn giản đến phức tạp, cho nên nó có ý nghĩa rất lớn đối với cô.

Nhìn nó, cô lại bất giác nhớ về quá khứ của mình.

Ánh dao sắc lạnh phản chiếu đôi mắt sâu như hồ thu, bên trong chứa đựng tàn nhẫn.

Khóe môi Quận Hy Ca không may mắn tồn tại một chút độ ẩm, cô híp mắt, dường như đang chìm trong nỗi suy tư miên man.

Bắt gặp vẻ mặt thú vị này của cô, Chung Tử Dương liền thích thú bật cười, anh ném cái khăn thấm máu xuống đất, đoạn phúi phúi vạt áo. Anh không hề thích máu tanh, vậy mà nay lại vì cô mà dính... Chung Tử Dương điềm tĩnh phát tay, vệ sĩ lập tức hiểu ý, lát sau liền lôi An Cửu từ trong góc ra.

Nét mặt Quận Hy Ca ẩn hiện sự lo lắng, cô giương mắt trừng người đàn ông trước mặt, thái độ mườì phần châm biếm, giấu cợt: "Chung thiếu, anh có nhớ rằng mình cũng đã từng giam giữ tôi không? Vào một năm trước, bằng chính cách như thế này?"

Bả vai Chung Tử Dương rung lên dữ dội, nụ cười cực kì đáng sợ: "Có phải em thấy tôi ác lắm không? Trong mắt em, tôi là ác quỷ chuyên hút máu người?"

Ánh mắt của Quận Hy Ca thoáng chốc trở nên lơ đãng, cô lạnh lùng cất giọng: "Anh ác, nhưng lại chỉ ác với một mình tôi."

Khoảng thời gian ấy, vào một buổi tối, sau khi hoàn thành xong một ca phẫu thuật mệt mỏi, Quận Hy Ca với hai con mắt lờ đờ đã tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Nhưng không lâu sau, đột nhiên có một đám người bất động thanh sắc đập cửa xông vào, mặt mũi kín mít, không nói lời nào liền ngang nhiên đưa cô đi.

Đến khi tỉnh lại, Quận Hy Ca đã thấy mình đang nằm trong một căn phòng rộng rãi, thoáng mát, mà người ngồi ngay cạnh cô lúc ấy, không ai khác lại chính là Chung Tử Dương.

Tay anh cầm điếu thuốc nghi ngút khói, đường nét khuôn mặt đẹp đẽ mà nghiêm túc, khế cười, anh dùng ánh mắt nóng bỏng nghiên cứu cô.

Quận Hy Ca trong lúc nhất thời không kiềm chế được, không kịp suy nghĩ mà đã vung tay cho anh một bạt tai, và hậu quả mà cô phải gánh chịu đó chính là bị giam nhốt trong vòng một ngày.

Cho đến một tuần sau, Quận Hy Ca mới bàng hoàng nhận ra lý do thực sự mà Chung Tử Dương bắt cóc cô.

Con trai của anh ta bị mắc bệnh tim bẩm sinh, hẳn nói chỉ có cô mới có thể chữa khỏi, hẳn cũng chỉ tin tưởng vào mỗi năng lực của cô. Và dù Quận Hy Ca có đồng ý hay không thì sự lựa chọn của cô cũng chỉ có một...

"..."

Lần này Chung Tử Dương không đáp.

Thấy vậy, Quận Hy Ca bèn nhân cơ hội đẩy xe vòng sang bên cạnh anh, hướng thẳng về phía An Cửu.

Hai tay An Cửu bị trói chặt bằng một sợi dây thừng, mắt nhắm tịt, đang tựa lưng vào một cái ghế.

"An Cửu..."

Quận Hy Ca tận lực lay gọi An Cửu nhưng dường như vô dụng, cô ấy vẫn không có bất kì phản ứng gì.

"Đừng phí công vô ích nữa, cô ta tự khắc sẽ tỉnh."

Giọng nói đáng sợ của Chung Tử Dương vang lên sau lưng, Quận Hy Ca chỉ cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng, da đầu tê tái, lạnh buốt.

Chỉ nghe người đàn ông thông thả tiếp: "Tôi có một thứ muốn tặng cho em, chỉ cần em dám nhận, tôi nhất định sẽ thả An Cửu ra."

Hai đầu chân mày của Quận Hy Ca nhăn lại theo bản năng, không hiểu vì sao có chút căng thẳng.

Cô ngờ vực lên tiếng: "Thứ gì?"

Chung Tử Dương vươn tay vuốt nhẹ lọn tóc cô, ánh mắt lấp lánh:

"Em yên tâm, tôi đảm bảo em sẽ rất thích, vô cùng thích..."

Quận Hy Ca không còn cách nào khác, chỉ đành thỏa hiệp với anh.

Chung Tử Dương dẫn đầu đi trước, còn cô thì được hai người vệ sĩ của anh hỗ trợ, An Cửu cũng không ngoại lệ.

Tầng năm nhà kho vi vút gió, những bức tường ố vàng mà cấu bần, đám người dịch chuyển ra ngoài ban công lộ thiên, nơi chỉ có vài lan can gỉ sét cùng với mấy thùng phi nhỏ.

Quận Hy Ca đảo mắt, chờ đợi hành động kế tiếp của Chung Tử

Dương.

Không biết gã khốn nạn này định làm gì nữa?

"Tách..."

Chung Tử Dương bỗng nhiên xoay người, trên tay cầm một bó hồng đỏ chói, mùi hương ngậy ngất phút chốc lan tỏa.

Anh nở nụ cười tươi tắn, đoạn đưa nó đến gần tay cô, ý muốn nói cô nhận lấy.

Quận Hy Ca ngồi im không động đậy, hiển nhiên là đang cự tuyệt.

"Nhận lấy!" Chung Tử Dương ra lệnh, anh bắt đầu mất kiên nhẫn.

"Anh biết hoa hồng có ý nghĩa gì không?"

Đối diện với sắc mặt không mấy tốt đẹp của Chung Tử Dương, Quận Hy Ca vẫn bình tĩnh hỏi.

Chung Tử Dương nhìn nhìn bó hoa, đáp nhẹ bằng: "Hoa hồng...!đó chính là tình yêu."

"Anh không yêu tôi."

"Tôi yêu em."

"Yêu?" Quận Hy Ca cười lạnh, "Một người như anh thì hiểu thế nào là yêu? Cho dù có hiểu thì cũng chẳng để làm gì..."

Khựng lại đôi chút, giọng cô có chút nghẹn: "Cả anh và tôi, chúng ta đều không xứng đáng có được tình yêu!"

"Không xứng đáng có được tình yêu? Tôi không xứng đáng sao?"

Chung Tử Dương cự mắt, đôi môi liên tục đóng vào mở ra.

Quận Hy Ca khép hờ hàng mi, gương mặt bơ phờ vì mệt mỏi quá độ.

Cô không muốn nói những lời này chút nào, nhưng thời khắc này cô cần Chung Tử Dương phải tỉnh táo lại.

Bởi lẽ cô không biết được lúc nào thì hấn phát điên!

Mỗi người đều có một góc tối trong tâm hồn, mà Chung Tử Dương, anh ta lại càng có nhiều góc tối hơn.

Hắn đã quen với việc điều khiển người khác, cho nên, Quận Hy Ca đang dùng chính tính mạng của mình mà đánh cược, cược xem hấn

có kích động rồi giết cô không...
Thật may, Chung Tử chỉ cười.

Hai tay anh buông thõng ngang hông, do dùng lực quá mạnh, một bông hoa lập tức rơi ra, va chạm với nền đất.
Đúng vào lúc này, một âm thanh nam tính bất thành linh vang vọng, ngang tàng đánh thẳng vào lỗ tai những kẻ có mặt: "Ai bảo em không xứng có được tình yêu?".

Chương 37: 37: Canh Bạc Cuối Cùng

Quận Hy Ca nhận ra giọng nói này là ai...

Trong mắt cô xẹt qua tia sáng lạnh, không chờ được bèn nhanh chóng ngoảnh đầu xem xét.

Quả đúng như cô dự liệu, từ phía xa, có một bóng hình cao lớn đang di chuyển trong bóng tối.

Vài giây trôi qua, ngay khi gương mặt ấy lộ diện ra ánh sáng, không hiểu sao Quận Hy Ca bỗng cảm thấy yên tâm.

Chỉ thấy Diêm Dụ đang thong dong tới gần, bộ dáng tự do tự tại.

Một tay anh đút trong túi quần, một tay tùy ý tung khẩu súng ngắn, khoe môi kèm theo nụ cười rất nhẹ.

Người đàn ông dừng bước bên cạnh cô, từng câu từng chữ đều như chất mật thấm vào tim gan: "Em xứng mà, bởi vì em đã thành công đoạt lấy tình yêu từ anh..."

Quận Hy Ca khó chịu ôm tim, dường như muốn mượn hành động để bình ổn nhịp đập đang run run, cuồn cuộn của mình.

Cô trân trối nhìn anh, mặt mũi nóng ran, hoàn toàn không biết giờ phút này bản thân nên nói cái gì.

"Rốt cuộc các người có đặt tôi vào trong mắt không?!"

Tiếng gầm thét vang lên chính thức phá tan mọi cảm xúc vừa mới nhen nhóm của Quận Hy Ca, cô hít sâu, đoạn dời tầm mắt về phía Chung Tử Dương.

Hai mắt anh ta đỏ ngầu, tức giận tháo chốt súng.

Những tay vệ sĩ khác lập tức hưởng ứng, người nào người nấy ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

"Anh là ai, có quan hệ gì với cô ấy?!" Chung Tử Dương hỏi to.

"Ồ, đáng lẽ câu này tôi nên hỏi anh mới đúng.

Anh là ai, đang có quan hệ gì với vợ của tôi?"

Đứng trước bao nhiêu hòn tên mũi đạn như vậy mà Diêm Dụ vẫn thản nhiên như không, thậm chí còn cố ý nhấn mạnh chữ "vợ", thần sắc tràn đầy ẩn ý.

Chung Tử Dương nghiêng đầu, sắc mặt trầm xuống âm độ.

Anh rít qua kẽ răng: "Vợ của anh...!Ai là vợ của anh?!"

Như nghĩ ra điều gì đó, Chung Tử Dương đột nhiên im bật, qua một lát, lời nói mang theo hồ nghi: "Anh là Diêm Dụ?"

Lông mày Diêm Dụ nhướng cao, anh nhún vai, vẻ mặt cực kì gọi đòn.

Sự im lặng của anh đã chứng thực cho câu hỏi của Chung Tử Dương.

Một cổ cổ quái bao trùm nơi đây, ánh mắt Chung Tử Dương nổi lên cuồng phong dữ dội, anh âm thầm đặt ngón tay vào cò súng, gần mạnh: "Người đàn ông đêm hôm đó cũng là anh?!"

Khuôn mặt này, dáng dấp này chính là của cái người đột ngột xuất hiện phá hỏng chuyện tốt của anh, làm vỡ lở mọi kế hoạch của anh vào đêm hôm đó ư? Nội tâm Chung Tử Dương tức tối không thôi.

Nếu như không có Diêm Dụ, chắc hẳn anh và Quận Hy Ca đã có một cuộc sống tươi đẹp bên nước Pháp xa xôi.

Diêm Dụ thoáng trầm ngâm, anh không vội vàng đáp ngay mà lặng lẽ neho mắt đánh giá Chung Tử Dương.

Nghĩ đến mối quan hệ mơ hồ giữa Quận Hy Ca với người đàn ông này, sự âm u không tên nháy mắt liền khởi động.

Quận Hy Ca giống như đã cảm nhận được sự thay đổi kì lạ này, cô len lén liếc trộm anh.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Diêm Dụ cảm thấy thật sự lo sợ.

Anh lo sẽ có một ngày cô bị người khác cướp đi.

Cô xa lánh anh, không sao! Cô không yêu anh, cũng không sao! Thế nhưng ngàn lần xin đừng rời bỏ anh, bởi vì nó không khác gì một cực hình tàn nhẫn cả...

Trước kia có biết bao kẻ vây quanh Quận Hy Ca, nhưng vì anh không coi trọng hãnh, không đặt hãnh vào trong mắt cho nên mới tùy tiện xử lý.

Tỉ như Âu Dương Phương, anh có thể dùng bất cứ cách gì để lăng nhục hãnh, trừng trị hãnh.

Còn đối với Chung Tử Dương thì khác, ở hãnh, anh nhận thấy một sự uy hiếp vô cùng lớn.

Và nếu như anh tự tiện xuống tay với hãnh thì không biết cô sẽ phản ứng thế nào? Cô sẽ ghét anh, hận anh chứ?

Diêm Dụ không hy vọng điều đó xảy ra chút nào.

Mọi thông tin về Chung Tử Dương đều hết sức bí ẩn, có lẽ phần nhiều là do gốc gác của hãnh, cho nên anh chỉ có thể điều tra được mỗi họ tên, tuổi tác mà thôi.

Sau cái đêm ấy, anh đã cho người điều tra hãnh rồi.

Thật không ngờ bây giờ lại có dịp chạm mặt, đã thế còn trong hoàn cảnh éo le như thế này.

Hai con người Diêm Dụ lạnh lẽo như kết băng, ngón tay anh hơi động, sờ nhẹ vào chốt súng.

Anh đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ cực kì điên rồ, anh muốn thử! Quận Hy Ca thấy tình hình càng lúc càng tồi tệ, hai người đàn ông này cứ nhìn nhau không lên tiếng, quả thật trầm mặc đến đáng sợ.

Anh mắt hai người giao thoa như tóe ra lửa, mỗi người đều đang nung nấu ý định dùng một viên đạn nghiền nát đối phương.

Một giây sau, Diêm Dụ bỗng nhếch môi, sau đó nhấc chân đá một cước vào cái thùng phi nhỏ cách đó không xa.

Chịu sự tác động mạnh, thùng phi thuận thế lăn lông lốc, nhưng không có lan can che chắn, loáng một cái nó đã rơi ra ngoài, "đùng", đập xuống nền đất phía dưới.

Âm thanh có chút chói tai, Chung Tử Dương không nghĩ ngợi nhiều, chớp thời cơ nổ súng.

"Đoàng!"

Viên đạn sắt bay vút như gió, nó xuyên qua vạt áo của Diêm Dụ, nhẹ nhàng ghim vào bức tường đằng sau.

Quận Hy Ca thất kinh nhú mày, cô vươn người chồm lấy thanh sắt dựng đứng trong góc, đoạn mạnh mẽ đánh về phía người của Chung Tử Dương, dồn toàn lực vào cánh tay bé nhỏ.

Bị tập kích bất ngờ, đám vệ sĩ ăn đau liền thi nhau kêu la oai oái.

Thanh sắt cứng cáp của Quận Hy Ca chuẩn xác hạ vào chân chúng, còn chọn đúng điểm yếu, khiến cho bọn họ không tài nào đứng lên được.

Chung Tử Dương âm trầm hét lớn: "Quận Hy Ca, em đang làm cái quái gì thế?!"

"Đánh người!"

Quận Hy Ca đáp nhẹ bằng, mắt thấy những tên vệ sĩ có súng gần như đã bị mình hạ hết, cô mới thở phào một hơi.

May mắn là lúc này Chung Tử Dương không mang theo nhiều người, bằng không với chút sức ít ỏi của cô, muốn đối phó với đám đàn ông vai u thịt bắp này cũng khó, huống chi là đánh gục?

Diêm Dụ nhìn cô, đôi môi mỏng khẽ nhếch.

Cô làm như vậy có tính là đang đứng về phía anh không?

Bấy giờ, sự nhẫn nại của Chung Tử Dương cũng đã đạt tới cực hạn.

Anh nở nụ cười tanh máu, chậm rãi giơ tay ra hiệu cho những vệ sĩ còn lại đứng yên.

Chớp mắt một cái, Chung Tử Dương đã xuất hiện kể bên Diêm Dụ, hòng súng đen ngòm của anh cứ thế dí thẳng vào trán đối phương.

Anh nói: "Hôm nay tôi sẽ tiễn anh về âm phủ, nói một lời trấn trối đi!" Thấy vậy, Quận Hy Ca có chút hốt hoảng, cô đế cao giọng: "Đủ rồi, Chung Tử Dương, anh nên biết đâu là giới hạn của tôi!"

"Giới hạn của em là gì? Là hấn ư?" Chung Tử Dương cười khẩy, không còn để tâm đến những lời cô nói.

Anh nghiêng răng: "Nếu vậy thì tôi càng phải giết hấn!"

Mắt thấy Chung Tử Dương chuẩn bị bóp cò, Quận Hy Ca liền nhắm mắt nói: "Chỉ cần anh thả Diêm Dụ ra, muốn điều kiện gì cũng được!" Cô không thể liên lụy đến Diêm Dụ, Chung Tử Dương dám nói dám làm, nếu như anh có mệnh hệ gì, cô sẽ day dứt, ân hận cả đời. Chung Tử Dương có vẻ ngạc nhiên, nhưng Diêm Dụ còn ngạc nhiên hơn.

Anh cố đè nén sự kích động trong lòng, khóe môi cong lên đầy khiêu khích, vẫn quyết định đánh canh bạc cuối cùng.

Sự quyết đoán trong mắt anh không lọt khỏi mắt của Chung Tử Dương, anh ta lắc đầu nói với Quận Hy Ca: "Em không có tư cách đàm phán với tôi."

Người này, anh nhất định phải giết!

"Bắn đi!"

Chưa kịp đợi Quận Hy Ca mở miệng, Diêm Dụ đã điềm nhiên thách thức.

Quận Hy Ca: "Anh điên rồi!"

Diêm Dụ chỉ nhàn nhạt cười, anh biết bản thân mình rất tinh táo.

Nhắm hai mắt lại, dang hai tay ra, anh cố ý nhắc lại lần nữa: "Tôi nói anh bắn đi!"

Chung Tử Dương không chần chừ bóp cò, chính vào lúc này, Diêm Dụ bỗng nhiên nghiêng người, thoát một cái đã tránh thoát khỏi viên

đạn.

Lực sát thương của viên đạn rất mạnh, nó sượt qua má anh, để lại một vết máu mờ.

Chung Tử Dương trực tiếp rút súng, hai bên giáp lá cà.

Trái tim Quận Hy Ca vừa mới rớt xuống vì Diêm Dụ thoát được một kiếp thì nay đã treo ngược lên cổ, bởi lẽ hiện tại cô thấy anh đang bị Chung Tử Dương đẩy ra lan can, hơn nữa thân thể gần như sắp rơi ra ngoài.

Quận Hy Ca vội vã đẩy xe lăn đến, muốn ngăn tất cả dừng lại, thế nhưng chỉ nhận được một nụ cười không rõ ý vị của Diêm Dụ.

Kế tiếp, người đàn ông lay mình vài cái, anh ngoắc chân đạp ngã Chung Tử Dương, thân hình cũng vì thế mà vọt khỏi lan can.

Diêm Dụ lưu luyến ghi trọn mọi biểu cảm kinh sợ của Quận Hy Ca vào lòng, thả lỏng cơ thể, anh bình tĩnh đón nhận từng đợt gió cắt qua da thịt mình, lạnh buốt, từ trên tầng năm rơi xuống....

Chương 38: Anh Mới Xấu Có Anh Mới Xấu

"Diêm Dụ!"

Không biết sức lực từ đâu ra, Quận Hy Ca bỗng nhiên bất chấp tất cả nhào về phía trước.

Cô nằm bò dưới đất, gọi tên anh trong vô vọng, bàn tay muốn nắm lấy gì đó nhưng lại chẳng có gì.

Không gian tĩnh mịch và ảm đạm, Quận Hy Ca cúi đầu nhìn màn đêm tăm tối, nó như con quái vật đang há miệng cắn nuốt từng mảng linh hồn của cô.

Cô không nhìn lầm, Diêm Dụ...!anh...!anh rơi xuống dưới rồi.

Anh sẽ không chết chứ?

Nổi hoang mang, lo sợ ủa tới bủa vây Quận Hy Ca.

Cúi chỏ, đầu gối chà sát với mặt đất đến rớm máu nhưng cô lại chẳng thấy đau chút nào.

Giờ đây, cô chỉ cảm thấy mình vừa đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng, trái tim không một phút nào là thôi đau đớn.

Những giọt nước mắt lã chã rơi, khuôn mặt xinh đẹp phút chốc nhuộm màu tang thương.

Ngực trái nghèn nghẹn, ánh sáng trước mắt như tối đi, Quận Hy Ca vô thức lẩm nhẩm một điều gì đó trong miệng.

Chung Tử Dương thấy vậy hơi nhăn mày, cũng không hề vui vẻ.

Vừa rồi, không phải anh ra tay đẩy Diêm Dụ, là hắn ta tự động nhảy

xuống.

Chính xác là tự nhảy xuống, anh không phán đoán sai, cảm giác nhức nhối do hấn để lại ở chân vẫn còn vô cùng rõ ràng!
"Đừng khóc nữa, không thích hợp với em chút nào." Chung Tử Dương vừa nói vừa đỡ cô dậy, Quận Hy Ca không nhìn anh, tuyệt tình hất ra.

Dù có phải bò cô cũng không muốn nhờ đến anh ta.

Giọng nói của Quận Hy Ca trầm xuống, gương mặt lạnh căm căm:
"Đừng để tôi phải động tay với anh!"

Chung Tử Dương rụt tay lại, tròng mắt híp thật sâu.
Quận Hy Ca đưa tay quạt ngang nước mắt, cô chống đỡ thân mình, tự ngồi vào xe lăn, động tác mùi phần gấp gáp.

Cô phải xuống xem Diêm Dụ thế nào?

Từ tầng năm rơi xuống, không chết cũng tan xương nát thịt.

Nghĩ đến đây, vành mắt Quận Hy Ca đã đỏ hoe, khuôn mặt đăm lẹ, cô không biết nếu như Diêm Dụ thật sự không còn nữa thì cô sẽ sống ra sao...

Không có anh cô sẽ sống tốt chứ?

Có lẽ có, hoặc có lẽ không.

Cô...!dường như đã quen với sự có mặt của người đàn ông này.

Từng nụ cười, từng nét mặt, từng cử chỉ của anh bỗng chốc tràn về như lũ, ngang tàng càn quét mọi lỗ hổng trong tâm trí cô.

Thì ra xưa nay trí nhớ của cô lại tốt đến vậy.

Phía dưới là cầu thang, xe lăn không thể nào đi được.

Quận Hy Ca không cần suy nghĩ mà đã rời khỏi xe lăn, cô dùng cánh tay chống xuống nền đất bụi bần, chậm chạp nhích từng tí một.
Ngón tay cô run lên từng đọt, có chút luống cuống, mất tự chủ.

Quận Hy Ca thấy bản thân thật là vô dụng, quá mức vô dụng, mỗi

việc đi đứng bình thường cũng không làm được.
Nhìn dáng vẻ nhếch nhác không tiếc mình của cô, Chung Tử Dương sa sầm mặt.

Người phụ nữ này trước mặt anh lúc nào cũng tỏ ra cao cao tại thượng, kiêu ngạo diễm lệ, vậy mà bây giờ cô lại vì gã đàn ông kia đau lòng rơi nước mắt sao?

Chung Tử Dương giống như vừa được đổi mới tam quan, không khỏi nhìn cô với ánh mắt khác.

"Em..."

Anh vừa mở miệng thốt lên một chữ thì đã nghe thấy những tiếng bước chân rầm rập dưới tầng, trong đêm quả thật có chút quý dị.

Anh cau mày, cảnh giác đặt tay bên hông để lấy súng, nhưng chợt nhớ ra trong lúc ẩu đả với Diêm Dụ đã đánh mất rồi.

Chung Tử Dương thờ dãi, rất nhanh liền thấy một tốp người mặc đồng phục cảnh sát xuất hiện, chia nhau bao vây tứ phía.

"Đứng im không được động đây, yêu cầu các anh bỏ vũ khí xuống!"

Mấy tên vệ sĩ của Chung Tử Dương toát mồ hôi hột, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên là đang sợ hãi trước những họng súng kia. Trong lúc Quận Hy Ca còn đang mơ màng không hiểu chuyện gì xảy ra, hai người đàn ông liền rẽ đám người tiến vào.

Đoàn Mộc Liêm trong bộ cảnh phục uy nghiêm dừng bước, hẩn nhìn qua Quận Hy Ca rồi đưa mắt quan sát Chung Tử Dương.

Anh ta đang nhìn Diêm Dụ chăm chăm, có vẻ không hề bất ngờ cho lắm.

Anh biết Diêm Dụ sẽ không dễ dàng chết như vậy, xét cho cùng, hẩn cũng không phải loại người ngây thơ với cái đầu đơn giản.

Diêm Dụ ngồi xồm xuống trước mặt Quận Hy Ca, nửa bên má trái toàn là máu, vàng trán nhể nhại mồ hôi.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô, anh từ từ đưa tay lên, nói: "Em khóc cái gì, xấu lắm có biết không?"

"Anh mới xấu, có anh mới xấu..."

Thời khắc này, Quận Hy Ca không kiềm được lập tức khóc òa lên.

Những giọt nước trong suốt chảy ra dữ dội, dù cho có làm cách nào cũng không ngăn lại được.

Chúng rơi xuống mu bàn tay Diêm Dụ, nóng hôi hổi, khiến anh cảm thấy tự trách cùng áy náy.

Chưa bao giờ Quận Hy Ca khóc lóc thảm thương thế này, không thềm giữ hình tượng.

Cô cắn cắn làn môi khô khốc, cuộn tròn nắm tay đâm vào ngực anh như trút giận.

"Khốn kiếp! Sao anh dám lừa em chứ? Hu...!sao anh dám làm như vậy?! Rốt cuộc ai cho anh lá gan đó?"

Quận Hy Ca khóc lạt cả giọng, khóc đến nỗi không biết trời chẳng mây chớ gì, khóc đến nỗi mệt quá mà ngất lịm đi.

Diêm Dụ dịu dàng mơn trớn khuôn mặt cô, đôi mắt tựa như đầm nước sâu không thấy đáy.

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tóc cô, anh liếc qua Chung Tử Dương, trưng ra nụ cười đắc thắng.

Lần này trực giác của anh không sai, Quận Hy Ca thực sự có tình cảm với anh, nếu không tại sao cô lại phản ứng gay gắt như vậy? Tất cả mọi biểu hiện của cô từ khi anh rơi xuống đều không qua khỏi mắt anh.

Mặc dù có chút quá đáng, thế nhưng Diêm Dụ không hề hối hận chút nào.

Canh bạc này coi như đáng giá!

"Nhờ cậu đưa An Cửu đến bệnh viện." Diêm Dụ bỏ lại một câu cho Đoàn Mộc Liêm, bế thốc Quận Hy Ca lên.

Chung Tử Dương trơ mắt nhìn Diêm Dụ đưa cô rời đi, hai chân chôn chặt tại chỗ, không nói rõ được tư vị trong lòng.

Đoàn Mộc Liêm phất tay, lập tức liền có mấy người cảnh sát tiến lên, còng tay Chung Tử Dương cùng với đồng bọn lại.

Kì lạ là Chung Tử Dương không hề phản kháng, ngược lại còn rất thản nhiên để cho bọn họ đưa đi..

Chương 39: 39: Thích

Trên bồn rửa mặt bày đầy bông cùng với thuốc, Diêm Dụ thông qua tấm gương thuần thục xử lý vết thương của mình.

Cồn iôt thấm vào đến đâu là lại ran rát đến đó, anh chỉ hơi nhíu mày, cắn răng làm nốt cho xong.

Vừa rồi vẫn là chậm mất một vài khoảnh khắc, nên mới sơ sẩy bị thương thế này.

Vết thương trên mặt không biết bao giờ mới có thể lành lại, Diêm Dụ bất giác thở một hơi dài.

Rửa tay xong, anh liền quay bước ra ngoài.

Quận Hy Ca đã được anh tắm rửa và thay quần áo, gương mặt sáng sủa còn vương nét sợ hãi, song cũng không còn nhem nhuốc như trước nữa.

Đây là nhà riêng của anh, lúc này Đoàn Mộc Liêm có đến để ngó qua Quận Hy Ca, nhưng đã bị anh thẳng thừng đuổi đi.

Muốn nhìn cô gái của anh? Còn lâu!

Diêm Dụ hút một điếu thuốc, đờm mùi thuốc đã nhạt đi kha khá thì mới chậm rãi trở vào.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, luồn ngón tay mình vào tay cô.

Nhìn những vết trầy xước nặng nhẹ khác nhau trên cơ thể cô, tâm anh tức khắc trào dâng cảm giác tội lỗi.

Anh ngồi im, ánh mắt đăm chiêu, hồi tưởng về vài tiếng trước.

Thực ra cái ý nghĩ nháy lâu kia chỉ là ý nghĩ đột ngột phát sinh, mà anh cũng không có sự chuẩn bị kĩ càng.

Diêm Dụ không biết lúc đó mình lấy đâu ra lắm dũng khí cùng với can đảm như vậy.

Sở dĩ anh đá thùng phi xuống là vì muốn ngầm phát tín hiệu cho Đoàn Mộc Liêm.

Anh không chắc hẳn ta sẽ hiểu ý anh, nhưng bằng một cách nào đó, hẳn ta đã giăng bẫy ở phía dưới.

Cho nên khi anh nhảy xuống mới có thể bình an vô sự, không thương không tích như thế này.

Diêm Dụ tự cảm thấy phúc khí của mình khá lớn, ván cờ lần này, thứ anh đem ra đánh cược chính là mạng sống.

Nếu như không có sự trợ giúp của Đoàn Mộc Liêm thì có lẽ anh đã chết, chết không toàn thây...

Trời rạng sáng, những áng mây hồng lấp ló trên cao.

Ánh nắng chiếu rọi qua khung cửa sổ khiến Quận Hy Ca dụi mắt, mất một lúc mới thích nghi được.

Cô nhìn về phía trước, thấy căn phòng này rất lạ, vẻ mặt lập tức hoảng loạn.

Lẽ nào cô đã bị Chung Tử Dương đưa đi? Vậy bây giờ Diêm Dụ đang ở đâu?

Toàn thân vô cùng đau nhức, Quận Hy Ca cố gắng ngồi dậy, chỉ thấy cửa phòng bỗng nhiên bật mở, kế tiếp, Diêm Dụ tay bưng chén cháo bước vào.

Mùi cháo thịt băm quanh quẩn nơi chóp mũi, ánh mắt cô gái lộ rõ vẻ sửng sờ, còn có chút khó tin.

Cô thấp giọng gọi, tiếng nói đứt đoạn: "Diêm...!Diêm Dụ, là anh ư?"

Diêm Dụ đặt chén cháo xuống tủ đầu giường, anh tự nhiên xoa đầu cô, cười cười: "Em nghĩ sao?"

Nhiệt độ từ người đàn ông truyền tới da đầu cô, mang theo hơi ấm

nhàn nhạt, cảm giác rất chân thật, Quận Hy Ca không nghĩ đây là nằm mơ.

Nghĩ nghĩ, cô liền giơ tay nhéo vào eo anh, Diêm Dụ đau tới mức mặt mày biến sắc, khổ sở "ui da" hai tiếng.

Quận Hy Ca lúc này mới dám tin vào sự thật, tuy nhiên, lực tay lại không có lấy nửa điểm thuyên giảm, càng nhéo càng hăng say.

Đôi mắt cô vừa to vừa tròn, đang nhìn anh chăm chú, nhưng lại không thấu cảm xúc.

Mãi đến khi Diêm Dụ c ường bạo tách tay cô ra, đè ép trên đỉnh đầu, Quận Hy Ca mới chịu ngừng lại hành động càn rỡ của mình.

Cô nghiêng rặng nghiêng lợi, đáy mắt trong suốt bị sự tức giận chiếm trọn: "Anh..."

Diêm Dụ không nói hai lời trực tiếp phủ lên môi cô, hoàn toàn ngăn lại nộ khí sắp sửa bùng phát của Quận Hy Ca, cũng triệt để khiến cô quên đi những điều muốn nói.

Anh trần trọc hôn m*t cô gái, nụ hôn tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, Diêm Dụ thức thời lui ra, miễn cho lại chọc điên cô.

Anh đỡ lấy tấm lưng cô, kê gối vào, sau đó đứng cách xa cô một mét, giữ một khoảng cách tuyệt đối an toàn.

"Anh không có làm gì hết!"

Diêm Dụ thẳng tắp sống lưng, ánh mắt nghiêm túc gắt gao khóa lấy cô, giống như hành động vô sỉ cưỡng đoạt con gái nhà lành vừa rồi không phải là do anh làm.

Chính trực đến nỗi không thể nhìn ra một chút sơ hở.

Quận Hy Ca thầm mắng, dáng vẻ này của anh khiến cô vừa yêu vừa hận, nhất thời không cách nào phân biệt được.

Cô nhìn anh thật lâu, thời gian tựa như ngưng đọng vào khoảnh khắc này, thế giới chỉ còn lại có hai người, mỗi người đều đang tiến sâu vào tâm hồn của đối phương.

Một lát sau, Quận Hy Ca vốn đang bất động đột nhiên ngoắc ngoắc tay, nhẹ nhàng nói với anh: "Lại đây."

Lòng dạ Diêm Dụ có chút cảnh giác nhất định, song vẫn rất nghe lời cô.

Ngay khi anh còn cách cô chưa đầy nửa mét thì Quận Hy Ca đột nhiên lôi kéo tay anh, động tác phách lối lại bá khí. Diêm Dụ bị đánh úp ngã vào lòng cô, giãy sau gương mặt liền bị bàn tay trắng nõn ôm lấy, nâng lên.

Người đàn ông chấn động không thôi, mơ mơ hồ hồ cảm nhận cánh môi ướt át của cô dán lên môi mình, sau đó từ từ gặm nhấm.

Giờ khắc này, anh cảm tưởng bản thân như đang chìm trong sương mù, tứ chi cứng đờ, đại não đình trệ, những tiếng nổ tung liên tục vang lên trong đầu, tim đập thành thịch như muốn rớt ra ngoài. Đây là cô chủ động...! cô chủ động hôn anh! Răng lưỡi bị Quận Hy Ca cạy mở, Diêm Dụ để cô dẫn dắt, trong miệng phút chốc toàn là hương vị ngọt ngào.

Lòng dạ anh khấp khởi mừng thầm, giữ lấy gáy cô, đương lúc muốn làm cho nụ hôn thêm nồng nhiệt hơn thì khóe môi bỗng dột lên từng trận đau đớn, còn nếm được cả mùi vị tanh ngọt của máu. Khi trước Quận Hy Ca dịu dàng bao nhiêu thì bấy giờ lại mạnh mẽ bấy nhiêu, cô không lưu tình dùng răng cắn thật mạnh vào môi anh, cắn đến tận khi môi anh rỉ máu thì mới thỏa mãn buông tha. Quận Hy Ca cụp mắt th ở dốc, hơi thở dường như chứa đựng quyền rũ mê người.
"Hy Ca, em làm vậy là chết anh đấy!"
Diêm Dụ sờ sờ môi, chạm phải vết thương xon xot, ngũ quan tức khắc nhăn nhó lại.

Người đàn ông vừa mở miệng than trách vừa ngược mắt nhìn cô, trong mắt dường như mang theo oán niệm và ấmsức, như thể vừa mới phải chịu thiên đại ủy khuất gì ghê gớm lắm.
Quận Hy Ca vỗ nhẹ vào má anh, trừng mắt: "Anh còn dám kêu?!"
Lời vừa ra, Diêm Dụ liền im thin thít, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Có điều, cái đầu anh lại ngo ngoe không thành thật, gục vào hõm vai cô, dụi dụi.

Quận Hy Ca chỉ cảm thấy buồn cười, trong lòng không hiểu vì sao lại ần ần đau, hốc mắt cay cay.

Cô ngửa mặt, chớp chớp mắt mấy cái, cũng không đẩy anh ra mà còn vòng tay ôm lấy anh.

Diêm Dụ thụ sủng nhược kinh, cười ngốc.

Giọng anh khàn khàn vô cùng dễ nghe: "Hy Ca, anh muốn biết quan hệ thực sự giữa chúng ta là gì?"

"Nên là gì thì là thế ấy."

Quận Hy Ca trầm mặc giây lát rồi đáp, Diêm Dụ nghe có chút dừng dừng, không tránh khỏi suy nghĩ lung tung, lông mày cũng xị xuống.

"Ý anh là em có thích anh không?" Diêm Dụ đáng thương làm bầm.

"Thích."

Câu nói thẳng thắn không cần nghĩ ngợi, Diêm Dụ cứ ngỡ rằng mình nghe lầm, anh kích động ngẩng đầu lên nhưng đã bị cô ấn xuống.

Quận Hy Ca nghe thấy giọng anh dè dặt, phảng phất mang theo cẩn thận cùng hoài nghi, êm đềm như sóng vỗ bên tai: "Thật sao?"

Quận Hy Ca không trả lời, trái lại còn vô thức vò mái tóc mềm ẩm của anh, đôi môi hồng nhuận khẽ cười.

Lúc này, điểm nhìn của Quận Hy Ca liền rơi vào vết thương đã được quấn gạc trắng của anh, bèn lo lắng hỏi: "Đau không?"

"A...!hả?" Diêm Dụ phát ngốc mở to mắt, anh thành thành thật thật gật đầu: "Đau, cho nên mới cần em an ủi."

"An ủi thế nào?"

Quận Hy Ca hùa theo anh.

Diêm Dụ được nước lấn tới, không cần mặt mũi nói: "Hôn thêm một cái nữa."

"

"Vậy thì dứt." Quận Hy Ca giơ tay đẩy nhẹ anh, Diêm Dụ suýt chút ngã lăn xuống giường, loạng choạng bám vào tay cô.

Quận Hy Ca giống như biến thành một con người khác, sắc mặt tuy vẫn lạnh nhạt nhưng đã không còn quá xa cách anh.

Cô nói: "Giúp em vào nhà vệ sinh."
"Tuân lệnh."

Chương 40: 40: Trân Trọng

Bữa sáng kết thúc êm xuôi, trong lòng Diêm Dụ nảy sinh cảm giác khó tả, lâng lâng hệt như trên mây.

Quanh quẩn trong nhà một hồi, anh liền đưa ra đề nghị: "Hay là chúng ta đi dạo được không?"

"Ừm."

Không nghĩ tới Quận Hy Ca lại dễ dàng đồng ý như vậy, Diêm Dụ thoáng đứng hình, hí ha hí hửng đẩy xe cho cô.

Khuôn viên trồng đầy cây xanh, lối đi uốn lượn men theo bờ hồ, mặt nước lóng lánh ánh sáng, hoa cỏ dường như vẫn còn dính chút hơi sương.

Có thể nói mắt nhìn của Diêm Dụ rất tốt, chọn nhà ở đây vô cùng hợp lý.

Một đôi cụ già chậm rãi đi về phía này, bọn họ dừng lại nhìn cặp đôi trẻ, cười đùa hỏi: "Chàng trai, đưa bạn gái đi dạo hả?"

Diêm Dụ bị điểm tên, anh lễ phép cười đáp: "Vâng, cháu đưa cô ấy đi dạo."

Bà cụ huých nhẹ ông cụ, ánh mắt xa xăm, nói: "Tuổi trẻ thật tốt, ông nó à, tôi muốn trở lại những ngày xưa quá..."

Ông cụ hắng giọng, mặt hơi đỏ: "Bà có muốn cũng không được, chúng ta đâu thể quay ngược thời gian."

Bỗng dưng thờ dãi, ông nhìn Quận Hy Ca nói lời thắm thía: "Cho nên mới phải trân trọng, hai cháu đã biết chưa?"

Nói rồi, hai ông bà vui vẻ đi tiếp, trước khi đi còn không quên tạm biệt hai người bằng một nụ cười thân thiện.

Diêm Dụ thu lại tầm nhìn, thấy Quận Hy Ca đang nắm lấy ngón tay mình, sững sốt hỏi: "Em sao vậy?"

Quận Hy Ca mấp máy môi: "Trân trọng."

Tim Diêm Dụ trật mắt nửa nhịp, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Trải qua sự cố lần này, Quận Hy Ca mới biết được rằng cô thích Diêm Dụ nhường nào.

Cô vốn ít khi rơi nước mắt, vậy mà khi trông thấy anh từ trên tầng năm rơi xuống, cô đã không kiềm được khóc nức lên.

Nỗi đau này...!thậm chí còn lớn hơn cả khi mất đi đôi chân...

...

Trong phòng bệnh toàn là mùi thuốc khử trùng, An Cửu cũng đã tỉnh lại tự bao giờ, có điều trong mắt vẫn còn có chút mê man.

Quận Hy Ca ngồi cạnh giường bệnh, vẻ mặt lạnh lùng thường thấy, trên tay cầm một quả táo, điềm tĩnh gọt.

Bấy giờ, An Cửu bỗng nhìn cô lên tiếng: "Tiểu thư, có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Không có gì, đã giải quyết xong rồi."

Quận Hy Ca không muốn gây thêm phiền phức, cho nên từ đầu chí cuối đều không nhắc tới Chung Tử Dương, miễn cho An Cửu lại lo lắng linh tinh.

Cô ấy không hề biết đến sự tồn tại của người đàn ông này, cũng như những ngày tháng cô mất tích vì chữa bệnh cho con trai hấn.

Vì cô, có lẽ nhiều người vô tội đã phải chịu tổn thương.

Quận Hy Ca không biết khi nào mọi chuyện mới có thể kết thúc nữa. Hiện tại, cô đang bị quá nhiều thứ chi phối và xoay vần.

Ngay cả vấn đề về chiếc bật lửa kia, cô cũng chưa thể tìm ra hướng giải quyết thỏa đáng.

Vì vậy, cô cảm thấy vô cùng mông lung, không biết làm sao cho phải. An Cửu hiểu rõ tính cách Quận Hy Ca, biết cô không muốn nói nhiều, cô mím môi, cũng không gặng hỏi thêm.

Cô chậm rãi đón lấy miếng táo, nhai nhai, đầu óc ong ong chưa tỉnh táo hẳn.

Ngoài cửa, Diêm Dụ đi đóng viện phí đã về, tinh thần cực kì phấn chấn.

Hôm nay, khí sắc của anh phá lệ vui vẻ hơn mấy phần, không biết nghĩ đến cái gì, thỉnh thoảng anh còn cười ngốc một tiếng.

Ai không biết có khi sẽ tưởng anh bị điên...!Nhưng không sao, chỉ cần anh thoải mái là được.

Từ trước đến nay, Diêm Dụ chưa biết ngại là cái gì.

Ánh mắt An Cửu va phải khuôn mặt của anh, trong lòng không khỏi sinh nghi, song cuối cùng vẫn không hỏi ra lời, quyết định giữ kín một mình.

Cô quay sang nói với Quận Hy Ca: "Tiểu thư, tôi ổn rồi, chúng ta xuất viện thôi."

Quận Hy Ca đánh giá cô vài vòng: "Ổn thật chứ?"

"Tôi lừa tiểu thư làm gì."

Không tin cô xem này..."

An Cửu vừa nói vừa gập tay lại, khoe chút cơ bắp nhỏ nhoi của mình, cười ha ha.

Ánh mắt Quận Hy Ca lộ ra chút ôn nhu, cô gật gật đầu, vài giây sau đột nhiên hỏi: "Cô...!có muốn trở lại bên gia đình không?"

Nụ cười trên môi An Cửu cứng đờ, đáy mắt xẹt qua một tia xót xa không thể giấu diếm.

Cô cúi thấp đầu, nhếch mép nói: "Họ không coi tôi là gia đình, chỉ có tiểu thư mới là gia đình của tôi mà thôi."

An Cửu thân là con riêng, không chỉ cha không thương, mẹ không yêu mà còn bị các anh chị trong nhà tàn nhẫn đuổi đi.

Lúc ấy An Cửu chỉ mới 6 tuổi, là một cô bé non nớt, gầy guộc, lang

thang vô định trên phố, bị người ta bắt nạt, có những lúc còn đói tới mức phải đi xin ăn đồ thừa.

Và số phận của cô chỉ chính thức thay đổi khi gặp được Quận Hy Ca, được đón về Quận gia, bắt đầu chuỗi ngày ăn no mặc ấm, trở thành cô vệ sĩ bất đắc dĩ luôn luôn kè kè bên cạnh tiểu thư, bảo vệ cô ấy mọi lúc mọi nơi, nhìn cô ấy lớn lên.

Tình cảm giữa hai người thân thiết chẳng khác gì chị em ruột thịt, từ trong đáy lòng, An Cửu cũng đã coi Quận Hy Ca là chị.

Cho nên, bảo cô rời xa một gia đình tốt trở về một gia đình xấu xa, cô quả thực không muốn chút nào.

Quận Hy Ca vốn dĩ chỉ muốn hỏi thăm, hoàn toàn không có ý gì.

Sợ An Cửu buồn, cô liền mau chóng dời đề tài.

Thu thập xong xuôi, ba người chuẩn bị ra về.

Thế nhưng ai mà ngờ được, vừa ra tới ngoài hành lang đã gặp trúng Âu Dương Phương.

Vì bị Diêm Dụ chinh đốn lần trước, ra tay quá nặng nên đến bây giờ hấn vẫn chưa thể hồi phục, cũng miễn cưỡng đi được một chút, nhưng sinh hoạt thì phải nói là rất bất tiện.

Lúc này, người phụ nữ cùng hấn mây mưa một đêm trong nhà hàng đang cần thận diu hấn, còn lén bĩu môi trách móc một tiếng.

Sắc mặt Âu Dương Phương không có nửa điểm hồng hào, thời điểm chạm mặt với Quận Hy Ca, lập tức tái mét, xanh xanh trắng trắng cực kì buồn cười.

Diêm Dụ không có ý dừng lại nói chuyện hàn huyên, mặt lạnh như tiền đẩy Quận Hy Ca lướt qua hấn.

Bị khinh rẻ như vậy, Âu Dương Phương tất nhiên không cam lòng.

Hấn nghiêng răng quát ầm lên: "Đứng lại cho tôi!"

Diêm Dụ không phản ứng, An Cửu thầm nghĩ có điên mới đứng lại.

Không gọi được người, Âu Dương Phương tức tối bước nhanh về

phía họ, hấn nín nhịn vùng bụng đau đớn, kiên căng mở miệng: "Điếc à?! Không nghe thấy tôi nói gì sao?"

Ánh mắt Quận Hy Ca lộ ra một tia thanh lãnh, cô nhàn nhạt cất tiếng:

"Chó ngoan không cản đường."

"Chó..." Âu Dương Phương trợn ngược mắt, lắp bắp không nên lời:

"Cô mắng ai là chó?!"

"Ai trả lời chính là người đó."

Âu Dương Phương thẹn quá hóa giận, hấn giơ tay toan giáng cho cô một cái tát thì bất chợt bị cú đá của Diêm Dụ đánh tới, hấn ngoác mồm kêu ré lên, toàn thân phút chốc liền ngã úp sấp xuống sàn.

Diêm Dụ không thèm phí lời với hấn, trực tiếp đem hấn giày vò dưới chân một phen, sau đó nghênh ngang rời đi.

An Cửu nhìn Diêm Dụ với ánh mắt ngưỡng mộ.

Người đàn ông này quả thật xứng với Quận Hy Ca, đã ghét ai thì sẽ cho người đó nếm mùi lợi hại.

Tổ hợp này, không chỉ dung mạo đỉnh cao mà còn có thủ đoạn rất cao tay.

Sau này đứa con của họ...!không biết sẽ như thế nào?

Bất tri bất giác, thiện cảm của An Cửu về Diêm Dụ đã tốt lên mấy phần..

Chương 41: 41: Một Người Đàn Ông Tốt

Chiếc Land Rover chạy bon bon trên đường, thoáng cái đã về tới dinh thự Diêm gia.

Thím Quyên nghe tiếng động nhìn qua cửa sổ, mắt thấy cảnh tượng Diêm Dụ đang ôm Quận Hy Ca bước vào, bà ta tức thì sa sầm mặt.

Theo sự quan sát của bà, mối quan hệ giữa hai người họ ít nhiều đã có tiến triển.

Vậy tiếp theo, bà nên làm gì đây?

Ông cụ Diêm đang ngồi đánh cờ, sốt ruột một đêm, cuối cùng cũng đợi được cháu trai trở về.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng thì đã trông thấy thương tích trên mặt anh, qua một lát, ông đành mặt hỏi: "Rốt cuộc đã có chuyện gì?"

Diêm Dụ trấn định mỉm cười: "Cháu vừa gặp thổ phỉ, may mắn thứ quan trọng nhất không bị cướp đi."

"Thổ phỉ?" Ông cụ nhíu mày, thổ phỉ nào giữa ban ngày ban mặt, tào lao.

"Nói thật cho ông!"

"Cháu nói thật ông còn không tin."

Thổ phỉ trong lời anh nói là Chung Tử Dương, còn thứ quan trọng kia...!đương nhiên là Quận Hy Ca rồi.

Lần này ra ngoài có thu hoạch lớn, bị thương nhẹ chút thì cũng không sao.

Nhìn nét mặt sung sướng chưa kịp thu liễm của anh, ông cụ lắc lắc

đầu, yêu đương vào đầu óc mụ mị cả ra.

Nhớ một thời ông cũng đã từng như thế, vì yêu mà như thiêu thân đâm đầu vào lửa...

Ông cụ không hỏi nữa, Diêm Dụ được giải thoát, anh nhìn qua Quận Hy Ca, nhanh chóng đưa cô lên lầu.

7h tối, bữa cơm như thường lệ liền diễn ra.

Diêm Lãnh trở về hơi muộn, làm việc mệt nhọc, cơm cứ múc liên tục. Diêm Dụ thấy vậy, thương tình nói: "Còn cái gì chưa xong thì để anh làm nốt cho, em tranh thủ nghỉ ngơi đi."

Diêm Lãnh vẻ mặt ngờ vực: "Anh hai, sao nay anh lại tốt vậy?"

"Tâm trạng anh mà tốt, không được sao?"

"À, à...!em biết rồi." Diêm Lãnh ý vị thâm trường liếc Quận Hy Ca, bụm miệng cười.

Xem ra anh trai của hắn với chị dâu đã có gì đó.

Hắn nói: "Địa điểm em đã lựa chọn xong rồi, cuối tuần này chúng ta có thể triển khai luôn."

Chính là suối nước nóng Ngân Sơn...!ông, ông có muốn đi không?"

Động tác của ông cụ khựng lại, bình tĩnh xoa xoa tay: "Ông đi làm gì, mấy đứa chơi vui về."

Bầu không khí hòa nhã, Quận Hy Ca im lặng ăn cơm, cả quá trình vẫn luôn để ý tới hành động lén lút của thím Quyên.

Không biết bà ta lại có kế hoạch gì?

Có đánh chết Quận Hy Ca cũng không tin thím Quyên là người đơn thuần, bà ta hẳn là đang tìm cơ hội để nhắm vào cô.

Cho nên, cô càng phải cảnh giác hơn!

Cơm xong, Diêm Dụ rất tự giác đưa cô trở về phòng, còn bồi cô nói chuyện một lúc lâu, sau đó thì mới bịn rịn rời đi.

Ông cụ gọi anh sang phòng, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi về chuyện lúc này.

Hiển nhiên là những lời bịa đặt của anh không qua nổi mắt ông, và ông muốn một lời giải thích đúng lý hợp tình.

Diêm Dụ nửa giả nửa thật, anh nói đại khái sự việc với ông: "Cũng không có vấn đề gì cả, chỉ là An Cửu bị bắt cóc, con với Hy Ca đi cứu rồi vô tình bị thương."

Chứ lấy đâu ra lắm kẻ thù như ông nói?"

Ánh mắt ông cụ vẫn còn một chút hồ nghi, song cũng chẳng thể bắt bẻ điều gì, chỉ đành ngao ngán lắc đầu: "Cháu nhầm rồi, nhà ta đích thực là có rất nhiều kẻ thù đấy..."

Diêm Dụ cau mày theo bản năng: "Rất nhiều? Là ai ạ?"

"Từ đời ba cháu rồi cơ..." Ông cụ lom khom lấy từ trên tủ sách một cuốn album bản to, bìa màu nâu vàng cứng cáp, vẫn còn mới tinh, chứng tỏ rằng nó rất ít khi bị người đụng đến.

Diêm Dụ nhìn vào tấm ảnh ông chỉ, con người co rút lại.

Người phụ nữ trong ảnh chỉ tầm đôi mươi, mặc váy trắng, đội khăn voan, bên cạnh là một người đàn ông tây trang hết sức lịch lãm.

Thoạt nhìn, trông họ vô cùng đẹp đôi.

"Đây chính là mẹ cháu thời trẻ, chụp ảnh cưới cùng với ba cháu."

Xem hai đứa nó đã từng hạnh phúc chưa kia, vậy mà bây giờ..."

Ông cụ chững lại, cười chua xót, "Âm dương cách biệt, đoạn tuyệt quan hệ."

Diêm Dụ nghe được những mẩu chuyện xưa cũ về ba mẹ từ trong miệng ông, anh không khỏi mỉm cười.

Thì ra ba mẹ anh đã từng yêu nhau như thế, không phải chỉ là mối oán hận nhau không.

"Ngoài những đối thủ trong thương trường ra, ba cháu đã gây thù chuốc oán với không ít người, toàn để ông phải đi sau thu dọn tàn cuộc mà thôi."

Ba cháu..." Ông cụ trầm ngâm hai giây, đôi mắt già đượm buồn,

"Không chỉ có một người vợ là mẹ cháu mà còn nuôi rất nhiều tình"

nhân bên ngoài, trong đó có một người phụ nữ trẻ họ Lăng.

Ông nhớ cô ta chính là nguyên nhân khiến ba mẹ cháu ly hôn, mà người phụ nữ này vô cùng xảo quyệt, ở ngay dưới mí mắt ông, làm những thứ không nên làm."

Càng nhắc ông cụ càng tức giận, không nhịn được, ông vỗ bàn một cái.

Người phụ nữ đó đã cao chạy xa bay, giờ cũng không biết là đang ở phương trời nào, dùng tiền của Diêm gia mà nhởn nhơ tung cánh.

Đúng là đê tiện hết chỗ nói!

Đối với những chuyện này Diêm Dụ chẳng lạ lẫm gì, bởi lẽ danh tiếng của cha anh quả thật không được tốt đẹp cho lắm.

Lúc anh còn rất nhỏ, ba đã dẫn một người phụ nữ về nhà, người phụ nữ đó có lẽ chính là người phụ nữ trong lời ông nói.

Những cuộc cãi vã của ba mẹ cũng bắt đầu nảy sinh từ đó, càng ngày càng dữ dội...!Anh không nhớ mình đã vượt qua chuỗi ngày đau khổ đó như thế nào, chỉ biết rằng không một ai ngoài ông quan tâm anh cùng Diêm Lãn.

Có những lúc Diêm Dụ đã từng hận họ, nhưng hận rồi thì để làm gì? Sau tất cả, họ vẫn là đấng sinh thành của anh.

Ông cụ Diêm liếc qua cháu trai, giọng nói do dự mang theo ý tứ thăm dò: "Cháu còn muốn gặp lại mẹ không?"

Khóe mắt Diêm Dụ ử rử: "Có thể sao ông? Bà ấy đã rời xa cháu hơn hai chục năm rồi." Lâu đến nỗi anh đã gần như quên mất gương mặt của bà, thời gian có thể tước đi mọi thứ, đặc biệt là những kí ức mơ hồ.

Sự im lặng ngự trị, ông cụ không biết nói sao cho phải, ông sợ Diêm Dụ hy vọng càng nhiều thì sẽ thất vọng càng cao.

Cuộc nói chuyện của hai người cứ thế kết thúc, ông cụ đột nhiên lên tiếng: "Ông nói vậy không phải để cháu căm ghét cha hay là mẹ

cháu, mà ông chỉ muốn cháu hãy đối xử thật tốt với người bạn đời của mình.

Ông không hề có ý cấm cản, nhưng nếu cháu đã lựa chọn Quận Hy Ca thì cháu nên biết điểm dừng ở đâu, đừng quá mức sa đà như cha của cháu..."

Diêm Dụ: "..."

Quanh đi quẩn lại hóa ra là vấn đề này.

Rốt cuộc chấp niệm của ông sâu tới cỡ nào mà có thể khiến một người ít nói như ông phải nhắc đi nhắc lại nhiều lần? Có lẽ chuyện của ba ắt đã để lại ám ảnh cho ông.

Bỗng nhiên anh thấy mình hơi ác.

Anh có nên giải thích với ông một chút không, rằng tất cả những gì ông thấy đều chỉ là giả, rằng cháu trai của ông không phải hạng người đào hoa mà ngược lại còn rất chung thủy?

Oan uổng quá, anh rõ ràng là một người đàn ông tốt!

Thở một hơi nãy nê, Diêm Dụ nghĩ vẫn là nên để sau.

Dù sao bây giờ trong mắt ông, anh đã đen đến không thể đen hơn. Trước khi rời đi, ông cụ chỉ để cho anh một câu không hề rõ nghĩa: "A Dụ, hy vọng cháu sẽ không giấu diếm ta làm điều gì."

Chương 42: 42: Có Được Thân Thể Em Mới Tính Là Qua Ải

Quận Hy Ca không ngủ mà nằm chờ anh về, hai mắt cô mở thao láo, vô cùng có kiên nhẫn.

Đến tận nửa đêm, căn phòng đang yên tĩnh chợt vang lên tiếng lục đục rất khẽ, Diêm Dụ mò trong bóng tối, bàn tay lạnh toát sờ lên má cô.

Phát hiện cô vẫn còn thức, anh liền nhỏ giọng hỏi: "Chưa ngủ à?"
"Ừ."

"Làm gì mà chưa ngủ?" Diêm Dụ vừa nói vừa chui vào trong chăn, nhìn cô một lát, vươn tay ôm lấy cô.

Thấy cô không phản kháng, anh nở nụ cười gian tà, ôm chặt cô hơn, đáy lòng có chút rục rịch.

Vòng eo mảnh khảnh chưa đầy nắm tay bị anh thu trọn, lưng cô dán vào ngực anh không kẽ hở, ánh trăng vàng nhạt vẩy lên khuôn mặt hai người, lờ mờ không rõ biểu cảm.

Quận Hy Ca vì hành động bất ngờ này của anh, cơ thể hơi cứng ngắc nhưng rất nhanh liền thả lỏng.

Cô tự nhiên nắm lấy tay anh, xoa xoa ủ ấm, lúc này mới khẽ khàng đáp: "Đợi anh." Nên chưa ngủ.

Diêm Dụ nhướng lông mày đầy thích thú, anh yêu thương hôn lên dái tai cô, đoạn nhắm mắt thì thầm: "Cảm ơn em."

Cảm ơn em vì đã không phủ nhận tình cảm của chúng ta, để giờ đây, anh và em có thể nằm trong chăn ấm, không chỉ trao nhau cái ôm

nồng nhiệt xuất phát từ nội tâm mà còn thỏa sức nói về những tháng ngày sau này, về một nơi mà chúng ta làm nên gia đình...
Khóe môi Quận Hy Ca cong lên phác họa một ý cười dịu dàng, cảm nhận hơi thở của anh, nhịp tim của anh, cõi lòng cô gái chưa bao giờ vui sướng đến thế.

Tình yêu, nó khiến sự thiếu trong cô được lấp đầy, được xoa dịu. Chần chừ trong giây lát, Quận Hy Ca đột nhiên thò tay xuống dưới gối, sau đó không nhanh không chậm nhét đồ vào tay anh.

Diêm Dụ mở to mắt nhìn cô, anh có vẻ ngạc nhiên: "Chiếc bật lửa này..."

"Anh cầm đi." Quận Hy Ca nhàn nhạt ngắt lời anh, ngữ khí nhẹ bẫng như thể đang nhắc tới một chuyện tầm phào.

Diêm Dụ vuốt tóc cô, cầm tì vào đầu vai gầy guộc, anh hỏi: "Tại sao em lại làm vậy?"

"Em đã hứa sẽ trả cho anh mà.

Hướng chi...!em giữ nó cũng chẳng để làm gì." Quận Hy Ca bình thản buông lời, hàng mi thỉnh thoảng rung rung.

Cô thở từng hơi đều đặn, khiến anh không phát giác ra bất cứ điều gì khác thường.

"Em có biết vì sao anh lại coi trọng chiếc bật lửa ấy không?"

"Không biết, cũng không muốn biết."

Diêm Dụ thấp giọng cười, nếu cô không muốn nghe thì anh sẽ không nói.

Có lẽ cô rất ghét thứ đồ vật này, bởi lẽ nó đã đem tới không ít phiền phức cho cô.

Và anh cũng vậy, anh chẳng hề thích nó chút nào.

Một củ khoai lang nóng bỏng chỉ tổ làm thương hại đến người khác, cho nên, nó nhất định phải được xử lý triệt để...

Tròng mắt Diêm Dụ phát ra tia u tối, anh xoay cô về phía mình, hôn lên cánh môi thơm mềm của cô vài giây rồi mới lưu luyến buông ra, từng câu từng chữ chứa đựng kiên định và trang trọng: "Anh sẽ chịu trách nhiệm!"

"Hửm?" Quận Hy Ca mê man thốt lên.

Diêm Dụ xoa đầu cô, lộ ra nụ cười thật tâm: "Anh sẽ chịu trách nhiệm cho cuộc đời em, vì vậy, hãy yên tâm phó thác tất cả cho anh, có được không bảo bối?"

Quận Hy Ca cụp mắt: "Nếu anh có thể bảo vệ ba mẹ em khỏi sự đe dọa của thế lực kia, coi như anh đã thành công qua ải."

"Vậy bây giờ anh chưa qua ải à?"

"Bao giờ có được thân thể em, khi ấy anh mới được tính là qua ải."

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải là em tự nguyện."

Mà sự tự nguyện này lại dựa trên việc anh có thể bảo vệ ba mẹ cô không? Trước kia thì không sao, nhưng giờ quan hệ giữa hai người đã khác, nên việc này...!chắc cũng nằm trong bốn phận của một người con rể chứ nhỉ?

"Ồ, được rồi..."

Diêm Dụ biết rõ thế lực đang đe dọa gia đình cô, và đó không ai khác chính là những kẻ thèm khát khối tài sản khổng lồ được cất giấu trong ngân hàng, mà trước đó Quận Hy Ca lại là người nắm giữ chúng, cho nên bọn họ mới nhắm vào cô.

Chỉ cần lấy được chiếc bật lửa này thì đồng nghĩa với việc bọn họ sẽ có được không ít lợi lộc, bởi vì thực chất chiếc bật lửa là một chìa khóa vàng để mở tủ ngân hàng.

Suy xét trên nhiều phương diện, sự an nguy của ba mẹ Quận Hy Ca có liên quan gián tiếp đến anh.

Vì thế, anh phải bảo vệ họ thật chu toàn, bằng không anh sẽ cảm thấy cắn rứt lương tâm.

...

Chớp mắt đã đến cuối tuần, suối nước nóng Ngân Sơn đông nghìn nghịt khách.

Toàn thể nhân viên trong Diêm thị được chia thành các đội ngũ nhỏ, vali lớn vali bé kéo nhau vào khách sạn.

Bọn họ sẽ có hai ngày vui chơi tùy ý ở đây, thật phải cảm ơn vị Phó tổng Diêm Lãnh.

Bầu trời trong xanh không một gợn mây, Diêm Lãnh quần hoa áo hoa mát mẻ, phong cách đặc biệt sến súa.

Quận Hy Ca an tĩnh dùng bữa sáng, Diêm Dụ ở bên cạnh chuyên chú bóc vỏ tôm cho cô, cực kì có dáng vẻ của một thê nô chính hiệu. Diêm Lãnh nhìn hai vợ chồng tình mặn ý nồng, hừ hừ mũi.

"Anh hai, chị dâu, các người không yêu thương động vật nhỏ gì cả.

Em giận hai người!"

Dứt lời, Diêm Lãnh phồng má quay mặt sang chỗ khác, ngay cả bữa sáng cũng bỏ dở luôn.

Không có ai bóc tôm cho hấn, hấn không thèm ăn.

Bấy giờ, Quận Hy Ca chỉ lạnh nhạt liếc xéo hấn, cô nhếch môi: "Em mà là động vật nhỏ à?"

Lớn như cái thùng rồi, nhỏ chỗ nào chứ?

"Em vẫn chưa có người yêu, cho nên em chính là động vật nhỏ.

Hai người không nên ức hiếp em như thế..."

Diêm Dụ lãnh đạm đá hấn, anh cười trên nỗi đau của người khác:

"Vậy thì mau kiếm người yêu đi, em còn kêu cái gì?"

Nhắc đến đây, Diêm Lãnh liền ỉu xìu như bánh đa ngâm nước.

Hấn gục mặt xuống bàn, giọng chán chường, đáng thương: "Nhưng người ta không đổ thì em biết phải làm sao?"

Diêm Dụ: "Nên xem lại bản thân."

Diêm Lãnh tức khắc giãy nảy lên: "Bản thân em thì có vấn đề gì chứ?! Chân dài, eo hẹp, muốn vốn liếng có vốn liếng, muốn sắc đẹp có sắc đẹp, còn thiếu cái gì đâu?"

Tại sao vẫn có người không chú ý đến hắn?

"Em có vốn liếng?" Diêm Dụ nhíu mày quan sát em trai mình một lượt, cười cười.

"Một chút ít này không đủ so sánh với anh."

"A!" Diêm Lãnh đứng phắt dậy, không hiểu sao da mặt hơi đỏ, hắn gầm gừ: "Chị dâu, chị xem kìa, anh hai tự mãn đến đáng ghét! Nếu chị còn không quản, anh ấy sẽ leo lên đầu lên cổ chị ngồi đó!"

Quận Hy Ca bình tĩnh đến đáng sợ, "Có thể thử." Cô nhìn Diêm Dụ, cười nhẹ, "Nhưng phải xem anh có dám không?"

"..."

Diêm Dụ quả thực không dám, anh nuốt nước miếng, leo lên đầu lên cổ Quận Hy Ca trừ phi là muốn chết.

Quá nguy hiểm, không biết chừng anh sẽ bị cô đá ra khỏi cửa lúc nào không hay.

Anh lờm Diêm Lãnh, tiếp tục bóc tôm ninh nọt lấy lòng người đẹp.

Biết đâu cô sẽ vì mấy câu nói vu vơ của Diêm Lãnh mà phật lòng, lúc ấy, người khổ sở chính là anh.

Khó khăn lắm mới có thể khiến cô thừa nhận thích anh, mọi chuyện không thể công cốc được.

Nghĩ vậy, Diêm Dụ liền kín đáo nháy mắt với em trai một cái, ý bảo hắn hãy mau chóng ra ngoài.

Diêm Lãnh bĩu môi, hắn cười toe, rướn cổ nói bằng khẩu hình: Em phát hiện anh là người sợ vợ, em đi mách ông nhé?

Sắc mặt Diêm Dụ đen thui, anh hít sâu, không thèm chấp nhặt với hắn.

Sợ vợ cũng là một loại niềm vui, anh tự cổ vũ mình..

Chương 43: 43: Hôn Khấp Nơi H

9h sáng, suối nước nóng Ngân Sơn đã được mở cửa.

Nhìn từ xa, những luồng hơi khói bốc lên nghi ngút, tạo nên cảnh tượng mờ mờ ảo ảo như chốn bồng lai tiên cảnh. Trong một không gian khép kín, Quận Hy Ca đang quấn khăn tắm ngâm mình, phân nửa thân thể nổi nà chìm sâu trong nước.

Diêm Dụ ngồi bên cạnh cô, thoải mái tựa lưng vào một tảng đá.

Hai tay anh gối ra sau đầu, ngắm nhìn cô, hầu kết thi thoảng khẽ trượt một cái.

Bắt gặp ánh mắt nóng bỏng này, Quận Hy Ca cũng không hề ngại, thậm chí trong lòng còn nảy sinh một chút ác ý.

Khóe môi nhếch lên nụ cười gian tà, cô như lướt mảy nhìn anh, vẻ mặt tựa như đang thưởng thức một món đồ quý giá. Diêm Dụ không khỏi rùng mình, có lẽ đây là lần đầu tiên Quận Hy Ca nhìn anh như vậy.

Những giọt nước nhỏ trượt dài trên khuôn mặt phấn nộn tinh xảo, sau đó đọng thành từng giọt, từng giọt nơi chiếc cằm gợi cảm, người đàn ông không khỏi nhìn đến hồn xiêu phách lạc. Qua một lát, Diêm Dụ kìm lòng không động, anh đưa tay bóp chặt cằm cô, nhẹ nhàng xoay trái xoay phải.

Quận Hy Ca thuận thế ôm lấy thắt lưng anh, xuôi theo làn nước, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Vòm ngực săn chắc mà quyến rũ hiện lên ngay trước mắt, không biết lấy dũng khí từ đâu ra, Quận Hy Ca bỗng cúi đầu hôn lên ngực anh, chậm rãi dùng đầu ngón tay mơn man từ trên yếm hầu xuống dưới tận rốn.

Ý tứ trêu đùa hết sức rõ ràng, Diêm Dụ có ngu mới không hiểu cô muốn làm gì.

"Em..."

Đôi đồng tử đen láy phút chốc sẫm lại với tốc độ chóng mặt, Diêm Dụ gần như phát hoảng, vội vàng bắt lấy cánh tay đang làm càn của cô.

Trong mắt anh lóe lên một tia cảnh cáo, tuy nhiên giọng điệu lại rất hòa hoãn: "Đừng náo!"

"Em náo lúc nào chứ?" Quận Hy Ca bày ra vẻ mặt vô tội, cô áp má vào ngực anh, bàn tay hư hồng men theo tuyến nhân ngư mê người, không chút kiêng kỵ chạm vào nơi tư m@t nóng rục.

Thân thể Diêm Dụ lúc này vô cùng nhạy cảm, hai chân anh run rẩy, ánh mắt ngập tràn nguy hiểm.

Chần chờ hai giây, anh nghiêng răng nghiêng lợi, kế tiếp là đê ngựa cô ra, cúi đầu ngậm lấy cánh môi căng mọng, đoạn ra sức day m*t.

Quận Hy Ca ban đầu còn có chút sửng sờ, trở tay không kịp, nhưng rất nhanh liền nhiệt tình nghênh hợp nụ hôn che trời lấp đất này.

Chiếc lưỡi của anh vượt mọi vật cản tiến vào bên trong, điên cuồng càn quấy khoang miệng như muốn hút hết toàn bộ mật ngọt.

Nhân lúc hít thở, Diêm Dụ hé môi nói: "Là em khiêu khích anh...!tiểu yêu tinh!"

Quận Hy Ca luồn tay vào tóc anh, không buồn đáp.

Hai người càng hôn càng thêm sâu, nụ hôn dây dưa từ bờ bên này sang bờ bên kia, kéo theo vô số sợi chỉ bạc ám muội.

Cụng trán vào nhau, hai người mãn nguyện th ở dốc, hơi thở cháy bỏng dường như mang theo tư vị ngọt ngào của đối phương.

Nhìn lồ ng ngực Quận Hy Ca phập phồng bất định, sự thỏa mãn nhỏ nhoi như đốm lửa nhen nhóm nơi đáy lòng Diêm Dụ.

Anh bất chợt vén tóc cô ra, dùng tay còn lại giặt khăn tắm xuống.

Xuân quang đẹp để thơ mộng đập vào mắt không chút che giấu, Diêm Dụ suýt nữa xị máu mũi.

Hai gò bồng đ ảo căng tròn đụng vào cơ bụng của anh, một dòng điện không tên lập tức đánh lên thần kinh, xuyên qua đại não truyền xuống dưới rốn, người đàn ông khẽ rên, hai mắt bất giác căng ra. Quận Hy Ca ngược đôi mắt lấp lánh sương mù nhìn anh, bàn tay véo lấy má anh, ngữ khí cực kì không đứng đắn: "Muốn làm gì?" "L@m tình...!có thể không?" Hốc mắt Diêm Dụ hơi đỏ, ẩn sâu bên trong là thứ d*c vọng nguyên thủy nhất mà cũng đen tối nhất, nó đang không ngừng thôi thúc anh khiến anh bật thốt thành lời. Quận Hy Ca bá vào vai anh, đôi môi hồng nhuận đặt lên cằm cổ gân guốc, dần dần di chuyển theo một quỹ đạo không ổn định, hết gặm nhấm xương quai xanh rồi lại đến cơ ngực nóng bỏng.

Một đường hôn xuống dưới, cô vô tình hay cố ý đều dùng đầu lưỡi vẽ vờ, trêu chọc thú tính trong người anh.

"Hy Ca, em...!thật sự muốn làm sao?" Diêm Dụ nhọc nhằn rít một hơi dài, giờ phút này lý trí đã hoàn toàn bị đánh sục, máu huyết trong người trỗi dậy, lan ra mọi góc ngách, kêu gào đòi hỏi cần được giải phóng.

Mà cô gái trước mặt anh bây giờ lại chính là thứ thuốc giải hữu hiệu nhất.

Sắc mặt Quận Hy Ca đỏ ửng như trái đào chín, làn da trắng sứ cũng vì tình d*c mà trở nên phớt hồng, dáng vẻ có sức dụ hoặc rất lớn.

Cô cắn vào môi anh, khẽ hừ: "Lắm lời!"

Diêm Dụ hung hăng m*t chặt môi cô, bàn tay to lớn đặt lên bầu ngực mềm mại, trước sự thách thức của cô, anh giương lên nụ cười mỉa mai, ánh mắt thâm thúy: "Là chính miệng em nói ra đấy nhé!"

Cơ thể Quận Hy Ca phát run, Diêm Dụ cũng không khác cô là bao, cảm giác lần đầu được nếm vị trái cấm khiến nội tâm hai người kích động, không muốn chậm trễ mà phá băng mọi rào cản tiến vào bên trong đối phương.

"Ừm...!Dụ..."

Diêm Dụ nhe răng m*t lấy đỉnh hồng, cái đầu vùi sâu vào bộ ngực sữa, tham lam hít hà hương thơm nồng nàn từ tấc da tấc thịt của cô gái.

Tất cả mọi thứ của cô đều phơi bày trước mắt anh, như một bữa tiệc khêu gợi cất tiếng mời gọi, sẵn sàng chờ đợi anh gia nhập và thưởng thức.

Hôn lên cái ót thơm mềm, vuốt ve tấm lưng thanh mảnh, Diêm Dụ ôm siết cô vào lòng, sít sao không một khe hở.

Thân thể hai người dập dềnh trong sóng nước, không khí gợi tình lan tràn.

Quận Hy Ca bật ra tiếng rên nhỏ vụn, dưới sự đùa bỡn của anh, chẳng mấy chốc cô đã mềm nhũn như nước.

Diêm Dụ nghĩ Quận Hy Ca quả thật bạo gan, phảng phất đâu đó còn có nét bá đạo.

Mặt này của cô đến tận bây giờ anh mới được chứng kiến, ngực trái bồi hồi không thôi.

Bàn tay to lớn của anh nâng chân cô lên, quấn vào hai bên thắt lưng, tay kia cũng không nhàn rỗi, mò vào đùi trong trơn mịn, ra sức xoa xoa vuốt vuốt.

Cảm giác mê hồn như sờ vào lụa thượng hạng khiến cho mãnh thú dưới bụng Diêm Dụ nhanh chóng phát cao đầu, tỏa ra sức nóng mãnh liệt tưởng chừng như có thể đốt cháy tất thảy.

Quận Hy Ca ngửa cổ ra sau, dẫu cho hai chân đã mất đi tri giác nhưng vẫn không làm nao núng lửa nóng cuộn cuộn đang bốc trong người.

Cô vô thức hòa theo mọi động tác của anh, giờ đây, trong trí óc chỉ còn lại sự đắm chìm, đê mê không lối thoát, lý trí đều bị quẳng xa tận chín tầng mây.

Ngay khi Diêm Dụ đã chuẩn bị tinh thần, khoảnh khắc phân thân cương mãnh đặt nơi cửa mình thần bí, không hiểu vì sao bỗng nhiên lại bị lý trí cưỡng ép dừng lại.

Anh dẫn xuống d*o vọng sục sôi, dùng hai tay bưng mặt cô, mi mắt dính nước chớp nhẹ, giọng khàn đặc: "Anh sẽ làm em đau..."

Quận Hy Ca mê man gọi tên anh, khóe mắt cô phấp hồng, "Em không sợ."

Diêm Dụ cố lắc đầu nhằm khôi phục sự tỉnh táo, anh ôm hông cô, xốc cô lên cao, bước hai bước đặt cô ngồi trên tảng đá, đoạn dùng khăn tắm phủ lên người cô, vừa làm vừa thở hổn hển.

"Rốt cuộc anh có ý gì?" Quận Hy Ca nhíu mày, âm thanh trong trẻo chứa đựng tức giận.

"Hiện tại cơ thể em không được..."

Diêm Dụ duy trì một khoảng cách với cô, dịu giọng nói.

Không phải anh không muốn, thế nhưng nếu thực sự làm thì cơ thể cô sẽ rất nguy hại.

Đôi chân bị liệt có ảnh hưởng không nhỏ tới chức năng tình d*o, anh không hy vọng một bông hồng ướm át như cô sẽ vì mình mà hủy hoại.

Cô có thể không sợ, song anh thì khác.

Sức khỏe của cô được anh đặt lên hàng đầu, không gì quan trọng hơn cả! Dù anh có muốn đi chẳng nữa thì cũng phải nhịn, bắt buộc phải nhịn!

Quận Hy Ca biết anh lo lắng cho mình nhưng không làm sao nguôi giận được.

Cô đã mở cửa đến bước này rồi mà anh còn rút lui, tức chết cô mất

thôi.

Đúng là khúc gỗ ngu ngốc!

Vẻ mặt Quận Hy Ca trầm xuống, giọng cô cũng lạnh đi: "Vậy anh định nhịn hả?"

"..." Mặt Diêm Dụ căng ra, nắm đấm siết chặt thể hiện quyết tâm, "Nhịn.

Nhất định phải nhịn."

Quận Hy Ca khoanh tay cười, ánh mắt ý vị nhìn xuống phía dưới: "Nhịn nữa anh sẽ hỏng."

Không chỉ riêng anh mà cô cũng khó chịu, một khi lửa đã đốt lên rồi thì muốn dập tắt cũng khó.

Diêm Dụ nhăn mặt vì nín nhịn, đang lúc anh không biết làm gì thì Quận Hy Ca bỗng cúi người, dùng tay chạm vào nơi nóng hổi của anh, mặt vẫn không đổi sắc.

"Em giúp anh." Quận Hy Ca bình tĩnh đưa ra đề nghị.

Vành tai Diêm Dụ hồng hồng, tay của cô...!thật mềm, sự chuyển động khiến anh bất giác thở ra một hơi sung sướng.

Anh đặt tay lên vai cô, nói: "Vậy thì nhờ em, bảo bối."

Quận Hy Ca chỉ nhếch môi cười nhạt, đôi mắt ngập tràn chuyên chú....

Chương 44: 44: Cho Dù Có Quên Đi Chẳng Nữa Anh Cũng Nhất Quyết Bám Lấy Em

Xong việc, Diêm Dụ liền dùng khăn tắm bọc cô vào trong, anh bọc từ trên xuống dưới, kín mít như đi thị tắm.

Ánh mắt người đàn ông ẩn chứa súng nịch, vẻ đ ông tình dường như vẫn chưa kịp tan, trên cổ để lộ mấy dấu hồng nhạt cực kì đáng nghi. Anh bế ngang cô lên, Quận Hy Ca nghĩ anh làm vậy thật chẳng khác nào gián tiếp nói cho người khác biết, rằng bọn họ vừa mới ở trong này cùng nhau làm chuyện xấu xa.

Nghĩ là nghĩ như vậy, có điều cô cũng chẳng nói ra.

Thôi thì cứ mặc kệ anh!

"Bảo bối thật lợi hại, về sau sẽ có khen thưởng."

Diêm Dụ cười típ mắt hôn lên chóp mũi cô, giọng nói mang theo thành kính và yêu chiều.

Hôm nay đã ủy khuất cô, sau này anh sẽ tận lực bù đắp.

"Ồ..." Quận Hy Ca nhàn nhạt gật đầu, cô úp mặt vào ngực anh, mắt khép hờ: "Khen thưởng như thế nào?"

"Ừm...!tạm thời anh chưa nghĩ ra."

Quận Hy Ca cười sâu xa: "Vậy phần thưởng này phải để cho em quyết định." Chặng lại một lúc, cô đột nhiên mở mắt nhìn anh, chuyển chủ đề: "Em là người thứ mấy?"

Sống lưng Diêm Dụ lạnh toát trong nháy mắt, hàng chân mày rậm đen khế cau.

Ý của cô là gì? Chẳng lẽ cô muốn hỏi, cô là người phụ nữ thứ mấy của anh?

Trán Diêm Dụ nổi đầy gân xanh, sau một hồi im lặng, anh thầm thờ dài, ngữ điệu trầm ấm, êm tai: "Nói thật với em, từ trước đến nay anh chưa từng qua lại với bất kì người phụ nữ nào cả."

Em...!là người đầu tiên, cũng là người duy nhất được tiếp xúc với thân thể của anh!"

Một cây cải già khộm 30 tuổi đầu vẫn còn là trai tân, nói không ngoa nhưng Diêm Dụ chính là kiểu người liều chết thủ thân như ngọc.

Ăn chay bao nhiêu năm mà anh cũng có thể chịu được, không biết sức chịu đựng của anh lớn hay là còn có lý do nào khác.

Nhưng dù sao thì sự trong trắng của anh cũng đã rơi vào tay cô rồi, người phụ nữ này là của anh, chỉ có thể là của anh mà thôi! Khóe môi Diêm Dụ dâng lên nụ cười tự đắc, tâm tình hết sức sáng khoái.

Quận Hy Ca có vẻ không tin cho lắm, cô hung dữ liếc anh một cái, môi nhỏ mím lại đầy suy tư.

Có quý mới tin lời anh nói, rõ ràng anh đang nói dối để lấy lòng cô... Bất gặp tia thất vọng lóe lên trong mắt cô, thâm tâm Diêm Dụ vô cùng bất lực.

Anh khẳng định lại một lần nữa, chắc nịch: "Anh lừa em làm gì? Những tin đồn mà em biết, hết thảy đều là giả, chỉ có tình yêu anh dành cho em mới là thật."

"Tin anh một lần, nếu như anh nói dối..." Quận Hy Ca nheo mắt, ý cười lạnh lẽo thấu xương, "Thì đừng trách em vô tình!"

Diêm Dụ nuốt khan một ngụm nước bọt.

...

Về phòng, hai người thống nhất gọi đồ dùng bữa trưa.

Quận Hy Ca ăn không nhiều lắm, bụng dạ có vẻ không tốt, chốc chốc lại đưa tay xoa nhẹ một cái.

Diêm Dụ tinh ý phát hiện ra, bàn tay to lớn mang theo hơi ấm đặt lên bụng cô, khẽ khàng hỏi: "Khó chịu à?"

"Một chút." Quận Hy Ca gật gù, cô véo tay anh, đoạn trừng mắt: "Tất cả là tại anh, sáng ngày bóc cho em nhiều tôm như vậy."

Báo hại cô no muốn nổ bụng, bây giờ thì hay rồi, chuyện gì đến thì cũng sẽ đến...

Diêm Dụ bày ra bộ mặt hối lỗi, anh đứng dậy lấy thuốc tiêu hóa trong tủ ra, lại rót một cốc nước ấm, sau đó cẩn thận đưa cho cô.

Lúc ấy anh cũng không có nghĩ nhiều, đây quả thật là sai sót của anh, phải rút kinh nghiệm mới được.

Anh thở hắt ra một hơi, tự gõ vào trán mình.

Sao anh lại quên mất Quận Hy Ca chính là kiểu người không thích lãng phí? Nhưng...!cô cũng không hề nói với anh rằng cô no rồi, điều này làm anh hơi buồn.

Dường như cô vẫn chưa thực sự mở lòng với anh.

Diêm Dụ không khỏi suy nghĩ lung tung, anh bao giờ cũng lo xa hơn người khác.

Tình yêu có thể bắt đầu từ những cái nhỏ nhất, đương nhiên, nó cũng có thể tan vỡ vì những cái nhỏ nhất, chẳng hạn như vấn đề cơm, áo, gạo, tiền, lời ăn tiếng nói hằng ngày,...!Điều này phụ thuộc vào cách cư xử của mỗi người.

Diêm Dụ đã qua cái tuổi tình yêu ngây thơ, không vụ lợi, tâm hồn cũng đã sớm chai sạn.

Tuy nhiên, anh thấy lớn tuổi không đồng nghĩa với việc không biết yêu đương.

Chẳng phải các cụ thường nói "Giờ càng già càng cay" sao? Cho nên, nhất định sẽ có ngày anh khiến người phụ nữ này toàn tâm, toàn ý yêu anh, trong mắt cũng chỉ có anh! Và anh hy vọng, cô sẽ sẵn sàng chia sẻ tâm tư của mình với anh, chứ không phải như lúc này...

Diêm Dụ biết mình ích kỷ, thế nhưng liệu có mấy ai lại không ích kỷ khi yêu? Và lại, tình yêu vốn là thứ không thể san sẻ, chung đụng.

Yêu càng sâu thì sự chiếm hữu càng lớn.

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Câu nói của Quận Hy Ca cắt đứt suy nghĩ miên man của anh.

Diêm Dụ đón lấy cốc nước trống từ tay cô, khéo léo đỡ cô nằm xuống giường, tươi cười nói: "Nghĩ về em chứ còn nghĩ gì?"

Người ta thì nào nề vì tiền, còn anh thì nào nề vì cô! Nhiều khi anh tự hỏi, tại sao bỗng dưng anh lại va vào tình yêu kia chứ? Va đến phát ngốc luôn rồi!

"Nghĩ vừa thôi, nếu không về già anh sẽ mắc bệnh đãng trí." Quận Hy Ca vè mặt nghiêm túc.

"Đãng trí thì đã có em nuôi mà."

Quận Hy Ca sờ nhẹ lên vết thương trên mặt anh, ánh mắt có chút ảm đạm: "Anh biết đãng trí là gì không? Là sẽ quên mất bản thân đã từng yêu ai, thương ai, đã từng đau lòng vì ai...!là sẽ quên mất sự tồn tại của những người quan trọng..."

"Sẽ không." Diêm Dụ vừa nói vừa đắp chăn cho cô.

"Mà cho dù có quên đi chẳng nữa, anh cũng nhất quyết bám lấy em, ai bảo em xinh đẹp như vậy? Lúc đó, em đừng có ghét bỏ anh rồi chê anh phiền phức nhé?"

Quận Hy Ca không nói nữa, nhẹ nhàng khép mi mắt.

Ở một góc độ người đàn ông không nhìn thấy, nụ cười hạnh phúc thoáng dâng trào.

Bởi vì cơ thể có chút mệt mỏi, cho nên toàn bộ thời gian còn lại trong ngày, Quận Hy Ca đều dùng để ngủ.

Diêm Dụ kẹp lấy chân cô, cánh tay vắt ngang eo không rời lỏng, ngay cả khi ngủ, anh cũng tranh thủ chiếm tiện nghi, bàn tay còn không ngừng sờ loạn..

Chương 45: 45: Cô Đa Nghi Cô Nhỏ Mọn

Khi mặt trời đỏ rực khuất dạng sau những tán cây rậm rạp, xuyên qua cửa kính trong suốt, ánh hoàng hôn như tấm lụa mỏng thanh thoát của người con gái, nhẹ nhàng trải lên hai thân ảnh quấn quýt trên giường.

Đồng hồ trên tường tích tắc vài tiếng êm tai, Quận Hy Ca là bị hôn tỉnh.

Bấy giờ, ý thức còn chưa kịp lấy lại, cho nên, cô chỉ mơ hồ cảm thấy nghẹt thở, khoe môi ẩm ướt và ấm nóng, toàn bộ hô hấp dường như đang bị ai đó điên cuồng mà nuốt lấy.

Vội vã nâng mắt lên nhìn, ngay lập tức, đập vào mắt cô là gương mặt đàn ông với những nét cương nghị, hà khắc.

Không còn sự lưu manh như mọi khi vẫn thường biểu lộ, cũng không còn sự dịu dàng hay ánh mắt đượm tình khi nhìn cô, giây phút này, ở Diêm Dụ toát lên khí chất rất đối trướng thành.

Trong lòng vô thức thốt lên, tại sao trên đời lại có người đẹp như vậy chứ?

Ngơ ngẩn đôi chút, rốt cuộc Quận Hy Ca cũng giật mình bừng tỉnh, lúc này mới nhớ ra là phải phản kháng.

"Ừm..." Cô trợn mắt, mỗi lần muốn mở miệng hỏi thì lại bị chiếc lưới của anh chặn lại.

Bất lực, cô vùng vẫy muốn thoát ra, thế nhưng người đàn ông nào đó không nghe, cứ nhiên cưỡng đoạt cánh môi cô.

Không biết qua bao lâu, Diêm Dụ mới chịu dừng lại, tha cho cô.

Cả hai đồng thời thở hổn hển, Quận Hy Ca đưa ánh mắt mơ màng nhìn anh, hờn dỗi cắn vào tay anh một cái.

Diêm Dụ bị đau mà còn thấy thích, anh vui vẻ xoa xoa tay, khí chất lưu manh chính thức khôi phục.

Đôi đồng tử đen láy tỏa ra tia sáng lấp lánh, anh ôm lấy mặt cô, giọng điệu không che giấu được háo hức: "Hy Ca!"

"Ừ." Quận Hy Ca hờ hững đáp lời.

Cô thường xuyên lạnh nhạt như vậy, Diêm Dụ cũng không nghĩ nhiều.

Anh nói thẳng ra suy nghĩ của mình: "Anh muốn đi xem phim."

"TV ở ngoài kia, anh có thể xem tùy lúc."

"..." Về mặt Diêm Dụ bất đắc dĩ, thậm chí cô không hiểu phong tình, anh kiên nhẫn giải thích: "Là xem phim ở rạp chiếu phim, không phải là ở đây."

Quận Hy Ca dùng tay đẩy anh ra, cô lười biếng nằm bò trên giường, hoàn toàn không muốn động đậy.

Sau một phen vận động mạnh lúc xế trưa, cô đã mệt lả cả ra, thể lực cũng hao hụt.

Đã không được lợi gì thì thôi, còn phải bỏ thời gian giúp Diêm Dụ giải quyết nữa chứ.

Cô thấy bản thân quá mức thiệt thòi.

Nhưng biết làm sao được, lừa là do cô châm.

Dựa vào bản tính trời sinh quyết đoán, không giống như những cô gái khác, Quận Hy Ca không hề ngại ngùng trong việc quan hệ thể xác, lại càng không nuối tiếc khi phải trao thân mình cho anh.

Tất thảy đều là do cô chủ động, là do cô muốn, từ đầu chí cuối, anh không ép buộc cô, thậm chí còn từ chối...! Thử hỏi có kẻ nào đã vác súng ra trận mà còn ngậm ngùi thu về hay không? Không có, chỉ có

tên gốc Diêm Dụ đó thôi.

Hể nhớ lại là Quận Hy Ca lại thấy tức, bây giờ cô chỉ muốn làm lơ anh!

Diêm Dụ ngược lại không bỏ cuộc, anh híp đôi mắt tinh ranh lại, cười thâm.

Mềm mỏng không được thì anh dùng cách khác.

Nhân lúc cô không phòng bị, anh như con báo to khỏe bất chợt vồ tới, cánh tay rắn rỏi thoát một cái giữ chặt hông cô, hai gối quỳ xuống làm điểm tựa, nhanh chóng ôm cô đứng dậy.

Rời giường, hướng thẳng về phía phòng tắm.

"Buông em ra, đã bảo là không đi mà! Á...!Diêm Dụ!"

Quận Hy Ca hét toáng lên, sắc mặt lạnh lùng đã có chút đỏ, cô liên tục dồn sức đấm vào vai anh, nhưng vô dụng.

Diêm Dụ nhấp nhấp môi, một tia nguy hiểm lóe lên nơi đáy mắt.

Anh dừng bước chân, không nói hai lời liền há miệng cắn vào khuôn ngực của cô, còn ác ý day day nhẹ.

Cách một lớp áo mỏng, anh vẫn có thể cảm nhận được sự đầy đặn, mềm mại này.

Thật khiến anh mê mẩn! Cố đ ề xuống phản ứng của thân thể, anh ngửa cổ, nghiêm nghị nói: "Nghe lời."

"Anh...!anh..."

Lấp bắp nửa ngày không nên lời, Quận Hy Ca triệt để câm lặng.

Bởi vì cả kinh trước hành động lỗ m ăng của anh, cô chỉ có thể quần bách mà c ắn môi dưới.

Hình như...!cô vừa mới phát hiện một mặt khác của anh, rõ ràng là hung dữ hơn mọi khi rất nhiều.

"Bảo bối, nếu lần sau em còn không nghe lời, anh sẽ lại làm như lúc này.

Có muốn không nào, hửm?"

Diêm Dụ dùng ngữ khí trầm khàn nói với cô, anh nở nụ cười hiền từ, tuy nhiên từng câu từng chữ lại sắc mùi uy hiếp.

Quận Hy Ca quả thực là bị dọa sợ, ngoan ngoãn ôm chặt lấy anh, nào còn dám phá phách nữa chứ.

Cẩn thận ngẫm lại một lượt, người đàn ông này không chỉ vô sỉ, tự luyến mà dường như còn có một chút xảo quyệt, âm trầm, giấu rất kĩ.

Không biết cô có cảm nhận sai không, nhưng ánh mắt vừa rồi của anh mang theo cứng rắn cùng áp bức, nó khiến cô không tự chủ được chùn bước.

Một suy nghĩ đáng sợ chợt nảy lên trong đầu, có khi nào những biểu hiện trước đó của anh đều chỉ là giả? Chờ cô vào phòng rồi, anh mới lộ ra mặt thật của lão cáo già lưu manh, sau đó ngày ngày thỏa sức khi dễ cô, ức hiếp cô? Mà anh đối với cô sở dĩ chỉ là hứng thú nhất thời, cũng chẳng có cái gì gọi là tình yêu bất diệt...

Nghĩ đến đây, một cổ máu nóng không báo trước liền xộc thẳng lên não.

Quận Hy Ca không khống chế được hành động của mình, ra tay tàn nhẫn.

Diêm Dụ bị cô đẩy, hai người ngã xuống đất, "rầm" một tiếng nặng nề.

"Hy Ca..."

Diêm Dụ nhăn nhó kêu lên, thâm tâm cảm thấy khó hiểu.

Cô lại làm sao vậy? Không phải vì lời nói ban nãy của anh mà giận chứ?!

Quả nhiên, Quận Hy Ca từ trên người anh đã ngóc đầu dậy lúc nào, cô mạnh mẽ túm lấy cổ áo anh, trong mắt ánh lên sự quyết liệt, không chờ được mà vặn hỏi: "Khai thật đi, có phải anh đang lừa dối em không?!"

Trong đầu Diêm Dụ hiện lên mấy dấu chấm hỏi to đùng.

Anh lừa cô cái gì?

Cười khổ, anh ngờ ngác cất giọng: "Không phải trước đó chúng ta vẫn tốt sao? Em lại suy nghĩ linh tinh gì rồi?"

Lông mày xinh đẹp phút chốc nhíu lại, Quận Hy Ca chậm rãi lên tiếng: "Anh tiếp cận em."

"Anh thừa nhận, đúng là anh có tiếp cận em."

Quận Hy Ca giận dữ, "Diêm Dụ, nhất định là anh đang nghĩ sau này sẽ khi dễ em phải không?! Anh không yêu em?"

Lời vừa ra, Quận Hy Ca bỗng nhiên bị anh lật ngửa xuống sàn.

Người đàn ông chống tay áp sát cô, toàn thân tỏa ra hơi nóng.

Qua một lát, đôi môi mỏng khế nhếch: "Có trời đất chứng giám, anh thực sự, thực sự yêu em, tại sao em vẫn không chịu tin? Còn về khi dễ...!anh khi dễ em lúc nào chứ?"

Không khí bị bao trùm bởi sự ngọt ngào, Quận Hy Ca nhìn sâu vào mắt anh, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Hàng mi cong vút sụp xuống, cô nhỏ giọng: "Xin lỗi, nhưng em là người đa nghi."

Cô đa nghi, cô nhỏ mọn, cô...!xấu xa như vậy đấy! Nửa năm không thể đi lại cộng với những biến cố không ngừng ập tới đã dưỡng nên tính cách này của cô.

Quận Hy Ca cười tự giễu, bản thân tồi tệ thì lấy đâu ra tư cách đòi hỏi người khác phải tốt với mình? Điểm yếu của con người chính là mơ mộng hão huyền, có lẽ đã đến lúc cô nên tỉnh ngộ.

Mi tâm Diêm Dụ cau chặt, trong mắt tràn ngập đau lòng.

Anh hôn lên trán cô, cổ họng đắng ngắt: "Em không có lỗi, lỗi là ở anh..."

Vì anh suy nghĩ không thấu đáo nên không thể đem lại cảm giác an toàn cho cô.

Quận Hy Ca nghi ngờ cũng là điều dễ hiểu.

Càng nghĩ anh lại càng tự trách mình nhiều hơn.

Diêm Dụ rất thương cô gái này, ấm ức phần đời còn lại, anh hận không thể xòe ra đôi cánh, một mình chấn hết giúp cô.

Nhưng anh không phải thần tiên, có những việc anh vĩnh viễn không làm được...

Quận Hy Ca lặng lẽ nghe anh tiếp, thâm tâm như có tảng đá nặng trĩu chèn ép: "Hy Ca, xin em...!xin em hãy cho anh một cơ hội, hãy tin tưởng anh dù chỉ một lần, được không? Thời gian có thể minh chứng tình yêu của anh, em tuyệt đối sẽ không bao giờ hối hận.".

Chương 46: 46: Khi Dễ

Giọng nói mang theo ma lực từng chút, từng chút vỡ về những con sóng dữ đang trào dâng trong tâm hồn cô gái.

Một phút chầm chậm qua đi, hai người vẫn cứ nhìn nhau, không tiếng động mà giảng co, mâu thuẫn.

Thấy Quận Hy Ca không còn tỏ ra kháng cự nữa, Diêm Dụ liền âm thầm thở phào, vàng trán lấm tấm mồ hôi.

Anh rất sợ tiểu ác ma này giận, nếu mà cô giận thật rồi, chỉ e sẽ rất khó đỡ.

"Nào, anh đỡ em dậy..."

Diêm Dụ nén đau bế cô lên, đúng lúc này, Quận Hy Ca bỗng nhiên mở miệng: "Lúc này rõ ràng là anh khi dễ em, anh còn dám chối không?"

Yết hầu nhấp nhô hai cái, Diêm Dụ cười khan đáp: "Anh xin lỗi, lần sau anh sẽ không thế nữa."

Diêm Dụ thực sự hoài nghi bản thân đã rước về một vị tổ tông chứ không phải một người vợ.

Quận Hy Ca nào có dáng vẻ hiền lương thực đức, dịu dàng uyển chuyển chứ? Cô lúc nào cũng cứng nhắc, lạnh lùng, ít nói.

Mường tượng đến cảnh mỗi ngày phải quỳ bàn phím, anh lại không kiềm được run rẩy...

Có điều, chẳng phải chính dáng vẻ này của cô mới là con át chủ bài khiến anh xiêu lòng và gục ngã sao? Anh yêu cô cũng bởi vì cô không giống những người phụ nữ khác.

Cho nên, thực ra mỗi ngày phải quỳ bàn phím cũng không tệ như

anh nghĩ.

Khóe môi Diêm Dụ ẩn hiện nụ cười gian tà, sau này...!anh vẫn sẽ tiếp tục khi dễ cô!

Quận Hy Ca không hề hay biết ý nghĩ xấu xa trong lòng Diêm Dụ, hiện tại, cô chỉ quan tâm rằng anh rất nghe lời cô.

Điều đó cho thấy lời nói của cô cũng có trọng lượng, có thể là nó không được lâu, nhưng chí ít thì vài năm sau tình yêu của bọn họ vẫn còn nguyên vẹn không sút mẻ như thuở ban đầu...

Cô đã hạ quyết tâm vào cuộc hôn nhân này, vì vậy, bằng mọi giá cô phải khiến nó hạnh phúc.

Và bản thân cô chưa bao giờ đặt quá nhiều niềm tin vào Diêm Dụ, rằng anh sẽ mãi mãi yêu cô hay mãi mãi chung thủy với cô.

Con người ấy à, ai mà chẳng biết thề non hẹn biển, hứa xa hứa gần.

Nhưng liệu lời thề đó có thể đi cùng với tháng năm không, không ai biết trước được, cũng chẳng thể dự đoán.

Ngày hôm nay tươi đẹp nhưng chắc gì ngày mai đã tươi đẹp? Tương lai...!vô cùng vô tận lắm!

Trong lúc Quận Hy Ca còn đang mải mê suy nghĩ thì Diêm Dụ đã thả cô vào bồn tắm lớn rồi nhanh nhẹn xả nước nóng.

Bàn tay thô ráp thuần thực cởi bỏ từng lớp quần áo trên người cô, đến khi không còn lại gì anh mới hài lòng mỉm cười, phía sau lưng đã ướt đẫm vì căng thẳng.

Ánh mắt Diêm Dụ rà soát người cô một lượt.

Làn da trắng sáng, mềm mịn, bộ ngực vênh cao ngạo nghệ, vùng bụng rải rác dấu hôn, tất thảy đều là chiến tích do anh để lại.

Tiếc một điều, đến tận bây giờ anh vẫn chưa thể ăn cô vào bụng. Một cọng cỏ non mềm như vậy phô bày ngay trước mắt, đã thế còn

mang theo sắc thái mỉa mai hoặc khó cưỡng.

Cứ thử nghĩ mà xem, lực hấp dẫn quả thật rất lớn!

Diêm Dụ không tự chủ được mà vuốt ve cơ thể cô, anh buột miệng thốt lên: "Hy Ca."

Thanh âm cực kì dễ nghe, mơ hồ chứa đựng cảm dỗ.

Quận Hy Ca đưa mắt nhìn anh, lông mày đẹp nhíu thành một đường.

Thấy anh có vẻ không an phận, cô bèn hí hai con ngươi, đoạn hung dữ mở miệng: "Bỏ tay ra cho em!"

"Không bỏ."

Diêm Dụ cười hì hì sấn tới, bàn tay vẫn không ngừng chà sát cơ thể cô, thiếu chút nữa là ngã vào bồn tắm.

Anh hăng giọng, mặt không đổi sắc đem sữa tắm xoa khắp người cô, mỗi nơi đi qua còn cố ý nắn nắn vài cái.

Nhìn bộ dạng lưu manh còn tỏ ra đứng đắn này của anh, Quận Hy Ca nghiêng ê cả răng.

Nếu không phải cô đi đứng bất tiện, chắc chắn anh sẽ không có cơ hội làm vậy.

Đợi Quận Hy Ca tắm xong thì đã là chuyện của một tiếng sau.

Diêm Dụ rũ khăn lau người giúp cô, xong xuôi, anh bế cô đặt gọn lên giường.

Tranh thủ vùi đầu vào cổ cô hít sâu một cái, người đàn ông lộ ra nụ cười thèm đánh: "Thật thơm!"

Dứt lời, anh thầm nghĩ rằng lần sau mình sẽ lưu lại một ấn ký nhỏ trên đó, chẳng hạn như là một dấu cà chua bé bé xinh xinh đánh dấu chủ quyền...

Ý tưởng này thật tuyệt!

"..."

Hai má Quận Hy Ca hơi đỏ, cô lờm nguýt anh, hai tay nắm chặt khăn tắm: "Mau lấy quần áo cho em."

Diêm Dụ lục lọi tủ đồ, tầm nhìn khựng lại vài giây trên chiếc váy cổ vuông viền ren màu xanh, không chần chừ liền tháo nó ra.

Anh xoay người đưa nó cho cô, nói: "Em tự mặc đi, anh tắm đây."
Nói rồi, Diêm Dụ xoa đầu cô hết như xoa đầu cún con, còn nghiêm túc dặn dò thêm: "Đừng nhớ anh quá nhé!"

Kế tiếp liền chạy mất hút...

Quận Hy Ca cầm chiếc váy lên ngắm nghía, sắc mặt tức khắc đen sì.

Nhẹ giọng mắng một câu: "Ấu trĩ!"

Diêm Dụ chọn váy cổ rộng như vậy, rõ ràng là anh cố ý.

Mặc nó kiểu gì cũng để lộ mấy vết hôn trên vai, cô mím môi, định đổi sang chiếc khác, thế nhưng nhìn lên mới thấy anh đã khóa tủ lại rồi. Giờ phút này, Quận Hy Ca cảm thấy vừa vui vừa tức.

Cách hành xử của anh không khác gì một đứa trẻ con năm tuổi, chỉ cần để mắt đến cái gì là sẽ thẳng tay đánh dấu nó, sau đó vui vui về về nói cho người khác biết nó là của mình, đừng hòng ai tới tranh giành với anh...

Trông anh lớn như vậy thôi, chứ thực ra cũng chỉ là một đứa trẻ.

Quận Hy Ca lắc đầu, trên môi treo một nụ cười bất đắc dĩ.

Độ 6 rưỡi, mọi người đổ xô đi ăn tối.

Bên cạnh khu suối nước nóng cùng với khách sạn tiện ích, Ngân Sơn còn có cả cánh đồng hoa hướng dương bát ngát, khu vui chơi đa dạng và chuỗi nhà hàng hai sao Michelin.

Có thể cho nhân viên nghỉ dưỡng ở một nơi đắt đỏ như vậy, đủ để thấy tài lực của Tập đoàn Diêm thị giàu mạnh cỡ nào.

Hầu hết các bàn đều đã chật chỗ, những người đến sau đều phải xếp hàng chờ đợi, không một ai dám xô lấn, chen đẩy.

Quận Hy Ca ngồi ở góc bàn trong cùng cạnh cửa sổ, cô nghiêng đầu nhìn ra cảnh sắc lấp lánh bên ngoài, khóe miệng thường trực nụ cười rất nhẹ.

Một tay chống lên cằm, vẻ mặt suy tư nghĩ ngợi mà không phát hiện ra Diêm Dụ đang đứng bên cạnh.

Anh nhẹ nhàng đặt khay thức ăn xuống bàn, đoạn kéo ghế ra ngồi xuống.

Động tác này thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn si mê của phái nữ trong công ty, ai cũng mong mình là người được ngồi ăn tối với Tổng giám đốc.

Gõ nhẹ ngón tay xuống bàn, Diêm Dụ dịu giọng hỏi: "Nghĩ gì đấy?" Quận Hy Ca thu lại tầm mắt, khôi phục vẻ lạnh nhạt, cô đáp ngắn gọn: "Không có gì."

"Mau ăn khi còn nóng..." Diêm Dụ cũng không truy hỏi thêm, anh đẩy đĩa mì spaghetti bò băm về phía cô, dùng nĩa cuộn cuộn lại, tươi cười nói: "Há miệng ra nào."

Quận Hy Ca chau mày, không hiểu anh lại định giở trò gì.

Diêm Dụ không vui thúc giục: "Bảo bối, mọi người đang nhìn đấy." "Có gì đáng nhìn chứ?" Quận Hy Ca lầm bầm, vừa quay đầu đã thấy vô số ánh mắt đang tập trung trên người cô.

Đặc biệt là những phái nữ, có lẽ họ chỉ hận không thể nhào tới thay cô ăn sạch miếng mì.

Nhàn nhạt cụp mắt, Quận Hy Ca do dự một hồi, cuối cùng cũng chịu há miệng.

Diêm Dụ thuận thế đút cho cô, lại dùng chiếc nĩa ấy cuộn mì cho vào miệng mình.

Anh một miếng, cô một miếng, trong mắt người ngoài mới thật tình tứ làm sao.

"Đưa nĩa khác cho em!" Quận Hy Ca không nhin nổi nữa, cô hạ thấp giọng nói.

Ăn như vậy thật giống như đang trao đổi nước miếng, vô cùng kì quái.

"Không đưa."

"Lúc này anh đã hứa gì? Anh hứa không khi dễ em mà." Quận Hy Ca giận dữ, không khỏi có chút cao giọng.

Diêm Dụ cười híp mắt, ánh mắt anh vô tư: "Anh chỉ nói là không khi dễ em chứ có nói lúc nào cũng không khi dễ em đâu?"

Mà hành động này của anh bị tính là khi dễ à? Anh nghĩ mức độ sâu sắc nhất của khi dễ...!phải là ở trên giường chứ nhỉ?.

Chương 47: 47: Bóng Hình Người Phụ Nữ

Ngoài trời bỗng vang lên tiếng nổ đùng đùng, Quận Hy Ca cùng với Diêm Dụ theo bản năng nhú mày, sau đó đưa mắt sang nhìn.

Giây tiếp theo, đập vào mắt hai người là một màn pháo hoa rực rỡ sắc màu, từng chùm bùng tỏa thấp sáng cả mảng trời rộng.

"Anh hai, chị dâu!"

Âm thanh quen thuộc vọng đến, Diêm Lãnh hí hửng cầm chiếc máy ảnh trên tay, chộp đúng khoảnh khắc, "tách" một cái, lưu lại bức ảnh để đời.

Hắn chạy tới bên cạnh Diêm Dụ, nhanh nhẩu đưa máy ảnh cho anh xem.

Trong máy có mấy tấm hình chụp anh với Quận Hy Ca, tấm nào cũng sắc nét, rõ ràng.

Đang chăm chú xem lại không may nhấn vào nút lùi, máy ảnh tức thì trả về mấy tấm đã chụp từ lâu...

"Cái đó anh không được xem!"

Diêm Lãnh vội vã giằng lại, giọng to tới nỗi gần như tất cả mọi người trong nhà hàng ai cũng nghe thấy.

Hắn xấu hổ che mặt, mang tai hồng lên nhanh chóng.

Diêm Dụ sờ sờ sống mũi, ngoài mặt bình tĩnh vậy chứ thực chất trong lòng đang phá lên cười.

Anh đã nhìn thấy rồi, đó là hình ảnh chụp vội một cô gái.

Anh to gan đoán rằng cô gái này chính là người mà Diêm Lãnh

thường xuyên lái nhái với anh mỗi khi buồn chán.
Chút tâm tư nhỏ của hắn coi như đã bị ông anh này phát hiện.
Qua một lát trầm mặc, Diêm Dụ không hề vạch trần hay nhắc gì tới chuyện đó.

Anh nghiêm chỉnh nhắc mắt nhìn hắn, nói: "Nhớ gửi ảnh cho anh."
"Em biết rồi." Diêm Lãnh hậm hực rời đi, hai chân bịch bịch xuống sàn.

Quận Hy Ca hoàn hồn, liếc nhìn bóng lưng Diêm Lãnh chạy trốn, cô nghi hoặc nheo mắt.

Hai anh em nhà này lại làm sao vậy?

Cô uống một hớp nước chanh, vị chua khiến cô bất giác nhăn mày.

Thấy vậy, Diêm Dụ liền nhét một chiếc kẹo sữa vào tay cô, không nói không rằng chỉ nhoẻn miệng cười.

Mùi hương ngọt ngào, béo béo vấn vít nơi đầu mũi khiến lòng dạ cô xao xuyến.

Cất nó vào trong túi, Quận Hy Ca cũng không hỏi xem anh lấy từ đâu ra, chỉ thắc mắc: "Pháo hoa này là tác phẩm của anh?"

Diêm Dụ thành thành thật thật lắc đầu: "Anh còn lâu mới làm mấy trò sến súa như vậy."

Ngoài thằng nhóc kia ra thì còn ai trồng khoai đất này nữa?"

Chắc hẳn Diêm Lãnh lại nghe đâu đó rồi bày trò cho anh, hắn cũng thật có tâm.

Nhưng hắn không hiểu Quận Hy Ca, cô căn bản không thích những thứ ồn ào.

Cho nên, một màn vừa rồi có thể xem như công cốc.

"Cảm ơn hắn hộ em."

Quận Hy Ca tiếp tục dùng bữa, giữa hai người cũng không có nhiều chủ đề để nói, quanh đi quẩn lại chủ yếu vẫn là Diêm Dụ mở miệng, còn cô thỉnh thoảng mới đáp một câu.

Diêm Dụ đứng dậy đổi một cốc nước cho cô, bởi vì đông khách nên đồ ở đây đều phải tự mình phục vụ.

Trong lúc chờ máy rót đầy nước, trông mắt anh khẽ đảo xung quanh. Một người phụ nữ lướt nhanh qua người anh, Diêm Dụ chỉ kịp người thấy một cỗ mùi hương quen thuộc.

Anh giật mình, khi ngẩng mặt lên thì đã không thấy người đâu.

Đáy lòng không hiểu vì sao bỗng dưng tiếc nuối khó tả, mơ hồ còn râm ran đau.

Anh cố đè nén sự xáo trộn trong tim, nước đổ lên tay anh, bỏng rát.

Thâm tâm bức bối không rõ lý do, anh nhắc chân lên với ý định tìm kiếm bóng hình người phụ nữ.

Dường như anh cảm nhận được cái gì đó rất quan trọng đối với mình, nhưng lại không nắm bắt được cụ thể.

Từ bỏ, Diêm Dụ trong trạng thái lững thững quay về, anh rót một cốc nước mới, vô thức vò vò đầu.

Sợ Quận Hy Ca đợi lâu, anh cất bước đi thật nhanh.

Đột nhiên lưng anh cảm thấy ươn ướt, kế tiếp, giọng một người đàn ông hốt hoảng truyền tới.

"Diêm tổng, anh có sao không?! Ôi, thật tình xin lỗi, xin lỗi anh, tôi bất cẩn quá mà!"

Người đàn ông vừa nói vừa dùng tay chùi áo anh.

Diêm Dụ cảnh giác thụt lùi một bước, giữ khoảng cách an toàn với đối phương.

Anh lãnh đạm nói: "Tôi không sao."

Gã có vẻ không muốn cho anh đi, hoặc là đang hoảng sợ, cứ liên tục chắn đường anh.

Sẵn tâm trạng khó chịu trong người, Diêm Dụ suýt nữa đã quát ầm lên.

"Làm phiền anh tránh đường."

Diêm Dụ hít sâu một hơi, bởi vì định lực khá tốt nên anh vẫn chưa nổi điên, có điều giọng nói đã lạnh hẳn đi.

"Diêm tổng, anh có cần tôi bồi thường chiếc áo này không? Đây là do lỗi của tôi, chắc chiếc áo này đắt lắm..."

Gã đàn ông chày cổ níu tay anh, ánh mắt Diêm Dụ lóe lên tia lạnh lẽo, tên này có vấn đề.

Lạnh lùng hất tay hắt ra, anh gằn mạnh: "Không cần, anh đi đi."

"Tổng giám đốc..."

Động thái bên này dẫn đến sự chú ý của không ít người.

Không chỉ nhân viên trong công ty anh mà còn có một số vị khách khác nữa.

Diêm Dụ trầm mặt liếc nhìn trang phục của anh ta, thấy biển hiệu của Tập đoàn Diêm thị dính ở ngực đã mờ nhòe, anh hí con ngươi, hỏi:

"Anh là nhân viên ở phòng nào?"

"Tôi..." Gã đàn ông chột dạ, khẽ đẩy mắt kính dày cộp, hắt trả lời:

"Tôi là nhân viên ở phòng kế hoạch."

"Được rồi, tiền bồi thường áo tôi sẽ trừ vào tiền lương."

"Vâng, vâng, cảm ơn anh..."

Mi tâm Diêm Dụ gắt gao cau chặt, bồi thường tiền mà còn có thể cảm ơn được sao? Anh nhìn qua gã đàn ông, rũ mắt, nhanh chân sải bước về bàn của mình.

Mọi người đang châu đầu ghé tai cũng im bật, đợi anh đi rồi thì mới bắt đầu bàn tán.

Mỗi người một vẻ mặt trông vô cùng phong phú, đại tiệc dấy lên không khí nhộn nhịp.

"Nước của em này."

Quận Hy Ca dời mắt khỏi màn hình điện thoại, cô nhạy bén nhận ra sắc mặt anh không tốt, lo lắng hỏi: "Anh vẫn ổn chứ?"

Diêm Dụ mỉm cười: "Anh vẫn ổn, chỉ là vừa gặp phải loại người kì

lạ."

"Loại người kì lạ?" Quận Hy Ca nhướn mày, sự ồn ào lúc nãy là do anh sao?

Cô chầm chậm ngửa cổ uống nước, lông mày bỗng chốc nhíu lại, ho khan một cái.

"Cẩn thận một chút." Diêm Dụ vỗ nhẹ lên lưng cô, anh nhẹ giọng quở trách.

Cô gái này luôn khiến anh lo lắng.

Quận Hy Ca đặt cốc nước lên bàn, nghi ngờ hỏi Diêm Dụ: "Nước này anh lấy ở đâu vậy?"

Tại sao hậu vị lại ngọt như có như không? Làm gì có loại nước lọc nào như vậy?

"Anh lấy trong máy thôi..." Diêm Dụ khó hiểu đáp.

Trong người chợt hơi nóng nóng, Quận Hy Ca lấy tay quạt lên mặt, trán rịn ra tầng mồ hôi mỏng.

Diêm Dụ đặt tay lên trán cô, "Có khi nào em ốm rồi không?"

Quận Hy Ca cắn môi, "Dạ, em muốn ra ngoài đi dạo."

"Sức khỏe của em..."

Diêm Dụ thờ dãi, thấy cô kiên quyết như vậy chỉ đành cúi người, cõng cô lên trên lưng.

Hai người rời đi trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Tầng 2 nhà hàng, người phụ nữ chầm chậm buông quyển tạp chí đang che mặt xuống.

Phóng mắt dõi theo đôi nam nữ sắp khuất dạng kia, khóe môi hiện lên nụ cười u ám, đáng sợ.

Ước chừng ba giây sau, cổ họng người phụ nữ liền phát ra tiếng thì thào như gió: "Đi đi!".

Chương 48: 48: D* c Vọng Khó Nhịn

Trên đồi cỏ có lều vọng nguyệt, trong đêm, cảnh hoa hợp hoan lay động nhẹ nhàng.

Quận Hy Ca ngồi trên đồi anh, cảm nhận hơi thở nóng ấm phả sau tai mình, cô ngửa mặt cười khế.

Hiếm khi có những giây phút bình yên như vậy...

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống, không gian có phần hiu hắt, vắng lạnh.

Quận Hy Ca bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, trong người như có hàng ngàn hàng vạn con kiến bò qua, khiến cô vô cùng ngứa ngáy.

"Dụ..."

Buột miệng thốt lên tên anh, cô hí hí hai mắt, chủ động dán lấy môi anh.

Bị nụ hôn của cô đánh úp, Diêm Dụ bất ngờ, phải sửng sờ một lúc anh mới lấy lại thần trí.

Luồn tay qua gáy cô, người đàn ông nhanh chóng đảo khách thành chủ, ra sức trêu đùa đầu lười cô.

"Cứu...!cứu tôi với!"

Đúng lúc này, một chuỗi âm thanh kêu cứu truyền tới, kèm theo tiếng ho sặc sụa, khoảng cách có vẻ không xa lắm.

Hai người dừng lại hành động của mình, chân mày Diêm Dụ hơi nhíu, Quận Hy Ca vừa thờ vừa đẩy anh.

"Anh mau đi xem có chuyện gì xảy ra?"

Diêm Dụ do dự hồi lâu, không an tâm khi phải để cô một mình.

Tiếng kêu cứu bên tai càng ngày càng gấp gáp, Quận Hy Ca mở miệng thúc giục: "Mau lên."

"Đợi anh nhé, rất nhanh thôi!"

Dứt lời, Diêm Dụ đảo mắt quan sát xung quanh, anh nhìn cô lần cuối, sau đó ra khỏi lầu vọng nguyệt, sải bước về phía phát ra âm thanh. Bóng người đàn ông đã khuất sau núi giả, Quận Hy Ca khó khăn hít thở, đáy mắt dập dờn ánh nước.

Cơ thể càng ngày càng nóng rực, khuôn mặt cô đỏ bừng, bấy giờ chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô.

Chao đảo nằm nhoài ra ghế, Quận Hy Ca cố gắng dùng đôi bàn tay áp vào má mình với hy vọng làm cho d*c vọng thuyên giảm.

Trong đầu bắt giác nghĩ đến cốc nước kia, cô thầm than hồng bét, không kiềm được run rẩy...

Quả nhiên, không lâu sau Quận Hy Ca liền nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình.

Đáy lòng giật thột một cái, cô lặng lẽ thò tay vào túi bấm điện thoại, sống lưng đổ mồ hôi lạnh.

Chỉ kịp gạt đến số của Diêm Dụ thì bả vai đã bị ai đó nhanh chóng bóp lấy.

Quận Hy Ca thất kinh hất mạnh tay đối phương ra, cô cắn vào lưỡi để tìm lại chút tỉnh táo ít ỏi, hét lên một tiếng rõ to.

"Khôn hồn thì ngậm miệng vào, ông đây còn cho em sung sướng!"

Bàn tay mang theo sức lực bịt chặt mồm cô, Quận Hy Ca kinh tởm giãy giụa hồng thoát ra, thế nhưng chỉ nhận lại được câu nói thô bạo cùng với tiếng cười khà khà.

Toàn thân mềm nhũn như nước, Quận Hy Ca hoảng sợ đến nỗi ngã lăn xuống đất, xương cốt dường như nứt gãy.

Cô gần như sắp bị d*c vọng nuốt chửng, đầu óc một mảnh u ám, hỗn loạn, ánh sáng trước mắt tắt dần.

"Diêm Dụ..."

Gã đàn ông cau mày giận dữ, hiển nhiên là không hài lòng trước thái độ này.

Hắn ta nghiêng rặng chửi thề, đang định vươn tay muốn xốc cô lên thì thân thể bất ngờ ngã lả ra sau.

Nắm đấm của Diêm Dụ ngừng trên không trung, trong mắt bùng bùng lửa giận, anh đập mạnh vào lồng ngực gã đàn ông.

"A!"

Tiếng rắc rắc như xương gãy vang lên, gã đàn ông còn chưa kịp định thần thì đã chạm phải đôi mắt hấn nộ và đáng sợ.

Hắn sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, giây tiếp theo, bàn tay hữu lực của Diêm Dụ điên cuồng đập vào mặt hắn.

Anh nắm tóc đối phương kéo ngược ra sau, da đầu căng ra đau đớn khiến gã không ngừng rên rỉ.

Diêm Dụ đập đổ chiếc bàn chắn ngang tầm mắt của Quận Hy Ca, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, anh bẻ quặt tay của gã ta một góc ba trăm sáu mươi độ.

Động tác độc ác mà dứt khoát! Chưa dừng lại ở đó, ngay khi đối phương vì đau mà sắp ngất lịm, anh đã thẳng tay kéo lê gã đến cột đá gần đó, không nói nhiều lời mà trực tiếp dúi mạnh.

Thái dương của gã đàn ông be bét máu, nhìn anh như nhìn Thần Chết.

Sau khi thét lên một tiếng thảm thiết thì liền lâm vào hôn mê.

Ánh mắt Diêm Dụ toàn là âm trầm, giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống cổ áo.

Anh quay phắt người nhảy qua bàn đá, nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh Quận Hy Ca.

"Hy Ca...!là anh đây!"

Quận Hy Ca hé mắt, môi nhỏ mấp máy một câu không rõ nghĩa.

Có lẽ biết bản thân đã được an toàn, cho nên sự sợ hãi trong lòng

thoáng vơi bớt.

"Ừm...!Dạ...!em nóng!"

Thân trên uốn éo không yên, Quận Hy Ca vừa nói vừa sờ sờ s0ạng khuôn ngực anh, cô ầm ức nức nở thành tiếng.

Diêm Dạ lòng đau như cắt, anh chau mày, nhẹ nhàng bế cô lên.

Vừa nhìn qua là anh đã biết cô bị trúng thuốc, lúc này lý trí ắt hẳn đã bị d*c vọng chiếm hữu.

Nhớ đến gương mặt của gã đàn ông ban nãy, phút chốc anh liền hiểu ra mọi chuyện.

Thì ra hẳn ta kì kèo tiền áo với anh chỉ là để nhân cơ hội bỏ thuốc Quận Hy Ca, đặt chú ý xấu lên người cô.

Thảo nào anh còn cảm thấy là lạ, giác quan thứ sáu quả không sai mà.

Cũng may vài phút trước đi được nửa đường anh liền quay về, kịp thời ngăn cản sự việc đau lòng...

Diêm Dạ vừa tự trách vừa tức giận, hai luồng cảm xúc đan xen khiến mắt anh vằn lên tơ máu.

Cố gắng bước đi thật nhanh, anh quẹt thẻ phòng, đặt cô lên trên giường.

Xuyên suốt quá trình đó, cánh môi ướt át của Quận Hy Ca vẫn không ngừng ấn lên mặt anh, đốt lửa nóng dưới bụng anh.

Diêm Dạ bất đắc dĩ chỉ có thể để mặc cho cô làm càn, chốc chốc sẽ đáp lại cô một cái.

"Nóng quá...!hức, giúp em..."

Đuôi mắt Quận Hy Ca nhiễm thương một màu hồng phấn, ánh mắt mê ly câu hồn đoạt phách người khác.

Miệng tràn ra những tiếng nỉ non, cô mơ màng đưa tay vào vạt áo người đàn ông.

Giờ đây d*c vọng khó nhịn...

Sự mát lạnh khiến cô lộ ra nụ cười thỏa mãn, tuy nhiên, thân thể nóng rực cần nhiều hơn thế.

Bộ váy trên người trở nên dư thừa, vướng víu, Quận Hy Ca đưa tay kéo xuống, như thể muốn xé toạc nó ra ngay lập tức.

Trái tim Diêm Dụ như bị móng vuốt cào đến rỉ máu, anh cản lại hành động của cô, dùng thắt lưng buộc hai tay cô lại, đối đãi y hệt tù nhân.

Chỉnh điều hòa xuống mức thấp nhất, anh vào phòng tắm xả đầy bồn nước lạnh, sau đó mới thả cô vào trong.

Quận Hy Ca nháy mắt thanh tỉnh, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh.

Diêm Dụ xoa xoa mặt cô, ân cần hỏi: "Đỡ hơn chưa?"

Gật đầu, lại lắc đầu, giữa hai ch@n vô cùng khó chịu.

Liếc thấy quần áo trên người anh xộc xệch, không cần nói cũng biết tất cả đều là do cô làm.

Quận Hy Ca tận lực bình ổn hơi thở, cô nhắm mắt, mím môi, nhanh như chớp ngụp sâu xuống nước.

Diêm Dụ chỉ sợ cô có vấn đề gì, thâm tâm lo lắng không thôi.

"Dụ..."

Há miệng hít vào từng đợt không khí, sự nóng nảy coi như đã bị áp chế phần nào.

Quận Hy Ca chậm rãi nói: "Anh ra ngoài đi."

Mặc dù không đành lòng song Diêm Dụ cũng chẳng còn cách nào khác.

Anh cười trối cho cô, quyến luyến nhìn cô rồi cất giọng trầm khàn: "Khi nào ổn thì gọi anh nhé."

Hiện tại không phải là lúc để ở gần cô.

Bởi lẽ chỉ cần sơ sảy một chút, cả hai cũng có thể sa chân vào bể dục...!Mà anh thì hoàn toàn không muốn như vậy.

Đợi khi nào cô thực sự khỏe lại, lúc đó mới là thời điểm thích hợp. Ngay khi cửa phòng tắm đóng sập lại, Quận Hy Ca liền cầm vòi hoa sen xối nước lên đầu mình.

Ánh mắt cơ hồ đen lại, một tia sắc bén lướt qua, cô siết tay đến trắng bệch.

Rốt cuộc kẻ nào đã bỏ thuốc cô?!

Chương 49: 49: Mẹ Ruột Của Diêm Dụ

Khi Diêm Dụ đến nơi thì người đã biến mất rồi.

Lầu vọng nguyệt bàn ghế ngổn ngang, dưới đất rải đầy vết máu, còn gã đàn ông kia không biết đã bị người nào đưa đi.

"Chết tiệt!"

Diêm Dụ bực bội chửi thề, sắc mặt cực kì khó coi.

Vốn định đánh ngất hẳn ta rồi xử lý sau, vậy mà bây giờ ngay cả hơi người cũng không có.

Rõ ràng lúc ấy anh ra tay rất nặng, xương lồng ngực của đối phương chắc hẳn đã bị đập gãy, có lý nào lại dư sức mà bỏ trốn được?

Cho nên, anh suy đoán chỉ có một khả năng...

Vừa nghĩ đến đây, Diêm Dụ liền vô thức nhìn khắp bốn phía.

Bóng đêm tĩnh lặng trùm lên tấm lưng chững chạc của anh, hình ảnh đẹp đẽ mà bí ẩn lọt vào tầm mắt người phụ nữ.

Qua một lúc, thấy anh đã rời đi, bà mới từ phía sau núi giả bước ra.

Liếc nhìn gã đàn ông với bộ dạng thê thảm dưới chân, đế giày nhọn hoắt không chút nương tình đập vào mặt hắn.

"Vô dụng!"

Triệu Lan Ngọc khinh bỉ vứt chiếc giày đi, đoạn phủ phủ tay áo.

Đôi chân trần giẫm trên cỏ xanh, bà nhàn nhạt ra lệnh cho hai tên vệ sĩ: "Đưa hắn ra nước ngoài."

"Vâng."

Chiếc váy lụa trên thân sang trọng, mái tóc dày được bới lên cao, khó có thể nhận ra bà đã ngoài 50 tuổi.

Tác phong kiêu ngạo mà không đánh mất vẻ ưu nhã, quyền quý, quan trọng là gương mặt kia...!dường như còn có mấy phần hao hao Diêm Dụ.

Bà thong dong bước đi, hai tay chấp gọn sau lưng.

Thở dài, bà thấp giọng nhả ra một câu: "Con trai à con trai, sao lại mắc lừa người phụ nữ đó?"

"Ting!"

Điện thoại đột nhiên kêu lên, Triệu Lan Ngọc mở ra, bất ngờ khi thấy một cuộc gọi nhớ từ tên Quận Nhĩ Trúc.

Sau một thoáng chần chừ, bà liền nhấn nút gọi lại, nhưng chỉ nhận được thông báo thuê bao cùng với tiếng tút vang vọng.

Nếu cô ta đã không nghe thì bà cũng sẽ không gọi tiếp.

Nhớ lại, vài ngày trước tình cờ gặp ở trung tâm thương mại, hai người đã có cuộc trò chuyện ngắn.

Không biết tại sao Quận Nhĩ Trúc lại biết bà là mẹ ruột của Diêm Dụ, thế nhưng vừa gặp cô ta đã thẳng thắn bày tỏ với bà rằng bản thân vô cùng căm ghét Quận Hy Ca.

Đối với nhân tình thế thái, bà đã sớm bỏ mặc.

Có điều, đối tượng mà cô ta nhắc tới bà chẳng thể nào làm ngờ, ngược lại còn để tâm là đằng khác.

Quận Hy Ca là người vợ đích thân Diêm Dụ lựa chọn, cũng đã thông qua cửa ải của ông cụ, vì vậy, bà không khỏi tò mò về cô ta.

Người phụ nữ này có gì mà một người mắt cao hơn đầu như con trai bà lại chú ý?

Hóa ra cũng chẳng có gì, đơn giản chỉ là một bác sĩ đã giải nghệ, không những thế mà hai chân còn tàn tật vì tai nạn, ngày qua tháng

lại luôn gắn liền với chiếc xe lăn.

Ngoài chút sắc đẹp trời ban ra, Triệu Lan Ngọc thấy Quận Hy Ca chính là kiểu người vô năng, ăn rồi lại ngủ.

Người như vậy xứng với con trai bà sao?

Không, không xứng một chút nào!

Bà nghĩ Quận Hy Ca lấy Diêm Dụ không biết chừng cũng chỉ vì tiền tài địa vị của Diêm gia mà thôi, chứ tình yêu thì được bao nhiêu?

Tận sâu trong đáy lòng, Triệu Lan Ngọc luôn tâm tâm niệm niệm hôn nhân là nắm mồ tình yêu.

Vì thế, bà cho rằng hai người con trai của mình độc thân là tốt nhất.

Nhưng trời không chiều lòng người, nay thằng cả đã lấy vợ rồi, thằng hai chắc cũng nhanh thôi.

Mối quan hệ của Triệu Lan Ngọc với Diêm gia không tốt đẹp gì cho cam.

Dù bà muốn ra mặt thì cũng không tiện, chỉ có thể mượn tay một số người mà thôi.

Và lần này, bà muốn mượn tay của Quận Nhĩ Trúc...

"Cô có thể làm gì để chia rẽ bọn họ?"

Trong quán cà phê, Triệu Lan Ngọc lãnh đạm hỏi Quận Nhĩ Trúc.

"Thưa bác gái, bác hãy xem thứ này ạ!" Vừa nói Quận Nhĩ Trúc vừa đặt viên thuốc hình con nhộng lên bàn, trên môi treo một nụ cười thâm hiểm.

"Ồ, ý kiến này không tồi..."

Triệu Lan Ngọc cong môi, bà biết đây là thuốc kích d*ch.

Một kẻ tàn tật mà trúng thuốc kích d*ch thì sẽ ra sao nhỉ? Bỗng dưng bà có chút mong chờ.

"Cô muốn tôi hạ thuốc Quận Hy Ca?"

Quận Nhĩ Trúc điềm nhiên gật đầu, còn làm ra vẻ thân mật nắm tay

Triệu Lan Ngọc.

Cô ta nhếch mép cười: "Đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác, mọi chuyện đành trông cậy hết vào bác rồi."

Dù sao thì sau này chúng ta đều là người một nhà..."

Người một nhà?

Quận Nhĩ Trúc vĩnh viễn không có cửa.

Sao bà có thể yên tâm khi để một người phụ nữ tâm cơ hiểm độc bên cạnh con trai mình?

Nghĩ là nghĩ như vậy, có điều Triệu Lan Ngọc cũng không bày tỏ ý kiến.

Bà chỉ giữ nét mặt bình thản, ôn hòa của một bậc trưởng bối, sau đó lặng lẽ rút khỏi tay cô ta.

Trong lòng Quận Nhĩ Trúc cười thầm, bây giờ ai lợi dụng ai thì còn chưa biết được.

Kế hoạch cứ như vậy diễn ra, Triệu Lan Ngọc nhận được thông tin từ miệng thám Quyên, cho nên bà liền thu xếp công việc để đến tận suối nước nóng Ngân Sơn, mua chuộc gã nhân viên kia hạ thuốc.

Bà cứ đinh ninh rằng mọi chuyện sẽ thành công, không trở ngại, vậy mà trong quá trình lại xảy ra sai sót.

Gã đàn ông thành sự thì ít bại sự có thừa, lúc ấy chỉ cần xuống tay mạnh hơn một chút là đã có thể đem Quận Hy Ca đi...

Không thể hủy hoại được sự trong sạch của Quận Hy Ca đồng nghĩa với việc Triệu Lan Ngọc đã triệt để thất bại.

Mà xưa nay bà vốn là người kiêu ngạo, sao có thể dễ dàng chấp nhận chứ?

Ánh mắt bà lóe lên tia sáng lạnh, cúi đầu gửi một tin nhắn cho thám Quyên.

Lần trước thím Quyên bị ông cụ nghi ngờ, Triệu Lan Ngọc còn phải cảnh cáo bà ta không được làm việc quá lộ liễu, vì vậy bà ta mới an phận đôi chút.

Tâm huyết bao nhiêu năm không thể đổ sông đổ bể như vậy được... Triệu Lan Ngọc nhìn vào khoảng không tăm tối, thoáng nhớ lại cảnh tượng ban nãy.

Việc Diêm Dụ ra tay tàn độc cho thấy rằng anh đang phần nộ khi người phụ nữ của mình bị một kẻ vô danh chà đạp, ức hiếp.

Mức độ tình cảm này...!đâu chỉ có sâu nặng thôi không? Rất có thể nó sẽ tiến tới mù quáng, u mê không lối thoát.

Giá như năm xưa, chồng của bà cũng đối xử tốt với bà như thế. Mím cười chua chát, bóng lưng Triệu Lan Ngọc hòa lẫn vào đêm đen....

Chương 50: 50: Anh Yêu Em

Ngâm nước lạnh khá hiệu quả đối với Quận Hy Ca.

Thẳng đến khi Diêm Dụ đã chờ đợi sốt ruột, cô mới nhẹ nhàng cất tiếng: "Em xong rồi."

"Cạch!"

Cửa phòng lập tức được mở ra, Diêm Dụ bước nhanh tới chỗ cô, giúp cô mặc quần áo rồi bế cô ra ngoài.

Anh lo lắng hỏi han: "Bảo bối của anh ổn rồi chứ?"

Quận Hy Ca lộ ra nụ cười trấn an: "Em không sao." Khựng lại hai giây, cô chợt hỏi: "Cốc nước kia..."

Bàn tay to lớn vuốt ve khuôn mặt Quận Hy Ca, Diêm Dụ chạm trán với cô.

"Có anh đây rồi, em đừng suy nghĩ nhiều."

"Vâng."

Diêm Dụ sợ tác dụng của thuốc vẫn chưa tiêu tán hết, nghĩ nghĩ bèn quấn cô vào chăn.

Trong lúc chờ anh có tắm qua rồi, hiện tại thân thể rất thơm tho, song anh cũng không nằm mà chỉ ngồi cạnh bên cạnh cô.

Đèn ngủ màu vàng góp phần tạo nên khung cảnh ấm áp.

Khóe môi cong cong mỉm cười, người đàn ông thơm nhẹ lên má cô, ánh mắt sáng sủa tình cảm.

"Bảo bối ngủ ngon!"

Mùi sữa tắm trà xanh khiến Quận Hy Ca bất giác cảm thấy an tâm.

Cô mím môi, mày đẹp hơn hẳn lại.

Theo như cô để ý thì hình như...

"Sao anh cứ gọi em là bảo bối vậy?"

Diêm Dụ như rợng cao lông mày, thần sắc vô cùng thản nhiên: "Bảo bối chính là bảo bối thôi." Hoàn toàn không có lý do, đơn giản là vì anh thích.

Bảo bối, bảo bối...! cái tên mới thật dễ thương làm sao!

"Làm gì có ai giải thích như anh?" Quận Hy Ca bĩu môi, tuy nhiên trong mắt tràn ngập niềm vui.

"Ngốc lắm!" Diêm Dụ ghé sát mặt cô, hơi thở gợn cảm liên tục phả tới: "Bởi vì em là bảo bối của một mình anh, bởi vì...! người anh yêu là em."

Mang tai Quận Hy Ca đỏ ửng, tầm mắt dừng lại trên chiếc cằm của anh.

Râu đã được anh cạo sạch sẽ, chỉ để lại một chiếc cằm trơn láng.

Cô đột nhiên vòng tay qua gáy anh, rướn cổ hôn lên môi anh.

Diêm Dụ nhiệt tình đáp lại.

Hôn người mình thích hôn bao lâu cũng không đủ, hai người cứ như vậy mà dây dưa cho tới khi cánh môi tê rần.

Quận Hy Ca th ở dốc nhìn anh, cô mím cười mãn nguyện.

Thì ra hai người đã hôn hít tự nhiên như vậy rồi...

Trong phút chốc, mọi buồn phiền cũng đã không cánh mà bay.

Quận Hy Ca không nói không rằng kéo anh vào chần, Diêm Dụ ôm siết eo cô, nhắm mắt nói: "Ngày mai anh đưa em tới bệnh viện để kiểm tra nhé?"

Nhắc đến vấn đề này Quận Hy Ca có chút nhạy cảm.

Cô nhàn nhạt lên tiếng: "Kiểm tra cái gì?"

"Chân."

Sau một thoáng im lặng, Quận Hy Ca chớp chớp mắt, cô khẽ "ừm".

Đã đến lúc cô phải chữa trị cho đôi chân tàn tật này.

...

Sáng sớm hôm sau, hai người lên xe ô tô rời khỏi suối nước nóng Ngân Sơn.

Toàn bộ nhân viên trong Diêm thị vẫn ở lại vui chơi, đến cuối ngày thì mới trở về.

Trong xe, Quận Hy Ca lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh sắc lướt nhanh qua mắt, không hiểu sao tâm trạng cô cứ bồn chồn không yên, mi tâm luôn trong trạng thái nhú chặt.

Đột nhiên lòng bàn tay truyền tới hơi ấm.

Quận Hy Ca giật mình nhìn anh, Diêm Dụ chỉ cười khẽ, không nói không rằng cào nhẹ tay cô.

Một tay anh điều khiển vô lăng, một tay anh nắm tay cô.

Cứ thế lặng lẽ truyền sức mạnh cho nhau.

Khoảng 30 phút sau, chiếc Land Rover bốn chỗ tấp vào trước cửa bệnh viện.

Diêm Dụ mở cốp xe để lấy xe lăn, anh khom người bế cô ngồi lên, nhanh chóng đẩy cô vào trong.

Thang máy đi lên tầng 5, Quận Hy Ca bấy giờ mới mở miệng: "Anh hẹn với bác sĩ nào ở bệnh viện X?"

"Lát nữa em sẽ biết ngay thôi."

Dứt lời, cửa thang máy liền đúng lúc mở ra.

Hai người đứng trước một cánh cửa gỗ được sơn màu trắng, anh giơ tay gõ cửa theo phép lịch sự.

Cố Trình đang ăn dở hộp mỳ gói bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, thâm tâm cực kì không vui.

Anh nuối tiếc cất hộp mỳ vào tủ, chân mày rậm đen chau lại.

"Vào đi!"

Nhận được sự đồng ý, Diêm Dụ chậm rãi đưa Quận Hy Ca vào. Khoảnh khắc chạm phải gương mặt khó ở của Cố Trình, Quận Hy Ca ngạc nhiên trở mắt.

Bác sĩ mà Diêm Dụ hẹn chính là Cố Trình ư? Cái người mà muốn gặp cũng khó ấy?

"Xin chào bác sĩ Cố! Tôi đến khám theo lịch đã hẹn."

Diêm Dụ trầm ổn nói, nhẹ gật đầu với Cố Trình.

Cố Trình liếc mắt quan sát Diêm Dụ, lại nhìn Quận Hy Ca.

Hôm nay anh ta có đúng một lịch hẹn mà trước đó Cục trưởng Đoàn đã mở lời nhờ vả, hóa ra là cái vị này.

"Anh cưới vợ lúc nào vậy?" Cố Trình đột nhiên nhiều chuyện.

Nghe nói Diêm Dụ phóng túng lắm mà, nay đã an phận thủ thường rồi ư? Cũng chẳng thấy đánh tiếng với truyền thông gì? Có lẽ chỉ người trong giới mới biết được Diêm Đại thiếu gia là hoa đã có chủ.

"Gần đây thôi."

Ánh mắt Cố Trình lóe lên tia kinh diễm, anh nở nụ cười bất cần: "Mắt nhìn rất tốt...!vị tiểu thư đây khá xinh đẹp!"

Quận Hy Ca: "..."

Cố Trình này không giống với Cố Trình trong tưởng tượng của cô lắm.

Vốn còn nghĩ phải rất nhọc lòng để thuyết phục hẳn chữa chân cho mình, vậy mà bây giờ lại có thể nói cười tự nhiên như vậy.

Diêm Dụ hí hai con ngươi, anh vô thức đứng chắn trước mặt Quận Hy Ca: "Cảm ơn đã khen vợ tôi."

Cố Trình che miệng cười, lắc lắc đầu.

Thật nhỏ mọn, mới nói thế mà đã ghen rồi.

Cuộc đối thoại kéo dài thêm vài câu, Cố Trình ngồi vào bàn lật quyển sổ bệnh nhân ra.

"Tên?"

"Quận Hy Ca." Diêm Dụ cướp lời, mặt lạnh băng.

Quận Hy Ca khó hiểu nhìn anh, người đàn ông này không dừng lại phát điên cái gì vậy?

Cố Trình nhếch miệng, anh vô thức lẩm bẩm: "Quận Hy Ca à..." Phải chăng anh đã nghe cái tên này ở đâu rồi? Ánh mắt Cố Trình chột lóe sáng, người phụ nữ này là "bàn tay vàng" của bệnh viện Đế Đô, bác sĩ nữ đã từng cứu sống vô số bệnh nhân...!Giờ này anh mới nhớ ra.

Cố Trình rũ mắt che giấu cảm xúc phức tạp, anh hỏi tiếp: "Tuổi?"
"26."

"Số đo ba vòng?"

"..."

"Số đo ba vòng?" Cố Trình không kiên nhẫn lặp lại.

Diêm Dụ nghiêng răng ken két, đương lúc Quận Hy Ca định trả lời thì bỗng bị anh ngăn lại, giọng nói hàm chứa tức giận: "Chúng tôi từ chối trả lời."

Trong lòng thầm nghĩ số đo ba vòng thì liên quan rắm gì tới việc chữa trị ở chân chứ? Diêm Dụ hết sức nghi ngờ người đàn ông này đã để mắt đến cô.

Mùi ghen tuông thoang thoảng đâu đây, Quận Hy Ca giật tay anh, Diêm Dụ hừ hừ mũi.

Cố Trình chặc lưỡi, quyết định không hỏi nữa.

Anh đã chót nhận lời với Đoàn Mộc Liêm rồi, đã đâm lao đành phải theo lao thôi.

Anh đứng dậy, chỉnh trang lại áo khoác blouse trắng, nói: "Tiếp theo chúng ta sẽ tiến hành khám sức khỏe tổng quát."

Diêm Dụ xoa đầu cô, anh dịu giọng: "Đừng lo lắng."

Sau một hồi bận rộn rứt cuộc thì cũng đã xong.

Cố Trình nheo mắt nhìn vào màn hình máy tính rất lâu, vài phút sau, cổ họng phát ra âm thanh trầm trầm: "Vấn đề ở chân cô thực sự khá nặng, có không ít các cơ và dây thần kinh bị tổn thương nghiêm trọng.

Nếu như cô muốn đi lại được, cách duy nhất bây giờ đó chính là phẫu thuật."

Lòng bàn tay Quận Hy Ca đỏ đầy mồ hôi vì căng thẳng, cô gật đầu,

đã lường trước kết quả.

Diêm Dự vỗ nhẹ lưng cô, dường như cũng căng thẳng theo.

Thấy vậy, Cố Trình tiếp: "Sẽ rất đau đớn, cô...!có muốn làm phẫu thuật không?"

"Làm đi!"

Quận Hy Ca đáp một cách dứt khoát, Cố Trình có thể thấy một tia kiên định, không sợ hãi trong mắt cô.

"Vậy được, chúng ta sẽ khám thêm vài lần để đưa ra phác đồ điều trị cụ thể."

Cố Trình xoay xoay cây bút trong tay, trường hợp này nặng nhưng không phải là không thể cứu vãn.

Bởi vì trước đó Quận Hy Ca đã làm vật lý trị liệu rất tốt, cho nên anh tin nhất định sẽ có cơ hội thành công.

.

Chương 51: 51: Quận Nhĩ Trúc Nhập Viện

Vừa rời khỏi phòng khám không bao lâu thì Quận Hy Ca liền nhận được điện thoại của An Cửu.

Cô khẽ nhíu mày, ngón tay thon dài gặt nhẹ.

"Tiểu thư..."

Giọng An Cửu có phần nặng nề.

"Ừm, có chuyện gì vậy?"

Quận Hy Ca phóng mắt nhìn về phía trước, một giây trôi qua, bên tai vang lên thanh âm đều đều của An Cửu: "Đêm qua Quận Nhĩ Trúc đã nhập viện vì bị vợ của Thiệu Mẫn đánh ghen."

Quận Hy Ca thoáng trầm ngâm, khóe môi vẽ lên một độ cong tinh xảo, cô nhàn nhạt đáp: "Tôi biết rồi, gửi địa điểm cho tôi."

Chỗ ảnh thác loạn của Quận Nhĩ Trúc với Thiệu Mẫn chắc hẳn là đã tới tay bà vợ kia rồi.

Bị đánh ghen là cái giá sớm muộn mà cô ta phải trả.

Bởi lẽ trên đời này, không một ai có thể dung thứ cho loại người mặt trơ trán bóng ăn nằm với người đã có gia đình.

Đặc biệt là Quận Nhĩ Trúc, cô ta không chỉ lẳng lơ mà còn đê tiện.

"Dạ, em muốn đến bệnh viện Để Đó."

Diêm Dạ nghe vậy cũng không hỏi nhiều, anh im lặng đánh tay lái, thỉnh thoảng liếc cô một cái.

Rất nhanh cũng đã tới nơi.

Quận Hy Ca đưa mắt nhìn quanh, trong lòng bỗng chốc dấy lên cảm giác quen thuộc, khóe mắt có chút cay cay.

Đây là nơi cô đã từng gấn bó trong suốt những năm tháng tuổi trẻ, là nơi cô đã đổ mồ hôi sôi nước mắt, hy sinh sức lực và trí lực để có được một sự nghiệp rực rỡ, vang dội.

Có điều, giờ đây tất cả đã tan tành mây khói rồi...
Trong phòng bệnh, Quận Lĩnh cùng với Tĩnh Tuyết đều đã có mặt đông đủ.

Vừa mở cửa ra, Quận Hy Ca liền trông thấy hai người lo lắng đến nỗi đứng ngồi không yên.

"Ba, mẹ..."

Cô cất giọng nghẹn ngào, Diêm Dụ nhanh chóng đóng cửa, ngăn cách thế giới bên ngoài.

Tĩnh Tuyết nhìn thấy con gái, trong mắt ánh lên tia mừng rỡ.

Bà vội vội vàng vàng chạy tới, cúi người ôm chầm lấy cô, sụt sịt nói:
"Hy Ca, mẹ nhớ con lắm đó..."

Quận Hy Ca mỉm cười, cô cũng dang tay ôm trọn thắt lưng bà: "Con cũng nhớ mẹ ạ!"

Sắc mặt Quận Lĩnh hiện lên nét vui vẻ, ông gật gù, đột nhiên liếc qua người đàn ông phía sau Quận Hy Ca, hai mắt tức khắc tối sầm, âm u. Diêm Dụ bị ba vợ nhìn thì không khỏi rùng mình, anh nở nụ cười đăm đăm, mắt đối mắt với ông.

"Hy Ca, nó đối xử với con thế nào?"

Quận Lĩnh trầm giọng hỏi, "nó" trong lời ông không ai khác chính là Diêm Dụ.

"Anh ấy đối xử với con...!khá tốt." Quận Hy Ca vô thức nhìn qua Diêm Dụ, đôi mắt to tròn trong veo.

Tĩnh Tuyết dỏng tai lắng nghe, trông thấy sắc mặt con gái hồng hào, trắng trẻo, dường như còn hơi tăng cân, bà liền mỉm cười hài lòng.

Có vẻ con gái bà sống ở đó cũng không tệ.

Nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc cô, Tĩnh Tuyết buột miệng buông lời:

"Vậy nó có trốn con ra ngoài ngoại tình không?"

Quận Hy Ca: "..."

Tất cả mọi người ở đây đều giật mình, sau một thoáng ngượng

ngùng, Diêm Dụ bèn hăng giọng đứng ra, biểu cảm cương trực, thẳng thắn.

Anh dũng dạc nói từng câu từng chữ: "Ba mẹ yên tâm, cả đời này của con chỉ yêu đương duy nhất với mình Hy Ca mà thôi."

Tĩnh Tuyết dẫu môi, Quận Lĩnh ngờ vực lên tiếng: "Rốt cuộc lời của anh có đáng tin không?"

Diêm Dụ khẳng định chắc nịch: "Vô cùng đáng tin ạ!"

Bấy giờ, sự chú ý của Quận Hy Ca đã sớm rơi vào cô gái đang nằm trên giường.

Hai mắt Quận Nhĩ Trúc nhắm nghiền, tay phải gấn với dây truyền dịch, mặt mũi bầm tím, sưng vù.

Nhìn kĩ hơn thì có thể thấy tóc của cô ta đã bị đốt cháy, bộ dạng lúc này cực kì thảm thương.

"Tiểu thư."

An Cửu vừa mới đi lấy nước nóng về, nhỏ giọng gọi một tiếng.

Quận Hy Ca cho An Cửu một nụ cười, sau đó quay sang hỏi Tĩnh Tuyết: "Mẹ, cô ta đã nằm bao lâu rồi ạ?"

Tĩnh Tuyết lắc đầu ngao ngán, ánh mắt chứa đầy đau lòng.

"Cũng tầm 5 tiếng rồi."

Bà thở dài, lại tiếp: "Lúc nãy có một người phụ nữ mặt mày dữ tợn đến thăm, hơn nữa còn mắng chửi Nhĩ Trúc đáng đời."

Mẹ không hiểu có sự do đâu, chất vấn cô ta thì nhận lại được những thứ này..."

Nói rồi, Tĩnh Tuyết liền lấy từ trong hộp tủ ra một sấp ảnh, đưa cho Quận Hy Ca.

Đây chính là sấp ảnh mà An Cửu đã gửi đến số nhà của Thiệu Mẫn, toàn bộ đều là ảnh nóng của Quận Nhĩ Trúc với lão ta, trắng trợn đến

không thể trắng trợn hơn.

Quận Hy Ca âm thầm nhếch môi, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Từ khi nào cô ta bắt đầu làm tiểu tam?"

Câu hỏi này đương nhiên không có câu trả lời, mọi người đều biết đây chẳng phải chuyện về vang gì.

Quận Lĩnh mặt hầm hằm, dưỡng ra đũa con gái hư hỏng như vậy là một thất bại của ông, ông cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Dường như Quận Nhĩ Trúc không còn coi Quận gia là gia đình nữa, cho nên cô ta mới tùy ý phá hoại.

Bầu không khí trầm mặc trong giây lát, không một ai mở miệng nói chuyện.

Tầm nhìn của Diêm Dụ dừng lại trên người Quận Hy Ca, đôi đồng tử đen láy toát ra tia lạnh lẽo.

Chuyện này chắc chắn có dính líu tới cô, trực giác nói cho anh biết như vậy.

Với tính cách của cô, có lẽ Quận Nhĩ Trúc đã làm gì quá đáng khiến cô phải nổi giận.

Diêm Dụ nhớ lại đêm anh ở Quận gia, khi Quận Nhĩ Trúc nói rằng cô không chỉ mất đi đôi chân.

Lúc ấy anh đã suy nghĩ rất nhiều nhưng lại không thể tìm ra được cách lý giải phù hợp, không biết Đoàn Mộc Liêm đã điều tra chưa... Như sự nhớ ra điều gì, Diêm Dụ do dự một hồi rồi hỏi, thái độ hết sức cẩn trọng: "Ba mẹ, hai người đã dọn tới nơi con sắp xếp chưa ạ?"

Vài ngày trước anh và Quận Hy Ca đã bàn bạc thống nhất ý kiến, nếu muốn bảo vệ ba mẹ cô khỏi những nguy hiểm thì chỉ có thể tạm thời để họ rời xa Quận gia một thời gian.

Về phía Quận Nhĩ Trúc, anh đã sắp xếp cho cô ta một chỗ ở khác.

Trong thâm tâm anh luôn có một hiềm nghi đối với cô ta, chỉ sợ cô ta

sẽ gây rắc rối.

Quận Hy Ca ngược ánh mắt mong chờ nhìn ba mẹ, nhưng chỉ đổi lại được vẻ mặt nghiêm nghị của Quận Lĩnh: "Ba mẹ có nhà đẹp hẳn hoi, làm sao phải nhọc lòng mà di chuyển xa? Hai đứa suy nghĩ thật không thấu đáo!"

Diêm Dụ muốn giải thích nhưng bị Quận Hy Ca cản lại.

Cô cho anh một cái nhìn tự tin, môi nhỏ mím thành một đường thẳng.

Cô nhú mày tìm từ, qua một lát mới chậm rãi cất lời: "Ba mẹ, hiện tại chúng ta đang gặp nguy hiểm."

Câu nói này chẳng khác nào sét đánh ngang tai, Quận Lĩnh bày ra vẻ mặt bất ngờ, Tĩnh Tuyết cũng hoang mang không kém.

Bà run run mấp máy môi: "Con nói rõ xem nào...!Xưa này nhà ta có gây thù chuốc oán với ai bao giờ đâu? Sao lại bỗng dưng gặp nguy hiểm được?"

"Ba mẹ có thể hiểu thế này, trong tay con đang có thứ mà người ta cần.

Vì vậy, đối phương chắc chắn sẽ dùng ba mẹ để uy hiếp con nhằm lấy lại món đồ đó."

Ánh mắt cô sâu thẳm, con ngươi vừa đen vừa tĩnh, giọng nói không kiềm được run rẩy: "Lần ba mẹ bị tai nạn ít nhiều cũng có quan hệ tới việc này, cả hình thù kì lạ trước cổng nhà ta nữa, tất cả mọi thứ đều do món đồ ấy mà ra."

Tĩnh Tuyết vốn là người yếu ớt, bà mới nghe vậy thôi mà đã loạng choạng ngã khụy xuống đất, da mặt xám ngắt như tro.

Quận Lĩnh nhanh tay lẹ mắt đỡ bà ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng trấn an bà.

Tuy nhiên ở một góc khác, ông lại cong cong mím cười.

Nụ cười này vừa vặn bị Diêm Dụ bắt gặp, anh híp mắt đầy suy tư, có chút không hiểu song cũng không nghĩ nhiều.

Quận Lĩnh cau chặt mi tâm, ấn đường giật giật không ngừng: "Hy Ca, rốt cuộc đó là thứ gì mà sức ảnh hưởng lại lớn đến vậy? Liên quan đến mạng người không phải là một chuyện nhỏ, tại sao con lại cứng rắn không giao cho chúng?"

Vấn đề này Quận Hy Ca nhất thời không thể nói rõ ràng rành mạch với ông được, chiếc bật lửa ấy thực sự quá phức tạp.

Cô mơ hồ nhớ rằng nó còn dính tới cả Bộ trưởng Bộ Ngoại giao nữa, đều là những người có thân phận lớn, không dễ chọc vào chút nào. Cô bất đắc dĩ day thái dương: "Xin lỗi ba mẹ, khi nào mọi chuyện kết thúc êm đẹp thì con gái sẽ cho hai người một lời giải thích.

Còn bây giờ, hai người nhất định phải nghe theo con, qua vài tháng nữa thôi, tất cả đều sẽ ổn thỏa."

Chương 52: 52: Chúng Ta Hẹn Hò Đi!

Khó khăn lắm Quận Hy Ca mới có thể xoa dịu nỗi lo của ba mẹ.

Cô bảo An Cửu dẫn hai người về trước, còn bản thân sẽ ở lại trông chừng Quận Nhĩ Trúc.

Thở phào một hơi nhẹ nhõm, Quận Hy Ca đẩy xe lăn lại gần giường bệnh.

Cô đánh giá Quận Nhĩ Trúc một lượt, đoạn vươn tay cầm lấy túi xách của cô ta.

Chứng kiến hành động của Quận Hy Ca, Diêm Dụ thắc mắc hỏi: "Em định tìm gì à?"

"Ừm."

Quận Hy Ca hờ hững đáp, nhanh chóng vạch túi xách ra.

Bên trong ngoài son, phấn và thẻ ngân hàng ra thì cũng chỉ có duy nhất một chiếc điện thoại.

Cô tiện tay bẻ gãy thẻ ngân hàng rồi vứt vào sọt rác, sau đó ấn vân tay của Quận Nhĩ Trúc để mở khóa điện thoại.

Tìm đến mục danh bạ, không nghĩ tới lại có thể thấy được một loạt "hòn đá kê chân" của cô ta.

Quận Hy Ca không biết người phụ nữ này lấy đâu ra bản lĩnh mời chài phái nam như vậy, nhưng không thể phủ nhận rằng cô ta rất thành công.

Có điều, loại thành công này cũng thật đáng ghê tởm!

Vào lúc Quận Hy Ca cảm thấy nhàm chán và có ý định thoát ra thì hai

dãy số lạ hoặc tức khắc đập vào mắt, đã thế còn được ưu tiên ở vị trí nổi bật.

Điều đó cho thấy hai người này rất quan trọng đối với cô ta.

Một người được lưu tên là "Triệu phu nhân", một người được lưu tên là "Kim chủ".

"Thật thú vị..."

Quận Hy Ca tắc lưỡi, hoàn toàn không nén nổi sự tò mò về hai người này.

Cô nhanh nhẹn lưu lại, kiểm tra thêm một số thứ rồi đặt điện thoại vào chỗ cũ.

Xong xuôi, quay ra mới thấy Diêm Dụ vẻ mặt thất thần.

Cô chọc chọc tay anh, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh: "Dụ...!nghĩ gì vậy?"

Diêm Dụ bưng tỉnh, anh lắc lắc đầu mỉm cười.

Triệu phu nhân kia có lẽ không phải là bà...

Quận Hy Ca không rảnh rồi mà ở lại trông chừng Quận Nhĩ Trúc, cô rút từ trong túi ra một lọ thuốc an thần nhỏ, bình tĩnh đưa cho Diêm Dụ.

"Làm giúp em."

Diêm Dụ nhưn mày, anh cười hỏi: "Em có biết bản thân đang làm gì không?"

Quận Hy Ca thản nhiên nhún vai: "Em làm gì cơ? Anh nói rõ ràng xem nào."

"Em đấy..." Diêm Dụ chép miệng, trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ.

Đón lấy đồ từ tay cô, anh dùng kim tiêm hút thứ chất lỏng trong suốt ấy vào, thuận thục đưa vào cơ thể Quận Nhĩ Trúc.

Bây giờ, anh và cô đã chính thức ngồi chung một thuyền.

Ấy vậy mà có ngày người như anh lại cùng cô làm chuyện xấu, nội tâm Diêm Dụ bất giác nảy sinh một chút mới mẻ.

Quận Hy Ca ở trước mặt anh không chút che giấu đều bộc lộ sự độc ác, thù dai của mình.

Diêm Dụ có thể tổng kết phương châm sống của cô bằng một câu ngắn gọn như sau: người không động ta, ta không động người. Đối với những kẻ có ác ý với mình, Quận Hy Ca chưa bao giờ nường tay.

Cô tự nhận mình xấu xa, thế nhưng lòng tự tôn không cho phép cô chịu tủ nhục trước bất cứ điều gì.

Cho nên, kẻ nào động vào cô coi như kẻ đó xui xẻo. Quận Nhĩ Trúc hết lần này tới lần khác đều cố ý khiêu chiến giới hạn của cô.

Quận Hy Ca có thể nhường một lần, hai lần, thậm chí ba lần, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần thứ tư.

Nếu tha cho cô ta thì cô sẽ hổ thẹn với chính mình. Diêm Dụ xoa xoa đầu cô, hai người không chần chừ lâu mà lập tức ra khỏi phòng. Trên đường về, Diêm Dụ bật đài lên nghe.

Trong lúc đợi đèn đỏ, anh thuận miệng hỏi Quận Hy Ca: "Lọ thuốc kia em lấy ở đâu vậy?"

Quận Hy Ca nhìn anh, hàng mi dài khế chớp, "Bệnh viện." Lúc này có một y tá đẩy xe thuốc đi ngang qua nên Quận Hy Ca đã tiện tay cầm lấy một lọ, ai ngờ lại cần dùng nhanh như vậy.

Cho Quận Nhĩ Trúc ngủ lâu một chút để cô ta đỡ phá phách, mà cô cũng có thời gian làm thêm chút chuyện. Cô nhếch khóe môi, đầu lưỡn chống lên hàm trên.

Ánh mắt lóe lên một tia sáng, Quận Hy Ca đột nhiên đưa ra đề nghị: "Diêm Dụ, chúng ta hẹn hò đi!"
Lờ ng ngợc Diêm Dụ phát ra âm thanh chấn động, anh ngăn người

nửa giây, cười tươi, giọng nói không giấu nổi vui sướng: "Được."
Hẹn hò, cuối cùng ngày này cũng đến...
Có lẽ đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong giai đoạn yêu đương, mang theo cảm xúc thuần túy, tốt đẹp nhưng không kém phần nồng nhiệt.

Được hẹn hò với Quận Hy Ca là mong muốn và khát khao của Diêm Dụ bấy lâu nay.
Một mối quan hệ chân chính không đơn thuần chỉ là sự thỏa mãn về d*ch vọng hay thể xác, ngược lại, nó rất đổi thiêng liêng, cảm động.

Diêm Dụ có cảm giác bản thân như vừa trẻ ra chục tuổi, có khi đầu đã bớt đi vài sợi tóc bạc.
Hai người đắm đuối nhìn nhau, Quận Hy Ca nghiêng người về phía anh.

Dường như chỉ chờ có thế, Diêm Dụ kích động tháo dây an toàn, anh đỡ lấy cổ cô mà cẩn thận hôn m*t.
Đưa lưỡi vào trong khuấy đảo, lại dùng răng day day môi cô, vừa nhạy cảm vừa k1ch thích.

Hai chiếc lưỡi bện nhau không muốn rời, từng giây từng phút đều điên cuồng cuốn lấy nhau.

Hơi thở của đối phương đều bị nuốt lấy, trong lòng hai người đều vô cùng thỏa mãn, cảm thấy đối phương chính là của mình.

"Ưm...!đừng..."

Chiếc lưỡi ấm nóng của Diêm Dụ lướt qua viền môi cô, ngay sau đó lại chui vào trong, liên tục lặp đi lặp lại như vậy, Quận Hy Ca bị anh hôn đến mềm nhũn, đại não cũng thiếu oxy.

Cô cụp mắt thờ hờn hển, đôi môi sưng nhè nhẹ, đáy mắt mờ mịt ánh nước.

Không khỏi hờn dỗi mà đánh anh một cái.

Diêm Dụ cọ vào mặt cô, xúc cảm đàn hồi, nhẵn nhụi, càng sờ càng thấy thích.

Độ cong trên môi chưa lúc nào hạ xuống, người đàn ông thỏ thẻ:

"Môi của em thật mềm, mềm như đậu phụ vậy."

Quận Hy Ca hừ lạnh, trong tim ngọt ngào lại ngứa ngáy, tựa như có một sợi lông vũ vô tình vờn qua.

Dựa vào hõm vai anh, cảm nhận hương thơm cơ thể anh, Quận Hy Ca phút chốc liền mê mẩn.

Đúng lúc này thì đèn đỏ bỗng chuyển màu xanh, dòng người trộn lẫn với xe cộ hối hả lên đường.

Bác tài xế phía sau xe Diêm Dụ không kiên nhẫn bóp còi.

"Này, có đi không thì bảo?!"

Diêm Dụ không nở buông cô ra, trong lòng thầm hận chiếc đèn đỏ, lúc cần lâu thì không thấy lâu.

Anh thắt lại dây an toàn, gạt cần, giẫm chân ga, chiếc xe phóng vụt đi, hòa nhập vào đường lớn.

Về tới Diêm gia, Diêm Dụ không thèm quan tâm tới ánh nhìn của mọi người, sau khi hôn cô một lúc trên xe, anh rất tự nhiên cười đùa với cô.

Một đường lên trên tầng tốn thêm bao nhiêu phút, chứng kiến một màn này, trông mắt tím Quyên gần như sắp phun ra lửa.

Bà nghiến răng, trong lúc không chú ý liền bị nước sôi làm phỏng tay, mặt nhăn nhúm lại vì đau.

Cặp vợ chồng son gấn bó khăng khít như vậy thì làm sao bà ta có thể chia rẽ? Triệu Lan Ngọc quả thật là đã làm khó bà ta....

Chương 53: 53: Người Của Em Không Yếu Như Em Nghĩ Đâu

Cuối xuân đầu hè, gió ngoài cửa sổ nhè nhẹ ru. Trong phòng tắm phát ra câu hỏi của Quận Hy Ca cùng với giọng nói thiếu liêm sỉ của Diêm Dụ.

Hơi nước bốc lên mù mịt, lan ra khắp cả căn phòng. "Sao anh cứ thích sờ linh tinh vậy?" Quận Hy Ca không khách khí vỗ vào mu bàn tay anh. Diêm Dụ làm ra vẻ ngơ ngác, anh nói đúng lý hợp tình: "Anh sờ linh tinh lúc nào, rõ ràng là bàn tay này." Nói rồi còn gõ gõ vài cái, nhưng cuối cùng đâu vẫn đóng đậy.

Bàn tay chai sạn tru du trên những đường cong lả lướt, hai mắt Diêm Dụ sáng rực. Quận Hy Ca trừng mắt: "Anh đừng xoa bóp chỗ đó..." "Chỗ đó là chỗ nào?" Diêm Dụ lộ ra nụ cười ngả ngớn, hơi thở vô cùng ám muội. Vành tai Quận Hy Ca đỏ ửng, cô bị anh ép lên trên tường, từ đầu chí cuối chỉ có thể quăn bách cắn cắn môi.

Bọt trắng vương đầy trên da thịt hai người, cô dùng tay đẩy khuôn ngực săn chắc của anh, đôi môi đỏ khế cong, quyết định hôn anh một phen. Diêm Dụ bị hôn đến mụ mị đầu óc, nhưng sức lực của phụ nữ sao có thể so với đàn ông, huống chi bây giờ anh lại đang có phản ứng.

Sau đó, Quận Hy Ca bị anh ác ý giày vò, thân thể sắp tan thành nước.

Cô mềm nhũn đè lên người anh, thần kinh Diêm Dụ triệt để tê dại, gắng gượng đè nén d*ch vọng đang dâng trào.

Anh gấp gấp xả nước, ngay trước khi đánh mất lý trí thì đã nhanh chóng bế cô ra ngoài.

Cầm máy sấy c ắm vào ổ điện, những ngón tay nhẹ nhàng luồn vào tóc cô, tùy ý để cho làn gió ấm áp thổi bay ẩm ướt.

Quận Hy Ca híp mắt hưởng thụ, từ đầu mày đến cuối mắt đều hiện lên nét hạnh phúc.

Rất dễ dàng nhận ra cô đã thu bớt khí lạnh trên người, ở gần anh chỉ còn lại sự dịu dàng, uyển chuyển mà thôi.

Dáng vẻ này hoàn toàn chinh phục lòng ham hư vinh của Diêm Dụ. Anh vòng tay ôm lấy eo cô, cầm tỉ l3n đỉnh đầu cô, đoạn cất giọng trầm khàn: "Bảo bối..."

"Hửm?"

"Bảo bối..."

"Anh nói đi!" Quận Hy Ca cau mày quát khế.

"Bảo bối..."

Diêm Dụ chẳng có gì muốn nói cả, chỉ là anh thích gọi cô như vậy.

Có cảm giác thân thiết, dễ chịu.

Quận Hy Ca mặc kệ anh, Diêm Dụ cứ thế cảm rằm bên tai cô suốt nửa tiếng, phiền đến nỗi màng nhĩ của cô cũng muốn biểu tình.

Dùng cùi chỏ huých nhẹ bả vai anh, Quận Hy Ca không kìm được nạt nộ: "Diêm Dụ, anh không biết chán là gì hả?!"

"Em quát anh?"

Lời vừa ra Diêm Dụ liền xụ mặt, ngữ điệu uất ức, đáng thương.

Anh dụi đầu vào mặt cô, gò má Quận Hy Ca bị những sợi tóc ngắn ngùn của anh chọc, vừa ngứa lại vừa tức.

"Em quát anh đấy thì sao?" Quận Hy Ca gảy gảy tóc anh, cô mở miệng khiêu khích.

Diêm Dụ như được bật công tắc, anh ôm chặt cô không buông, cho dù Quận Hy Ca có đẩy thế nào thì cũng vô dụng.

Anh y hệt như cao da chó, đã dính là cứ dính mãi.

Một lát sau, anh nhẹ giọng nói với cô: "Anh sẽ dính em như vậy, dính suốt đời luôn."

Quận Hy Ca bắt lực đỡ trán, cảm thấy người đàn ông này đã bị chiều hư, được voi rồi còn đòi tiên.

Cô đẩy anh ra nằm xuống giường, Diêm Dụ kè kè bên cô, cánh tay dài màu mật ong chắc khỏe đặt ngang, cứ thế để cô gối đầu lên.

"Được rồi, anh sẽ bị tê tay đấy!"

Vẻ mặt Quận Hy Ca không nở, nếu nằm như vậy cả buổi thì thật không ổn chút nào.

Có điều, Diêm Dụ lại coi đây là việc hết sức vinh hạnh, anh nở nụ cười tỏa nắng, đưa tay vuốt tóc cô.

"Không sao, cỡ này anh vẫn chịu được."

Dừng lại vài giây, Diêm Dụ búng nhẹ lên chóp mũi cô, anh cất giọng lưu manh: "Người của em không yếu như em nghĩ đâu."

"Anh không yếu?" Quận Hy Ca cười thâm ý, mắt liếc xuống bộ phận nào đó của anh.

Nhìn cô như vậy, Diêm Dụ rất nhanh liền hiểu ra cô đang nghĩ gì.

Mặt anh có chút đen, giọng cao vút nhằm nhấn mạnh sự thật: "Này này, em thật là đen tối! Rõ ràng anh rất khỏe mạnh, phương diện nào cũng khỏe mạnh!"

"Thì em đã bảo gì đâu?"

Quận Hy Ca thờ ơ nhún vai, cô nhin cười chảy cả nước mắt.

Con người Diêm Dụ tối lại, anh đột nhiên dùng sức nâng eo cô lên, kế tiếp, nụ hôn mãnh liệt như vũ bão phủ tới, hoàn toàn chặn đứng tiếng cười của Quận Hy Ca.

"Anh...! ưm..."

Quận Hy Ca trợn mắt, vừa mới mở miệng liền bị chiếc lưỡi của anh cản lại.

Những ngón tay nhỏ nhắn vô thức siết chặt vạt áo của anh, không khí trong người như bị rút cạn.

Sắc mặt cô gái đỏ như trái ớt, chẳng mấy chốc liền giờ cò trắng đầu hàng.

Trong mắt Diêm Dụ lộ ra một tia đắc ý của người chiến thắng, sau khi bình ổn hơi thở, anh nhếch cao môi mỏng: "Lần sau em không được nhắc đến vấn đề này nữa, nghe chưa?"

Bất cứ người đàn ông nào đều không thích bị bạn gái mình chê cười, đặc biệt là ở phương diện tế nhị kia.

Vừa rồi Quận Hy Ca còn ám chỉ rõ ràng như vậy, cô chính là đang muốn trêu chọc anh.

Diêm Dụ tức anh ách, nhưng anh chẳng thể làm gì, chỉ biết hôn cô mà thôi.

Quận Hy Ca mím nhẹ đôi môi anh đào, cô mơ màng gật đầu, hai mắt như có sương mù vây quanh.

Nhìn anh chăm chăm, cô nhỏ giọng trách cứ: "Đồ thói tha, anh không thể nào nhẹ nhàng hơn à? Rốt cuộc có muốn dùng nữa không?"

Trước ánh mắt ủy mị của Quận Hy Ca, Diêm Dụ chỉ đành bó tay thờ dài.

Anh xoa xoa mi tâm, hiện tại, khuôn mặt hai người chỉ cách nhau 2 cm.

Hơi đưa người về phía trước, ngay lúc môi chạm môi, anh thì thào ra miệng: "Anh xin lỗi, anh sẽ kiềm chế hơn."

Trong lòng thầm nghĩ, môi cô ngọt như vậy, mềm như vậy, sao có thể trách anh? Bất kì ai cũng sẽ bị mê hoặc thôi, huống hồ gì, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Diêm Dụ yêu chết cái dáng vẻ này của cô!

Anh như con chuột gặm nhấm môi cô, ngay trước khi Quận Hy Ca

nổi giận thì đã kịp thời để lại một dấu hồng hồng sau tai.

"Em đói rồi..."

Quận Hy Ca thề rằng lúc nào hai chân cô lành lại, cô nhất định sẽ dứt khoát đạp anh xuống giường.

Bây giờ thì không được, bởi vì chân cô vẫn chưa thể cử động, mà cô cũng đã rất đói.

Cho nên, cô chỉ có thể nhẫn nhịn để anh vui vẻ chút ít.

Quả nhiên, người nào đó cực kì thích thú khi được Quận Hy Ca làm nũng.

Phải biết rằng cô luôn luôn tỏ ra lạnh nhạt, hiểm lăm mới chịu nũng nịu như thế này.

Diêm Dụ giữ chặt đùi và eo cô, sau đó bế cô dậy.

Quận Hy Ca thoáng giật mình, cô vòng tay qua cổ anh, đoạn cúi đầu nhìn xuống.

Diêm Dụ cũng đang ngửa cổ, đáp lại ánh mắt của cô, anh tươi cười mở miệng: "Anh đưa em đi ăn."

Hôn hôn thêm vài cái, độ chục phút sau Diêm Dụ mới chịu thả cô vào xe lăn, hí ha hí hửng đẩy cô xuống dưới nhà..

Chương 54: 54: Để Em Ăn CƠM Yên Ổn Đi!

Bữa cơm trưa đã kết thúc từ một tiếng trước.

Bấy giờ, ông cụ Diêm đang thanh thoi ngồi giữa phòng khách, vừa uống trà vừa xem TV.

Thấy hai người đi xuống, ông liền nhăn mày, sau đó ôn tồn hỏi: "Về sớm thế à? Sao không ở lại chơi thêm chút nữa?"

Diêm Dụ cười nhẹ nhìn ông, anh đáp: "Bọn cháu phải về nhà bồi dưỡng tình cảm chứ? Mà ông à, ngày mai cháu mạn phép xin nghỉ việc ở công ty..." Nói đến đây, anh liếc qua Quận Hy Ca, ánh mắt đầy vẻ thâm tình: "Để đưa vợ cháu đi hẹn hò."

Ông cụ Diêm ngỡ ngàng, lờm lờm anh rồi lầm bầm: "Mấy cái đứa này thật chẳng biết thương cho thân già gì cả..." Suốt ngày ở trước mặt ông mà ân ân ái ái, làm ông nhớ đến bà cụ đã mất của mình.

Vành mắt ông cụ đỏ hoe, Diêm Dụ thừa hiểu tâm tình ông, anh cười trêu: "Cháu nghĩ ông nên kiếm lấy một người bạn già, rồi cháu sẽ bày cách cho ông hẹn hò."

"Nói vớ vẩn gì hả?! Còn không mau đi ăn cơm?" Ông cụ Diêm trợn mắt quát khế, mặt hầm hầm tỏ vẻ nghiêm nghị.

Diêm Dụ nhún vai rời đi, đến trước cửa phòng bếp thì thấy thím Quyên đang dọn đồ ra.

Bà ta tươi cười, nếp nhăn nơi khóe mắt hẳn rõ: "Đại thiếu gia."

Đầu mày hơi nhấc lên cao, Diêm Dụ mặt không biểu tình gật gật đầu.

Anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Quận Hy Ca, quan sát một lượt thức ăn trên bàn, nói: "Làm phiền thím hâm lại bát súp gà ấy, Hy Ca không ăn được lạnh."

Thím Quyên chớp mắt che giấu sự chán ghét và không tình nguyện, bà ta nặn ra một nụ cười gượng gạo, nhanh chóng bật bếp hâm nóng bát súp gà.

Lửa bếp cháy bùng bùng, dữ dội, hai mắt thím Quyên híp lại, đột nhiên nảy ra ý xấu.

Bà ta cảnh giác ngó ra bàn ăn, sau khi chắc chắn bên ngoài không nhìn thấy gì, bà mới mở vung nồi ra, trông mắt đảo loạn, nhổ một ngụm nước bọt vào trong.

Thím Quyên vốn là dân quê nghèo, cho nên có những thói hư tật xấu đã ăn sâu vào máu không loại bỏ được.

Chẳng hạn như ba năm trước, khi con trai của bà lấy vợ, bà đã hành hạ con dâu khiến nó không chịu nổi mà nằng nặc đòi ly hôn.

Hai vợ chồng kiện nhau ra tòa, người con dâu đó còn phải bồi thường một khoản không nhỏ, lúc ấy bà ta đã được ổi tiền, cùng với con trai thoải mái tiêu sài một thời gian dài.

Không dừng lại ở đó, bà ta còn hay ăn cắp vặt, cũng đã lấy đi không ít thứ từ Diêm gia.

Mặc dù rất sợ bị phát hiện, thế nhưng sức hút của đồng tiền quá lớn.

Bà ta đã bị lu mờ lý trí, trong lúc thần không biết quỷ hay đã cả gan trộm đi...

Trừ phóng hỏa giết người ra, những việc tệ hơn nữa bà ta cũng có thể làm, nói chi là việc này.

Chỉ là khiến Quận Hy Ca ăn phải một số thứ không sạch sẽ, cũng không tính là quá đáng, coi như trút nỗi giận bị ông cụ Diêm đình chỉ một tuần làm việc.

Thâm tâm thím Quyên nghĩ vậy, cảm thấy vô cùng hãnh diện.

Bà ta hoàn toàn không nhận thức được bản thân ti tiện, bần thiêu đến cỡ nào.

Nếu không phải nhờ sự nâng đỡ của Triệu Lan Ngọc, bà ta chắc chắn sẽ không có cơ hội được làm người hầu phục vụ trong một gia tộc cao quý như Diêm gia.

Lúc này, Quận Hy Ca đang thản nhiên dùng bữa.

Cô vươn tay muốn gấp lấy miếng cá hấp trên bàn thì bất chợt bị Diêm Dụ đẩy ra.

Cô trừng mắt khó hiểu, quay sang chất vấn người đàn ông: "Anh đừng có trẻ con nữa được không?!"

Diêm Dụ ung dung chống cằm, đôi mắt đen trắng rõ ràng khóa chặt cô, im lặng một lát, anh mới chậm rãi mở miệng: "Thôi nào, anh chỉ trẻ con với mình em mà..."

"Nhưng em muốn ăn cá." Quận Hy Ca không khỏi tức giận, nhiều lúc không hiểu nổi mạch suy nghĩ của anh.

"Vậy anh gấp cho em." Diêm Dụ nhẹ nhàng cười, anh cầm đũa gấp miếng cá thả vào bát cô, còn ra vẻ chín chắn nói: "Hy Ca, chẳng phải em bảo hẹn hò sao? Đây chính là bước đầu tiên của hẹn hò đó!"

Quận Hy Ca nhú mày, người đàn ông này luôn có những lý lẽ cô không thể bắt bẻ.

Cô bĩu môi "xùy" một tiếng, nhẹ nhàng và cớm vào miệng.

Muốn ăn chung thì cứ nói, làm sao phải khổ sở như thế? Cô cũng có cấm anh đâu chứ? Động chạm thì cũng đã động chạm rồi, còn có cái gì không thể làm?

Lông mi cong dài rũ xuống tạo thành hai đường bóng râm rất nhỏ, ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống khiến những sợi tóc bóng mượt của Quận Hy Ca phản chiếu lấp lánh.

Diêm Dụ nhìn chằm chằm từng cử chỉ của cô, vô thức bật thốt lên: "Bảo bối, em sáng quá!"

Da của cô rất trắng, đã thế còn mịn mượt.

Dưới tác dụng của ánh sáng, Diêm Dụ có thể thấy rõ những sợi lông tơ đáng yêu trên mặt cô.

Anh nở nụ cười ranh mãnh, những ngón tay cẩn thận sờ sờ vào gò má cô, sờ đủ rồi thì lại chuyển sang nắn nắn, bóp bóp.

"Bảo bối, má em mềm quá!"

Quận Hy Ca phìền chết mất, Diêm Dụ quả thật vô cùng dính người.

Nếu biết sớm như vậy cô đã bỏ mặc anh rồi, yêu với đương cái gì? Cô hít sâu một hơi, đập bộp đũa xuống bàn, nhân lúc anh còn đang giật mình thì đã ôm lấy đầu anh, ghì thấp xuống, không nhanh không chậm áp đôi môi căng mọng lên.

Diêm Dụ mở to mắt, cô nhếch môi, cắn mạnh vào má anh, hài lòng khi thấy một dấu răng to tướng trên đó.

"Đủ chưa? Để em ăn cơm yên ổn đi!"

Diêm Dụ mím môi, vẻ mặt vui sướng, ngoan ngoãn cầm bát cơm lên, vừa ăn lại vừa cười ngốc.

Cách này có vẻ hữu dụng, Quận Hy Ca đã chủ động hôn anh đấy! Quận Hy Ca biết tổng suy nghĩ của anh nhưng không nở lòng vạch trần.

Cô uống một ngụm nước lọc, nghĩ thầm lúc nãy vừa mới ăn cá, miệng có mùi, không biết Diêm Dụ có để ý không?

Ánh mắt không tự chủ liếc trộm anh, Quận Hy Ca băn khoăn quên cả ăn cơm.

Đúng lúc này, trán đột nhiên bị gõ nhẹ một cái, cô ngẩng mặt lên, bát súp gà đã được đưa đến trước mặt.

Diêm Dụ mỉm cười nhìn cô, anh nói: "Em thất thần gì thế? Có phải lại nhớ nụ hôn của anh không hả?"

Quận Hy Ca vỗ bốp vào mồm anh, Diêm Dụ tủi thân rụt cổ lại.

Cô chột dạ, cúi đầu muốn ăn súp gà thì bỗng bị bàn tay của anh ngăn cản.

"Khoan đã, cái này nóng quá, em ăn cái khác đi!"

Quận Hy Ca nửa hiểu nửa không, Diêm Dụ nhanh tay đặt bát súp gà ra mép bàn, trong lúc thu tay về anh đã bắt cần làm đổ.

Chiếc bát sứ đắt tiền rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh, thức ăn vương vãi khắp nơi.

Trong mắt Diêm Dụ phát ra tia thanh lãnh, anh bắt ngờ ngoảnh đầu ra sau.

Đúng như dự liệu, thím Quyên đang nhìn chăm chăm bọn họ với vẻ tiếc hận.

Bị ánh mắt của anh dọa sợ, thím Quyên xoắn xuýt đan hai tay vào nhau, ngượng ngùng lùi vào nhà bếp.

Bà ta nghiêng răng nhìn chòng chọc vào cái nồi đã cháy khét kia, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Sự khó chịu tràn ngập trong trí óc khiến bà ta không thể nào nguôi ngoai, hai tay siết thành quyền nhỏ.

Thím Quyên âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải làm gì đó với Quận Hy Ca, nếu không sớm hay muộn gì bà ta cũng tức điên mất. Quận Hy Ca không phải là người ngu, nhìn hành động của Diêm Dụ là cô hiểu bát súp ấy có vấn đề.

Cô không bàn cãi với anh, tiếp tục trầm mặt, một ý nghĩ lướt nhanh qua đầu.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, Quận Hy Ca gắp một miếng thịt kho tàu màu nâu đẹp mắt vào bát Diêm Dụ....

Chương 55: 55: Sự Tình Sau Chiếc Bật Lửa 1

Cơm nước xong xuôi, Quận Hy Ca đọc sách khoảng 15 phút rồi mới lên giường đi ngủ.

Diêm Dụ hôn lên tóc cô, anh đóng cửa sang phòng kế bên. Xử lý một đồng văn kiện, xem xét các hạng mục rồi bàn giao cho thư ký đến lấy.

Nhìn đồng hồ đã điểm 5h chiều, Diêm Dụ liền gọi điện cho đối tác bên Singapore.

Giọng một người phụ nữ vang lên, "Xin chào, đây là văn phòng của ngài Amber! Cho hỏi có chuyện gì ạ?"

Diêm Dụ từ tốn trả lời: "Tôi là CEO của Tập đoàn Diêm thị, vào tuần trước, tôi và ngài Amber đã kí kết một hợp đồng."

"Được ạ, xin Diêm tiên sinh đợi một lát."

Không lâu sau thì Amber đã nghe máy.

Sau vài phút hàn huyên, chào hỏi, hai người vào đề tài chính.

Diêm Dụ lên tiếng trước: "Ngài Amber, về dự án thu mua bất động sản ở Đệ Đô, ngài có ý kiến gì không?"

Đối phương cười một tiếng thật to, âm sắc cực kì hào sảng: "Diêm tiên sinh, tôi hoàn toàn ủng hộ ý kiến của anh."

Hy vọng sự hợp tác của chúng ta sẽ thành công mở rộng tài nguyên cũng như sự phát triển của hai công ty.

Anh cứ theo hợp đồng mà làm là được..."

Diêm Dụ nhìn ánh hoàng hôn phía xa, anh lãnh đạm cất lời: "Khi nào

ngài về nước thì hãy báo với tôi, tôi sẽ thiết đãi ngài cẩn thận."
"Ồ, cảm ơn anh!"

Cuộc gọi rốt cuộc cũng kết thúc, Diêm Dụ mệt mỏi xoa xoa bả vai đau nhức.

Anh tắt máy tính, ánh mắt đột ngột va vào chiếc bật lửa đặt gọn trong góc tủ.

Cầm nó lên ngắm nghía một hồi, quyết định đi gặp ông cụ.

"Cốc...!cốc..."

Cửa phòng bị gõ vang, ông cụ tháo kính đặt lên mặt bàn, gấp tờ báo trong tay lại.

"Vào đi!"

Diêm Dụ sải bước lớn, nhanh chóng khép cửa lại.

Anh ngồi đối diện ông cụ, không nói không rằng đặt chiếc bật lửa lên. Ngay khi trông thấy chiếc bật lửa, ông cụ lập tức há hốc mồm vì sửng sờ.

Ông run run cầm nó lên, miết nhẹ vào hình con sói được khắc trên vỏ, kí ức thoáng xoay chuyển...

"Con đem số tài sản ấy đi đâu rồi? Có biết giá trị của nó lớn cỡ nào không?"

Ông cụ tức giận quát vào mặt ba của Diêm Dụ.

Ông Diêm dáng vẻ cà lơ phất phơ, cổ áo dính đầy dấu son, lúc đó vẫn còn khá trẻ.

Ông cụ nhớ mang máng là Triệu Lan Ngọc vừa mới sinh nở không bao lâu thì con trai đã ra ngoài ngoài tình.

Trái ngược với sự giận dữ của ông cụ, ông Diêm chỉ nhàn nhạt vuốt tóc, bình thản nói: "Ba không cần lo, con đã gửi hết vào ngân hàng bên Thụy Sĩ rồi, đảm bảo không có sơ hở."

Dứt lời, ông Diêm đẩy một chiếc bật lửa màu bạc ra, giải thích: "Đây

là chìa khóa, tạm thời con sẽ cất giữ."

"Nghịch tử!" Ông cụ không suy nghĩ mà cầm gập batoong đánh tới tấp vào người con trai, hai mắt đỏ ngầu quát lớn: "Mày có biết mảnh đất đó quan trọng thế nào không?! Nếu để rơi vào tay người ngoài, Diêm gia sẽ mất hết tất cả!"

"Ba đúng là lo lắng thừa thãi!" Ông Diêm đứng phắt dậy xô cửa bỏ đi, còn không quên cầm theo chiếc bật lửa.

"Được, ba đã nói vậy thì con sẽ giao nó cho Tư Sinh, để xem bao giờ Diêm gia sụp đổ như lời ba nói..."

Tư Sinh là bạn thuở niên thiếu của ông Diêm, thời điểm đó vẫn chưa leo được đến vị trí như hiện tại.

Giờ đây, thanh âm ấy dường như vẫn còn văng vẳng trong tâm trí ông cụ.

Chiếc bật lửa mất tăm mất tích, không biết đã rơi vào tay kẻ nào.

Ông cụ đoán chắc Bộ trưởng Tư Sinh đang cất giấu nó, nhưng vì không có chứng cứ nên không tiện đòi lại.

Bẵng đi bao nhiêu năm, Diêm Dụ đột nhiên đưa nó đến trước mặt ông, cho nên tất nhiên ông không khỏi hốt hoảng.

"Ông nội?"

Ông cụ Diêm hoàn hồn, ngược mắt nhìn Diêm Dụ vài giây, cổ họng nhả ra từng câu từng chữ đanh thép: "Rốt cuộc cháu lấy nó ở đâu?"

Diêm Dụ cúi mặt, ông cụ nhìn không rõ thần sắc của anh, chỉ nghe anh điềm nhiên đáp: "Từ chỗ lão già Tư Sinh, khoảng nửa năm trước ạ."

Ông cụ đập bàn thể hiện sự tức giận, gân trên trán giãn giật: "Tại sao cháu không nói cho ta biết?! Nửa năm cũng không ngần một chút nào!"

Đây vốn dĩ không phải là một thứ đồ tầm thường, Diêm Dụ ôm nó trong người không biết sẽ còn rước thêm bao nhiêu họa nữa? Thảo nào dạo gần đây Tư Sinh lại hay hỏi thăm đến ông cụ như vậy, thì ra là có lý do cả.

Rất có thể ông ta sẽ làm mọi cách để đoạt lại chiếc bật lửa này, suy cho cùng, mảnh đất ấy rất quan trọng đối với sự nghiệp của ông ta. Một nỗi lo âu, thấp thỏm bỗng dấy lên trong đáy lòng ông cụ, bàn tay cũng đã khẽ nhại mồ hôi lúc nào không hay.

Tuy nhiên, ánh mắt ông cụ rất kiên định, mơ hồ còn kèm theo lửa giận khó giấu.

Đối với câu hỏi của ông, Diêm Dụ vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, vô cảm, trong đôi đồng tử đen láy là một mảng suy tư nãy nê.

Bầu không khí yên lặng tốt độ khiến người ta có cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Người đàn ông đột nhiên mỉm cười, nụ cười mang theo nét xót xa, áy náy.

Anh nói: "Nửa năm này, người phải trực tiếp chịu đựng sự đe dọa và kh ửng bố tinh thần thực chất không phải là cháu...! mà là Quận Hy Ca."

"Cháu nói gì cơ?" Ông cụ Diêm ngạc nhiên không thôi.

"Khi cháu vừa lấy được nó từ nhà riêng của Tư Sinh thì rất nhanh đã bị ông ta phát hiện, ngay sau đó cháu liền bị người của ông ta bám đuôi truy sát.

Theo kế hoạch, cháu sẽ đến địa chỉ mà A Lãnh gửi để chạy trốn đồng thời phi tang vật chứng, nhưng không ngờ thằng nhóc đó lại gửi nhầm vị trí của một nhà kho.

Khi cháu đến nơi và nhìn thấy Hy Ca, cháu không nghĩ ngợi nhiều đã đem nó bỏ vào túi áo của cô ấy.

Vốn cháu định xong việc sẽ lấy lại ngay, có điều không hiểu vì sao cô ấy lại bị dọa sợ rồi bỏ chạy.

Mãi cho đến thời gian gần đây, cô ấy mới cam nguyện giao nó cho cháu..."

Nói đến đây, trên môi anh nở một nụ cười khó hiểu.

Xét trên góc độ nào đó, duyên phận của hai người đã chính thức bắt đầu từ đây, dây dưa mãi rồi cũng thành yêu...!Diêm Dụ hình dung mối tình của hai người giống như mưa dầm thấm lâu, ngày qua ngày tiếp xúc với nhau, nhìn nhau ăn, nhìn nhau ngủ, nhìn nhau sinh hoạt, trong lúc bất tri bất giác đã dành ra một phần đẹp nhất, trọn vẹn nhất nơi trái tim cho đối phương.

Nghe vậy, ông cụ Diêm chỉ trầm mặc không nói.

Ông đại khái cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, hiểu rõ nguyên nhân mà Diêm Dụ nhất quyết phải kết hôn với người phụ nữ tàn phế như Quận Hy Ca, mặc cho trước đó ông đã can ngăn quyết liệt đến thế nào.

Ông cụ có thể tưởng tượng được những thủ đoạn ác độc mà Tư Sinh thường dùng để đối phó với những kẻ không biết sống chết khi xâm phạm vào quyền lợi, địa vị của lão.

Có lẽ bấy lâu nay, Quận Hy Ca sống không hề vui vẻ chút nào.

Nếu không phải vài tháng trước ông ta đang bận rộn cho kì tranh cử, có khi chiếc bật lửa này đã không còn nằm ở đây, mà Quận gia cũng đã tan nhà nát cửa...

Trên mặt ông cụ đầy vẻ khổ sở, ông đưa tay cậy mạnh cái nút nhỏ phía dưới chiếc bật lửa, "cạch" một tiếng, tức thì liền lộ ra một khoảng trống rỗng hình tròn.

Sau khi gạt một số bộ phận nhỏ nhất cấu tạo nên chiếc bật lửa ra, một chiếc chìa khóa màu vàng bằng ngón tay út lập tức xuất hiện.

Khéo léo lấy nó ra ngoài, ông cụ không kiềm được run rẩy, tỉ mỉ lau sạch nó bằng một chiếc khăn.

Diêm Dụ nhìn chằm chằm động tác của ông, trong lòng cảm thấy phức tạp.

Dời mắt sang chiếc bật lửa, anh vô thức cầm nó lên xem.
Đây là một chiếc bật lửa được thiết kế tương tự loại bật lửa zippo của châu Âu, phần vỏ phủ một lớp bạc sáng bóng, sang trọng, dưới đáy có khắc niên đại cùng thời gian sản xuất.

Nếu như ném nó ra đường, chưa biết chừng chẳng có ma nào thèm để ý.

Vậy mà nó lại khiến cho nhiều người phải tranh giành đến nổi sút đầu mẻ trán, thật đúng là không hiểu làm sao!.

Chương 56: 56: Sự Tình Sau Chiếc Bật Lửa 2

Đã 10 phút đồng hồ trôi qua, hai mắt ông cụ vẫn cứ dán chặt vào chiếc chìa khóa, thậm chí còn chẳng chớp lấy một cái.

Đột nhiên, ông ngẩng cao đầu nhìn Diêm Dụ, nói lên suy nghĩ của mình: "Ta nghĩ cháu nên sang ngân hàng Thụy Sĩ một phen." Hai hàng chân mày của Diêm Dụ cau nhẹ, anh chưa kịp hiểu ý tứ của ông cụ thì đã nghe ông nói tiếp: "Số tài sản mà ba cháu đứng tên có hơn phân nửa thuộc quyền sở hữu của nhà họ Diêm, toàn bộ đều là do ba cháu thời trẻ làm lụng, tích góp được.

Số còn lại, ta nghe phong thanh từ miệng mẹ cháu, rằng ba cháu giữ hộ một người bạn quá cố, dự định sẽ chuyển cho người thân của họ.

Nhưng vào lúc chuẩn bị thực hiện thì ba cháu đã đột ngột qua đời.

Tính cho đến nay, không biết nó đã đóng băng bao nhiêu năm, hoặc có bị Tư Sinh cắt xén đi phần nào không?"

Khi Diêm Dụ còn chưa được sinh ra, công ty mà ông Diêm khởi nghiệp bỗng phát lên như điều gặp gió, gặt hái được vô số thành tựu cùng lợi nhuận.

Ông cụ rất tự hào về con trai, song niềm vui ấy cũng chẳng kéo dài được bao lâu, bởi ông Diêm đã bắt đầu có dấu hiệu sa đà vào những thứ trụy lạc, phù phiếm, càng ngày càng lún sâu trong vũng bùn cấu nhót này.

Bây giờ nghĩ lại, ông cụ vẫn không thể tránh khỏi buồn bực, đau đớn.

Một kiếp người đang tươi đẹp cứ thế bị hủy hoại, tận mắt chứng kiến con trai mình trở nên xấu xa, nói không đau chính là nói điều!
Ông cụ Diêm tự trách bản thân, thấy Diêm Dụ vốn đang trầm ngâm bỗng thốt lên câu: "Tur Sinh có thể cắt xén đi thì còn chưa chắc, ông biết lòng tham của ông ta lớn cỡ nào mà.

Nếu đã nắm giữ vật này trong tay, hà cớ gì ông ta lại không lấy hết?
Cho nên, cháu đoán là ba đã cài đặt mật khẩu..."
Ai cũng biết ngân hàng ở Thụy Sĩ có tính bảo mật rất cao, không phải bất kì hacker nào cũng có khả năng xâm nhập, phá giải.

Diêm Dụ cho rằng hiện tại Tur Sinh chưa thể làm gì với số tài sản ấy, chiếc chìa khóa đối với ông ta cũng chỉ như một đồng sắt vụn mà thôi.

Một đồng một cắc của Diêm gia ông ta cũng không lấy được, anh sợ đây chỉ là một cái bẫy...
Hai con người của Diêm Dụ hít lại chứa đựng sự tìm tòi, nghiên cứu.

Khóe miệng người đàn ông khẽ cong, những ngón tay thoáng chuyển động, nhưng lời nói ra lại đầy thâm sâu: "Ông nội, trong thời gian sớm nhất, cháu sẽ sắp xếp bay sang Thụy Sĩ."
Ánh mắt ông cụ lóe sáng, không rõ là vui hay buồn.

Giây sau, chỉ nghe ông hạ giọng nói: "Được rồi, ta sẽ giúp cháu thăm dò bên phía Tur Sinh, cháu cũng phải nhớ thận trọng một chút."
Chỉ e không chỉ mình Tur Sinh mới nhắm đến số tài sản này.

Năm xưa, ông Diêm cũng giao du với không ít người, có khi lại buột miệng lúc nào mà không biết.
Hai ông cháu bàn bạc thêm vài thứ rồi xuống dưới nhà ăn cơm.

Quận Hy Ca đang ngồi nói chuyện với Diêm Lãnh, không biết nói cái gì mà cười típ cả mắt.
"Chị dâu, em kể cho chị nghe một chuyện nữa..."

Diêm Lãnh ôm bụng cười ngặt nghẽo, vừa thấy Diêm Dụ liền tức khắc im bật, sắc mặt căng thẳng vì chột dạ.

Hắn nuốt khan một ngụm nước bọt, không dám nhìn thẳng vào anh. Vừa rồi, hắn đã kể cho Quận Hy Ca nghe về chuyện hồi nhỏ của Diêm Dụ.

Nhìn bề ngoài anh cao lớn, chững chạc là vậy thế nhưng bên trong lại rất nhút nhát, sợ độ cao.

Có lần, anh trèo lên cây để lấy bóng bay cho hắn, không biết thế nào lại bị mắc kẹt vào cành cây trên đó, còn rách cả đũng quần.

Cộng thêm với nỗi sợ độ cao bẩm sinh, anh òa khóc nức nở.

Lúc ấy Diêm Lãnh hoảng quá, hắn không nghĩ ngợi gì liền khệ nệ khiêng thang gỗ ra để cho anh hai trèo xuống.

Kết quả là một màn này đều bị ông cụ nhìn thấy, sau đó...! hai người đã bị tét mông và phạt đứng.

Đương nhiên, khi kể Diêm Lãnh đã giấu đi một số chi tiết gây ảnh hưởng không tốt tới hắn, chỉ kể những chuyện làm bẽ mặt Diêm Dụ mà thôi.

Quận Hy Ca nghe xong liền nở nụ cười, bất giác nhớ về lần anh nhảy lầu trước mặt cô, không phải là rất dứt khoát, rất quyết đoán sao? Làm gì có chút biểu hiện nào là sợ hãi đâu?

Quận Hy Ca liếc qua Diêm Dụ, rất nhanh liền sụp mắt lại, trong lòng đang cười thầm.

Trên bàn ăn, Diêm Dụ bỗng nhiên cảm thấy Diêm Lãnh cực kì không thuận mắt, cố ý làm khó hắn.

Hể hắn chú ý tới món nào, anh liền nhanh trước một bước, đoạt thức ăn từ trên đĩa của hắn.

"Anh hai, trả cho em!"

Diêm Lãnh nhìn miếng cá viên chiên mà mình thích nhất bị Diêm Dụ đặt vào bát của Quận Hy Ca, hấn uất ức gào lên.

"Chẳng phải trên đũa vẫn còn rất nhiều sao?" Diêm Dụ lộ ra nụ cười ngả ngớn, anh hất hất cằm, ngữ điệu hàm chứa vẻ khiêu khích. Hai mắt lừ lừ anh, Diêm Lãnh làm bộ vươn đũa muốn gắp, quả nhiên như hấn dự liệu, chiếc đũa của hấn nhanh chóng bị Diêm Dụ kẹp lại.

Lần này hấn đánh bạo hất đũa của anh ra, sau đó chớp thời cơ trút cá viên chiên vào bát mình.

Đũa cá chỉ còn lại một nửa, Diêm Lãnh đắc ý hừ mũi, "Cho anh bắt nạt em!"

Ông cụ Diêm nhíu mày lắc đầu, hắng giọng tỏ vẻ uy nghiêm: "Ăn đi, lớn đầu rồi còn trêu chọc nhau cái gì?! Nhờn nha nhờn nhờ như đũa trẻ ranh ba tuổi!"

Diêm Lãnh mím môi, hấn như róng mày với anh, sung sướng vì mùi vị thơm ngon đang ngập tràn khoang miệng.

Quận Hy Ca cạn lời với hai anh em nhà này, cô lựa chọn không phát biểu ý kiến.

Diêm Dụ gắp món cá hấp cho cô, anh cười cười: "Em ăn nhiều vào, gầy quá rồi."

"..."

Miếng cơm nghẹn lại trong cổ họng Quận Hy Ca, cô vỗ vỗ ngực, Diêm Dụ thấy vậy bèn vội vã đưa nước cho cô, còn nhỏ giọng mà nói: "Chậm thôi, chậm thôi."

Quận Hy Ca quăng cho anh một cái trừng mắt sắc bén, thần sắc cô lạnh đi trông thấy.

Cô kín đáo mò tay vào đùi của anh, nhéo thật mạnh.

Diêm Dụ suýt chút là kêu lên, cũng may anh vẫn kiềm chế được.

Hít sâu, bàn tay to lớn của anh bao phủ lên bàn tay bé nhỏ của cô, giữ chặt.

Quận Hy Ca không thể nào động đậy, đúng lúc này, ông cụ đột nhiên

cất giọng đều đều: "Hy Ca, cháu đã vất vả rồi."

Chương 57: 57: Bước 15 Trong Việc Hẹn Hò

Sáng thứ hai, khi mặt trời còn chưa ló dạng thì Quận Hy Ca đã bị Diêm Dụ gọi dậy để đi hẹn hò.

Cô cố nhắm mắt nằm thêm chút nữa nhưng người đàn ông này lại y hệt như cái chuông báo thức bên tai, cứ kêu inh ỏi không ngừng... Về mặt Quận Hy Ca cau có, cô níu lấy cổ Diêm Dụ, hai mắt vẫn cố chấp khép hờ.

Anh thở dài bất đắc dĩ, khom người bế cô vào phòng tắm, thành thực giúp cô vệ sinh cá nhân.

Hôm nay, Diêm Dụ đích thân chọn cho Quận Hy Ca một chiếc váy suông thắt eo màu hồng phấn.

Ban đầu cô còn định từ chối, nhưng lại nghĩ đến nay là một ngày đặc biệt, thế nên bèn miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Trong lúc thay đồ, Quận Hy Ca vẫn liên miện trách móc: "Gu thẩm mỹ của anh thật có vấn đề, mấy màu sến súa như vậy mà cũng thích."

Đó giờ tủ đồ của cô chỉ toàn là màu đen, nhưng chẳng biết Diêm Dụ đã đem đi đâu hết rồi.

Bây giờ, tủ đồ của cô trông chẳng khác gì bảy sắc cầu vồng, mặc dù những mẫu anh mua về đều rất đẹp, hợp xu hướng, nhưng Quận Hy Ca vẫn không thể yêu thích nổi.

Sở thích một khi đã ăn vào máu thì sẽ rất khó sửa đổi.

Cũng như khi yêu một người, đâu thể nói quên là quên ngay được. Quận Hy Ca vì nể mặt anh nên mới mặc màu này - cái màu mà cô từng chê bai là chỉ có con nít mới mặc.

Vậy mà ai đó lại cố nhiên cho rằng: "Hy Ca à, em nói thế là không đúng rồi."

Anh phải sáng suốt bao nhiêu mới có thể phát hiện ra một cô gái xuất sắc, mỹ miều như em chứ? Điều đó cho thấy gu thẩm mỹ của anh hoàn toàn không có vấn đề, có chăng thì cũng chỉ là nó quá tuyệt vời mà thôi."

Đối với những lời lẽ tự phụ, tự luyến này, Quận Hy Ca trợn mắt, lườm phản bác.

Mỗi việc này thôi mà anh cũng có thể vẽ ra được một đồng lý thuyết không thực thế kia, cô thật sự nể phục.

Nể đến nỗi chỉ muốn giương nắm đấm vào mặt anh.

Khi Quận Hy Ca hoàn tất khâu thay đồ và trang điểm đi ra ngoài thì cô đã thấy Diêm Dụ đang khoác trên mình một bộ sơ mi, quần âu chần chu, tinh tế.

Ánh mắt cô chuyên chú đánh giá từng chi tiết nhỏ trên cơ thể anh, tựa như đánh giá một bảo vật quý giá.

Chiếc áo có màu đỏ rượu bắt mắt trông cực kì gợi cảm, cuốn hút, cúc áo để mở đến cúc thứ ba tạo cảm giác hờ hững mà không phô trương.

Vóc người vốn đã cao lớn nay lại mang theo một chút phong tình, rất có dáng vẻ của một công tử bột đào hoa, sát gái.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên: "Cúi người xuống." Quận Hy Ca ngoắc ngoắc tay gọi anh, lông mày thanh tú khẽ chau lại.

Hai tay Diêm Dụ rút túi quần, ngay khi chỉ còn cách cô vài chục centi thì Quận Hy Ca bỗng nhiên đưa tay ra, nghiêm túc cài kín cúc áo ở

cổ anh, chỉ chừa lại duy nhất một cúc trên cùng cho anh thở.

"Hy Ca..."

Diêm Dụ cảm thấy buồn cười, anh sờ sờ sống mũi, trong mắt ngập tràn vui vẻ.

Ngân ngẩn một lúc, anh liền đẩy Quận Hy Ca đến trước gương, len lén liếc trộm cô.

Cô trang điểm theo phong cách nhẹ nhàng, hai gò má đào màu hồng phấn, lông mi với lông mày có vẻ đã được tô vẽ kĩ càng, cánh môi căng mọng như hương sắc hoa đào mùa xuân, thoạt nhìn trông trẻ trung, xinh xắn như một cô gái đang độ sinh viên.

Cứ nhìn mãi, nhìn mãi, cuối cùng Diêm Dụ cũng kìm lòng không đặng, anh xoay đầu cô hôn nhẹ một cái, trong lòng mừng như nở hoa.

"Anh không thể đứng đắn được một giây à?"

Quận Hy Ca bất mãn nhìn anh, mái tóc dài được cô xoa tung trên vai, đẹp như một dải suối lạnh.

Diêm Dụ căng căng mỉm cười, anh nhướn cao mày thách thức, vừa nói vừa khẽ khàng chải tóc cho cô: "Anh vốn không phải là quân tử, cho nên em không thể bắt anh đứng đắn được."

Người đàn ông nói như một lẽ đương nhiên, Quận Hy Ca cảm thấy mình không thể so miệng lưỡi với anh, bởi lẽ anh quá dẻo miệng, và người thiệt hại luôn luôn là cô.

Im lặng là lựa chọn tốt nhất!

"Hy Ca, tóc của em thật mượt!"

Diêm Dụ túm những sợi tóc đen tuyền thành một đuôi ngựa khá cao, sau đó dùng dây buộc tóc cột lại.

Dẫu cho quá trình có chút gian nan song kết quả thì cũng không đến nỗi nào, chí ít anh cũng không biến đầu Quận Hy Ca thành một tổ quạ.

Sửa soạn gần như đã xong xuôi, Diêm Dụ loay hoay đứng trước tủ giày một hồi, trên tay cầm một đôi cao gót đế vuông nhã nhặn.

Anh không nói nhiều lời liền bước đến chỗ cô, sau đó quỳ một gối xuống sàn, chậm rãi nâng chân bàn chân trắng ngần của cô đặt trên đầu gối mình, kế tiếp, anh cẩn thận đi giày vào cho cô. Xương cổ chân của cô rất nhỏ, một bàn tay của anh cũng có thể bao trọn.

Quận Hy Ca hé môi, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."
Diêm Dụ xoa đầu cô, đôi môi mỏng nhếch lên một độ cong tuyệt mỹ: "Anh sẽ là đôi chân của em, còn cái xe lăn này...!chúng ta không cần."
Dứt lời, Diêm Dụ đá nó ra thật xa, động tác vô cùng tiêu chuẩn, dứt khoát.

Quận Hy Ca hiểu ý của anh, cô vòng tay ôm lấy anh, người đàn ông tươi cười công cô bước ra khỏi cửa.

Xuống dưới cầu thang, thấy thím Quyên đang cầm chổi quét nhà, Diêm Dụ liền tự động đi vòng qua bà.

Những người hầu khác đã dọn bữa sáng ra bàn, có tào phớ mặn cùng với sữa đậu nành.
Diêm Dụ uống một nửa cốc sữa, còn một nửa lại đưa cho cô.

Quận Hy Ca không hiểu, rõ ràng trên bàn vẫn còn một cốc nữa mà, tại sao anh phải làm vậy?
"Em không uống đâu."
Đôi lông mày của Diêm Dụ nhíu chặt, anh tận tình mở miệng: "Hy Ca, đây là bước 1.5 trong việc hẹn hò.

Em không cảm thấy rất tình cảm sao?"
Nghe anh nói vậy, ma xui quỷ khiến thế nào Quận Hy Ca lại uống hết cốc sữa.

Mùi vị sữa ngọt ngào, nhiệt độ ấm áp phần nào xoa dịu cái bụng đang đói của cô.

Viền môi Quận Hy Ca bị dính chút sữa trắng, đang lúc cô định lau đi thì đôi môi của Diêm Dụ chớp mắt đã phủ xuống rồi nhanh chóng li3m sạch.

Quận Hy Ca vỗ vỗ đầu anh, hai người lên xe bắt đầu một ngày hẹn hò hạnh phúc giống như bao cặp tình nhân khác vẫn làm....

Chương 58: 58: Ngôn Ngữ Của Hoa Tử Đằng

Trong đầu Quận Hy Ca không có mấy may một chút khái niệm về việc hẹn hò, cho nên, khi nhìn thấy những cung đường ngập hoa rực rỡ trước mắt, cô không khỏi sửng sờ vì choáng ngợp. Những dàn tử đằng tím biếc xếp tầng khoe sắc đẹp tựa khung hình cổ tích.

Vô số chùm hoa rủ xuống hai bên mặt hồ, mỗi khi trời nổi gió, những cánh hoa mỏng manh sẽ rơi lả tả tạo nên khung cảnh thơ mộng mà hút hồn như chốn thiên đường trong mơ.

Diêm Dụ chậm rãi cõng Quận Hy Ca trên lưng, anh vừa đi vừa hỏi: "Bảo bối, em có biết ngôn ngữ của loài hoa này là gì không?" Hai mắt Quận Hy Ca nhìn chăm chú về phía trước, khoe môi cô khe cong biểu thị niềm vui sướng, lâng lâng lúc này.

Cô trầm mặc vài giây suy nghĩ rồi nói: "Ngôn ngữ của hoa tử đằng chính là tình yêu bất diệt...!Diêm Dụ, anh có tin trên đời này thật sự tồn tại tình yêu bất diệt không?"

"Tin chứ, tại sao không?" Giọng của Diêm Dụ rất đổi dịu dàng: "Anh luôn tin rằng chỉ cần hai bên chân thành và hết lòng vì nhau thì chúng ta có thể sống tới đầu bạc răng long, thậm chí còn cảm động được Nguyệt Lão trên kia, kéo mối duyên này tới tận kiếp sau."

Cổ họng người đàn ông phát ra tiếng cười trầm đục, không chỉ kiếp này mà kiếp sau hay kiếp sau nữa, Diêm Dụ luôn mong muốn được nên duyên vợ chồng với Quận Hy Ca, dù cho hành trình theo đuổi cô thật chẳng dễ dàng nào chút nào.

Và lại, anh tin tưởng vào chính mình, tin tưởng nhân cách và phẩm chất của bản thân.

Nếu anh đã hứa sẽ cho cô một cuộc sống tốt thì anh nhất định sẽ làm được.

Trong mắt Quận Hy Ca nòng đờm ý cười, cô ngả mặt vào tấm lưng vững chãi của anh, cảm nhận mùi hương trên người anh mà lòng mãn nguyện không thôi.

Hóa ra cũng có người yêu cô như thế này, hiểu cô đến thế này.

Bấy giờ, mọi ưu phiền chất chứa trong tâm trí cô cũng đã bay biến sạch sẽ, chỉ còn lại sự khoan khoái cùng thoải mái đan xen.

Thời điểm hai người bước tới cuối cung đường không biết đã trôi qua bao lâu, cũng chẳng rõ đã nói được những gì.

Đột nhiên, Diêm Dụ dừng bước cất giọng hỏi cô: "Em có thấy chán không?"

Quận Hy Ca lắc lắc đầu, cô không cần cái gì cao sang, hoa mỹ, giản dị như vậy là đủ rồi.

Có thể những người phụ nữ khác sẽ thấy chán, nhưng riêng cô thì không.

Vốn dĩ con người cô rất đơn giản, có lẽ anh hiểu được điều này nên chưa bao giờ làm cái gì đó quá cầu kỳ.

Quận Hy Ca nghĩ vậy.

Thực ra, Diêm Dụ không hề có chút kinh nghiệm nào trong việc theo đuổi con gái và đưa họ đi hẹn hò.

Thế nhưng, anh tự nhận bản thân là một bậc thầy trong việc tiếp thu kiến thức.

Đêm qua, anh đã gọi điện cho Đoàn Mộc Liêm suốt hai tiếng đồng hồ chỉ để hỏi rõ những điểm cần lưu ý, phải làm gì, nên làm gì trong một cuộc hẹn với người mình yêu.

Bởi vì Đoàn Mộc Liêm đã từng có bạn gái, vì thế, anh không hỏi hẳn thì còn hỏi ai? Quân sư ở ngay bên cạnh thì tội gì mà không dùng. Diêm Dụ cong môi đầy thích thú, anh thầm cảm ơn người bạn chí cốt của mình.

Một trận gió mang theo hơi ẩm bỗng nhiên thổi tới, từng tán tử đằng lay động nhẹ nhàng, vài cánh hoa thuận thế đáp xuống mái tóc bồng bênh của Diêm Dụ.

Quận Hy Ca trông thấy liền đưa tay gạt đi, nét mặt thể hiện sự chuyên chú cao độ.

Cách đó không xa có một sạp hàng nhỏ do một ông lão bày bán, Diêm Dụ tiện đường đưa cô đến xem.

Ông lão có ngoại hình nhỏ thó, làn da đen nhem nhưng nụ cười lại hết sức niềm nở, thân thiện.

Trên sạp là một loạt trang sức được chạm trổ công phu, tỉ mỉ, dịch mắt sang một chút, đồng tử Diêm Dụ tức khắc lướt qua một vệt sáng.

Không do dự, anh cầm một ổ khóa có gắn đá lên ngắm nghía cẩn thận.

Đồ vật này chỉ nhỏ bằng nắm tay của trẻ con, trọng lượng rất nhẹ, dường như bên trong được đục rỗng.

Quận Hy Ca đưa tay sờ lên nó, trên mặt hiển hiện sự tò mò hiếm thấy.

Ông lão tốt bụng giải thích: "Đây là ổ khóa dành cho những cặp đôi yêu nhau, nếu hai cô cậu có hứng thú thì hãy viết những lời đẹp nhất cho đối phương tại đây."

Nói rồi, ông rút từ đâu ra hai tờ giấy màu vàng đục, đoạn đặt một chiếc bút nước màu đỏ lên đó.

Diêm Dụ có vẻ rất háo hức, anh buông Quận Hy Ca ra, nhẹ nhàng để cô ngồi trên ghế, cười cười nói: "Hay là em viết trước đi."

Quận Hy Ca nhìn anh không nhúc nhích, Diêm Dụ không chờ được nữa, anh dúm chiếc bút vào tay cô, sau đó cầm tay cô nắn nét từng chữ.

Chẳng mấy chốc, trên giấy đã hiện lên hai dòng ngắn gọn mà sâu sắc.

[Quận Hy Ca yêu Diêm Dụ, mãi mãi yêu Diêm Dụ.]

"Này, sao anh lại cướp lời của em?!"

Hai mắt mở to, Quận Hy Ca tức giận mắng mỏ anh.

Cô không còn gì để nói trước thái độ vô sỉ của Diêm Dụ, anh đã tu luyện đến cảnh giới vạn tiễn không thể xuyên rồi, vậy mà còn ra vẻ quang minh chính đại cơ đấy!

Quận Hy Ca nhéo má anh, cô thở phì phì ra một hơi, giật lấy bút từ tay anh rồi viết viết gì đó vào giấy.

Diêm Dụ kiễng chân với ý đồ nhìn trộm nhưng đã bị cô nhìn thấu từ lâu, bàn tay che kín không một kẽ hở.

Đến khi viết xong, cô gập tờ giấy làm tư rồi nhét vào ổ khóa, không cho ai đó cơ hội xét nét.

Diêm Dụ chép miệng vẻ tiếc nuối, anh muốn biết cô đã viết những gì.

Ông lão bật cười trước hành động vô tư, hồn nhiên của hai người, một lát sau, ông hắng giọng nhắc nhở: "Cậu cũng mau viết đi."

Diêm Dụ mím môi, không biết viết cái gì mà dài như viết số.

Viết xong, anh cũng không giấu diếm mà còn đọc thật to cho Quận Hy Ca nghe.

"Bảo bối, bất kể em yêu anh ít hay nhiều, niềm tin nhỏ hay lớn, nhưng anh dám đảm bảo rằng anh thật sự yêu em, có thể đem tới hạnh phúc cho em.

Nếu như một ngày em buồn, đừng bao giờ ngần ngại, hãy cứ tự nhiên tựa vào vai anh mà khóc.

Ao anh có thể ướt, nhưng không sao, nó sẽ mang nỗi buồn của em đi xa.

Và em cũng không cần cảm thấy tự ti khi nghe người khác bàn tán rằng em chỉ là một người tàn phế vô dụng, một bác sĩ đã hết thời hay là vợ của một thiếu gia có tính trăng hoa...!Hết thấy những điều tiêu cực này, anh sẽ giúp em đá văng ra khỏi cuộc sống.

Một ngày nào đó, anh hy vọng chúng ta sẽ cùng nhau sánh bước vào lễ đường, một lễ đường của anh và em, trong tâm thế của những kẻ khát khao hạnh phúc đích thực.

Đây không phải là những lời bay bổng có cánh đơn thuần, nó là cả tấm lòng của anh.

Diêm Dự: nhắn gửi tới cô gái anh yêu - cô gái mang tên Quận Hy Ca!".

Chương 59: 59: Lúc Nào Cũng Muốn Hôn Em

Miệng lưỡi Diêm Dụ như được tắm mật, những câu chữ ngọt ngào, lãng mạn ấy khiến Quận Hy Ca vui vẻ cả ngày.

Cảm giác tim đập kịch liệt khiến mặt cô nhanh chóng nóng lên, đỏ ửng một mảng vì quá thẹn thùng. Quận Hy Ca không nhớ rõ hai người đã rời khỏi đó như thế nào, chỉ biết rằng hiện tại cô và anh đang đứng trước rạp chiếu phim.

Diêm Dụ nhận lấy vé cùng với bắp rang, nước uống từ tay nhân viên, đoạn đưa nó cho cô. Từ nãy đến giờ, anh vẫn luôn cống Quận Hy Ca, chưa từng thả xuống dù chỉ một giây.

Điều này nghiêm nhiên thu hút không ít ánh mắt của người qua đường.

Một cô gái bên cạnh thấy vậy liền giật giật tay áo của bạn trai mình, che miệng thấp giọng lẩm bẩm: "Anh xem người ta chu đáo chưa kìa, săn sóc đến nỗi chân chẳng chạm đất..." Nói với giọng ngưỡng mộ, cô gái tựa đầu vào bả vai bạn trai làm nũng, đôi môi nhỏ hơi chu lên.

Người đàn ông nhíu mày đầy bất đắc dĩ, chần chừ hai giây, anh ta bèn khom lưng xuống.

"Yêu anh nhất!"

Cô gái nhoẻn miệng cười, hôn búp một cái lên má người đàn ông rồi nhảy lên lưng anh ta.

Quận Hy Ca chứng kiến hết một màn này, trong lòng thầm nghĩ tình

yêu cũng chỉ có vậy.

Cánh tay bất giác ôm chặt cổ anh, tầm mắt cô khựng lại trên hộp kẹo sữa phía xa, hàng mi cong dài khẽ chớp.

"Dạ, em muốn cái kia."

Cô như một đứa bé thích vòi vĩnh, hai mắt sáng rực tựa vì tinh tú.

Diêm Dụ nương theo ngón tay của cô, trên môi lộ ra nụ cười tươi tắn, lập tức nâng bước đến gần.

Mùi hương của chiếc kẹo sữa làm anh liên tưởng đến mùi hương của cô, thơm ngát như thể muốn đoạt hồn anh.

Diêm Dụ cười chính bản thân mình, sau khi thanh toán tiền xong, bọn họ theo dòng người đông đúc đi vào bên trong.

Phim đã bắt đầu chiếu, màn hình lớn hiện lên dòng chữ giới thiệu, là một bộ phim đề tài cổ trang pha lẫn yếu tố huyền huyền, nghe nói còn do diễn viên hạng A đóng chính, thoạt nhìn đều rất xinh đẹp.

Khi bọn họ đến, nơi này gần như cũng đã chật cứng.

Diêm Dụ xuyên qua đám người đưa cô ngồi vào vị trí trong cùng.

Thật ra ban đầu anh vốn muốn ngồi bên ngoài, thế nhưng tiếc là vé đã bị người ta mua hết rồi.

Cho nên, hai người chỉ có thể chọn vị trí khuất tầm mà thôi.

Sau khi an ổn, Diêm Dụ dùng khóe mắt liếc cô, không biết nghĩ đến cái gì, anh đột nhiên bế cô ngồi lên đùi mình.

Cầm anh đặt vào vai cô, bàn tay ôm chặt cái eo mảnh khảnh, vừa xem phim lại vừa đút bắp rang vào miệng cô.

"Em không ăn."

Quận Hy Ca đẩy tay anh ra, cô muốn tập trung xem phim.

Có điều, người nào đó lại cố ý không để cô yên, cứ hết nhìn rồi lại chuyển sang ôm, hôn.

Lần này, Diêm Dụ xoay người cô lại, để cô đối diện với mình.

Trong phòng rất tối, những người khác căn bản sẽ không biết bọn họ làm gì, trừ phi động tĩnh quá lớn.

Hơn nữa, đây còn là hàng ghế cuối cùng, cực kì thuận lợi để làm chuyện xấu.

"Hy Ca, chẳng lẽ sức hấp dẫn của anh lại không bằng một bộ phim tẻ nhạt hay sao?"

Diêm Dụ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trơn mềm của cô, anh dịu giọng hỏi, kéo cô sát vào người mình.

Hơi nóng hầm hập như đang tỏa ra, Quận Hy Ca mím môi, thần sắc lạnh lùng đã bắt đầu có dấu hiệu lung lay vì sự cọ xát thân mật này.

Một tay chống lên ngực anh nhằm giữ khoảng cách an toàn, cô mím môi dẫn đo một hồi, đáp ngắn gọn: "Phim rất hay."

Tròng mắt Diêm Dụ hơi tối lại, anh bắt lấy tay cô vòng qua cổ mình, không chậm trễ liền giữ chặt gáy cô, áp xuống nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Anh nhìn sâu vào trong mắt cô, miết nhẹ khóe môi cô, sau đó chậm rãi cất giọng trầm khàn: "Không phải anh mới "hay" hơn sao? Vì thế, có lẽ em nên dành một sự chú ý đặc biệt cho anh."

Đuôi mắt hẹp dài sụp xuống có chút tà ác, hai tay anh như hai cái gọng kìm bủa vây lấy Quận Hy Ca, khăng khăng giam chặt cô không một kẽ hở.

Quận Hy Ca thấy ngực tức tức, nhịp tim lại không ổn định, cô híp hai con ngươi, giây sau liền dứt khoát che mắt anh lại, ghé đầu nói nhỏ vào tai anh: "Rõ ràng anh đưa em đến đây để xem phim mà, muốn giở trò gì hả?"

Từng khe sáng lơ mơ lọt qua ngón tay của Quận Hy Ca, thuận lợi rơi vào mắt anh.

Diêm Dụ để mặc hành động của cô, anh chỉ hơi nhướn mày, ngữ khí đầy lưu manh: "Được rồi, nhưng em phải cho anh hôn cơ..."

"Hôn hít cái gì? Anh hôn thế còn chưa đủ à?"

"Thì đúng là chưa đủ mà, lúc nào anh cũng muốn hôn em."

Diêm Dụ nhe răng cười, nụ cười cực kì có tính sát thương.

Quận Hy Ca thờ dài trong lòng, cô cảm thấy vô cùng bất lực khi có người chồng như vậy.

Đã giỏi ăn nói rồi thì chớ, đằng này lại còn không biết xấu hổ.

Cô thật thắc mắc da mặt anh làm bằng đồng hay bằng sắt mà lại có thể dày dặn đến thế? Hình như cô chưa bao giờ trông thấy người đàn ông này đỏ mặt thì phải.

Qua ngày hôm nay, Quận Hy Ca quả thực đã được mở mang tầm mắt trước trình độ đồ ngọt cao siêu của anh.

Là con gái, ai mà chẳng thích được nghe những lời hay ý đẹp, cô tất nhiên là không ngoại lệ.

Nguyên một buổi sáng, Quận Hy Ca đã nghe không biết bao nhiêu lời nói thâm tình của anh, nghe đến nổi lỗ tai sắp muốn mang thai.

Nếu như ngày nào cũng như vậy, cô rất nghi ngờ bản thân sẽ bị mắc bệnh tiểu đường! Tiểu đường vì mấy viên đường mà anh thả ra, không viên nào là không chạm trúng điểm yếu của cô.

Bề ngoài Quận Hy Ca lạnh lùng, hờ hững nhưng thực chất cô cũng giống như bao cô gái bình thường khác, đều thích nghe những lời yêu thương, vỗ về.

Ở bên Diêm Dụ lâu ngày, cô đã có chút dựa dẫm vào anh, tính cách dửng dưng như cũng trở nên dễ dãi hơn.

Có lẽ đây là lý do khiến anh to gan đòi hỏi như vậy.

Quận Hy Ca gõ nhẹ vào trán anh với ý cảnh cáo, Diêm Dụ rất cuộc cũng nghe lời, nhưng cũng không xoay người cô lại.

Không thể xem được phim, Quận Hy Ca sốt ruột mở miệng: "Đang chiếu đến đoạn nào rồi?"

Ánh mắt Diêm Dụ lóe lên tia gian xảo, bàn tay vuốt dọc sống lưng cô,

thì thầm: "Em muốn biết hả?"

Còn chưa kịp để anh nói thêm, Quận Hy Ca đã thẳng thừng đáp: "Không."

Nếu cô trả lời là có, vậy thì chắc chắn Diêm Dụ sẽ đưa điều kiện với cô.

Còn lâu cô mới mắc bẫy!

Cứ thế, hai người đôi co suốt hai tiếng đồng hồ, đến khi bộ phim kết thúc, đèn trong rạp được bật sáng.

Quận Hy Ca chép cái miệng nhỏ, mí trên đánh mí dưới, cô nghiêng nghiêng đầu, mái tóc tùy ý rơi trên ngực anh.

"Tiếp theo đi đâu vậy?"

"Bí mật."

Quận Hy Ca bĩu môi, lại còn ra vẻ thần bí nữa chứ?

Diêm Dụ chỉnh lại tà váy giúp cô, ngay khi ánh mắt va phải hai chân thon dài trắng trẻo, anh đột nhiên có chút buồn bực.

Để cô mặc váy là một quyết định sai lầm, xem ra lần sau đưa cô ra ngoài, nhất định phải mặc gì đó kín đáo một chút.

Tuyệt đối không thể để cho đám d3 xồm kia có cơ hội ngắm nhìn bảo bối của anh miễn phí...

Loay hoay mãi, cuối cùng Diêm Dụ cũng đã ra bãi đỗ xe.

Đang lúc anh định mở cửa thì một chiếc xe không biết từ đâu lao đến với một tốc độ chóng mặt, mất lái rồi rẽ thẳng về hướng này..

Chương 60: 60: Kẻ Hãm Hại Quận Hy Ca 1

"Kít! Bùm!"

Một chuỗi âm thanh chói tai nối tiếp vang lên, đánh mạnh vào thần kinh của những kẻ có mặt.

Vào khoảnh khắc mui xe chỉ còn cách hai người chưa đầy một mét, Diêm Dụ liền sực tỉnh, anh nhanh như chớp nhấc chân chạy ra ra ngoài, ba bước cũng chuyển thành một.

Ngay sau đó, chiếc Land Rover sang trọng đã bị đâm đ ến biến dạng.

Tại vị trí xảy ra va chạm, khói trắng bốc lên mù mịt.

Quận Hy Ca ôm chặt Diêm Dụ, trong mắt là sự hoảng loạn cực độ.

Vừa rồi, vụ tai nạn đ ắm máu trong đêm ấy dường như lại tái hiện trong đầu cô, rõ nét như một bộ phim HD.

Phút chốc, cảm giác đau đ ớn thấu xương như ùa về trên cơ thể cô... Cảm nhận người trong lòng đang run rẩy, tim Diêm Dụ như thắt lại, máu huyết cũng ách tắc.

Qua một lát, anh nhẹ giọng an ủi: "Đừng sợ, không sao rồi."

Dứt lời, anh sai bước đến gần chiếc xe, đôi mắt đen láy ngập tràn chuyên chú.

Đây là một chiếc xe khá rẻ tiền, thân xe bị xước, nhưng kì lạ là bên trong hoàn toàn không có người lái.

Không có người lái...! Vậy thì ai là người đã đâm xe vào anh?

Về mặt Diêm Dụ đầy nghiêm trọng, anh lặng lẽ quan sát xung quanh rồi bấm điện thoại gọi cho Đoàn Mộc Liêm.

Anh không nghĩ trên đời này lại có những việc trùng hợp đến vậy.

Nếu không phải anh phản ứng lạnh lẽo, vậy thì giờ này chắc hẳn đã bị đâm bẹp dí rồi.

Nụ cười nguy hiểm ẩn hiện trên khóe môi người đàn ông, Diêm Dụ nhìn đồng hồ, kiên nhẫn đợi người đến.

Rất nhanh sau, tiếng còi cảnh sát ầm ỹ đã kinh động cả khu trung tâm giải trí.

Đoàn Mộc Liêm xuống xe, đầu tóc rối bời, trên người là bộ cảnh phục chỉnh tề.

Hắn bước nhanh đến chỗ Diêm Dụ, gấp gáp hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Cậu có tin không? Có người muốn ám sát tôi."

Hàng chân mày lười mác của Đoàn Mộc Liêm chau lại, hắn kiểm tra một chút liền đưa ra kết luận: "Nếu tôi không nhầm, chiếc xe này không có người lái đúng không?"

Diêm Dụ bình tĩnh gạt đầu, con ngươi âm trầm nheo lại.

Anh cho Đoàn Mộc Liêm một ánh mắt, hắn lập tức hiểu ý, giải tán đám đông rồi kêu người thu dọn sạch sẽ, sau đó bàn giao cho phía giao thông xử lý.

Xong xuôi, Đoàn Mộc Liêm mới có thời gian để mắt tới Quận Hy Ca.

Thấy hai người cứ dính lấy nhau như sam, hắn trực tiếp trợn trắng mắt, hằm hằm nói: "Này nhá, cậu quá đáng nó vừa thôi! Định bắt nạt người độc thân như tôi hả?"

"Phải đó, bữa cơm trưa nay cậu trả tiền đi."

Diêm Dụ bước vượt qua hắn, không khách khí ngồi vào trong xe cảnh sát.

Quận Hy Ca bấy giờ cũng đã xốc lại tinh thần sau sự cố đột ngột kia, chỉ là không muốn mở miệng nói chuyện.

Cô vùi mặt vào cổ anh, thái dương đau nhức không thôi.

Diêm Dụ vuốt tóc cô, sâu trong đôi mắt là sự đau lòng pha lẫn dục

dàng.

"Em nghỉ ngơi đi, đừng miễn cưỡng bản thân."

"Dạ."

Nằm trong lòng Diêm Dụ, Quận Hy Ca cảm nhận được sự yên bình, cho nên rất an tâm chìm vào giấc ngủ.

"Diêm Dụ, tôi nói cho cậu biết..."

Đoàn Mộc Liêm chưa kịp xả hết cơn tức thì liền ngậm miệng, hắn thấy Diêm Dụ đang ra dấu im lặng.

Ngậm ngùi nuốt những lời muốn nói vào trong, hắn vòng ra ghế trước, hạ giọng dặn dò viên cảnh sát lái xe.

"Đến nhà hàng đường số 6 đi."

Viên cảnh sát nhíu mày, ngờ nghếch quay sang hỏi: "Bằng xe này ạ?"

"Còn xe nào khác sao?"

"Nhưng đây là xe thi hành công vụ..."

Đoàn Mộc Liêm biếng nhác nhìn ra cửa xe, không nói nhiều lời liền lấy quyền thế đe người: "Tôi là Cục trưởng, lời của tôi chính là lệnh."
"..."

Đại khái khoảng 30 phút sau, dưới tốc độ như rùa bò, rốt cuộc đám người cũng đã tới nơi.

Đoàn Mộc Liêm cúi kính liếc vị cảnh sát trẻ kia, thiếu chút nữa là quát ầm lên.

Mới học lái xe mà còn đòi xung phong làm tài xế à? Nếu sau này phải đuổi bắt tội phạm thì sao?

"Cậu về mà rèn luyện đi, tư chất kém vậy là không được rồi."

Đoàn Mộc Liêm bỏ lại cho viên cảnh sát một câu, vội vã nổi gót Diêm Dụ vào trong.

Gọi một bàn đồ ăn hoành tráng, Diêm Dụ không có gì làm lại tiếp tục ôm Quận Hy Ca.

Cô vẫn còn đang say giấc nồng.

Phải nói là cảnh tượng này vô cùng chướng mắt đối với Đoàn Mộc

Liêm, hẩn cúi đầu lật menu trong nhàm chán.

Không có người yêu thật là khổ, hẩn khóc không ra nước mắt.

Kì thật hẩn cũng mong sẽ tìm được một người cùng chung chí hướng với mình, thế nhưng đã bao nhiêu năm mà vẫn may mắn không có hy vọng, hẩn nản rồi!

Không khí thoáng chốc trở nên im ắng đến kì lạ, đột nhiên, Diêm Dụ cất tiếng hỏi: "Chung Tử Dương bây giờ thế nào rồi?"

Để dàng nhận ra khi nhắc đến người này, giọng anh có chút không vui, thậm chí còn nùng nặc mùi ghen tuông.

"Tôi đã thả hẩn ta từ mấy ngày trước." Đoàn Mộc Liêm nhún vai đáp nhẹ bẫng.

Diêm Dụ cũng không kinh ngạc cho lắm, Chung Tử Dương đã ngang nhiên như vậy thì hẩn ắt sẽ có cách của riêng mình.

Có lẽ thân phận của hẩn không đơn giản.

Anh vốn muốn hỏi Đoàn Mộc Liêm về việc điều tra vụ tai nạn của Quận Hy Ca, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Vấn đề này rất phức tạp, anh cần một buổi nói chuyện riêng.

Hơn thế nữa, hiện tại cô đang ở đây, anh cũng không tiện bàn luận, sợ sẽ kích động đến cô.

Trời rất nắng, ánh sáng 12h trưa chói chang vô cùng.

Diêm Dụ đưa tay kéo rèm lại một chút, thuận miệng nói với Đoàn Mộc Liêm: "Ông cụ đã biết mọi chuyện."

Đoàn Mộc Liêm sửng sốt: "Là cậu nói với ông sao?"

"Ừ, tôi dự định đợi Hy Ca phẫu thuật xong thì sẽ sang bên Thụy Sĩ." Ánh mắt Đoàn Mộc Liêm nhìn qua Quận Hy Ca vài giây rồi lại nhanh chóng dời đi.

Dựa theo lời của Diêm Dụ thì người phụ nữ này đã trao trả chiếc bát lửa lại rồi.

Xem ra hấn cũng có thể yên tâm phần nào.

Thoáng bấn khoăn trong lòng, Đoàn Mộc Liêm nói ra suy nghĩ của mình, ngữ điệu hết sức thận trọng: "Chuyện này tôi đoán có liên quan tới Tư Sinh."

Nhắc đến vấn đề này Diêm Dụ lại không nhịn được cau mày, anh siết chặt nắm đấm, hai hàm răng nghiến vào nhau.

Nếu thật sự liên quan đến Tư Sinh thì anh chắc chắn sẽ không tha cho ông ta.

Đáy mắt như tóe ra lửa, Diêm Dụ mở miệng: "Cậu có bằng chứng không?"

"Có." Đoàn Mộc Liêm cẩn thận liếc trước liếc sau, hấn rút từ trong ngực ra một tập ảnh mỏng.

"Đây..."

Diêm Dụ không nén được căng thẳng, ở đây có hai tấm ảnh, mà tấm nào cũng mờ mờ ảo ảo như nhau.

Người khác có thể không nhìn ra người trong đó là ai, nhưng anh thì lại khác, bởi anh rất quen thuộc.

Bức thứ nhất là mặt chính diện của một tên thuộc hạ th@n cận Tư Sinh, mà người phụ nữ đứng bên cạnh anh ta...! lại là Quận Nhĩ Trúc. Quận Nhĩ Trúc ư?

Diêm Dụ như vừa phát hiện ra cái gì, hai mắt anh lóe sáng, đại não tự động kết nối với câu nói của cô ta: "Quận Hy Ca...!chị ta sẽ không chỉ mất đi mỗi đôi chân..."

Chương 61: 61: Kẻ Hãm Hại Quận Hy Ca 2

Điều này cho thấy rằng Quận Nhĩ Trúc ít nhiều cũng nhúng tay vào chuyện này.

Diêm Dụ không khỏi hồi hộp một phen, anh tiếp tục xem đến bức ảnh thứ hai.

Lần này, người xuất hiện cùng cô ta là một gã đàn ông trung niên, mặc quân phục, cầu vai có gắn rất nhiều huân chương, sao vàng.

"Cậu có nhận ra người này là ai không?"

Diêm Dụ hỏi Đoàn Mộc Liêm, ánh mắt đầy vẻ nghiên cứu.

Đoàn Mộc Liêm trầm mặc một lát, anh ta chỉ vào cầu vai của gã đàn ông, nêu lên ý kiến của mình: "Cậu có nhận thấy đây là quân hàm thượng tướng không? Hiện nay, trong quân đội không một ai là được phong quân hàm thượng tướng, ngoại trừ Bộ trưởng Bộ Quốc phòng.

Vì vậy, tôi cam đoan đây chính là Tư Sinh."

Kể từ khi Tư Sinh lên nắm quyền hành, ông ta dường như luôn muốn kiểm soát tất cả, nắm giữ vị trí tối thượng.

Những người có quân hàm thượng tướng đều bị ông ta cưỡng chế tước đoạt, không ai biết ông ta làm bằng cách nào, thế nhưng phải công nhận một điều, ông ta có bản lĩnh và khả năng để làm điều đó. Diêm Dụ hí mắt như có điều suy nghĩ.

Với tính cách cẩn thận, mưu mô của Tư Sinh, có lý nào lại chịu để lộ thông tin một cách dễ dàng như vậy? Huống hồ gì, thân phận của ông ta cũng không cho phép ông ta tự do đi lại khắp nơi, chí ít thì

cũng phải có dăm ba người theo hộ tống chứ?

Đầu ngón tay Diêm Dụ bất giác mân mê tấm ảnh, thật lâu sau, anh mới cất giọng lạnh lẽo: "Sao cậu có được những tấm ảnh này?"
"Thực ra cũng chỉ là tình cờ thôi.

Dạo gần đây tôi đang truy nã một tội phạm, mà vụ án này lại cần dùng đến hầu hết camera ở khắp mọi nơi nhằm truy vết hành tung đối phương.

Hai bức ảnh này đều được trích xuất từ một camera cũ nát trước cửa khách sạn, vì bị mạng nhện che phủ nên chất lượng hơi kém...! Có lẽ đây là lý do mà đến giờ khắc này nó vẫn chưa bị tiêu hủy."

Đoàn Mộc Liêm nói liến thoắng, hấn thềm cảm thấy may mắn vì đức tính chịu thương chịu khó của bản thân.

Nếu không phải cấp dưới gặp tai nạn bất đắc dĩ thì hẳn sẽ không phát hiện được những thứ này.

Ông trời có mắt, cuối cùng cũng cho bọn họ một chút manh mối.

Bây giờ, chỉ cần lần theo đầu mối này tìm ra những người liên can mà thôi.

Diêm Dụ không rõ là vui hay buồn, bởi xét cho cùng, Quận Hy Ca hoàn toàn vô tội.

Chính anh mới là người đã kéo cô vào trong vũng bùn lầy này, vì thế, anh bắt buộc phải chịu trách nhiệm liên đới.

Anh chưa từng có suy nghĩ sẽ chối bỏ chuyện này, thế nhưng thâm tâm lại vô cùng ăn năn, hối hận, nó khiến anh mơ hồ cảm thấy khó chịu.

Phía đối diện, Đoàn Mộc Liêm bồng gõ gõ bàn, nét mặt tràn đầy hoài nghi.

"Địch ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối.

Biết đâu đây lại là chiêu thả con săn sắt bắt con cá rô thì sao? Tôi không dám xem nhẹ Tư Sinh, nếu ông ta đã muốn đồ của ba cậu, vậy thì ông ta có hàng ngàn cách khiến cậu phải chịu thua.

Cho nên, chúng ta phải vạch ra một kế hoạch kĩ càng, đề phòng bất trắc có thể xảy ra."

Mi mắt Diêm Dụ rũ xuống bộc lộ sự hung ác hiểm thấy.

Đôi đồng tử đen nhánh mà âm u tựa như tảng băng ngàn năm, giờ khắc này, hết thảy ánh sáng cơ hồ chẳng thể lọt qua mắt anh, bên trong chứa đựng một sự tính toán thâm sâu khó lường.

"Tôi biết rồi, cậu nhớ giữ kín bí mật này.

Còn nữa, gửi đoạn video đó cho tôi."

Hai người không biết rằng cuộc đối thoại này đã bị Quận Hy Ca nghe trọn không sót thứ gì.

Cô âm thầm nắm chặt hai tay, chậm rãi nhớ lại những biểu hiện khác thường của Quận Nhĩ Trúc khi cô còn nằm viện.

Khoảng thời gian ấy, Quận Nhĩ Trúc thường xuyên nói bóng nói gió về chân của Quận Hy Ca, ám chỉ nó nên sớm bị như vậy.

Tức là cô ta đã thông đồng với người khác từ trước nên mới hẹn cô đến quán cà phê.

Trong lúc băng qua đường, cô bị chiếc xe đó tông trúng, dẫn đến bại liệt nửa người...! Hóa ra từ đầu chí cuối, tất cả đều đã được Quận Nhĩ Trúc tỉ mỉ sắp đặt, mà cô cũng chỉ vì một phút mù lòng tin lời cô ta, để cho cô ta hãm hại thành ra thế này.

Quận Hy Ca rất hận!

Cô hận kiếp này nuôi ong tay áo, hận kiếp này dẫn sói vào nhà.

Dường như Quận Nhĩ Trúc chưa bao giờ coi Quận gia là tổ ấm gia đình, cũng chưa từng một lần bày ra thiện ý của mình.

Cô ta không chỉ sống buông thả mà còn độc ác tới mức muốn ép chết cô thì mới vừa lòng.

Công sức bao năm qua đều cho chó ăn hết rồi!
Cuộc sống tốt đẹp của cô cũng vì cô ta mà bốc hơi không còn lại gì...
Tâm tình của Quận Hy Ca lúc này vô cùng rối bời, cảm giác bức bối khiến cô chỉ muốn đánh người.
Bấy giờ, cô khẽ động đậy thân thể, cũng chẳng thèm liếc nhìn Đoàn Mộc Liêm mà chỉ nhàn nhạt nói: "Dạ, buông em ra đi!"

Giọng cô có chút khàn khàn, vành mắt một màu hoe đỏ.

Diêm Dụ không hề nghĩ nhiều, anh bế cô đặt sang chiếc ghế bên cạnh.

Lén lút đưa tay sờ sờ cái đùi tê rần của mình, Diêm Dụ mỉm cười nhìn cô.

"Em khát nước không?"

Quận Hy Ca cắn răng, người đàn ông này cũng thật biết diễn, giấu diếm cô nhiều chuyện quan trọng như vậy mà còn có thể bày ra bộ mặt thản nhiên.

Cô thu hồi tầm mắt, cầm lấy cốc nước uống một hơi dài.

Chất lỏng mát lạnh đổ thẳng vào dạ dày cô, tạm thời xua tan cơn nóng trong lòng, áp chế phần nào lửa giận.

Mạnh tay đập bộp chiếc cốc xuống bàn, cả Diêm Dụ lẫn Đoàn Mộc Liêm đều giật nảy mình.

Thức ăn vừa hay đã được phục vụ bùng lên, Diêm Dụ cười ngượng nghịu, múc một bát canh cá chép cho cô, sắc mặt nịnh nọt.

Khó khăn lắm mới ăn xong bữa trưa, Đoàn Mộc Liêm thức thờ chuồn biển.

Diêm Dụ bế Quận Hy Ca sang cửa hàng 4S bên cạnh, dự định mua một chiếc ô tô mới..

Chương 62: 62: Bản Tính Hung Hiểm Của Tư Sinh

Lúc này, tại bệnh viện Đế Đô, Quận Nhĩ Trúc vừa mới tỉnh dậy chưa lâu.

Bởi vì không có người chăm nom bên cạnh, cho nên cô ta chỉ đành tự làm mọi việc, cố nén đau đớn mà bước xuống giường uống nước. Cô ta nhìn dáng vẻ tồi tàn của bản thân trong gương, quả thực tức muốn ứa gan.

Toàn bộ khuôn mặt đẹp đẽ đều bị cào rách, sưng phù.

Bây giờ, cô ta chỉ cần hơi động nhẹ một chút là đã thấy đau rồi.

Nghĩ đến người đàn bà đánh đá, chua ngoa kia, Quận Nhĩ Trúc không nhịn được sờn tóc gáy.

Thủ đoạn của bà ta quá dã man, Quận Nhĩ Trúc bị hành hạ đến nỗi thân tàn ma dại, sống dở chết dở.

Mà Thiệu Mẫn, gã đàn ông khốn đó không hề nói cho cô ta biết rằng vợ của ông ta lại là một người dữ dằn như vậy.

Sẵn sàng đánh ghen bất chấp mọi thứ, thậm chí...!bà ta còn điên cuồng tới mức quay lại cơ thể trần như nhộng của Quận Nhĩ Trúc mà làm chứng cứ uy hiếp.

Quận Nhĩ Trúc rất sợ đoạn video đó bị tuồn ra ngoài, khi ấy, cô ta không còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa.

Bàn tay sờ sờ lên lớp gạc băng trên mặt, Quận Nhĩ Trúc nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ ngầu đáng sợ.

Cô ta nhanh chóng mở điện thoại ra để kiểm tra, ngoài một cuộc gọi nhớ từ "Kim chủ" thì không có bất cứ một số nào khác.

"Nực cười! Quá nực cười!"

Quận Nhĩ Trúc nở một nụ cười không mấy vui vẻ, cô ta nằm viện vậy mà không một ai quan tâm cô ta.

Rốt cuộc cô ta là cái thá gì? Ngay cả vị Triệu phu nhân cao quý kia nữa, rõ ràng cô ta đã gọi điện cầu cứu bà, nhưng bà lại không nghe... Chẳng còn cách nào khác, Quận Nhĩ Trúc chỉ có thể chủ động mà thôi.

Có điều, trái với sự mong đợi của cô ta, điện thoại Triệu Lan Ngọc đã tắt máy.

Hiện tại, bà đang lặng lẽ theo dõi nhất cử nhất động của Diêm Dụ cùng với Quận Hy Ca.

Những lời mà họ viết trong giấy, bà cũng đã đọc rồi.

Đọc xong, bà cảm thấy vô cùng bứt rứt.

Bởi lẽ bà không biết những việc bản thân đang làm là đúng hay là sai?

Ngăn cản tình yêu của đôi trẻ sao? Liệu bà có ác quá không?

"Tút...!tút!"

Quận Nhĩ Trúc bực bội siết chặt điện thoại, cô ta hít sâu, chuyển sang gọi cho "Kim chủ".

Mà vị kim chủ này lại đang ở trong phòng làm việc, cam chịu cúi đầu lắng nghe Tư Sinh mắng chửi.

Sau khi chuông điện thoại reo, anh ta vội vàng tắt đi, nhưng khi nhìn thấy tên người gọi, động tác liền khựng lại ngay tắp lự.

Cung kính dâng điện thoại lên cho Tư Sinh, người đàn ông khom lưng nói: "Bộ trưởng, Quận tiểu thư gọi ạ."

Nghe đến tên người này, ánh mắt Tư Sinh lập tức lóe sáng.

Ông ta vô thức ngồi thẳng lưng, phát phát tay.
Nhận được lệnh, tên thuộc hạ liền nhẩn nút nghe.

Giọng nói nức nở yếu đuối của Quận Nhĩ Trúc vang lên như mũi kim đâm thẳng vào lòng Tư Sinh, khiến tim ông ta trật mất vài nhịp.

"Sang, người ta đang ở bệnh viện đây này...!Anh không đến thăm người ta gì cả!"

Người đàn ông tên Sang khẽ nhíu mày, sau đó chần chừ hỏi: "Cô bị làm sao vậy?"

"Em..." Quận Nhĩ Trúc muốn giận dữ nhưng lại không biết nói sao cho phải, cô ta nhìn ra ngoài cửa phòng bệnh, người qua người lại ồn ào, tâm trạng vốn đã không tốt nay lại càng trở nên tệ hơn.

Cô ta mất kiểm soát hét vào điện thoại: "Em bị đánh được chưa?!"
Nói xong, cô ta liền cúp điện thoại, điên tiết hất đổ đồ vật trên bàn, đoạn ôm ngực th ở dốc.

Sang là người đã bao nuôi Quận Nhĩ Trúc bấy lâu nay, đồng thời cũng là người ngó ý muốn hợp tác với cô ta hủy hoại Quận Hy Ca.

Lần đầu tiên gặp mặt, gã đã hẹn cô ở một nơi khá kín đáo, đối diện với khách sạn tầm trung.

Phía sau anh ta còn có ông chủ, Quận Nhĩ Trúc vất vả lắm mới gặp được, nào ngờ người đó lại là ngài Bộ trưởng quyền lực thường xuất hiện trên TV.

Ban đầu cô ta rất sốc nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh.

Cô ta muốn mượn Tư Sinh để đưa giá trị bản thân tăng cao, song ông ta lúc nào cũng tỏ ra lãnh đạm.

Không động đến cô ta nhưng cũng chẳng hắt hủi cô ta.
Quận Nhĩ Trúc hồ nghi mình có gì đó mà ông ta cần.

Nếu không, tại sao Tư Sinh lại nhìn cô ta bằng ánh mắt quá đỗi mềm

mại ấy? Phải chăng ông ta đã đặt chủ ý lên cô?
Cho dù thế nào đi nữa thì tất cả cũng chỉ là suy nghĩ chủ quan của cô ta.

Đến tận bây giờ, Quận Nhĩ Trúc vẫn không hề hay biết Quận Hy Ca đã đắc tội gì với Tư Sinh mà ông ta lại muốn cướp đi sự nghiệp, thậm chí cả tính mạng của cô chị gái này?

Tất nhiên không phải cô ta thương xót cho Quận Hy Ca, cô ta đơn giản chỉ tò mò thôi.

Cũng đã mấy tháng rồi Quận Nhĩ Trúc chưa gặp lại Tư Sinh, vì thế cô ta có chút buồn bực.

Miên man nghĩ ngợi chẳng biết đã thiếp đi tự bao giờ.

2h chiều.

Cánh cửa phòng đang im lìm bỗng nhiên kéo kẹt một tiếng, kế tiếp, một người đàn ông cao lớn xuất hiện, đứng đó hồi lâu rồi mới cẩn trọng bước về phía giường bệnh.

Tư Sinh ngồi xuống ghế, hai chân theo thói quen bắt chéo, mắt nhìn chăm chú vào người phụ nữ trên giường.

Mái tóc màu hoa râm không những không khiến ông ta già đi mà ngược lại còn giúp ông ta thêm phần chín chắn, thâm trầm.

Quan sát Quận Nhĩ Trúc một lát, Tư Sinh lại nhìn xuống bức ảnh cũ kĩ trong tay, đáy lòng cảm thấy nuối tiếc.

Diện mạo của người trong ảnh có khá nhiều nét tương đồng với Quận Nhĩ Trúc, nhất là đôi môi kia, vênh lên đầy kiêu ngạo.

Trước khi rời đi, ông ta cố ý thả một chiếc thẻ ngân hàng vào túi xách của Quận Nhĩ Trúc, do dự trong thoáng chốc rồi vươn tay giật tóc cô ta.

Tư Sinh làm vậy để xác định xem mình có nhầm lẫn gì không?

"Cho nhà họ Thiệu một bài học, tôi không muốn chuyện này lặp lại thêm lần nào nữa."

Tư Sinh ném lại một câu cho thuộc hạ rồi gấp rút lên xe.

Tên Sang liếc qua gương chiếu hậu, hấn cau mày hỏi nhỏ: "Bộ trưởng, kế hoạch đó...!chúng ta còn thực hiện nữa không ạ?"
Tur Sinh nhếch miệng lộ rõ vẻ khinh bỉ: "Cậu nghĩ có thể sao? Đã thất bại mấy lần rồi?"
Không giết được đôi vợ chồng kia, Tur Sinh không cam lòng.

Nhưng điều này cũng không làm khó được ông ta, trong đầu ông ta còn có một kế hoạch hoàn hảo hơn.

"Tạm thời đừng đụng chạm đến Diêm Dụ hay Quận Hy Ca, cứ để cho bọn họ yên ổn một thời gian đi."

Tur Sinh hạ giọng, sắc mặt lạnh lẽo mà quỷ quyệt.

Đến lúc đó, ông ta sẽ thu lưới bắt gọn một mẻ, nhất là Quận Hy Ca.

Người phụ nữ này rất thông minh, cũng can đảm.

Cô ta chỉ nghe lời được một lúc thôi, nhân cơ hội ông ta sơ sẩy đã trực tiếp trở mặt lừa gạt, khiến ông ta vuột mất thời cơ tốt nhất đoạt lại chiếc bật lửa.

Điều này vô hình trung đã khơi dậy bản tính hung hiểm của Tur Sinh.

Ông ta nở một nụ cười mờ nhạt, nụ cười làm cho tên Sang cũng phải rùng mình..

Chương 63: 63: Đỗ

Trời đã nhá nhem tối, khi Quận Nhĩ Trúc thức giấc một lần nữa và phát hiện ra chiếc thẻ ngân hàng màu đen trong túi xách, cô ta kinh ngạc không thôi.

Lúc trưa, cô ta còn đang tức giận vì bị mất thẻ ngân hàng, vậy mà bây giờ nó lại đột nhiên xuất hiện, đây chính là cầu được ước thấy trong truyền thuyết sao?

Khóe miệng nhếch lên đầy sung sướng, Quận Nhĩ Trúc chẳng thèm quan tâm nó đến từ đâu, cô ta nắm chắc chiếc thẻ trong tay, dự định ra ngoài một chuyến.

Cơm bệnh viện đã khiến cô ta chán ngấy!

Vừa mới ra tới cửa thì bóng dáng của Tĩnh Tuyết đã đập vào mắt.

Trên tay bà là một hộp cơm, ngay khi nhìn thấy Quận Nhĩ Trúc, bà cố nặn ra một nụ cười, đoạn kéo cô ta vào trong.

"Con gái, mẹ mang đồ ăn đến cho con đây."

"Mẹ..."

Quận Nhĩ Trúc nhíu mày, mắt thấy bà lấy ra tô canh gà bổ dưỡng liền thốt lên một câu.

Cô ta không thích thứ mùi hăng hắc của thuốc bắc trong canh gà chút nào.

Cô ta vốn muốn từ chối, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt phức tạp của bà chỉ đành nhắm mắt mà ăn.

Tĩnh Tuyết bỗng nhiên hỏi: "Trong thời gian qua con đã làm gì?"

"Con..." Quận Nhĩ Trúc giật thót, cô ta cúi gằm mặt: "Sao mẹ lại hỏi

vậy?"

"Không có gì."

Tĩnh Tuyết lắc đầu, nếu cô ta đã không nói thì bà cũng không tiện hỏi nhiều.

Căn bản là chuyện này chẳng phải chuyện hay ho gì, nói ra cũng chỉ thêm mất mặt mà thôi.

Quận Nhĩ Trúc không biết chuyện mình ra ngoài lằng loàn với đàn ông đã bị ba mẹ nhìn thấu.

Sau khi ăn xong canh gà, cô ta nằm xuống giường, đợi mãi thấy Tĩnh Tuyết vẫn chưa đi liền có ý định đuổi người: "Mẹ không về ạ?"

"Con ngủ đi, mẹ ở đây một lát."

"Mẹ về đi, con ở một mình là được rồi." Quận Nhĩ Trúc không cho là vậy, cô ta còn đang nóng lòng muốn được sử dụng thẻ đen, hoàn toàn không nhận ra sự lo lắng trong mắt Tĩnh Tuyết.

Thấy Quận Nhĩ Trúc phản ứng như vậy, bà cảm thấy vô cùng đau lòng.

Mặc dù hai người không phải ruột thịt nhưng dẫu gì cũng đã chung sống với nhau bao nhiêu năm, nói không có tình cảm là nói dối.

Tận mắt chứng kiến đứa con gái ngoan ngoãn, hiểu chuyện qua một đêm liền biến thành loại phụ nữ mà bà ghét nhất, bà không sao diễn tả được tâm trạng của mình.

Đang lúc Tĩnh Tuyết còn chìm trong mộng lung thì Quận Nhĩ Trúc bỗng gắt gỏng: "Mẹ mau về đi để con còn nghỉ ngơi!"

Bây giờ Quận Nhĩ Trúc cũng không buồn diễn kịch hay vào vai một đứa con gái hiền thảo nữa.

Tính cách thật của cô ta không phải như vậy.

Từ trước đến nay, cô ta chưa từng coi những người trong Quận gia là người thân.

Cô ta chỉ muốn tìm lại gia đình thật sự đã thất lạc bấy lâu.

"Con nghỉ ngơi cho tốt nhé!"

Tĩnh Tuyết vừa đi, Quận Nhĩ Trúc lập tức ngồi dậy, hai mắt lấp lánh nhìn vào chiếc thẻ trong tay.

Cô ta vào nhà vệ sinh sửa soạn tóc tai, nghĩ bụng bộ dạng của bản thân không thích hợp ra ngoài.

Vì vậy, cô ta nhanh chóng quyết định sẽ gọi dịch vụ tiện ích, cô ta có tiền mà.

Giờ khắc này, Quận Hy Ca đang trên đường đến bệnh viện thăm cô em gái của mình.

Không khí trong xe có vẻ không được tốt lắm, Diêm Dụ lái xe mà mi tâm cứ cau chặt.

Anh tăng nhanh tốc độ, vút một cái vượt đèn đỏ, suýt chút nữa thì đã đâm sầm vào xe người ta.

Quận Hy Ca quay sang nhìn anh, cô ghen một hơi ở cổ họng, khó khăn nói thành lời: "Anh đừng tức giận nữa được không?"

"Anh đâu có tức giận, anh rất vui vẻ." Diêm Dụ vừa nói vừa hừ lạnh, ánh mắt mườì phần ấm ức.

Không còn cách nào khác, Quận Hy Ca chỉ có thể bất lực đỡ trán, thở một hơi thật dài.

Cô hồi tưởng lại một tiếng trước, khi đang chọn xe ở trong cửa hàng 4S, hai người đã trùng hợp chạm mặt Chung Tử Dương.

Ánh mắt của Diêm Dụ với người đàn ông đó giao thoa trong không khí, phảng phất như tóe ra lửa.

Lúc ấy, Quận Hy Ca chưa kịp sửng sờ thì đã bị một cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy.

Con trai Chung Tử Dương đột ngột sà vào trong lòng Quận Hy Ca, hôn một cái lên má cô rồi hí hửng mở miệng: "Cô Tiểu Hy, cô có nhớ con không?"

"..."

Quận Hy Ca nhìn cậu bé, cánh môi mấp máy nhưng không nói gì.

Cô nhẹ nhàng xoa đầu nhóc Chung Tiệp, khéo léo lảng tránh đề tài này.

"Ba con đang đợi kìa..."

Đại ý chính là con hãy buông cô ra, chồng cô sắp ghen đến nơi rồi. Mặt Diêm Dụ quả thật đã đen sì, các đốt ngón tay kêu răng rắc, anh trừng trừng nhìn Chung Tiệp, dọa cho cậu bé sợ chết khiếp.

Bước từng bước lại gần Quận Hy Ca, Diêm Dụ nhắc bồng Chung Tiệp lên, trả cậu về vòng tay của Chung Tử Dương.

Chung Tử Dương thu lại ánh mắt thẫn thờ, anh ta lịch sự nói với Quận Hy Ca: "Xin lỗi, đã mạo phạm rồi."

Lần này, anh ta không còn kích động như lần trước nữa, sự lạnh lùng dường như cũng thu liễm đi rất nhiều.

Không biết do Chung Tử Dương đã suy nghĩ thông suốt hay là do những ngày ở trại tạm giam đã biến hẳn thành con người khác.

Song dù là lý do gì thì Quận Hy Ca cũng cảm thấy người này đã bớt điên cuồng hơn xưa, thậm chí còn mở miệng xin lỗi.

Cô gật đầu coi như đáp lại đối phương, hành động này lọt vào mắt Diêm Dụ y hệt mấy cặp tình nhân đang lén lút đưa tình.

Anh chắn trước mặt Quận Hy Ca, sau đó không nói không rằng mà nâng mặt cô lên, hôn bẹp vào má cô.

Chỗ này chỉ anh là được phép động chạm, sao có thể để cho thằng nhóc kia được hưởng lợi chứ?

Quận Hy Ca đỏ mặt, Diêm Dụ cũng thật là...! Nơi công cộng mà anh dám công khai lộ liễu như vậy, không giữ mặt mũi cho cô gì cả.

Thẹn thùng nấp sau lưng anh, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt tò mò, bàn tán của người khác.

Chắc hẳn bọn họ đang nghĩ nơi này có một cuộc chiến giữa tình tay ba hay gì gì đó...! Dù sao trí tưởng tượng của con người cũng rất

phong phú, điều này không có gì phải nghi ngờ.
Chung Tử Dương hí híp mắt, một lúc sau thì cũng rời đi.

Bấy giờ, Diêm Dụ quay phắt người lại, luồn tay qua cơ thể Quận Hy Ca rồi bế cô lên khỏi ghế.

Nhân viên mở cửa một chiếc xe mới cho anh, Diêm Dụ liền ngồi vào, không một chút do dự đặt bút kí vào hợp đồng.

Trong lòng nhân viên thầm cảm thán, đúng là tác phong của người giàu, vung tiền như rác là có thật!
Chiếc Land Rover mới toanh đang chạy bon bon trên đường quốc lộ thì đột ngột bị tấp vào lề.

Diêm Dụ chống nạnh nhìn cô, giận dữ nói: "Sao em không chịu dỗ anh?"

Quận Hy Ca trợn trắng mắt, cô dỗ thế còn chưa đủ ư? Anh muốn như nào mới vừa lòng?

Vẻ mặt Diêm Dụ quá đáng thương, như thể cô mới bắt nạt anh vậy.

Quận Hy Ca không nhin nổi nữa, cô có chút mũi lòng, dịu giọng nói: "Được rồi, em xin lỗi, là em sai.

Anh đừng giận nữa, tha thứ cho em đi mà..."

Diêm Dụ cụp mi che giấu ánh sáng đắc ý nơi đáy mắt, anh nghiêng mặt sang hướng khác, khôi phục bộ dáng tử thân.

Quận Hy Ca thấy vành mắt anh đỏ hoe thì cứ ngỡ anh thực sự đã tổn thương, nội tâm không khỏi áy náy một phen.

Môi nhỏ hơi mím lại, cô tháo dây an toàn rồi ôm anh an ủi: "Đừng giận, em hứa lần sau sẽ không để cho bất kì ai có cơ hội được tiếp xúc gần với mình, nha?"

Ngoài mặt trù mến là vậy, có điều trong lòng Quận Hy Ca lại đang mắng anh nhỏ nhen, thường xuyên ghen bóng ghen gió.

Diêm Dụ cười tủm tỉm, thuận thế ôm chặt cô hơn.

Rốt cuộc sau bao thất bại, anh cũng rút ra được kết luận, rằng chiêu khổ nhục kế này rất có tác dụng đối với kiểu người ngoài lạnh trong nóng như Quận Hy Ca..

Chương 64: 64: Tìm Quận Nhĩ Trúc Đòi Nợ

Phải mất một lúc Diêm Dụ mới chịu kéo lên một nụ cười thỏa mãn.

Ngồi thất thần vài giây, anh liền bị Quận Hy Ca không kiên nhẫn thúc giục: "Đến bệnh viện mau đi."

Mặc dù không hiểu tại sao cô lại muốn tới bệnh viện thăm Quận Nhĩ Trúc, thế nhưng anh vẫn làm theo.

Khởi động xe, đạp chân ga, chiếc xe rẽ ngoặt sang một hướng khác...

Quận Hy Ca được Diêm Dụ bế xuống xe, cả ngày hôm nay công rồi bế cô, toàn thân anh đã có chút rã rời.

Nhưng anh cũng chẳng than phiền lấy một câu, ngược lại còn rất thích thú.

Cửa phòng bất chợt bật mở, Quận Nhĩ Trúc ngóng cổ chờ đợi, cứ tưởng là người mình gọi đã đến.

Nào ngờ không phải như vậy, ngay khi trông thấy Diêm Dụ cùng với Quận Hy Ca, cô ta như bị dội gáo nước lạnh, nụ cười trên môi tắt ngấm.

Quận Nhĩ Trúc hần học hỏi: "Cô tới đây làm gì?"

"Tất nhiên là có việc." Quận Hy Ca thản nhiên trả lời, cô nghĩ nghĩ, đoạn nói nhỏ vào tai Diêm Dụ: "Anh có thể ra ngoài được không?"

Diêm Dụ không yên tâm nhíu mày, anh không hề muốn để cô một mình chút nào, ai mà biết ả đàn bà kia có làm gì vợ anh không? Đang định mở miệng can ngăn thì chợt bắt gặp ánh mắt quyết liệt của cô, anh day day thái dương, cuối cùng chỉ đành miễn cưỡng thỏa hiệp: "Có chuyện gì em nhất định phải gọi anh!"

Đợi Diêm Dụ đi rồi, Quận Hy Ca liền đưa đôi mắt sắc bén quan sát cô gái trên giường.

Mặt cô ta đã bớt sưng phù hơn hôm qua, áo bệnh nhân rộng thùng thình, dáng vẻ hào hức giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Quận Hy Ca hơi đưa tay về phía trước, hành động bất ngờ này khiến Quận Nhĩ Trúc cảnh giác thụt lùi ra sau, giọng nói chắt chứa run rẩy: "Cô...! cô ở im đó cho tôi!"

Quận Hy Ca nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, cô chậm rãi vén tóc mai ra sau tai, nhướn mày nhìn cô ta: "Cô đang sợ tôi?"

"Một người tàn phế thôi mà, tôi có gì phải sợ?" Quận Nhĩ Trúc lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, mắt trợn to như muốn khẳng định lời mình nói.

Cô ta nghĩ kĩ rồi, nếu Quận Hy Ca động thủ, vậy thì chiến tới cùng thôi.

Bây giờ cô ta đang bị thương, nhưng so với cô chị gái này thì chắc chắn là vẫn dư sức đối phó.

Mang theo sự tự tin này, cô ta hất hàm ra vẻ cao ngạo.

Hai con người của Quận Hy Ca co lại, cô giương ánh mắt sâu thẳm về phía Quận Nhĩ Trúc, đột nhiên rướn người, nhanh như chớp giữ chặt hai tay cô ta ấn ra sau đầu, tay còn lại bóp chặt cần cổ bé nhỏ.

Bị Quận Hy Ca đánh úp, hai mắt Quận Nhĩ Trúc trợn trừng, mồm há to vì hít thở không thông.

Bàn tay càng ngày càng gia tăng sức lực, sắc mặt cô ta nhanh chóng đỏ lừ, dù đã cố gắng vùng vẫy nhưng vô dụng.

"Bỏ tôi ra! Chị định giết người đấy ư?!" Quận Nhĩ Trúc gắng gượng hét lên một câu, cô ta giơ chân muốn đạp Quận Hy Ca thì lại bị cô giáng cho một cái tát.

"Bốp!"

Âm thanh giòn giã vang dội cho thấy uy lực của cái tát này mạnh cỡ nào.

Mặt Quận Nhĩ Trúc lệnh sang một bên, còn chưa kịp hồi thần sau cú sốc kia thì đã bị Quận Hy Ca túm lấy cổ áo rồi tiếp tục bóp cổ. Quận Hy Ca ghé sát vào cô ta, cánh tay không rời lỏng dù chỉ một giây.

Cô nhếch miệng gằn mạnh từng chữ: "Ba mẹ dạy cô như vậy à? Cô là một người có giáo dưỡng, đáng nhẽ cô nên đem lại mặt mũi cho gia đình này chứ không phải là bôi tro trát trấu lên mặt họ.

Cô có biết cô đáng thương lắm không? Một ngày cô ngủ với bao nhiêu đàn ông, họ cho cô bao nhiêu tiền mà cô sẵn sàng bán thân vì họ?...! Tôi vô cùng thắc mắc vì sao cô vẫn chưa bị mắc bệnh lây nhiễm qua đường tình d*ch?" Thấp giọng cười một tiếng, trong mắt Quận Hy Ca tràn đầy sự khinh bỉ, mĩa mĩa: "Quận Nhĩ Trúc, cô thật là dơ bẩn!"

Những lời nói đay nghiến liên tục tràn ra từ miệng Quận Hy Ca, lồng ngực Quận Nhĩ Trúc phập phồng không yên, phần vì thiếu oxy, phần vì bị cô chọc tức.

"Á...! sao cô dám nói tôi như vậy? Tại sao?!"

Quận Nhĩ Trúc điên tiết gào to, cô ta giãy giụa thoát khỏi sự kìm kẹp của Quận Hy Ca, ra sức gỡ tay cô.

So với một người khỏe mạnh, Quận Hy Ca quả thực yếu hơn rất nhiều.

Thế nhưng cô vẫn cố chấp dùng sức bóp cổ Quận Nhĩ Trúc, thẳng đến khi bị cô ta đẩy cho suýt ngã.

Bám vào góc bàn bên cạnh, Quận Hy Ca giữ vững trọng tâm, nhìn chằm chằm cô ta.

Đúng lúc này, Diêm Dụ đột nhiên xô cửa bước vào, anh gấp gáp hỏi cô: "Em có sao không?"

"Đi ra ngoài!"

Diêm Dụ ngơ ngác, bàn tay khựng lại giữa không trung.

Bộ dạng của Quận Hy Ca phải nói là vô cùng hung dữ, tròng mắt đã

có chút đỏ.

Anh lùi bước, sau khi khép kín cửa liền dỏng tai nghe ngóng động tĩnh.

Hình như giữa Quận Hy Ca và Quận Nhĩ Trúc đã xảy ra xung đột? Điều này khiến Diêm Dụ càng thêm lo lắng, chỉ hận không thể lập tức xông vào bên trong.

Nhưng anh biết cô không cho phép anh làm vậy, thái độ vừa rồi của cô thể hiện sự dứt khoát cùng quyết tâm.

Có lẽ cô muốn tự mình giải quyết.

Khi Quận Nhĩ Trúc còn đang bận thờ thì Quận Hy Ca lại một lần nữa nhào tới.

Hôm nay không dạy dỗ người phụ nữ này một trận thì cô sẽ không về nhà.

"Chị điên rồi!"

Quận Nhĩ Trúc la hét trong đau đớn, giọng khản đặc.

Cái tát mạnh tay đã khiến vết thương của cô ta bật máu, mà ở cổ dường như cũng vậy.

Thứ chất lỏng ấm nóng đang lăn xuống bả vai cô ta, để lại vệt đỏ chói mắt trên vải áo.

Tóc bị Quận Hy Ca nắm đến đau nhói, ngoài r3n rỉ ra thì cô ta cũng chẳng biết làm gì.

Cô ta không còn hơi sức mà phản kháng nữa, bởi lẽ đầu óc cô ta đang choáng váng, mơ hồ.

Quận Nhĩ Trúc khóc hô: "Tôi xin cô...!hức...!hãy thả tôi ra...!Làm ơn, tôi rất đau!"

"Cô cũng biết đau?" Quận Hy Ca cười lạnh, khi nhìn Quận Nhĩ Trúc thảm hại như vậy, thực chất cô cũng chẳng hả hê gì cho cam.

Nhưng bảo cô tha cho cô ta ư? Không đời nào! Món nợ này cô sẽ từ từ đòi lại.

Khuôn mặt xinh đẹp giờ đây tràn ngập hung tợn, Quận Hy Ca rít qua kẽ răng: "Vậy khi cô bắt tay với người khác thiết kế hãm hại tôi, tại sao không nghĩ tới tôi cũng đau?"

Quận Nhĩ Trúc khóc lóc như mưa, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng gì.

Cô ta hoảng hồn phủ nhận mọi thứ: "Tôi...!tôi hãm hại cô lúc nào?"
Rõ ràng cô ta đã giấu rất kĩ, tại sao Quận Hy Ca vẫn có thể nhìn ra sơ hở?

"Lần thứ nhất, cô khiến tôi mất đi đôi chân lẫn sự nghiệp.

Lần thứ hai, cô phao tin nói xấu tôi trên mạng xã hội, thêm mắm dặm muối vào việc Âu Dương Phương hủy hôn với tôi.

Lần thứ ba, cô thông qua người khác gài bẫy tôi, khiến tôi thiếu chút nữa phải ngồi tù...!Quận Nhĩ Trúc, có cần tôi kể thêm nữa không?"
Còn vô số những lần khác nữa, Quận Hy Ca đã chịu thiệt dưới tay cô ta không ít.

Cô bỏ qua, cô nhắm mắt làm ngơ, để rồi nhận lại được những thứ này đây.

Đôi khi nhẫn nhịn chỉ khiến đối phương được nước lấn tới mà thôi, bây giờ, cô tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn nữa!

Quận Nhĩ Trúc đảo mắt, đáy lòng cô ta hoảng loạn vì bị vạch trần.

Từng tội danh Quận Hy Ca nói ra khiến cô ta có cảm giác bản thân chính là tội đồ, cánh môi run run không ngừng.

"Hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm..."

Như vậy rồi mà Quận Nhĩ Trúc vẫn một mực chối cãi, Quận Hy Ca chuyển sang bóp cằm cô ta, khước môi lạnh lẽo đáng sợ, "Cô có dám thề với trời rằng tất cả chỉ là hiểu lầm hay không?"

Chương 65: 65: Yêu Tất Cả Những Gì Thuộc Về Cô Ấy

Quận Nhĩ Trúc dĩ nhiên không dám thề thốt điều gì, người làm chuyện xấu trong lòng luôn có quỷ, cô ta cũng không ngoại lệ. Qua một lúc, bị Quận Hy Ca hành hạ đau tới sắp ngất, cô ta rớt cuộc cũng chịu thừa nhận: "Phải, là tôi...! Tất cả là do tôi làm!" Quận Hy Ca tặc lưỡi, bấy giờ mới buông Quận Nhĩ Trúc ra.

Mặc dù cánh tay đã mỏi nhừ nhưng cô cũng không thể hiện ra mặt, chỉ điềm tĩnh đưa ra yêu cầu: "Nói cho rõ ràng một chút." Thâm tâm Quận Nhĩ Trúc vô cùng phẫn hận, cô ta nằm bẹp dí trên giường, da mặt tái mét, thở không ra hơi.

Cô ta không nghĩ được gì sâu xa nữa, chỉ muốn đuổi người phụ nữ như ác ma này đi cho nhanh.

Hai tay siết chặt ga giường, cô ta cắn răng nói: "Tôi - Quận Nhĩ Trúc đã bày trò hãm hại Quận Hy Ca.

Từ đầu chí cuối, tôi là người có lỗi." Vì muốn tăng thêm sức thuyết phục, Quận Hy Ca bắt cô ta phải nói lại lần nữa, tỉ mỉ tường tận từng chi tiết.

Quận Nhĩ Trúc không muốn nhưng không còn cách nào khác, song cô ta cũng rất thông minh mà không khai đồng bọn ra.

Bằng mọi giá cô ta phải bảo vệ Tư Sinh, có như thế mới có thể lấy được lòng tin của ông ta.

Đến khi đó, cô ta còn phải lo sợ gì nữa? Quận Hy Ca cũng chỉ là con tép riu thấp cổ bé họng mà thôi.

Quận Nhĩ Trúc dường như đã quên mất sự tồn tại của Diêm Dụ, quên mất Quận Hy Ca còn có sự hậu thuẫn vững chắc là Diêm gia.

Trong lúc không chú ý, máu trên cổ cô ta đã khô tự bao giờ.

Đợi cô ta nói xong thì đã là chuyện của 15 phút sau.

Quận Hy Ca lẳng lặng tắt ghi âm, sau đó nhấn nút màu đỏ trên giường bệnh.

Cô cũng không biết lúc này mình lấy đâu ra sức lực để chế ngự Quận Nhĩ Trúc.

Có lẽ sự thù hận đã che mờ tầm mắt và làm lu mờ lý trí của cô chẳng?

Ngoài hành lang, Diêm Dụ sốt ruột đi qua đi lại, sự lo lắng hiện hết lên trên mặt.

Cách âm của bệnh viện này khá tốt, vì thế anh không nghe rõ bên trong xảy ra những gì, chỉ mơ hồ cảm nhận được tiếng khóc lóc ầm ĩ.

Không chịu nổi nữa, anh đá tung cánh cửa, giọt mồ hôi to rơi trên gò má rồi rỉ vào kẽ miệng, mặn chát.

"Rầm!"

Quận Hy Ca giật mình dời mắt về phía cửa, thấy gương mặt của Diêm Dụ liền thần nhiên thu hồi ánh mắt.

Diêm Dụ nhìn thoáng qua Quận Nhĩ Trúc, cô ta hình như đã ngất đi, trên thân nhầy nhụa vết thương, còn có cả máu.

Anh không có vẻ gì là kinh sợ, chậm rãi bước tới gần cô rồi hỏi:

"Xong chưa?"

"Xong rồi." Quận Hy Ca gật đầu.

Nhận được đáp án, Diêm Dụ bèn bế cô lên, hai người nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi cửa một đoạn, Quận Hy Ca bỗng lên tiếng: "Em muốn đi rửa tay."

Nghe vậy, Diêm Dụ đưa mắt liếc trộm bàn tay cô, kể tiếp, anh theo hướng cô chỉ tìm đến nhà vệ sinh.

Đặt Quận Hy Ca lên bệ rửa tay, người đàn ông lấy khăn giấy ướt lau tay giúp cô.

Một màu đỏ hồng nhuộm lên bề mặt khăn giấy, anh biết đó là máu, nhưng không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Cả quá trình Diêm Dụ đều im lặng, chuyên tâm tẩy rửa bàn tay cô cho thật kĩ lưỡng, sạch sẽ.

Quận Hy Ca dẫn đo một hồi, không nhin được bèn nói: "Anh không có gì muốn hỏi em sao?"

Diêm Dụ ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười: "Có gì đáng để hỏi chứ?"

Không thể không nói anh rất hiểu lòng người, cũng biết nhìn mặt mà đoán tâm trạng.

Quận Hy Ca vuốt nhẹ lọn tóc mềm mại của anh, cảm thấy kiếp này lấy chồng coi như cũng không uổng phí.

Chí ít thì hiện tại Diêm Dụ làm rất tốt vai trò của mình, biết chuyện gì nên can thiệp, chuyện gì không nên can thiệp.

Tóm lại, Quận Hy Ca vô cùng hài lòng với biểu hiện của anh!

Còn chuyện anh giấu diếm cô đã bị cô quăng ra sau đầu.

Nghĩ lại thì anh làm vậy cũng chỉ vì lo lắng cho cô, hoàn toàn không trách anh được.

Rửa tay xong, vừa lau khô thì bên tai bỗng vang lên tiếng nói chua ngoa của phụ nữ: "Ôi, ai đây?! Bác sĩ Quận...!là cô phải không?"

Lông mày thanh tú cau lại, Quận Hy Ca nghiêng đầu, đập vào mắt cô là một gương mặt hết sức quen thuộc.

Đây là đồng nghiệp cũ của cô, hai người cũng chẳng hề ưa nhau, từ khi cô chia tay với bệnh viện này, có lẽ cô ta đã xưng vương xưng bá ở đây.

Quận Hy Ca lạnh nhạt rũ mắt, đầu mày có hơi lạnh nhạt.

Cô không đáp lại cô ta, họ Chử bị xem thường, tức tối nói: "Cho cô mặt mũi mà cô không cần.

Bác sĩ Quận, bây giờ cô sống như thế nào?"

Theo họ Chử quan sát, có vẻ như Quận Hy Ca béo tốt lên rất nhiều, nhan sắc cũng thăng hạng hơn xưa.

Khoanh tay nhìn vào Diêm Dụ, cô ta tức khắc bị vẻ đẹp của anh làm cho mê muội.

Lúc này, Diêm Dụ đang vòng tay ôm eo Quận Hy Ca, không khí vốn tươi đẹp, lãng mạn thì bị người phụ nữ lạ mặt này phá tan, cho nên anh cực kì không vui.

Đuôi mắt người đàn ông nheo lại đầy hà khắc, anh nhận ra người này không có chút thiện ý nào.

Lời nói còn mang theo sự chằm biếm trắng trợn, anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Quận Hy Ca cầm tay anh, họ Chử thấy hai người thân mật như vậy, cô ta nhếch mép nói: "Tôi tưởng cô đang hoàng thế nào cơ? Hóa ra là phải tìm kim chủ để sống qua ngày.

Nếu mọi người mà biết "bàn tay vàng" của bệnh viện Đế Đô tồi tệ như vậy, liệu sẽ suy nghĩ ra sao nhỉ?"

Họ Chử cười ch ảy nước mắt, khi Quận Hy Ca còn tung hoành trong bệnh viện, cô ta luôn bị viện trưởng xem nhẹ, mãi không giành được thứ hạng cao nhất.

Giờ thì tốt rồi, ở đây, ai cũng phải gọi cô ta một tiếng chị Chử.

"Tùy cô." Quận Hy Ca thờ ơ buông lời, không muốn nán lại đây lâu.

Cô ghét nhất là nói chuyện với những người thiếu năng, ngực to não phẳng.

Vì vậy, cô cũng lười mở miệng.

Họ Chủ nghênh ngang chặn giữa cửa, cô ta lắc đầu nhìn Diêm Dụ bằng ánh mắt tiếc nuối: "Đúng là hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Việc gì anh phải bao nuôi loại người như cô ta chứ?"

"Loại người như cô ấy?" Diêm Dụ nhướng cao mày, khoe môi phác họa đường cong đẹp đẽ.

Anh nhìn Quận Hy Ca, đôi mắt hẹp dài toát lên vẻ kính ngưỡng, thâm tình: "Ý cô là tôi không nên yêu loại người hoàn mỹ như Hy Ca sao?" Hai mắt họ Chủ tròn tròn, mồm chữ A đủ để nhét vừa một quả trứng gà.

Phản ứng của anh trái ngược với dự liệu của cô ta.

Diêm Dụ bế Quận Hy Ca lên, nở nụ cười không độ ẩm.

"Khiến cô thất vọng rồi, sự thật là tôi đã yêu Hy Ca."

"Nhưng cô ta bị bại liệt, cô ta chẳng thể nào thỏa mãn nhu cầu tình d*ch của anh."

"Tôi yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy, kể cả đôi chân bị bại liệt kia." Dứt lời, Diêm Dụ liền bước vượt qua ả, điệu bộ vô cùng ngang tàng.

Trước khi rời đi, anh tốt bụng nhắc nhở họ Chủ một câu: "Còn nữa, chúng tôi là vợ chồng hợp pháp."

Họ Chủ không cam tâm bầu vào cánh cửa, dường như không tin Quận Hy Ca có thể lấy được người chồng đẹp trai, giàu có như vậy.

Vừa rồi, cô ta có nhìn thấy chiếc đồng hồ nam kim cương sáng lóa trên cổ tay anh, cộng thêm bộ đồ được may thủ công bằng tay kia, tất cả đều là hàng hiệu cao cấp.

Hơn thế nữa, cô ta thấy khuôn mặt Diêm Dụ có chút quen quen, giống như đã từng trông thấy ở đâu...

"Tổng giám đốc Diêm thị?!"

Họ Chủ che miệng ngăn lại chất giọng quăng tám của mình, cô ta nhớ rồi, người đàn ông đó đã xuất hiện trên truyền hình trong buổi kí kết hợp đồng với công ty nhà bác họ cô ta..

Chương 66: Hạnh Phúc Bé Nhỏ

Tối hôm ấy, Quận Hy Ca ăn ngon hơn hẳn, tinh thần cũng vô cùng thoải mái.

Ông cụ và Diêm Lãnh dường như cũng cảm nhận được sự khác thường giữa hai người, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, sau đó lắc đầu khó hiểu.

Quận Hy Ca miệng cười chúm chím, mắt đưa mày lại với Diêm Dụ.

Sau khi từ bệnh viện trở ra, Diêm Dụ còn lăm bằm bên tai cô: "Vốn kiến thức về tình yêu của người phụ nữ kia thật nông cạn, ai bảo yêu nhau thì bắt buộc phải l@m tình chứ?"

"Vậy thì anh nghĩ nên làm gì?" Quận Hy Ca hỏi anh.

Diêm Dụ nhe răng cười: "Hôn, ôm, tiếp theo mới đến l@m tình."

Trong suy nghĩ của Diêm Dụ, anh quan niệm tình d*c không phải là tất cả.

Những người yêu nhau có vô số chuyện thú vị để làm, không nhất thiết phải là chuyện đó.

Tỉ như lúc này, anh với Quận Hy Ca vẫn rất vui vẻ đưa nhau đi chơi, trao nhau những nụ hôn không sắc dục, đơn thuần, tươi thắm...

Diêm Dụ cảm thấy cuộc sống này tràn ngập niềm vui từ khi có Quận Hy Ca.

Quay lại với bữa cơm, ông cụ đột nhiên gác đũa nói: "Ba ngày nữa Âu Dương gia sẽ tổ chức tiệc cưới cho con trai thứ hai, họ đã gửi thiệp mời gia đình chúng ta tham dự."

Vừa nghe vậy, Diêm Dụ liền nhếch miệng cười.

Âu Dương Phương bình phục nhanh như vậy sao? Thật đáng tiếc, đáng lẽ lúc đó anh nên bảo mấy anh em vệ sĩ của mình ra tay nặng hơn mới phải.

Lúc này, Diêm Lãnh thuận miệng bình một câu: "Sao lại mời chúng ta đi? Trước giờ nhà ta có thân thiết gì với Âu Dương gia đâu?"

"Không thân thiết, nhưng người ta muốn nhân cơ hội này móc nối quan hệ."

Ông cụ điềm nhiên giải đáp thắc mắc của cháu trai.

Chút mảnh khỏe này không qua mắt được ông, hoặc có thể Âu Dương gia cố tình làm vậy.

Dù sao thì năm xưa Quận Hy Ca với Âu Dương Phương cũng có hôn ước.

Có thể là họ đang muốn trả đũa mà thôi.

Diêm Dụ lãnh đạm gắp thịt cho Quận Hy Ca, anh cất giọng nhàn nhạt: "Không đi, biết đâu nhìn thấy Âu Dương Phương, cháu sẽ không nhịn được mà đánh hấn mất."

Tên khốn nạn đó từng ức hiếp vợ yêu của anh, sao anh có thể dễ dàng tha cho hắn chứ? Gặp một lần anh sẽ đánh một lần! Đánh cho tới khi hắn ra bã luôn!

"Làm cái gì thì cũng phải giữ một cái đầu lạnh, đừng có mà vì một phút nóng nảy, nóng giận đi phá vỡ tiệc cưới nhà người ta..." Ông cụ đưa tay lên miệng ho khẽ, "Nếu thực sự muốn đánh hắn, cháu phải lựa chọn một nơi kín đáo chút.

Ông không thích bị đưa lên báo đâu."

Quận Hy Ca khá ngạc nhiên trước lời ông nói.

Những tưởng thế hệ đi trước sẽ có những suy nghĩ mang tính nghiêm khắc, chặt chẽ, thế nhưng đằng này, ông cụ Diêm có vẻ lại khác.

Có ai lại đi xui cháu trai mình làm việc xấu khiến người khác bẽ mặt

cơ chứ? Đây là trường hợp hiểm hoi mà cô lần đầu được thấy. Dời mắt về phía Diêm Dụ, Quận Hy Ca thấy biểu cảm của anh không hề sửng sốt như cô vẫn nghĩ, ngược lại, trên khuôn mặt điển trai ấy còn có chút gì đó ranh mãnh, gian xảo.

Hay là anh đang tán đồng với ý của ông cụ?
Quận Hy Ca quả thực bó tay trước mấy ông cháu này.

Từ khi cô gả về đây tính đến thời điểm hiện tại thì cũng đã vòn vẹn gần hai tháng trời, mặc dù thời gian không quá dài nhưng cũng đủ để cho cô hiểu được cách sống lẫn lối tư duy của ba người họ.

Đặc điểm chung duy nhất mà cô nhận thấy chính là không gò bó, hạn hẹp trong một khuôn khổ, thậm chí đôi lúc họ còn có những hành động không nên có ở một người xuất thân, địa vị từ hào môn thế gia, quyền cao chức trọng.

Chẳng hạn như vài lần Diêm Lãnh bày trò đùa giỡn, trêu chọc Diêm Dụ và ông cụ, hay vài lần ông cụ tự nhiên cảm khái trong bữa cơm, rằng hôm nay ông đã đi nơi nào, làm những gì... Ở đây không hề đặt nặng quy tắc, mọi người sống với nhau khá vui vẻ, hòa thuận.

Mỗi bữa cơm hầu như đều đông đủ thành viên, trừ phi ai đó quá bận rộn hoặc có việc đột xuất thì sẽ về muộn, dùng bữa muộn.

Sự đầm ấm này có lẽ rất nhiều gia tộc trong giới thượng lưu khát khao, thèm muốn mà còn không được.

Quận Hy Ca chợt nhận ra bấy lâu nay cô vẫn đang sống trong hạnh phúc mà cô không hề hay biết.

Bên cạnh cô có một anh chồng luôn biết cách tạo thú vui cho cô, luôn dõi theo cô từng bước chân, cử động, luôn săn sóc cô cẩn thận, ân cần, không chỉ vậy miệng lại dẻo nữa.

Tuy cô thường xuyên bị những câu nói ngọt ngào của anh làm cho sồn da gà, bị sự vô liêm sỉ, bất chấp mặt mũi của anh làm cho cảm nín, không biết phản ứng ra sao, song, cô tự nguyện đón nhận nó. Đây là hạnh phúc bé nhỏ của cô!

Cuộc sống giản dị chỉ quay quanh công việc, mỗi ngày đợi chồng đi làm về, mỗi tối nằm trong vòng tay anh lắng nghe anh tâm sự...! Cô luôn mơ ước những điều như thế, chỉ là không tránh khỏi những lúc bần khoản, lo lắng vì sợ hạnh phúc tan vỡ.

Một bàn tay to lớn bỗng trùm lên tay cô, Quận Hy Ca hồi thần, cô ngẩng mặt nhìn anh.

Người đàn ông thì thào vào tai cô: "Bảo bối, anh sẽ giúp em trừng trị kẻ căn bã."

"Ừ."

Quận Hy Ca âm ờ một tiếng, cũng không có phản đối.

Dù sao cô vốn đã ngựa mất Âu Dương Phương từ lâu rồi, anh muốn làm thế nào thì tùy, chỉ cần không giết người là được.

Cô không muốn làm hòn vọng phu chờ chồng bóc lịch ra tù rồi phải thủ tiết cả đời chút nào.

Trời đã về khuya, bóng trăng in trên mặt hồ bỗng chốc tan ra chỉ vì cơn gió hiu hiu lướt qua.

Quận Hy Ca như con sâu nhỏ rúc trong lòng Diêm Dụ, ra sức kiếm tìm hơi ấm từ anh.

Hai người nói chuyện công ty, chuyện quá khứ, chuyện tương lai, các loại chuyện trên đời mà không biết chán.

Nói xong rồi lại không biết nói gì, hai đôi mắt đong đầy tình thương đối diện một hồi.

Khi kim đồng hồ đã nhích được một khoảng, hai hàng mi mới luyến tiếc khép lại, từ từ chìm vào giấc mộng đẹp đẽ.

...

Sáng hôm sau, vào lúc nắng đã lên tới đỉnh đầu, đôi vợ chồng son mới từ dinh thự xuất phát đến bệnh viện X.

Lần gặp lại Cố Trình này, trông anh ta có vẻ bụi bặm hơn trước, râu còn chưa cạo.

Cứ giữ thái độ bình bình xuyên suốt quá trình khám, cuối cùng, anh ta mới chịu hé miệng nói được một câu theo đúng nghĩa đen: "Phác đồ điều trị tôi đã có rồi, hai người có thể xem qua, sau đó thống nhất chọn ngày phẫu thuật."

Tim Quận Hy Ca đập bình bịch trong lồng ngực, không rõ đang bị loại cảm xúc nào chi phối.

Cô cầm tờ giấy mà Cố Trình đưa cho, đảo mắt xem qua kĩ càng. Diêm Dụ đọc đến đâu mày nhăn đến đấy, không nhịn được liền cao giọng hỏi: "Bác sĩ Cố, phương pháp này của anh có vấn đề gì không?"

"Vấn đề nguy hiểm nhất đồng thời khó khăn nhất nằm ở việc nối các dây thần kinh quan trọng lại với nhau.

Nếu như nối sai hoặc gặp sự cố giữa chừng thì không cần tôi phải nói, vợ của anh chắc chắn sẽ phải ngồi trên xe lăn suốt đời." Cố Trình đáp một cách càn rỡ phớt lờ như thể anh ta không đặt chuyện này vào mắt.

Diêm Dụ muốn nổi giận nhưng Quận Hy Ca lại nhìn anh ra dấu.

Không còn cách nào khác, anh đành nuốt lại những lời muốn nói. Cô gái hơi nhếch khóe miệng, nội tâm tràn đầy quyết tâm: "Tầm cuối tuần này được không? Tôi muốn phẫu thuật càng sớm càng tốt." Cố Trình lộ ra một nụ cười tươi, kết hợp với dáng vẻ phong trần của anh ta thoát nhìn có phần quái dị.

Nhẹ nhàng đặt một tờ giấy khác lên bàn, anh nói: "Kí vào đơn cam kết này.

Tôi không thể đảm bảo ca phẫu thuật sẽ thành công mãi mãi, nhưng tôi cam đoan, bệnh nhân đã vào tay tôi chưa bao giờ là phải chịu

thiệt."

Chương 67: 67: Con Rể

Bởi vì Quận Hy Ca muốn đích thân nói với ba mẹ chuyện cô sắp phẫu thuật, cho nên, Diêm Dụ liền đánh tay lái đưa cô về thẳng biệt thự nơi ba mẹ đang tạm sinh sống.

Cổng vào có hai bức tượng bằng thạch cao to đùng, được điêu khắc vô cùng tự nhiên, mềm mại.

Hai bên lối đi trồng rất nhiều hoa xen lẫn với cỏ xanh, chếch về hướng Đông Bắc còn có một hòn non bộ cỡ vừa đang phun nước.

Nhìn sơ qua có thể thấy không gian nơi đây cực kì thoáng mát và trong lành.

Quận Hy Ca đoán giá của nó không rẻ một chút nào, nhưng nghề của Diêm Dụ là bất động sản mà, đã thế anh lại giàu nữa, chắc hẳn điều này không khó đối với anh.

Ngay khi vừa bước vào trong sân, Quận Hy Ca liền trông thấy rõ ràng những con robot thông minh đang đi đi lại lại quanh nhà.

Không chỉ vậy, dường như chỗ nào cũng có bóng người canh gác, đa số đều có thân hình tráng kiện, vạm vỡ.

Nhìn thấy cô cùng với Diêm Dụ, bọn họ lập tức cúi gập người kính cẩn.

Trong lúc Diêm Dụ đang đẩy Quận Hy Ca qua hiên nhà, cô bỗng nhiên mở miệng: "Này anh..."

Diêm Dụ không dừng bước mà chỉ nhẹ nhàng nói: "Ơi, anh đây!"

Quận Hy Ca chớp chớp hai mắt, khuôn mặt trắng hồng dưới ánh sáng mặt trời càng thêm xinh xắn, rục rịch, hệt như một đóa hoa tươi

vừa mới bung hương tỏa sắc.

Cô vô thức vuốt nhẹ lòng bàn tay, đoạn cất giọng trong trẻo: "Những người này là ai vậy?"

"À, trong số những người này có một nửa là do anh thuê, còn một nửa là người mà Đoàn Mộc Liêm điều động đến từ sở cảnh sát..."
Diêm Dụ giơ tay đẩy cửa, nhàn nhạt đáp.

Quận Hy Ca gật gù, sau đó đưa một câu: "Quan hệ của anh cũng rộng thật!"

Diêm Dụ chỉ cười không nói gì, bởi quan hệ của anh quả thực rất rộng, nhất là trong lĩnh vực kinh tế, bất động sản.

Không ít các ông lớn đều phải nể mặt anh, muốn mời anh tham gia tiệc rượu nhưng hầu như bị anh kiếm cớ từ chối.

Tháng vừa rồi, việc dự án của anh thành công đã đưa giá trị cùng nhân khí của công ty tăng cao, hiển nhiên, giá trị con người anh cũng theo đó mà tăng.

Chẳng một ai dám nghĩ anh là cậu ấm không có năng lực nữa rồi.
"Cạch..."

Cửa vừa mở ra, Quận Hy Ca liền ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt bay khắp căn phòng.

Ba mẹ cô đang nấu ăn trong nhà bếp, ba thì rửa rau, thái thịt, còn mẹ phụ trách nấu nướng, nêm nếm gia vị.

Quận Hy Ca đứng trước cửa ngắm nhìn họ hồi lâu, thâm tâm cảm thấy bình yên đến lạ.

Cô mỉm cười, bấy giờ mới chậm rãi cất lời: "Ba mẹ, con đến thăm hai người đây!"

Động tác trên tay Quận Lĩnh chợt khựng lại, ông vừa quay đầu đã trông thấy khuôn mặt rạng rỡ của con gái, còn cả con rể đang cười với ông nữa.

Quận Lĩnh trực tiếp bỏ qua Diêm Dụ, ông bước tới trao cho Quận Hy

Ca một cái ôm rồi xoa xoa đầu cô.

Với vẻ mặt hiền hậu của một người cha già, ông nói: "Đến là tốt, hôm nay ở lại đây ăn cơm với ba mẹ."

"Phải đó, nhà ta đã rất lâu không được quây quần với nhau."

Tĩnh Tuyết cũng vui vẻ góp vào một câu, bàn tay điêu luyện cầm chảo xóc đều trên lửa.

Những miếng thịt bị lửa quậy vào trở nên cháy xém, mùi hành tỏi đặc trưng dậy lên, bụng Quận Hy Ca sôi lên sùng sục vì đói.

Liếc thấy vẻ mong chờ của con gái, Tĩnh Tuyết dịu dàng nói: "Đói rồi hả? Đợi một lát nhé, mẹ sắp xong rồi đây."

Bà chững lại hai giây, quay sang dặn dò Diêm Dụ đang đứng ngơ ra:

"Con rể, con đưa Hy Ca ra ngoài trước đi."

"A...!vâng."

Diêm Dụ cười ngượng ngùng, anh có chút giật mình.

Lúc này anh còn đang buồn vì bị ba vợ không thèm để mắt, đột nhiên lại được mẹ vợ quan tâm gọi một tiếng "con rể" thế này, vừa không quen cũng vừa bất ngờ.

Anh sung sướng há miệng vâng dạ ngọt như mía lùi, nhân cơ hội riu rít với bà vài câu mới chịu rời đi.

Quận Hy Ca còn đang mải mê dán mắt vào dàn hoa tigon leo trên tường thì bỗng nghe anh nói: "Hy Ca, em thấy không, mẹ đã công nhận anh rồi...!Mẹ gọi anh là con rể! Là con rể đấy?!"

"..."

Quận Hy Ca chép miệng, người đàn ông này thích thú đến vậy cơ à? Chỉ là một tên gọi thôi mà, sớm hay muộn gì anh cũng được nghe.

Mặc dù ba mẹ cô tương đối khó tính, thế nhưng suy nghĩ của họ rất thoáng.

Nếu anh đối xử tốt với cô thì họ tự nhiên sẽ đối xử tốt với anh.

Đâu nhất thiết phải ngạc nhiên đến thế? Có điều...!thực ra nói đi cũng phải nói lại, Diêm Dụ bị ba mẹ cô ghẻ lạnh suốt bấy lâu, nay họ đột ngột thay đổi thái độ theo chiều hướng tích cực, anh phản ứng như vậy cũng phải thôi.

Chỉ là, cô thấy anh có vẻ hơi lố!

Hắng giọng lấy lại bình tĩnh, Diêm Dụ sờ sờ tóc cô, thanh âm tràn đầy tự tin: "Em yên tâm, anh sẽ thể hiện thật tốt!"

"Ai cần anh nói chứ?" Quận Hy Ca liếc anh, môi nhỏ hơi cong lên. Khoảng nửa tiếng sau, thức ăn đã được dọn ra bàn dưới sự trợ giúp nhiệt tình của Diêm Dụ.

Ba mẹ cô khá hài lòng với biểu hiện của anh hôm nay, vì vậy, họ cũng tốt bụng quan tâm anh vài câu.

Kết thúc bữa cơm, Quận Hy Ca rút cuộc cũng vào vấn đề chính.

Ba mẹ cô hết sức kinh ngạc trước chuyện cô chuẩn bị phẫu thuật, toàn bộ nét lo lắng đều hiện lên nơi khóe mắt.

Trên cương vị của người làm cha mẹ, nỗi lo của họ hoàn toàn là có cơ sở.

Nhưng họ biết Quận Hy Ca rất muốn được đứng trên đôi chân của mình, cho nên, họ không hề ngăn cản hay phản đối chuyện này, trái lại còn động viên, khích lệ tinh thần cô.

Quận Hy Ca cảm động vô cùng, bịn rịn tạm biệt ba mẹ rồi theo Diêm Dụ về nhà.

Tĩnh Tuyết nước mắt rưng rưng nhìn bóng chiếc xe khuất dạng, bà nghẹn ngào thốt lên: "Ba nó à, tôi sợ mất đi con lắm..."

Quận Lĩnh an ủi bà: "Nói linh tinh gì đó, Hy Ca sẽ bình an thôi."

...

Ngày phẫu thuật cũng đã gần kề.

Như thường lệ, Diêm Dụ sẽ lên công ty, còn Quận Hy Ca thì ở nhà đi dạo quanh quanh giết thời gian.

Quận Hy Ca vừa mới rửa mặt xong thì phát hiện anh đã để quên

điện thoại trên bàn.

Cô cầm lên, nhin không được xem xét một hồi.
Điện thoại của anh rất "sạch sẽ", nhưng album ảnh lại có vô số bức chụp trộm cô.

Lúc cô ăn, lúc cô ngủ, lúc cô giận dữ,...!tất cả đều được anh lưu lại bằng chiếc di động nhỏ nhắn này.

Quận Hy Ca vừa xem vừa cười, mang tai hiện lên vết hồng khả nghi.
Đang lúc cô xem hăng say thì màn hình bỗng hiển thị một cuộc gọi tới.

Cô thoáng do dự, sau cùng vẫn nhấn nút nghe.

"Diêm tiên sinh, tôi là Amber đây!"

Loa điện thoại phát ra âm thanh lịch sự của đàn ông, Quận Hy Ca nhíu mày, nói: "Xin chào, Diêm Dụ không có ở đây, tôi là vợ của anh ấy."

"Ồ, thì ra là Diêm phu nhân sao? Hân hạnh được quen biết, cô khỏe chứ?"

"Tôi khỏe, cảm ơn." Quận Hy Ca nhìn tên người gọi, sau đó tiếp:

"Ngài Amber, ngài liên lạc với chồng tôi có chuyện gì vậy?"

Đối phương thờ dài, tiếng cười có chút gượng gạo.

"Tôi vừa về nước nên vẫn chưa quen đường đi lối lại cho lắm, hiện tại, tôi đang bị mắc kẹt gần một tiệc cưới trong nhà hàng 85...!Diêm phu nhân, có thể phiền cô đến đón tôi không?"

Quận Hy Ca nhìn đồng hồ, nghĩ nghĩ rồi đáp ngắn gọn: "Có thể."

Chương 68: 68: Bà Xã Bí Mật

Giờ phút này, Quận Hy Ca đang được tài xế của Diêm gia đẩy vào thang máy.

Hai người đi lên tầng chót nhà hàng, sau đó dừng lại tại một gốc cây quan sát.

Amber nói ông ta đang đứng trước cổng tiệc cưới, vì vậy, Quận Hy Ca không thể không cất công đi tìm.

Đường đi ở đây khá lằng nhằng, lối nọ thông lối kia, không dễ để tìm đường ra, chẳng trách ông ta lại có thể lạc.

Sau khi lần mò hai, ba lần, cuối cùng cô cũng nhìn thấy một người đàn ông ngoại quốc tóc vàng đang đứng cách cô khoảng gần chục mét.

Tài xế theo hướng cô chỉ mà đưa cô đến, Quận Hy Ca ngược mắt nhìn lên thân ảnh cao ráo trước mắt, chậm rãi cất giọng dò hỏi: "Ngài Amber?"

"Cô là...!Diêm phu nhân?"

Amber cúi đầu, trong đôi mắt nâu lóe lên tia tò mò, song giọng nói không hề có một chút khiếm nhã nào.

Thấy cô gật đầu, đối phương tức thì đưa tay ra, tỏ ý muốn bắt tay với cô.

Quận Hy Ca cũng lịch sự đưa tay đáp lại, nhưng mới nắm được một giây cô đã lập tức buông ra.

Amber nở nụ cười thân thiện, vẻ mặt chứa đựng sự áy náy chân thành.

"Là tôi đường đột rồi, xin lỗi vì đã làm phiền đến cô.

Bây giờ, chúng ta có thể đi thôi."

Chất giọng tiếng Trung nghe khá lưu loát, Quận Hy Ca âm thầm đánh giá ông ta, cảm thấy đây là một người có học thức và phong thái.

Dọc quãng đường, Quận Hy Ca đều giữ sắc mặt lạnh lùng, thỉnh thoảng mới chịu mở miệng mà nói vài câu.

Amber nghĩ Diêm tổng có một cô vợ thật khó gần, có điều, ông cũng không thấy ghét.

Bầu không khí trầm lắng bị một câu nói của ông xé rách: "Chi nhánh bên Singapore của tôi đang hợp tác với Tập đoàn Diêm thị, liệu cô có biết tình hình bất động sản trong nước đang biến động như thế nào không?"

Ông ta đơn thuần chỉ muốn tìm hiểu một chút, giúp cho quá trình hợp tác thêm thuận lợi hơn.

Nghe vậy, Quận Hy Ca suy nghĩ rồi nói: "Diêm thị hiện đang là một tập đoàn dẫn đầu về xu thế trong ngành nghề này.

Tiếp theo là công ty Hồng Đường, Tinh Tú,...! mấy công ty này đã đạt rất nhiều thành tựu trong những năm gần đây."

Có thể nói, để duy trì, giữ vững địa vị của một hệ thống công ty, tập đoàn là vô cùng khó khăn.

Đôi khi chỉ cần chênh lệch một vài phần trăm cũng đã đủ khiến mọi chuyện biến đổi đến nỗi nghiêng trời lệch đất.

Chính vì thế, Diêm Dụ thường xuyên phải thức khuya họp với đối tác, họp với nhân viên, xử lý văn kiện, sau đó đưa ra kế hoạch phát triển công ty một cách cụ thể, toàn diện.

Điều này đòi hỏi anh phải là một lãnh đạo sáng suốt, giàu kinh nghiệm, đồng thời phải vừa kiên trì, bền bỉ, nhẫn nại.

Trong nháy mắt, Quận Hy Ca bỗng có cảm giác bội phục anh chồng của mình, khoe môi cô nhếch lên đầy tự hào.

Amber lẩm nhẩm gì đó trong miệng, ông kìm không được thốt lên: "Tôi nghe nói Hồng Đường đang liên tục thu mua bất động sản trong nước, có vẻ họ muốn đánh cược lợi nhuận..."

Còn chưa kịp nói xong, bả vai ông ta bỗng đau nhói, giây sau liền có tiếng chửi bực bội vang lên: "Mất mù à?! Đi không biết nhìn đường?!"

Amber sa sầm mặt, ông giương ánh mắt sắc bén về phía người đã làm bấn bộ vest đắt tiền của mình.

Tiếng chửi bới dường như vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, cứ đều đều dội vào màng nhĩ: "Mẹ nó, thật xui xẻo! Đúng là cái loại mắt xanh mũi lõ!"

Quận Hy Ca cau nhẹ chân mày, muốn nhìn xem kẻ đầu sỏ của những phát ngôn ngu ngốc, thiếu lịch sự này là ai.

Không nhìn thì thôi, nhìn rồi cô liền cảm thấy hối hận.

Kẻ đó không ai khác lại chính là tên khốn Âu Dương Phương! Hắn ta hình như đang rất vội, bộ tây trang trên người xộc xệch, cà vạt thì thất dờ.

Trong điện thoại phát ra những tiếng thúc giục cáu kỉnh, Âu Dương Phương điên quá, hắn hất văng chiếc điện thoại lên trên tường. Màn hình điện thoại vỡ tan như cái màng nhện, Âu Dương Phương chống nạnh thờ hờn hển, không thèm nhặt điện thoại, cứ thế xoay gót rời đi.

Có lẽ vừa rồi do đang tức giận hoặc vội vàng cho nên mới không nhận ra sự tồn tại của Quận Hy Ca.

Bằng không với cái tính khí thối tha của hắn, kiểu gì cũng sẽ gây chuyện với cô.

"Aaaa!"

Chuỗi âm thanh la hét có tính xuyên thấu đột ngột vang vọng, hơn nữa còn có xu hướng kéo dài.

Cả Quận Hy Ca lẫn Amber đều không khỏi sửng sờ trước cảnh tượng này.

Toàn thân Âu Dương Phương bị phủ một lớp sơn dầu màu đen, ngoài đôi mắt cùng cái miệng đang mở to của hắn, tất cả đều đã nhuộm màu.

Thứ chất lỏng dính nhớt chảy tong tỏng xuống đất, văng tung tóe khắp mặt sàn.

Cũng may phạm vi không quá gần nơi Quận Hy Ca đang đứng, nên không ảnh hưởng đến cô.

Amber bật cười tỏ vẻ chế nhạo, ông nhàn nhã chỉnh lại trang phục, cảm thán nói: "Người ta có câu như thế nào nhỉ? Phải rồi, chính là ác giả ác báo!"

"Ông nói cái gì cơ?!"

Âu Dương Phương quát âm ỉ lên, hai mắt cực kì hung dữ.

Hắn siết chặt nắm tay thành quyền, răng nghiến vào nhau ken két.

Nếu hắn mà biết kẻ nào lộng hành như vậy, hắn sẽ xử chết kẻ đó! Amber không ngần ngại đáp trả: "Tôi nói cậu đó!"

"Ông có biết tôi là ai không?"

"Cậu là ai tôi không quan tâm!" Amber nhún vai, ông nở nụ cười ngạo nghễ.

Quận Hy Ca bất giác liếc mắt nhìn lên trần nhà.

Nơi đó đã được bố trí một chiếc thùng đựng sơn, nhưng bởi vì ở trong góc khuất nên không được chú ý lắm.

Âu Dương Phương chắc hẳn đã bước vào đó, vì thế hắn ta mới bị dội sơn như vậy.

Bộ dạng của Âu Dương Phương phải nói là thảm hại đến nỗi không thể thảm hại hơn.

Một số phóng viên, nhà báo cùng với người qua đường nhanh tay lật mắt chụp được, kéo nhau đến bao vây hắn.

Vô số câu hỏi vang lên khiến hấn ta gần như phát rồ.

"Âu Dương thiếu gia, cô dâu của anh đâu rồi, tại sao anh lại ở đây?"

"Hóa ra anh mời chúng tôi đến là để chứng kiến màn kịch thú vị này ư? Liệu anh có thấy xấu hổ không?"

"Đã đến giờ cử hành hôn lễ, sao anh lại để cô dâu một mình?"

"Câm hết cho tôi!"

Âu Dương Phương bịt tai, hấn chỉ hận không có cái lỗ chui xuống mà thôi.

Dáo dác đưa mắt nhìn xung quanh, hấn ta hùng hùm hổ hổ xông qua đám người chạy về phía Quận Hy Ca.

"Là cô, là cô phải không?!"

Hấn chỉ vào mặt cô quát tháo, Quận Hy Ca lạnh nhạt xoay xe lăn, hoàn toàn không có ý tiếp chuyện.

Âu Dương Phương ngược lại không muốn buông tha cho cô, nằng nặc nói cô chính là kẻ chủ mưu khiến anh ta bẽ mặt.

Quận Hy Ca cười khẩy: "Anh có tư cách gì khiến tôi phải nhọc lòng như vậy?"

Đúng là ảo tưởng sức mạnh, từ xưa đến nay, cô chưa bao giờ đặt hấn vào mắt, vậy mà hấn ta cứ một mực cho rằng cô là kẻ bám đuôi, điên cuồng thích hấn.

Âu Dương Phương câm nín, hai hàng lông mày dựng đứng.

Thẹn quá hóa giận, hấn cất cao giọng nói: "Hừ, cô muốn làm hồng đám cưới của tôi chứ gì? Đồ đàn bà răn độc!"

Quận Hy Ca đầu đầy chấm hỏi, cô không hề biết Âu Dương gia sẽ tổ chức hôn lễ cho hấn tại đây, mà cô cũng chẳng hơi đâu để ý.

"Tôi đánh chết cô!"

Âu Dương Phương chọt nhào tới, toan tát cô.

Đúng lúc này, một cú đá mạnh mẽ nhắm thẳng vào người hấn ta, khiến hấn ta bị quật ngã.

An Cửu đá thêm mấy cú vào người hấn cho hả giận, quay sang cười với Quận Hy Ca.

Cô có phần ngạc nhiên, bởi lẽ đã mấy hôm rồi cô không liên lạc với

An Cửu.

Hôm nọ về thăm ba mẹ cũng không thấy cô ấy ở đó, sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện?

Quận Hy Ca còn chưa hoàn hồn thì cả cơ thể đã rơi vào vòng tay ấm áp của ai đó.

Diêm Dụ cúi người ôm cô từ đằng sau, khẽ thì thào: "Là anh đây."
"Diêm Dụ?"

Quận Hy Ca theo phản xạ nghiêng đầu, lập tức trông thấy anh ở khoảng cách chưa đầy 5 cm.

Diêm Dụ hôn chụt lên môi cô, anh đứng thẳng lưng, nói với các vị phóng viên đang chìm trong ngõ ngàng: "Còn không mau chụp đi?"
Người nào người nấy đều giật mình bưng tỉnh, thi nhau xúm lại chụp ảnh Âu Dương Phương.

Hắn ta tức đỏ mắt, nhìn Diêm Dụ mà trông sắp rớt ra ngoài.

Diêm Dụ thản nhiên nhướn mày, anh hào phóng tặng cho hắn một điệu cười ngông nghênh, cao ngạo: "Tôi làm đó, anh thích chứ?"

"Mày...!sao mày dám?!" Âu Dương Phương run bần bật, ngay cả nói cũng không liền mạch.

"Tao dám!" Diêm Dụ cười gằn, anh thấp giọng cảnh cáo: "Mày đã sai lầm khi động vào vợ tao."

"Diêm tổng, xin hỏi anh có mối quan hệ gì với người phụ nữ kia?"

Một phóng viên to gan hỏi, Diêm Dụ nhìn anh ta, thần sắc hòa hoãn hơn đôi chút.

Anh đứng cạnh Quận Hy Ca, một tay đặt nhẹ lên vai cô, trên môi treo nụ cười hết mực cứng chiều.

Người đàn ông vui vẻ nói: "Giới thiệu với mọi người, đây là bà xã bí mật của tôi."

Chương 69: 69: Em Phải Bình An Về Bên Anh

Tất cả mọi người hầu như đều bị sốc trước lời tuyên bố bất ngờ này.

Việc Diêm Dụ kết hôn không hề được công bố ra bên ngoài, ngoại trừ nội bộ công ty, rất ít người biết anh là hoa đã có chủ.

"Cái này...!sao có thể?"

"Đây là sự thật ư?!"

Đám phóng viên, nhà báo cùng chung trạng thái há hốc mồm, sau đó người nọ đẩy người kia, liên tục giương máy ảnh về phía hai người, nháy lia lịa.

Quận Hy Ca không quen cho lắm, vô thức đưa tay che mặt.

Diêm Dụ nhìn cô, anh chắn trước mặt các phóng viên, kế tiếp không nói không rằng đưa cô đi.

Sải những bước chân dài, người đàn ông bỏ mặc lại Âu Dương Phương đang lăn lóc trên sàn cùng với đồng hồ điện, bản thủ do mình tạo ra.

Sau khi tiễn Amber ra về và hẹn một ngày nói chuyện không xa, Diêm Dụ lập tức bế Quận Hy Ca lên xe.

An Cửu cũng đã về căn biệt thự sống với ba mẹ cô, giờ đây, cổng nhà hàng chỉ còn lại hai người.

Diêm Dụ ôm Quận Hy Ca thật lâu rồi mới buông cô ra.

Anh xoa nhẹ mái tóc bóng mượt của cô, hỏi: "Tại sao em lại đi cùng với Amber chứ?"

"Ông ấy lạc đường." Quận Hy Ca lười biếng dựa vào lồng ngực anh, nhẹ nhàng đáp.

"VẬY Ặ..."

"Nếu không anh nghĩ là gì?"

Diêm Dụ cười hi ha: "Không có gì."

Quận Hy Ca biết thừa lý do nhưng cũng không vạch trần, cô cúi điện thoại vào tay anh, ngẩng đầu nói lên nghi vấn trong lòng: "Hôm nay anh không đi làm?"

"Ừm, cho là vậy đi."

"Anh phá ngày trọng đại của người ta rồi, xin hỏi Diêm tổng, liệu anh có thấy cần rút lương tâm không?" Quận Hy Ca nheo mắt vẻ nguy hiểm, bàn tay thon dài cẩn thận nâng cằm anh lên.

Đối diện với cô, Diêm Dụ chỉ nhếch môi cười hờ hững, anh nhún nhún vai tỏ vẻ bản thân không liên quan: "Bảo bối, anh không biết gì hết nha!"

"Được rồi, về nhà thôi."

Trong mắt Quận Hy Ca có một chút bất đắc dĩ, song nhiều hơn vẫn là tự hào, hạnh phúc.

Diêm Dụ luôn giữ chữ tín như vậy, anh nói giúp cô trừng trị cận bã thì sẽ giúp cô trừng trị cận bã.

Bây giờ, Âu Dương Phương chắc hẳn cảm thấy rất nhục nhã.

Hắn là một người coi trọng mặt mũi, sau sự kiện này, có lẽ hắn sẽ cấm cửa mấy tháng để tránh chạm mặt truyền thông.

Khóe môi khẽ mím cười dịu dàng, cô vòng tay khoác qua cổ anh, cọ cọ đầu như chú mèo nhỏ muốn được chủ nhân xoa đầu.

Diêm Dụ thơm lên trán cô, nghiêng đầu nhìn về cảnh vật phía xa, ánh mắt ẩn chứa sự mơ hồ.

Nốt ngày mai nữa thôi là Quận Hy Ca sẽ phải lên bàn phẫu thuật.

Thành công hay thất bại đều dựa vào lần này cả, anh thực sự rất hy vọng có thể chữa khỏi đôi chân cho người con gái anh yêu.

Dù đã lo liệu ổn thỏa mọi việc nhưng anh vẫn không tránh khỏi day

dứt không yên.

Suy cho cùng, anh và cô đều đang liều mạng mà đánh cược với số phận...

Quận Hy Ca trải qua hai đêm mất ngủ, những lúc như vậy, Diêm Dụ sẽ dắt tay cô ra vườn đi dạo, cùng nhau ngắm bầu trời đêm.

Dưới ánh trăng, Diêm Dụ nhỏ giọng xoa dịu cô: "Hy Ca, em nhất định phải bình tĩnh, đừng tâm lý gì hết."

"Em...!không lo lắng." Quận Hy Ca không muốn thừa nhận bản thân yếu đuối.

Đến máu cô còn không sợ, việc gì phải sợ ca phẫu thuật này?

Dẫu cho thế nào đi chăng nữa thì chuyện này cũng rất gần gũi với cô, chỉ là lần này tính chất sẽ có thay đổi một chút.

Cô không còn là bác sĩ mà bây giờ cô là bệnh nhân, một bệnh nhân chờ đợi được chữa bệnh.

Quận Hy Ca bằng lòng tiêu tốn thời gian, bằng lòng chịu đau đớn, khổ cực, chỉ mong sao ông trời sẽ không bạc bẽo với cô.

Chớp mắt một cái, ngày ấy cũng đã đến trong sự bồn chồn, nôn nao của Quận Hy Ca cùng với toàn thể gia đình hai bên nội, ngoại. Đúng 6h sáng, cô được y tá đưa vào trong phòng phẫu thuật.

Trước khi cửa đóng lại, Diêm Dụ đã nắm lấy tay cô, không nói gì nhiều mà chỉ đơn giản một câu: "Anh đợi em."

Quận Hy Ca an tâm hơn phần nào, dưới lời an ủi của anh, sự khấn trợ cũng đã vơi bớt bao nhiêu.

Cô đưa mắt nhìn ba mẹ, ông cụ, An Cửu cùng với Diêm Lãnh lần cuối, bỗng nở nụ cười mãn nguyện, hàng lông mi dài từ từ khép lại.

Tiếp theo, cô chỉ có thể phó mặc cho vận mệnh, may mắn của mình mà thôi.

Đèn phẫu thuật sáng trưng chiếu thẳng xuống người phía dưới, Cố

Trình trong bộ đồ khử khuẩn đưa tay ra, chậm rãi nói với người hộ lý bên cạnh: "Dao."

Quận Hy Ca đã được gây mê từ nửa tiếng trước, hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn hay ai đó đang làm gì trên cơ thể mình. Ngoài phòng bệnh, Diêm Dụ ngồi yên một chỗ nhắm mắt dưỡng thần, nhưng chỉ có trời mới biết anh đang sốt ruột cỡ nào.

Nếu để ý kĩ sẽ thấy tóc anh lấm tấm mồ hôi, mi tâm chau chặt, hai bàn tay bấu víu vào nhau.

Trong lòng anh thầm cầu nguyện ca phẫu thuật sẽ mau kết thúc, thế nhưng không biết đã trôi qua bao lâu, đèn phẫu thuật vẫn chưa chịu tắt.

Diêm Dụ luồn hai tay vào tóc, cúi đầu nhìn chăm chăm mũi giày tinh xảo.

Quận Lĩnh thở dài một hơi nãy nê, ông vừa dỗ Tĩnh Tuyết vừa tranh thủ liếc trộm Diêm Dụ.

Ông muốn quan sát người con rể này thật kĩ càng, xem xem biểu hiện của anh là thực hay là giả.

Đang lúc mọi người chờ đợi mòn mỏi, cửa phòng phẫu thuật bất chợt mở toang, một cô y tá chạy vội ra ngoài, bao tay dính đầy máu.

Diêm Dụ hoảng hốt giữ cô ta lại, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Quá trình phẫu thuật không được suôn sẻ như dự tính, bệnh nhân mất quá nhiều máu, hiện đang trong tình trạng nguy kịch."

Dứt lời, cô y tá liền chạy mất tăm.

Tĩnh Tuyết suy sụp khóc nức nở, đôi tay run rẩy bám lấy bức tường lạnh lẽo.

Con gái của bà sẽ không sao chứ?!

Bà đập thùm thụp vào ngực, tự trách móc bản thân: "Tại tôi, đều tại tôi! Lẽ ra tôi không nên đồng ý cho Hy Ca phẫu thuật..."

"Bác đừng lo lắng, chị dâu nhất định sẽ ổn thôi." Diêm Lĩnh không biết nói gì ngoài những lời này.

An Cửu úp mặt vào tường, môi mím chặt, không nhin được rơi nước mắt.

Nếu tiểu thư có mệnh hệ gì thì cô ta sẽ chết mất!
Riêng về phía Diêm Dụ, kể từ khi nghe tin dữ từ miệng y tá, mặt anh đã chuyển sang xám ngoét như tro.

Từng đợt sóng ủa tới bủa vây tâm trí anh, khiến đầu óc anh trống rỗng bất định.
Anh lão đảo ngòì xuống ghế, không hiểu sao cổ họng đắng ngắt, giờ phút này chẳng thốt lên được lời nào nên hồn.

Trái tim như bị ai bóp nghẹt đến khó thở, tâm hồn anh không ngừng run lên vì sợ.
Người đàn ông vuốt mặt lấy lại tỉnh táo, anh mở miệng nói rõ từng chữ: "Cô ấy sẽ không sao."
Diêm Lãnh nhíu mày bước tới chỗ anh, Diêm Dụ đột nhiên đứng dậy, đi nhanh khỏi tầm mắt mọi người.
Anh liên tục vốc nước vãi lên mặt, khuôn mặt trong gương không che giấu được sự bất an.

Anh sờ nhẹ lên tấm ảnh trên màn hình điện thoại, lẩm bẩm nói: "Bình an, em phải bình an về bên anh...".

Chương 70: 70: Người Chồng Đam Đang

Sau một thời gian dài chờ đợi, rốt cuộc Diêm Dụ cũng không chịu nổi nữa, anh điên tiết đâm vào bức tường bên cạnh như trút giận. Mọi người trông thấy đều bị dọa sợ, Diêm Lãnh nhìn bàn tay tóe máu của anh trai mà không biết làm gì.

Hắn cũng không dám tiến tới, bởi hắn biết lúc này đây, Diêm Dụ vô cùng nhạy cảm.

Hành lang im ắng chốc chốc lại vang lên tiếng khóc thút thít, nội tâm mọi người cảm thấy lạnh lẽo tựa như rơi vào hầm băng.

Diêm Dụ cứ ngồi thẫn thờ như vậy, cũng không biết nghĩ gì.

Diêm Lãnh thương xót cho anh trai bèn mở lời khuyên can:

"Anh...! hay là anh hãy đi băng bó vết thương trước."

"Anh không sao."

Cổ họng người đàn ông phát ra âm thanh khàn khàn vô lực.

Anh chắp hai tay vào nhau thầm cầu nguyện, chỉ hy vọng ca phẫu thuật sẽ kết thúc êm đẹp.

Ông cụ không đành lòng nhìn cháu trai đau khổ, chỉ có thể nghiêng đầu quay sang hướng khác.

Không biết đã chìm trong tuyệt vọng bao lâu, chỉ biết khi cửa phòng lần nữa mở ra, tất cả mọi người đều đã khóc.

Vành mắt Diêm Dụ hoe đỏ, trông thấy Cố Trình, anh kích động lao tới chỗ anh ta, túm lấy cổ áo người đàn ông mà dồn dập hỏi: "Hy Ca sao rồi?! Vợ của tôi sao rồi?!"

Hai hàng chân mày của Cố Trình nhíu lại, anh kéo khẩu trang ra, khéo léo để đôi tay dính máu của mình tránh chạm vào cơ thể người

khác.

Nhìn Diêm Dụ thật lâu, anh ta vẫn không chịu mở miệng.
Từng giây từng phút trôi qua giống như đang giày vò Diêm Dụ, anh dứt khoát đẩy Cố Trình ra, toan đập cửa xông vào.
Cố Trình thấy vậy thì gất lên: "Anh nôn nóng cái gì?! Cô ta đang được y tá đưa đến phòng hồi tỉnh."
Sự lo lắng của người nhà bệnh nhân anh ta hiểu, thế nhưng đừng có túm cổ áo anh ta như vậy chứ?
Vừa rồi trong lúc phẫu thuật, đúng là anh ta đã mắc sai sót, song cũng đã hết sức cứu chữa.

Bây giờ Quận Hy Ca bình an vô sự, bằng không, anh ta cũng chẳng dám vác mặt ra đây.

Anh ta biết kiểu gì Diêm Dụ cũng sẽ phản ứng vậy mà, chắc chỉ thiếu điều giáng thẳng một đấm vào mặt anh thôi.
Diêm Dụ nói lỏng ngón tay, nửa tin nửa ngờ nhìn vào bên trong.

Quả nhiên, một giây sau, hai y tá liền đẩy Quận Hy Ca ra ngoài.

...

Đợi mọi người đã thăm khám xong xuôi, bấy giờ Diêm Dụ mới một mình từ tốn bước vào.

Anh lặng người ngồi bên giường bệnh, cẩn trọng nâng bàn tay của cô lên, xoa đi xoa lại vết kim tiêm trên đó.
Sắc mặt cô gái trắng như tờ giấy, nhìn không ra một chút huyết sắc nào.

Diêm Dụ xót xa vén gọn tóc mai của cô ra sau tai, trong lúc chờ đợi, thâm tâm anh thấp thỏm không yên.
Khoảnh khắc Quận Hy Ca tỉnh lại thì trời đã hừng nắng, một ngày mới đã bắt đầu.

Cô yếu ớt nâng mí mắt nặng trĩu của mình lên, cảm thấy toàn thân

đau nhức như vừa bị xe tải cán qua.

Đưa đôi mắt lơ mơ sương mù nhìn sang bên cạnh, cô thấy bóng lưng quen thuộc của một ai đó.

Quận Hy Ca vô thức nhếch môi, thều thào gọi: "Dạ..."

Người đàn ông giật mình đánh rơi cốc nước trên tay, anh vội vã quay phắt người lại, sau đó nắm chặt tay cô.

"Hy Ca, anh đây, anh ở đây!"

Hiện tại cô rất mệt, chỉ thấy cả người không còn chút sức lực nào.

Khóe môi cô mấp máy không thành tiếng, Diêm Dạ lập tức đỡ gáy cô, kê chiếc cốc sát miệng giúp cô uống nước.

"Còn đau nhiều không?"

Diêm Dạ quan tâm hỏi, ánh mắt chứa đựng sự dịu dàng, ấm áp.

Quận Hy Ca liếc anh trắng mắt: "Hỏi thừa."

Tất nhiên là phải đau rồi! Cô có cảm giác mình vừa trải qua một cuộc đấu tranh sinh tử, không biết đôi chân có thể lành lại không, chứ cô thực sự rất sợ.

Bây giờ, cô đã hiểu rõ tâm tình của những bệnh nhân trước khi phải vào phòng phẫu thuật, quả thực là không lo lắng không được.

Ai mà biết cuộc phẫu thuật dài hàng chục tiếng đồng hồ ấy sẽ xảy ra những gì, bản thân sẽ chết khi nào?

Lúc này, âm thanh lục đục bỗng vang lên.

Phía ngoài cửa, ba mẹ Quận Hy Ca tay xách nách mang như đi đánh trận, hai người thấy cô đã tỉnh, mừng đến nỗi ch ảy nước mắt.

Tĩnh Tuyết lau đi hai hàng lệ trong suốt, bà sụt sịt nói với cô: "Con gái...!con gái của mẹ..."

"Mẹ..."

Quận Hy Ca cố lộ ra một nụ cười nhằm trấn an bà, cô vỗ nhẹ lưng bà an ủi, liếc nhìn ba cô đang đứng lặng thinh phía sau.

Ông đặt đồ đạc xuống bàn, trong đó có các loại hành trang đầy đủ.

Hai ông bà định ở lại trông chừng con gái, thế nhưng Quận Hy Ca bỗng nói: "Ba mẹ, hai người về đi, Diêm Dụ sẽ chăm sóc con."
"Không được, mẹ không yên tâm." Tĩnh Tuyết quả quyết không muốn về.

Quận Hy Ca thở dài, cô cất giọng nhỏ nhẹ: "Ba mẹ đã quên những lời con nói trước kia rồi ư?"

Nghe cô nói, hai ông bà trở mắt nhìn nhau.

Cô đã từng dặn dò bọn họ hạn chế ra ngoài để tránh cho kẻ xấu có cơ hội ra tay, có điều, bọn họ đã nhất thời quên mất.

Tĩnh Tuyết phàn nàn nói: "Hy Ca, mẹ có thấy kẻ xấu nào như con nói đâu?"

"Mẹ à, có kẻ xấu nào để cho mẹ nhìn thấy dễ dàng như thế?"

Hai ông bà luyến tiếc không muốn rời, phần vì thương con gái, phần vì không an tâm.

Quận Lĩnh định nói gì đó nhưng lại thôi.

Quận Hy Ca vừa mới phẫu thuật xong, ông không muốn nó lại nghi ngờ...

"Con dưỡng thương tốt nhé! Ba mẹ đi đây!"

Tĩnh Tuyết vẫy tay chào tạm biệt, sau đó theo sự hộ tống của vệ sĩ mà cùng với Quận Lĩnh ra xe.

...

Thời tiết đang độ mùa hè nắng nóng, Quận Hy Ca đã nằm viện được gần một tháng.

Trong suốt khoảng thời gian này, Diêm Dụ luôn túc trực bên cô, lo cho cô từng miếng ăn, giấc ngủ.

Anh giúp cô lau người, thay quần áo, rất ra dáng của một người chồng đảm đang.

Bởi vì chế độ ăn uống của Quận Hy Ca được quy định rất khắt khe, cho nên, anh không còn cách nào khác đành phải tự mình xuống bếp mà nấu nướng.

Ban đầu, tay nghề của anh chỉ có thể diễn tả bằng một chữ "tệ", nhưng dần dà về sau, thực sự đã có tiến triển.

Những món anh nấu không chỉ đảm bảo dinh dưỡng mà còn bắt mắt, đẹp đẽ.

Hôm nay, thực đơn của Quận Hy Ca bao gồm một món cháo cá chép và một cốc sữa hạnh nhân do chính tay anh làm.

Quận Hy Ca vừa ăn vừa kín đáo quan sát cánh tay của anh.

Dường như đôi tay ấy đã xuất hiện thêm một số vết bồng rất nhỏ, cô đột nhiên buông thìa, cầm lấy tay anh rồi thấp giọng trách mắng:

"Sao anh cứ để bản thân bị thương suốt vậy?"

Diêm Dụ cong môi nhìn cô đầy yêu chiều, anh cố ý kéo dài giọng:

"Đây chẳng phải là tại em hết sao? Anh sắp biến thành người đàn ông của gia đình mất rồi."

"Ồ..." Quận Hy Ca gật gù, cô nửa trêu nửa thật: "Anh không thấy vinh dự hả?"

"Vinh dự! Anh đương nhiên vinh dự khi được phục vụ một quý cô xinh đẹp như em." Diêm Dụ cười đến rạng rỡ, trình độ nịnh hót vẫn điêu luyện như xưa.

Hai người trò chuyện cho đỡ chán, có đôi khi Diêm Dụ sẽ ngẫu nhiên hôn cô, đôi khi lại xoa đầu cô.

Cố Trình nói hai chân của Quận Hy Ca đang hồi phục rất tốt, đã có chuyển biến tốt đẹp.

Dù vậy, cô vẫn phải lệ thuộc vào xe lăn và sự giúp đỡ của Diêm Dụ. Quận Hy Ca biết đây không phải chuyện ngày một ngày hai là có thể xong nên cô cũng không vội.

Thực hiện tốt quá trình trị liệu mà Cố Trình đưa ra, tuân thủ thời gian ngủ nghỉ, ăn uống lành mạnh, cô tin một ngày không xa cô sẽ khỏe lại.

Nằm viện thêm vài ngày, Cố Trình kí giấy phê chuẩn cho cô xuất viện.

Trước khi đi, anh ta còn dặn dò kĩ càng những việc phải làm, bao lâu tái khám một lần.

Quận Hy Ca chân thành cảm ơn anh ta, quãng thời gian sau đó, cô về sống với ba mẹ.

Ông cụ không tỏ ý kiến gì, mặc cho tụi trẻ muốn làm gì thì làm. Một buổi sáng đẹp trời của ngày mùa thu, Quận Hy Ca ngồi dưới gốc cây ngân hạnh đón nhận từng tia nắng ấm mà mặt trời ban tặng. Làn da cô hiện lên một chút đỏ hồng, đôi chân đã được tháo bột.

Diêm Dụ ngồi xổm xoa bóp chân cho cô, động tác vô cùng thành thục.

Anh nói: "Tối nay bác sĩ đến châm cứu, anh sẽ cố gắng về sớm." Quận Hy Ca rũ mắt, cô nhàn nhạt cất lời: "Không cần phải phiền phức như vậy."

"Sao lại gọi là phiền phức?"

Diêm Dụ có vẻ không vui, Quận Hy Ca cười cười nhìn anh, "Giận à?"

"Không."

"Em chỉ không muốn anh vất vả mà thôi." Quận Hy Ca ôm anh.

Diêm Dụ lắc đầu, khuôn mặt góc cạnh hiện lên sự cam chịu: "Chút vất vả này có là gì? Anh chịu được!"

"Cảm ơn anh."

Quận Hy Ca hôn nhẹ lên môi anh, hai người cứ triền miên như vậy, khung cảnh quả thật tươi đẹp biết nhường nào....

Chương 71: 71: Sang Thụy Sĩ

Vào một buổi tối nhiều mây, Diêm Dụ bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại từ ông cụ.

Sau khi từ Diêm gia trở về một chuyến, anh thu dọn vali cùng với những đồ dùng cần thiết, chờ thời cơ chuẩn bị lên đường. Quận Hy Ca cảm thấy có chút đột ngột, không nỡ rời xa anh.

Khi người đàn ông còn đang mãi mê mặc quần áo cho cô, cô bỗng cất tiếng hỏi: "Dụ, anh có thể..."

Còn chưa nói xong thì Diêm Dụ đã cắt ngang lời cô, vẻ mặt hết sức thản nhiên: "Tối nay ngủ sớm một chút, đừng đọc sách nữa nhé?" Cánh môi Quận Hy Ca run rẩy, ngập ngừng đôi chút cô liền ngoan ngoãn đáp: "Vâng."

Diêm Dụ hài lòng xoa đầu cô, dìu cô nằm xuống giường.

Nhìn anh như vậy, Quận Hy Ca đành thu lại tất cả những lời muốn nói, muốn hỏi.

Cô biết ngày mai anh sẽ đi Thụy Sĩ nhưng vẫn kìm lòng không đặt muốn níu kéo anh.

Thời gian vừa qua dường như đã hình thành cho cô thói quen dựa dẫm vào anh, nếu như không có anh bên cạnh, cô nghĩ bản thân sẽ rất buồn chán.

Nghĩ là nghĩ thế, song Quận Hy Ca vẫn mím môi im thin thít, chẳng nói chẳng rằng gì.

Diêm Dụ ôm cô từ đằng sau, đôi mắt đen thăm thăm lộ rõ vẻ đau lòng.

Anh chợt nhiên chớp nhẹ mi mắt, giọng mũi xen lẫn sự nghẹn ngào khó nói: "Hy Ca..."

Cô nhạy bén phát giác ra sự khác thường của anh, nghĩ đoạn liền quan tâm hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Diêm Dụ khịt khịt mũi: "Mai anh đi rồi, không biết bao giờ mới có thể gặp lại em..."

Ngữ điệu của anh lúc này hết như tướng quân sắp phải xông pha biên ải, chiến trường trùng trùng hiểm nguy, quả thật vô cùng đáng thương.

Quận Hy Ca nghe mà ruột gan cũng phải quặn lại, chuyến đi này e là lành ít dữ nhiều.

Biết nơi đó không an toàn nhưng lại chẳng thể ngăn nổi bước chân của anh, Quận Hy Ca khép hờ hai mắt, im lặng hồi lâu mới đáp: "Đi sớm về sớm."

"Ừm...!nghe lời bảo bối hết!"

Diêm Dụ mỉm cười ôn nhu, bóng đêm dường như cũng không thể che lấp tình yêu mà anh dành cho cô.

Anh không biết lần này đi mất bao lâu, hay ngày nào tháng nào trở về nên không dám cho cô một lời hứa vẹn toàn.

Anh chỉ có thể cố gắng giải quyết ổn thỏa mọi việc, xử lý sạch sẽ số tài sản của cha rồi mau chóng về nước mà thôi.

Anh không muốn tạo cho cô hy vọng hão huyền vào một việc mà ngay chính bản thân anh cũng không chắc chắn...

Việc Tư Sinh án binh bất động khiến anh càng cảm thấy nghi ngờ ông ta.

Diêm Dụ tin rằng quãng thời gian yên bình này không phải vô duyên vô cớ mà có, hoặc nói theo cách khác, ông ta đang lặng lẽ chuyển hướng mục tiêu, từ Quận Hy Ca trực tiếp sang anh.

Có lẽ ông ta dự định ôm cây đợi thỏ, chờ anh sang Thụy Sĩ rút tiền

rồi sẽ cho người truy sát anh, sau đó cướp của giữa đường.
Điều này hoàn toàn nằm trong khả năng của Tư Sinh và anh chắc
mắm rằng ông ta sẽ làm như vậy.

Cho nên, coi chuyển đi này như một ván cược đòi mạng cũng không
sai!

...

Trời tờ mờ sáng, Quận Hy Ca tiễn Diêm Dụ ra xe, nhìn mãi cho tới
khi bóng chiếc xe khuất dạng một lúc mới vào.

An Cửu đẩy cô qua hòn non bộ, vừa mới bước đến hiên nhà thì đã
trông thấy Quận Lĩnh kéo vali ra, cử chỉ của ông dường như có phần
nóng vội.

Cô ngẩng đầu nhìn ông, hai hàng chân mày chau lại: "Ba, ba đi đâu
vậy?"

Quận Lĩnh giật mình, nét mặt hiện lên sự gượng gạo nhưng rất
nhanh đã bị giấu nhem đi.

Ông từ từ nâng mắt nhìn con gái rồi cười nói: "Công ty có chút việc
đột xuất cần ba can thiệp, ba không thể không đi."

"Nhưng..." Quận Hy Ca dăm chiêu giây lát, hỏi thành lời: "Tại sao ba
lại mang theo hành lý?"

"À...!ba phải đi xa." Quận Lĩnh đè nén sự chột dạ trong lòng, ông cúi
đầu sắp xếp một chút, đứng đợi Tĩnh Tuyết ra.

Quận Hy Ca âm thầm quan sát ông, muốn hỏi lại thôi.

Có lẽ là cô quá đa nghi chăng?

Tĩnh Tuyết hốt ha hốt hải chạy tới ôm ông, khówek mắt ngân ngấn lệ.

Bà lúc nào cũng như vậy, lúc nào cũng dễ khóc, vậy mà lại sinh ra
một đứa con gái mạnh mẽ, thậm chí lạnh lùng, xa cách như cô.

"Vậy ba đi đây, hai mẹ con ở nhà mạnh khỏe.

An Cửu, nhờ cô chăm sóc họ." Quận Lĩnh nói xong thì không thấy
ngoái đầu lại, một mạch đi thẳng ra cổng.

Quận Hy Ca vẫn thấy lẩn cấn một điều gì đó không rõ, cô cảm thấy

ba cô hôm nay thật kì lạ.

Nếu như ông thật sự phải đi công tác, ông sẽ không bao giờ giải thích nhiều như vậy.

Có một nỗi bất an chợt lan ra trong tim, khiến cô vô thức siết chặt ngón tay.

Tại sân bay, sau một hồi thăm dò từ nhân viên phục vụ hàng không, rốt cuộc Quận Lĩnh cũng biết Diêm Dụ đi đâu.

Ông lập tức xuất tiền mua vé máy bay thuộc chuyến gần nhất, ngồi trên ghế mà lòng nóng như lửa đốt, chốc chốc lại nhìn đồng hồ một lần.

Dòng người đông nghịt đổ vào sân bay, Quận Lĩnh chen qua đám người, mất một lúc lâu mới có thể yên vị trên máy bay.

Sau nhiều giờ đồng hồ chao liệng trên bầu trời, máy bay thành công đáp cánh tại sân bay Zurich của Thụy Sĩ.

Dòng sông Limmat bao quanh thành phố như một dải lụa trong vắt đầy thơ mộng.

Những ngọn đồi rợp bóng cây, những kiến trúc nghệ thuật cổ kính, đẹp đẽ là vậy song Quận Lĩnh lại chẳng có thời gian mà nhìn ngắm.

Ông đang cố gắng hết sức tìm hiểu, bám sát lộ trình của Diêm Dụ.

Mặc dù biết làm vậy có chút mạo hiểm nhưng ông không còn cách nào khác.

Đã được người ta phó thác, sao ông có thể bội ước?

Cùng lúc này, Tư Sinh cũng đã nghe tin Diêm Dụ sang Thụy Sĩ và đang bàn bạc với cấp dưới, chuẩn bị lên máy bay quân dụng.

Để cho chắc chắn, ông ta sẽ đích thân giám sát Diêm Dụ, đảm bảo rằng nhất cử nhất động của anh không thể lọt qua mắt.

Đây là cơ hội cuối cùng, vì vậy, ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như những lần trước, dù là lý do gì đi nữa.

Trừ phi ông ta buông tay, bằng không, Diêm Dụ đừng hòng được yên!

"Bộ trưởng, Quận...! tiểu thư có lời muốn nói."

Sắc mặt Tư Sinh bỗng nhiên dịu đi trông thấy, ông ta đón lấy điện thoại từ tay thuộc hạ, chất giọng trầm khàn mang theo vẻ hiền từ vang lên: "Ba đây!".

Chương 72: 72: Cơm Mẹ Nấu Không Bằng Cơm Chồng Nấu

Vừa rời tên thuộc hạ kia gọi con gái Tư Sinh là Quận tiểu thư, ông ta rất không vui.

Lẽ ra phải gọi là Tư Nhĩ Trúc, thế nhưng tên thuộc hạ đó lại lỡ miệng.

Có điều đây cũng không phải vấn đề gì lớn, bởi cho dù là sớm hay muộn, ông ta cũng sẽ thay tên đổi họ giúp cô.

Quận Nhĩ Trúc cảm thấy vô cùng lạ lẫm với cái danh xưng này, cô ta thừ người ngồi trong căn phòng rộng, chờ dẫn hồi lâu mới mấp máy môi hỏi: "Ông...!thực sự là ba của tôi?"

Tư Sinh mỉm cười nói vào điện thoại: "Ba đã cho con xem xét nghiệm huyết thống rồi, còn có thể là giả được sao?"

Sở dĩ lần trước ông ta bứt tóc của Quận Nhĩ Trúc là vì muốn làm xét nghiệm quan hệ cha con, đồng thời chứng thực cho nghi ngờ của ông ta.

Quả nhiên, hai người có quan hệ máu mủ ruột rà, mà Quận Nhĩ Trúc lại chính là đứa con của người phụ nữ ông ta yêu nhất khi xưa.

Hóa ra trước khi đi theo người đàn ông kia, bà ấy đã lặng lẽ sinh cho ông một đứa con...

Ánh mắt Tư Sinh lóe lên tia phức tạp, sự thù hận chợt hiện lên trên khuôn mặt đầy nếp nhăn.

Ông ta nhìn ra ngoài cửa sổ, môi cong cong: "Con gái, đồ ba mang tới có đủ dùng không? Nếu cần bổ sung thêm thứ gì, con cứ nói với Sang là được."

Giờ phút này, Quận Nhĩ Trúc hoàn toàn không nghe lọt những lời Tư Sinh nói, cô ta đứng phắt dậy khỏi giường, đột nhiên hét vào điện thoại: "Vậy mẹ tôi ở đâu?! Bà ấy đang ở đâu?"

"Chết rồi." Tư Sinh cười lạnh mà giọng điệu nhẹ như không khí.

"Con có biết vì sao lại chết không?"

Tiếng cười man rợ truyền tới bên tai, Quận Nhĩ Trúc rùng mình một cái, sống lưng có chút rét lạnh.

Cô ta lấy hết dũng khí, miễn cưỡng che giấu sự sợ hãi này.

"Vì sao?"

Quận Nhĩ Trúc cũng rất thắc mắc về cái chết của bà, bởi cô ta đã vô tình phát hiện một bức ảnh...!đầy máu! Người phụ nữ đó có gương mặt giống hệt cô ta, khiến cô ta không thể không hoài nghi đây chính là người mẹ đã bỏ rơi mình.

Nhưng bộ dạng của bà lại quá đáng sợ, hai mắt trũng trũng như thể muốn hút cô ta vào trong, sàn nhà và váy đều bị thứ chất lỏng đỏ tươi phủ kín.

Mang theo sự hoang mang này, cô ta đã dò hỏi Tư Sinh, nào ngờ lại nhận được đáp án không mong muốn.

Mẹ cô ta chết rồi ư? Nhưng còn bức ảnh này thì sao? Chẳng lẽ đó là sự lý giải duy nhất về cái chết của bà?

Những câu hỏi liên tục bật ra trong đầu khiến cô ta rối rắm không thôi.

Từng giây từng phút trôi qua, Quận Nhĩ Trúc nơm nớp chờ đợi câu trả lời mà mồ hôi túa ra như tắm.

Sự im lặng này kéo dài khoảng một phút thì dừng lại.

Thanh âm đều đều mơ hồ ẩn chứa sự điên cuồng vang lên: "Bà ấy bị giết."

Cơ hồ ngay lập tức, Quận Nhĩ Trúc liền bụm chặt miệng, bàn tay run run đánh rơi chiếc điện thoại.

Cô ta ngồi thụp xuống đất, cổ họng nghẹn đắng.

"Sao...! làm sao có thể như vậy?"

Rõ ràng Quận Nhĩ Trúc không tin, nhưng khi nhìn vào bức ảnh nằm chỏng chơ trong góc, mặt cô ta đã tái hẳn đi.

Quận Nhĩ Trúc vội vã vồ lấy điện thoại muốn hỏi hung thủ là ai, tuy nhiên, Tư Sinh đã cúp máy lúc nào không hay.

Cô ta thất vọng nhìn màn hình đen sì, lồm cồm bò dậy rồi bước ra cửa.

Sang cùng với một tên khác đang canh chừng ở bên ngoài, vừa thấy cô ta bọn họ liền giơ tay chặn lại.

"Tôi đói rồi."

Quận Nhĩ Trúc biết bản thân không thể cứng đối cứng nên đã lựa chọn một phương thức khác.

Dù sao cha của cô ta cũng là một người có tiền có quyền, cuộc sống thế này cũng không được coi là tệ, chỉ là cô ta ghét bị giam lỏng. Nhưng...! nếu so với cuộc sống hèn mọn trước kia thì cô ta thà bị Tư Sinh kiểm soát còn hơn.

Chí ít thì ông ta có thể đáp ứng tất cả nhu cầu vật chất, tinh thần của cô, khiến cô ta có được mọi thứ mà không cần dùng đến thân thể. Từ lúc bị giam lỏng đến nay thì cũng đã được một tháng.

Quận Nhĩ Trúc không biết Quận Hy Ca đang sống như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ không sướng hơn cô ta.

Trong ngôi nhà này, cô ta như một công chúa được cung phụng, Quận Hy Ca còn lâu mới có cái diễm phúc ấy.

Vừa nghĩ đến đây, Quận Nhĩ Trúc liền vui tươi hơn hẳn, những băn khoăn, đau lòng trước đó cũng bay biến sạch.

...

Chuối ngày không có Diêm Dụ quả là vô cùng nhàm chán, mới có một tuần xa anh vậy mà ai đó đã nhớ anh rồi...

Trên bàn ăn, Quận Hy Ca dùng bữa mà lòng buồn thiu, ngay cả món ăn mình yêu thích nhất cũng không thêm động.

Có thể là cô đã ăn quen đồ anh nấu nên mới nhạt mồm nhạt miệng như thế.

Tự viện một lý do thoái thác cho mình, cô nghiêng đầu nhìn ra gốc cây ngân hạnh sừng sững ngoài vườn.

Tĩnh Tuyết thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của con gái thì cười trêu: "Hy Ca, cơm mẹ nấu mấy chục năm cũng không ngon bằng cơm chồng con nấu?"

Câu nói của bà chọc trúng tim đen của Quận Hy Ca, cô hắng giọng, nhìn bà nói: "Không có, cơm mẹ nấu rất ngon."

"Ngon, nhưng vẫn không bằng chồng con chứ gì..." Tĩnh Tuyết bĩu môi vờ giận dỗi, dáng vẻ này khiến Quận Hy Ca bất đắc dĩ đỡ trán.

Cô nở nụ cười mềm mại, thành thành thật thật nói: "Đúng là không bằng chồng con."

"Bên chồng rậm rạp, con mới gả qua bao lâu chứ?"

Bầu không khí giữa hai mẹ con hết sức tự nhiên, bữa sáng cô quạnh cũng vì thế mà trở nên vui nhộn hơn nhiều.

Trong nhà ngoài người làm cùng với vệ sĩ thì không có ai, An Cửu đã ra ngoài từ sớm làm chút việc riêng, thuận tiện mua hộ cô chút đồ. Sực nhớ đến cái gì, Quận Hy Ca bỗng mở miệng: "Ba có liên lạc với mẹ lần nào chưa?"

Tĩnh Tuyết lắc đầu, bà thờ dãi ưu tư, "Mẹ đợi mãi mà không thấy gì."

Lần này, ba con đi tận một tháng, cũng không biết công ty bị làm sao nữa?"

Mi tâm Quận Hy Ca hơi nhíu: "Đi một tháng?"

Đạo trước, đợt công tác lâu nhất của ba cũng chỉ có nửa tháng, sao lần này lại lâu như vậy? Hơn nữa, trước khi đi biểu hiện của ông còn rất lạ.

Quận Hy Ca lo lắng, phải chăng ông đang có điều giấu cô?

Ngoài cửa chợ truyền tới tiếng ồn ào, Quận Hy Ca nhìn một chút, nhíu mày.

Mới sáng sớm ra mà Diêm Lãnh đã ghé thăm..

Chương 73: 73: Tâm Sức Của Diêm Dụ

Người đàn ông một thân bảnh bao bước vào, theo sau hắn là thím Quyên, trên tay đang xách một đùm gì đó khá to.

Vừa trông thấy cô, bà ta liền nở một nụ cười giả lả, nhẹ gật đầu. Hai mắt Diêm Lãnh sáng ngời, hắn lễ phép chào hỏi mẹ cô, sau đó hí ha hí hửng nói với Quận Hy Ca: "Chị dâu, chị xem em đem đến cái gì này!"

Thấy hắn ra vẻ thần thần bí bí, Quận Hy Ca cũng vẫn lạnh nhạt như thường.

Cô đẩy xe lăn ra phòng khách, Tĩnh Tuyết không tiện xen vào cuộc nói chuyện của hai người, nhanh chóng lên phòng nghỉ ngơi. Quận Hy Ca cầm điều khiển bật TV lên, bấy giờ mới thật sự đưa mắt nhìn qua Diêm Lãnh.

Sườn mặt thoáng căng ra, cô trầm tĩnh mở miệng: "Chú sang đây làm gì?"

"Sao chị có thể hỏi như vậy?" Diêm Lãnh uất ức khoanh hai tay lại với nhau, đôi lông mày rậm đen khế nhíu.

"Không có chuyện gì em không thể sang à?"

"Có thể, nhưng chú chơi một mình đi, chị không rảnh."

Trong mắt Quận Hy Ca, Diêm Lãnh không khác gì con nít ranh cả, cho nên, cách mà cô đối xử với hắn cũng như vậy.

Nếu các nhân viên trong công ty biết được, chỉ e hắn sẽ bị cười cho thối mũi.

Diêm Lãnh không phục, tại sao ai cũng coi hắn như đứa trẻ vậy chứ?

Hắn đã 28 tuổi rồi, có rất nhiều việc chính sự phải làm, đâu có suốt ngày lông bông chơi đùa? Rõ ràng từ trên xuống dưới, chỗ nào hắn cũng toát lên sự nam tính, đáng tin cậy.

Mang theo sự bất mãn trong lòng, hắn bỗng cất cao giọng hỏi Quận Hy Ca, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: "Rốt cuộc chị coi em là gì?"
Quận Hy Ca lạnh mặt, đuôi mắt hiện lên sự nhạy bén suy tư.

Ý của hắn...!có phải như cô đang nghĩ?

"Chú đừng nói là...?"

Nghe ngữ khí của cô là Diêm Lãnh biết cô đang hiểu lầm.

Ngay lập tức, hắn đan chéo hai tay trước ngực, lặp đi lặp lại một câu: "Không! Bậy, bậy! Còn lâu em mới có suy nghĩ đó, em có ý trung nhân rồi!"

Hắn sợ nhất là bị nghi ngờ như này.

Thứ nhất, hắn hoàn toàn không có một chút tình cảm nam nữ gì với Quận Hy Ca, hắn đơn giản chỉ coi cô là chị dâu.

Thứ hai, có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám nảy sinh loại ý niệm đó.

Anh trai mà biết chắc chắn sẽ treo hắn lên cành cây xử trí, đến lúc ấy thì hắn thảm rồi, không một ai có thể cứu nổi hắn!

Bởi vì lo nghĩ cho tương lai sau này nên hiện tại Diêm Lãnh mới ra sức phủi bỏ tất cả.

Vẻ mặt hắn trông rất buồn cười, khóe miệng Quận Hy Ca không kiềm được nhếch lên: "Đừng căng thẳng, chị biết rồi."

Nhận được sự đảm bảo từ cô, Diêm Lãnh mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Dáng vẻ của hắn cứ như thể đang làm một việc hệ trọng liên quan tới mạng sống, so với sự cà lơ phớt lơ ban nãy quả thật khác xa một trời một vực.

Tâm trạng Quận Hy Ca không hiểu sao trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Cô hắng giọng khôi phục lại vẻ lạnh lùng, đột nhiên nghiêng đầu nhìn thím Quyên.

Mấy tháng không gặp, bà ta có vẻ đã thay đổi đi ít nhiều.

Trang phục trên người có không ít loại đều là đồ hiệu, mặc dù không phải cực kì nổi tiếng thế nhưng tuyệt đối không phải tầm thường.

Cộng thêm chiếc nhẫn bằng vàng trên ngón áp út kia nữa, từ bao giờ bà ta giàu có như vậy?

Quận Hy Ca cảm thấy thắc mắc, song cũng không nghĩ nhiều.

Việc của bà ta không can dự đến cô, cô quản để làm gì?

Diêm Lãnh nương theo ánh mắt cô, trên khuôn mặt điển trai tức thì tràn đầy sức sống.

Hắn vội vã nhận lấy đồ từ chỗ thím Quyên, bằng vài động tác gọn lẹ liền tháo được nút thắt.

Bên trong là ba hộp thủy tinh trong suốt xếp chồng lên nhau, hình như đang đựng thức ăn.

"Chị dâu, chẳng phải chị thích ăn cá nhất sao? Đây là anh hai đặc biệt dặn dò em mua cá ở hồ nước ngọt về nấu cho chị.

Rất tươi ngon đấy nhé!"

Hắn nói với vẻ háo hức và hãnh diện, chậm rãi nhớ lại.

Cá này cũng không phải dễ mua.

Hắn phải dành ra nửa tuần để "săn lùng" loại cá mà Diêm Dụ yêu cầu, chỉ riêng việc xem xét cân nặng, thời gian nuôi rồi ti tỉ thứ khác đã tốn của hắn không ít thời gian.

Vậy mà hãn vẫn có thể kiên trì hoàn thành nhiệm vụ.

Người nào đó đột nhiên cảm thấy bội phục bản thân!
Trên môi ẩn hiện nụ cười gian xảo, Diêm Lãnh nghĩ bụng khi nào Diêm Dụ về, hãn nhất định phải đòi chút quà coi như là phí hao tổn. Quận Hy Ca ngửi mùi cá thơm nức mà lòng rộn rạo.

Cô không biết trước khi đi Diêm Dụ còn dành nhiều tâm sức cho cô thế này.

Sống mũi cô cay xè, lúc này, cảm xúc bỗng trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết.

Cô cúi đầu mượn hành động che giấu sự xúc động này, vài giây sau mới ngẩng lên, giọng khàn khàn: "Thím Quyên, phiền thím cất đi giúp tôi."

Nghe cô ra lệnh, bà ta không cam lòng nhưng vẫn phải thực thi.

Thân là đầy tớ, bà ta không có quyền phản bác, huống chi chuyện này cũng chẳng to tát gì.

Vâng vâng dạ dạ một tiếng, bà ta lững thững đặt chân vào nhà bếp. Sau khi cất đồ vào tủ lạnh, thím Quyên cũng không có ý định rời đi ngay.

Trái lại, bà ta còn tranh thủ liếc ngang liếc dọc, bàn tay đen đúa sờ vào mặt bàn cẩm thạch cùng với nội thất đắt tiền trong bếp, răng nghiến chặt.

Vẻ mặt hiện lên chút ghen tỵ, bà ta dẫu môi làm bầm: "Chậc...! đồ ở đây còn tốt hơn Diêm gia!"

Đa số thời gian thím Quyên đều gắn liền với bếp núc, cho nên, khả năng quan sát của bà ta cũng không tính là tồi.

Vừa nhìn là bà ta biết ngay, Diêm Dụ đã đầu tư cho nơi đây rất nhiều. Thím Quyên không thể không công nhận, đãi ngộ của Quận Hy Ca tốt vô cùng.

Dù cho thân thể tàn tật nhưng cô vẫn được người trong Diêm gia yêu quý, ngay cả ông cụ vốn khó tính cũng đã thay đổi cái nhìn về cô. Nếu như trước kia bà ta tính kế ám hại Quận Hy Ca vì được Triệu Lan Ngọc nhờ vả thì bây giờ, bà ta đã ngấm ngầm có chút tâm tư riêng.

Bà ta ngửa mặt bộ dạng suốt ngày tỏ ra ngay thẳng, không chịu khuất phục của cô! Phụ nữ gì mà cứng nhắc như hòn đá, không mềm dẻo chút nào, chẳng trách lại bị Âu Dương gia chán ghét mà từ hôn.

Thâm tâm thím Quyên tràn ngập khinh bỉ, ít ai biết được rằng hồi còn trẻ, bà ta từng làm gái đứng đường.

Có lẽ thói quen khép nép trước đàn ông đã hình thành nên tính cách hẹp hòi, ti tiện của bà ta.

Thế nên, bà ta không có thiện cảm với một người mạnh mẽ, độc lập như Quận Hy Ca cũng là chuyện hiển nhiên!

"Thím đang làm gì vậy?"

Thanh âm của Diêm Lãnh vọng tới, thím Quyên giật nảy người, rụt tay lại như phải bỏng.

Tầm mắt dừng lại trên bộ bát đĩa dát vàng trên chạn, một ý nghĩ xấu chợt mọc mầm trong đầu bà ta.

Nghĩ đoạn, thím Quyên liền kiễng chân, bà ta vươn tay lên, nhẹ nhàng lấy bộ bát đĩa xuống....

Chương 74: 74: Ăn Cắp

Công lao lần này của Diêm Lãnh là lớn nhất, tuy chủ đích là của Diêm Dụ nhưng người ra tay thực hiện lại là hắn.

Nói ra thì Diêm Dụ cũng không muốn như vậy, có điều, ai bảo anh phải đi gấp chứ? Đành phải giao phó trọng trách nặng nề này cho thằng em vụng về thôi!

Quận Hy Ca cảm ơn hắn vì đã lặn lội đường xá xa xôi mang cá đến cho cô.

Diêm Lãnh cười khoái chí, không tỏ ra khách sáo chút nào.

Bấy giờ, hắn mới chú ý đến chân của cô, quan tâm hỏi han một câu: "Chị hồi phục tốt chứ?"

Lời vừa ra, Quận Hy Ca liền không nói gì.

Một lát sau, cô từ tốn mỉm cười, đôi môi đỏ mọng hé mở: "Cố Trình nói là hồi phục tốt, nhưng cụ thể thế nào thì chị không biết."

Bản thân cô ôm ấp niềm hy vọng rồi lại thất vọng, thường xuyên chìm trong mơ hồ, bất ổn.

Cô chẳng biết khả năng thành công sau ca phẫu thuật là bao nhiêu, hay Cố Trình chỉ đang lừa cô mà thôi.

Nhìn vẻ mặt nhiễm chút bi thương của cô, Diêm Lãnh trầm mặc trong giây lát rồi tốt bụng an ủi: "Chị đừng buồn, chân của nhất định sẽ tốt lên!"

Vừa nói Diêm Lãnh vừa đứng dậy, bàn tay thon dài nhẹ nhàng đút vào túi quần, tìm kiếm thứ gì đó.

Sau một hồi mò mẫm mà không có kết quả, mắt hắn chợt mở to,

miệng la lớn: "Chết tiệt! Đánh rơi ở đâu rồi?!"

Dáng vẻ của hắn thoát nhìn vô cùng hối hoảng, Quận Hy Ca nhíu mày đẹp, còn chưa kịp hỏi đã nghe hắn tiếp: "Chị dâu, em có thể kiểm tra camera không?"

"Kiểm tra camera?" Quận Hy Ca khó hiểu lên tiếng.

"Đúng vậy, hình như em làm mất đồ rồi..."

Trong mắt Diêm Lãnh lướt qua một tia mất mát, cả người ỉu xìu như vừa mới bị hút cạn sinh lực.

Hắn nghĩ đến chiếc chìa khóa moto kia, nội tâm càng thôi thúc hắn phải tìm lại cho bằng được.

Đó là hắn đi mượn, mượn của thư ký đó! Nếu đánh mất thì hắn tiêu đời rồi!

Diêm Lãnh không nhịn được nuốt nước bọt, lòng run run.

Hắn nhanh như chớp kéo một vệ sĩ đang đứng trước cửa ra, bảo hắn dẫn đường đến phòng camera, từng câu từng chữ đều thể hiện sự nôn nóng.

Vệ sĩ khó xử nhìn qua Quận Hy Ca, cô thờ dài, phòng camera hiện đang được sửa chữa, tạm thời chưa thể ra vào.

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể đưa tay với lấy chiếc ipad trên tủ, thao tác trên màn hình vài phút rồi gọi hắn: "Lại đây!"

Nghe cô điểm tên, Diêm Lãnh lập tức lật đật chạy tới.

Hắn nôn nóng đón chiếc ipad từ tay cô, sau đó liên tục tua camera. Ngoài cổng, trong sân, giữa vườn, tất cả đều bị hắn nhìn một lượt mà không phát hiện bất kì dấu vết gì.

Hắn khổ não vò đầu, than thở, mặt mày nhăn nhúm y hệt ông già 60. Vừa định bỏ qua phòng bếp đi tìm chỗ khác, động tác của Diêm Lãnh liền khựng lại trong phút chót.

Hắn cứ ngỡ mình nhìn nhầm, thử dụi mắt mấy lần nhưng vẫn như

vậy.

"Chị dâu!"

Diêm Lãnh lay lay Quận Hy Ca, cô khó chịu nghiêng đầu, đập vào mắt là một cảnh tượng hết sức kinh ngạc.

Thím Quyên...!bà ta vậy mà lại cả gan ăn cắp?!

Màn hình hiển thị rõ ràng rành mạch từng cử động dù là nhỏ nhất của thím Quyên.

Từ việc bà ta lấy bộ bát đĩa dát vàng cho đến việc giấu nó vào người ra sao, hết thảy đều bị ghi lại không sót cái gì.

Hai con người của Quận Hy Ca híp lại thật sâu, hoàn toàn nhìn không ra cảm xúc gì.

Cô cười khẩy, âm sắc thanh trong chứa đựng sự khinh khi cùng chế nhạo: "Cuối cùng vẫn là không chịu được cám dỗ."

"Chị nói gì cơ?"

Ban đầu Diêm Lãnh còn sừng sốt nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, lúc này, thâm tâm hẳn chỉ còn lại mỗi sự lạnh lẽo.

Hắn không tin được một người hầu đã làm trong gia đình mình suốt bao năm qua lại có cái tật xấu này.

Ăn cắp ư? Phẩm hạnh của bà ta còn không đáng giá một đồng xu! Nếu như không phải tận mắt trông thấy, không biết hẳn còn sốc tới nhường nào nữa.

Ấn tượng của Diêm Lãnh về thím Quyên khá tốt.

Bà ta hiền lành, vui tính, dễ nói chuyện, ai ngờ ẩn sau vẻ ngoài vô hại ấy lại là tâm hồn méo mó và tham lam.

Giờ phút này, Diêm Lãnh mới thực sự thấm thía câu nói không nên trông mặt mà bắt hình dong!

Tiếp tục theo dõi vào màn hình, hai người thấy thím Quyên đã rời khỏi phòng bếp tự bao giờ.

Bà ta đi rất chậm, dờn dờn như mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn. Quận Hy Ca nhếch môi, cô thong dong chờ đợi.

Không lâu lắm, ước chừng khoảng nửa phút sau, bóng dáng thím Quyên liền xuất hiện trước mắt hai người, vẻ mặt bà ta mất tự nhiên.

"Thím làm gì trong đó vậy?"

Diêm Lãnh cũng không vội chút nào, hấn ung dung vắt chéo chân ngồi trên sofa, ánh mắt có chút cường ngạnh.

Nhìn chăm chặp vào người phụ nữ kia, hấn cao giọng hỏi thẳng.

"Tôi..." Thím Quyên lắp bắp không trả lời được, sao bà ta lại có cảm giác bản thân đang bị thẩm vấn y như tội phạm? Lẳng lẳng giấu bàn tay run rẩy ra sau, bà ta cười xòa nói: "Tôi thấy tủ lạnh bữa bọn quá nên sắp xếp lại một chút.

Cậu đã chờ lâu phải không?"

Quận Hy Ca tắc lưỡi, khuôn mặt xinh đẹp không có vẻ gì là ngoài ý muốn.

Cô đánh giá thím Quyên một lượt, phần tay áo với phần bụng hơi phồng, vừa rồi bà ta đã cất đồ vào trong.

"Lý do rất hay!" Im lặng nãy giờ, Diêm Lãnh chợt thốt lên câu.

Da mặt thím Quyên tức thì tái xanh, linh tính mách bảo bà ta có điều không ổn.

Quả nhiên, một giây sau, Diêm Lãnh chậm rãi rút điện thoại ra, ở trước mặt bà ta ngang nhiên bấm gọi cảnh sát.

"Nhị thiếu gia...!tôi xin cậu!"

Thím Quyên quỳ sụp xuống sàn, bởi vì động tác quá mạnh mà chiếc đĩa dát vàng liền rơi ra.

Khi chạm vào nền đất, nó phát ra tiếng kêu cực kì chói tai.

Mặc kệ cho bà ta van nài đến cỡ nào, Diêm Lãnh vẫn không thêm để ý.

Trong lúc đợi cảnh sát tới, hấn tiếp tục kiểm tra camera để tìm đồ.

Thì ra lúc đi ngang qua gốc cây ngân hạnh, hấn đã vô tình làm rơi.

Độ 15 phút sau, xe cảnh sát hú còi inh ỏi đỗ trước cổng biệt thự.

Vệ sĩ mở cửa cho bọn họ vào, khoảnh khắc nhìn thấy bóng người mặc áo xanh kia, thím Quyên tuyệt vọng khóc nức lên, bà ta biết mình xong đời rồi.

Tự mắng chửi bản thân trong lòng một phen, tại sao lúc ấy bà ta lại không kiềm được h@m muốn? Bây giờ hối hận thì cũng đã muộn...

Thím Quyên muốn cầu cứu Diêm Lãnh một lần nữa nhưng giờ đây, hấn đã chạy ra bên ngoài nhặt chìa khóa, trong nhà cũng chỉ còn lại mỗi Quận Hy Ca.

Bà ta ngược hai mắt sưng húp, đỏ au lên, tận sâu bên trong là nỗi oán độc, cay nghiệt.

Bà ta còn chưa kịp làm gì Quận Hy Ca, lý nào lại hả lòng hả dạ mà rời đi?

Quận Hy Ca cảnh giác lùi về sau, nhưng đúng lúc cảnh sát còn đang còng tay thím Quyên thì bỗng bị bà ta xô ngã.

Kế tiếp, bà ta như con thú dữ nhào qua phía cô, song, chỉ mới bước được một bước đã bị cánh tay khổng lồ xách lên.

"Thả tôi xuống!"

Thím Quyên ú ớ vùng vẫy khiến cho viên cảnh sát đang xách gáy bà ta cảm thấy rất không vui.

Người đàn ông hít sâu, bằng một động tác đơn giản liền khóa hai tay bà ta vào chiếc còng số 8.

Xong xuôi, anh ta xoay thân hình tráng kiện cùng các đồng nghiệp rời khỏi.

Song song với đám người, Diêm Lãnh cũng chào tạm biệt cô, theo cảnh sát về đồn để lấy lời khai.

Lúc này, Tĩnh Tuyết bị đánh thức mới từ trên phòng bước xuống.

Bà ngồi bên cạnh cô, khó hiểu hỏi: "Cảnh sát tới đây làm gì vậy con gái?"

"Không có gì, con đã giải quyết rồi ạ." Quận Hy Ca không muốn làm bà phiền lòng nên không nói ra mọi chuyện.
Tĩnh Tuyết gật gù, ánh mắt có chút sầu muộn.

Bà thở hắt ra một hơi, đột nhiên cất giọng xót xa: "Không biết đạo này...!Nhĩ Trúc sống có tốt không?".

Chương 75: 75: Cực Kỳ Già Nua

Nhắc đến Quận Nhĩ Trúc, ai nấy đều cảm thấy không vui.

Thời gian qua, không biết cô ta đã đi đâu, làm gì mà chẳng thấy chút tăm hơi nào.

Sự biến mất của cô ta cứ như giọt nước đã bốc hơi khỏi thế gian, hoàn toàn không để lại dấu vết gì.

Tĩnh Tuyết đau đầu một lòng, bà lo lắng cho cô ta, thế nhưng không biết được rằng hiện tại cô ta còn chẳng thèm nhớ tới bà, tới Quận Lĩnh hay là Quận gia nữa.

Quận Nhĩ Trúc lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bản thân, cô ta sung sướng thì những thứ khác đối với cô ta đều không quan trọng. Quận Hy Ca thấy bà như vậy thì cũng không biết an ủi ra sao.

Cô bảo bà đừng lo nghĩ nhiều, sau đó đẩy xe lăn lên phòng làm việc. Dường như cô đã quên bằng mất file ghi âm về lời thú tội của Quận Nhĩ Trúc.

Sửa sang lại một chút, cô thử liên hệ với luật sư để bàn việc kiện cáo.

Sau một hồi thảo luận, luật sư nói bằng chứng này thuyết phục nhưng chưa đủ.

Bởi lẽ đối phương sẽ có cơ hội lật ngược thế cờ, phản bác lại rằng Quận Nhĩ Trúc vì bị đe dọa nên mới nói thế.

Vì vậy, cô cần phải tìm thêm bằng chứng!

Nhưng bằng chứng ở đâu?

Quận Hy Ca suy nghĩ hồi lâu, đáy mắt vốn yên tĩnh liền lóe lên tia sáng lạnh.

Cô nhớ lần trước ở nhà hàng, Diêm Dụ và Đoàn Mộc Liêm từng nhắc đến video ghi lại cận cảnh việc Quận Nhĩ Trúc gặp gỡ với kẻ chủ mưu làm hại cô.

Chắc hẳn bây giờ, nó đang ở trong máy tính của anh...

Cô mở điện thoại ra, nhấn gọi cho Diêm Dụ hai, ba lần nhưng không được.

Ngoài âm thanh tút tút vô vọng phát ra từ loa điện thoại, không gian im ắng chỉ có duy nhất tiếng thở nặng nề của cô.

Quận Hy Ca đột nhiên buồn bực, có chút giận ai kia vì không chủ động liên lạc với cô.

Đưa tay vuốt vuốt thái dương, cô di chuyển xe lăn ra chỗ tủ đựng quần áo.

Mọi thứ đã được anh sắp xếp lại, để ở một nơi phù hợp tầm với của cô.

Nhìn căn phòng rộng rãi mà không có bóng anh, Quận Hy Ca cảm thấy trống trải.

Những ngày sau đó, Quận Hy Ca một mình tập luyện cơ chân, đều đặn kết hợp với các phương pháp trị liệu Cố Trình chỉ định: xoa bóp, châm cứu, ngâm chân,...!Vốn không tin tưởng bao nhiêu, vậy mà cô thấy nó thực sự có hiệu quả.

Trong lúc tắm, cô mơ hồ cảm nhận được bắp chân nhoi nhói, đây...!phải chăng là dấu hiệu tốt?

Trước mắt dâng lên một chút hy vọng, song Quận Hy Ca không nói với mẹ ngay.

Cô đặc biệt nhờ An Cửu đưa mình đến bệnh viện X, thực hiện lần tái

khám thứ tư.

Cố Trình chăm chú nhìn vào đôi chân trắng ngần rải rác vết sẹo của cô, tiếp theo lại nhìn vào bản báo cáo kiểm tra.

Khẽ híp đôi mắt chim ưng lại, anh ta như đang có điều suy nghĩ.

Qua một lát, người đàn ông bình thản lên tiếng: "Chúc mừng, tình trạng của cô hồi phục nhanh hơn tôi tưởng!"

"Ý anh là..."

Khóe môi Quận Hy Ca lộ ra chút mừng rỡ, cô ngập ngừng muốn hỏi cho rõ.

Đối với sự hoài nghi của cô, Cố Trình xoay xoay bút, cười vui vẻ: "Cô có thể tập đứng dậy, nhưng nhất định phải có sự giám sát và trợ giúp của người khác."

Dừng lại một giây, anh ta nói bằng chất giọng nghiêm túc xen lẫn khắt khe: "Nếu như cô để đôi chân của mình chịu thêm một lần tổn thương nào nữa, tôi nghĩ cô biết rồi đấy."

Cô...! sẽ trở thành một kẻ tàn phế thật sự!"

Tàn phế?

Quận Hy Ca không bao giờ muốn nghe lại hai từ này nữa.

Nó đã đeo bám cô quá lâu rồi!

Mất một phút bình ổn tâm trạng, Quận Hy Ca đóng rèm chỉnh trang quần áo.

Cố Trình rút cuộc cũng không kiềm nổi nữa, anh ta tò mò liếc An Cửu, vô thức ngồi thẳng lưng: "Này, cô tên là gì nhỉ?"

Anh ta thấy cô gái này đưa Quận Hy Ca đến đây mấy lần mà vẫn chưa biết tên, cho nên mới thử hỏi thăm vài câu.

Trước câu hỏi bất ngờ của đối phương, An Cửu ngơ ngác chỉ vào mũi mình: "Tôi hả?"

"Không cô thì còn ai?" Cố Trình đáp lại một cách đầy cục súc.

An Cửu không phải dạng dễ bắt nạt, Cố Trình khó ở một thì cô khó ở mười.

Bên cạnh Quận Hy Ca lâu, cô bị lây nhiễm không ít sự lạnh lùng ấy.

Chẳng qua, để bảo vệ bản thân, cô luôn tỏ ra mềm mỏng nhằm đánh lừa thị giác người ngoài.

Chứ thực chất, ngoại trừ Quận Hy Ca ra, chưa một ai là được cô mím cười đối xử dịu dàng.

Lần này, Cố Trình ăn nói cộc lốc với cô liền bị cô trực tiếp ngó lơ.

An Cửu cúi đầu nhìn mũi giày của mình, mãi đến khi Quận Hy Ca mở miệng gọi tên thì mới chịu ngẩng mặt lên.

"Tiểu thư, cô xong rồi sao?"

Cố Trình biết tên An Cửu thông qua cách xưng hô của Quận Hy Ca, mặc dù rất muốn bật cười nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Anh ta sờ sờ mũi, khéo léo che giấu sự hứng thú đang nảy nở.

Trầm mặc một lúc, Cố Trình bỗng nhiên nói: "Lịch khám có chút thay đổi, một tháng cô cần đến đây bốn lần."

Quận Hy Ca nhíu mày: "Trước kia đều là hai lần."

"Như cô nói, trước kia là trước kia, còn bây giờ là bây giờ."

"Tôi biết rồi."

Quận Hy Ca gật đầu, chuẩn bị cùng An Cửu ra về.

Cố Trình định hỏi tại sao Diêm Dụ không đưa cô đến, nhưng sau cùng lại thôi.

Anh ta thấy bản thân hôm nay nhiều chuyện quá rồi.

Quả thật không giống anh ta chút nào!

Gió chiều thổi tung những sợi tóc dài của Quận Hy Ca.

Cô ngồi trên xe lăn trước bãi đỗ xe, hai mắt nhìn thẳng, chờ đợi An Cửu lấy xe.

Mọi người đi qua theo bản năng đều sẽ nhìn cô, Quận Hy Ca quen rồi nên cũng mặc nhiên để họ chỉ trỏ.

Lúc này, một tốp phụ nữ lớn tuổi mãi mê trò chuyện không nhìn

đường đi, kết quả là va phải Quận Hy Ca rồi ngã xuống đường.

"Ui cha! Cái lưng của tôi!"

Người phụ nữ tóc xoăn la oai oái, bộ váy trên người dính đầy bụi bặm.

Bà ta ho sặc sụa mấy hơi, được đám bạn của mình đỡ lên, dáng vẻ thoát nhìn rất chật vật.

Quận Hy Ca mặt lạnh tránh xa bọn họ, không muốn rước thêm phiền phức.

Vừa rồi, người phụ nữ kia suýt nữa động vào chân cô, cô không nói lý với họ coi như là đã nể tình.

Nào ngờ, trên đời vẫn có những người mù quáng không biết điều, khăng khăng cho mình là đúng.

Người bị ngã kia sau khi được bạn đỡ dậy liền tức tối chỉ thẳng vào mặt cô, danh đá há miệng chửi mắng: "Chân đã không lành lặn mà mắt cũng vậy hả?! Đụng trúng người ta còn không xin lỗi, mặt cứ căng căng ra đấy!"

"Tôi đụng trúng bà?"

Quận Hy Ca cười lạnh, đôi mắt vừa đen vừa sâu, phảng phất có chút thâm trầm.

"Chứ còn sao nữa?!" Người phụ nữ trợn mắt, bà ta bắt đầu giở thói ăn vạ, "Ôi, xương của tôi, lưng của tôi...!Đau chết tôi mất!"

Ba người đi cùng bà ta thấy vậy thì cũng hòa theo, chưa phân biệt phải trái gì mà đã mắng cô, còn đòi cô phải bồi thường.

"Muốn tôi bồi thường sao? Tốt nhất là đừng có mơ!" Quận Hy Ca nhếch môi khinh bỉ.

"Cô...!cô bắt nạt người già!" Sắc mặt người phụ nữ lúc trắng lúc xanh, có thể nói là đã bị sự cứng đầu của cô chọc giận.

Trái ngược với đám người lỗ m ãng này, Quận Hy Ca vẫn nhàn nhã nghịch móng tay, nghĩ bụng An Cửu lấy xe thật là lâu.

Đột nhiên, cô vu vợ nói một câu tràn ngập trào phúng: "Bà mà cũng được coi là người già sao? Không, phải là cực kì già nua!"

Chương 76: 76: Tôi Là Bác Sĩ

Cuộc tranh chấp này chấm dứt ngay tại câu nói xỉa xói của Quận Hy Ca.

Người phụ nữ kia tức mà không biết làm gì, bà ta ôm ngực thở hổn hển, cánh môi mấp máy mãi không nên lời.

"Đúng là cái loại không có giáo dưỡng! Mồm mép cũng gớm quá nhỉ?"

Mặc cho người qua đường nói cái gì, Quận Hy Ca cũng bỏ ngoài tai.

Có điều, ngay khi cô vừa đặt tay lên xe lăn thì người phụ nữ kia lập tức té xỉu, bà ta lăn đùng một cái ngã xuống đất.

Mấy người đi cùng bà ta hoảng quá, liên tục lay gọi mà chẳng có tác dụng gì, chỉ biết đua nhau khóc rống lên.

Quận Hy Ca định bỏ đi, thế nhưng vẫn không đành lòng bèn quay xe lại.

Cô không phải người tốt, song cũng không xấu xa đến mức có thể trơ mắt nhìn người khác chết, huống chi nghề của cô còn là nghề cứu người.

Động tĩnh bên này khá lớn, cho nên chẳng mấy chốc đã thu hút được một đám đông tụ lại.

Quận Hy Ca đẩy một người ra, cô cúi đầu nhìn thật kĩ người phụ nữ kia.

Mặt bà ta tái xanh tái xám, bởi vì đau đớn nên ngũ quan nhăn nhó đến biến dạng.

"Phiền mọi người tránh ra một chút!"

Quận Hy Ca vừa hô lên, đám đông theo bản năng liền tản ra. Không biết là ai đột nhiên hỏi: "Cô là bác sĩ?"

Quận Hy Ca không có thời gian nghĩ ngợi, cô gật đầu: "Tôi là bác sĩ!"

Dứt lời, cô loay hoay tìm cách xuống khỏi xe lăn.

Một bàn tay tức thì đưa ra, mùi nước hoa dịu dịu xộc tới, kế tiếp, Quận Hy Ca được người đó cẩn thận đỡ xuống.

Đôi mắt sau chiếc kính râm của Triệu Lan Ngọc khẽ lóe, sau khi Quận Hy Ca ngồi xuống, bà không chần chừ liền buông tay ra, lặng lẽ đứng một bên quan sát.

Trong giây phút cấp bách này, Quận Hy Ca càng cảm nhận rõ ràng được sự bất tiện của một đôi chân khiếm khuyết.

Cô nửa ngồi nửa quỳ một cách khó khăn, đoạn vươn tay vạch mắt của người phụ nữ ra xem.

Tận dụng ánh sáng nắng gắt, cô nhanh chóng đưa ra phán đoán sơ bộ.

Như một thói quen, cổ họng cô phát ra một loạt từ ngữ chuyên ngành.

"Đồng tử phản ứng chậm, bệnh nhân hô hấp không sâu, trán vã mồ hôi..."

Sực nhớ ra điều gì đó, cô ngược ánh mắt khẩn trương lên nhìn xung quanh: "Đã gọi 120 chưa?"

"Gọi rồi, gọi rồi!"

Quận Hy Ca cố gắng trấn tĩnh bàn tay run rẩy của mình, sau đó đặt lên vị trí ngực trái của người phụ nữ.

Tim bà ta đập nhanh, hỗn loạn, không theo bất cứ một trật tự nào. Cô đảo mắt nhìn bốn phía, vội vội vàng vàng giằng lấy túi xách của một người đứng gần kề, đoạn kê dưới gáy của người phụ nữ.

Còn chưa kịp làm gì thêm, bà ta bỗng nhiên nghiêng đầu nôn mửa khiến người nào người nấy vây quanh đều sợ chết khiếp.

Quận Hy Ca phản ứng nhanh, trong nháy mắt liền móc họng bà ta xem có dị vật gì không.

Hơi ngửa đầu người phụ nữ ra sau, cô há miệng hít một hơi không khí lớn, liên tục thổi vào miệng bà ta.

Người phụ nữ vẫn bất tỉnh nhân sự, Quận Hy Ca cảm nhận trống ngực của bà ta một lần nữa, nhanh chóng đưa ra chuẩn đoán của mình.

"Bệnh nhân nữ khoảng 60 tuổi, ngực trái co thắt, có hiện tượng nôn ói, khả năng cao là bị nhồi máu cơ tim."

Song song với lời nói, Quận Hy Ca không dám ngừng nghỉ dù chỉ một giây.

Cô bắt đầu cởi hai nút cúc áo đầu tiên cho bà ta dễ thở, thuần thục chắp hai tay vào nhau và đặt lên phần cứng giữa ngực, ngay trên xương ức, chỗ khoang liên sườn 4 - 5 bên trái.

Dùng toàn lực của cơ thể ép xuống, ấn thật mạnh rồi nới lỏng tay.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy không biết bao nhiêu lần, rốt cục người phụ nữ cũng tỉnh.

Bà ta thở từng hơi khó nhọc, vô thức đưa tay ôm ngực.

Quận Hy Ca chỉnh lại tư thế giúp bà ta, kéo đầu gối lên, ép bà ta nằm nghiêng bảy mươi lăm độ so với mặt đất.

Người phụ nữ khó chịu, vì chút xích mích trước đó với Quận Hy Ca nên mới gắng gượng hất tay cô ra.

"Nằm im!"

Quận Hy Ca nghiêng răng đến phát ê, hai mắt tưởng chừng như có thể bốc ra lửa.

Cô ghét nhất là loại bệnh nhân cố chấp như vậy, chết đến nơi rồi mà còn tỏ vẻ sĩ diện!

Tiếng quát tháo bất ngờ của Quận Hy Ca khiến mọi người sửng cả lại, sợ hãi giật lùi về xa.

An Cửu vừa lấy xe xong, quay ra thì đã thấy cảnh tượng này.

Cô mở cửa xe, nhưng đúng lúc này, còi cấp cứu đột ngột hú vang. Một đội ngũ y bác sĩ từ trên xe chạy xuống xách theo chiếc cáng cứu thương.

An Cửu đánh xe gọn sang một bên rồi xuống xem xét tình hình. Dáng ngồi của Quận Hy Ca có vẻ kham khổ, cô không rời mắt khỏi người phụ nữ lúc nào, chỉ sợ bà ta lại lên cơn nhồi máu cơ tim.

Vừa thấy người của bệnh viện, cô liền nói với bọn họ bằng giọng gấp gáp: "Bệnh nhân bị như vậy từ 10 phút trước, đã trải qua một lần sơ cứu."

"Tôi biết rồi, nào, chuyển bệnh nhân lên xe."

Quận Hy Ca ngồi ngẩn ra đấy, cô nhìn cánh cửa xe cấp cứu từ từ khép lại, chợt thở phào một hơi.

An Cửu chen qua đám người xông tới, đỡ cô lên xe lăn.

Cô ta nhíu mày, hạ thấp giọng hỏi nhỏ: "Tiểu thư, cô không sao chứ?" Nhìn chân của Quận Hy Ca một chút, An Cửu thập phần lo lắng.

Cố Trình đã dặn dò tiểu thư phải đặc biệt cẩn thận trong đi đứng, sinh hoạt, chỉ cần có chuyện gì xảy ra thì bao công sức coi như đều đổ sông đổ bể hết.

Vậy mà...!tiểu thư vẫn có thể bất chấp cứu người.

An Cửu không hiểu, máu nóng lên não khiến cô ta chưa kịp suy nghĩ liền bật lên câu chất vấn: "Tiểu thư, việc gì cô phải làm vậy?"

"Đó là bệnh nhân của tôi, tôi không thể nhìn họ bị giày vò."

Quận Hy Ca rũ mắt, giờ đây cánh tay hết mực run lên vì dùng nhiều sức.

Cô âm thầm giấu ra sau, kịp thời không để An Cửu phát hiện ra.

An Cửu thở dài đầy bất lực, sau khi chắc chắn cô không có vấn đề gì thì mới yên tâm đưa cô rời khỏi.

Hiện trường dần dần vắng người, Triệu Lan Ngọc ưu nhã khom lưng

nhặt túi xách lên, phủi phủi bụi.

Bà nhìn theo chiếc xe lăn đến tận khi nó khuất dạng sau tấm kính đen thì mới thu lại tầm mắt.

Mím cười không rõ ý vị, Triệu Lan Ngọc lẩm bẩm: "Cũng tốt đấy chứ! Không tệ như mình nghĩ..."

Toàn bộ quá trình từ việc người phụ nữ kia kiếm cớ gây sự với Quận Hy Ca cho đến việc được cô cứu giúp khi phát bệnh, bà đều đã chứng kiến cả.

Không thể không nói, Quận Hy Ca có một tấm lòng khá là bao dung, độ lượng.

Chí ít thì cô cũng không bỏ mặc người sắp chết trong khi bản thân có khả năng giúp họ, dẫu cho vài phút trước có gay gắt thế nào chăng nữa.

Sự việc ngày hôm nay khiến Triệu Lan Ngọc phải đánh giá lại Quận Hy Ca bằng một góc nhìn mới mẻ, tích cực khác.

Thực ra thì...! người con dâu này cũng có những ưu điểm riêng mà bà không biết!.

Chương 77: 77: Triệu Lan Ngọc Tàn Ác

Đứng đó tầm vài phút, Triệu Lan Ngọc liền chậm rãi quay lưng rời đi.

Đôi giày cao gót nện đều xuống nền xi măng tạo thành âm thanh cực kì chói tai.

Điện thoại trong túi bất chợt reo lên, Triệu Lan Ngọc dừng động tác mở cửa xe lại.

Nhìn số gọi đến là một số lạ, bà thoáng nhúu mày rồi bắt máy.

"Phu nhân..."

Giọng điệu của người phụ nữ lập tức truyền tới, khò khà khò khè nghe vô cùng khắc khổ.

Sau một hồi khép mắt suy tư, rốt cuộc Triệu Lan Ngọc cũng biết người này là ai.

Bà bất giác liếc nhìn chung quanh, đoạn hạ giọng xuống thật thấp:

"Có chuyện gì?"

"Phu nhân, cứu tôi...!Bà nhất định phải cứu tôi, tôi thực sự rất sợ..."

Phía bên kia, thím Quyên cầm ống nghe mà khóc rấm rứt, đầu tóc rối bù, rũ rượi như ma trời.

Triệu Lan Ngọc nghe vậy liền biết có chuyện, bà nhanh chóng ngồi vào trong xe, quát lên một tiếng danh gọn: "Nói rõ ràng xem nào!"

"Tôi...!tôi đang bị giam ở đồn cảnh sát.

Bà hãy tới bảo lãnh cho tôi được không? Tôi muốn ra ngoài, bà không biết đâu, ở trong này rất đáng sợ..."

Thím Quyên ỉ ôi van nài, tiếng khịt mũi xen lẫn với tiếng khóc thấu trời khiến Triệu Lan Ngọc bực bội đến mức phát cáu.

Bà cau đôi lông mày sắc sảo lại, vừa xoay vô lăng vừa bình tĩnh cất lời: "Đợi tôi đến rồi hãy nói sau."

...

Mặt trời trên cao đổ xuống như đang rót mật vào từng nhánh cây ngọn cỏ của thế gian.

Màu gạch đỏ lóa lờ giữa nắng, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây.

Tại đồn cảnh sát Đế Đô.

Sau một hồi dò la tin tức, Triệu Lan Ngọc biết được rằng thím Quyên bị bắt vì tội ăn cắp, hơn nữa giá trị của món đồ đó cũng không hề nhỏ chút nào.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ, dù cho có muốn chối cãi cũng khó. Trong lòng thầm mắng thím Quyên ngu ngốc, Triệu Lan Ngọc đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa.

Tiếng kéo kẹt vang lên nghe thật nặng nề, vừa bước vào, bà tức khắc chết lặng, vẻ mặt chấn động không thôi. Chỉ thấy trước mặt bà, ông cụ Diêm đang chống gậy batoong mà đi.

Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, sau đó Triệu Lan Ngọc liền giật mình, bà lúng túng che kín mặt mày, nghiêng người nhường đường cho ông.

Bà căng thẳng đến nỗi toát mồ hôi hột, song chợt nhớ ra một điều quan trọng.

Hà có gì bà phải thậm thụt như vậy? Bà không làm gì sai cả.

Nếu có quen biết thì cũng chỉ là đã từng, bây giờ mối quan hệ giữa bà với Diêm gia không khác kẻ thù là mấy.

Nghĩ vậy, vừa chớp mắt Triệu Lan Ngọc đã chấn chỉnh lại tác phong quý phái, ngẩng cao đầu, như người dung rảo bước vượt qua ông cụ.

Bà tiến về dãy ghế đằng xa, đặt túi xách sang một bên, nhìn chăm chăm thím Quyên thông qua lớp kính trong suốt.
Ông cụ bần thần mất hai giây, bỗng lắc đầu quày quật.

Ông nhất thời vẫn chưa kịp nhận ra Triệu Lan Ngọc, chỉ cảm thấy có chút quen mắt mà thôi.

Nhưng...!đó lại là ai chứ?

Vừa đi vừa nghĩ, ông cụ ngồi ở sảnh chính, ánh mắt vô thức hướng về cánh cửa căn phòng nơi ông vừa mới bước ra.

Sau vụ việc lần này của thím Quyên, ông đã cho tầm soát lại camera ở Diêm gia một lượt, không ngờ lại phát hiện ra không ít những thứ thú vị.

Tỉ như quả cầu bằng thủy tinh trang trí có chứa hai tượng người tuyết được đúc bằng vàng đã bị bà ta dấm dúi lấy mất, lại tỉ như chiếc khuy măng sét của ông đột nhiên mất tích vào mấy ngày trước cũng bị bà ta "trùng hợp" nhặt được...

Vớ vẩn!

Trên đời này làm gì có lắm loại chuyện trùng hợp đến vậy? Nếu không phải ông cụ bí mật bố trí thêm camera, vậy có phải "phi vụ" ăn cắp của thím Quyên đã trót lọt rồi không?

Ông sớm đã nghi ngờ động cơ của thím Quyên, nhưng cũng chưa từng đặt vào mắt mà để tâm, chú ý.

Vậy mà vẫn có ngày bà ta lộ đuôi cáo ra, phơi bày bản tính tham lam, xảo trá của mình!

Bởi vì niệm tình thím Quyên đã làm ở Diêm gia mấy chục năm cho nên ông cụ mới xem xét đến việc giảm nhẹ tội cho bà ta.

Tuy nhiên, giảm nhẹ không có nghĩa là tha thứ.

Ông đã đuổi việc bà ta, đồng thời thu hồi lại tất cả những tài sản do bà ta ăn cắp và giấu trong phòng riêng.

Gieo nhân nào thì gặt quả nấy, thím Quyên ắt phải trả giá vì những

việc bản thân đã làm!

Bên trong, ban đầu Triệu Lan Ngọc còn giữ được sự trầm ổn khi đối diện với thím Quyên, có điều chưa đầy 5 phút sau, bà đã nổi giận trách mắng.

"Thím nên biết người có lỗi ở đây là thím chứ không phải là tôi! Mọi chuyện đến nước này, tôi cũng hết cách cứu vãn."

Tròng mắt thím Quyên đỏ ngầu, bà ta không muốn ở lại cái nơi quỷ quái chết tiệt này nên đành liều mạng đến cùng.

Đứng hẳn dậy, bà ta dí sát mặt vào tấm kính mà ra điều uy hiếp:

"Phu nhân, bà không thể nói vậy, người đưa tôi vào Diêm gia là bà chứ còn ai? Bà bảo tôi chia rẽ tình cảm của vợ chồng Đại thiếu gia, bảo tôi theo dõi sát sao đời sống của con trai bà, sao bây giờ bà lại lật lọng thế này?"

Không biết có phải thời điểm cận kề bờ vực hiểm nguy đã cho con người ta thứ dũng khí để đứng lên, thay đổi hay không mà giờ khắc này, thím Quyên trở nên minh mẫn đến kì lạ.

Bà ta ăn nói rõ ràng rành mạch, từng câu từng chữ vô cùng hợp lý. Triệu Lan Ngọc cúi mặt cười, nụ cười mang theo chút mỉa mai.

Bà cũng đứng dậy, chiều cao chênh lệch khiến bà có ưu thế hơn hẳn.

Ngạo nghễ mà nhả ra âm thanh sắc nhọn, khóe mắt người phụ nữ mơ hồ hiện lên một sự tàn ác đến rợn rùng.

"Đừng nghĩ mình thông minh, thím Quyên à thím Quyên, bà chỉ là loại giun đế bị người ta giày xéo dưới chân mà thôi."

Quá khứ, nếu không có tôi thì bây giờ, bà không có cái phúc phận ăn ngon mặc đẹp ấy đâu.

Thử nhìn lại bản thân xem, bà đã từng nhớ nhớt đến thế nào? Bị bao nhiêu đàn ông ngủ qua, bà còn nhớ không?"

Nhắc lại những chuyện xưa cũ, Triệu Lan Ngọc nhếch môi tiếp lời, bà có vẻ thành thoi.

Lại nhún vai một cách vô tình, bà hùng hồn mở miệng: "Tất nhiên, bà không cần thiết phải mang ơn tôi.

Tôi cung cấp cho bà lợi ích thì cũng phải lợi dụng bà.

Nhưng bà đã làm được điều mà tôi mong muốn chưa? Diêm Dụ hiện tại đang chìm đắm trong tình yêu, nó để mặc cho tuổi trẻ trôi qua phí hoài..."

Triệu Lan Ngọc vẫn chưa hề có thiện cảm với Quận Hy Ca, sự kiện đột ngột phát sinh vừa rồi không thể làm vơi bớt sự chán ghét trong thâm tâm bà.

Tất cả những điều không tốt, sai phạm, bà đều đổ lỗi lên thứ gọi là tình yêu.

Vì thế mà bà không muốn bất kì một người con nào của mình dính dáng đến cả.

Một mình bà khổ là đủ lắm rồi, bà không muốn thêm một ai nữa...

"Tôi mặc kệ, dù sao phu nhân cũng phải cứu tôi ra ngoài! Bằng không...!bằng không..." Thím Quyên mắt láo liên không ngừng, bà ta nở một nụ cười khó coi, nói: "Hai vị thiếu gia sẽ biết bà đã theo dõi cậu ấy!"

"Vậy sao?" Triệu Lan Ngọc cười khẩy, ánh mắt chợt nhiên có chút buốt lạnh.

"Bà còn cơ hội để nói sao?"

Mọi niềm tin trong lòng thím Quyên sụp đổ, bà ta cảm thấy cổ họng khô đắng như đang ngậm thuốc.

Triệu Lan Ngọc cầm túi xách, trước khi đi chỉ bỏ lại một câu cho bà ta suy nghĩ: "Thím bị bắt vì đã ăn cắp đồ của người khác.

Đây là do thím chủ động, không phải do tôi sai khiến!"

Mặt khác, Diêm gia đã nhúng tay vào vụ này, ông cụ muốn thím

Quyên vào tù thì bà ta phải vào tù thôi.

Triệu Lan Ngọc chưa có năng lực để đối nghịch với cả một gia tộc, huống hồ gì bà cũng không muốn chạm mặt với người trong đó, đặc biệt là Diêm Dụ, Diêm Lãnh..

Chương 78: 78: Ích Kỳ

Triệu Lan Ngọc ngàn vạn không nghĩ ông cụ Diêm vẫn đang đợi mình, tồi tệ hơn nữa là ông cũng đã nhận ra bà. Ngay khi bà vừa bước ra tới cửa, một người đàn ông cường tráng bỗng chặn đường bà.

Triệu Lan Ngọc giật lùi về sau, cảnh giác liếc nhìn người nọ. Qua một lát, chỉ nghe hấn cẩn trọng nói: "Triệu phu nhân, phiền bà theo tôi một chuyến." Nói rồi, người đàn ông xoay lưng đi về phía chiếc ô tô sang trọng đỗ bên lề đường. Triệu Lan Ngọc không vội, bà nheo mắt nhìn khuôn mặt xuất hiện trong ô cửa kính nhỏ, âm thầm đánh giá.

Khoảnh khắc biết đó là ông cụ, bà do dự giây lát, siết chặt nắm tay rồi chầm chậm bước qua. Ông cụ Diêm có chút mừng rỡ vì Triệu Lan Ngọc đã đồng ý gặp, song vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc.

Ông nhìn người đã từng là con dâu mình mà lòng không khỏi xót xa vì những điều bất hạnh con trai ông đã gây ra cho bà. Ngậm ngùi vài giây, ông cụ cất giọng trầm khàn: "Dạo này con vẫn khỏe chứ?" Triệu Lan Ngọc nhoèn miệng cười thờ ơ, sau đó gật đầu nói: "Cảm ơn đã hỏi thăm, tôi vẫn khỏe."

Ông...!có gì muốn dặn dò tôi?" Cách xưng hô quá đổi xa lạ này khiến ông cụ ruột đau như cắt.

Ông có rất nhiều điều muốn hỏi, hỏi thời gian qua Triệu Lan Ngọc đã đi đâu mà bắt vô âm tín, hỏi tại sao bà lại nhẫn tâm bỏ mặc hai đứa con mà không thèm ngó ngàng lấy một lần? Vô vàn điều muốn nói, nhưng có lẽ ông nên để dành cơ hội cho hai người cháu trai của mình.

Dẫu sao cũng đã lâu rồi chúng nó không được gặp mẹ, tay bắt mặt mừng với mẹ.

Biết Triệu Lan Ngọc không có bao nhiêu kiên nhẫn, ông cụ chỉ hỏi đúng duy nhất một câu.

Và câu hỏi này, bằng mọi giá ông phải lấy được đáp án.

"Con có thể tạm gác mọi ân oán sang một bên, đi gặp A Dụ, A Lãnh được không? Hai tên nhóc ấy đều đã trưởng thành hết rồi."

Nghe đến tên con trai mà trái tim Triệu Lan Ngọc đau đớn không thôi.

Bà cố nuốt nước mắt vào trong, làn da bợt đi trông thấy.

"Lý do? Tôi có lý do gì để gặp chúng nó?"

Bà cười nhạt hỏi lại, mặc cho nỗi đau đang nhào nấn lòng mình.

Ngoài kia, đường phố xe cộ đi lại tấp nập.

Ngày hôm nay sắp sửa kết thúc, một hoàng hôn tuyệt đẹp buông xuống.

Ông cụ Diêm nhíu mày, một cái nhíu mày cũng khiến ông trông già đi chục tuổi.

Nhẹ nhàng đặt tay lên đầu gối, ông lãnh đạm mở miệng: "Lan Ngọc, chúng nó đều là máu mủ của con.

Đây là điều con không thể phủ nhận."

Không thể phủ nhận ư?

Phải, Triệu Lan Ngọc không thể phủ nhận cả Diêm Dụ cùng Diêm Lãnh đều đang chảy chung một dòng máu trong huyết quản với bà.

Làm sao đây khi bà đã sinh con ra mà không có khả năng nuôi con

khôn lớn?

Bà day dứt chứ, áy náy chứ, cũng cảm thấy tội lỗi xiết bao.

Nhưng đâu ai biết được rằng suốt bấy nhiêu năm nay, ngày nào bà cũng phải sống trong đau khổ khi mà mỗi tình thanh xuân vào 30 năm trước đã sớm lụi tàn và tan thành tro bụi...!Sau đó, nó để lại một vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong trái tim bà.

Triệu Lan Ngọc biết bản thân ích kỷ, nhưng bà lại chẳng thể ngăn nổi sự ích kỷ của mình.

Bà không phải là một người mẹ tốt!

Bà khẽ chớp đôi mắt ngấn lệ, bình thản đeo kính lên rồi mới quay người.

Mang theo sự ghen ngào, bà run run mở lời: "Được, tôi sẽ gặp chúng nó vào thời gian sớm nhất."

Nhìn bóng lưng cô độc của Triệu Lan Ngọc, ông cụ tự hỏi thời gian sớm nhất là bao giờ?

Trút ra một hơi sàu muộn, ông cụ phẩy tay nói với vị tài xế trẻ.

"Cậu cứ theo lời tôi mà làm, kết thúc vụ của thím Quyên cho nhanh."

"Vâng." Người nọ cung kính gật đầu.

Thím Quyên đã bị tổng vào đồn sắp được một tuần, để đảm bảo bà ta không thể gây thêm rắc rối nào nữa, Diêm Lãnh đã đặc biệt đánh tiếng với phía cảnh sát tuyệt đối không được cho phép bà ta liên lạc với bên ngoài, càng không cho bà ta gọi luật sư.

Thẳng đến ngày ông cụ ghé thăm, lệnh này mới được gỡ bỏ.

Chỉ là thím Quyên cũng chẳng có tiền để thuê luật sư biện hộ, ngoại trừ việc cắn răng cầu cứu Triệu Lan Ngọc.

Có điều, bây giờ Triệu Lan Ngọc đã tuyệt tình như vậy rồi thì bà ta cũng không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận hiện thực.

Cứ thế, hai ngày sau, phiên tòa xử tội thím Quyên được diễn ra dưới tốc độ làm việc nhanh nhẹn, hiệu quả cùng với sự nhất trí, đồng

thuận của ông cụ.

Kết cục dành cho thím Quyên đều nằm trong dự liệu của mọi người, đó chính là ngồi tù.

Mà lần ngồi tù này dễ phải đến 7, 8 năm.

Lúc bà ta ra tù, không biết đầu đã có bao nhiêu sợi bạc nữa rồi.

...

Mặc kệ cuộc sống của người khác thế nào, Quận Hy Ca không mấy may có một chút quan tâm.

Kể từ khi cứu được người phụ nữ kia thoát khỏi cái chết tức thời, cô dường như đã có thêm động lực để sớm ngày khỏi bệnh.

Ngày qua ngày, cô đều cố gắng nỗ lực tập luyện đứng dậy, dẫu cho việc đó chẳng hề dễ dàng chút nào, khi mà không có anh bên cạnh để vui vầy, chia sẻ.

Quận Hy Ca đờ đẫn nhìn vào cuốn lịch để bàn, lặng lẽ đặt thêm một dấu chấm đỏ chói mắt.

Đã bao nhiêu ngày tính từ khi Diêm Dụ mang theo gánh nặng bay sang đất nước Thụy Sĩ xa xôi kia?

Hàng mi dài sụp xuống, Quận Hy Ca chăm chú đếm từng ngày như sợ bỏ sót, rồi chợt nhận ra người đàn ông ấy đã cách xa cô tròn 18 ngày.

Sau một thoáng buồn rầu, cô đẩy xe lăn vào phòng tắm thay đồ, xong xuôi thì cùng An Cửu đến một văn phòng chuyên về công nghệ máy tính.

Văn phòng này nằm trong một ngõ hẻm khá vắng vẻ, đi qua một trường tiểu học với một dãy phố ẩm thực.

Nói là văn phòng chứ thực chất nơi đây chỉ là một nhà kho chật chội đã được cải tạo qua, bên trong bày bố vài bộ bàn ghế đơn sơ, có đèn huỳnh quang, hai cái quạt trần, ngoài ra cũng chẳng có gì.

Tất nhiên, máy tính ở đây không thiếu.

Chủ của văn phòng này là một nhóm người gồm ba chàng trai đầu mình xăm trổ, dáng vẻ bặm trợn, trong đó, người trông hiền lành nhất

cũng phải bấm vài cái khuyên tai cá tính.

Thấy có hai vị khách lạ đột ngột xuất hiện, họ rất lấy làm lạ bởi đã lâu rồi không có ai tới nơi này.

Quận Hy Ca bình tĩnh quan sát mấy người này, An Cửu cũng không khách khí mà đặt mông ngồi xuống cái ghế nhựa cũ kĩ kể bên.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai đánh giá bọn họ, hẳn ta gặp mấy tính lại rồi hỏi với vẻ quái dị: "Đến đây làm gì?".

Chương 79: 79: Vết Bớt Hình Giọt Nước

"Đến làm việc, không lẽ đến để gặp anh?"

Hai mắt An Cửu gườm gườm, môi nhỏ hơi cong lên.

"Ăn nói kiểu gì thế?!"

Người đàn ông tỏ vẻ bất mãn trước thái độ của An Cửu, tức thì liền bị một cánh tay khác mạnh mẽ chặn lại.

Tên tóc đỏ liếc mắt cảnh cáo anh em của mình, sau đó cười xởi lởi với Quận Hy Ca.

"Xin chào hai quý cô, chúng tôi có thể giúp gì được không?"

Hắn ta có vẻ nhậy bén và thức thời hơn tất cả những kẻ có mặt tại đây.

Vừa trông thấy Quận Hy Ca cùng với khí chất không thể coi thường trên người cô, hắn lập tức biết điều mà ra chiều nịnh hót.

Rất có thể đây sẽ là một khách hàng lớn sau nhiều tháng mở cửa kinh doanh của bọn họ chẳng?

Mang theo sự háo hức, mong chờ, hắn ta thúc hai tên còn lại phải phải bàn rồi kính cẩn rót nước bung trà.

Quận Hy Ca cũng không muốn nán lại lâu, vừa mở miệng là đã vào ngay chính sự.

"Chỗ các cậu ai biết hack máy tính?"

Tên tóc đỏ không cần nghĩ đã tự tin vỗ vỗ ngực: "Ba chúng tôi đều biết!"

Nói đùa, bọn họ cái gì cũng không biết, chỉ có máy tính là rành.

Trong số này còn có người từng làm việc cho cơ quan nhà nước, nhưng bởi vì quá gò bó nên mới xin nghỉ.

Nghe cô hỏi vậy, hẳn ta vô cùng đắc ý mà khoe khoang.

"Vậy ai giỏi nhất?"

"Cậu ta." Tóc đỏ dăm chiêu, chọt chỉ vào tên hiền lành nhất trong nhóm.

Quận Hy Ca nhìn qua, người đàn ông da trắng mặt xinh, trẻ măng như mới đôi mươi.

Cô khế nhếch môi, điềm tĩnh đưa ra yêu cầu: "Nếu cậu lấy được thông tin tôi cần, tôi sẽ trả cho các cậu gấp ba lần thù lao bình thường."

Người nào người nấy mắt sáng rỡ, không nói nhiều lời mà đã bắt tay vào việc.

Trong không gian im ắng chỉ nghe thấy tiếng bàn phím lạch cạch vang lên, mơ hồ còn có cả tiếng quay vù vù của quạt trần.

Quận Hy Ca đợi mà lòng như nung như đốt, phần vì hồi hộp, phần vì lo lắng.

Cô biết mình xâm nhập máy tính của Diêm Dụ khi chưa được sự cho phép là sai, thế nhưng cô không thể không làm.

Nhân cơ hội này, cô có thể được gặp mặt anh, xác nhận xem anh có an toàn hay không, thuận tiện sao chép file video làm chứng cứ buộc tội Quận Nhĩ Trúc.

Nếu thành công, vậy há chẳng phải một mũi tên trúng hai con nhạn? Môi bị cô cắn đến phát đau, vào lúc tiếng gõ máy tính dứt hẳn nhất kết thúc, Quận Hy Ca căng thẳng hỏi: "Được chưa?"

Hai mắt tên hiền lành dán vào màn hình vi tính, mi tâm cau chặt cho thấy ca này không dễ chút nào.

Hắn tiếp tục múa may trên bàn phím, đoạn nói với hai tên đồng đội đang rảnh rồi đứng nhìn.

"Ngờ ra đấy làm gì? Còn không mau giúp tôi!"

"A...!được!"

Bên này, tình thế cam go bao nhiêu thì phía Diêm Dụ lại khốc liệt bấy nhiêu.

Trong một căn trọ nhỏ, anh cùng với Đoàn Mộc Liêm đang thảo luận cho kế hoạch sắp tới thì máy tính bất chợt hiện lên thông báo có kẻ xâm phạm.

"Mẹ kiếp! Ai vậy?"

Vội vã dừng tất cả công việc đang dang dở, Diêm Dụ xông tới trước máy tính mà không khởi niếu mày.

Đoàn Mộc Liêm gõ gõ gì đó, màn hình tức thì liền trở lại như cũ.

Hắn ngửa người ra sau, thờ phào: "Cũng may trước khi qua đây tôi đã đem máy tính của cậu đi bảo dưỡng, bằng không..."

"Cậu nghĩ là ai?"

Diêm Dụ ngắt ngang lời Đoàn Mộc Liêm, anh di chuyển con chuột kiểm tra các phần mềm cùng một số dữ liệu trong máy.

Ánh mắt lộ ra một chút cảnh giác, người đàn ông khẽ mím môi.

Câu hỏi của anh khiến Đoàn Mộc Liêm phải suy tư, nhưng chưa được mấy giây sau, cả hai đã có câu trả lời.

Trên màn hình, một dòng chữ đóng khung như đập vào mắt Diêm Dụ.

Anh vô thức nắm hai tay lại, yết hầu giật nhẹ một cái, chuyên tâm đọc.

[Diêm Dụ, là em, Hy Ca đây!]

Vừa trông thấy tên cô, Diêm Dụ liền khấp khởi mừng thầm, tuy nhiên, nụ cười trên môi anh nhanh chóng tắt vụt.

Biết đâu đây là thủ đoạn của Tư Sinh thì sao? Theo thông tin mà anh nắm bắt được, ông ta đã theo chân anh ngay từ khi anh rời khỏi Đế Đô.

Qua vài ngày, Đoàn Mộc Liêm mới thu xếp mà sang.

Cho nên, không thể không nghi ngờ người này chính là người của Tư Sinh.

Để ông ta phát hiện, anh hành sự càng khó hơn, không cảnh giác quả thực không được!

Sau một phen trao đổi suy nghĩ với Đoàn Mộc Liêm, Diêm Dụ đáp trả đối phương bằng một câu ngắn gọn: [Chứng cứ?]

Thực ra, anh vẫn có chút mong sẽ được nhìn thấy Quận Hy Ca nên mới đánh bạo hỏi vậy.

Đoàn Mộc Liêm nhìn anh không hài lòng, hấn kêu ca: "Giờ nào rồi mà cậu còn nghĩ đến cái đó?"

"Độc thân như cậu thì biết cái gì? Tôi nhớ cô ấy!"

Đột nhiên bị tống một đống thức ăn cho chó, mặt Đoàn Mộc Liêm đen kịt lại.

Hấn gân cổ gào to: "Tôi giết chết cậu! Yêu đương thì hay ho lắm sao?"

Đoàn Mộc Liêm ức chết nhưng không làm gì được, ai bảo không có ai yêu hấn? Là do hấn chưa đủ đẹp trai hay là do nhân duyên chưa tới?

Thật khổ não quá mà!

Thông qua một chiếc màn hình, Quận Hy Ca cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng khi nghi ngờ người khác của anh.

Mắt anh sẽ híp lại đầy nguy hiểm, đôi lông mày lười mác nam tính cũng sẽ chau, thậm chí sườn mặt còn căng ra.

Quận Hy Ca cười nhẹ, cô xoay máy tính về phía mình, gõ thật nhanh: [Anh có một vết bớt hình giọt nước ở trước ngực.]

Vết bớt này rất đặc biệt.

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với anh, cô vẫn chưa kịp nhận ra.

Thế nhưng qua vài lần tắm chung, cô liền trông thấy hình dạng kì lạ đó.

Một vết bớt bẩm sinh bé bằng đầu ngón tay, ở một nơi mà không phải ai cũng có thể tùy tiện nhìn thấy, trừ cô ra.

Sự hạnh phúc thoáng ngợ trệ trên gương mặt kiều diễm như hoa tươi, An Cửu không biết tiểu thư cười cái gì, tò mò muốn nhìn nhưng không dám.

Diêm Dụ nhận được đáp án, không chần chừ gì liền kết nối cuộc gọi với cô.

Tim anh bất giác đập rộn lên, không kiềm được mà muốn nhìn thấy cô ngay lập tức.

Đoàn Mộc Liêm chán nản lắc lắc đầu, hấn ngời gọn sang một bên tránh làm phiền uyên ương tâm sự, lại tranh thủ giải quyết sự vụ. Mặc dù cấm rể ở nơi này đã khá lâu nhưng hai người vẫn chưa thể động tới một phân một cắc tài sản nào của Diêm gia.

Người của Tư Sinh luôn truy tìm tung tích bọn họ rồi chờ thời vây bắt.

Đến việc lộ đầu ra ngoài bọn họ còn khó nói chi đến việc đặt chân đến ngân hàng?.

Chương 80: 80: Qua Mùa Thu này Anh Sẽ Về Ôm Em

Mất một phút kết nối cuộc gọi, vào khoảnh khắc trông thấy gương mặt quen thuộc kia, Quận Hy Ca liền lộ ra một nụ cười mỉm. Khẽ khàng đưa những ngón tay nhỏ nhắn chạm vào màn hình máy tính, Quận Hy Ca không nói một lời mà âm thầm quan sát.

Đường nét trên mặt Diêm Dụ đã có chút sắc bén hơn xưa, dường như là đã gầy đi.

Tóc anh cũng không còn bông bênh nữa, chúng xù nhẹ lên, thậm chí râu còn chưa cả cạo, mọc lún phún đầy cằm.

Lúc này, nhìn anh vừa xấu vừa già, nào còn dáng vẻ đẹp trai sáng ngời nữa chứ?

"Hy Ca, anh vẫn bình an vô sự."

Em đừng quá lo lắng, cứ yên tâm ở nhà dưỡng bệnh chờ anh khỏi hoàn trở về."

Mặc dù biết hiện tại bản thân lười thôi, nhưng Diêm Dụ cũng chẳng nề hà gì.

Hai tay anh ôm chặt máy tính, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo ấy.

Điều đầu tiên mà anh nói chính là thông báo tình hình cho cô, để cô biết rằng anh vẫn vô cùng khỏe mạnh.

Từng câu từng chữ của anh khiến Quận Hy Ca cảm thấy an lòng phần nào, khóe mắt cô cũng ngập tràn ý cười.

Chỉ cần anh không có mệnh hệ gì là được, nếu không phải chuyện này là bất khả kháng thì cô sẽ không bao giờ đồng ý cho anh qua bên đó mạo hiểm.

Tiền cũng hấp dẫn đấy, nhưng sao có thể hấp dẫn bằng người đàn ông này? Huống hồ...!cái mà cô thực sự quan tâm chính là an nguy của anh.

Lặng người một lát, Quận Hy Ca chợt bừng tỉnh.

Cô nhỏ nhẹ mở miệng, hình như đã không còn thấy bất kì sự lạnh nhạt, vô tình nào trên khuôn mặt trắng noãn ấy.

"Là chính miệng anh hứa chứ em không có ép anh.

Nếu...!anh không thể trở về, hoặc trở về mà mất một sợi tóc nào, em sẽ không thềm nhìn mặt anh nữa."

"Bảo bối, lẽ nào em có dũng khí để từ mặt anh?"

Người đàn ông trưng ra nụ cười kiêu ngạo, trong lòng ấm áp như ngồi lò sưởi.

Ngoái đầu nhìn ra bầu trời hiu hiu bên ngoài, anh thấy thành phố Lucerne cổ kính này không còn lạnh nữa, ngay cả sự nhớ nhung đằng đẵng cũng được khóa lấp.

Đối với lời lẽ đầy tự phụ của anh, Quận Hy Ca bỗng dưng nổi giận.

Cô rít qua kẽ răng, như thể muốn anh phải nghe cho thật rõ: "Diêm Dụ, em nói được thì sẽ làm được!"

Những lời này không phải để nói cho vui, Quận Hy Ca biết nguy hiểm luôn luôn rình rập anh, vì vậy cô không cho phép anh được may mắn là cảnh giác, càng không cho phép anh xem thường tính mạng của mình.

Diêm Dụ với cô trân quý còn hơn cả một bảo vật, nếu cô đã không thể ở bên anh thì cô phải nghiêm khắc với anh.

Ít nhất khi làm như vậy, có lẽ cô sẽ bớt lo âu hơn.

Phàm là những điều Quận Hy Ca đã quyết, bằng mọi giá cô sẽ thực hiện được.

Cho nên, Diêm Dụ không dám vô tư đùa giỡn nữa.

Quãng thời gian qua đầu óc anh quá căng thẳng, tưởng chừng như dây đàn có thể đứt phụt bất cứ lúc nào.

Phải chăng vì thế nên thời điểm hiếm hoi được trò chuyện cùng cô, anh muốn mình và cô thoải mái hết sức có thể?
Tâm ý của anh không phải Quận Hy Ca không hiểu.

Nhưng cô không có tâm tình nào để hòa với anh, trong khi cô đang căng thẳng, mà cô vốn cũng không biết đùa.
Kín đáo đưa mắt nhìn ba chàng trai kia, Quận Hy Ca muốn hỏi bọn họ đã lấy được thông tin mà cô cần chưa.

Tên tóc đỏ lắc đầu ý bảo là chưa.

Bọn hắn cần thêm thời gian, máy tính này không biết cài cái gì, mãi vẫn không xâm nhập được.
Quận Hy Ca vô thức hít sâu, viền áo bị cô siết nhăn nhúm lại.

Cô sợ kết nối quá lâu Tư Sinh sẽ phát hiện hành tung của anh, dẫn đến sự việc bị bại lộ.

Mặc dù anh không nói nhưng cô gần như đã biết tất cả.
Bây giờ, Tư Sinh chính là kẻ thù trước mắt mà bọn họ cần đối phó.

Thế lực của ông ta quá mạnh, Diêm gia nghiêng về kinh tế, xét trên mặt bằng chung, rõ ràng là yếu thế hơn.
Cô xoa nhẹ thái dương, Diêm Dụ trông thấy liền nhăn mày lại.

Đang lúc anh định hỏi cô làm sao thì Đoàn Mộc Liêm bỗng ném một chiếc bút vào người anh, nhắc nhở anh rằng không nên kéo dài thì

giờ.

Bởi vì quá gấp gáp, Diêm Dụ chỉ đành nhanh nhanh chóng chóng dặn dò cô: "Quận Hy Ca, em nhớ phải giữ gìn sức khỏe.

Ráng qua mùa thu này, anh sẽ về ôm em.

Nhé?"

Còn chưa kịp đáp lại, màn hình đã tối đen một màu.

Quận Hy Ca tiếc nuối, ngây người hồi lâu mà không nhận ra tên tóc đỏ đã xuất hiện sau lưng từ lúc nào.

"Anh đứng đây làm gì?"

Quận Hy Ca hằm hằm gập máy tính lại, không vui khi có người khác xen vào.

Sắc mặt cô khác hẳn với ban nãy, âm u đến mức đáng sợ.

Tên tóc đỏ rùng mình, toàn thân nổi đầy da gà.

Hắn ta lùi hai bước, cười hề hề một cách thô kệch: "Không có gì, tôi chưa nhìn thấy gì hết."

Vừa nói hắn ta vừa hươ hươ tay phụ họa, đoạn lạnh trí chỉ sang tên hiền lành đang khổ sở vò đầu bứt tóc.

"Xin lỗi, khả năng của chúng tôi có hạn."

Thấy vậy, Quận Hy Ca liền nhìn An Cửu.

Hiểu ý, An Cửu đưa cho đám người này một chiếc thẻ ngân hàng, sau đó kéo ghế đứng dậy.

"Thẻ này không có mật khẩu, số tiền trong đó các người có thể tùy ý tiêu sài, tất nhiên, với điều kiện là phải tuyệt đối giữ bí mật về chuyện xảy ra ngày hôm nay."

An Cửu làm động tác kéo khóa, bày ra vẻ mặt thâm sâu.

Chừng lại một giây, cô tiếp tục bổ sung: "Còn nữa, các người nên đổi văn phòng đi.

Không nói đến tay nghề, nhưng nơi làm việc quả thật không chấp nhận được."

Lời giới thiệu của thám tử tư không đáng tin lắm.

Ban đầu cứ tung bốc tài năng của đám người này lên tận mây xanh, giờ lại không thể hoàn thành công việc.

An Cửu bĩu môi, lòng thầm ngao ngán.
Dù không lấy được thứ mình cần, song Quận Hy Ca vẫn đưa tiền cho bọn họ làm phí bịt miệng.

Cô đã lường trước sẽ như vậy rồi, nên cũng không hụt hẫng gì.

Ngược lại, nếu như đám người này hack được máy tính của Diêm Dự thì chẳng phải đám người của Tư Sinh càng dễ dàng sao? Trong đó có biết bao là thứ quan trọng, Tư Sinh mà biết thì thật không ổn. Kết quả này cũng không tính là tệ, Quận Hy Ca hoàn toàn có thể kiện Quận Nhĩ Trúc sau.

Tranh thủ, cô lại thu thập thêm chứng cứ để cô ta hết đường chối cãi trước vòng pháp luật, bắt cô ta phải trả giá cho tội lỗi mà mình gây ra. Sau khi rời khỏi văn phòng tồi tàn này, An Cửu đột nhiên nảy ra ý kiến rủ Quận Hy Ca đi spa làm đẹp.

Cô không thích mấy bước chăm sóc rườm rà, định bụng từ chối thì An Cửu lại nói: "Tiểu thư, cô không muốn chồng của mình nhìn thấy bản thân trong bộ dạng xinh đẹp nhất ư?"

Chỉ bằng một câu đơn giản đã đập tan ý chí sắt đá của Quận Hy Ca.

Làm gì có người con gái nào lại không hy vọng mình là bản thể duy nhất trong mắt người thương?

Xinh đẹp, Quận Hy Ca không thiếu.

Có điều, sự xinh đẹp và ý nghĩa của việc đi làm đẹp đôi khi lại không liên quan đến nhau, đặc biệt là khi xinh đẹp để cho ai đó nhìn.

Hắng giọng, Quận Hy Ca vu vơ cất tiếng: "Vì cô năn nỉ nên tôi sẽ đi."
An Cửu cười thầm, da mặt cô ấy mỏng, chắc chắn không chịu thừa nhận nguyên nhân đồng ý là do Diêm Dự, nên là cô cũng không tiện

vạch trần..

Chương 81: 81: Cái Trắng Bị Lợn Ăn Mất

Trên bầu trời Thụy Sĩ, những đám mây trắng lửng lơ trôi thành từng cụm, từng cụm như đang rong chơi, vui đùa.

Mùi cỏ cây ngai ngái hòa cùng với mùi hoang dại của đất và cát, thành phố Lucerne chưa bao giờ tươi đẹp đến thế. Giờ phút này, Diêm Dụ đang hí mắt suy tư về người đàn ông đứng sau lưng cô vào giây cuối cùng, trước khi hai người chính thức ngắt kết nối.

Nghĩ rồi lại nghĩ, một ý tưởng không tốt đột nhiên bật lên trong đầu anh, làm anh lo lắng đến nôn nao.

Chẳng lẽ khi anh vắng nhà, có kẻ nào đó đã to gan đào bới góc tường nhà anh, xâm phạm vùng cấm của anh? Đoàn Mộc Liêm liếc thấy vẻ mặt sầu não của bạn thân thì không khỏi nhú mày.

Vừa rồi không phải tên này vẫn rất tốt sao? Vì lý do gì mà bây giờ lại trưng ra vẻ mặt đần thối như vậy?

Hắn ta thở dài, đoạn ngửa mặt cảm thán: "Những người đang yêu thật là khó hiểu!"

"Đoàn Mộc Liêm..."

Đang ngồi im lặng, Diêm Dụ bỗng thốt lên với vẻ hết hoảng.

"Cái gì?"

"Cái trắng mà tôi cất công chăm bẵm đã bị lợn ăn mất rồi!"

Dứt lời thì không đợi ai đáp lại, người đàn ông đã buông máy tính, không thiết tha gì nằm vật xuống sàn.

Anh gác tay lên trán, bần khoăn đủ thứ về cô vợ nhỏ của mình. Có khi nào Quận Hy Ca đang được ai đó tán tỉnh hay không? Có khi nào cô động lòng sau đó nhấn tâm bỏ rơi anh không? Hàng loạt mối lo thay phiên nhau giày vò Diêm Dụ, nhưng được một lát, khi đã bình tĩnh lại rồi thì anh lại nghĩ, có lẽ bản thân đang quá đa nghi chăng? Việc mà anh cần làm bây giờ đó chính là tin tưởng cô, rõ ràng sự quan tâm của vợ anh không phải là dối trá! Hơn nữa, thầy bói đã nói với anh Hy Ca là một người chung tình, cả đời này người mà cô yêu chỉ có mình anh mà thôi! Trước kia, Diêm Dụ vốn không tin vào mấy trò bịp bợm, lừa lọc này, nhưng gã thầy bói lẽ dường nói với anh mấy lời như vậy, anh không thể không tin.

Còn gì hạnh phúc hơn việc có thể cùng người mình yêu nắm tay trải qua suốt kiếp, suốt đời? Hai mắt Diêm Dụ lấp lánh ánh sáng, anh cười tủm tỉm làm Đoàn Mộc Liêm những tưởng bệnh thần kinh của anh bắt chợt bộc phát.

Giây trước một kiểu, giây sau một kiểu, rốt cuộc tâm lý người này có vấn đề gì không vậy? Không đủ nhẫn nại nhìn Diêm Dụ cười ngốc một mình, Đoàn Mộc Liêm tiến sát về phía anh.

Hắn ta thoăn thoắt mở một chiếc máy tính khác, vừa làm vừa hăng giọng nói: "Cậu không muốn ở lại thêm mấy tháng nữa thì hãy tập trung xử lý cho xong đi.

Vợ của cậu đang mòn mỏi chờ đợi cậu đó!"
Nụ cười của Đoàn Mộc Liêm không có chút lương thiện nào.

Hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi, quyết tâm sau chuyến đi này phải tìm được một cô bạn gái đáng yêu, xinh xắn về làm quà mừng ra mắt ba mẹ.

Được Đoàn Mộc Liêm cảnh tỉnh, Diêm Dụ phút chốc liền nghiêm chỉnh lại.

Đúng vậy, anh nhất định phải hoàn thành công việc sớm nhất có thể để trở về gặp cô! Đêm dài lắm mộng, càng để lâu thì càng nguy hiểm.

Không biết có phải Quận Hy Ca cho anh động lực hay không mà hiệu suất làm việc của anh tăng lên rõ rệt.

Suốt mấy ngày, mấy đêm không ngủ, Diêm Dụ cùng với Đoàn Mộc Liêm đã vạch ra một kế hoạch hành động cụ thể, phòng tránh tối đa những nguy cơ, rủi ro sẽ xảy ra.

Khi những tia nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá, Diêm Dụ khoác chiếc áo măng tô đen nhánh lên người, kế tiếp kéo mũ che kín đầu.

Từ cửa sổ trông xuống phía dưới, Diêm Dụ gật đầu với Đoàn Mộc Liêm.

Anh di chuyển ra cửa, nhếch môi, chậm chậm cười nói: "Được rồi, cậu đang lo gì chứ? Tôi phúc lớn mạng lớn, sao có thể chết được?" Từ một tiếng trước, Đoàn Mộc Liêm đã liên tục nhắc nhở anh phải thật cẩn thận, nếu phát hiện bất cứ điều gì khả nghi lập tức báo cho hắn ngay.

Nói nhiều đến nỗi anh cảm thấy ngứa ngáy lỗ tai vô cùng.

Đoàn Mộc Liêm chỉ đáp lại anh bằng một vẻ mặt nặng nề, chẳng nói chẳng rằng gì.

Diêm Dụ chép miệng, sau khi xuống dưới lầu, anh tháo xích của một chú chó Ngao Pháp rồi thành thạo dắt nó ra ngoài.

Chú chó này có vẻ háo hức, nó chạy rất nhanh, chiếc đuôi mập mập khẽ ve vẩy.

Diêm Dụ thậm chí còn phải đuổi theo nó, anh kìm xích kéo nó lại, khom lưng vượt vượt bộ lông nâu vàng óng mượt.

Mỉm cười bất đắc dĩ, anh thấp giọng thì thầm: "Tantan, cho mày sang đây không phải để chơi, biết chưa? Ra dáng một chút đi!"

Tantan là thú cưng của Đoàn Mộc Liêm, nó vốn ghét người lạ nhưng riêng anh thì không.

Bởi vì anh cho nó nhiều thức ăn ngon nên đã thu phục được nó, khiến nó thân thiết với anh.

Dường như nghe hiểu những lời anh nói, Tantan hơi động đậy tai, cái bản mặt đầy nếp nhăn như thể hiện nó đang không vui.

Diêm Dụ âm thầm quan sát xung quanh, đôi chân rảo bước thật nhanh.

Bà chủ quán trọ vừa trông thấy anh liền hồ hởi, giọng nói đậm chất địa phương: "Này, đẹp trai, cậu đi đâu vậy?"

Khẩu âm của bà ta không được chuẩn lắm, Diêm Dụ miễn cưỡng nghe được vài từ.

Anh không đáp mà chỉ tay vào Tantan, chớp mắt một cái đã cùng nó nhanh chóng rời khỏi.

Nhiệt độ ngoài trời dao động ở ngưỡng 11°C, cái lạnh bất chợt ủa tới khiến Diêm Dụ vô thức khép chặt áo khoác.

Không biết một luồng gió từ đâu thốc tới, suýt chút thổi bay chiếc mũ của anh, cũng may là anh giữ kịp.

"Tantan, mày chạy chậm thôi, chân anh đây dài nhưng không nhanh bằng mày!"

Diêm Dụ cố gắng thả lỏng hết sức có thể, tư thái tự nhiên như đang đi dạo buổi sáng.

Ngang đường, anh rẽ vào quán giải quyết cái bụng lép kẹp của mình bằng Rösti nóng hổi - một món khoai tây bào chiên với thịt xông khói, hành tây và pho mát.

Trong khi ăn, Diêm Dụ vẫn không quên nhìn trước ngó sau, đề phòng có người đi theo mình.

Không hiểu sao anh luôn có cảm giác đang bị một đôi mắt sắc bén theo dõi, chưa từng chuyển dời một giây, một phút nào.

Mang theo sự nghi ngờ, Diêm Dụ ra khỏi quán ăn bèn nấp vào phía sau bờ tường, dự định bắt quả tang.

"Tantan, im lặng!"

Anh đặt tay lên môi, ngay khi trông thấy bóng người xuất hiện liền nhanh như chèo chóp túm lấy cổ áo đối phương, đè gọn người đó lên tường.

Vươn tay hất chiếc mũ lưỡi trai che mặt đối phương ra, Diêm Dụ cả kinh đến nỗi tròn xoe mắt.

Anh lắp bắp không nên lời: "Ba...!ba vợ?!".

Chương 82: 82: Mối Quan Hệ Giữa Ba Vợ Và Ba Ruột 1

Trở về quán trọ, Diêm Dụ lại buộc Tantan vào cột sắt trước cửa, sau đó, anh úp hai lòng bàn tay vào nhau vỗ vỗ một cách đều đặn.

Đoàn Mộc Liêm ở trong nghe thấy tín hiệu này, hẩn nhìn qua mắt mèo, chắc chắn là anh chứ không phải ai khác, chần chừ vài giây mới dám mở cửa.

"Sao cậu đi nhanh vậy?"

Vừa hỏi xong câu này, Đoàn Mộc Liêm liền nghẹn cả họng.

Hẩn kinh ngạc tới nỗi tròng mắt sắp rớt ra ngoài, mồm miệng há hốc hời lâu mà quên không ngậm lại.

Diêm Dụ bước đến đập tay lên vai hẩn, anh nhỏ giọng nói nhanh:

"Đây là ba vợ tôi."

"Chào cậu."

Quận Lĩnh nở một nụ cười sượng sùng, nới gót Diêm Dụ vào trong.

Ông bình tĩnh đảo mắt đánh giá chung quanh, căn phòng này quả thực không tính là rộng, đồ đạc có nhiều cái thậm chí đã cũ kĩ, đa số đều làm từ gỗ, lớp sơn bao bọc bên ngoài đều đã sờn đi ít nhiều.

Cuộc sống ở đây khác xa so với sự cao quý, sang trọng ở Diêm gia.

Ông vô cùng thắc mắc, rốt cuộc người con rể này làm cách nào để có thể thích nghi với hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy?

Đang lúc ông còn mãi mê suy nghĩ thì Diêm Dụ bỗng nhiên cất giọng lễ phép.

"Ba ngồi đi ạ!"

Nói rồi, người đàn ông rót ra một ly nước ấm, nhẹ nhàng đẩy về phía Quận Lĩnh.

Trên mặt anh hiện lên sự thận trọng, còn có một chút khó xử. Bầu không khí im lặng tột độ, tưởng chừng như có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Lúc này, Đoàn Mộc Liêm ngơ ngác đưa tay gỡ tóc, khi đã định thần từ sau cú sốc vừa rồi, hắn ta rón rén mở cửa.

Ngồi thụp xuống ôm Tantan vào lòng, nghịch nghịch hai tai của nó, Đoàn Mộc Liêm chững chặc nói: "Mày biết chuyện gì đang xảy ra không?"

Tantan nhìn hắn bằng đôi mắt vừa đen vừa to, không biết vì sao, nó chợt nhiên nhảy cẫng lên, như điên như dại sà vào người hắn mà liếm lấy liếm để.

Đoàn Mộc Liêm vất vả lắm mới có thể chế trụ nó, hắn không vui phát một cú vào mông Tantan, ý bảo nó ngoan ngoãn.

Ngước mắt nhìn lên trên trần, một lúc sau, hắn rút điện thoại ra, vừa hay có một tin nhắn đơn giản được gửi tới: [Tur Sinh đã rời khỏi Zurich, theo lộ trình, ông ta sẽ đi về Lucerne.]

Hai hàng chân mày của Đoàn Mộc Liêm thoáng chốc nhíu chặt.

Hắn ta cắn môi trầm mặc, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, không nhìn thấu cảm xúc.

Ở bên trong, Diêm Dụ cuối cùng cũng không chịu nổi sự áp lực này, anh bấu hai tay vào nhau, chậm rãi nói lên suy đoán của mình: "Ba chính là người đã đi theo con từ sáng tới giờ ư?"

Khi đối diện trực tiếp với ba vợ, Diêm Dụ không tránh khỏi cảm thấy hồi hộp, vì vậy, thái độ của anh cũng trở nên dè chừng hơn mọi khi rất nhiều.

Hỏi xong câu này, trán anh đã tích đầy mồ hôi lúc nào không hay.

Quận Lĩnh biết rằng chuyện này sớm muộn cũng sẽ bại lộ, nhưng chưa từng nghĩ nó sẽ xảy đến nhanh chóng như vậy, nhất là khi ông không hề có một sự chuẩn bị gì cả.

Lặng lẽ trút ra một hơi thở dài, ông kiên định và thẳng thắn nhìn vào mắt của Diêm Dụ, từng câu từng chữ vang lên đõng dạc: "Nếu ta nói trước kia ta từng quen biết cha con, vậy con có tin không?"
Câu nói này chứa đựng một lượng thông tin không nhỏ, hết như sấm sét đánh giữa trời quang.

Diêm Dụ không giấu nổi sự chấn động từ trong tâm khảm, ngũ quan dường như đã cứng đờ lại, một phút sau mới có dấu hiệu biến đổi. Ngũ điệu của anh khàn khàn, đầu óc vẫn còn cảm giác trống rỗng, ong ong, mất hết khả năng nghe nói.

"Ba...!con...!chuyện này..."

Nhìn anh ăn nói ngắt quãng, không rõ nghĩa, Quận Linh bèn lên tiếng, có vẻ ông đã chấp nhận sự thật hành động của mình bị anh phát hiện.

"Diêm Dụ, bình tĩnh lại."

"Dạ?"

Người đàn ông ngó ra, anh dẫn đo một hồi, quyết định nhắm tịt mắt lại, hít sâu vài lần rồi mới mở ra.

Nhìn vào khuôn mặt râu ria chứa đầy sự hà khắc của ba vợ, anh gạt đầu nói: "Con tin."

Chỉ có như vậy thì mới đủ sức lý giải nguyên do Quận Lĩnh hao tâm tổn sức theo dõi anh.

Qua biểu hiện của ông, anh đoán việc này cũng không phải ngày một, ngày hai.

Có lẽ, không phải mới gần đây ông mới theo dõi anh.

Bởi vì nóng lòng muốn biết được câu chuyện đằng sau, Diêm Dụ lập tức tiếp lời.

"Vậy có thể nói cho con..."

Căng thẳng đến nỗi mu bàn tay cũng nổi gân xanh, Diêm Dụ nói được nửa chừng liền khựng lại, không biết diễn đạt ra sao.

Phải làm thế nào thì ông mới hiểu ý của anh?
Biết được Diêm Dụ sẽ vậy, Quận Lĩnh chậm rãi nhấp một ngụm nước đã không còn giữ được độ ấm.

Sự lạnh lẽo chảy qua cổ ông rồi trôi xuống dạ dày, ông nhận ra bản thân không có khả năng chống chịu với những điều kiện ở nơi đất khách quê người này.

Nhớ nhà, nhớ vợ, nhớ con, Quận Lĩnh đưa đôi mắt như bị phủ lớp bụi dày của mình ra cửa.

Thời điểm Diêm Dụ đã tò mò đến mức sốt ruột, ông mới chịu cam tâm hé miệng, giọng nói có chút xa xăm.

"Thực ra thời trẻ, ta và cha con có qua lại một thời gian.

Khi ấy, ta không biết cha con là thiếu gia nhà giàu, người con trai duy nhất của ông cụ Diêm lừng lẫy một thời.

Mãi đến sau này, trước lúc cha con mất hai ngày, ông ấy đột ngột nói với ta rằng ông ấy có một khối tài sản khổng lồ cất giấu bên Thụy Sĩ.

Ta không tin, nhưng cha con lại cho ta xem chiếc chìa khóa vàng, ta không nhớ rõ cha con lấy từ đâu ra, chỉ biết nó rất lợi hại.

Không có nó, bất kì một ai cũng không thể vươn tay đụng chạm đến khối tài sản này.

Vốn ta không để trong lòng, cho đến dạo trước, con và Hy Ca nói với ta hai đứa đang bị một thế lực truy sát vì một đồ vật, ta mới liên tưởng đến hình thù ngọn lửa vẽ ở trước cổng Quận gia, đến họ của con và cha con, đều là cùng một họ Diêm..."

"Khoan đã ba!"

Không thể ngờ ba vợ và ba ruột lại có mối quan hệ vi diệu này, Diêm Dụ mất nửa phút tiêu hóa hết những lời Quận Lĩnh nói.

Người đàn ông bỗng nhiên chìa tay ra, không nhanh không chậm cho

ông xem chiếc bật lửa hình dạng zippo phủ bạc.
Vừa trông thấy chiếc bật lửa, Quận Lĩnh tức khắc cau mày.

Ông ngẩng đầu nhìn Diêm Dụ với ánh mắt khó hiểu.
"Ba, có phải người cảm thấy nó rất quen mắt không ạ?".

Chương 83: 83: Mối Quan Hệ Giữa Ba Vợ Và Ba Ruột 2

Đáp lại sự mong chờ của anh, Quận Lĩnh chỉ lắc lắc đầu. Thấy vậy, Diêm Dụ bèn thành thạo cạy cái nút nhỏ phía dưới, loáng một cái đã lôi ra chiếc chìa khóa vàng giống y đúc với lời mô tả của ba vợ.

Quận Lĩnh sửng sốt nhìn chăm chăm vào thứ đồ vật này, ngấm nghĩa một lúc, ông khẳng định: "Đúng là nó rồi."

Ngày ấy, ông Diêm say rượu kể lể mọi chuyện với ông, ngay cả những chuyện riêng tư cũng thốt hết ra không chừa lại gì.

Có thể là bị men rượu làm cho mụ mị đầu óc, trong lúc không tỉnh táo, ông Diêm đã quỳ xuống cầu xin ông hãy bảo vệ con trai mình. Quận Lĩnh nào biết con trai ông Diêm là ai, thấy bạn thân cứ quỳ như vậy, thế là đành đồng ý qua loa.

Hai ngày sau, đang yên đang lành thì lại nhận được tin ông Diêm qua đời vì tự sát, cảm thấy áy náy nên luôn giữ kín trong lòng điều này. Suốt mấy chục năm trời, ông đã thử tìm kiếm những hộ gia đình có họ Diêm, nhưng chưa từng nghĩ họ Diêm này sẽ kh ủng bố như vậy.

Hơn nữa, một người con trai của ông Diêm giờ đây cũng đã trở thành con rể của ông.

Duyên phận đôi khi thật khó nói trước, đến chính ông cũng bị xoay vòng bởi vòng quay này.

Ban đầu chỉ là đoán thôi, sau đó dựa vào khoảng thời gian sống chung, ông rút ra được một sự chắc chắn.

Nhớ lại, ngoại hình của Diêm Dụ cũng giống ông Diêm bảy, tám

phần, tại sao lúc nó hỏi cưới con gái rượu của ông, ông lại không nhận ra nhỉ?

Tự lấy dây buộc mình, Quận Lĩnh không thể trách ai được.

Ông uống cạn hết cốc nước con rể rót ra, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị: "Cha con đã phó thác an nguy của con cho ta rồi, vì vậy, bao giờ con lành lặn trở về Đế Đô, nhiệm vụ của ta coi như mới có thể hoàn thành."

Nội tâm Diêm Dụ cảm thấy hạnh phúc, hóa ra cha của anh ngoài mặt trắng hoa ra thì cũng biết lo nghĩ cho anh, cho Diêm Lãnh.

Không phải ông hoàn toàn vô tâm, chỉ là...!ông không thể hiện ra tình cảm của mình mà thôi.

Khóe môi dâng lên nụ cười rất nhẹ, Diêm Dụ bâng quơ nói một câu không rõ ý vị: "Ba có thể bội ước, dù sao con cũng không biết những việc đó."

"Nghe thì có vẻ hay, nhưng con có chịu trách nhiệm cho lương tâm của ta không?"

Quận Lĩnh nhướn mày, đối với ông, tâm hồn trong sạch mới quan trọng hơn tất cả.

Nếu ngày nào cũng phải sống trong day dứt, ân hận, vậy ông thà chết sớm còn hơn.

Bây giờ có thể đường đường chính chính thực hiện giao phó của ông Diêm, thâm tâm Quận Lĩnh đã an nhàn phần nào.

Thậm thụt, lén lút mang lại cho ông rất nhiều bất tiện, khó khăn mỗi khi hành động.

Thêm nhân lực là thêm một phần chí khí, Diêm Dụ cất bật lửa vào túi, nét mặt vui tươi.

Không biết nghĩ đến cái gì, anh đột nhiên ìu xìu trông thấy.

"Ba à..."

Quận Lĩnh vẫn chưa quen lắm, dấu gì thời gian trước, mối quan hệ giữa hai người cũng không gần gũi gì cho cam.

Ông cời mũ lưỡi trai đặt sang một bên, lạnh giọng "hừm" một tiếng. Bấy giờ, Diêm Dụ phiến não than thở với ông: "Con...!lo cho Hy Ca quá!"

Nhắc đến chuyện này, anh lại có vô vàn điều muốn nói.

Anh tự trách vì đã bỏ lỡ thời kì cùng cô vượt qua gian nan, chứng kiến cô đứng dậy trên đôi chân của mình, bằng sức lực của mình, tựa như việc một người cha đã bỏ lỡ khoảnh khắc đưa con bé bỏng tập đi.

Thực sự là rất đau lòng!

Diêm Dụ có chút cay mắt, cảm xúc kéo tới như nước chảy mây bay khiến anh không kiềm được muốn khóc.

Nếu không có ba vợ ở đây, anh nhất định đã khóc luôn rồi.

Quận Lĩnh vỗ vai anh an ủi, ông đồng cảm, bởi lẽ tâm trạng của ông không khác với Diêm Dụ là bao.

Hai người đàn ông một già, một trẻ ngồi gặm nhấm nỗi đau với nhau, quên mất có một người đang chờ ở bên ngoài.

Vào lúc Đoàn Mộc Liêm sắp ngủ gật, một lực mạnh bỗng đá vào chân hắn ta, khiến hắn tỉnh cả ngủ.

Mơ mơ màng màng nhìn lên, hắn liền thấy Diêm Dụ đang đưa tay ra, ý muốn kéo hắn dậy.

Đoàn Mộc Liêm cũng không khách khí, còn cố ý đập mạnh một cái.

Diêm Dụ rút hết cả tay, anh dùng sức bóp lại tay hắn, so kè như con nít ranh.

"Buông...!buông ra!"

Liếc Diêm Dụ một cách căm kỉnh, Đoàn Mộc Liêm chỉnh trang lại quần áo, hắn ta không vui mở miệng: "Này, sao tự dưng cậu lại dẫn ba vợ qua đây làm gì?"

"Nói ra thì dài dòng, cậu chỉ cần biết hiện tại ông ấy là cộng sự của

chúng ta.

À, đừng có làm tôi mất mặt!"

Diêm Dụ khái quát vài câu cho Đoàn Mộc Liêm hiểu rõ, thuận tiện nhắc nhở hấn liền bị hấn lườm cho trắng mắt.

Hai người sánh vai bước vào, Đoàn Mộc Liêm giới thiệu sơ qua bản thân với Quận Lĩnh.

Khi đã quen rồi, cả ba bàn luận một chút những việc cần làm.

Rất nhanh thì đã đến giữa trưa, trong nhà không có gì để thết đãi ba vợ ngoài mì gói.

Diêm Dụ ngược ngùng đổ nước nóng vào mì, pha chế một cách đơn thuần nhất, truyền thống nhất.

Anh cũng muốn xu nịnh ông lắm chứ, chỉ là trong hoàn cảnh này, anh không có khả năng.

Giải quyết xong bữa trưa, còn chưa kịp ngả lưng ngủ nghỉ, Đoàn Mộc Liêm bất chợt nói ra một tin không hề tốt lành: "Tur Sinh đang đến đây rồi, không biết khi nào chúng ta sẽ bị phát hiện."

Có thể nhận thấy hấn ta cũng rất chán nản.

Mọi chuyện chưa đâu vào với đâu mà lại có nguy cơ bị Tur Sinh tập kích, một phát giết chết, hấn không lo nghĩ không được.

Khi đi, hấn còn không nói với gia đình chuyện này, nếu như không thể trở về, hấn sẽ hối hận chết mất!

Diêm Dụ có vẻ điềm tĩnh hơn chút, nhưng sắc mặt cũng tối sầm lại.

Có những lúc anh chỉ muốn vứt quách gánh nặng này đi cho xong, nhưng đây là kỉ vật của cha anh, là thứ duy nhất mà ông để lại trên thế gian này.

Cho nên, bằng mọi giá anh phải bảo vệ được.

Huống chi, ông nội cũng hy vọng anh có thể đem nó về.

Nếu từ bỏ thì không chỉ phụ lòng mong đợi của ông cụ, còn phụ cả

những gian khổ, hy sinh của chính mình, của Đoàn Mộc Liêm và của ba vợ.

Địch đã đánh tới doanh trại rồi, muốn tháo chạy cũng không chạy được.

Vì vậy, còn cách gì hợp lý hơn là việc dừng cầm chiến đấu? Ánh mắt người đàn ông quật cường không mấy may có chút dao động.

Diêm Dụ ung dung khoanh tay, lộ ra nụ cười âm trầm: "Mọi người đã từng nghe câu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất chưa? Chúng ta sẽ ở đây, dụ rắn vào hang, sau đó...!tóm gọn.".

Chương 84: 84: Người Ra Oai Kẻ Chống Mắt Lên Nhìn

9h sáng, Quận Hy Ca vừa ra khỏi bệnh viện X với một tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hôm nay, Cố Trình tiết lộ với cô rằng vào một ngày trước khi cô phẫu thuật, Diêm Dụ đã tìm gặp riêng anh ta, yêu cầu anh ta phẫu thuật một lần duy nhất cho cô.

Thảo nào cô thấy Cố Trình không sắp xếp thêm cho cô ca phẫu thuật nào nữa, ra là do có sự can thiệp của Diêm Dụ.

Thông thường, những người bị bại liệt khá nặng như cô không thể phẫu thuật một lần là xong, ít nhất còn phải làm thêm một, hai lần nữa.

Thế nhưng...! Cố Trình nói phẫu thuật một lần cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến chân của cô, nếu không, anh ta sẽ không bao giờ đồng ý với Diêm Dụ.

Mặc dù biết chông lo cho mình, sợ mình phải chịu đau đớn, song Quận Hy Ca chỉ muốn mau chóng hồi phục và có thể đi đứng như người bình thường.

Tuy nhiên, sau tất cả thì chuyện này không thể trách anh hết được, bởi lẽ anh làm vậy là muốn tốt cho cô.

Có điều, muốn tốt cho cô thì cũng phải thông qua ý kiến của cô chứ? Anh làm như vậy cô thực sự rất giận! Bực mình hơn nữa là giận mà không được thể hiện, chỉ vì lý do người ấy muốn tốt cho mình. Suy nghĩ được một lát thì Quận Hy Ca đã ngủ thiếp đi trên xe.

Khi tỉnh lại một lần nữa, An Cửu đã đưa cô về gần đến biệt thự.

Đúng vào lúc này, tiếng chuông điện thoại bất chợt reo vang khiến cô giật nảy mình.

Đưa khuôn mặt cau có, khó chịu về phía túi xách, Quận Hy Ca không nhìn mà đã cầm điện thoại lên, dứt khoát nghe máy.

Cơ hồ ngay lập tức, chất giọng mềm dẻo mang theo sự đặc ý quen thuộc liền lọt tới bên tai, đều đều như một cỗ máy.

"Xin chào chị gái thân yêu của tôi..."

Cụm từ "chị gái thân yêu" nghe sao mà thật giả tạo, Quận Hy Ca không kiềm được nổi gai ốc, cảm thấy buồn nôn trước thái độ của Quận Nhĩ Trúc.

Cánh môi cô mấp máy vài lần, cuối cùng vẫn cất tiếng hỏi: "Tháng vừa rồi cô đã đi đâu?"

"Chị hỏi tôi đã đi đâu?" Quận Nhĩ Trúc cười cợt, cô ta nhàn nhã đưa ly rượu vang lên miệng rồi tiếp: "Sống chết của tôi thì liên quan gì tới chị? Ngay từ ban đầu, chị đã chẳng thể cho tôi một cuộc sống tốt đẹp.

Vì vậy, chị lấy tư cách gì để hỏi tôi câu đó?"

Thấy cô ta phản ứng như vậy, Quận Hy Ca cũng chẳng còn lạ lẫm gì.

Đây mới chính là tính cách của cô ta - một loại ký sinh trùng luôn tìm cách hút máu người khác.

Xem ra sau một tháng biến mất, người phụ nữ này vẫn chưa hề thay đổi dù chỉ một chút.

Quận Hy Ca vô thức co ngón tay, cô chậm rãi mở miệng, dường như không có một chút yếu thế nào trước điệu bộ kهنh kiệu như công chúa của ả: "Phải, sống chết của cô không liên quan tới tôi, cho nên dù cô có chết trước mặt tôi đi chẳng nữa thì tôi cũng không quan tâm."

"Chị..."

"Đúng như cô mong muốn còn gì!" Quận Hy Ca hùng hổ cắt ngang

lời mà Quận Nhĩ Trúc sắp nói, khiến cô ta triệt để câm nín.
Phải đến một phút sau, Quận Nhĩ Trúc mới lấy lại được bình tĩnh.

Cô ta từ từ bước ra khỏi bồn tắm, cả người trên truồng đứng trước gương, không hé răng nửa lời.

Sự im lặng ngượng trĩ trong giây lát, An Cửu lái xe ở đằng trước cũng có thể cảm nhận được mối giằng co không tên giữa hai người thông qua bầu không khí lúc này.

Ngột ngạt đến mức khiến người ta cảm thấy khó thở.

Vốn không có bao nhiêu kiên nhẫn chờ đợi cô ta nói nhăng nói cuội, Quận Hy Ca định đập máy thì bỗng bị Quận Nhĩ Trúc can ngăn: "Chớ vội vàng như thế, tôi còn chưa nói xong."

Hai người đều hiểu rõ đối phương, thậm chí không cần đụng mặt cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của đối phương đang biến đổi theo chiều hướng nào.

Quận Nhĩ Trúc thừa biết cô chị gái trên danh nghĩa này rất ghét sự lãng phí, đặc biệt là lãng phí thời gian.

Vì vậy, cô ta mới cố ý.

Bấy giờ, Quận Nhĩ Trúc vừa thoa dưỡng chất lên da vừa thông thả đưa ra đề nghị: "Chúng ta gặp mặt đi!"

Quận Hy Ca hoàn toàn không hiểu cô ta nghĩ gì, nhưng sau cũng vẫn quyết định đồng ý.

Cứ như vậy cũng không phải là cách, xét cho cùng, mâu thuẫn giữa hai người không phải chỉ giải quyết bằng lời là có thể chấm dứt.

Nếu được, cô muốn kiện Quận Nhĩ Trúc ngay bây giờ, để cô ta nếm mùi vị đeo còng sắt là như thế nào.

Giống như cái lần mà cô ta mua chuộc giúp việc giấu m@ túy trong phòng cô, muốn đổ oan cho cô...

Tâm tình Quận Hy Ca bỗng nhiên trở nên mất kiểm soát, trong lòng

một bụng lửa giận mà không có chỗ phóng thích.

Cô cố đè lại sự hỗn loạn này, nghe Quận Nhĩ Trúc nói ra tên địa điểm rồi nhanh chóng tắt nguồn điện thoại.

Khẽ vuốt nhẹ mi tâm đau nhức, Quận Hy Ca nhỏ giọng bảo An Cửu: "Quay đầu xe lại đi, đến nhà hàng Quốc Thiên Hương."

An Cửu vừa nghe cái tên này liền sửng sốt, len lén nuốt nước bọt rồi tò mò nhìn qua gương chiếu hậu.

"Tiểu thư, Quận Nhĩ Trúc hẹn cô ở nơi đó sao?"

"Ừ."

Quận Hy Ca lãnh đạm, hai con người nheo lại, nghiêm túc nghiên cứu thật kĩ giọng nói của Quận Nhĩ Trúc vừa rồi.

Vẫn ngạo mạn như mọi lần, nhưng lần này còn gia tăng thêm sự tự tin của người chiến thắng.

Nhà hàng mà Quận Nhĩ Trúc hẹn cô là một nhà hàng đắt giá nhất định phải giành chỗ trước mới có thể vào.

Quan trọng hơn là mỗi một món có trong menu đều là sơn hào hải vị trên trời dưới biển, tất nhiên, giá cả cũng không hề rẻ chút nào.

Làm sao một người như cô ta có thể tự nhiên ra vào cơ chứ?

Câu trả lời giải thích được câu hỏi này chỉ có thể là hiện tại, Quận Nhĩ Trúc đang được ai đó bao nuôi, hoặc sống cùng một vị tài phiệt có gia tài đồ sộ.

Còn nếu nói đây là tiền do chính tay cô ta kiếm được, Quận Hy Ca tuyệt đối không tin.

Thứ nhất, Quận Nhĩ Trúc chưa từng một lần lao động.

Những lúc ra ngoài mua sắm, cô ta đều phải ngửa tay xin tiền ba mẹ cô, đáng nói là còn không biết ngượng.

Lý do thứ hai đương nhiên là Quận Nhĩ Trúc không thể kiếm tiền nhanh như vậy, cho dù đi làm gái thì cũng không đủ để đáp ứng chi phí cho một lần dùng bữa ở Quốc Thiên Hương.

Cho nên, mục đích lần này của Quận Nhĩ Trúc có phải là ra oai không?

Quận Hy Ca nhếch lên nụ cười hứng thú, nếu cô ta đã có lòng, vậy thì cô sẽ chống mắt lên nhìn..

Chương 85: 85: Phát Điên

Thời điểm Quận Hy Ca đến nơi thì Quận Nhĩ Trúc đã vắt chéo chân chờ sẵn bên bàn.

Từ phía xa, cô có thể trông thấy hai người đàn ông cao to đứng cạnh cô ta, dáng vẻ hết mực cung kính.
Quận Hy Ca không nghĩ nhiều, tiếp tục đẩy xe lăn đi tới.

Rốt cuộc thì cô cũng biết bên trong nhà hàng này sang trọng cỡ nào.

Trên trần toàn gắn đèn chùm pha lê lấp lánh, sàn nhà lát bằng loại gỗ có vân sáng mịn, bàn ghế được trải khăn lông, sự kết hợp vô cùng khéo léo biến nơi đây trở nên tinh tế và hợp mắt người nhìn.
Lúc này, Quận Nhĩ Trúc đang mãi mê ngắm nhìn menu.

Bản thân cô ta cũng là lần đầu được bước vào đây nên không tránh khỏi có chút bối ngỡ.

Vừa thấy cô, cô ta liền trưng ra bộ mặt kiêu kì, cằm hơi hếch lên cao.

Sau đó, cô ta hắng giọng chỉ vào chiếc ghế đối diện: "Ngồi đi!"
Dứt lời, Quận Nhĩ Trúc mới chợt nhận ra Quận Hy Ca không thể đứng dậy.

Trên mặt lập tức hiện lên sự chế nhạo, cô ta che miệng cười cười:
"Xin lỗi, chiếc xe lăn đó chính là ghế ngồi của chị."
Hai mắt Quận Hy Ca tức thì tối lại, khóe môi để lộ một tia ác ý.

Cô không mảy may quan tâm đến cô ta, mặc nhiên cho cô ta thỏa sức pha trò lố bịch.

"Cô biết không, bây giờ cái gì tôi cũng tốt hơn cô.

Nhà cửa, xe hơi, không gì là tôi không có.

Còn cô...!thực ra cũng chỉ là một con ả tàn tật mà thôi.

Không biết chồng cô có còn cần cô nữa không? Nếu không..."

Trong khi Quận Nhĩ Trúc còn đang thao thao bất tuyệt về cuộc sống hiện tại của mình thì Quận Hy Ca chỉ ngồi lặng thinh như một bức tượng.

Song, chỉ vừa nhắc tới Diêm Dụ, mặt cô bỗng chốc biến sắc.

Có chút không chịu nổi, cô liền mạnh mẽ ngắt lời cô ta: "Có chuyện mau nói, tôi không rảnh để nghe cô kể lể về thứ sinh hoạt lộn xộn ấy." "Được thôi." Quận Nhĩ Trúc gật gù, đoạn quay sang nhìn về phía người đàn ông áo đen sau lưng.

Tên đó đặt tay lên tai nghe không dây, giọng ồm ồm: "Lên món."

Lời vừa ra, một hàng người liền nối đuôi nhau đi về phía này, trên tay mỗi người đều bung một cái khay hình tròn có đậy nắp.

Sau khi đặt đồ xuống bàn, họ lần lượt mở nắp ra, những món ăn bắt mắt cũng lần lượt xuất hiện.

Thịt bò Wagyu nướng trên đá muối, gan ngỗng áp chảo, cá hồi bỏ lò,...

Đến giờ phút này, Quận Hy Ca có thể khẳng định là Quận Nhĩ Trúc đang ra oai với mình.

Cô ta nghĩ cô sẽ ghen tỵ hay khó chịu? Không, ở Diêm gia, những thứ này hoàn toàn không thiếu.

"Cô gọi tôi đến là để ăn?"

Quận Hy Ca bỗng nhiên hỏi, vẻ mặt không rõ ý tứ.

"Có vấn đề gì sao? Tôi chính là muốn chị nhìn thấy tôi sống tốt như

thế nào?" Quận Nhĩ Trúc nhếch môi một cách khoan khoái, ánh mắt tràn ngập khiêu khích.

Hơi ngẩng đầu lên, cô ta lướt qua đôi chân của cô rồi bĩu môi: "Sinh ra một người như cô, ba mẹ cô có thấy xấu hổ không?"

Mặc dù đã nhẫn nhịn, kiềm chế hết sức nhưng Quận Hy Ca vẫn bị những lời này đã kích đến lòng tự tôn.

Sau khi bị tai nạn, cô khó chấp nhận được sự thật trên cơ thể mình nên mới dẫn đến khủng hoảng tâm lý.

Vì vậy, chỉ cần có người nhắc đi nhắc lại vấn đề này, cô thật sự sẽ phát điên.

Quận Hy Ca cắn hai hàm răng vào nhau, không hiểu vì sao đáy lòng có chút cay đắng.

Con người chính là như vậy, hễ trông thấy những người khác hơn mình, lạ hơn mình, họ sẽ nhìn người đó bằng ánh mắt kì dị, xa lánh.

May mắn thay, gia đình của cô, người thân của cô, bọn họ chưa từng một lần bỏ mặc cô, ngược lại luôn dùng mọi cách khích lệ tinh thần cô, giúp cô vượt qua nguy cơ rơi vào căn bệnh trầm cảm.

Bàn tay nắm vào mở ra đến mấy lần, Quận Hy Ca mò mẫm đến khăn trải bàn, sau đó siết chặt lực đạo.

Trên khuôn mặt xinh đẹp là sự lạnh lẽo cực điểm, cô híp mắt, gằn giọng nói rõ từng tiếng: "Họ chỉ xấu hổ khi có một đứa con nuôi bội bạc như cô!"

Vừa nói, Quận Hy Ca vừa dùng sức giật mạnh chiếc khăn trải bàn.

Bị một lực đột ngột tác động, những món ăn nằm ở bên ngoài rơi ra gần hết.

Trong không gian yên ắng thi nhau phát ra âm thanh loảng xoảng rơi vỡ của chén đĩa.

"Chị đang làm gì vậy?!"

Quận Nhĩ Trúc thất kinh hô vang, tròn mắt trợn ngược như muốn lòi ra.

Sắc mặt cô ta không có vẻ gì là dễ nhìn, toàn bộ chỗ này đều là tiền, đều là tiền cả đấy! Cô ta thậm chí còn chưa động đũa mà đã bị cô phá hoại, nộ khí quả thật xông thiên.

Đối diện với vẻ mặt như muốn giết người của cô ta, Quận Hy Ca chỉ nhưn mày một cách lạnh lùng.

Cô mở miệng châm chọc: "Cô tiếc cái gì chứ, dù sao đây cũng không phải là tiền của cô."

"Chị...!chị quá đáng lắm!"

Quận Nhĩ Trúc gào lên, cô ta những tưởng khi mình đã thay đổi thì có thể dễ dàng giải quyết được Quận Hy Ca, khiến cho cô phải khổ sở bề mặt.

Nào ngờ người phụ nữ này không hề hấn gì, chỉ có cô ta mới phải tức điên lên thôi.

Dù đang ngồi xe lăn đi chằng nữa, phong thái của Quận Hy Ca vẫn toát lên sự ương ngạnh, quyết tuyệt đến kì lạ.

Lờ ng ngược phập phồng mấy cái, Quận Nhĩ Trúc không kịp suy nghĩ mà đã cầm ngay ly rượu vang lên, đi thẳng về phía cô.

Quận Hy Ca biết ả định làm gì, trong nháy mắt liền di chuyển xe lăn tránh xa, vươn tay hất ngược ly rượu ấy vào mặt Quận Nhĩ Trúc.

Chất lỏng màu đỏ làm nhòe đi lớp trang điểm dày cộp của Quận Nhĩ Trúc, cô ta đứng chết trân tại chỗ, quẫn bách đến mức không dám động đậy.

Vài giây trôi qua, Quận Nhĩ Trúc giậm chân hét lớn: "Mau, mau bắt cô ta lại cho tôi!"

Hai người áo đen nghe vậy liền không chần chừ phụng mệnh tiến lên.

Có điều, họ còn chưa kịp động tay thì Quận Nhĩ Trúc đã ôm bụng chống người vào bàn r3n rì.

"A...!đau quá..."

Mặt cô ta tái nhợt đi, hai đầu lông mày cau chặt rồi ngã xuống đất. Quận Hy Ca đánh giá một chút, thấy giữa hai ch@n Quận Nhĩ Trúc có một dòng máu đỏ tí tách chảy ra.

Cô không vội chắc chắn điều gì, bởi lẽ ngoài sảy thai ra thì cũng có rất nhiều bệnh lý gây ra xuất huyết vùng kín.

Hai tên kia ngẩn ngờ một giây, nhìn qua cô rồi bế Quận Nhĩ Trúc lên, loáng một cái đã đi mất tăm.

Tình hình này, nếu bọn họ ở lại bắt cô thì có lẽ Quận Nhĩ Trúc sẽ chết vì đau.

Quận Hy Ca im lặng một lúc, hít sâu điều chỉnh tâm tình rồi mới từ từ rời khỏi nơi này.

Như đã từng nói, sống chết của Quận Nhĩ Trúc không mảy may liên quan đến cô..

Chương 86: 86: Nửa Năm

Về đến nhà, Quận Hy Ca vùi đầu vào chăn ngủ một giấc thật sâu cho thoải mái.

Trong mơ, cô đã gặp Diêm Dụ, anh dường như đang bị người truy sát, cả người đầm đìa máu tươi, trông vô cùng đáng sợ.

"Đừng...!không được..."

Kêu lên vài tiếng sợ hãi, Quận Hy Ca tỉnh lại giữa cơn ác mộng, bắt giấc xoa xoa trán nhìn ra cửa sổ.

Mặt trời đã dịu xuống, những áng mây đỏ rực phía chân trời báo hiệu một hoàng hôn tuyệt đẹp.

Cô đưa tay vuốt mái tóc dính bết vào mặt vì mồ hôi, chật vật xuống dưới giường.

Cầm điện thoại trên tủ lên, cô thấy có một cuộc gọi nhớ từ số của Quận Nhĩ Trúc, đi kèm còn có một tin nhắn.

[Tôi là bác sĩ của cô Quận, cô ấy đang bị mắc một căn bệnh nhạy cảm, đó là bệnh lây nhiễm qua đường tình d*ch.

Nếu cô là người nhà thì phiền đến bệnh viện chăm nom.

Có mấy người đàn ông bặm trợn đang làm loạn ở đây, điều này ảnh hưởng rất lớn tới những bệnh nhân khác.]

Đọc xong, Quận Hy Ca chỉ nghĩ quả báo tới sớm.

Đời sống tình d*ch của Quận Nhĩ Trúc hỗn loạn như vậy, không mắc bệnh mới là lạ.

Cô cười nhạt kéo số của cô ta vào danh sách đen, đã là kẻ thù thì

không có thăm hỏi gì ở đây hết.

Ngay cả việc nhìn thấy mặt của Quận Nhĩ Trúc cô đã khó chịu rồi, càng đây đưa lại càng thêm mệt mỏi.

Nhanh chóng lấy quần áo vào phòng tắm, Quận Hy Ca khép cửa, xả nước ấm.

Diêm Dụ đã cho cải tạo lại nơi này cho phù hợp với đôi chân và thói quen sinh hoạt của cô, cho nên cũng không khó khăn gì khi cô tự làm một mình.

Mông lung nghĩ về anh, Quận Hy Ca bỗng dưng cảm thấy tủi thân.

Chính lúc cô cần động lực để hồi phục nhất thì anh lại không có ở bên, nói không buồn là nói dối.

Song, cô vẫn phải vực dậy bản thân, dù sao không có anh cô cũng không chết được.

Còn sống là còn tát, bây giờ cô chỉ cần cầu nguyện cho anh bình an trở về, sau đó hồi phục thật tốt là được.

Tắm xong, cô sấy tóc cho khô rồi xuống dưới nhà.

Tĩnh Tuyết đang dọn bữa tối ra bàn, đã rất lâu không nhận được tin tức từ Quận Lĩnh, bà lo lắng đến nỗi mất ăn mất ngủ.

Trông bà gầy rộc hẳn đi mà Quận Hy Ca xót xa không thôi.

Bây giờ, trong nhà chỉ có mấy người phụ nữ chân yếu tay mềm nương tựa vào nhau, phải nói là tình cảnh có chút cô đơn.

Đợi An Cửu ra, ba người cùng nhau dùng bữa.

Quận Hy Ca băn khoăn không biết có nên nói chuyện của Quận Nhĩ Trúc với bà không, sau cùng cô quyết định chỉ nói một nửa cho bà yên tâm.

"Mẹ, hôm nay con đã gặp Nhĩ Trúc.

Nó sống rất tốt ạ!"

"Con nói sao?" Anh mắt Tĩnh Tuyết hơi sáng lên, bà có vẻ bất ngờ. Do dự một lát, bà lại hỏi: "Vậy...!con bé đang sống ở đâu?"

"Con không biết, nhưng mẹ đừng lo, hiện tại Nhĩ Trúc rất ổn."

"Được rồi."

Tĩnh Tuyết nuốt nước mắt vào trong, bà biết mối quan hệ này đã không thể cứu vãn được nữa.

Nếu Quận Nhĩ Trúc thực sự còn tình nghĩa với gia đình này, vậy chắc chắn cô ta sẽ không biệt tăm biệt tích lâu như vậy.

Đến tận khi xuất hiện, cô ta vẫn không gặp bà để nói một lời từ biệt.

...

Ngày qua tháng lại, thu đi đông đến, bệnh tình của Quận Hy Ca đã có chuyển biến tốt đẹp.

Trải qua phương pháp trị liệu mà Cố Trình hướng dẫn, cô miễn cưỡng có thể đứng thẳng trong giây lát.

Chân của cô đã bắt đầu có tri giác, nếu có sự trợ giúp của người khác hoặc có điểm tựa vững vàng, cô thậm chí còn có thể nhấc chân lên được một chút.

Điều này khiến Quận Hy Ca mừng rỡ đến phát run, xem ra sự cố gắng mấy tháng nay của cô cuối cùng cũng được đền đáp.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, mặc dù đã vào đầu đông nhưng tuyết vẫn chưa rơi.

Quận Hy Ca đi khám mà lòng không khỏi hồi hộp, cô vô cùng mong chờ kết quả sắp tới.

Cố Trình nhẹ nhàng ấn vào hai chân cô, anh ta thoáng trầm ngâm, đoạn thấp giọng dò hỏi: "Có cảm giác gì không?"

"Hình như...!có..." Lòng mà Quận Hy Ca khẽ nhúu, giờ phút này, tất cả sự chú ý đều tập trung hết vào đôi chân.

Nghe cô nói vậy, Cố Trình lại dùng lực lớn hơn.

Lần này, cô có thể mơ hồ cảm nhận được sự tiếp xúc da thịt với

ngón tay mát lạnh của anh ta.

Khóe mắt đột nhiên dâng lên một tầng hơi nước, Quận Hy Ca gạt đầu, ý bảo mình cảm nhận rất rõ ràng.

Cố Trình lộ ra một nụ cười hài lòng, đây là bệnh nhân của anh ta, chữa khỏi bệnh cho cô, anh ta cũng cảm thấy vinh dự.

Tĩnh Tuyết cùng với An Cửu thấy thế thì mừng rơn, kế tiếp, bà bước tới ôm chầm Quận Hy Ca khóc nức nở.

Nỗi lòng của người làm mẹ mấy ai hiểu, chứng kiến con gái vì có thể đi đứng như người bình thường mà đổ mồ hôi, sôi nước mắt, bà vừa thương xót lại vừa xúc động.

Giờ đây mọi chuyện tốt lên, hơn ai hết, Tĩnh Tuyết thật sự vui mừng.

Bà ríu rít cảm ơn Cố Trình, anh ta liền không khách khí mở miệng:

"VẬY bác hãy để cô ấy lại cho cháu."

Nương theo cánh tay của Cố Trình, bà thấy "cô ấy" trong lời anh ta chính là An Cửu.

Bị mọi người nhìn với ánh mắt tò mò, An Cửu thẹn đến mức đỏ bừng mặt.

Cô nén giận bước tới bẻ quặt cổ tay Cố Trình lại, cười nhẹ bảo Quận Hy Ca: "Tiểu thư, cô cứ về trước đi."

Trong khi đó, Cố Trình lại được nước làm tới, nhân cơ hội mà miết lấy tay An Cửu.

Quận Hy Ca thu hồi tầm mắt, cảm thấy có chút buồn bực.

Cô cùng mẹ rời khỏi, trên đường về, cô tựa đầu vào vai bà nhẹ giọng hỏi: "Mẹ có nhớ ba không?"

Vừa nhắc đến Quận Lĩnh, Tĩnh Tuyết liền đanh mặt lại, chẳng nói chẳng rằng gì.

"Mẹ đừng giận, tháng trước ba đã nhắn tin cho mẹ rồi mà."

Ba đang làm dự án với Diêm Dụ ở nước ngoài, cho nên, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu."

Những lời này của cô không biết là an ủi bà hay an ủi chính mình.

Qua lượng thông tin ít ỏi mà Quận Lĩnh cung cấp, cô biết được rằng hiện tại ba cô đã biết mọi chuyện về khối tài sản ấy, cũng biết được rằng Diêm Dụ vẫn đang an toàn.

Chỉ là lần đi xa này lại vượt quá giới hạn chịu đựng của cô.

Người đàn ông ấy đi là đi ngót nghét nửa năm, để lại cô một mình chống chọi với thời gian.

Từng ngày từng ngày chấm một dấu đỏ trên trang lịch, Quận Hy Ca vừa bất an vừa rầu rĩ, vừa nhớ nhung vừa giận dữ.

Không từ nào có thể diễn tả cảm xúc của cô, rốt cuộc thì Diêm Dụ đã chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong trái tim cô.

Anh là chồng của cô, lại là người cô yêu.

Đợi anh, có lẽ cô sắp hóa thành đá luôn rồi.

Trên khuôn mặt càng lúc càng tích tụ thêm sự đau lòng, thương tâm, ngày nào cũng như ngày nào, Quận Hy Ca cũng đều đặn ngồi trước cửa, ôm ấp hy vọng nhỏ nhoi sẽ nhìn thấy Diêm Dụ trở về.

Thế nhưng, đáp lại cô bao giờ cũng chỉ có sự im lìm của cánh cửa, cùng với đó là sự u tối đến tê lương của bóng đêm.

Lại tự hỏi lòng mình, khi nào anh mới thực hiện lời hứa với cô? Chỉ sợ không có cơ hội mà thôi!

"Qua mùa thu này, anh sẽ về ôm em sao?" Quận Hy Ca nở một nụ cười khó coi, ngửa mặt nhìn lên trời cao: "Diêm Dụ, đã mùa đông rồi, tại sao anh vẫn chưa về?".

Chương 87: 87: Thư

Nửa năm này, thỉnh thoảng Diêm Lãnh sẽ ghé thăm cô.

Bởi vì khối lượng công việc lớn chỉ có mình hắn cáng đáng nên trông hắn tiêu tụy đi rất nhiều.

Có điều, trên môi hắn lúc nào cũng nở nụ cười xán lạn hết như ánh dương.

Không nỡ nhìn cô đau lòng, hắn bèn dùng lời lẽ ngon ngọt trấn an cô: "Chị dâu, anh hai sẽ về thôi, có lẽ cũng sắp rồi..."

"Sắp ư? Sắp là bao giờ?"

Quận Hy Ca lạnh nhạt hỏi, ngữ điệu bên ngoài tuy thờ ơ nhưng giữa ngực lại nhoi nhoi.

Cô gần như đã tuyệt vọng rồi, cái cảnh chờ đợi một người sống chui ra từ trong chỗ chết, cảm giác đó nói thế nào nhỉ? Rất tồi tệ!

Thấy cô như vậy, Diêm Lãnh cũng không biết nói sao cho phải.

Chính bản thân hắn cũng lo lắng, còn ông cụ thì đang tự trách vì đã đẩy cháu trai mình vào hố lửa.

Hắn gãi gãi đầu, đột nhiên đẩy cái đùm to về phía cô, ngay sau đó liền niềm nở lên tiếng: "Chị xem, em lại đem cá đến cho chị này."

"Chú đem về đi, tôi ăn chán rồi."

Quận Hy Ca từ chối, cuống họng bỗng nhiên nghẹn đắng.

Cô che giấu toàn bộ cảm xúc của mình, theo bản năng liền chậm rãi đứng dậy.

Mới đi được vài bước thì Diêm Lãnh chợt gọi cô lại, giọng hắn pha

lẫn chút kinh ngạc hiếm thấy: "Chị dâu..."

Hắn dường như không dám tin vào mắt mình, bởi lẽ Quận Hy Ca vốn ngồi xe lăn bấy lâu nay lại tự nhiên có thể đi đứng, khôi phục trạng thái như người bình thường.

Đôi môi mỏng mấp máy hồi lâu không nên lời, Quận Hy Ca nhú mày, đang định hỏi làm sao thì hai chân đột nhiên tê rần, cả thân thể nặng trĩu cứ thế theo đà ngã chúi về trước.

Diêm Lãnh hốt hải chạy tới đỡ cô, cánh tay Quận Hy Ca run rẩy, trong mắt ánh lên sự ngạc nhiên.

Vừa rồi, có phải cô đã đứng dậy, bước hai bước mà không cần sự giúp đỡ của bất kì ai?

Điều này quả thật khó tin, Quận Hy Ca không nghĩ tới bản thân lại hồi phục nhanh đến như vậy, cái ngày mà cô có thể tự thân vận động lại tới sớm như vậy.

Cô ghen ngào, ngay lúc này đây, cô muốn nói cho người đàn ông ở bên nước Thụy Sĩ xa xôi kia một câu, rằng vợ của anh sắp đi lại được rồi.

Bây giờ, Quận Hy Ca đã có thể dễ dàng tự mình đứng lên, mọi người trong Quận gia và Diêm gia, người nào người nấy cũng cảm thấy vui mừng.

Ngay cả những vệ sĩ canh gác kia cũng bị vui lây mà mở miệng chúc mừng cô.

Vấn đề tiếp theo chỉ là thời gian, cùng với sự chăm chỉ của Quận Hy Ca, việc cô đứng lên có thể nói là ngày càng thuận lợi.

Tĩnh Tuyết đã quá ba lần khóc trước mặt cô, vui bà cũng khóc, buồn bà cũng khóc.

Quận Hy Ca trách bà mít ướt, bà chỉ cười xòa mà thôi.

Nàng đông mang đến những luồng gió lạnh và những cơn mưa ngán ngủi.

Vào một ngày tuyết rơi trắng xóa, Quận Hy Ca khoác áo lông dày đứng cạnh ban công.

Cô thở ra từng hơi sương ẩm bàn tay, mới đứng được một phút mà đã cảm thấy mỗi chân nên đành lưu luyến ngồi xuống xe lăn.

Theo cô nhắm tính, đây đã là đợt tuyết thứ tư của mùa đông này, cũng là ngày thứ 165 cô đợi anh về.

Không hiểu sao năm nay Quận Hy Ca thấy rất lạnh, cái lạnh dường như thấm vào máu thịt cô, len lỏi vào sâu trong từng ngõ ngách của con tim.

Rốt cuộc thì cô lạnh bởi vì thiếu vắng bóng hình anh, thiếu vắng hơi ấm nồng nàn từ anh.

Trong đôi mắt thăm thẳm lúc nào cũng đượm một nỗi buồn không tên, Quận Hy Ca đưa tay hứng từng bông tuyết từ trên không trung đáp xuống.

Gặp nhiệt độ cơ thể người, nó lập tức tan ra ngay.

Nghĩ thế nào cô lại nếm thử, thì ra bông tuyết có vị giòn ngọt, thanh thanh, cũng không quá lạnh như cô tưởng.

Thời tiết khắc nghiệt khiến gò má cô đỏ ửng, gió từ đâu thổi đến tấp vào mặt cô, ran rát.

Quận Hy Ca kéo mũ che kín hai tai rồi xoay xe lăn đi vào trong nhà. Đúng lúc này, một vệ sĩ bỗng từ ngoài cổng chạy vào, trên tay cầm một phong thư màu hồng đáng yêu.

Anh ta đứng trước mặt cô, th ở dốc vài hơi rồi nói: "Thiếu phu nhân, cô có thư."

"Tôi sao?"

Quận Hy Ca không chắc chắn hỏi lại, ngập ngừng một lát mới đón lấy phong thư từ tay vệ sĩ.

Người nọ đưa đồ xong liền đi mất, Quận Hy Ca đẩy xe lăn đến phòng khách, sau đó mới cẩn thận nhích từng bước qua ghế sofa.

Sau khi đã yên vị, cô lật lật phong thư xem xét, mở ra một cách từ tốn.

Tim vô thức đập mạnh, Quận Hy Ca bỗng dưng có một linh cảm tốt đẹp.

Quả nhiên, đập vào mắt cô là những dòng chữ nắn nót cùng với cái tên Diêm Dụ sừng sững ở dưới cùng.

Cô hít sâu, dồn sự chuyên chú vào bức thư này, vừa đọc vừa không kiềm được run run.

Anh nói anh sống rất không tốt, thường xuyên bị tai mắt của lão già Tư Sinh rượt đuổi, thậm chí có lần còn suýt vào tròng.

Sở dĩ anh tốn nhiều thời gian như vậy là vì anh ở thế bị động, cho nên chỉ có thể dựa vào hành động của đối phương mà đưa ra phán đoán.

Thời gian này vượt xa dự tính hai tháng, anh nói anh vô cùng, vô cùng nhớ cô.

Quan trọng nhất là anh còn nói anh sắp trở về, điều đó đồng nghĩa với việc tính mạng của anh vẫn được bảo toàn...

Hai mắt Quận Hy Ca nhòe lệ, từng giọt từng giọt nóng hổi chảy qua khóe mi rớt xuống mặt giấy, đọng lại thành những dấu vết tròn nhỏ in hằn trên đó.

Cô bỗng thấy lặng đi, cảm giác âu lo cũng buông xuống phần nào.

Quệt nước mắt đọc tiếp, vậy mà những dòng chữ cứ thi nhau nhảy nhót làm cô không cách nào hiểu được anh đã viết gì.

Cô phải nhắm mắt định thần vài phút thì mới miễn cưỡng đọc được những dòng cuối cùng.

Diêm Dụ báo rằng ba cô không sao, ông vẫn rất khỏe mạnh, chỉ là có chút trầy xước.

Còn Đoàn Mộc Liêm nữa, cả ba người đều không có mệnh hệ gì.

Ngày hôm ấy, Quận Hy Ca vui buồn lẫn lộn.

Cô vội vã gọi điện nói cho ông cụ biết, ông cụ mới đỡ áy náy hơn. Về phần Tĩnh Tuyết, bà vẫn không biết Quận Lĩnh ra nước ngoài mạo hiểm.

Vì thế, Quận Hy Ca không dám để lộ nhiều, chỉ nói vài tuần nữa ông sẽ về.

Hai mẹ con vui vẻ đến nỗi không ngủ được, lục tục kéo nhau ngồi dưới gốc cây ngân hạnh đếm sao.

Trời lạnh mà tâm không lạnh, song sức khỏe cũng không thể chịu đựng được thời tiết âm độ này.

Hai người ngồi có mấy phút, lại đi vào..

Chương 88: 88: Mưa Tiền Đồ Bộ Đế Đô

Qua nửa tháng nữa, Quận Hy Ca hoàn toàn có thể đi đứng mà không cần đến xe lăn.

Mọi thứ đã không còn là vấn đề, sinh hoạt của cô cũng khác. Lúc này, cô đang tỉ mỉ tập những mũi khâu trên đồ thí nghiệm.

Bởi vì đã bỏ bê quá lâu nên động tác của cô có chút cứng nhắc, cổ tay cũng không còn duy trì được sự linh hoạt vốn có.

Tuy nhiên, cô không vì vậy mà nản lòng hay chùn bước.

Bây giờ, cô đã không còn khiếm khuyết nữa, cô vẫn có khả năng để trở thành bác sĩ.

Những giọt mồ hôi lấm tấm rơi trên vầng trán xinh đẹp, Quận Hy Ca mím môi thắt nút mũi khâu.

Sau một ngày làm việc mệt mỏi, cô lại cầm cuốn lịch lên đánh dấu, lòng thầm hy vọng anh sẽ về sớm một chút.

Cô biết, biết rõ "sắp về" trong lời anh không hề nhanh như cô tưởng, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng như kim châm...

Bấy giờ, khi Quận Hy Ca còn trần trọc với những bản khoản, trần trổ rồi bời thì phía bên kia bờ đại dương, Diêm Dụ cùng với Quận Lĩnh và Đoàn Mộc Liêm đang kéo vali tiến vào sân bay Zurich.

Bọn họ phải cải trang khá nhiều, thậm chí còn phải thuê thêm người để giả vờ như khách du lịch.

Tách nhau đi vào sảnh chờ chuyển bay quốc tế, ba người không một giây, một phút dám lơ là phòng bị.

Rất có thể người của Tư Sinh đang bao vây quanh đây, mặc dù đã nhận được tin ông ta về nước từ một tháng trước để củng cố địa vị, song bọn họ quả thực không hề an tâm.

Ai mà biết đây có phải cạm bẫy hay không? Dù sao trong suốt mấy tháng qua, bọn họ đã mấy lần đầu rơi máu chảy vì bị ông ta tập kích bất ngờ.

Diêm Dụ bước đi thật nhanh, vạt áo sơ mi vạch thành đường cong lả lướt trong gió.

Trong khi chờ kiểm tra an ninh, anh rút một điếu thuốc ra, vừa đưa lên môi định châm lửa thì liền trông thấy tấm biển cấm hút thuốc nằm chễm chệ trên tường.

Thở dài, ngậm ngùi nhét tất cả vào túi, Diêm Dụ chọn đại một vị trí mà đặt mông ngồi xuống.

Đoàn Mộc Liêm cùng với ba vợ ngồi ở đối diện cách anh mấy mét, lúc này, loa phát thanh phát ra thông báo giục hành khách lên máy bay kéo trễ giờ.

Như đã thống nhất từ trước, anh sẽ đi sau bọn họ một chuyến cho an toàn.

Trao đổi với nhau bằng một ánh mắt kiên định, Diêm Dụ gật đầu nhìn bọn họ mau chóng rời khỏi.

Khi qua hải quan, người đàn ông khur khur giữ chặt chiếc hộp vuông vức trên tay, nhất quyết không cho người nào đụng vào.

Nhân viên kiểm tra thấy vậy thì nhíu mày, cô ta nghiêm giọng hỏi anh: "Đó là cái gì?"

Diêm Dụ lấy áo khoác bao chặt nó như báu vật, anh nở nụ cười tươi rói, mí mắt cong cong như vành trăng non: "Bánh phô mai.

Dành cho vợ tôi."

Đáp án này nghe vô cùng ngọt ngào, nhân viên kiểm tra là phụ nữ cũng bị anh làm cho xao xuyến không ngừng.

Cô ta chỉ nhìn qua xem anh có giấu đồ vật gì trong đó không, sau đó liền cho qua.

Diêm Dụ thuận lợi lên được máy bay, qua hàng mấy tiếng đồng hồ dài đằng đẵng, cuối cùng anh cũng có thể đặt chân lên mảnh đất Đế Đô tấp nập, phồn hoa.

Cảnh vật ở đây không có bao nhiêu thay đổi, khi anh đi chúng như thế nào thì khi về chúng như thế ấy.

Chầm chậm ngẩng mặt nhìn lên bầu trời trong xanh, Diêm Dụ nhếch môi đếm ngược thời gian.

Có lẽ Đoàn Mộc Liêm đã đưa Quận Lĩnh về rồi, cho nên, anh chỉ cần chờ đợi kịch hay diễn ra mà thôi.

Diêm Dụ đứng bên đường vẫy taxi, có điều, còn chưa kịp đợi được chiếc taxi chính hãng nào thì từ bốn phương tám hướng, hàng chục chiếc ô tô bỗng chốc lao vun vút về phía anh.

Gần như là không suy nghĩ, theo bản năng anh liền quăng vali đi, tự mở một lối thoát cho mình.

Những cuộc rượt đuổi căng thẳng như vậy anh đã trải nghiệm quá mười lần đầu ngón tay bên Thụy Sĩ, thế nên, tình huống bây giờ có thể nói là không khác gì ngựa quen đường cũ.

Đầu tiên, anh nhảy qua hàng rào của sân bay, kế tiếp liền lia đôi mắt như súng máy về bãi đậu xe.

Liếc thấy có người đang mở chiếc mô tô đen bóng kia, anh liền chạy qua giành chỗ, nháy mắt nói: "Cho tôi mượn dùng một chút!"

Dứt lời, Diêm Dụ ngồi lên mô tô rồi điên cuồng vặn tay ga.

Chiếc xe giật nhẹ một cái, nhả ra làn khói đen phi thẳng về phía trước.

Mắt Diêm Dụ như căng ra, gió thổi vào mặt anh khiến tóc anh bay tứ tung.

Đã mấy tháng không cắt tóc, tóc dài ra nên anh chỉ có thể buộc vào.

Tất nhiên, anh còn một lựa chọn khác là tự cắt, nhưng không đời nào anh chịu chấp nhận cái đầu lờm chờm của mình.

Để như vậy có khi còn đẹp trai hơn!

Khẽ nghiêng người lách qua khe hở giữa hai ô tô, Diêm Dụ nín thở giữ vững tay lái.

Qua khỏi chỗ này, anh liền nhấn chân phanh một cách đột ngột.

Chiếc xe quay một trăm tám mươi độ trong không khí, dừng hẳn.

Mặt đường bốc khói cùng với bụi mù mịt, hẳn rõ những vết bánh xe ma sát.

"Các người thật là quá chậm, về rèn luyện thêm đi!"

Diêm Dụ giơ ngón giữa nói lời khiêu khích, xong xuôi, anh phủi áo đi mất.

Đám người phía sau bị chọc tức, bọn họ rút súng nã đạn vào anh mà không quan tâm đến những người xung quanh.

Tràng cảnh trở nên hỗn loạn kể từ khi có tiếng súng, Diêm Dụ chửi thề một tiếng, lạng xe trên vỉa hè chui vào trong ngõ.

Đột nhiên, một viên đạn sắt sượt qua chân tóc anh cắm vào thân cây bên cạnh.

Da đầu Diêm Dụ tê dại, anh cắn răng rồ ga, rẽ ngoặt một cái sang tay phải.

Người của Tư Sinh quá nhanh nhạy, bọn họ đều là quân nhân đã được đào tạo chuyên nghiệp.

Mấy lần để anh trốn thoát đã đủ kích đến lòng tự kiêu của bọn họ, cho nên lần này, bọn họ sẽ không để anh đi dễ dàng như vậy.

Nếu là trước kia trên đất người ta, Tư Sinh không thể làm việc lộ liễu thì giờ khắc này, ông ta không ngại gì cả.

Ló đầu ra khỏi cửa kính xe ô tô, ông ta thuận thực lên đạn rồi giương súng, nhắm chuẩn anh mà bóp cò.

"Đoàng...!đoàng..."

Đạn tuôn từ súng như mưa, Diêm Dụ tránh được lần một nhưng không tránh được lần hai.

Dẫu đã cố gắng né tránh hết sức nhưng anh vẫn bị trúng một viên đạn đau điếng của ông ta.

Diêm Dụ liều mạng đi vào ngõ sâu hun hút, hàm răng cắn chặt môi dưới dần xuống nổi đau tê tái từ lòng bàn tay.

Ngõ tối lại nhiều chướng ngại vật, không biết va phải cái gì, anh đột nhiên ngã lăn ra đất, đầu đập vào khúc gỗ đến tứa máu.

"Mẹ nó xui xẻo!"

Nghiến răng mà nín đau, người đàn ông vút xe bỏ chạy, vừa cầm máu vừa vận động không ngơi nghỉ.

Tranh thủ phát định vị cho Đoàn Mộc Liêm, anh bò qua bức tường rồi không do dự đáp đất.

Hiện tại, Diêm Dụ đang đứng ở một bãi đất trống trải bằng phẳng.

Đợi thêm vài phút, tiếng trực thăng phành phạch chọt vang lên bên tai.

Gió từ cánh quạt khiến áo khoác của Diêm Dụ bay lên, thấy vậy, anh bèn cởi nó ra vút toẹt xuống đất.

"Nhanh lên được không? Tôi sắp chết vì mất máu rồi."

Anh hô to với Đoàn Mộc Liêm, nắm chặt thang dây mà leo lên.

Đoàn Mộc Liêm đỡ anh, trong trực thăng chất đầy những đồng đô la với những mệnh giá khác nhau.

Hắn nhìn anh, cười cười ra vẻ bí ẩn: "Tiết mục mà chúng ta chuẩn bị đã tới."

Mưa "tiền" đổ bộ Đế Đô!".

Chương 89: Sức Mạnh Đồng Tiền

Trực thăng bay dần lên cao, khi người của Tư Sinh đến nơi thì chỉ thấy mỗi một cái chấm nhỏ ở trên bầu trời. Không còn cách nào khác, Tư Sinh đành hậm hực trơ mắt đứng nhìn kẻ địch của mình đi xa.

Ông ta điên tiết trút giận sang tên thuộc hạ bên cạnh, tên đó lãnh trọn một cú đấm mạnh, khuôn mặt nhanh chóng trở nên sưng đỏ. "Vô dụng! Tôi đi có một chút mà các người cũng không bắt được cậu ta! Rốt cuộc sáu tháng qua các người đã làm gì?" Ông ta vừa thở vừa gào lên phẫn nộ, thân là Bộ trưởng, ông ta không thể vắng mặt quá nhiều, nên cũng không tiện theo dõi nhất cử nhất động của Diêm Dụ.

Trái lại, ông ta còn phải thường xuyên bay đi bay về giữa các vùng và quốc gia, dẫn đến không có được sự chuẩn bị chu toàn nhất, thất bại vô số lần.

Đây là sự sỉ nhục mà ông ta không chấp nhận được! Mặc dù đã lấy được khoản tiền trên trăm triệu nhân dân tệ từ tay Diêm Dụ, thế nhưng ngàn ấy vẫn chưa đủ thỏa mãn lòng tham của Tư Sinh.

Cái mà ông ta thực sự cần là thứ khác chứ không phải những thứ tầm phào này!

Vừa nghĩ đến đây, Tư Sinh liền quay ra phân phó: "Huy động quân đội không quân vây bắt bọn chúng lại ngay, tuyệt đối không để bọn chúng tùy ý làm càn!"

Bây giờ, Tư Sinh đã mất đi lý trí cùng sự tỉnh táo, sáng suốt của một

lãnh đạo, cho nên, ông ta chỉ biết hành sự theo bản năng, cảm tính. Đám tùy tùng nghe vậy liền cau mày lại căng thẳng, tên vừa bị đánh tiến lên một bước, cắn chặt răng khuyên nhủ: "Bộ trưởng, chúng ta không thể làm như vậy được! Thành phố nhất định sẽ rối loạn!" "Rối loạn đã có tôi lo! Đi, đi ngay! Báo cho quân đoàn trực thuộc gần nhất!"

Mặt mũi Tư Sinh đỏ gay tưởng chừng như sắp phát hỏa, trong mắt hàm chứa sự không cam tâm.

Lẽ nào ông ta lại có thể thua một tên nhóc được sao? Hừ, không đời nào!

Tư Sinh lôi bộ đàm ra, tên vừa rồi không nhìn được nữa, hắn ta gân cổ hét lớn: "Bộ trưởng, một quyết định lớn như này thì phải được họp thông qua, bằng không chúng ta không thể làm gì."

Nếu ngài bất chấp huy động không quân thì sẽ phải gánh chịu một hậu quả rất lớn.

Chiếc ghế của ngài đang bị đe dọa, ngài cần bình tĩnh lại!"

Mọi người xung quanh gần như nín thở khi nghe hắn nói, chỉ sợ Tư Sinh giận quá mất khôn mà dùng phát súng tiến hắn thẳng thiên. Bị cấp dưới dạy bảo, Tư Sinh tức tối không thôi.

Song, chức vị cao quý không cho ông ta được phép mất uy một phút nào hết.

Hít sâu một hơi, ông ta dần xuống sự nóng nảy trong lòng, trầm giọng nói: "Cậu đã bị giáng chức, còn những người khác, hãy lấy người này làm gương."

Nói rồi, tên thuộc hạ kia bị bỏ tại đây.

Hắn ta nhìn đoàn người đông đúc hộ tống Tư Sinh rời khỏi, thong thả cười lạnh một tiếng.

Giữ được mạng sống trước loại người này, âu cũng là phúc đức hắn ta khổ sở tu hành mấy đời mới có!

Tháo găng tay ra, người đàn ông cầm điện thoại gửi đi một tin nhắn, cảnh giác đánh giá tứ phía rồi mau chóng tìm đường chạy trốn. Giờ này, trục thẳng đã mở cửa tống khứ toàn bộ đồng tiền bên trong xuống dưới.

Như câu nói của Đoàn Mộc Liêm, hôm nay Đế Đô đón một cơn mưa ngập mùi giàu có, người người nhà nhà chen chúc, đổ xô ra giữa lòng đường, lòng phố tranh nhau nhặt tiền. Hầu như tất cả hoạt động đều bị nhấn nút tạm dừng, lúc này, trong mắt mọi người chỉ có đồng tiền mà thôi.

Những người công nhân ở công trường bỏ mặc đồng xi măng, gạch đá ngổn ngang mà lao vào như điên đếm tiền.

Những nhân viên văn phòng từ trên tầng cao chạy xuống mong vớt vát được một chút, còn những người lao công lại dùng chính thùng rác của mình mà đựng...! Người vội vàng, kẻ bình thản, nhưng chung quy lại thì đều khó lòng kháng cự trước cám dỗ này! Diêm Dụ rũ mắt nhìn vị bác sĩ đang sơ cứu vết thương cho mình, qua một lát liền dời sang Đoàn Mộc Liêm.

Anh nở nụ cười thản nhiên, ngữ khí đều đều mang chút ngả ngớn: "Cậu thấy không? Đó chính là sức mạnh của đồng tiền.

Cho dù cậu là ai, ở nơi đâu, một khi không có tiền thì cậu chẳng thể làm gì nên hồn."

"Tôi biết, cậu không cần phải giảng đạo lý cho tôi." Đoàn Mộc Liêm hờ hững đáp trả, nhìn vàng trán dính máu của anh mà không khỏi thắc mắc: "Tôi nói này, cậu để như vậy, về Quận Hy Ca có đánh chết cậu không?"

"Cô ấy nở sao?"

Diêm Dụ nhướng mày, bàn tay trái đã được băng bó chặm rãi cầm gạc lên thấm máu trên đầu.

Thấy vậy, Đoàn Mộc Liêm hừ lạnh nói: "Tay cậu chưa tàn phế hả? Để bác sĩ làm cho."

"Tôi không cần, nhà tôi có bác sĩ riêng."

Diêm Dụ cười đến rạn rỡ, trên khuôn mặt là sự đắc ý.

Vết thương này không lớn bằng vết đạn bắn ở tay, vì vậy, anh sẽ để lại cho Quận Hy Ca.

Vị bác sĩ kia không tiện chen vào, bất đắc dĩ nhắc nhở: "Diêm thiếu, vài phút nữa thuốc tê có thể sẽ hết tác dụng, tay cậu sẽ rất đau đấy!"

"Không sao, không sao." Diêm Dụ khoát tay, anh cầm bọc giấy gói trong túi áo ra, quăng cho Đoàn Mộc Liêm.

"Số cổ phiếu này cậu muốn xử lý thế nào cũng được, đầu tư, đổi ra tiền mặt tùy cậu lựa chọn."

"Sao lại đẩy vấn đề này qua cho tôi? Tự cậu đi mà lo liệu."

Đương lúc Đoàn Mộc Liêm định ném trả thì Diêm Dụ bỗng nói một câu đầy tính sát thương: "Giúp người thì giúp cho chót, tôi còn phải về nhà âu yếm với vợ."

"..."

Phận độc thân như hấn ta đáng nhẽ không nên nói nhiều!

Tuy Đoàn Mộc Liêm rất không tình nguyện, nhưng bạn tốt đã mở miệng nhờ vả, hấn ta có thể không giúp sao? Ra lệnh cho phi công chuẩn bị hạ cánh, người đàn ông nhàn nhã châm một điếu thuốc. Diêm Dụ có chút thèm, anh chìa tay ra, Đoàn Mộc Liêm liền hiểu ý mà kẹp một điếu thuốc vào hai ngón tay anh.

Li3m li3m cánh môi khô khốc, Diêm Dụ tiếp tục nhìn Đoàn Mộc Liêm, ý bảo hấn ta châm lửa.

"Thật là..." Đoàn Mộc Liêm làu bàu.

Sau khi ngọn lửa bén vào đầu thuốc, Diêm Dụ thỏa mãn rít một hơi dài, sau đó thò đầu ra ô cửa nhỏ phả khói.

Đã bao nhiêu lâu chìm trong lo sợ, cuối cùng anh cũng có thể thả lỏng.

Người đàn ông cười thầm, tâm tình cực kì sáng khoái.

Anh lẩm bẩm, làn khói vẫn vít trên khuôn mặt càng làm tăng thêm sự quyến rũ, mê hoặc: "Hy Ca, anh về rồi đây."

"Cậu có câm miệng lại không? Tôi nghe thấy hết đấy!"

Đoàn Mộc Liêm gầm gừ, vẻ mặt hắc đen thui.

Tối ngày chỉ biết chọc hắc không có bạn gái, sớm ngày Diêm Dụ cũng bị nghiệp quật.

Nghĩ là nghĩ vậy, chứ thực ra hắc cũng chẳng có ác ý gì.

Chỉ là, hắc ta vẫn rất tức nha!

Điện thoại Diêm Dụ đột nhiên kêu "ting", anh mở ra xem, cười nửa miệng.

Gián điệp mà anh cài vào chỗ của Tư Sinh đã bị ông ta đuổi rồi, cũng may là còn giữ được tính mạng.

Công lao của người đó khá lớn, không có anh ta thì chắc có lẽ hiện tại anh vẫn chưa thể về nước.

Sực nhớ ra điều gì, Diêm Dụ nhíu mày hỏi Đoàn Mộc Liêm: "Cậu gây sự như vậy có làm sao không?"

Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết công cuộc rải tiền hai người vừa làm ra sẽ gây chấn động toàn dân như thế nào, chỉ e chuyện này sẽ kéo theo một số hệ lụy khó giải quyết.

Nay Đoàn Mộc Liêm trực tiếp đem trực thăng lượn lơ giữa trời, nếu chẳng may bị coi là địch rồi tấn công thì xong.

"Yên tâm, mọi chuyện đã có ông già tôi lo.

Cùng lắm thì...!tôi ăn vài roi, ở trong trại giam vài ngày." Đoàn Mộc Liêm tỏ vẻ bất cần, điệu bộ như không hề có chuyện gì xảy ra..

Chương 90: 90: Vì Người Ấy Mà Phá Lệ

Diêm Dụ được cha Đoàn mời vào Đoàn gia uống trà, có điều, anh đã kịp thời từ chối.

Trên thân mang đại sự, không thể không về sớm!
Cứ định ninh như vậy, anh giục tài xế của Đoàn gia lái xe thật nhanh.

Khi về đến căn biệt thự sắc nước hữu tình, bước chân anh càng trở nên gấp gáp bội phần.

Bên trong sáng đèn, những người vệ sĩ canh gác thấy anh liền mừng ra mặt, bọn họ cung kính khom lưng cúi chào.

"Thiếu gia, cậu đã về!"

"Tôi nói cho cậu biết, thiếu phu nhân nhớ cậu lắm đó."

Ngày nào cô ấy cũng ra đây ngồi!" Một người nhanh nhẩu bép xép, nghĩ ngợi rồi bổ sung: "À, cô ấy cũng đã đi lại được rồi."

Diêm Dụ gật đầu với bọn họ, trống ngực bỗng nhiên dồn dập.

Anh giơ tay đẩy hai cánh cửa gỗ ra, khung cảnh trong nhà lần lượt hiện lên.

Thoạt tiên, anh thấy Quận Lĩnh cùng với Tĩnh Tuyết đang vui vẻ trò chuyện ở phòng khách, còn An Cửu thì ngoan ngoãn ngồi kế bên.

Ánh mắt Diêm Dụ ngó quanh quất, không thấy bóng dáng Quận Hy Ca đâu đâm ra có phần hốt hoảng.

Cô không đợi anh ư?

Nội tâm Diêm Dụ nảy sinh sự hụt hẫng khôn tả, anh cứ nghĩ rằng người đầu tiên mà anh thấy khi về nhà phải là cô chứ?

An Cửu là người trông thấy anh trước, cô vẫy vẫy tay, chưa kịp đợi

anh đáp lại thì Diêm Dụ đã xông vào như bay, ngay cả giày cũng không thèm tháo.

Anh phi về hướng cầu thang, nơi mà Quận Hy Ca vừa mới đứng vài giây trước.

Gặp anh, cô liền vội vã chạy ngược lại, lạnh lùng đóng sập cửa phòng.

Phản ứng của cô hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của Diêm Dụ.

Lòng dạ người đàn ông lộp bộp một tiếng, sự lo lắng lan rộng vào tận trong tim.

"Hy Ca, mở cửa cho anh!"

Diêm Dụ đứng trước cửa phòng điên cuồng gõ, mặc kệ cái tay đau của mình.

Anh liên tục gọi mà không nhận được hồi âm, bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

Nghiêng đầu nhìn ra ngách nhỏ cuối hành lang, Diêm Dụ hí mắt sai bước qua đó.

Anh bấu hai tay vào tường, mím chặt môi cẩn thận leo sang một cách từ từ.

Lần này, Quận Hy Ca giận anh thật rồi nên mới không muốn đối diện với anh.

Đúng như anh dự đoán, quả thật là cô đang giận, trong lúc bùng bột, bản tính bướng bỉnh liền trỗi dậy.

Trong căn phòng lạnh lẽo, tối om, Quận Hy Ca ngồi bệt xuống sàn lặng lẽ rơi nước mắt.

Cô bịt chặt miệng ngăn không cho bản thân phát ra âm thanh, càng cố gắng khống chế cảm xúc bao nhiêu thì nước mắt lại càng rơi nhiều bấy nhiêu.

Thấy anh bình an trở về, cô vô cùng vui mừng và hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng có đau lòng, giận dỗi.

Bấy giờ, cô chỉ thấy ngực mình nghèn nghẹn, miệng đặng mắt mờ mà thôi.

Diêm Dụ đi nửa năm ròng, số lần gửi tin cũng rất ít ỏi.

Thậm chí có những lúc cô còn không biết mình đang chờ đợi điều gì, không biết anh còn sống hay là đã chết...

Trái tim cứ treo lơ lửng từ ngày này qua tháng khác, đau đớn như bị ai nhấn tâm dùng tay bóp chặt, tưởng chừng như nó có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.

Sự giày vò đó không hề dễ chịu, cũng không hề dễ chấp nhận như cô vẫn thường đánh lừa bản thân.

Trước giờ, Quận Hy Ca đều dùng sự lạnh nhạt, vô cảm đối xử với đời, ấy vậy mà cô đã từng cười, từng khóc vì anh.

Không đếm hết những lần cô lo sợ anh bỏ mạng bên Thụy Sĩ, đêm đêm lại không kiềm được ngời nhớ anh, âm thầm cầu nguyện, thấp nhang cho anh.

Tất cả những việc cô chưa từng làm, nay đều vì người ấy mà phá lệ. Khoảnh khắc chứng kiến anh từ ngoài cửa bước vào với một khuôn mặt hớn hờ, Quận Hy Ca chết sững, cảm giác xoắn xang xen lẫn an lòng khiến cô vương lệ ngay lập tức.

Cô biết mình không thể rời xa Diêm Dụ được nữa, dường như anh đã biến thành thiên hạ của cô.

Một khi thiên hạ không còn thì vua chúa cũng chẳng thể nào tồn tại.

Tất nhiên, tình yêu của cô không lớn lao đến thế, song nó cũng không nhỏ chút nào.

Dù đã tận mắt thấy anh nhưng không hiểu vì lý do gì cô vẫn có chút thấp thòm.

Ba cô, ông ấy về lúc chiều nay, cô còn cố ý tìm kiếm bóng hình anh

sau lưng ông ấy.

Nhưng...!không có ai, ba nói Diêm Dụ đang bận giải quyết sự vụ tòn độn.

Lúc ấy Quận Hy Ca không khóc, nhưng ban nãy nhìn thấy anh cô liền bật khóc.

Không phải cô không muốn được ôm anh, hôn anh, nằm trong vòng tay anh mà thủ thỉ những lời mật ngọt, chỉ là cô không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng hiện tại.

Kiểu gì anh cũng đặc ý cho xem!

Thút thít một lát, Quận Hy Ca mới chợt nhận ra không còn nghe thấy giọng của anh nữa.

Cô quệt ngang khóe mắt, xoay người lại chậm chậm vặn chốt cửa. Ngoài hành lang trống không, cô mở toang cửa ra, vừa định đứng dậy thì cả cơ thể bỗng chốc nhẹ bẫng như bị cánh tay to lớn nhấc lên không trung, kế tiếp là được đặt xuống nệm êm.

Cả gương mặt vùi vào lồng ngực người đàn ông, Quận Hy Ca ngửi thấy một cỗ mùi hương quen thuộc mà đã rất lâu cô không được ngửi, bên cạnh đó...!hình như còn có mùi máu?

Lông mày Quận Hy Ca tức khắc nhíu lại, cô vươn tay bật đèn, còn chưa nhìn xem anh thế nào liền bị nụ hôn của anh che lấp ý định.
"Ư!"

Hương vị ngọt ngào truyền tới, đôi môi anh lạnh, người cũng lạnh.

Trong lúc Diêm Dụ càn quét khoang miệng cô, Quận Hy Ca sờ khắp trên dưới thân thể anh, từ đầu xuống tận thắt lưng để kiểm tra.

Cảm giác lạnh toát chạy một mạch lên đại não cô bởi vì cái lạnh từ anh.

Quận Hy Ca giãy giụa muốn thoát khỏi, nào ngờ anh vẫn cố đấm ăn xôi, dùng đầu lưỡi trêu chọc cô.

Quận Hy Ca dùng hai tay đẩy anh ra, nghĩ thế nào lại cho anh một bạt tai.

Tiếng "bốp" vang giòn khiến Diêm Dụ ngây ngẩn, gò mà dội lên một trận đau rát, ánh sáng hừng hực trong mắt cũng dần tan biến.

"Hy Ca, anh..."

Vừa mới cất giọng, Quận Hy Ca liền ngắt lời anh: "Diêm Dụ, em đang giận!"

Nghe cô nói vậy, Diêm Dụ nháy mắt liền từ trên giường bật dậy.

Anh quỳ sụp xuống sàn, khó khăn nuốt nước miếng: "Bảo bối, cầu xin em tha thứ cho anh!"

Hai mắt Quận Hy Ca dịu đi, cô quát khế: "Anh có lỗi gì mà phải cầu xin? Đứng dậy, không biết dưới đất rất lạnh à?"

Giận là thế, nhưng Quận Hy Ca vẫn vô cùng xót xa anh.

Cô liếc mắt quan sát vết thương ở tay cùng với đầu anh, sa sầm mặt. Không do dự một giây, Quận Hy Ca cất bước lấy hộp y tế ra, muốn băng bó lại giúp anh.

"Hy Ca, tốt quá rồi!"

Diêm Dụ tròn xoe mắt nhìn chằm chằm hai chân cô, nở nụ cười như hoa tươi.

Những ngày không có anh bên cạnh, có lẽ cô hồi phục rất vất vả.

Giờ thì anh đã về, cho nên, anh sẽ chịu trách nhiệm cho quãng thời gian hồi phục tiếp theo.

Quận Hy Ca không đáp, thuần thục thao tác vết thương mà mi tâm cứ cau chặt.

Biết anh đau mà không dám kêu, cô vô thức làm nhẹ nhàng hơn.

Rõ ràng đã dặn anh đừng để bản thân bị thương, vậy mà khi về anh vẫn mình đầy thương tích, đã thế lại còn nặng nữa.

Ruột gan cô quặn thắt, đau đớn không sao tả xiết..

Chương 91: 91: Em Là Của Anh

Băng bó xong, Diêm Dụ không chờ nổi nữa, anh kéo cô ngồi lên đùi mình, hít hà hương thơm từ cô.

Bàn tay vòng qua eo cô, anh cảm nhận rõ cô đã gầy đi hơn trước.

Đau xót trong lòng, Diêm Dụ vươn tay xoa tóc cô.

Quận Hy Ca ôm chặt anh, truyền hơi ấm cho anh.

Cầm gác lên hõm vai người đàn ông, cô khẽ khàng thủ thỉ: "Dụ, anh đừng đi nữa được không?"

Thanh âm của cô chất chứa một chút tham luyến, Diêm Dụ mỉm cười hôn nhẹ lên chóp mũi đỏ au, cười cười nói: "Hứa với em, anh không đi nữa."

"Thật không?" Quận Hy Ca không chắc chắn hỏi lại.

Diêm Dụ gật đầu chắc nịch: "Thật, anh không lừa em đâu."

"Anh có lừa em."

Diêm Dụ không biết trả lời ra sao, anh thẳng thắn, dứt khoát cuồng đã chặn đứng những lời mà cô muốn nói.

Mắt mát hai cánh môi mềm, hai người dây dưa không dứt, chậm rãi đốt lên tư vị tình yêu, khóa lấp nỗi niềm sau bao tháng ngày xa cách. Quận Hy Ca đột nhiên bị anh bế thốc lên rồi đặt xuống dưới, sau đó, anh nửa ngồi nửa quỳ vén ống quần cô lên xem xét.

Cổ chân của cô bị anh nắm trọn, thậm chí còn thừa ra một khoảng cách.

Vẻ mặt anh lập tức hiện lên sự không hài lòng, ngược nhìn cô bằng một ánh mắt u tối: "Hy Ca, sao em lại gầy đi thế này? Trước khi anh đi còn nắm vừa cổ chân em, bây giờ lại dư thừa tận nửa lòng tay."

Bất chợt khựng lại, Diêm Dụ nghiêm túc tiếp lời: "Không được, hôm nào anh sẽ bồi bổ cho em."

"Bồi bổ thế nào?"

"Em muốn bồi bổ thế nào thì bồi bổ thế ấy."

Dứt lời, anh buông tay ra, trên cổ chân cô liền xuất hiện một chiếc lắc chân bằng bạc sáng ngời.

Sợi dây nhỏ nhắn bao quanh cổ chân mảnh khảnh, nổi bật trên làn da trắng ngần không tì vết.

Anh đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô: "Tặng em đó!"

Vốn muốn tặng kèm cả bánh phô mai nữa, thế nhưng giữa đường chạy trốn anh đã đánh rơi mất rồi.

Thâm tâm có phần tiếc nuối, bởi lẽ chỉ tặng duy nhất chiếc lắc chân này thôi, anh vẫn cảm thấy không được trọn vẹn.

Có điều, chẳng phải anh mới chính là món quà ý nghĩa nhất đối với cô sao?

Cảm động trước tấm lòng của anh, Quận Hy Ca thích thú nhìn không rời mắt.

Mỗi khi cô chuyển động, nó lại phát ra tiếng kêu leng keng nghe thật êm tai.

Nhìn cô có thể vui vui vẻ vẻ tự đi lại được, Diêm Dụ cũng mừng biết bao.

Anh bế cô đặt lên giường, hai tay anh như cái vòng cung không một kẽ hở dồn ép cô vào một chỗ, cúi mặt cùng cô âu yếm.

Mắt đối mắt ở cự ly gần, Quận Hy Ca không chỉ mặt mày không đỏ mà còn chủ động luồn tay vào tóc anh.

Thấy tóc anh đã dài, cô liền nhăn nhó tỏ vẻ không vui: "Anh cần cắt tóc rồi, nhìn thật giống giang hồ chợ búa."

"Vậy anh lúc này đẹp trai hơn, hay là trước kia đẹp trai hơn?"

Diêm Dụ nhếch lên nụ cười cứng chiều, vén mái tóc lòa xòa che mắt

cô ra.

Đổi lại câu hỏi của anh, Quận Hy Ca chỉ lãnh đạm đáp: "Lúc nào cũng không đẹp trai."

"Không đẹp trai ư?" Diêm Dụ nheo mắt lại đầy gian tà, bàn tay mò vào trong áo cô.

Thời điểm tiếp xúc với làn da mềm mại mẫn cảm như bông gòn, ngón tay anh tức thì run lên bần bật.

Người đàn ông hăng giọng lấy lại phong độ, anh áp sát xuống, gặm nhấm tai cô mà thổ lộ: "Em thử đoán xem, anh ở trên giường có đẹp trai không?"

"Anh...!lưu manh!"

Quận Hy Ca cắn môi chống lên ngực anh, nào biết hành động của mình là đang tiếp thêm động lực cho loài sói làm chuyện ác.

Lần này, Diêm Dụ quyết không bỏ qua cho cô.

Anh nhanh nhẹn cởi cúc áo ra, đoạn vứt huých sang một bên.

Cơ thể rắn chắc hiện lên giữa ánh đèn vàng, Quận Hy Ca mở mắt trừng trừng, cô sờ tay lên vết xước ở bụng anh, tiếp theo, dừng lại ở vết bớt trên ngực mân mê.

Người đàn ông nhin xuống d*c vọng đang bốc lên cao, bắt lấy cổ tay cô kéo lên đỉnh đầu, cười tà tở.

Anh hỏi một câu không rõ ý vị: "Bảo bối, em sẵn sàng chưa?"

Nếu cô nói không, vậy anh chắc chắn sẽ rút lui.

Anh không muốn làm tội đồ chỉ vì một phút nóng lòng.

Anh luôn tôn trọng ý kiến của cô.

Quận Hy Ca nghe vậy, cô gật đầu, lại lắc đầu.

Bây giờ, cô vừa muốn gần gũi với anh, vừa muốn cho anh biết mùi vị khước từ.

Khuôn mặt sắc nét tinh xảo thoáng qua sự quẫn bách, Diêm Dụ buồn cười, đồ ngốc này muốn hay không còn không biết sao?

Đôi mắt sâu thẳm của anh đầy tia ý cười, Quận Hy Ca bị nhìn đến nổi gò má đỏ bừng như muốn bốc cháy.

Cô im lặng, một phút sau chỉ nghe anh bỗng cất giọng dịu dàng: "Em có yêu anh không?"

"Yêu."

Quận Hy Ca đáp không có một chút do dự.

Đây đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, cô không cần phải nghĩ nữa.

Lời vừa ra, Diêm Dụ liền dùng động tác của mình chứng minh cho cô hiểu rõ.

Anh vén áo ngủ của cô lên cao, đặt một nụ hôn lên giữa vùng bụng trơn láng, khàn giọng nói: "Yêu, vậy thì làm thôi."

Nói xong, đôi môi mang theo ẩm ướt kia còn càn rỡ một lượt lên ngực, lên cổ người con gái.

Quận Hy Ca thờ hốt hển, xúc cảm tê buồn lạ lẫm khiến cô vô thức co người lại thành một cục.

Diêm Dụ duỗi tay cô ra, giúp cô từ từ thích nghi.

Chỉ chưa đầy mấy giây sau, Quận Hy Ca đã mơ màng bị anh dẫn dắt.

Trước ngực nhồn nhột, Diêm Dụ đang dùng bàn tay phải lạnh lặn của mình mà ung dung động chạm...

"Ưm....!Diêm Dụ!"

Quận Hy Ca động tình vô cùng đẹp đẽ, không có chút lỗi m ăng nào.

Cô nhìn anh với vẻ ấm ức, hai mắt ầng ậng ánh nước.

"Ngoan, anh sẽ không làm em đau..."

Diêm Dụ mềm nhũn trước sự cầu xin này, chỉ là anh đã không thể dừng lại được nữa.

Lần ở suối nước nóng là bất đắc dĩ, anh cũng rất khổ sở.

Cho nên cả nợ lẫn lãi, anh sẽ tính chung một lần.
Đuôi mắt hẹp dài sụp xuống say sưa ngắm nhìn từng tấc da thịt của Quận Hy Ca, anh kéo nốt những thứ vướng víu trên người cô xuống.

Tầng mỡ hôi rịn mỏng trên trán, anh hít sâu định thần rồi cẩn thận làm bước dạo đầu cho cô, khiến cô yêu kiều r3n rỉ đầu hàng.
Đầu ngón tay mang theo vết chai ở đuôi trong của cô mà vuốt ve, Diêm Dụ vừa trấn an cô bằng lời nói vừa hôn lên đôi môi ngọt đến phát hờn.

Mê muội trước sự xinh đẹp này, anh vẽ theo đường cong cơ thể cô, nhả ra một tiếng hừ nhẹ để mê rồi liền đi vào...
Bị xâm nhập đột ngột, Quận Hy Ca khó chịu đến nổi nhú mày.

Cô cào lên lưng anh, để lại vô số vết xước đỏ rực.
"Hy Ca, nhìn anh, đừng căng thẳng!"
Diêm Dụ sắp bị sự ướt át, mềm mịn của cô làm cho đỡ mờ hôi hột, anh hôn hôn m*t m*t lên xương quai xanh tinh mỹ, phân tán lực chú ý của cô.
"Đồ khốn! Không muốn làm nữa...!em đau!"
Quận Hy Ca nắm chặt ga giường úy khuất nước nở, cô không nghĩ lần đầu sẽ đau đến thế.

Hơn nữa, chân cô chỉ vừa mới khởi, nếu hoạt động quá lâu thì nhất định sẽ bị tê và mỏi.
Biết rõ điều này nên Diêm Dụ không dám luận động quá mạnh.

Anh tinh tế kê một chiếc gối dưới hông cô, gác chân cô lên vai mình.

Một đường đi vào không hề dễ dàng, đến khi phá vỡ tấm màn đại diện cho sự trinh tiết, anh mới an tâm thở phào.
Đỉnh hông lên cao, Diêm Dụ siết cô vào lòng mà lặp đi lặp lại: "Hy Ca, em là của anh..."
Hai người cứ nhấp nhô trên giường đến khi trời đã tối hẳn, bóng trăng chiếu rọi khung cảnh sít sao, khăng khít nồng đậm tình ý.

Mỗi người cố gắng một chút, không cảm tích lũy bùng nổ như đợt sóng triều đến độ đỉnh điểm làm cho người ta không nổi dút ra..

Chương 92: 92: Lựa Chọn

Phía Tư Sinh, ông ta đang làm mọi cách để có thể buộc tội Diêm Dụ và Đoàn Mộc Liêm vì tội gây mất trật tự an toàn xã hội, rối loạn an ninh công cộng.

Tiền từ trên trời rơi xuống, chuyện này đủ để gây nên làn sóng vô cùng dữ dội.

Dư luận xôn xao không biết người cầm đầu thực hiện phi vụ này là ai, thậm chí có kẻ còn bộc lộ ý nghĩ tham lam của mình, muốn ngày nào cũng được ở trong hoàn cảnh như vậy.

Nhìn những bài báo với nội dung lộn xộn kia, Tư Sinh tức giận gạt phăng đồng giấy tờ trên bàn.

Mọi thứ ngổn ngang đầy mặt đất, căn phòng làm việc của ông ta bây giờ hệt như một bãi chiến trường.

Tư Sinh vỗ bàn đánh "rầm" một cái thật to, người đàn ông tên Sang bên ngoài lập tức chạy vào, trong lòng nơm nớp lo sợ.

Hắn ta rón rén quan sát vẻ mặt của ông ta, hai tay nắm chặt lấy dững khí rồi dè dặt nói: "Bộ trưởng, Nhĩ Trúc tiểu thư..."

"Nhắc đến nó làm gì? Không biết tôi đang bực sao? Cậu đã giải quyết xong chuyện tôi giao chưa mà còn lo chuyện bao đồng?"

"Không..." Tên Sang khó xử ấp úng không nên lời, hắn ta đã liên hệ với Đoàn gia, nhưng bọn họ quả thật quá lạnh lẽo, trước khi hắn đưa ra nghi ngờ đã kịp thời phủ bỏ, đánh trước một đòn phủ đầu.

Bởi vì không có căn cứ chiếc trực thăng ấy thuộc sự sở hữu của hai nhà Đoàn, Diêm, cho nên theo trình tự pháp luật, bọn họ cũng khó lòng mà làm việc.

Hơn thế nữa, vị trí của Tư Sinh hiện đang có nguy cơ lung lay, ông ta không nhận được sự chấp thuận của hội đồng, nguyên nhân là do cách quản lý tiêu cực của ông ta.

Dẫu thế lực của Tư Sinh có mạnh đi chăng nữa thì vẫn không thể chống chọi trước sự phản đối của bao nhiêu người.

Quá mải mê truy bắt Diêm Dụ, ông ta đã vô tình tạo thời cơ cho một số người bay nhảy, thừa nước đục thả câu.

Giờ ông ta có hối thì cũng không kịp.

Để thấy tình hình của Tư Sinh khá là gay go, ông ta mắc kẹt giữa rất nhiều thứ.

Lo giữ vững chiếc ghế của mình chưa xong lại lo đoạt đồ từ tay Diêm Dụ.

Ông ta là người chứ đâu phải quái vật ba đầu sáu tay, có thể nào cũng không xử lý xuể.

Nhiệm kỳ này của ông ta cũng chẳng còn lâu nữa, không biết khi nào thì bị thay thế.

Vì vậy, ông ta mới có vẻ sốt sắng thế này.

Ngẫm lại mới thấy, đôi khi thông minh sẽ quá lại bị thông minh hại.

Ông ta cứ ngỡ kế hoạch của bản thân đã hoàn mỹ rồi, nhưng nào biết rằng trong sự hoàn mỹ đó vẫn tồn tại vô vàn lỗ hổng...

Để thua Diêm Dụ, Tư Sinh cực kì không cam lòng.

Ông ta cố móc nối với những người cùng phe phái với mình, dự định bắt tay lật đổ Diêm gia, thế nhưng không hiểu sao người nào cũng kiếm cớ từ chối yêu cầu.

Nỗi giận này không có chỗ để xả ra nên Tư Sinh chỉ có thể xả hết lên

đầu thuộc hạ, xem như lấy lại một chút tự tin cùng với danh dự mong manh của ông ta.

Đến nỗi mà ông ta còn không thèm để ý đến đứa con gái sáu tháng chưa từng gặp lại.

Ngay cả khi nghe tin Quận Nhĩ Trúc mắc bệnh nguy hiểm, ông ta vẫn không mảy may quan tâm.

Toàn bộ những biểu hiện của ông ta đều là vô tâm, thứ quan trọng nhất đối với ông ta trên đời, phỏng chừng chỉ có quyền lực. Râu vểnh lên cao, hai mắt trợn ngược, Tư Sinh đứng dậy toan rời đi thì bỗng bị Sang lên tiếng ngăn cản: "Ngài...!thật sự không tới thăm tiểu thư sao?" "Suốt ngày thăm! Ở đó có đầy đủ bác sĩ, y tá, tôi đến để làm gì?" Tư Sinh quát tháo ầm ĩ, ông ta phẩy tay ra lệnh: "Mau hẹn với những lãnh đạo còn lại thương lượng với họ một chút, cần đáp ứng cái gì thì cứ đáp ứng.

Bằng mọi giá phải tóm được thằng nhóc Diêm kia về cho tôi."

"Vâng, ngài đi thông thả."

Sang nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt hàm chứa căm phẫn.

Con gái ruột của mình mà cũng có thể bỏ bê, ông ta xứng đáng sống trong đau khổ.

Bên cạnh Quận Nhĩ Trúc loanh quanh chỉ có mấy người vệ sĩ, bệnh nặng khiến cô ta không thể ra ngoài vui chơi, suốt ngày đành cô đơn ru rú giữa bốn bức tường.

Uống bao nhiêu thứ thuốc mà thi thoảng cơn đau lại tới thăm một cách đường đột, cô ta gần như sắp hết chịu đựng nổi.

Quận Nhĩ Trúc than khóc ông trời bất công, tại sao người khác không bị mà cô ta lại bị? Căn bệnh không sạch sẽ này khiến cô ta xấu hổ đến mức chỉ hận không có cái lỗ để chui xuống, vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này.

Cô ta cảm thấy bản thân bần thiu, những lời cay đắng của Quận Hy Ca cũng thuận thể ùa về như nước lũ.

Thâm tâm bất lực cùng cực, Quận Nhĩ Trúc ngày ngày rửa mặt bằng nước mắt, không lúc nào là thôi dừng lại những hành động điên cuồng của mình.

Cô ta đập phá đồ đạc, bệnh viện sợ quá không muốn nhận, còn đề nghị tống cô ta vào trại tâm thần.

Cũng may có sự bảo hộ của Sang, Quận Nhĩ Trúc mới được an toàn, từ đó tiếp tục tiếp nhận điều trị.

Hình như tên Sang đó có tình cảm với cô ta, nếu không hẳn ta sẽ không tận tâm tận tụy với cô ta như vậy.

Hôm nay, Sang vừa đến đã thấy Quận Nhĩ Trúc cầm kéo đánh đuổi y tá.

Y tá bị dọa khóc sụt sướt, mặt tái mét giật lùi về sau, đột nhiên đụng phải hẳn ta.

Nhìn thấy hẳn như là nhìn thấy cứu tinh, y tá vội vã nấp sau lưng Sang rồi chạy trốn chết.

Thoáng chốc, trong phòng chỉ còn lại hai người, Quận Nhĩ Trúc lờm lờm hẳn, cô ta hẳn học hỏi: "Ông ấy không đến sao?"

Sang cười gượng, bào chữa cho Tư Sinh: "Dạo này Bộ trưởng rất bận, ông ấy không rảnh rồi lúc nào."

"Ngày không tới được thì đêm, bận đến mấy cũng không ngó qua nhìn mặt tôi được à?"

Quận Nhĩ Trúc cãi bướng, thần sắc phùng phùng lửa giận.

Nếu nói Tư Sinh là cha ruột của cô ta thì hà cớ gì ông lại tỏ ra lạnh nhạt? Rõ ràng là ông không đặt cô ta vào mắt!

Mang theo sự bực bội, Quận Nhĩ Trúc bò lại lên trên giường bệnh.

Cô ta khẽ nhấp khöhe môi, hạ giọng mở miệng hỏi Sang: "Tôi muốn

giết một người, anh có thể không?"

"Tiểu thư, cô..."

Đồng tử tên Sang co rụt lại với tốc độ chóng mặt, mặc dù đã thân cận Tư Sinh lâu dài nhưng hắn ta vẫn chưa trực tiếp để bàn tay mình dính máu lần nào.

Nghe Quận Nhĩ Trúc hỏi vậy, hắn ta vô thức dẫn đo.

Tròng mắt của Quận Nhĩ Trúc đảo một vòng tròn, cô ta nở nụ cười như yêu tinh.

"Anh thích tôi mà, hoặc là giúp tôi giết người, hoặc là giúp tôi ra ngoài...!Anh chọn đi!".

Chương 93: 93: Bến Đổ Hoàn Hảo

Cảnh khuya đẹp đẽ, bên ngoài trời lạnh bao nhiêu thì trong phòng không khí lại nóng rùng rục bấy nhiêu.

Sau trận ân ái mặn nồng, Quận Hy Ca đã mệt lử, cả người không còn sức lực nằm trong vòng tay Diêm Dự.

Anh kéo chăn phủ lên cơ thể hai người, da thịt tiếp xúc thân mật tạo thành hơi nóng sưởi ấm đêm đông giá rét.

Đôi mắt mở thao láo mà say mê ngắm nhìn khuôn mặt trắng mềm phồng đại ở ngay gần kề, Diêm Dự mỉm cười ôn nhu, kìm lòng không đặt ngón tay lên môi cô.

Vốn môi đã bị anh hôn đến sưng đỏ, bây giờ chỉ cần chạm nhẹ, Quận Hy Ca cũng cảm thấy đau.

Cô khó chịu bật ra một tiếng r3n rĩ, chớp chớp hàng mi cong dài, mấp máy nhỏ giọng hỏi anh: "Làm gì vậy?"

"Hôn em."

Diêm Dự vừa đáp vừa vỗ vỗ lưng cô, không ngoài dự đoán, hành động của anh tức khắc nhận lại một sự phản đối kịch liệt từ Quận Hy Ca.

"Không cho anh hôn nữa, đi ra đi!"

"Em bảo anh đi đâu? Vợ của anh đang ở đây mà."

Người đàn ông mặt dày sẵn tới, Quận Hy Ca bị chọc cho cười, cô cọ mặt vào lồng ngực anh, làm nũng.

Diêm Dự yêu thương ôm cô vào lòng, kẹp chặt hai chân thon dài của cô.

Không biết thế nào, Quận Hy Ca bỗng chốc kêu la: "Đau...!Diêm Dự, anh nhẹ một chút..."

"Anh đâu có dùng sức..."

Diêm Dụ nói được nửa chừng chợt nhận ra cô đang ám chỉ điều gì.

Bàn tay anh men theo lưng cô xuống dưới, chạm vào bờ mông đàn hồi, sau đó chậm rãi thăm dò vào nơi tư m@t bí ẩn.

Hai chân Quận Hy Ca run rẩy, các bắp chân căng ra hết cỡ, giò đây đã có chút đau.

Cộng thêm việc hồi nãy bị anh giày vò không chút thương tiếc, hậu quả để lại khiến toàn thân cô vô cùng nhức mỏi.

Vừa thấy anh làm vậy, cô lại tưởng anh nổi tính xấu, liền há miệng cắn vào tay anh.

Vết răng chói mắt hẳn rõ trên mu bàn tay, Diêm Dụ dờ khóc dờ cười, lưỡng lự rút tay về.

Anh nửa lừa lọc, nửa dụ dỗ: "Không sao đâu bảo bối, làm nhiều thì sẽ hết đau."

"Anh nghĩ em là con nít chắc?"

Quận Hy Ca như rụng mảy, vươn tay muốn đẩy anh ra.

Diêm Dụ quá hiểu cô, biết cô giận dữ nên xuống nước trước, anh chủ động dỗ ngọt: "Đùa em thôi mà, nói đi, ngày mai em muốn đi đâu?"

"Em mệt lắm, không muốn đi."

Quận Hy Ca chôn mặt vào chăn, hoàn toàn không đếm xỉa tới lời mời của Diêm Dụ.

Người đàn ông này chiếm được cô xong mà vẫn không chịu an phận, cứ làm phiền cô suốt này giờ.

Có điều kì lạ hơn là cô vẫn có thể để yên cho anh, phải nói là cô đã thay đổi hay là sức chịu đựng của cô lớn?

Lắc lắc đầu xóa tan mọi suy nghĩ viễn vông, Quận Hy Ca từ từ nhắm mắt lại.

Qua một lúc im lặng, Diêm Dụ đột nhiên lại có dấu hiệu ngo ngoe.

Anh trở mình, đưa hai tay bung mặt cô lên, ngữ điệu hết sức nghiêm túc: "Hy Ca, anh hỏi đúng một câu thôi."

"Ừm."

Khóe miệng Quận Hy Ca cong cong, biểu tình có vẻ thâm trầm.

Tự nói với lòng mình là phải nhẫn nhịn, cô cắn răng liếc nhìn khuôn mặt yêu nghiệt trước mắt.

Anh là chồng của cô, cho nên, cô tuyệt đối không được lớn tiếng. Chân mày Diêm Dụ nhíu lại rồi giãn ra, anh cười gian xảo và đáng ngờ: "Hy Ca, tại sao lần trước em không ngại ngừng mà lúc này lại ngại? Chẳng lẽ...!@m tình ở suối nước nóng thoải mái hơn ở nhà hay sao?"

Dẫu đã cố gắng bình tĩnh nhưng khi nghe câu hỏi thốt ra từ miệng anh, Quận Hy Ca vẫn không kìm được nóng máu.

Cô véo mạnh hai má anh, đoạn gằn giọng hét lên: "Diêm Dụ, anh có im miệng được không? Đừng tưởng anh đang bị thương mà em không dám làm gì!"

Hừng hực khí thế chuẩn bị tiếp lời, Diêm Dụ cười tủm tỉm, anh đáp một cách dứt quăng: "Ừ...!anh biết rồi."

Anh cười cô vì sự ngại ngừng, e thẹn như mèo con kia, quả thật đáng yêu vô cùng! Không nói chứ thực ra anh vẫn thích mặt này của cô hơn, chỉ là những lúc trên giường cô mới tỏ ra như vậy.

Còn bình thường, hiếm có những việc khiến cô phải ngại ngừng đến mức đỏ mặt tía tai.

Mà đối với Diêm Dụ, Quận Hy Ca càng xấu hổ, lòng ham hư vinh của anh lại càng thỏa mãn.

Nụ cười ngây ngô thoáng hiện trên môi, Diêm Dụ vuốt vuốt một lọn tóc mềm của cô.

Anh trêu mếu: "Được rồi, sao lúc nào em cũng nóng nảy thế?"

"Còn không phải là tại anh?"

Quận Hy Ca trừng mắt, vẻ mặt tuy hung dữ nhưng động tác lại rất dịu dàng.

Cô cầm tay của anh lên, xoa xoa vết cắn do mình để lại.

Diêm Dụ ấm áp trong lòng, anh nhìn cô bằng một ánh mắt chiều chuộng, nói: "Ồ, tại anh, tại anh, xin lỗi bảo bối rất nhiều..."

Nghe anh tỉ tê thêm một hồi, Quận Hy Ca nổi cả da gà.

Bấy giờ, sắc mặt cô mới hòa hoãn hơn đôi chút.

Cửu biệt trùng phùng, cô biết anh kích động, nhưng nhiều khi vẫn không chịu nổi tính cách trẻ con của anh.

Một kẻ lạnh lùng, một người vô sỉ, thoát nhìn không hợp cho lắm nhưng khi kết hợp thì cũng không đến nỗi nào, hoàn toàn có thể bù trừ cho những khuyết điểm của nhau.

Chẳng thèm so đo với anh, người nào đó đá nhẹ chân anh một cái rồi chép chép miệng ngủ ngon.

Đã nửa đêm nhưng Diêm Dụ vẫn không buồn ngủ chút nào, song anh biết cô mệt nên cũng không tiện trò chuyện thêm nữa.

Nghe tiếng hít thở đều đặn của cô, đáy lòng anh bất giác cảm thấy yên bình.

Rốt cuộc thì bến đỗ hoàn hảo nhất vẫn luôn luôn là gia đình, nơi có cô, có cả hạnh phúc của chính anh.

Bâng quơ nhớ lại những ngày vất vả, lang bạt nơi chân trời góc bể, Diêm Dụ càng thêm trân trọng những gì anh có hiện tại.

Mặc kệ ngày mai có sóng gió ra sao, chỉ biết rằng khoảnh khắc này, anh không hề hối hận....

Chương 94: 94: Nhỏ Nhen

Ngày đầu tiên sau khi Diêm Dụ cùng với Quận Lĩnh trở về, bọn họ tổ chức một buổi ăn mừng rất lớn.

Ông cụ Diêm, Diêm Lãnh tề tựu đông đủ về căn biệt thự, lặng lẽ rơi những giọt nước mắt nhẹ nhõm.

Sáng sớm, An Cửu đã lái xe ra ngoài, khi về còn dắt theo một người đàn ông, mà người đó không ai khác lại chính là Cố Trình.

Thấy hẳn, Diêm Dụ lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, liền nghe Quận Hy Ca nói: "Hai người họ vừa mới yêu nhau."

"Cái tên khó ở kia mà cũng biết yêu sao?"

"Anh ta biết yêu đó, hơn nữa còn là người tấn công trước."

Anh không biết thôi, để gặp được An Cửu, anh ta còn sắp xếp lịch khám dày đặc cho em.

Ban đầu em đã thấy lạ, ai ngờ là có dụng ý cả."

Diêm Dụ nhanh chóng bắt được trọng điểm, anh liếc qua Cố Trình, hai mắt hằm hằm hình viên đạn.

Dám nhân lúc anh không có ở đây mà bắt nạt vợ anh hả? Hừ, anh sẽ cho hẳn biết tay!

Thời điểm Diêm Dụ toan đứng dậy tìm người tính sổ thì Quận Hy Ca bỗng nắm lấy cổ tay anh.

Cô lắc đầu tỏ ý không sao, thấy anh vẫn nhất quyết không nghe thì bèn mở miệng: "Coi như em là bà mối của bọn họ, anh cứ làm như có chuyện lớn lắm."

"Chuyện này đương nhiên là lớn, anh ta..."

"Anh ta là ân nhân của em."

Câu nói này khiến Diêm Dụ ngẩn người ra.

Phải rồi, nói thế nào thì Cố Trình vẫn là bác sĩ chủ trị của cô.

Không có hẳn, chưa chắc giờ này đôi chân cô đã lành lặn trở lại.
Anh thở dài một hơi, ngồi xuống bên cạnh cô.
Có điều, Diêm Dụ đương nhiên không dễ dàng buông tha như thế.

Trong lúc mọi người đang nhúng lẩu, anh vu vơ thốt lên một câu nhẹ bẫng: "Cố Trình, nghe nói bạn gái cũ của anh đã về."
Lời Diêm Dụ vừa dứt, không khí liền đông cứng lại.

Quận Hy Ca huých cùi chỏ vào sườn anh, quăng cho anh một cái nhìn sắc lẹm.

Đang yên đang lành người đàn ông này lại giờ trò gì vậy?
Cố Trình cau mày, thấy vẻ mặt An Cửu khó coi liền than thầm hồng lét.

Anh ta nâng đĩa gắp thịt bò cho cô, nở một nụ cười không mấy thiện chí với Diêm Dụ ngồi phía đối diện.

"Diêm tổng cứ đùa, bạn gái cũ là bạn gái cũ, liên quan gì đến tôi chứ?"

"Không liên quan sao? Vậy chắc là tôi đã nhầm, cô gái ôm cậu ở quán cà phê chiều hôm qua...!là ai nhỉ?"

Diêm Dụ ra chiều dăm chiêu, mặc kệ Quận Hy Ca đang véo đùi anh nhắc nhở vẫn cứ nói huých toẹt ra.

Không phải là anh đơm đặt mà chính mắt anh đã thấy trên đường về đây, thậm chí Cố Trình còn suýt chút nữa bị người ta cưỡng hôn.

Vốn dĩ anh định nói chuyện này ra, nhưng lương tâm vẫn còn sót lại nên mới nhịn xuống tất cả.

Sắc mặt Cố Trình trầm xuống, còn An Cửu thì rất không vui.

Đương lúc mọi người căng thẳng, Tĩnh Tuyết cười cười hòa giải:
"Lẩu sôi rồi, đừng nói chuyện nữa."

Nào, An Cửu, cháu ăn thịt đi..."

Đợi mãi không thấy Cố Trình chịu giải thích, An Cửu biết Diêm Dụ nói đúng rồi.

Cô nuốt không trôi, buông đũa xin phép mọi người đi lên phòng.

"Cửu Cửu, đợi anh!"

Cố Trình lập tức đuổi theo, dáng vẻ hót ha hót hải.

Thấy tình hình trở nên như vậy, Quận Hy Ca quắc mắt trừng anh.

Cô mở miệng trách móc, "Diêm Dụ, anh có thôi đi không? Lúc nào rồi mà anh còn..."

Chưa đợi Quận Hy Ca nói xong, Diêm Dụ đã nhú mi đầy tủi thân:

"Anh không có nói dối."

Cố Trình rõ ràng đã dây dưa với người con gái khác."

"..."

Quận Hy Ca cầm nín không biết đáp trả ra sao, người đàn ông này chia yên rẽ thúy mà còn có thể nói một cách đúng lý hợp tình vậy sao?

Khóe mắt Diêm Dụ rũ xuống, âm thầm nắm ngón tay cô liền bị cô tuyệt tình giật ra.

Không bỏ cuộc, anh đan chặt lòng bàn tay cô, còn cố ý cọ nhẹ như khiêu khích.

"Đừng giận, anh làm vậy là có lý do mà?"

Nghe anh thanh minh, Quận Hy Ca nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý do cái quái gì, anh nhỏ nhen mà còn không chịu thừa nhận.

Trước đó anh với Cố Trình đã không ưa nhau, cảm thấy đối phương chướng tai gai mắt, nay thấy cô nói vậy, ấn tượng trong lòng đậm ra càng tệ hại hơn.

Quận Lĩnh quan sát tụi trẻ hờn nhau vì vài chuyện nhỏ nhặt, ông điềm tĩnh và nốt thức ăn vào miệng, nhai nuốt kĩ càng rồi mới ôn tồn dạy bảo: "Con rể nó nói vậy là đúng đấy."

Những hiểu lầm như vậy không sớm giải quyết thì sẽ gây ra hiểu lầm lớn hơn.

Huống hồ gì bọn chúng cũng sẽ phải trải qua những loại chuyện này.

Muốn tình yêu bằng phẳng? Không có đâu."

"Thế tình yêu của tôi với ông không bằng phẳng à? Ông chẳng phải theo đuổi tôi mà đã rước được tôi về, làm gì xuất hiện tí sóng gió nào?" Tĩnh Tuyết lờm ông trắng mắt, có chút giận.

Bà không để lòng chuyện ông đi xa mấy tháng là đã hiền hết sức rồi, nghĩ lại, thời trẻ khi chấp nhận lời cầu hôn của Quận Lĩnh, bà đã chịu thiệt không ít.

Ấy vậy mà khi về già, bà vẫn không bớt thiệt hơn chút nào.

Thần sắc Quận Lĩnh mất đi vẻ tự nhiên, ông cười trừ vì đã lỡ lời, nháy mắt giao lại mọi chuyện cho Diêm Dụ.

Diêm Dụ lập tức chuyển sang nhìn Quận Hy Ca, anh nói những lời thăm thía: "Hy Ca, anh biết mình xen vào chuyện của người khác là không đúng."

Thế nhưng An Cửu đâu phải là người khác, cô ấy là người thân của em.

Nhỡ đâu cô ấy bị Cố Trình lừa tình thì sao, dù gì bây giờ loại người bên ngoài một kiểu, bên trong một kiểu nhan nhản đầy đường, anh chỉ lo xa mà thôi."

Anh thừa nhận là anh có mang chút tâm tư, thế nhưng không thể phải bỏ sự chân thành của anh.

An Cửu giống như chị em của Quận Hy Ca, nếu cô ấy có vấn đề gì,

vợ nhỏ của anh cũng sẽ buồn lây.

Vì vậy, anh lựa chọn thẳng thắn bộc trực, phòng trường hợp Cố Trình ngâm chuyện này lâu, đến khi An Cửu phát hiện ra thì đã quá muộn, không kịp giải thích mà đã chia tay.

Bên cạnh Diêm Dụ có một quân sư từng trải chính là Đoàn Mộc Liêm, hẳn ta từng có bạn gái, cũng từng xảy ra hiểu lầm, xích mích tương tự.

Cho nên, anh đã học tập và rút kinh nghiệm cho chính mình, lần này, cho cả cặp đôi gà bông kia nữa.

Kể từ khi xác định sẽ dốc sức chinh phục Quận Hy Ca, Diêm Dụ đã bỏ xa tin đồn cả tám quãng đường.

Anh không còn tự bôi nhọ bản thân, thuê người cào bàn phím nói mình là gã đàn ông lãng nhãng, phóng túng.

Bây giờ, anh lịch lãm, trưởng thành, cũng chỉ chung thủy với một mình cô.

Với phương châm sống tránh xa tối đa phụ nữ trên đời, anh tự tin mình nhất định sẽ không phạm phải một trong những hiểu lầm cấm kỵ ấy.

Tuy nhiên, nói trước thì bước không qua.

Diêm Dụ cũng có ngày phải hối hận vì đã tự đắc quá sớm..

Chương 95: 95: Vị Khách Không Mời

Quận Hy Ca hoàn toàn nghe hiểu những lời anh nói, chỉ là lúc này, cô thực sự rất giận.

Suy cho cùng, khó khăn lắm An Cửu mới chịu mở lòng mà yêu một người, cô không hề muốn cô ấy phải chịu một chút tổn thương. Suy đi nghĩ lại, không phải Diêm Dụ không đúng.

Hành động của anh có thể coi là giúp đỡ, bởi lẽ nó như một chất xúc tác khiến cho phản ứng giữa Cố Trình và An Cửu xảy ra nhanh hơn.

Còn một điều nữa mà cô phải công nhận đó chính là, thứ gì có được càng dễ dàng thì càng không biết trân trọng.

Thôi vậy, cứ xem đây là một thử thách trong chặng yêu của bọn họ, nếu căn nguyên của tình yêu ấy vững bền, những bão táp mưa sa hay tác động nội ngoại kia sẽ không thể đảo động đến bọn họ... Sau một thoáng trầm mặc, Quận Hy Ca đã thông suốt rồi.

Song, cô vẫn không chịu bày ra sắc mặt tốt, khiến cho Diêm Dụ tưởng rằng mình bị ngó lơ.

Anh ngượng ngùng đưa mắt nhìn qua Diêm Lãnh cầu cứu, chỉ thấy thẳng em trời đánh này nở một nụ cười hết sức ngửa đòn, sau đó nhún vai một cách vô tâm.

Hết cách, anh lại tiếp tục di chuyển tầm nhìn về phía ông cụ.

Về mặt ông cụ uy nghiêm, dường như muốn nói với anh rằng

"Chuyện này ông không thể giúp.!"

Đôi lông mày khí khái của Diêm Dụ cau lại rất khế, anh chậm chậm

đồng đưa tay cô lấy lòng.

Quận Hy Ca không có giằng ra, thế nhưng biểu cảm vẫn cứ hời hợt, thậm chí khóe môi còn chẳng động đậy một lần.

Người đàn ông rối rắm đến mức phát sầu, tự trách bản thân ngu muội lao vào biển lửa.

Quận Hy Ca rất dễ giận, mà đã giận là rất khó dỗ, trừ phi...

Ánh mắt Diêm Dụ lóe sáng, ẩn hiện ý đồ ranh ma.

Đột nhiên, anh bỏ tay mình ra khỏi tay cô, quy quy củ củ gác tay cô lên trở lại trên đùi.

Quận Hy Ca tức thì liền bị cử chỉ bất thường của anh thu hút.

Cô đặt đũa xuống, làm như vô ý đánh rơi ra sàn, kế tiếp thuận lợi khom người thật thấp.

Toàn bộ sự chú ý của cô phút chốc đều rơi vào anh, Diêm Dụ thấy thế bèn lén lút mỉm cười.

Dưới ánh mắt sát sao của cô, anh vươn bàn tay phải ra, dùng một lực vừa phải néo vào làn da nơi gần với vết đạn bắn của mình.

"Diêm Dụ!"

Quận Hy Ca bị anh dọa cho kinh hãi, thần kinh chưa kịp hoạt động mà đã hoảng hồn la lên.

Cô vội vàng tóm lấy tay anh xem xét, thấy nơi đó đã hằn rõ một màu đỏ ửng chói mắt thì không tránh khỏi đau lòng.

Cô rít qua kẽ răng, từng câu từng chữ âm u lọt vào thính giác của anh: "Đồ điên này, anh mắc bệnh tự ngược hả?!"

Nếu không thì tại sao lại làm đau bản thân chứ? Thật đúng là nan giải hết thuốc chữa mà.

"Anh không, nhưng chỉ cần em không giận anh nữa là được."

Biết cô vẫn quan tâm mình, Diêm Dụ vô thức thở phào.

Anh nhận thấy hể là vấn đề liên quan đến sức khỏe, tính mạng cùng

với an toàn của anh là thái độ cô lại thay đổi vô cùng rõ rệt.

Cho dù cô có đang khó chịu như nào đi chăng nữa thì vẫn sẽ dành một chút thời gian cho anh, xác nhận anh có ổn không?

Quận Hy Ca chính là điển hình của kiểu người ngoài lạnh trong nóng, cho nên, thực chất trái tim cô không lạnh như vẻ bề ngoài, cũng không cứng cỏi như cô thường thể hiện ra.

Sống mũi Diêm Dụ bỗng nhiên có chút cay xè không hiểu lý do, anh quệt quệt mũi, Quận Lĩnh liền tốt bụng đưa cho anh một tờ khăn giấy.

Ông nói: "Hai đứa việc gì phải thế, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, biết chưa?"

Lời của ông làm cho Quận Hy Ca ngờ vực đến nheo cả mắt.

Cô vừa vuốt nhẹ vị trí Diêm Dụ nhéo lại vừa tỉ mỉ nhìn người ba ruột trước mắt.

Rốt cuộc thì quan hệ giữa hai người này tiến triển đến mức độ nào mà có thể nói đỡ cho nhau như vậy? Chẳng lẽ sau lần vào sinh ra tử bên Thụy Sĩ, tình cảm giữa ba vợ - con rể đã tốt lên rồi?

Càng nghĩ Quận Hy Ca càng chắc chắn với suy đoán của mình, đang lúc cô hít sâu một hơi thì người vệ sĩ áo đen bỗng từ bên ngoài tất tả chạy vào, anh ta mở miệng báo cáo liền mạch: "Thiếu gia, có người xưng là...!mẹ của cậu, bà ta muốn được gặp cậu."

"Mẹ của tôi?"

Sự kinh ngạc xen lẫn run rẩy không thể che giấu qua ngữ điệu khó tin của Diêm Dụ.

Anh nhìn ông cụ, thấy ông né tránh liền hiểu ra điều gì đó.

Anh đứng dậy khỏi ghế, cất giọng chất vấn ông cụ: "Ông nội, ông có biết chuyện này không?"

"Chuyện gì?" Ông cụ Diêm cố ra vẻ trấn tĩnh, nhưng không qua mắt được Diêm Dụ.

"Chuyện mẹ con đã trở về."

"Ta không biết!"

Ông cụ đánh giọng, nói xong cũng nhanh chóng rời đi.

Nhìn theo hướng ông cụ, Diêm Lãnh há hốc mồm, hẳn ta không kiếm được mừng rỡ trong lòng.

Nếu như...! Nếu như người phụ nữ đó thật sự là mẹ hắn thì sao?

Nghĩ đến đây, Diêm Lãnh lập tức bật dậy, không do dự chạy vọt ra ngoài.

Diêm Dụ cũng gấp gáp, bầy giờ, tim anh nhảy lên thành thịch vài cái. Quận Hy Ca mím môi ngược nhìn anh, cô gật đầu, bảo anh hãy đi đi.

Trước đó, cô cũng ít nhiều được nghe kể chuyện hồi nhỏ của anh, ít nhiều thấu hiểu hoàn cảnh bất hạnh không cha, không mẹ của anh.

Giờ đây được gặp lại mẹ, chắc hẳn anh đang rất vui.

Thoáng chốc, trên bàn ăn chỉ còn lại ba người là Quận Lĩnh, Tĩnh Tuyết và Quận Hy Ca.

Nồi lẩu đang sôi sùng sục bị tắt đi rồi dọn xuống bếp, chẳng ai còn hứng ăn uống gì nữa.

"Hy Ca, con nói xem, mẹ của Diêm Dụ là ai?"

Tĩnh Tuyết có vẻ tò mò, bà tự hỏi, tự nghĩ câu trả lời.

Gả con gái cũng gần năm trời mà chưa được gặp mặt thông gia, bà cũng ấp ủ biết bao nhiêu mối hoài nghi.

Chỉ là bởi vì không tiện nói ra nên bà mới bùi ngùi giữ kín mọi chuyện mà thôi.

Quận Hy Ca thi thoảng lại sốt ruột nhìn ra cửa, bộ dạng đứng ngồi không yên.

Tuyết đầu cành theo từng cơn gió rơi xuống trắng xóa, phủ lên mặt đất lớp màu đặc trưng cho thiên nhiên, khí hậu mùa đông.

Diêm Lãnh hừng hực là thế, khoảnh khắc trông thấy bóng dáng thấp thoáng của Triệu Lan Ngọc cũng lặng người đi.

Hắn ta bước chậm lại, vì vậy Diêm Dụ mới có thể đuổi kịp theo.

"Mặc vào, trời lạnh lắm đấy!"

Anh nhét áo choàng lông vào lòng Diêm Lãnh rồi lên tiếng nhắc nhở, trong khi đó cũng không quên tự mình mặc vào.

Thấy hắn như vậy, anh hạ giọng cười trấn an: "Đừng lo lắng, em sắp được gặp mẹ rồi."

"Anh hai..." Diêm Lãnh bất chợt thốt lên: "Người phụ nữ kia là người đã sinh ra chúng ta sao?"

Diêm Dụ phả ra một hơi, mặc dù không khí đang độ lạnh buốt nhưng trán anh vẫn toát một tầng mồ hôi.

Nhìn em trai hồi hộp, anh cũng hồi hộp theo.

Qua vài giây, anh lộ ra một nụ cười tươi: "Phải, bà ấy nhất định là mẹ của chúng ta."

Chương 96: 96: Chẳng Khác Nào Nhẫn Tâm Moi Tim

Khoảng cách giữa Triệu Lan Ngọc với hai cậu con trai càng ngày càng được rút ngắn, thu hẹp.

Bà đứng tựa vào mũi xe, những ngón tay phát run bất giác siết chặt túi xách.

Trông thấy Diêm Dụ, Diêm Lãnh có dáng dấp giống hệt như cha của chúng, bà không kìm được nghẹn ngào.

Nở một nụ cười gượng gạo, bà vẫy vẫy tay rồi nói: "Chúng ta đến nhà hàng nhé?"

Diêm Dụ bặm môi gật đầu, cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm khiến động tác của anh có chút lúng túng.

Trái ngược lại với anh, Diêm Lãnh thì hăm hở hơn.

Hắn ta kích động ôm chầm lấy Triệu Lan Ngọc, nhìn thật sâu vào đôi mắt ưu tư của bà, run giọng hỏi: "Mẹ...!có thật là mẹ không?"

Giờ phút này, Triệu Lan Ngọc hoàn toàn không thể cầm được nước mắt.

Bà đưa tay ôm lấy con trai, dòng lệ chảy dọc gò má thanh tú mang theo hạnh phúc cùng với áy náy khôn tả.

Thì ra Diêm Lãnh vẫn còn nhớ bà, vẫn còn nhớ hắn từng có người mẹ này.

Những tiếng nấc nghẹn lại trong cổ họng bà, như một bản năng, bà khẽ khàng xoa đầu con trai bằng một ánh nhìn rất đổi dịu dàng.

"Mẹ ở đây, con...!có còn hận mẹ không?"

Nghe Triệu Lan Ngọc hỏi, Diêm Lãnh cười trong sung sướng.

Hắn ta chỉnh lại khăn quàng cổ cho bà, sau đó cất giọng nhẹ nhàng: "Sao con có thể hận mẹ? Chỉ cần mẹ trở về, con không còn gì mong ước hơn nữa."

Diêm Dụ đứng thừ người bên cạnh, chứng kiến phút giây trùng phùng sau mấy chục năm mà chần chừ không dám tiến lên.

Anh sợ đây là ảo ảnh do anh tạo ra, chỉ cần anh chạm vào bà, tất cả mọi thứ sẽ tan thành tro bụi, và anh lại trở thành con người bị mẹ vứt bỏ.

Miễn cưỡng đè nén xúc động trong lòng, Diêm Dụ nhanh chóng mở cửa ô tô, anh mấp máy: "Ở đây rất lạnh, hai người vào trong xe rồi hãy nói."

"Đúng đó, A Lãnh, con mau vào đi."

Cả A Dụ nữa, mẹ sẽ chờ hai con..."

Triệu Lan Ngọc dứt lời liền liếc thoáng qua anh, quay người.

Giữa ngực dội lên sự nhức nhối tưởng chừng như muốn ép ngạt hơi thở của bà.

Vào giây cuối cùng, Diêm Dụ vẫn kịp nắm bắt một tia xót xa, không đành lòng trong mắt người phụ nữ trung niên ấy.

Anh huy động hết dũng khí, dũng cảm, thốt lên một chữ chứa đựng bao khát khao mãnh liệt xuất phát trên cương vị của một người con hiếu thuận: "Mẹ!"

Câu này anh đã muốn nói từ lâu, chỉ là không nghĩ tới bản thân sẽ thổ lộ ra vào một ngày giá rét như vậy.

Bước chân của Triệu Lan Ngọc bỗng chốc khựng lại, bà dường như cảm thấy không tin, cho đến khi nhận được cái ôm ấm áp, chân thực từ con trai thì mới bàng hoàng nấc lên.

"A Dụ, A Lãnh, mẹ xin lỗi...!mẹ xin lỗi các con rất nhiều!"

Bà liên tục lẩm bẩm, vừa khóc vừa vòng tay ôm chặt hai người con trai cao lớn do mình mang nặng đẻ đau.

Nội tâm bà vỡ òa bởi vì sự bất ngờ này, trước khi đến đây, bà không nghĩ sẽ được nghe một tiếng "mẹ" thiêng liêng đến thế.

Tự nhận là không xứng đáng, Triệu Lan Ngọc vẫn chưa làm tròn trách nhiệm, thế nhưng con trai của bà lại không trách, không oán cũng không hận bà.

Điều này khiến bà cảm thấy có lỗi, tội lỗi chồng lên bờ gai hao gầy của bà, lên cả những tâm sự bà đã chôn vùi bấy lâu.

Ba mẹ con, người khóc, người cười, người đỏ mắt, mọi cảm xúc bủa vây khiến họ chẳng thể kìm chế mà trao nhau cái ôm đầy ắp tình thương và tình mẫu tử thắm thiết.

Như những ngày xưa, Triệu Lan Ngọc lại lái xe đưa hai cậu con trai của mình đi chơi.

Kí ức mơ hồ bám lấy tâm trí bà, khiến cánh tay cầm nắm vô lăng của bà nổi đầy gân xanh.

Xe chạy bon bon trên đường khoảng 15 phút, mặc dù thời gian ngắn ngủi nhưng cũng đủ để bọn họ ôn lại chuyện cũ.

Đồng hồ như được vặn ngược về những ngày tháng tràn ngập tiếng hát, tiếng cười, không gian tựa hồ chìm sâu vào những hồi tưởng đẹp đẽ...

Triệu Lan Ngọc đỗ xe trước một nhà hàng không quá sang trọng, đây là nơi mà lúc trẻ bà thường đưa con đến ăn.

Đầu bếp là một ông chú bụng bia có râu quai nón, vừa trông thấy ba người bọn họ bước vào, người nọ liền cau mày ngẫm nghĩ.

"Anh Dư, anh còn nhớ em không?"

Giọng nói mềm mại, uyển chuyển cất lên, Triệu Lan Ngọc tự nhiên chìa tay ra, nở một nụ cười sáng rực.

Chú Dư sau khi nghe vậy lập tức nhận ra đây là người quen.

Ông ta khẩn trương chùi tay vào tạp dề, cẩn thận bắt tay Triệu Lan Ngọc.

Dời tầm mắt ra sau, loáng cái ông liền nhướng mày: "Em đã buông bỏ rồi sao?"

"Buông bỏ rồi, nên em mới đưa chúng nó tới đây!" Triệu Lan Ngọc nhìn sang hai cậu con trai đĩnh đạc, bà nói: "Anh Dư, không biết anh còn nhớ chúng nó thích ăn gì không?"

"Nhớ chứ, em cứ yên tâm! Nào, ba mẹ con vào đi!"

Diêm Lãnh bình thường có vẻ cà trớn thì bây giờ lại vô cùng chu đáo, ga lăng, thái độ dường như quay ngoắt.

Hắn ta kéo ghế ra cho Triệu Lan Ngọc, dùng giấy lau sơ một lần rồi nhìn bà bằng một đôi mắt lấp lánh: "Mẹ ngồi đi ạ!"

"Cảm ơn con trai."

Triệu Lan Ngọc đặt túi xách gọn sang một bên, không khí nhất thời yên tĩnh đến lạ.

Diêm Dụ xoa tay nhiều lần, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên hỏi bà: "Mẹ có thể trả lời con, những năm qua mẹ đã đi nơi nào không?"

"Nói con không tin, thực ra mẹ đi du lịch thế giới."

Hầu như những địa điểm có trên bản đồ, mẹ đều đã đặt chân tới, ít nhất là một lần."

Ánh mắt Triệu Lan Ngọc ẩn chứa một nỗi xa xăm, có cả những sự tự do, tự tại.

Bà dùng hơn 20 năm bốn ba khắp chốn để chạy thoát khỏi những đau đớn, thực tại cay đắng chất chồng.

Khi tâm đã thanh tịnh được phần nào, bà mới lựa chọn quay trở về đây, nơi vùi lấp thanh xuân, tuổi trẻ của bà.

Đã từng coi Quận Hy Ca như một cái gai, đã từng không muốn máu mủ ruột rà vướng phải tình yêu rồi mắc sai lầm, Triệu Lan Ngọc nhận thấy người mắc sai lầm thật sự không phải ai khác mà chính là bà.

Bởi vì chấp niệm của bà quá nặng nên mới dẫn đến sai lại càng sai.

Cũng may, may là bà đã kịp thời tỉnh ngộ, chưa làm ra chuyện gì quá đáng.

Chỉ là một sự kiện vào nửa năm trước vẫn khiến bà bút rứt đến mức ăn ngủ không yên.

Triệu Lan Ngọc dẫn đo một hồi, quyết định thừa nhận tất cả.

Bà chậm rãi lên tiếng, muốn cười mà không cười nổi: "A Dụ, có lẽ con cần biết một chuyện."

Biểu cảm của bà khiến Diêm Dụ bất an không thôi, anh nín thở, lắng lắng nghe bà nói tiếp.

"Cái lần Hy Ca trúng thuốc...!tất cả là do mẹ mà ra."

"Mẹ nói sao?!"

Diêm Dụ đứng bật dậy khỏi ghế, anh ngỡ ngàng trước thông tin như sét đánh giữa trời quang.

Điều tra bao lâu nay, người nào anh cũng nghĩ tới, chỉ là ngàn vạn không ngờ kẻ chủ mưu hãm hại vợ mình lại chính là cái người mang danh mẹ ruột.

"Mẹ đã phạm phải một lỗi lầm nghiêm trọng, mẹ không biết nói gì.

Con...!con muốn đánh muốn mắng mẹ thế nào cũng được!"

Triệu Lan Ngọc khóc hô, bà ôm ngực một cách khổ sở, khuôn mặt dính đầy giọt nước trong suốt.

Ngay cả khi khóc bà cũng đẹp như thế, có điều, vẻ đẹp này lại chẳng thể lấn át đi sự ân hận của bà.

Ngoài xin lỗi ra, bà cũng không biết làm gì.

Thấy mối quan hệ mẹ con vừa mới hàn gắn đã có dấu hiệu rạn nứt, Diêm Lãnh không che giấu nỗi sợ, nôn nóng.

Hắn ta đang định mở miệng khuyên ngăn thì đã nghe Diêm Dụ bức bách gào lên: "Mẹ muốn con phải làm sao?! Mẹ là mẹ của con, còn cô ấy là vợ của con.

Mẹ có biết không, trong cuộc đời con, Hy Ca là sự tồn tại vô cùng quan trọng! Mẹ làm tổn thương cô ấy thì chẳng khác nào đang nhấn

tâm moi tim của con mẹ vậy!".

Chương 97: 97: Cách Hạ Tư Sinh

Triệu Lan Ngọc làm như vậy chẳng khác nào đẩy anh vào thế khó xử.

Tha thứ cho bà ư? Vậy thì anh sẽ có lỗi với Quận Hy Ca!
Anh nói ra một tràng dài liền cúi mặt th ở dốc, sau đó, trước con mắt của bà cùng với Diêm Lãnh, anh vo tròn tay trái đấm hai đấm lên mặt bàn nhẵn bóng.

Bàn tay còn chưa kịp se lại sau vết thương ngày hôm qua nay lại chịu thêm thương tích.

Các khớp ngón tay của anh kêu lên răng rắc, da thịt tóe máu nhầy nhụa, thậm cả ra băng vải trắng toát rồi từ từ rỉ xuống.
Triệu Lan Ngọc kinh sợ, chân nam đá chân chiêu suýt ngã.

Bà cầm tay anh lên, lập tức bị anh gỡ ra.
Diêm Dụ nhìn bà bằng một ánh mắt phức tạp, anh hoàn toàn không nói nên lời.
Bước vượt qua bà, Diêm Dụ xông ra ngoài với tốc độ chóng mặt, để lại Triệu Lan Ngọc bất lực nhìn theo bóng lưng anh hét lớn: "A Dụ!"
Đáp lại tiếng gọi van lơn của bà chỉ có sự tĩnh mịch đến vô vọng của không khí.

Triệu Lan Ngọc suy sụp ngồi phịch xuống ghế, hai tay buông thõng bên hông.

Tại sao lúc đó bà lại hành động mất não như thế?
Có thể trách ai được? Không thể trách cô gái tên Quận Nhĩ Trúc, bởi lẽ dù không có mấy lời thêm mắm dặm muối của cô ta thì bà vẫn sẽ

ngĩ cách để chinh Quận Hy Ca.
Nhìn mẹ đau khổ, Diêm Lãnh cực kì không đành lòng.

Tất nhiên, hắn cũng không tán thành với những chuyện bà đã làm.

Nghe nói lần đó nếu anh trai của hắn không về kịp thì rất có thể, chị dâu sẽ đánh mất sự trong trắng quý giá của người con gái.
Sai phạm của bà không hề nhẹ một chút nào, Diêm Lãnh không biết phải an ủi ra sao, sau cùng, hắn bèn ôm bà vào lòng.
"Mọi chuyện nhất định sẽ ổn thôi, mẹ đừng buồn!"
Triệu Lan Ngọc liên tục lắc đầu, gương mặt đứng tuổi hiện rõ sự khắc khổ.

Bà phải làm sao mới có thể chuộc lỗi đây? Bà đã già rồi, bà không thể sống nốt quãng đời còn lại trong sự cô đơn nữa.

"Mẹ xin lỗi, mẹ sai rồi..."

Bà khản giọng thều thào, toàn thân run lên bần bật.

...

Dần về tối, nhiệt độ càng có xu hướng hạ thấp.

Bông tuyết dày đặc lại bắt đầu rơi trên những cung đường rộng lớn, trải dài lên khắp phố thị.

Diêm Dụ đi lang thang vô định với một khuôn mặt đờ đẫn và hai mắt vô hồn.

Anh dừng chân bên vỉa hè ngắm mặt trời lặn, không để tâm gì tới cái tay ngập ngụa máu tươi của mình.

Bấy giờ, thâm tâm anh đang bị chi phối bởi những lời thú nhận của Triệu Lan Ngọc, bởi dáng vẻ đáng thương của Quận Hy Ca vào đêm hôm ấy.

Người đàn ông vò tóc, chột nhiên ngửa cổ gào to một tiếng.

Những người tản bộ chung quanh thấy anh như vậy liền nhìn anh một cách kì thị, coi anh là kẻ điên mà tránh xa hết sức có thể.

Một cô gái tốt bụng nhíu mày quan sát Diêm Dụ, qua một lát, cô ta lên

tiếng nhắc nhở: "Này, tay anh đang chảy máu kìa."

Diêm Dụ không nhìn cô ta, anh đi về một quán thuốc gần đó, mua thuốc sát trùng khử khuẩn, đồ cầm máu rồi tùy tiện ngồi xổm xử lý bàn tay đang trong tình trạng vô cùng đau nhức.

Xong xuôi, anh ném tất cả vào thùng rác, bắt xe taxi chạy đến Đoàn gia.

Giờ này, Đoàn gia điện đuốc sáng trưng, Đoàn Mộc Liêm đang bị cha Đoàn tức giận răn đe.

Vẻ mặt Đoàn Mộc Liêm tỉnh queo, còn ngoáy ngoáy lỗ tai làm cho cha Đoàn đã tức lại càng thêm tức.

Ông chỉ tay vào hấn mà quát gọn: "Con có phải con của ta không mà chẳng kể thừa được chút thông minh nào vậy?! Nhìn xem chuyện tốt con làm đi, Đoàn gia bại trong tay con mất thôi!"

"Sao ba cảm rằm nhiều thế?"

Đoàn Mộc Liêm cau có vặn hỏi, cũng không thềm đứng nữa mà ngả người nằm xuống chiếc ghế sofa bên cạnh.

Hấn ta luồn tay ra sau gáy, nhìn chằm chằm trần nhà rồi nói: "Nếu Tư Sinh thật sự có bản lĩnh đó, vậy thì con sẽ ngồi tù."

"Nói nghe dễ dàng quá nhỉ? Con có biết ngồi tù đồng nghĩa với gì không? Đồng nghĩa với hủy tiền đồ trước mắt, cái chức Cục trưởng này của con cũng mất trắng!"

Cha Đoàn thở phì phò, mặt đỏ gay.

Đoàn Mộc Liêm làm ra vẻ "sống chết mặc bay", hấn nhàn nhạt mở lời: "Mất thì mất, dù sao con cũng không cần..."

"Mày...!mày..."

Câu nói này khiến cho cha Đoàn nghẹn họng, ông giận dữ bỏ mặc hấn mà đi lên lầu.

Lúc này, trong mắt Đoàn Mộc Liêm mới lộ ra một tia đau lòng.

Ngoài miệng thì nói không cần, trong lòng lại đang rỉ máu.

"Lạch cạch!"

Bỗng dưng, bụng hấn bị một vật gì đó đè nặng lên, nghiêng đầu nhìn mới thấy, hóa ra người đó chính là Diêm Dụ.

Anh cởi áo khoác vứt vào cơ thể của Đoàn Mộc Liêm, thản nhiên khom lưng rót trà cho mình.

Vị trà đắng ngắt, anh không hài lòng đặt chén xuống, ngó quanh quất rồi hỏi: "Cậu có rượu không?"

Đoàn Mộc Liêm ném áo của anh ra chỗ khác, hấn ta há miệng lầm bầm: "Nhà của tôi mà cậu ra vào như chốn không người thế hả?!"

Kia...!rượu ở đó, tự đi mà lấy!"

Cậy nắp chai, thành thực rót đầy một cốc rượu mạnh, Diêm Dụ tu mảy hớp không ngừng lại.

Lần này, cổ họng anh như bốc cháy vì sự cay xè xé lưỡi của rượu.

Tuy nhiên, người đàn ông vẫn cứ cố chấp nốc cạn hết cốc này đến cốc khác, uống mãi, thẳng đến khi Đoàn Mộc Liêm không nhìn được nữa can ngăn.

"Có tâm sự à mà phải dùng rượu giải sầu?"

"Ừm...!tôi có tâm sự."

Mi mắt Diêm Dụ lờ đờ khép rồi lại mở, cầm chai dốc rượu mà không thấy giọt nào chảy ra liền quắc mắt sang trừng bạn tốt: "Đem rượu của cậu đây!"

Đoàn Mộc Liêm đổ rượu vào thùng rác, hấn ta nhe răng ra cười:

"Muốn uống thì về nhà mà uống, chỗ tôi không phải là hội từ thiện!"

"Cậu nói xem hội từ thiện nào bán rượu? Mau, đem rượu cho tôi!"

Diêm Dụ ngoắc tay, nhìn hấn với ý cảnh cáo.

"Cậu không nghe tôi chứ gì? Vậy thì..." Đoàn Mộc Liêm từ tốn rút điện thoại ra, nhần nhở nói lời đe dọa: "Tôi gọi cho vợ của cậu, tố cáo cậu uống rượu sau lưng cô ấy."

"Cậu tố cáo đi!"

Diêm Dụ nhếch môi khinh thường, anh thẳng thừng bóc mẽ: "Đầu tiên, cô ấy không quen cậu."

Tiếp theo, cậu không có số của cô ấy."

"Được rồi..." Hấn ta chịu thua.

Trơ mắt nhìn Diêm Dụ uống đến say khướt, Đoàn Mộc Liêm đột

nhiên cười gian.

Hắn bén mảng lại gần anh, kéo lê anh vào nhà tắm, vung tay dội cho anh một gáo nước lạnh đúng nghĩa.

Một giây sau, Diêm Dụ tức khắc tỉnh lại từ trong men rượu.

Anh đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn về đặc ý của Đoàn Mộc Liêm, dựa vào tường mà bóp bóp mi tâm.

"Có thể nói cho tôi biết không?"

Đoàn Mộc Liêm vẫn không từ bỏ, chắc phải chuyện gì lớn lắm mới khiến cho một người như Diêm Dụ không tiếc giày vò bản thân thế này.

Song, hẳn ta không tài nào đoán ra được đó là chuyện gì, đành phải hỏi để thỏa mãn trí tò mò mà thôi.

Diêm Dụ im lặng không đáp, anh vuốt mái tóc ướt đầm ra sau, một lúc sau bỗng hỏi bằng giọng tàn bạo: "Cậu có cách nào hạ được Tư Sinh không? Hay nói cách khác, cậu có chứng cứ gây bất lợi cho ông ta không?"

"Chứng cứ gây bất lợi? Cậu định làm gì?"

"Còn làm gì được, đương nhiên là khiến ông ta phải trả giá cho những tội lỗi bản thân đã gây ra!"

Bao gồm cả việc cướp mất khả năng đi đứng của Quận Hy Ca lẫn việc sát hại ba anh..

Chương 98: 98: Sự Thật Phơi Bày Tội Ác

Diêm Dụ lôi từ trong áo khoác ra một cuốn sổ nhỏ đã sẫm ố vàng.

Anh cười gằn, hất cằm ý bảo Đoàn Mộc Liêm hãy đọc đi.
Đoàn Mộc Liêm có chút mơ hồ nhưng vẫn làm theo.

Bên trong cuốn sổ bị xé mấy chỗ, lờm chờm những vụn giấy rách nát.

Ngay từ trang đầu tiên, Đoàn Mộc Liêm đã phát hiện ra một sự thật cực sốc, đó chính là lão già Tư Sinh kia đã giết người.

Trong đó nêu rõ cảnh tượng mà ông Diêm tận mắt chứng kiến, rằng Tư Sinh đã ra tay như thế nào, hiện trường khủng khiếp ra sao.

Phía dưới cùng, ông còn chú thích một dòng chữ nhỏ: [Tiểu Lăng, xin lỗi đã liên lụy em.

Mong em hãy an nghỉ!]

Hai hàng lông mày của Đoàn Mộc Liêm nhíu chặt đến nỗi hằn lên những nếp nhăn mờ, hấn ta ngờ vực híp mắt như đang có điều suy nghĩ, sau đó bất chợt thốt lên: "Cậu đoán Tiểu Lăng là ai?"

Diêm Dụ vừa lau khô tóc vừa cười khẩy đáp: "Nếu tôi không nhầm thì Tiểu Lăng ấy chính là người phụ nữ mà ba tôi đã dẫn về nhà."

"Tình nhân của ba cậu?"

Đoàn Mộc Liêm nói xong liền bụm chặt miệng, thềm trách bản thân lỗ lòi.

Diêm Dụ ghét nhất là đụng chạm mấy vấn đề này, đối với anh, việc cha anh ra ngoài ngoại tình quả thật không dung thứ được.

Quả nhiên, sắc mặt Diêm Dụ sa sầm đi trông thấy, phảng phất sự hung tợn, âm trầm.

Anh siết chiếc khăn lông trong tay, khóe môi lạnh lẽo cực điểm. Đoàn Mộc Liêm những tưởng bản thân đã rơi vào hầm băng không biết chừng, hấn ta lắc lắc đầu, chuyên tâm lật trang tiếp theo. Nội dung này còn khiến hấn sốc hơn đến cả vạn lần, ông Diêm viết những tâm tư tình cảm của mình, cả những tâm sự tuổi mới lớn cho đến ngày đầu quen biết Triệu Lan Ngọc.
[Hôm nay trời lộng gió.

Tóc của Lan Ngọc rất mượt, vừa trông thấy cô ấy, tôi đã muốn được vuốt ve mái tóc đó, thề sẽ bảo vệ cả đời.
Ngày 20 tháng 8, tôi chính thức tỏ tình với Lan Ngọc.

Cô ấy mỉm cười bẽn lễn trông đáng yêu vô cùng, tôi chỉ hy vọng thời gian dừng lại để tôi có thể ngắm nhìn cô ấy mãi mãi như vậy.
Ngày 3 tháng 10, tôi và Lan Ngọc về chung một nhà, kết tóc se duyên.
Ngày 11 tháng 11, sau một tháng cưới nhau, Lan Ngọc mang thai đứa con đầu lòng.

Tôi trêu cô ấy đây là con trai, cô ấy còn bảo mình thích con gái hơn.
Ngày 12 tháng 11, quên mất, tôi đã đặt mật khẩu ở ngân hàng Thụy Sĩ, chính là ngày tôi tỏ tình với cô ấy.

...]

Đến đây, trang nhật ký bị bỏ ngỏ dở dang, thậm chí còn bị xé mất nửa vờ.

Tất cả những điều này đều nói lên cảm xúc chân thành, nồng nàn của ông Diêm dành cho Triệu Lan Ngọc, không hề giống với suy nghĩ của Đoàn Mộc Liêm.

Không hiểu sao trong đầu hấn luôn luôn mặc định ông Diêm chính là một kẻ tồi tệ, bạc bẽo, lấy bà về cũng chỉ vì hôn nhân thương mại chứ không có một chút tình yêu nào.

Thì ra không phải như vậy, ông Diêm cũng đã từng một lòng yêu

Triệu Lan Ngọc.

Có điều, những trang tiếp theo, ông Diêm lại nói mình đã lỡ làm với người phụ nữ khác.

Ông phải lòng bà ta vào lúc Triệu Lan Ngọc vừa mới có thai Diêm Dụ, một lần nói dối dẫn đến nhiều lần nói dối, cứ thế thành thói quen làm hại cả đời Triệu Lan Ngọc.

Người phụ nữ đó họ Lăng, tên gọi thân mật là Tiểu Lăng.

Ông Diêm quen Tiểu Lăng qua Tư Sinh, kết giao nhờ vòng bạn bè chéo.

Nào ngờ, Tư Sinh cũng có tình cảm với Tiểu Lăng, hơn nữa hai người còn là tình cũ.

Ít lâu sau, ông Diêm mới biết được bấy lâu nay bản thân vẫn luôn chung chạ với người phụ nữ của bạn thân.

Cừu hận nhen nhóm từ đó, xích mích nhỏ đến xích mích lớn.

Dòng cuối cùng nguyệt ngoạc không rõ, Đoàn Mộc Liêm miễn cưỡng dịch được như sau: [Tư Sinh nhìn tôi với ánh mắt tàn độc, còn nói rằng nếu có cơ hội, hắn sẽ tự tay giết tôi!]
Đoàn Mộc Liêm hoảng hồn, trán vã mồ hôi lạnh.

Hóa ra rất lâu về trước Tư Sinh đã vướng vào tội ác rồi ư? Bản chất hung hiểm của ông ta đã sớm bộc lộ, trước cả khi có được vị trí như ngày hôm nay.

Đối mặt với loại người này, hắn ta phải cảm thấy may mắn khi vẫn còn sống nhăn răng!

Liếc nhìn biểu tình hờ hững của Diêm Dụ, Đoàn Mộc Liêm cất giọng chậm rãi: "Cho nên, cậu định dùng pháp luật để hạ bệ ông ta?"

"Nếu có thể, tôi chỉ muốn dùng bạo lực.

Nhưng so bạo lực với quân nhân thì đúng là ngu ngốc! Điều đó

không khác gì lấy trứng chọi đá, phần trăm thắng lợi sẽ không cao.

Trong tay tôi hiện có một chút chứng cứ phạm tội của ông ta, chỉ cần tìm thêm bằng chứng ông ta th@m những, lạm dụng quyền hành thì tôi không tin mình không thể trói chân được lão!"

Ngữ khí của Diêm Dụ chứa đựng sự quyết tuyệt, chắc chắn.
Đang ngồi im, Đoàn Mộc Liêm đột nhiên giật nảy người lên.

Hắn ta vỗ đùi bôm bốp, nhìn anh nói: "Tôi nhớ rồi, trong kho bảo mật của Cục cảnh sát Hình sự có một vụ án rất nghiêm trọng, nạn nhân cũng là một người phụ nữ họ Lăng."

"Cậu chắc chứ?"

"Chắc, bởi vì đây là thảm án nên tôi có ấn tượng rất sâu.

Để tôi thử tìm xem."

Nói rồi, Đoàn Mộc Liêm mở máy tính ra, trải qua nhiều lớp mật khẩu cùng với khóa vân tay sinh trắc học, cuối cùng hắn cũng vào được kho tư liệu.

Tuổi của nạn nhân giống y hệt với thông tin mà ông Diêm viết, ngoại hình cũng tương tự.

Hồ sơ viết Lăng Tiên có một nốt ruồi sau gáy, ông Diêm cũng viết Tiểu Lăng có một nốt ruồi sau gáy.

Quá nhiều sự trùng hợp ở đây, Diêm Dụ dõi mắt nhìn thật kĩ những mô tả về trạng thái của nạn nhân khi chết.

Á\|/ hộ chứa nhiều **** **, cơ thể tràn ngập dấu vết h0an ái chứng tỏ nạn nhân đã bị đàn ông giao cấu.

Nạn nhân bị chảy rất nhiều máu, hai mắt mở lớn, cổ có vết đâm rõ ràng.

Diêm Dụ nhìn qua mục hung thủ nhưng kì lạ là ở đây lại để trống.

Không tìm được hung thủ sao?

Cũng phải thôi, Tư Sinh có nhiều thủ đoạn, mưu ma chước quỷ,

muốn bắt được ông ta thì cũng khó.

Anh vắt chéo chân, đoạn nhếch khóe miệng nói: "Xem ra hướng đi này của tôi không sai."

Đoàn Mộc Liêm gật gù tán đồng, hấn cất lời: "Tôi đoán đây mới chính là lý do Tư Sinh một mực phải lấy được chìa khóa mở ngân hàng.

Cuốn sổ này, cậu lấy ở trong đó phải không?"

"Ừ..."

Diêm Dụ chống cằm, anh quơ tay định bụng cầm cốc nước lên thì bỗng trượt tay.

Nước trong cốc đổ ra, thấm ướt trang bìa của cuốn sổ.

Anh thất kinh, vừa mới nhắc nó lên thì chợt nhận ra ở trong trang bìa này có một vật thể hình chữ nhật rất quái lạ..

Chương 99: 99: Bằng Chứng Phạm Tội

Ánh mắt Diêm Dụ lóe sáng, anh vội vã dùng tay tách rời hai mặt dính kết của trang bìa, sau vài giây thao tác, một chiếc thẻ nhớ có kích thước bằng đầu ngón tay liền hiện ra.

Trong đầu anh đang không ngừng liên tưởng tới việc thẻ nhớ này sẽ chứa những gì thì Đoàn Mộc Liêm bỗng cất cao giọng: "Có khi nào đây là bằng chứng phạm tội của Tư Sinh không?"

"Bằng chứng phạm tội?"

Đoàn Mộc Liêm gật đầu cái rụp, tức thì, hấn quay người chạy một mạch lên trên lầu, lục lọi ầm ĩ mất mấy phút rồi mới mang xuống một chiếc điện thoại đời cũ.

Diêm Dụ vừa nhìn liền hiểu ý định của Đoàn Mộc Liêm, anh đưa tay đón lấy điện thoại, tháo lắp thẻ nhớ vào trong, nhanh chóng khởi động nguồn.

Trong lúc chờ đợi, lòng bàn tay anh nhể nhại mồ hôi, hít sâu một hơi dài, người đàn ông tranh thủ hỏi bạn tốt: "Cậu lấy đồ vật này ở đâu ra vậy?"

Xem chừng thứ anh đang cầm trên tay cũng phải có từ đời ông bà, bố mẹ rồi.

Hiện nay chắc rất khó kiếm, mà đã khó kiếm thì rốt cuộc tên này làm sao lại có?

"Cái điện thoại này hả?" Hàng chân mày anh tuấn của Đoàn Mộc Liêm nhướng nhẹ, hấn ngoác quanh quất một hồi, hạ thấp giọng nói vào tai anh: "Bảo vật của ba tôi đó."

Ông ấy có sở thích sưu tầm những dòng điện thoại cổ qua các năm, nếu mà biết tôi dám cả gan động vào chúng...!có lẽ tôi sẽ bị chặt

chân mắt."

Ngữ điệu của hắn xen lẫn một chút sợ sệt, nhớ lúc nhỏ vô tình làm rơi chiếc điện thoại "cục gạch" xuống đất, hắn đã bị cha Đoàn phạt đứng ngoài cửa suốt nửa ngày trời, báo hại toàn thân trên dưới của hắn đều bị muỗi chích sưng vù.

Bây giờ nghĩ lại, hắn sẽ vô thức cảm thấy ngứa ngáy. Đối với dáng vẻ nhát cáy của Đoàn Mộc Liêm, Diêm Dụ chỉ cười nửa miệng, anh nói với vẻ ngạo mạn: "Ông đây bảo kê cậu!"

"Xùy...!ai thềm cậu bảo kê chứ?"

Đoàn Mộc Liêm bĩu môi khinh thường, dù sao hắn cũng đã lớn, lẽ nào không đủ sức thoát khỏi tay của người ba già này? Trong điện thoại truyền ra tiếng nhạc, màn hình hiển thị một giao diện chính đơn giản.

Diêm Dụ nuốt khan nước bọt vì đại não căng thẳng, kế tiếp, những ngón tay thon dài di chuyển trên bàn phím cứng nhắc, anh mở phần hình ảnh, video ra, trong đó chỉ có duy nhất một video dài gần chục phút.

Đó là video nằm trong thẻ nhớ, Diêm Dụ nhìn qua Đoàn Mộc Liêm, nhẩn xem.

Bốn mắt chăm chú không dám chớp lấy một lần dường như chỉ sợ bỏ mất điều gì quan trọng, hai người cùng nhau nín thở, nghiêm túc theo dõi.

Cảnh đầu tiên đập vào mắt họ là thân ảnh một đôi nam nữ trẻ tuổi dưới ánh đèn vàng, người con gái thì đang nằm, còn người con trai thì đang quỳ.

Nhìn kĩ hơn một chút có thể thấy máu đang liên tục chảy ra từ cổ người nữ, cô ta nghiêng đầu nhìn thẳng về phía camera, thi thoảng lại lên cơn co giật rất nhẹ bởi vì mất máu quá nhiều.

Qua mở đầu im lặng, tiếng cười khà khà đáng sợ của người nam bắt đầu vang vọng.

Anh ta quay lưng về phía camera, chậm rãi kéo quần đứng dậy, điệu bộ như vừa mới được thỏa mãn tình d*ch xong.

Sau đó, anh ta lại ngồi xếp bằng mà nâng người nữ lên, vuốt ve cần cổ nhuộm máu mà khóc nức từng tiếng.

"Tiểu Lăng, đừng chết! Lúc này là do anh nóng nảy, anh làm lại được không? Tiểu Lăng...!Lăng Tiên! Anh xin lỗi, anh thật sự không cố ý..." Nói đến câu cuối, người nam đột ngột tỏ vẻ hoảng sợ, đứng phắt dậy buông người nữ ra.

Anh ta nhìn camera, trên môi trưng một nét cười u ám, cất bước về phía này.

Màn hình bỗng nhiên rung lắc dữ dội theo từng chuyển động của người nam, dễ dàng thấy được chủ nhân quay chiếc video này đang run rẩy đến mức nào.

Thật may, người nam đã rẽ ngoặt sang bên phải, mất hút.

Lần nữa xuất hiện, anh ta cầm theo máy ảnh.

Những cử chỉ diễn ra tiếp theo lại càng đáng kinh ngạc hơn, chỉ thấy anh ta thích thú mà giương ống kính vào thi thể của người nữ đã sớm tắt thở, vừa cười vừa nháy lia lịa.

Hài lòng nhìn những tác phẩm của mình, người nam cúi đầu đánh giá người nữ, âm thanh trầm thấp tựa như quỷ dữ từ từ phát ra trong cuống họng: "Tiểu Lăng, trước kia em nói em quen họ Diêm chỉ vì muốn đoạt lấy tất cả quyền lợi từ tay hắn ta, sau đó sẽ chia cho anh.

Vậy...!vậy em có thể giải thích tại sao em lại giạng chân ra ngủ với hắn được không?!"

Dứt lời, anh ta lại cười như điên như dại, giọng nói chất chứa một sự đau lòng tột cùng, còn có cả sự ganh ghét, đố kỵ.

Anh ta gân cổ gào to như đang khó chịu: "Một đôi gian phu dâm phụ,

đi chết hết đi! Các người xứng đáng xuống địa ngục...!Hừ, xuống địa ngục! Yêu nhau chứ gì, vậy thì để Tư Sinh tôi tiễn các người một bước!"

Diêm Dụ và Đoàn Mộc Liêm vừa nghe thấy cái tên Tư Sinh được thốt lên từ miệng người nam thì mí mắt lập tức giật giật.

Video này có đầy đủ bằng chứng chứng minh cho tội ác của ông ta, điều này quả thực vô cùng thuận lợi đối với kế hoạch của bọn họ. Trên màn hình, Tư Sinh cầm một con dao gọt hoa quả, song còn chưa kịp nhắc chân lên thì bỗng phát giác ra điều gì đó kì lạ.

Quả nhiên, màn hình phút chốc đen sì, tiếng huỳnh huých cùng với tiếng la hét đan nhau vọng ra.

Câu nói cuối cùng mà Diêm Dụ nghe được chính là một câu đấm máu, đồng thời cũng bộc lộ rõ động cơ giết người của Tư Sinh: "Trốn cho thật kĩ vào, bằng không tao sẽ chôn mày cùng với Tiểu Lăng!" Xem xong video, Diêm Dụ lặng người một lát, cảm giác lạnh toát chạy từ gan bàn chân thẳng vào tim anh.

Anh nhú mi tâm, đầu óc có hơi choáng váng do hệ quả của men rượu lúc nãy.

"Khoan đã!"

Đang yên tĩnh, Diêm Dụ bất chợt giằng lấy máy tính từ tay Đoàn Mộc Liêm, khiến cho hắn ta bị dọa giật thót.

Người đàn ông nhìn dãy số dự đoán ngày chết của Lăng Tiên, kết hợp với lời Tư Sinh nói, cả ngày chết của ba anh nữa, đưa ra một kết luận chắc chắn.

"Nghĩ ngờ của tôi hoàn toàn đúng đắn, ba tôi...!ông ấy đã chết trong tay Tư Sinh chứ không phải là tự sát."

"Ngày Lăng Tiên chết cũng chỉ cách ngày ba cậu qua đời gần hai ngày?"

Đoàn Mộc Liêm suy tư, không nghĩ sau tất cả, mọi chuyện lại có thể phát triển một cách kh ửng bố, nhiều dây mơ rễ má như vậy.

Đúng là quay hẳn đến nỗi đầu óc mòng mòng luôn!

Mục đích Tư Sinh nhắm vào Diêm Dụ, vào chiếc bật lửa kia không

hắn là vì tài sản mà là vì những chứng cứ này.

Cả mối quan hệ của ông ta với ông Diêm rồi Lăng Tiên nữa, đều là từ một người phụ nữ mà ra.

Nếu không có Lăng Tiên thì chưa chắc hôn nhân của ba mẹ Diêm Dụ đã rạn nứt, chưa chắc Tư Sinh đã giết người, chưa chắc ông Diêm đã bị sát hại...

Những uẩn khúc trong quá khứ đã được phơi bày hết ra ánh sáng, giờ đây, chỉ cần chờ thời cơ chín muồi mà thôi.

Tư Sinh làm chuyện ác thì ắt sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt tất yếu của tạo hóa! Ông ta đã rơi vào vòng lao lý, dù cho có làm cách nào thì cũng chẳng thể chối bỏ!

Đêm đó, Diêm Dụ thức trắng để liên hệ với những lãnh đạo liên chính trong bộ máy nhà nước nhằm đào ra một chút kẽ hở về những việc sai trái, vi phạm pháp luật mà Tư Sinh đã làm.

Chỉ riêng hành động tước đoạt quân hàm của người khác không lý do đã đủ dấy lên sự căm phẫn, huống chi là lạm dụng chức quyền, ăn tiền của dân?

Diêm Dụ phải tiêu tốn khá nhiều trí lực mới có thể khiến đám người đó mở lòng, tin tưởng cung cấp thông tin cho anh.

Nhân chứng, bằng chứng gần như đều có, anh nhất định sẽ đệ đơn kiện Tư Sinh vào thời gian sớm nhất, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Còn Quận Nhĩ Trúc nữa, cô ta cũng không chạy thoát móng vuốt của anh.

Gây chuyện rồi mà vẫn sống vui vẻ, an nhàn ư? Nào có dễ như vậy.

Những nhọc nhằn, đau đớn về thể xác lẫn tinh thần vợ anh từng phải gánh chịu, anh sẽ khiến cô ta lãnh đủ!.

Chương 100: 100: Đoàn Mộc Liêm Bị Bắt

Những tia nắng ban mai men theo chân tường lén vào căn phòng nồng nặc mùi rượu.

Không gian tối tăm đã thêm phần sáng bừng, ít nhiều vơi bớt đi sự lạnh lẽo đến khắc nghiệt của mùa đông năm nay. Bởi vì đêm qua làm việc quá sức cho nên Diêm Dụ đã gục bên bàn lúc nào không hay.

Quầng sáng ấm áp chiếu lên khuôn mặt góc cạnh của anh, chúng thỏa thích nô đùa, nhảy nhót trên chiếc mũi cao thẳng tựa như điêu khắc.

Đôi môi người đàn ông hơi mím, ấn đường hiện lên sự mệt mỏi khó giấu.

"Tuýp..."

Lúc này, một chuỗi âm thanh inh ỏi bất chợt vang lên đã đánh động giấc ngủ ngắn ngủi của anh.

Diêm Dụ hé hé mắt đón nhận ánh mặt trời, liếc qua ghế sofa thì thấy Đoàn Mộc Liêm vẫn đang nhắm mắt chìm trong mộng đẹp. Thấy âm thanh ấy không chỉ không ngớt mà ngày càng kêu to, rõ ràng, Diêm Dụ nhanh chóng chống bàn đứng dậy.

Khớp gối của anh kêu cạch một cái, do duy trì một tư thế quá lâu nên đôi chân đã bị căng cứng.

Phải mất một lúc vận động giãn cơ, anh mới miễn cưỡng di chuyển được.

Vừa hướng ra cửa Diêm Dụ vừa bóp mạnh thái dương, sắc mặt anh có chút kém.

Mới sáng sớm mà đã có người làm phiền, dĩ nhiên chẳng một ai chịu trưng ra bộ mặt tốt.

Cửa mở, một hàng người mặc quân phục lập tức ồ ạt tiến vào, dẫn đầu là tên Sang vốn đã quen mặt đối với Diêm Dụ.

Không ai khác, hẳn ta chính là kẻ truy bắt anh trong đêm mưa vào thời gian trước, khi anh lấy trộm được chiếc bật lửa từ nhà riêng của Tư Sinh và bỏ trốn.

Anh không biết tại sao Tư Sinh lại nắm trong tay chiếc bật lửa ấy, nhưng khả năng cao là ông ta đã lấy từ chỗ của cha anh sau khi thực hiện hành vi giết người diệt khẩu dã man này.

Cũng may, chìa khóa không phải là tất cả điều kiện cần và đủ để mở ngân hàng, bằng không anh không chắc những đồ trong đó sẽ còn nguyên vẹn hay là bị ông ta tiêu hủy tất thảy.

Cái ngày Diêm Dụ vượt qua tai mắt của bọn Tư Sinh mà ra ngân hàng nơi ba anh gửi, anh hoàn toàn không ôm hy vọng sẽ rút được tài sản ra.

Chỉ là anh không còn cách nào khác, đâm lao đành phải theo lao đến cùng.

Phút giây dẫn đo không biết nhập mật khẩu ra sao, anh bỗng nhớ rằng ba anh đã nói một câu, một câu sâu sắc mà cho đến tận bây giờ anh vẫn khắc cốt ghi tâm.

"Con biết không, ngày 20 tháng 8 đối với ba là một ngày ý nghĩa.

Kể từ khi đó, mẹ con đã trở thành bạn gái của ta, trong mắt cũng chỉ có ta..."

Thời điểm đó, ông thật tâm yêu Triệu Lan Ngọc.

Nhưng rồi số phận trêu đùa, hoặc đơn giản chỉ vì ông không vượt

qua được bản ngã của mình nên mới dẫn đến vô số hệ lụy sau này, ảnh hưởng đến cả đời anh.

Trách số phận...!chi bằng trách chính bản thân sai lầm!

Giờ đây, anh đã biết được bí mật động trời của Tư Sinh, thế nên ông ta sẽ không bao giờ buông tha cho anh lần này.

Cuộc đua đã đến chặng cuối, hai bên ngang tài ngang sức, chỉ xem ai nhanh hơn, quyết đoán hơn, mưu lược hơn mà thôi.

Diêm Dụ đã nắm được thóp của ông ta, vì vậy, anh cần tranh thủ vượt trước, ai mà biết được đối phương sẽ lật ngược thế cờ lúc nào?

Ước chừng nửa phút sau, Diêm Dụ mới lấy lại tỉnh táo mà quay người vào trong nhà.

Đám người xếp chặt cả căn phòng khách, xuyên qua bọn họ, anh thấy Đoàn Mộc Liêm đang loay hoay ngồi dậy với một vẻ mặt ngờ ngác.

Tên Sang không dám trể nải thì giờ, hấn ta tức khắc thi hành công vụ, nhớ rõ mồn một những lời Tư Sinh nói mà chậm rãi truyền ra như truyền thánh chỉ: "Đoàn thiếu gia, anh bị tình nghi vì tội sử dụng trực thăng với mục đích bất chính, gây nhiễu loạn trật tự xã hội và an ninh quốc gia, nguy hiểm đến người, tài sản, công trình của nhà nước.

Yêu cầu anh theo chúng tôi về điều tra làm rõ vụ việc!"

Những lời này khiến cả Đoàn Mộc Liêm lẫn Diêm Dụ đều không khỏi cau mày, mặc dù biết Tư Sinh sớm muộn gì cũng sẽ hành động nhưng không nghĩ sẽ nhanh như vậy.

Hướng chi trước đó cha Đoàn cũng đã có lời phỉ bả nghi ngờ, vậy mà ông ta vẫn nhất quyết bám lấy sơ hở này.

"Lệnh ở đâu? Các anh không thể tùy tiện bắt người trong nhà của tôi!"

Đột nhiên, giọng nói hùng hồn từ trên cầu thang vọng xuống.

Mọi người ở đây chỉ thấy cha Đoàn chấp hai tay với dáng vẻ uy nghiêm từ tốn bước về phía này, đôi mắt già dặn, sắc bén xét nét kĩ càng tên Sang.

Ông híp hai con người nhìn Đoàn Mộc Liêm, thờ dài rầu rĩ trong lòng.

Vẫn là không ngăn được chuyện này diễn ra, ông cảm thấy tự trách không thôi.

"Ba!"

Đoàn Mộc Liêm nhìn ông cười cười, sau đó hấn ta đứng dậy, tư thái chuẩn bị sẵn sàng theo đám người này.

Cha Đoàn thấy vậy, lập tức nghiêm giọng quát lớn: "Ngồi xuống cho ta!"

Tên Sang chớp thời cơ hất hàm ra hiệu cho đám tay sai sau lưng tiến lên khóa chặt hai tay Đoàn Mộc Liêm lại.

Hấn ta nhếch mép, đoạn giương ánh mắt tự đắc nhìn Diêm Dụ, khế thì thào bằng khẩu hình: Chúng mày thua rồi!

Đối diện với điệu bộ khiêu khích của kẻ thù, Diêm Dụ vẫn ung dung mỉm cười.

Anh bước tới, liếc mắt cảnh cáo đám người kia, cơ hồ một giây sau, bọn chúng liền bị khí thế mãnh liệt của anh dọa sợ, nhất thời co rụt cổ lại.

Nội tâm Diêm Dụ thầm khinh bỉ, Tư Sinh đê hèn nên cũng chỉ có thể đào tạo ra loại quân nhân đê hèn, quả thực không khác gì loài thỏ đế. Anh trao đổi suy nghĩ với Đoàn Mộc Liêm qua ánh mắt, lại nhìn tên Sang rồi cúi mặt cười lạnh.

"Nhớ đối đãi với cậu ấy thật tốt, nếu không tao sẽ đích thân lột da mày!"

Ngữ điệu của anh chứa đựng sự uy hiếp không hề nhẹ, khiến cho tên Sang không có dũng khí nhìn thẳng vào anh.

Gã ta né tránh, lách người kéo giãn khoảng cách với Diêm Dụ rồi lên tiếng: "Đưa đi mau!"

Nheo mắt quan sát, gã làm như vô ý hỏi: "Diêm thiếu, cậu đã biết được những gì?"

Diêm Dụ hừ mũi, muốn thăm dò anh ư? Đúng là mơ mộng hão huyền! Nếu đã biết rõ thì cứ vạch mặt nhau, đâu nhất thiết phải như vậy?

Bị anh phớt lờ, Sang chỉ cụp mắt không cam tâm, song cũng không nói gì thêm.

Đoàn Mộc Liêm áy náy với cha Đoàn, lời đã đến đầu môi nhưng không tài thốt ra được.

Hắn hạ giọng nói nhỏ với Diêm Dụ: "Nờ cậu chăm sóc ba tôi."

Nói xong thì cùng đám người lặng lẽ đi khuất.

Cha Đoàn vừa tức giận vừa bất lực trước con trai, ông liếc Diêm Dụ, mặt mũi phứt chốc tối lại.

Cũng vì người đàn ông này mà Đoàn Mộc Liêm mới lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, cho nên, ông không muốn tiếp một chút nào.

Diêm Dụ biết lỗi là ở mình nên anh có chút rụt rè.

Dọn dẹp sạch sẽ phòng khách, anh cúi người thật thấp trước cha Đoàn, kế tiếp mở miệng một cách chân thành: "Thành thật xin lỗi bác, cháu sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm về việc này.

Còn bây giờ, cháu về trước ạ!"

Từ hôm qua tới giờ anh vẫn chưa về nhà, cũng chưa báo tin cho Quận Hy Ca, chắc hẳn giờ này cô đang rất lo lắng.

Anh không thể chậm trễ thêm được nữa, sau khi về, anh quyết định sẽ nói tất cả mọi chuyện về Triệu Lan Ngọc cho cô biết, bao gồm cả sự việc kia.

Cha Đoàn phẩy phẩy tay, dấu cho đang giận, ông cũng không thể thất lễ với người ta được.

.

Chương 101: 101: Tha Thứ Không Khó

Một mình chờ đợi ở trong căn phòng lạnh lẽo, Quận Hy Ca hết thờ dài nhẩn nhó rồi lại trần trở đến mức đứng lên ngồi xuống.

Cảm giác không yên cứ liên tục bám lấy cô, khiến cô mòn mỏi mà ngóng ra cửa trong sự lo lắng, thấp thỏm.
Diêm Dụ đã vắng mặt cả đêm rồi, không có anh, thâm tâm cô lúc nào cũng trong trạng thái bồn chồn, xoắn xuýt.

Có lẽ nửa năm người đàn ông ấy đi xa đã hình thành nên tâm lý lo được lo mất của cô...

Mệt quá, cô thiếp đi trên ghế sofa, mãi đến khi trời hửng sáng, cô mới mơ màng tỉnh dậy vì tiếng động cơ ồn ào.
Quận Hy Ca giật mình, cô vươn tay khoác tạm cái áo len mỏng, sau đó đi ra mở cửa.

Khẽ dụi mắt mà nhìn, khoảnh khắc trông thấy anh đang tới gần, cô liền mỉm cười rạng rỡ, bất chấp mọi thứ chạy thẳng về phía anh.
"Về rồi à?!"

Reo lên như vui mừng, Quận Hy Ca dang tay ôm chặt lấy anh, khiến cho ai đó có phần bất đắc dĩ nở một nụ cười cứng chiều.
"Chạy nhanh thế làm gì? Chân của em có sao không?"

Giọng nói trầm ấm chứa đựng sự quan tâm vang lên, Diêm Dụ xoa nhẹ mái tóc hơi rối của cô, anh cúi đầu, trong mắt là sự dịu dàng vô bờ.

Quận Hy Ca lắc đầu, cô nói: "Bác sĩ bảo không có vấn đề gì, em có thể chạy nhảy được rồi."

"Lần sau không được như thế nữa nghe chưa?"

Vừa dặn dò, Diêm Dụ vừa khom người bế bổng cô lên, đoạn sai

những bước dài vào trong nhà.

Lúc này thấy cô chạy nhanh như vậy, anh chỉ sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ảnh hưởng tới chân của cô, anh sẽ hối hận chết mất! Sau khi vào nhà, Diêm Dụ đặt cô xuống ghế sofa, lấy khăn lông bọc vào hai chân của cô.

Anh điều chỉnh nhiệt độ lò sưởi, pha một cốc nước mật ong đưa cho cô.

"Em không uống."

Quận Hy Ca nhíu mày đẩy ra, nhưng ngay lập tức liền bị Diêm Dụ cưỡng chế nhét vào trong tay.

Anh nghiêm giọng, mặt cũng nghiêm: "Cơ thể em rất lạnh, mau uống vào cho ấm!"

Biết cô vợ nhỏ này đã kiên nhẫn chờ mình cả đêm, cho nên Diêm Dụ rất thành tâm mà chuộc lỗi.

Quận Hy Ca không hỏi gì về chuyện hôm qua cả, cũng không hỏi lý do vì sao anh về muộn.

Cô ngồi im, ngoan ngoãn uống cạn cốc nước, vừa uống lại vừa liếc anh.

Sao cô cứ cảm thấy người đàn ông này có chút là lạ? Chẳng lẽ gặp mẹ không vui sao?

Qua một lúc, Diêm Dụ đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Làn hơi nóng chậm rãi phả ra từ đôi môi mỏng hồng hào, từng chút, từng chút sưởi ấm cho cô.

Anh xoay người cô lại, chần chừ vài giây như do dự rồi mở miệng:

"Hy Ca, nếu...!anh nói nếu..."

"Nếu thì đừng nói nữa!"

Quận Hy Ca lạnh lùng ngăn lại những lời của anh, có một dự cảm không lành.

Thấy người đàn ông mím chặt môi quan sát cô, biểu hiện bất thường, cô liền nhếch lông mày suy tư.

"Không nếu nữa, là thật!" Diêm Dụ nhích lại thu hẹp khoảng cách giữa hai người, trực tiếp đưa tay bế cô ngồi lên đùi mình.

Anh gác cằm lên vai cô, cố ra vẻ hờ hững: "Mẹ anh...!bà ấy chính là người đã bỏ thuốc em."

Lời Diêm Dụ vừa dứt, bầu không khí liền rơi vào một sự tĩnh lặng đáng sợ, dường như vừa bị tăng thêm mấy phần u ám.

Quận Hy Ca chẳng nói chẳng rằng gì, chỉ là cơ thể đang run nhè nhẹ đã tố cáo toàn bộ cảm xúc chân thật của cô.

Trong mắt Diêm Dụ ánh lên tia đau lòng, anh siết cánh tay ghì cô vào người, sợ cô bỏ đi mất.

"Nếu em ghét bà ấy, vậy thì anh nhất định sẽ cắt đứt liên lạc, từ ngày sau không còn dính dáng gì nữa! Chỉ xin em, xin em đừng ghét anh, bởi vì anh thực sự không muốn rời xa em.

Hy Ca à, anh nói thật đấy!"

Thều thào bằng chất giọng khàn đặc không rõ, Diêm Dụ vùi mặt vào cổ cô mà hít lấy hít để hương thơm nhàn nhạt từ sữa tắm.

Chính bản thân anh còn không chấp nhận nổi hành động sai trái của Triệu Lan Ngọc, huống chi là người trong cuộc như Quận Hy Ca.

Cô chắc chắn sẽ để lòng, nhưng anh hoàn toàn không hy vọng cô sẽ vì chuyện này mà nhìn anh bằng ánh mắt khác.

Mối quan hệ của bọn họ vốn đang rất tốt kia mà!

Từng giây, từng phút trôi qua đối với Diêm Dụ hết như đá tảng đè nặng trong lòng.

Anh căng thẳng muốn được nghe đáp án từ miệng của cô, bỗng dưng có chút sốt ruột.

Suy nghĩ lâu như vậy, không phải thật sự ghét anh rồi chứ?

"Mẹ anh, bà ấy có hối hận không?"

Lúc này, Quận Hy Ca bất chợt hỏi, đôi mắt đen láy mà xa xăm.

Không hiểu ý định của cô thế nào, Diêm Dụ nghiền ngẫm một lát, cuối cùng anh vẫn thành thật trả lời: "Có lẽ là có."

Anh không nghĩ những lời ăn năn của Triệu Lan Ngọc là giả dối, bởi lẽ nếu bà đã quyết định nói ra thì cũng đã chuẩn bị tinh thần hứng chịu.

Anh là con của bà, nhưng không vì thế mà bênh vực bà vô điều kiện.

Song, cho bà một cơ hội, tin tưởng bà một lần, coi như không uống công anh sống không cha, không mẹ bao nhiêu năm.

Có tiếng thở phào rất nhẹ, giống như là đã trút bỏ được gánh nặng.

Quận Hy Ca lặng ngueri, dẫu cho giận, dẫu cho căm thì cô vẫn chẳng thể nào không tha thứ cho Triệu Lan Ngọc.

Rõ ràng bà là mẹ của Diêm Dụ, nếu cô làm căng chuyện này, vậy chẳng phải sẽ khiến anh đau khổ sao? Bị mắc kẹt ở giữa, hơn ai hết, anh là người khó chịu nhất, tổn thương nhất!

Cô không muốn tương lai của mình như thế, tính cô hay ghi thù, nhưng có những chuyện cô bắt buộc phải buông bỏ.

Ví như là chuyện này, bảo cô xuống tay đáp trả bà như Quận Nhĩ Trúc hay những người khác, cô quả thật không làm được.

Ngoài tha thứ ra, cô nên làm gì đây?

Đưa đôi mắt nhìn vào bàn tay gân guốc đang ôm bụng mình, Quận Hy Ca thấy anh đã túa đầy mồ hôi tự bao giờ.

Cô nhẹ nhàng dồn hết tất cả trọng lực vào anh, nhắm mắt điềm tĩnh cất giọng: "Nói với bà ấy, em tha thứ."

Còn anh, em tất nhiên không ghét được."

Cả đời này, anh cũng đừng hòng thoát khỏi em!
Hai mắt Diêm Dụ tròn xoe vì kinh ngạc, anh lắp bắp định hỏi lại cho chắc thì Quận Hy Ca bỗng kêu lên: "Em đói, mau nấu cho em đi!"
Diêm Dụ thoáng ngây ngốc, giây sau, anh hạnh phúc cười tươi:
"Được, năm phút sau có liền thừa bà xã đại nhân!"
Nhìn bóng lưng chững chạc của anh, Quận Hy Ca chống cằm, tâm trạng trở nên xoắn xang kì lạ.

Tha thứ...!thực ra cũng không khó như cô tưởng tượng!.

Chương 102: 102: Ai Gieo Ai Trồng

Thời điểm Quận Hy Ca ăn xong bữa sáng thì mọi người vẫn còn chưa dậy, trên dưới trong nhà chỉ có những tay vệ sĩ chăm chỉ, chịu khó làm việc sớm, vừa đứng canh gác vừa tán gẫu cho bớt chán. Mùa đông mà, ai ai cũng muốn làm tổ trong chiếc chăn bông ấm áp. Diêm Dụ xung phong nhận nhiệm vụ rửa bát, Quận Hy Ca cũng không quản, cô để lại cho anh một cái thơm má rồi đi lên lầu.

Dừng lại ở cầu thang xoa bóp đầu gối một hồi, cô mới từ tốn bước tiếp.

Cảm giác chữa lành đôi chân và được bước đi vô cùng sung sướng, Quận Hy Ca không biết phải diễn tả sao cho chuẩn xác.

Chỉ biết rằng, hiện tại cô không còn gì để nuối tiếc.

Mặc dù cô thường xuyên phải tập luyện các bài trị liệu vất vả, song cô chưa một lần mở miệng than trách.

Ông trời tốt bụng ban cho cô cơ hội này, cô nên trân trọng mới phải. Quận Hy Ca đi loanh quanh trong phòng dọn dẹp vài thứ, ở chỗ tủ trang điểm, cô bỗng phát hiện một tập hồ sơ lạ hoắc. Mở ra xem mới biết, cái này thực chất cũng chẳng lạ lắm gì, chỉ là cô nhất thời quên mất mà thôi.

Trong đây chứa những tư liệu về Quận Nhĩ Trúc mà cô đã tìm hiểu, tích góp được trong suốt thời gian dài.

Cô chỉ mới xem được một nửa, mà hôm đó Diêm Dụ lại đột ngột trở về, cho nên cô xúc động quá chưa kịp cất đi.

Bày những trang giấy cùng những tấm ảnh lên trên mặt bàn, Quận Hy Ca híp mắt nghiên cứu kĩ càng từng thông tin một.

Nhờ vào lần tình cờ ở Tập đoàn Diêm thị mà cô đã có được manh mối rất quan trọng.

Côi nhi viện mà Quận Nhĩ Trúc từng ở là một côi nhi viện nghèo nàn vùng núi, còn côi nhi viện ba mẹ cô nhận nuôi cô ta lại là một côi nhi viện khác.

Thảo nào ngày đầu tiên Tĩnh Tuyết dẫn cô ta về nhà, cô ta cứ lẩm bẩm một mình: "Ngôi nhà thứ ba, ngôi nhà thứ ba..."
Cô muốn điều tra sâu hơn nhưng mục người giám hộ lại không ghi gì cả, tức là Quận Nhĩ Trúc đã sinh ra mà không được làm giấy khai sinh.

Hỏi người ở côi nhi viện cũ mới biết, thì ra cô ta bị một người phụ nữ bỏ lại trước cửa, sau được viện trưởng ở đó bắt gặp kịp thời nên mới níu lại.

Có điều, người phụ nữ ấy chỉ ném lại một nắm tiền cùng một câu nói vô tâm rồi liền dứt áo ra đi.

Họ Lăng trong tên cũ của Quận Nhĩ Trúc nghe nói là do viện trưởng đặt theo chiếc khăn tay thêu hoa bị bỏ trong nôi.

Căn cứ vào đây, cô có thể xác định năm mươi phần trăm, rằng người đã sinh cô ta ra có họ Lăng.

Nhưng cụ thể danh tính người đó như thế nào, cô hoàn toàn không biết.

Sở dĩ Quận Hy Ca hao tâm tổn sức vào việc này như vậy cũng là vì muốn sớm ngày cắt đứt với Quận Nhĩ Trúc, khiến cô ta không còn mang họ Quận nữa.

Ba mẹ cô thì cũng chẳng mong chờ gì ở cô ta, nuôi nấng bao năm nay coi như công cốc.

Ngay cả việc quay lại hiểu thuận một lần mà cô ta cũng không làm được, vậy còn có thể trông chờ điều gì to tát?

Sự chú ý của Quận Hy Ca nhanh chóng rơi vào những tấm ảnh chụp của người phụ nữ đó, dù ảnh có chút mờ nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra dung nhan này không tầm thường chút nào.

Theo lời viện trưởng thì hôm ấy đúng dịp hội từ thiện về, thấy người này xinh đẹp nên mới chụp trộm mấy tấm.

Nếu như đây là mẹ ruột của Quận Nhĩ Trúc thì sao? Cô ta vẫn luôn giấu ba mẹ cô âm thầm tìm kiếm gia đình, nên cô có chút tò mò về phản ứng của cô ta sau khi biết được sự thật.

Quận Hy Ca cười nhạt, Quận Nhĩ Trúc có như nào thì liên quan gì đến cô?

"Em xem cái gì vậy?"

Lúc này, âm thanh quen thuộc bỗng từ sau lưng vọng lại.

Quận Hy Ca vội vàng thu lại mọi thứ cất nhanh vào túi, tuy nhiên, hành động này làm sao qua nổi con mắt tinh tường của Diêm Dụ. Anh bình thản ngồi xuống bên cạnh cô, nói: "Không cần giấu, anh biết em đang điều tra Quận Nhĩ Trúc."

Đưa đây anh xem nào!"

Mi tâm Quận Hy Ca khẽ nhú, đẩy nhẹ qua cho anh.

Vốn muốn tự mình giải quyết, nhưng xem ra không được rồi.

Diêm Dụ liếc nhìn một lượt, tầm mắt dừng lại trên mấy tấm ảnh mà không khỏi thất kinh.

Người phụ nữ này hình như anh đã từng gặp.

"Lăng Tiên?!"

Gương mặt này có nét hao hao người trong video, Diêm Dụ đã xem đi xem lại không dưới bảy lần, cho nên anh tuyệt đối không thể nhầm lẫn được.

Nhưng, đây thực sự là Lăng Tiên ư?
Để làm sáng tỏ chuyện này, Diêm Dụ lập tức đọc lại những tư liệu dày đặc chữ, càng đọc lại càng thêm khẳng định người này chính là Lăng Tiên.

Loại trù trường hợp có ngoại hình giống nhau hoặc sinh đôi cùng trứng ra thì là bà ta chứ không ai khác.

Nếu vậy, chẳng phải bà ta là mẹ của Quận Nhĩ Trúc sao?
Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?
Diêm Dụ mất một lúc mót nối quan hệ giữa Lăng Tiên với Quận Nhĩ Trúc, chợt nghĩ tới có khi nào cô ta lại là anh em cùng cha khác mẹ với mình? Mới nghĩ thôi mà anh đã thấy điều này quả thật kinh khủng!

Toàn thân Diêm Dụ dấy lên cảm giác ghê tởm trước nay chưa từng có, anh nuốt khan một ngụm nước bọt, quay sang mới thấy Quận Hy Ca đang nhìn mình bằng ánh mắt ngờ vực.

Cô hỏi, giọng trầm hẳn xuống: "Anh quen biết?"

Diêm Dụ gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, không biết nói sao cho phải.

Quen thì không quen, nhưng cũng tính là biết.

"Rốt cuộc quen hay không quen?"

"Chuyện này anh cũng không biết bắt đầu từ đâu, em có thể hiểu, chín mươi phần trăm Quận Nhĩ Trúc là con gái của Lăng Tiên.

Còn cha của cô ta, anh không chắc chắn là ai."

Sự nghi ngờ của anh đã đặt lên Tư Sinh, bởi lẽ năm xưa Lăng Tiên không chỉ qua lại với ba anh mà còn qua lại với ông ta nữa.

Hạt giống này ai gieo, ai trồng thì cũng chỉ có bà ta mới là người rõ nhất.

Quận Hy Ca cũng không tránh khỏi sừng sốt, vòng đi vòng lại, hóa ra đều là người quen.

Thấy vẻ mặt anh hiện lên sự băn khoăn, khó xử, cô cũng không tiện hỏi thêm, chỉ cần biết thế là đủ! Xuất thân của cô ta thấp hèn hay cao quý không hề ảnh hưởng tới cô, vì vậy, cô chẳng muốn tốn công đoái hoài quá nhiều.

Nhìn anh trầm ngâm khoảng mấy giây, Quận Hy Ca vô thức hít sâu, chợt cất giọng đanh thép: "Diêm Dụ, nói thật cho em biết, anh đã giấu em những gì?"

Bây giờ, cô muốn xử lý mọi chuyện một cách nhanh gọn, dứt khoát để có thể an tâm trở về cuộc sống thanh bình thường ngày.

Chỉ là cô không thẳng thắn vạch trần anh mà có một lựa chọn tinh tế hơn, đồng thời cũng nguy hiểm hơn, đó chính là muốn anh thú nhận tất cả, kể cả chuyện anh giấu cô về vụ tai nạn một năm trước! Nếu anh vẫn còn tiếp tục nói dối, vậy thì cô sẽ tự tay "bóp nát" anh!

Diêm Dụ nhận thấy thái độ của vợ yêu đột nhiên trở nên sắc lạnh, hai mắt dường như ẩn chứa một tầng nộ khí liền tức khắc nhăn mặt chột dạ.

Cô đang nhắc đến chuyện nào, anh...!có khá nhiều chuyện giấu cô. Nụ cười của Quận Hy Ca khiến lông tơ trên người Diêm Dụ dựng đứng, anh sán lại gần ý muốn lấy lòng, lập tức bị cô tuyệt tình đẩy ra. "Nói cho rõ ràng rồi muốn ôm thì ôm!"

Vẻ mặt Diêm Dụ dần thối, không biết nghĩ cái gì mà mãi không nói được một chữ.

Khó khăn đến vậy à? Quận Hy Ca nhếch môi khinh bỉ, ngữ điệu tràn ngập châm biếm: "Anh định giấu tôi đến bao giờ? Tìm ra hung thủ vụ tai nạn là chuyện đáng giấu sao? Chẳng lẽ nạn nhân như tôi không nên biết?"

Diêm Dụ chửi thề trong lòng, mẹ nó, thì ra cô đang nhắc đến chuyện này chứ không phải "đại loại" gì đó như anh vẫn nghĩ.

Vuốt ngực một cách đầy nhẹ nhõm, người đàn ông những tưởng kế hoạch của mình đã bị cô phát hiện rồi đổ bể, trái tim gần như sắp rớt ra ngoài..

Chương 103: 103: Ý Lại

"Em...!có phải đã biết trước rồi không?"

Khuôn mặt Diêm Dụ hiện lên nét cẩn trọng, giọng nói cũng rụt rè hiếm thấy.

Đáp lại câu hỏi của anh, Quận Hy Ca chỉ nhẹ gật đầu, ánh mắt lạnh nhạt không cảm xúc.

Diêm Dụ xoa hai tay vào nhau, thờ dài, lại thờ dài lần nữa, sau đó mới chậm rãi tiếp: "Anh thề là không cố ý giấu em.

Ban đầu, anh định sẽ thay em giải quyết mọi việc, thế nhưng giữa chừng lại phải tạm hoãn bởi vì bay sang Thụy Sĩ gấp.

Ông nội đã thăm dò được lịch trình của Tư Sinh vào khoảng thời gian đó, thời cơ khá là thuận lợi cho nên anh không thể không đi." Nói đoạn, Diêm Dụ lặng lẽ hồi tưởng lại cái ngày mà Quận Hy Ca gọi điện cho anh đòi gặp mặt.

Trùng hợp là khi ấy máy tính của anh vừa mới bị hacker xâm nhập, sau vài ngày kiểm tra máy tính, anh phát hiện ra phần mềm trong đó đã bị động tay động chân.

Anh nghi ngờ Tư Sinh đầu tiên nhưng đã nhanh chóng phải bỏ rồi chuyển hướng qua cô.

Bởi lẽ theo lý mà nói, máy tính của anh đã bị chặn tất cả các cuộc gọi tới, lúc đó cũng chỉ có mỗi mình cô nói chuyện với anh tận hơn 5 phút, không phải cô thì còn ai?

Mục đích của chuyến đi Thụy Sĩ anh không nói thẳng với cô, nhưng

bằng một lý do nào đó cô vẫn có thể biết được.

Vả lại, chuyện này anh cũng không hề có ý giấu giếm cô, thậm chí một đêm trước khi xuất phát, anh còn úp úp mở mở với cô. Quận Hy Ca là người thông minh, cô sẽ hiểu những lời anh nói.

Song, anh không nghĩ ngoài chuyện này ra cô lại biết nhiều đến thế, có lẽ trong lúc làm việc, bản thân anh đã khinh suất chẳng? Diêm Dụ lăm lũi cầm lấy ngón trỏ của cô mà cào nhẹ một cái, bĩu môi ra vẻ tủi thân.

"Bỏ tay ra!" Quận Hy Ca quát khế thị uy, cố gắng không nhìn vào đôi mắt biết nói của anh.

Người đàn ông này cũng thật giỏi ăn vạ, cô còn chưa cả nặng lời với anh mà nhìn mặt anh không khác gì bị cô ăn cướp!

Liếc Diêm Dụ mấy lần, thấy anh bắt đầu khịt khịt mũi, Quận Hy Ca liền mũi lòng mà phẩy phẩy tay, mặc nhiên cho anh đan chặt lòng bàn tay mình.

Cô nói: "Muốn em hết giận, vậy thì hãy khai hết những gì anh biết ra đây."

"Cũng không có gì..." Diêm Dụ gãi đầu với một dáng vẻ ngốc nghếch, anh cong khöhe môi, nhàn nhạt đáp: "Kẻ chủ mưu hãm hại em là vị Bộ trưởng mặt người dạ thú thường hay xuất hiện trên TV, còn Quận Nhĩ Trúc, cô ta chính là người đã tiếp tay cho ông ta.

Hiện tại, anh đang nắm giữ bằng chứng phạm tội của hai người đó, đảm bảo có thể khiến cho bọn họ phải quỳ rạp trước vành móng ngựa dù không tình nguyện."

Trong mắt Quận Hy Ca phát ra một tia trần trở, một lát sau, cô đột nhiên gõ bàn đứng dậy, chọt nở nụ cười hết sức yên lòng.

"Em mệt rồi, giao cho anh đó, liệu mà làm đúng như những lời anh nói."

Hành động của cô thể hiện sự ỷ lại rất lớn, nếu là trước kia, chuyện gì có thể tự mình giải quyết thì cô sẽ không bao giờ phiền đến người khác.

Nhưng còn bây giờ, suy nghĩ ấy ít nhiều đã có thay đổi.

Hai người vốn dĩ là vợ chồng mà, vì thế, việc san sẻ khó khăn, gánh nặng vừa là quyền, cũng là nghĩa vụ đôi bên phải thực hiện. Một cuộc hôn nhân hạnh phúc không thể chỉ bồi đắp từ một phía.

Người khác Quận Hy Ca không biết, nhưng riêng cô thì chuyện của cô cũng giống như chuyện của anh, còn gì hợp lý hơn việc thử một lần dựa dẫm hết thầy vào anh, cảm nhận cảm giác được yêu thương, bao bọc.

Tính ra thời gian gắn bó giữa hai người không phải là quá lâu, cho nên đòi hỏi sự thấu hiểu sâu sắc, tường tận mạch suy nghĩ thì quả là đã vượt quá vốn hiểu biết của cả hai.

Cô giấu anh, anh giấu cô, hai người giấu nhau, không thật sự hiểu nhau dẫn đến khó lòng mà chung sống yên ổn.

Ngay lúc này đây, cô cùng anh cần nghiêm túc nghĩ lại vấn đề này, mọi thứ đã chệch hướng đi so với quỹ đạo.

Trong thâm tâm luôn mặc định rằng mình đã hiểu người ấy, nào có biết thật ra mình chẳng biết một chút gì!

...

Những ngày tiếp theo, Diêm Dụ tranh thủ lên công ty họp mặt với cổ đông và ban lãnh đạo.

Nội bộ công ty đang loạn cào cào vì chiếc ghế Tổng giám đốc bị bỏ trống mấy tháng, nay được một phen lòng dạ nhẹ nhõm.

Có một số người nung nấu dã tâm với vị trí này lập tức liền bị Diêm Dụ phát hiện rồi phản đòn cực mạnh.

Trợ lý của anh đặt lên trước mặt mỗi người một tập tài liệu, xem xong, đăm người ở đây phút chốc đỏ bừng mang tai.

Một lão đầu hói thẹn quá hóa giận, đập bịch tập tài liệu xuống mà gân cổ hét lớn: "Diêm Dụ, cậu đang uy hiếp chúng tôi?!"

"Uy hiếp sao?"

Diêm Dụ thần nhiên như rỗng lông mày kiếm rậm rạp, đuôi mắt phảng phất chút tà ác, thâm sâu, anh bình tĩnh mở miệng: "Những dự án đó tôi đã đặc biệt tuyển chọn kĩ càng, đều là những khách sạn hạng sang, có phòng ốc sạch sẽ, thoáng mát, giường kingsize, bể bơi rộng, hơn nữa...! còn có vài loại đồ chơi mà các vị rất thích.

Chu đáo như vậy mà lại gọi là uy hiếp, xem ra là tôi đối xử với các vị quá dễ dãi nên các vị không biết sợ là gì có đúng không?"

"Rõ ràng là..."

Lão đầu hói nói được nửa câu liền khựng lại, bắt gặp ánh mắt của anh, lão chẳng dám ho he gì nữa.

Nhưng mà lão tức, Diêm Dụ làm vậy chính là gián tiếp mắng chửi bọn họ bản thủ, trắng hoa, dẫn gái về phòng.

Mặt mũi của cổ đông bị bôi nhọ, sau này truyền ra ngoài, làm sao lão ta có thể lặn lội được?

Bất mãn là thế, có điều, không một ai có dũng cảm và khả năng để phản lại Diêm Dụ, ngoài cam chịu ra bọn họ cũng chỉ có thể cam chịu mà thôi.

Giây trước còn hùng hồn, giây sau đã phải bẽ mặt khúm núm, điều này khiến cho Diêm Lãnh làm bù nhìn nãy giờ suýt nữa không nhìn được mà cười phì.

Anh trai của hấn quá tuyệt vời, quá bá đạo!

Nhưng...! cái tóc kia là sao chứ? Diêm Dụ vẫn còn chưa cắt ư? Dài quá thể đáng rồi đấy, dường như sắp hóa thân thành đại ca xã hội đen đến nơi, vậy mà chị dâu vẫn chưa chịu quản!.

Chương 104: 104: Dự Định Cầu Hôn

Ngày hôm ấy, Diêm Lãnh cứ phàn nàn bên tai anh vì vụ tóc tai, nói tới nỗi anh cảm thấy khó chịu, phiền đến phát cáu.

Vậy là chiều đến, hai anh em lục tục kéo nhau tới tiệm làm tóc.

Qua bàn tay điêu luyện của những người thợ, chẳng mấy chốc Diêm Dự đã lấy lại hình tượng trưởng thành, đĩnh đạc và chín chắn khi xưa.

Còn Diêm Lãnh, không biết hấn ta bị đứt dây thần kinh nào mà đột ngột lại đi nhuộm tóc.

Lần nhuộm tóc này có thể nói là đã thay đổi gần như cả con người hấn.

Diêm Dự nhếch mép nhìn mái tóc màu bạch kim chói mắt của em trai mình, bất chợt dâng lên nụ cười giấu cợt: "Đúng là chỉ có con nít mới làm như vậy.

Em ế là đáng đời!"

Diêm Lãnh thấy bản thân hệt như đang bị cười thẳng vào mặt, thế nhưng hấn cũng không thềm để tâm mà chỉ mãi mê ngắm nghía diện mạo mới ở trong gương.

Vài sợi tóc lơ thơ rũ xuống liền bị hấn nhẹ nhàng gạt ra, để lộ một đôi mắt lấp lánh, linh hoạt.

Biết dạo này Diêm Lãnh đang chìm đắm vào tình yêu tươi đẹp nên Diêm Dự cũng chỉ trêu chọc vài câu rồi thôi.

Anh bảo hẳn ta về trước, đợi một lát mới đánh xe đến một cửa hàng chuyên điêu khắc, xếp hình.

Gió ru nhẹ nhẹ đưa cành lá khăng khiu đập vào mặt kính, tuyết rơi dày xuống dưới đất, dần dần tụ thành một mảng.

Giờ phút này, Diêm Dụ đang cùng với nhân viên điêu khắc ở đây thảo luận về những mong muốn trong sản phẩm sắp được tạo ra. Người đàn ông tỉ mỉ đánh giá từng chi tiết của chiếc bật lửa được làm bằng gỗ có màu hồng nhạt trên tay, sau đó, anh miết nhẹ vào đường cong thon thả, mềm mại của nó, tựa như đang dồn hết tâm lực mà thưởng thức.

Anh chép miệng, đoạn chậm chậm lắc đầu: "Tôi muốn sắc nét hơn một chút, làm thế nào để có thể ghép 99 chiếc bật lửa này thành một đóa hoa đang nở rộ."

Lời anh vừa ra, tiếng kêu ai oán lập tức vang lên từng tràng, từng tràng, như thể vô cùng sầu não.

"Đại ca, anh đùa chúng tôi sao? Đây là gỗ chứ đâu phải kim loại, hơn nữa, anh còn muốn ghép thành một đóa hoa chứ không phải khắc thành một đóa hoa, anh nói chúng tôi phải làm gì?"

"Đúng đó, hình thù kì dị như vậy mà biến chúng thành một tác phẩm nghệ thuật, cái này...!anh có giỏi thì làm!"

"Đây là gỗ Purple Heart, không phải loại gỗ rẻ rẻ bán đầy chợ, cho nên, nếu anh không thương bọn tôi thì cũng phải trân trọng tiền do chính mình bỏ ra chứ?"

Vẻ mặt Diêm Dụ tỉnh bơ trước những lời khuyên nhủ nghe như vừa xót vừa hận này.

Tùy ý chống cằm vào lòng bàn tay, anh bình thản nói: "Bản thảo phác họa ý tưởng tôi đã gửi cho các anh rồi.

Rốt cuộc các anh đã xem kĩ chưa?"

Một người trong số đó méo miệng, luống cuống hồi lâu mới đáp:

"Chúng tôi đã xem kĩ rồi, nhưng mà sợ sai.

Với cả gỗ này đắt lắm, hòng đâu chúng tôi nào có tiền để mà đền.

Vì vậy, đại ca à, anh có thể tìm người khác được không?"
"Hợp đồng đã kí, giấy trắng mực đen.

Cậu nghĩ có thể à?"

Diêm Dụ trưng ra một nụ cười lạnh, kế tiếp, anh đứng dậy bước ra phía cửa.

Tuy nhiên, vừa mới đi được hai bước, anh bỗng quay đầu lại nói:
"Tôi rất giàu, cho nên các cậu không cần lo, cũng không cần tiết kiệm gì cả.

Tôi đã có vợ giúp tôi tiết kiệm."

Người nào người nấy nghệt cả mặt ra, cảm thấy có chút trêu ngươi.

Không thể phủ nhận, đúng là có tiền mua tiên cũng được!
Đứng dưới gốc cây, Diêm Dụ lặng lẽ rút bao thuốc từ trong túi quần ra.

Anh kẹp một điếu vào ngón trỏ và ngón giữa, tay kia bật lửa châm thuốc.

Đôi môi mỏng của người đàn ông tràn ra một làn khói trắng, trong đêm tối, hai mắt của anh híp lại đầy vẻ đăm chiêu.

Chợt nghĩ đến điều gì đó, anh gợn lên nét cười thích thú, dụi đầu thuốc đỏ ửng vào tường cho tắt hẳn rồi mới vút vào thùng rác.
Sau khi xong hết tất cả mọi việc, anh dự định sẽ cầu hôn Quận Hy Ca.

Mặc dù hai người đã là vợ chồng nhưng anh lại chưa cho cô được một hôn lễ đúng ý.

Tận sâu trong đáy lòng, anh luôn thấy bản thân có lỗi, không chỉ bắt cô chờ mình nửa năm đằng đẳng mà còn khiến cô chịu thiệt nhiều thứ.

Thực ra, món quà này đã sớm nảy sinh trong suy nghĩ của Diêm Dụ

vào một lần cận kề sinh tử bên Thụy Sĩ.

Anh nhớ rõ ràng họng súng đen ngòm đã dí vào đầu mình như thế nào, cái cách mà Tư Sinh đã bóp cò ra sao.

Lúc ấy, nỗi nhớ cô, nhớ gia đình trào dâng lên ngực anh, khiến anh tắc nghẹn không còn cảm giác, đến nỗi mà máu đang tuôn ra từ bả vai anh cũng không biết.

Nếu không có Tantan - chú chó Ngao Pháp của Đoàn Mộc Liêm bất chợt xò ra cắn sủa thì anh cũng không chắc mình sẽ còn sống.

Ý niệm duy nhất của anh chính là quay trở về, bằng mọi giá phải quay trở về trước mùa đông này...!Ấy vậy mà anh lại lỡ hẹn, để cho lời hứa ôm cô suýt nữa rơi vào dĩ vãng.

Giờ Đoàn Mộc Liêm đang bị Tư Sinh giam giữ, hiện tại không rõ sống chết.

Mang theo sự lo âu này cùng với hy vọng được yên ổn, Diêm Dụ đã gấp rút liên hệ với phía luật sư để làm việc.

Chỉ là mọi động thái của anh đều bị Tư Sinh chú ý nên anh không dám làm quá lộ liễu, chỉ có thể từ từ, bí mật.

Bước cuối cùng là nộp đơn tố cáo lên tòa án, nhưng anh e rằng sẽ gặp chút trắc trở, bởi lẽ Tư Sinh nhất định sẽ cho người can thiệp vào.

Không thể đi đường thẳng, vậy thì Diêm Dụ còn có một cách hay hơn.

Trong mắt anh hiện lên sự tự tin vô cùng mãnh liệt, đứng đó trầm mặc mấy phút, anh mới lên xe về nhà.

Bên kia, Tư Sinh thật sự đã phát điên.

Ông ta lo lắng đến mức ngày đêm không ngủ, mà nếu có ngủ thì cũng thức dậy vì gặp ác mộng.

Cứ sống trong sợ hãi, bất an như vậy, ông ta có cảm giác bản thân

chỉ là một con kiến nhỏ bé.

Giờ đây, chức vị Bộ trưởng của ông ta đang bị nhòm ngó, chèn ép, điều này khiến cho ông ta không thể tự do hành động như trước, muốn làm gì cũng phải nhìn mặt người khác.

Cho dù có được Đoàn Mộc Liêm nhưng ông ta cũng chẳng thể chạm tới cái móng tay của hắn ta, nói gì đến việc dùng hình uy hiếp hay đe dọa Diêm Dụ giao bằng chứng ra? Tư Sinh hoàn toàn bế tắc, không hiểu vì sao những người vốn luôn im ỉm lại đột nhiên quan tâm đến việc này, canh chừng, bảo vệ hắn rất nghiêm ngặt.

Ông ta có quyền hành nhưng không phải là hoàng đế, không quản được hết hành động cũng như suy nghĩ của những cán bộ nhà nước cùng nắm quyền lực.

Tên Sang thì đã bắt đầu có dấu hiệu của sự phản bội, lúc nào cũng làm việc tắc trách.

Gã sợ bị liên lụy, vì thế, gã đang tìm thời cơ để bỏ trốn.

Tư Sinh dường như cũng cảm nhận được, tâm trạng vốn đã tồi tệ nay lại càng tồi tệ hơn.

Trong phút nóng giận, ông ta đã mắng chửi Quận Nhĩ Trúc, còn đánh cô ta trước mặt bao nhiêu người ở bệnh viện.

Quận Nhĩ Trúc khóc hô, nhan sắc bấy giờ đã tụt dốc không phanh, xấu hẳn so với trước kia.

Thấy vậy, Tư Sinh đâm bực bội, lửa nóng cuồn cuộn bốc lên đầu khiến ông ta không kiềm được mà gào lên: "Tại sao mày không đi chết theo mẹ mày đi?! Loại gái điếm như mày sống làm gì cho chặt đất, hả? Đáng nhẽ Lăng Tiên không nên sinh mày ra...!Mày cũng như mẹ mày vậy, làm hại cả đời tao rồi!".

Chương 105: 105: Thời Cơ Đã Đến

Không gian lúc này trở nên vô cùng yên tĩnh, Quận Nhĩ Trúc chết lặng, sau đó, cô ta ôm mặt khóc rưng rức: "Ông quát tôi ư?! Ông là ba tôi đó!"

"Ba sao? Tao không có loại con gái như mày!"
Tur Sinh cười khẩy, lời nói ra tàn nhẫn, cay đắng.

Ông ta không biết rằng mọi hành động của mình đã bị một chiếc camera giấu kín thu lại.

Quận Nhĩ Trúc đau đớn trong lòng, uất nghẹn không nói nên lời.

Đang yên đang lành Tur Sinh lại đối xử với cô ta như thế, cô ta đã làm gì sai?

Theo dõi sự việc từ đầu chí cuối, Diêm Dụ nhếch lên nụ cười hài lòng.

Quả đúng như anh dự đoán, Quận Nhĩ Trúc thật sự là con của Tur Sinh với Lăng Tiên.

Nếu không phải đã lường trước, anh sẽ không truy tìm tung tích của cô ta rồi lắp đặt camera.

Xem ra, sự cẩn thận không bao giờ là thừa.

Trời muốn diệt người thì trước tiên phải làm cho người đó phát điên.

Mà Tur Sinh cùng với Quận Nhĩ Trúc thì gần như đã đạt tới trạng thái này.

Thời cơ...!có lẽ cũng đã đến!

Một ngày sau, thời điểm Tư Sinh đang đối mặt với ống kính phóng viên thì trên mặt báo bỗng rầm rộ tin tức Bộ trưởng Bộ quốc phòng tham ô, th@m những, lạm dụng chức vụ và quyền hành.

Hơn thế nữa, ông ta còn ngang nhiên ra tay hành hung một người phụ nữ trẻ ở bệnh viện, dẫn đến làn sóng phẫn nộ của dân chúng đột ngột tăng cao.

Cục diện xoay chuyển, đám phóng viên nhao nhao hướng mic về phía Tư Sinh đòi ông ta phải cho một câu trả lời chính đáng.

Thấy vậy, Tư Sinh lập tức cuống cuống lấy tay che mặt, mọi sự bình tĩnh đều bị thiêu đốt sạch sẽ.

Ông ta ngó quanh quất nhằm tìm kiếm tên Sang, có điều, hắn ta đã kịp thời lén đi bằng cửa sau, để lại một mình ông ta bơ vơ đứng trước đầu sóng ngọn gió.

Tư Sinh cứng họng, ông ta quơ quơ tay chỉ huy đám người bảo vệ cho mình rời khỏi.

Song, còn chưa kịp cử động thì đã bắt gặp cái nhìn khinh bỉ của Đại sứ quán nước bạn, ông ta chẳng thể cười nổi, hai chân như bị đóng băng dính chặt với nền đất.

Lúc này, Diêm Dụ và Quận Hy Ca hiên ngang mở cửa bước vào, toàn thân tỏa ra khí chất lãnh đạm, cao quý.

Tình hình hỗn loạn, không một ai rỗi hơi để ý đến bọn họ mà chỉ chăm chăm giữ chân Tư Sinh.

Diêm Dụ thận trọng dìu Quận Hy Ca, hai người chống tay vào lan can, cụp mắt từ trên cao trông xuống.

"Anh cũng nhanh thật đấy!"

Đôi môi đỏ mọng của Quận Hy Ca cong lên đầy tán thưởng, liếc nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của anh, cô không nhin được mà cười thầm.

Chỉ trong vòng vòn vẹn một tuần, Diêm Dụ đã có thể lo liệu, giải

quyết tất thủy, coi như anh có bản lĩnh! Còn về phần anh làm thế nào, cô không quan tâm, trước nay, cái cô quan tâm chỉ có kết quả! Ung dung đứng nhìn kẻ thù của mình gặp rắc rối, cảm giác này mới thật thoải mái.

Diêm Dụ rất vui vì được vợ khen, cảm thấy không uổng mấy ngày mấy đêm cật lực chạy đôn chạy đáo.

Anh vươn tay tóm nhẹ eo cô, thuận thế kéo cô ngã vào người mình, hôn l3n chóp mũi cô.

"Ừm...!Diêm Dụ, đây không phải là nhà.

Anh có thể đứng đắn chút không?"

Quận Hy Ca vừa lờm vừa vỗ vào bàn tay hư hỏng của anh, nghiêng đầu nhìn xuống phía dưới.

Thấy cô nghiêm túc như vậy, Diêm Dụ cũng không tiện đùa giỡn.

Hai người nhàn nhã khoanh tay, vắt chân quan sát dáng vẻ khổ sở của Tư Sinh, biểu cảm vui vẻ khi người gặp họa.

"Tránh ra! Tránh ra!"

Từ ngoài cửa, một giọng nói ồm ồm bỗng nhiên vang lên, kèm theo đó là tiếng bước chân di chuyển vội vàng.

Một tốp cảnh sát vũ trang đầy đủ bước vào, người dẫn đầu vừa giơ thẻ ra thì vài giây sau, một tốp người mặc quân phục cũng lũ lượt đổ tới.

Mục đích của họ giống nhau, đều là muốn bắt Tư Sinh về quy án.

"Ngày 10 tháng 1, quyết định khởi tố bị can Tư Sinh vì tội cố ý..."

Phía cảnh sát vừa lên tiếng, nhưng lệnh mới đọc được một nửa thì Tư Sinh bất chợt lao tới như mũi tên tre.

Ông ta du ngã đám người đang vây quanh mình để mở đường trốn, nhân lúc mọi người không phản ứng kịp, nhảy qua bậc thang đáp đất rồi chạy một mạch ra phía cửa.

Xung quanh loạn thành một đoàn, hai bên cảnh sát, quân đội giương súng nhằm thẳng bóng lưng Tư Sinh nhưng không dám bắn, dường

như chỉ sợ sẽ không may liên lụy người vô tội.

Lợi dụng điều này, ông ta đã lẩn sâu trong đám đông, khiến cho phía này hành sự khó khăn.

Mắt thấy Tư Sinh sắp chạy thoát mà vẫn chưa có động tĩnh gì, Quận Hy Ca mất hết kiên nhẫn.

Cô đứng phắt dậy, nhanh chóng phi xuống vạch thắt lưng của một vị cảnh sát, gỡ chiếc còng tay sáng bóng ra rồi ném một cách dứt khoát vào vị trí giữa gáy của ông ta.

"Huych!"

Bước chân Tư Sinh khựng lại, theo đà ngã chúi về phía trước, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn Quận Hy Ca, trên mặt tràn ngập kinh ngạc xen lẫn lạ lùng.

Người phụ nữ này từ đâu ra vậy, ban nãy còn ném một cú đẹp như thế, một phát hạ gục Tư Sinh.

Quận Hy Ca đứng đó, gương mặt sắc sảo căng ra lạnh lùng.

Khoác áo lông trên người vì động tác vừa rồi mà trễ xuống, cô chỉ chậm rãi xốc lại, trước ánh mắt nghi hoặc của mọi người, cô nhắc tà váy, quay người.

Diêm Dụ ở trên lầu sợ muốn chết, thầm trách cô mạnh động.

Nở nụ cười nửa bất đắc dĩ nửa cứng chiều, người đàn ông khẽ vuốt vuốt trán, trái tim trong ngực đập thành thịch chưa bình ổn lại.

Ấn tượng đầu tiên của cảnh sát về Quận Hy Ca chính là cô gái này thật làm liều! Bọn họ ngậy người trong giây lát, lập tức tiến lên còng tay Tư Sinh lại.

Đầu của ông ta đã bị Quận Hy Ca làm cho chảy máu, vị cảnh sát bị cô lấy mất đồ thi hành công vụ vừa rồi, nhìn qua cô với một đôi mắt phức tạp, tiếp theo đành trút ra một hơi thở dài.

Trong lúc di tản những người không liên quan khỏi hội trường, âm thanh gào thét chói tai bất thành linh được phóng đại bởi chiếc loa

trên sân khấu, không gian vô cùng ảm ỉ.

Chỉ thấy một cô gái trong bộ quần áo bệnh nhân xuề xòa đang đứng thù lù bên cạnh Quận Hy Ca, chợt nhiên đưa hai tay bổ nhào về phía cô..

Chương 106: 106: Dao Cắt Qua Cổ

Sự xuất hiện đột ngột của Quận Nhĩ Trúc khiến cho những người ở đây hoảng hồn một phen.

Cổ áo bị cô ta sống chết giữ chặt, Quận Hy Ca khó thở, sắc mặt chuyển sang xanh trắng.

"Buông cô ấy ra!"

Diêm Dụ thất kinh hô lên một tiếng, anh chống tay lấy đà nhảy qua lan can xuống dưới, trực tiếp đi bằng đường tắt.

Vốn dĩ hai tầng của hội trường này cũng không cao lắm, vì thế, anh không xảy ra vấn đề gì.

Ngược lại là Quận Hy Ca, cô bị Quận Nhĩ Trúc ghì ép sát sao.

Móng tay của cô ta bóp lấy cổ cô, trong lúc hỗn loạn, móng tay ấn xuống da thịt trắng muốt để lại vết trầy rớm máu.

Quận Hy Ca giãy giụa muốn thoát khỏi nhưng không được, Quận Nhĩ Trúc khỏe như một con trâu mộng, vừa đảo mắt vừa gặm gù bên tai cô.

Thấy hàng loạt mũi súng đang chĩa về phía mình, Quận Nhĩ Trúc có chút run rẩy, song rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh mà cười gằn: "Đứng lại! Nếu các người dám lại đây, vậy thì tôi sẽ giết chết cô ta!"

Nói rồi, Quận Nhĩ Trúc rút ra một con dao rọc giấy, trong nháy mắt liền kề lên cổ Quận Hy Ca.

Ánh dao sắc lạnh phản chiếu gương mặt căng thẳng của cô, dọc hai bên thái dương, mồ hôi thi nhau chảy xuống.

Diêm Dụ mặt tái mét, anh giơ tay lên trấn an Quận Hy Ca, hai hàng chân mày cau lại thật chặt.

Người đàn ông mon men muốn tới gần, lập tức liền bị Quận Nhĩ Trúc phát giác.

Cô ta kéo Quận Hy Ca giật lùi về sau, ánh mắt đỏ ngầu dấy lên sự cảnh giác cao độ.

Trong lúc di chuyển, lưỡi dao vẫn luôn đè chặt vào cổ cô, cọ xát qua lại khiến máu bắt đầu thấm ra.

"Không được lại đây!"

Lúc này, Quận Hy Ca bỗng gân cổ quát to, câu nói như cảnh tỉnh Diêm Dụ, cảnh tỉnh cả những người có mặt.

Diêm Dụ giật mình đứng sững lại, toàn thân lạnh toát không nhiệt độ, một nỗi sợ hãi lan tràn trong tâm trí anh, khiến anh không kiềm được mà run lên bần bật.

Song, anh vẫn cố gắng khống chế bản thân, không dám để lộ điểm yếu cho đối phương lợi dụng.

Hai mắt híp lại đầy lạnh lẽo, người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi:

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?!"

Quận Nhĩ Trúc cười lạnh: "Tôi muốn làm gì chẳng phải anh là người rõ nhất sao?" Vừa nói cô ta vừa hất cằm về phía Tư Sinh, ý tứ biểu lộ hết sức rõ ràng: "Thả ông ấy ra!"

Đám cảnh sát nghe xong liền phản đối: "Yêu cầu cô buông hung khí xuống."

Nếu làm ra hành động quá khích, chúng tôi sẽ dùng biện pháp mạnh!"

Như vừa nghe được chuyện cười, Quận Nhĩ Trúc mở miệng trào phúng: "Biện pháp mạnh, các người có khả năng không? Lẽ nào vừa rồi, không phải nhờ Quận Hy Ca các người mới bắt được Tư Sinh sao?"

Những lời xúc phạm của cô ta khiến cả phía cảnh sát lẫn quân đội đều phải hổ thẹn đến mức tức giận.

"Ăn nói hàm hồ!"

Một tên mặc quân phục toan lao lên thì bị Diêm Dụ dùng tay ngăn lại.

Anh biết đây không phải thời điểm thích hợp để xung đột trực diện, bởi chỉ cần sơ sẩy một chút thì Quận Hy Ca cũng sẽ mất mạng. Hít sâu lấy hơi, anh nói: "Chỉ cần cô đảm bảo Hy Ca an toàn, tôi nhất định sẽ thả cô và Tư Sinh đi!" Quận Nhĩ Trúc mừng rỡ trong lòng, nhưng cô ta không tin Diêm Dụ lại dễ đầu hàng như vậy.

Ngược nhìn anh bằng một ánh mắt ngờ vực, cô ta không chắc chắn hỏi lại: "Anh nói thật chứ?" Diêm Dụ cam kết: "Tôi nói thật!" Sự chú ý của anh chưa từng rời khỏi Quận Hy Ca một phút một giây, chỉ sợ trong lúc lơ đãng, dao sẽ cắt qua cổ cô. Bấy giờ, sống lưng Quận Hy Ca đã triệt để tê dại, cơ thể cô lúc nóng lúc lạnh, chân tay dường như cũng rã rời đi.

Những lúc lo lắng hoặc căng thẳng quá độ, tình trạng này sẽ thường xuyên xuất hiện, vì thế mà Cố Trình luôn dặn dò cô phải giữ tâm tình ổn định. Trong ranh giới giữa sự sống, cái chết, có tài giỏi đến mấy Quận Hy Ca cũng không thể điềm tĩnh được nữa.

Cảm nhận lưỡi dao dần dần đi sâu trong máu thịt mình, cô cắn môi kìm chế tiếng rên đau đớn, quật cường nhìn về mặt xoắn xuýt của Diêm Dụ mà không kêu lấy nửa lời. "Mày không đau sao? Hả, Quận Hy Ca, mày kêu đi! Cầu xin tao đi, biết đâu tao sẽ tha cho mày!" Quận Nhĩ Trúc cười khà khà, trong mắt lóe lên tia hung ác, bất chợt đưa dao lên mặt cô. "Mày thật sự rất xinh đẹp...!Nếu như...!nếu như lưỡi dao này cắt vào đây, liệu mày có còn xinh đẹp nữa không?" Ngữ điệu của Quận Nhĩ Trúc chứa đựng sự điên cuồng, háo hức.

Không khí ngột ngạt đến mức đỉnh điểm, mọi người giống như nghe được cả tiếng thở nặng nề của nhau.

Khóe mắt liếc thấy lưỡi dao đang dừng lại bên gò má mình, mi tâm Quận Hy Ca nhăn nhúm sâu hơn.

Cô kín đáo vươn tay về phía trước, nơi có một quả cầu gai trang trí đang nằm chễm trệ.

Cô mím môi, đột nhiên quay đầu đánh lạc hướng Quận Nhĩ Trúc, đoạn nhanh như chớp cầm chắc đồ vật kia lên, giấu kĩ.

"Mày đừng có mà lừa tao!"

Quận Nhĩ Trúc biết Quận Hy Ca không đơn giản, đối mặt với bao nhiêu người, cô ta chưa từng buông lỏng tinh thần.

Quận Hy Ca trấn định đứng im, lưỡi dao vẫn kè kè bên má, vì hành động của cô nên làn da mềm mịn lập tức hiện lên một vết đỏ dài.

Gắng gượng để xuống cảm giác xon xớt, cô cất giọng thách thức:

"Mày cứ thử đi! Để tao xem mày có dám không?"

"Quận Hy Ca, mày đừng thử thách giới hạn của tao! Bây giờ tao đã bị dồn vào đường cùng, tao còn sợ gì nữa chứ?!"

Cô ta hét lên từng tiếng đay nghiến, bi phẫn, nụ cười trên môi chua chát.

Cuộc đời cô ta đã bị hủy hoại, cô ta không chỉ là con của tội phạm mà còn là tội phạm! Rơi vào vòng lao lý, một người thân cô thế cô như Quận Nhĩ Trúc còn có thể làm gì? Kháng cự ư? Thế lực của Tư Sinh lớn như vậy mà vẫn bị bắt, cô ta chẳng lẽ chống chọi được với đao súng hay sao?

Vài tiếng trước, khi trông thấy những thông tin bất lợi về Tư Sinh được phát trên TV, cô ta tức thì cảm thấy chẳng lành, mí mắt co giật liên hồi.

Vì vậy, cô ta đã lén trốn khỏi bệnh viện bằng cửa sổ, bắt taxi rồi chạy thực mạng tới đây.

Nào ngờ, cảnh tượng đầu tiên mà cô ta thấy chính là cảnh tượng Tư Sinh bị cái còng sắt Quận Hy Ca ném hạ gục.

Mà người phụ nữ vốn luôn ngồi xe lăn khi trước, hiện tại lại ở trước

mặt cô ta, kiêu sa, ngạo nghễ đứng trên đôi chân của chính mình. Lòng tự tôn khiến Quận Nhĩ Trúc nhất thời không chịu nổi cú sốc này, chứng kiến người mình ghét càng ngày càng tốt hơn mình, cô ta không chấp nhận nổi.

Cộng với sự thấp thỏm về tội lỗi trong quá khứ sẽ bị vạch trần, cô ta quyết định phải làm gì đó để cứu Tư Sinh, phòng trường hợp ông ta sẽ khai mình ra.

Tư Sinh đã có thể nặng tay với Quận Nhĩ Trúc , vậy nên ông ta cũng có thể đẩy hết mọi tội cho cô ta, kéo cô ta vào vũng bùn này.

Tình cha con giữa hai người vốn đã không được bền chặt, ngay cả một chút sóng gió cũng có thể khiến nó lung lay..

Chương 107: 107: Đại Nạn Qua Khỏi Ất Có Phúc Về Sau

Đúng vậy, cô ta cứu Tư Sinh chính là đang cứu lấy bản thân mình. Trong lúc Quận Nhĩ Trúc đang xao nhãng với những ý nghĩ mơ hồ thì phía đối diện, Diêm Dụ đã nhanh chóng cướp lấy khẩu súng của tay cảnh sát, mở chốt, lên đạn rồi không do dự nhắm bắn.

"Đoàng..."

Đầu súng bốc lên làn khói mỏng manh, viên đạn xuyên vút qua mái tóc hơi rối của Quận Hy Ca, bay một đường thẳng sát sàn sạt mang tai Quận Nhĩ Trúc, sau đó cắm vào một bức tượng gỗ phía sau. Dường như chỉ chờ có thế, Quận Hy Ca bỗng bẻ quặt bàn tay cầm dao của Quận Nhĩ Trúc.

Khi cô ta còn chưa hoàn hồn, cô đã giẫm mạnh lên chân cô ta, loáng một cái đẩy cô ta ngã xuống nền gạch lạnh lẽo.

Trước ánh nhìn cả kinh của mọi người, Quận Hy Ca ngồi xuống nhét quả cầu gai hồi nãy vào miệng cô ta.

Quả cầu gai với các cạnh nhọn hoắt như đầu đinh nhô lên, to bằng nắm tay trẻ con bị tống trọn trong khuôn miệng Quận Nhĩ Trúc, khiến cô ta đau đớn ú ớ, tròng mắt long sòng sọc.

Mặc kệ cô ta có vùng vẫy kịch liệt như thế nào, Quận Hy Ca vẫn khăng khăng đè cô ta xuống.

Nhéch lên nụ cười mỉa mai, cô hếch cằm nói với ả: "Mày...! vẫn còn ngây thơ lắm!"

"A! Á!"

Quận Nhĩ Trúc không cam tâm gào thét, bờ môi chảy máu vì sự tiếp

xúc với quả cầu gai.

Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng một phút trước cô ta nắm thế chủ động kia mà, người khổ sở ở đây đáng lẽ không phải cô ta, phải là người phụ nữ này mới đúng!

Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt vàng vọt của Quận Nhĩ Trúc nhưng chẳng thể lay động được Quận Hy Ca.

Giờ khắc này, tất cả sự dồn nén, căm hận đối với cô ta đều được cô bộc lộ rõ rệt.

Nhẫn nhịn bấy lâu nay, cô cũng nên xuống tay rồi.

Để sao cho thật xứng với sự độc ác mà Quận Nhĩ Trúc đã đặt cho cô!

Thấy tình hình có vẻ ngày một xấu hơn, đám người thi hành công vụ kia sốt sắng cả lên.

Mấy người tiến tới định kéo Quận Hy Ca ra nhưng lúc này, Diêm Dụ đột nhiên cản đường.

"Cậu làm gì thế? Mau tránh ra!" Một người không vui hỏi.

"Không thấy sao?" Đôi mắt người đàn ông tỏa ra khí thế sắc bén, ánh sáng đèn điện in bóng dáng người cao ngất của anh.

Diêm Dụ chậm rãi nâng khóe môi: "Tôi đang bao biện cho người nhà làm chuyện xấu!"

Xung quanh câm nín, há hốc mồm, không nghĩ trên đời này lại có người ngang nhiên, to gan như vậy.

Quận Hy Ca nhìn anh cười, cô cởi áo khoác ngoài ra chụp lên mặt Quận Nhĩ Trúc, từng cú, từng cú trời giáng rơi xuống không rõ vị trí.

"Ư...!Á!"

Giờ đây, ngoài tiếng kêu la thảm thiết của Quận Nhĩ Trúc cùng với tiếng đánh giòn giã thì không còn gì.

Quận Hy Ca rất biết chừng mực, ngay lúc đám cảnh sát chen qua Diêm Dụ tiến lên cô liền dừng tay.

Đứng tại chỗ thở hổn hển vì mệt, Quận Hy Ca quăn gợn mái tóc của mình lên, sờ sờ vết thương trên cổ và gò má, thấy máu đã chảy ra đầm đìa.

Cô dùng tay áo quệt đi, kế tiếp, sai những bước đi dứt khoát về phía Diêm Dụ.

Nhào vào lòng anh, khoe mắt Quận Hy Ca rưng rưng.

Diêm Dụ vỗ lưng cô giúp cô lấy lại bình tĩnh, dịu dàng hôn lên trán cô an ủi.

"Hy Ca, mọi chuyện đã ổn rồi...! Anh thương, đừng khóc nha..."

Tên cảnh sát vừa bị anh cướp súng giật khoe miệng, đôi nam nữ này còn có tâm trạng tình tứ nữa sao? Mà cũng hay thật, hắn ta mất cả súng lẫn còng chỉ vì hai người này, cái danh cảnh sát cứ như để trưng vậy!

Quận Hy Ca ôm thắt lưng anh không muốn buông, Diêm Dụ cũng chiều cô, anh bỏ mặc ánh mắt của người khác, thỏa mãn nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Đúng là chỉ có những lúc sắp đánh mất người mình yêu thương thì mới biết người đó quan trọng, quý giá nhường nào, hơn cả những lúc bình thường.

Cảnh sát gỡ cái áo choàng của Quận Hy Ca ra, khuôn mặt sưng vù, máu me be bét của Quận Nhĩ Trúc phút chốc liền hiện rõ.

Người nọ không kìm được rùng mình, nuốt nước bọt, cảm thấy người phụ nữ kia thật kinh khủng, hết như ác ma vậy.

Ra tay tàn bạo không nương tình, chọc vào cô ta thì thật xui xẻo... Quả cầu gai đã được bỏ ra mà Quận Nhĩ Trúc vẫn không thể khép miệng lại, cô ta đau điếng, ê ẩm toàn thân, đầu óc quay cuồng như chong chóng.

Sau khi cảnh sát đỡ cô ta dậy rồi còng tay, cô ta cố hé mí mắt sưng húp lên nhìn Quận Hy Ca đang thân mật với Diêm Dụ.

Sự tức giận, nhục nhã, tủi hờn xen lẫn hận thù khiến cô ta mất kiểm

soát chỉ biết ngửa cổ gào khóc.

Đời cô ta thật sự chấm dứt rồi ư?

Quận Nhĩ Trúc cười tức tưởi, cô ta co chân muốn đạp Quận Hy Ca thì bị hai viên cảnh sát giữ lại, sau đó cưỡng ép lôi đi.

Nhìn hai cha con Tư Sinh bị áp giải lên xe, Diêm Dụ nheo mắt, đôi đồng tử đen láy không nhìn thấu cảm xúc.

Còn Quận Hy Ca, trong mắt cô chỉ có chút gợn sóng nhè nhẹ, nhưng vài giây sau liền phẳng lặng trở lại, tựa như mặt nước mùa thu. Quận Nhĩ Trúc đáng thương, song cô ta đáng trách nhiều hơn.

Giải quyết đã xong, cô ta sẽ phải trả giá cho những tội lỗi của mình, trong lòng cô cũng không còn vướng bận gì nữa.

"Hy Ca, em có đau lắm không?"

Diêm Dụ cúi đầu quan sát vết thương của cô, giọng nói xót xa không thôi.

Quận Hy Ca lắc đầu, cô nắm chặt lấy tay anh: "Em không sao, chúng ta về thôi."

"Ừm, đại nạn qua khỏi ắt có phúc về sau!"

Diêm Dụ cười tí mắt, cuối cùng, anh cũng có thể yên tâm phần nào.

Anh dường như nhìn thấy cuộc sống tươi đẹp đang chờ anh ở phía trước, rất gần, gần trong gang tấc..

Chương 108: 108: Mọi Thứ Tốt Nhất Trên Đời Đều Dành Cho Em

Từ hội trường đi ra, Diêm Dụ đưa Quận Hy Ca đến một bệnh viện gần nhất băng bó, khử trùng vết thương, sau đó mới theo cảnh sát về đồn làm việc.

Quận Lĩnh cùng Tĩnh Tuyết nghe tin con gái bị thương, còn suýt chút mất mạng trong tay Quận Nhĩ Trúc thì đau lòng không thốt nên lời.

Bọn họ không thể ngờ được, thì ra chính bản thân mình là người đã dẫn sói vào nhà, báo hại Quận Hy Ca gặp tai nạn mà trở thành người tàn phế.

Tĩnh Tuyết ôm Quận Hy Ca khóc sụt sùi, vành mắt bà đỏ hoe.
"Con không sao..."

Đưa tay lên vén tóc bà, Quận Hy Ca mỉm cười nhè nhẹ, đoạn dịu giọng trấn an.

Phải mất một lúc lâu Tĩnh Tuyết mới chịu im lặng, chỉ là trong lòng bà vẫn vô cùng áy náy.

Quận Hy Ca biết vậy nên cũng không nói gì thêm.

Lúc này, điện thoại của An Cửu bỗng gọi đến, Quận Hy Ca không chần chừ liền nhấn nút nghe.

"Tiểu thư, cô vẫn khỏe chứ?"

Giọng nói nhỏ nhẹ truyền tới, còn kèm theo tiếng gió phàn phật rất mạnh.

An Cửu đang đi du lịch cùng với Cố Trình, hiện tại vẫn chưa hề hay biết rằng Quận Hy Ca có chuyện.

Vì thế, cô lựa chọn giấu đi, tránh cho ảnh hưởng đến cuộc vui của

hai người họ.
"Tôi vẫn khỏe.

Thế nào rồi, bao giờ định mời tôi ăn đám cưới?"

An Cửu xấu hổ hờn dỗi: "Tiểu thư, cô cứ trêu tôi...!Thực ra tôi vẫn chưa tính đến chuyện đó."

"Tính sớm đi là vừa."

Hàn huyên thêm mấy câu, Quận Hy Ca cúp máy, đúng lúc Diêm Dụ đã về.

Anh gật đầu chào hỏi ba mẹ cô, cúi xuống luồn hai tay qua chân cô, từ đằng sau bế cô lên rồi nói: "Xin phép ba mẹ, con đưa vợ con đi!"
Quận Hy Ca mệt mỏi trong người nên cũng mặc anh hầu hạ.

Diêm Dụ nhìn cô bằng ánh mắt yêu chiều, thời điểm tắm rửa, sấy tóc cho cô xong thì đã là chuyện của một tiếng sau.

Người đàn ông hôn lên môi, lên má cô, Quận Hy Ca bị anh chọc cho nhột, cô nghiêng đầu tránh đi, vô tình động tới vết thương trên cổ.
"Ui..."

Quận Hy Ca hít sâu một hơi, mặt mày nhăn nhó như con mèo con.

Diêm Dụ lo sốt vó, bàn tay to lớn của anh đặt bên tai cô, cẩn thận xem xét, vừa xem vừa thổi phù phù.

Anh luống cuống, giọng thương xót: "Bảo bối, anh xin lỗi...!anh xin lỗi..."

Quận Hy Ca buồn cười gõ nhẹ vào trán anh.

"Xong chuyện rồi xin lỗi là xong hả?"

Người nào đó bày ra vẻ mặt vô tội, rầm rà rầm rì trong miệng: "Không xin lỗi thì sao? Hôn em tiếp!"

Dứt lời, anh lại ngậm lấy cánh môi cô, m*t mát một hồi mới chịu nhả ra.

Quận Hy Ca đẩy anh, mí mắt nặng trĩu đánh nhau, xem chừng đang rất buồn ngủ.

Thấy vậy, Diêm Dụ liền trải phẳng chăn ra, bế cô đặt vào giữa rồi quấn kín đầu vào đó, đảm bảo ấm áp không một khí lạnh có thể lọt

qua.

Quận Hy Ca chỉ hờ mỗi đôi mắt to tròn ra ngoài, liếc nhìn Diêm Dụ đứng trước mặt mình thay đồ, phút chốc cảm thấy nóng rực.

Cô nói: "Anh có thể ý tứ một chút được không?"

Diêm Dụ ngơ ngác, anh cúi xuống nhìn thân trên để trần của mình, ngón tay dừng lại nơi cúc quần chột buông ra.

Chầm chậm xoay người, nụ cười ngả ngớn lộ rõ trên môi.

"Anh ý tứ như vậy còn chưa đủ sao?"

Hai tay ép sát cô, đuôi mắt người đàn ông nhướng lên có chút yêu nghiệt.

Hơi thở nóng hổi của anh phả tới, Quận Hy Ca vô thức nín thở, đôi môi mím lại thật chặt.

"Anh...!anh định làm gì?"

"Làm gì hả?"

Diêm Dụ gặm lên cằm cô, nhe răng cắn yêu một cái.

Lần lần, anh phủ trọn môi cô, lại không thành thật mở chần ra, đầu ngón tay thò vào bờ lưng trắng mịn.

Thỏa thích vuốt ve qua lại, Quận Hy Ca mềm nhũn dưới người của anh.

Lửa đã bén, bấy giờ đang cháy âm ỉ sâu trong huyết mạch Diêm Dụ. Anh nâng thân thể yêu kiều như không xương lên, động tác cẩn thận, chăm chú, chậm rãi nắm lấy hai luồng mềm mại trước ngực.

Quận Hy Ca bất ngờ rên lên một tiếng nỉ non, lập tức liền bị Diêm Dụ dùng môi chặn lại.

Anh căng cứng, tách hai chân cô ra, ánh mắt đau đáu phát sáng.

"Này, em là người bệnh đấy!"

Nghe cô thấp giọng dọa nạt, Diêm Dụ vẫn cứ bình thản như không.

Anh đem nụ hôn lướt qua da thịt bạch ngọc, mồ hôi như thiêu như đốt.

Quận Hy Ca biết cảm không lại anh, ngoan ngoãn hiểu chuyện phối hợp.

"Anh phải nhẹ thôi nhé?"

Nhìn cục cưng đang ra điều kiện với mình, Diêm Dụ gật gù cười gian tà.

Tiếp theo, anh hơi cúi mặt xuống, tuyệt tác đẹp đẽ cũng phóng đại ngay trước mắt.

"Ừm...!Dụ..."

Chiếc lưỡi của anh rụt rè thăm dò, rất nhanh rồi cũng quen thuộc.

Quận Hy Ca một tay bấu vào vai anh, một tay bấu vào ga giường, chịu đựng sự ướt át, ngứa ngáy này.

Qua một lát, Diêm Dụ úp mặt bên eo cô th ở dốc, gân trên trán nổi cộm chứng tỏ đang rất căng thẳng.

Anh không nói không rằng đâm thẳng vào, Quận Hy Ca giật mình ôm siết anh, cả hai trao nhau hơi thở nồng nàn, đong đưa trên chiếc giường rộng lớn.

Đỡ hông cô thúc lên, Diêm Dụ mặt dày tỉ tê: "Ngọt không?"

"Ngọt...!ngọt cái gì..."

Quận Hy Ca cố gắng bắt nhịp với anh, trong khi đó, Diêm Dụ vẫn không ngừng ra ra vào vào, nhưng bàn tay chưa lúc nào rời khỏi cổ cô.

Anh cứ để ở đó, sợ cô mỏi cổ, đau cổ, tay còn lại cũng không nhàn rỗi mà say mê xoa nắn bầu ngực căng tròn.

Diêm Dụ híp mắt, khóe môi cong lên một đường rất nghệ, ngữ khí trầm khàn, từ tính: "Hương vị của em..."

"Vô lại, đừng nói nữa!"

Da mặt Quận Hy Ca đỏ ửng mê ngური, ánh mắt rất đổi câu hồn.

Diêm Dụ sao có thể khước từ sự quyến rũ này, anh gia tăng tốc độ, vừa mãnh liệt vừa thích thú.

Khóai cảm dâng trào, Quận Hy Ca dính lấy anh, trong miệng liên tục tràn ra những tiếng r3n rĩ vụn vạt, lòng thì lại thăm mắng anh...

Thấy cô như vậy, Diêm Dụ bỗng nhiên dừng lại, anh thở sâu dụ dỗ:
"Hy Ca, nói yêu anh..."

Quận Hy Ca dẫn đo không chịu khuất phục, nhưng chỉ vài giây sau hòa nhịp với anh, cô đã nhẹ nhàng kêu lên: "Diêm Dụ, em yêu anh..."
"Anh cũng yêu em!"

Vừa đáp vừa hài lòng hôn lên mũi cô, Diêm Dụ nhìn cô như báu vật, đột nhiên có khát khao muốn bảo vệ cô thật tốt, không muốn cô phải chịu thêm bất cứ tổn thương nào.

Anh mãi nguyện thổ lộ: "Mọi thứ tốt nhất trên đời đều dành cho em."

Chương 109: 109: Ông Diêm Em Có Thể Làm Vợ Anh Cả Đời Được Không

Hai tháng sau, tòa án đã có quyết định dành cho Tư Sinh và Quận Nhĩ Trúc.

Tội lỗi chồng chất tội lỗi khiến cho Tư Sinh phải chịu mức án tử hình, sự tốt đẹp ông ta dàn dựng trước đó cứ thế sụp đổ trong lòng dân chúng.

Con gái ông ta thì cả đời phải ở trong ngục tối âm u, ân hận, sám hối.

Đồng đảng cùng tham gia làm chuyện xấu cũng không thoát khỏi con mắt pháp luật, tất cả đều bị bắt về lãnh án, kể cả tên Sang đã vượt biên giới trốn chạy.

Diêm Dụ nhẹ nhõm, rốt cuộc anh đã làm được.

Nhưng chỉ còn duy nhất một điều mà anh vẫn luôn băn khoăn, đó là mẹ anh và Đoàn Mộc Liêm.

Triệu Lan Ngọc lần nữa ra nước ngoài không biết ngày trở về, còn Đoàn Mộc Liêm, không hiểu vì sao hắn ta cứ nằng nặc đòi ở tù giam, nói thế nào cũng không chịu nghe.

Giờ thì hay rồi, mỗi lần gặp cha Đoàn, anh đều cảm thấy khó xử... Mới sáng sớm, Quận Hy Ca đã bị ai đó ác ý đánh thức.

Người đàn ông này dai dẳng hơn cả chiếc chuông báo thức, mắng rồi mà vẫn không yên.

"Để em ngủ một chút nữa..."

Quận Hy Ca rúc vào trong chăn nũng nịu, biểu tình cực kỳ khó chịu.

"Bảo bối...!Không được, dậy thôi!"
Diêm Dụ xốc chăn ra, đỡ cô ngồi thẳng lên.

Quận Hy Ca bực bội giơ cao chân đạp anh, thấy vậy, anh cũng không né, không tránh, thản nhiên chịu một đòn từ phía người vợ ngái ngủ.

Quận Hy Ca choàng tay qua cổ anh, dáng vẻ lười biếng lâu bầu: "Tại ai mà em như vậy? Đáng ghét, còn không cho người ta ngủ..."

"Tại anh, nhưng bây giờ chúng ta phải đi sắm sửa ngay."
Nhận hết lỗi về mình, Diêm Dụ nói ra mục đích chính ngày hôm nay.
Quận Hy Ca hé mắt, lông mày thanh tú nhíu lại.

"Sắm sửa gì? Chẳng phải đồ đạc đã có đủ rồi hay sao?"

"Không phải, anh đưa em đi chụp ảnh cưới!"

Trong mắt Diêm Dụ ngập tràn niềm vui, còn có cả sự hồi hộp, mong chờ ấp ủ đã lâu.

Bế Quận Hy Ca vào phòng tắm, tận tình đánh răng giúp cô, vậy mà vẫn nghe cô lẩm nhẩm: "Không nói với em trước để em chuẩn bị.

Hừ, kết hôn thật là phiền phức!"

"Nhưng kết hôn với anh không phiền, biết chưa?"

Diêm Dụ nhướn mày hạnh phúc, hai vợ chồng cười khúc khích đưa nhau xuống lầu.

...

Tiệm áo cưới rộng thênh thang, Quận Hy Ca ngồi trước gương trang điểm, cảm giác quen thuộc bất chợt ùa về, dường như xâm lấn toàn bộ giác quan của cô.

Ngày ấy, cô cũng ngồi thế này chờ Diêm Dụ đến rước, chỉ khác là cô phải ngồi xe lăn mà thôi.

Đắng cay ngọt bùi đều đã trải qua, cuối cùng cô cũng có được một tấm chồng tốt và cuộc hôn nhân viên mãn.

Đầu đội vương miện quyền quý, khăn voan xòe rộng bao lấy hai bả vai gầy, Quận Hy Ca lặng lẽ chờ đợi thợ trang điểm thắt lụa lên cổ cho mình.

Vết sẹo đã bị che lại một cách tinh tế, Diêm Dụ đứng một bên đăm đăm nhìn vợ, nhìn đến nỗi cô muốn bốc cháy.

Sau khi thợ trang điểm thông báo đã xong, Diêm Dụ nhanh chóng bước tới.

Anh chìa tay ra làm động tác mời, điều luyện như một quý ông thực thụ.

Quận Hy Ca mỉm cười nắm lấy tay anh, vừa nâng làn váy vừa đứng dậy.

Thiết kế đuôi cá giúp cô phô trọn ưu điểm của mình, đôi chân thon dài cùng với vòng eo mảnh khảnh được Diêm Dụ thu vào trong mắt. Nụ cười trên môi anh rạng rỡ hết ánh dương, mơ màng, xúc động.

"Vợ ơi, em đẹp quá!"

Quận Hy Ca chê anh dẻo miệng nhưng thực chất trái tim đã mềm cả ra, chẳng mấy chốc tan chảy thành dòng nước ấm.

Nhìn Diêm Dụ khí khái sáng ngời, điển trai đến mức vô thực, cô cứ ngỡ là mình nằm mơ.

Chỉnh lại nơ chú rể giúp anh, vuốt lại nếp nhăn trên bộ âu phục màu rượu vang, Quận Hy Ca hít hít mũi, từ đầu mày đến cuối mắt đều nồng đờm ý cười.

Tay trong tay bước đi, Diêm Dụ vén rèm dắt cô ra ngoài, tay trái có chút run run.

Khung cảnh lộng lẫy, đẹp mà thơ mộng hiện lên trước mắt Quận Hy Ca, khiến cô ngạc nhiên, ngỡ ngàng không thôi.

Ánh đèn vàng nhạt chiếu lên trần nhà tạo thành vô số quầng sáng lung linh.

Hoa lưu ly tím biếc, thơm ngát được trải dài hai bên lối đi.

Những bông hồng xanh mang sắc thái của sự hy vọng, trường tồn được cài cắm tỉ mỉ, số lượng lên đến hàng ngàn bông.

Không gian như được mở ra, Quận Hy Ca đứng sững tại chỗ.

Lúc này, mọi người bỗng từ đâu xuất hiện, đó là những người bạn, những người trưởng bối hai bên.

Ông cụ Diêm, Diêm Lãnh, Quận Lĩnh, Tĩnh Tuyết cùng với Đoàn Mộc Liêm đều đang vỗ tay chúc mừng bọn họ.

An Cửu, Cố Trình trong bộ đồ đôi tung những bông tuyết giả lên không trung, tinh nghịch, hứng khởi.

Với vai trò là những người chứng hôn, họ mỉm cười hiền từ đứng trên bục cao, chỉ chờ chủ nhân hôn lễ tiến vào.

Quận Hy Ca nghiêng đầu nói vào tai anh, giọng thổn thức khó mà che giấu: "Sao anh bảo đi chụp ảnh cưới?"

Diêm Dụ nhún vai tỏ vẻ đương nhiên, anh nhận lấy bó hoa hồng từ tay ông cụ, gạt đầu cảm ơn ông rồi nói với cô: "Cưới xong rồi chẳng phải sẽ chụp ảnh sao? Anh nói đâu có sai?"

Liếc anh làm mình làm mẩy một chút, Quận Hy Ca hừ nhẹ, theo anh tiến vào lễ đường.

Không có tiếng nhạc thánh thót, cũng không phải tiếng đàn dương cầm hay piano, mọi người nhìn nhau, cất giọng hợp xướng bài ca Until You*.

Diêm Dụ nhắm theo lời bài hát, giọng anh ấm, đồng thời cũng đang biểu lộ tâm tình của chính mình.

"Dường như chưa từng có ai hiểu anh cho đến khi em biết đến anh.

Dường như chẳng có ai yêu quý anh cho đến khi em đến và yêu anh.

Dường như chẳng có ai muốn chạm vào anh cho đến khi em đến bên anh.

Em yêu à chẳng có ai, chẳng ai cả cho đến khi em đến..."

Hai mắt Quận Hy Ca phủ một tầng nước lấp lánh, cô ghen ngào, cặp mắt xuống thấp cười tươi.

Quận Lĩnh nắm tay con gái đặt vào trong tay con rể, ông không kìm nổi cảm xúc.

Bấy giờ, ông mới thực sự lưu luyến khi gả cô, lần này thậm chí còn lưu luyến hơn lần trước gấp bội.

Ông khẽ hắng giọng, từng câu từng chữ nghiêm trang mà trịnh trọng. "Hy Ca, con có đồng ý lấy người trước mặt làm chồng, chia nhau tất cả niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống, chăm sóc lẫn khi về già hay không?"

"Con đồng ý."

Không do dự, Quận Hy Ca đáp, giờ phút này, trong mắt chỉ có đối phương.

Rơi một giọt lệ trong suốt, cô tiếp lời: "Ông Diêm, em có thể làm vợ anh cả đời được không?"

Diêm Dụ cười ngất, anh in lên trán cô qua một lớp sa mỏng: "Anh rất sẵn lòng, thưa bà Diêm!"

Cầm tay nhau âu yếm, trao nhau nụ hôn thắm thiết, tình yêu...!âu cũng là số kiếp của ông trời.

Nếu đã cho đôi ta gặp nhau, dây dưa rồi phải lòng, vậy thì cứ như này đi! Chia sẻ sự giản dị, tốt đẹp qua năm tháng, dựng xây lên mái ấm, nơi chứa đựng tiếng cười của anh, em, chúng ta.

Đặt tay lên ngực trái bồi hồi, tự hỏi phải yêu như thế nào cho thật xứng đáng?

Yêu, tất nhiên là phải yêu hết lòng, tận tâm tận tụy vun đắp, dồn cả sinh mệnh trong đó...

Diêm Dụ ôm chầm lấy cô, nhẹ nhàng rút bông hoa sống động như thật được ghép từ gỗ, rút trên đỉnh đầu cô xuống.

Quận Hy Ca không biết gì hết, cô tròn mắt kinh ngạc nhìn anh lấy trong hoa ra chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, sau đó đeo vào tay cô. Ngón áp út xinh xắn đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn đẹp, Quận Hy Ca cười dịu dàng, người đàn ông này luôn đem đến cho cô những điều bất ngờ.

Mà sự tồn tại của anh chính là điều bất ngờ nhất trong những ngày tháng lạnh nhạt, buồn tẻ của cô.

Tới tiết mục tung hoa cưới, Đoàn Mộc Liêm là kẻ hăm hờ đầu tiên.

Hắn ta cười híp mắt với Quận Hy Ca làm cho Diêm Dụ vô cùng nghi ngờ.

Anh hỏi: "Trước đó sống chết không chịu ra tù kia mà, sao bây giờ lại đến đây?"

"Cậu có ý gì hả? Tôi chỉ ra một chút rồi lại vào trong.

Cậu quản được chắc?"

Ngục tù qua lời Đoàn Mộc Liêm biến thành khu giải trí muốn vào thì vào muốn ra thì ra.

Quận Hy Ca lần đầu biết mặt hắn ta, thấy người này mặt mũi cũng sáng sủa đẹp trai, song trong cảm nhận của cô thì lại không bằng ông chồng của mình.

"Không quản, không quản...! Nhanh lên rồi về cải tạo đi!"

Diêm Dụ bày ra biểu cảm ghét bỏ, song cũng không trêu hắn thêm, biết đâu tên này lại thẹn quá hóa giận thì dờ.

Quận Hy Ca giơ tay lên chuẩn bị tung hoa, vào lúc Đoàn Mộc Liêm đang sốt ruột, lo lắng thì cô bỗng đưa thẳng đến tay An Cửu, nháy mắt nói: "Tôi mong hai người."

An Cửu ngây ngốc, còn Cố Trình rất không khách sáo: "Cảm ơn."

Đoàn Mộc Liêm tức chết, cả người lập tức ỉu xìu trông thấy.

Diêm Dụ nở nụ cười cứng chiều, anh vỗ vai bạn tốt, bước tới chỗ cô, bế bổng cô lên.

"Bà xã, em chớ quên chính sự."

Quận Hy Ca chu môi hôn lên má anh: "Biết rồi ông xã."

...Hoàn chính văn...

* Until You: lời bài hát được sử dụng trích trong bài cùng tên của ca sĩ Shayne Ward..

Chương 110: 110: Ngoại Truyện 1 Nhật Ký Sinh Nở Của Bác Sĩ Lạnh Lùng 1

Qua năm sau, thời tiết trở nên ấm áp hơn, Diêm Dụ đã bỏ tiền mở cho Quận Hy Ca một bệnh viện tư nhân.

Mọi người đều biết Tổng giám đốc Tập đoàn Diêm thị có một cô vợ làm bác sĩ, hơn nữa còn rất chiều chuộng cô ấy, nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan.

Kể từ lần bị báo chí bắt gặp khi đi đón Amber thì hình ảnh vợ chồng Diêm Dụ rất hiếm khi được phát lên trên mạng.

Phần vì nhà này kín tiếng, phần vì Quận Hy Ca sợ phiền.

Vừa là nhân viên vừa là bà chủ của bệnh viện Yên Hòa, Quận Hy Ca cảm thấy thật khó diễn tả.

Chờ đợi Diêm Dụ phát lương rồi lại đưa tiền cho anh đầu tư, ngắm cũng thấy buồn cười.

Hôm nay, nắng rất đẹp, mây trên trời trắng xóa bồng bênh, không khí thoang thoang mùi hoa cỏ của buổi chiều tà.

Quận Hy Ca vừa mới thực hiện xong một ca phẫu thuật nan giải, mệt đến nổi bủn rủn, từ trưa tới giờ còn chưa ăn gì.

Cô bước ra khỏi phòng cấp cứu thì bỗng nhiên chũnh choáng như say rượu, lao đảo tựa vào ghế ngồi.

Một nữ y tá thấy vậy thì hốt hoảng chạy tới, mặt Quận Hy Ca hơi tái đi, đột nhiên ôm ngực nôn khan.

"Mau, bà chủ xảy ra chuyện rồi!"

Y tá cao giọng hô vang, những bác sĩ, y tá khác chạy tới, tranh nhau đỡ Quận Hy Ca.

Cô nhàn nhạt lắc đầu, cơn buồn nôn dường như dữ dội hơn, khiến cô phải bụm chặt miệng.

Tin này rất nhanh thì cũng tới tai Diêm Dụ, anh đang họp ở công ty lập tức đứng bật dậy, chẳng nói chẳng rằng chạy vụt ra cửa.

Diêm Lãnh lên tiếng trấn an các vị cổ đông, hắn ta ném lại một câu rồi chớp mắt cũng lủi đi mất: "Tan họp thôi, không có chuyện gì đâu."

Chiếc Land Rover chạy bon bon trên đường, Diêm Dụ đi bằng tốc độ nhanh nhất lái tới bệnh viện của vợ.

Cũng may khi cho khởi công dự án này, anh đã làm ở gần với công ty, bằng không chắc bây giờ vẫn còn chưa kịp tới nơi.

"Rầm!"

Diêm Dụ phi vào trong như một mũi tên, thấy Quận Hy Ca yếu ớt nằm trên giường bệnh, sắc mặt anh trở nên nặng nề.

"Hy Ca...!Hy Ca, em bị làm sao vậy?"

Nữ y tá nhìn sếp lớn đang lo lắng cho bà chủ mà mỉm cười nói:

"Chúc mừng sếp, bà chủ đang mang thai rồi ạ."

"..."

Diêm Dụ lặng người giây lát, biểu cảm vô cùng bất ngờ.

Người đàn ông lúng túng nắm tay vợ, anh lắp bắp: "Mang...!mang thai ư?"

"Vâng, thai đã được gần ba tháng.

Có điều, bởi vì bà chủ lao lực quá độ, dẫn đến mất sức và mệt mỏi.

Sếp à, anh làm chồng như thế thật là..."

Y tá vừa đáp vừa nhìn anh bằng ánh mắt trách móc, nói xong rất thức thời cùng những người khác khép cửa rời đi.

Diêm Dụ sứt sứt, anh nhìn chiếc bụng hơi nhô lên của Quận Hy Ca tỏ vẻ hiếu kỳ, kế tiếp liền chậm rãi sờ lên.

"Con của chúng ta...!ở đây ư?"

Nghe câu hỏi ngây ngô của anh, Quận Hy Ca tủm tỉm gật đầu.

Trước đó cô còn tưởng mình được anh chăm bẵm quá mức nên tăng cân, chủ quan không để ý đến kì sinh lý, có khi còn nhầm lẫn giữa máu báo thai với kì kinh nguyệt, hóa ra là đã có bảo bối rồi. Diêm Dụ xoa xoa bụng cô.

Cố công bấy lâu nay, rốt cuộc cũng có kết quả.
"Em đấy...!không nghe lời anh gì cả.

Đã bảo em bớt việc đi mà không chịu, xem người ta mắng anh thế nào kìa?"

Diêm Dụ hờn dỗi, Quận Hy Ca véo má anh.

"Xin lỗi ông xã, thời gian sau này, anh nhớ thay em quán xuyên bệnh viện nhé?"

"Không có vấn đề gì." Diêm Dụ cười vui vẻ, "Anh sẽ bảo vệ hai mẹ con thật tốt.

Em...!tuyệt đối đừng có trốn anh làm việc, nếu anh bắt được thì...!sẽ phạt em đó!"

Quận Hy Ca bị anh nói trúng tim đen, cô ngượng nghịu cúi đầu.

Bất giác đặt tay lên bụng, không nghĩ tới kết tinh của hai người lại nóng lòng đến gặp cha mẹ nó nhanh như vậy.

...

Đến tháng thai kì thứ bốn, Quận Hy Ca bị ghen nặng, đặc biệt là rất thèm ăn đồ chua.

Nhìn vợ khổ sở, Diêm Dụ xót xa thay cô.

Anh ngày đêm hoàn thành công việc sớm, những gì không cần thiết quá thì giao hết cho Diêm Lãnh, dành thời gian ít ỏi của mình túc trực bên cô.

Quận Hy Ca khát nước, cho dù là lúc nửa đêm anh cũng dậy pha nước ấm cho cô.

Quận Hy Ca muốn ăn bún ốc, cho dù là lúc nửa đêm anh cũng dậy đi mua về cho cô.

Có thể nói là anh chăm sóc cô tỉ mỉ đến từng chân tơ kẽ tóc, nuông chiều cô đến sinh hư.

Ngay cả Tĩnh Tuyết cũng nói lúc mang thai cô, Quận Lĩnh không cưng bà, chiều bà nhiều như Diêm Dụ.

Có lẽ cô số hưởng, lấy được một ông chồng tốt, cuộc sống tươi đẹp, mỹ mãn chẳng?

Quận Hy Ca không biết, cô đang xem những cảnh giải phẫu trong phim thì màn hình TV đột nhiên tắt phụt.

Cô nhú mày bất mãn, ngược nhìn người nào đó đang chắn trước mặt.

Ấm ức chìa tay ra: "Trả điều khiển cho em!"

"Em là phụ nữ mang thai, sao có thể xem mấy cảnh máu me đó chứ?"

"Xem thì làm sao? Anh lấy cớ để quản em?"

Quận Hy Ca đâm tức giận, cô nhét hoa quả vào miệng nhai nhồm nhoàm.

Diêm Dụ đau đầu, vợ người khác mang thai thì nhẹ nhàng, thích ăn thích ngủ, còn vợ anh mang thai thì khác biệt một trời một vực.

Cô thích thức khuya lén anh xem giải phẫu, dậy sớm mè nheo anh, bây giờ hết ghen rồi thì lại kén ăn.

Hình như anh đã mua phải một cục nợ rồi!

Diêm Dụ không phải có ý chê vợ, anh khom lưng, bắt đắc dĩ xoa tóc cô.

"Ngoan nào, xem phim hoạt hình được không? Xem phim hoạt hình thì con chúng ta mới có một trái tim khỏe mạnh."

"Anh nghĩ em là con nít dễ lừa chắc? Em chỉ nhắc lại lần nữa, trả điều khiển cho em!"

Mặt Quận Hy Ca đành lại lạnh lùng, Diêm Dụ khăng khăng không chịu trả, cô liền rút nước mắt đáng thương.

Diêm Dụ xoắn cả lên, vội vàng bật TV lên cho cô.

Anh lau nước mắt dính hai bên gò má mềm, đoạn dịu giọng dỗ dành.

"Anh đã làm gì đâu mà em khóc.

Vợ ơi, vợ..."

Quận Hy Ca chớp chớp hai mắt long lanh, giơ tay đẩy anh nhìn về phía trước.

Không hiểu sao hiện tại cô rất mau nước mắt, chỉ cần chịu ủy khuất một chút cũng không kiềm được.

Cô không thích như vậy, nhưng điều này có vẻ hữu ích, có thể khiến cho một người to xác như Diêm Dụ đầu hàng.

Thấy cô bướng bỉnh, Diêm Dụ không biết phải làm gì mới được.

Anh gục đầu vào vai cô, cùng cô xem mấy cảnh rừng rợn...

11 rưỡi khuya, Quận Hy Ca trần trọc trên giường mãi không ngủ.

Diêm Dụ hát đồng dao ru cô mà mắt cô vẫn mở thao láo, mặt mũi tỉnh bơ như ban ngày.

Đúng lúc này, điện thoại Diêm Dụ reo vang.

Anh mò lên tủ đầu giường, liếc tên người gọi thì giật mình.

"Ai vậy?"

Quận Hy Ca ngẩng đầu tò mò, đáy mắt đầy nghi hoặc.

"Là đối tác."

Diêm Dụ toan tắt máy thì Quận Hy Ca bỗng giật lấy điện thoại rồi nhấn nút nghe.

Ngay tức khắc, giọng nói ỏn ẻn mềm nhũn của phụ nữ liền vọng tới, chúng đều đều vang lên.

"Diêm tổng, giờ anh có bận không? Nếu không bận, vậy có thể đến khách sạn tìm tôi."

Lời vừa ra, Diêm Dụ cảm nhận được người trong lòng cứng ngắt.

Quận Hy Ca hung bạo néo eo anh, khiến anh đau điếng đến xuýt xoa.

"Diêm tổng..."

Diêm Dụ bắt tay cô lại, không cho cô làm càn.

Anh hôn lên môi cô, đáp lại sự mong mỏi của nữ doanh nhân kia, anh chỉ hờ hững: "Bận, đang nằm với vợ!"
Cơ hồ sau câu nói này, người phụ nữ kia im bật.

Song cô ta không chịu bỏ cuộc mà vẫn mặt dày vắn hỏi: "Tôi không tin, anh cho tôi xem chứng cứ đi!"

"Không tin?"

Diêm Dụ cau mày, anh nhìn Quận Hy Ca cười.

Chưa kịp để anh phải nhắc nhở, Quận Hy Ca đã chủ động vươn tay ra sờ s0ạng khắp cơ thể anh.

Giọng cô mang chút e thẹn, ngọt như mía: "Anh yêu, em buồn ngủ rồi...!Xoa lưng cho em...".

Chương 111: 111: Ngoại Truyện 2 Nhật Kí Sinh Nở Của Bác Sĩ Lạnh Lùng 2

Quận Hy Ca nói rồi dứt khoát co chân thụi anh một phát, Diêm Dụ lập tức sợ hãi, sờ tới sờ lui bụng cô.

"Con của anh có sao không? Hy Ca à, bình tĩnh, bình tĩnh lại đi em..." Cũng biết là bản thân có hơi kích động, cô ngồi dậy vạch áo ra xem bụng mình.

Sống mũi lại bắt đầu cay cay, cô quay đầu nhìn anh, ngữ điệu lộ rõ sự tấm tức.

"Có phải anh chê em xấu, không còn thích em nữa không?"

Thấy cô đột nhiên hỏi vậy, Diêm Dụ luýnh quýnh không biết trả lời ra sao.

Điều này khiến Quận Hy Ca càng chắc chắn hơn với suy đoán của mình, cô mếu máo chực khóc...

Diêm Dụ ôm cô vào lòng, đôi mắt đen láy của anh hiện lên một sự bất lực.

Chưa lần nào anh có thể thành công chống cự nước mắt của cô.

"Em rất xinh đẹp, ai nói em xấu anh liền đâm chết hắn ta.

Vợ, anh luôn yêu em mà, em nghĩ linh tinh gì đó?"

"Thế tại sao người phụ nữ ấy lại có số của anh?"

Quận Hy Ca chỉ vào chiếc điện thoại mới phát hiện cuộc gọi vẫn chưa kết thúc, Diêm Dụ chỉ muốn cắn lưỡi, anh nhanh như chớp lao tới kéo số của cô ta vào danh sách đen.

Rõ ràng anh không hề nhập nhằng với phụ nữ, vậy mà mấy người họ

cứ tìm đến anh không ngừng, mặc cho anh đã từ chối và giờ nhẫn cưới ra bao nhiêu lần.
Vả mặt quả thực rất đau.

Dạo trước anh còn hùng hồn nói rằng bản thân sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như này, thế mà bây giờ lại có người tìm tới chọc giận vợ anh.
Diêm Dụ nâng mặt cô lên, hôn hôn cô lấy lòng.

Anh không muốn những cảm xúc tiêu cực ảnh hưởng đến cơ thể cô, ảnh hưởng đến cả con anh.
Quận Hy Ca cũng hiểu lúc này bản thân có chút nhạy cảm, nhưng dù có làm thế nào cô cũng không thể khống chế được mình, tâm trạng thất thường, rất dễ mất tự chủ.

Nhìn anh thành khẩn, cô xuống nước trước, giữa hai vợ chồng tuy có những lúc cãi vã nhưng chưa bao giờ làm căng.

Không phải cô chủ động hòa giải thì lại là anh, mỗi lần như vậy, hai người càng thêm hiểu nhau.
Cô co đầu gối lên, bàn tay mò mẫm một hồi.

Diêm Dụ lấy làm lạ, anh tròn mắt hỏi cô: "Sao vậy?"
"Ngứa!"
Quận Hy Ca nhìn anh, càng gãi càng hăng hơn.

Diêm Dụ sợ chân cô sẽ bị gãi đến trầy da tróc thịt nên anh nhanh nhẹn cản lại.
Người đàn ông xuống giường, xỏ đôi dép bông vào.
"Đợi anh chút."
Tất bật mấy phút, anh mang ra một chậu nước ấm có rắc cánh hoa hồng nhung.

Anh bế cô đặt ra rìa giường, cẩn thận nâng chân cô lên thả vào trong làn nước ấm, vừa rửa vừa vuốt nhẹ nhàng xoa dịu cô.

Bấy giờ, Quận Hy Ca cũng chịu nguôi giận, không còn nhắc gì tới chuyện kia nữa.

Cô chăm chú nhìn từng động tác thận trọng của anh, môi hồng cong lên sung sướng.

Diêm Dụ âm thầm thở phào, đợi cô ngâm chân xong liền lấy khăn lông bọc vào chân cô, lau kĩ càng.

Vớ tay lấy trong hộp tủ ra một lọ thuốc, anh thoa lên làn da mẫn cảm mẫn đỏ, vừa thoa vừa thổi.

Chất thuốc mát lạnh khiến Quận Hy Ca cảm thấy thoải mái phần nào, đột nhiên quàng tay qua cổ anh, cô hôn lên má anh coi như trao thưởng.

Diêm Dụ không dám đòi hỏi nhiều, đáp lại cô rồi lại như cũ bế cô về giường, kéo cô vào trong chăn.

Dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, anh mới lên giường đi ngủ.

Đèn sáng mãi cũng tắt, căn phòng lặng tờ một lúc thì bỗng vang lên thanh âm khàn khàn của Diêm Dụ.

"Vợ, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa em cũng phải luôn tin rằng, người anh yêu là em, chỉ có em mà thôi."

Quận Hy Ca mỉm cười mãn nguyện, tim mềm nhũn.

Cô đặt tay lên eo anh, rờ rờ cơ bụng săn chắc.

Diêm Dụ nheo mắt vẻ nguy hiểm, anh cứng chiều cảnh cáo: "Này, châm lửa rồi em có chịu trách nhiệm không? Dừng tay mau."

Dường như luyến tiếc, Quận Hy Ca hừ mũi đáp: "Không cho sờ thì thôi..."

"Đợi bao giờ sinh em bé, em muốn thế nào cũng được."

Không có tiếng đáp lại, Quận Hy Ca mơ màng nhắm mắt, chiếc lưỡi hồng nhuận đáng yêu hơi lộ ra sau hàm răng trắng sáng.

Vén tóc cô ra sau tai, người đàn ông khẽ vờ vờ cả thế giới trong lòng.

...

Mang thai thực sự khiến cho cuộc sống của hai vợ chồng thay đổi rất nhiều.

Giờ sinh học của Quận Hy Ca bị xáo trộn, thỉnh thoảng bị con đạp đau, cô còn không ngủ được.

Đến tháng thứ tám, bụng cô đã to lên và hẳn rõ những vết rạn.

Diêm Dụ sắp xếp đưa cô trở về dinh thự Diêm gia, mỗi sáng đều cố gắng cùng cô đi lại vận động.

Anh sẽ hái những cành hồng còn đẫm sương đêm buộc lại thành bó cho cô, có đôi khi sẽ cùng cô ngồi ngắm bình minh nghe tiếng chim hót.

Không gian riêng tư chỉ có hai người, cùng nhau tận hưởng tháng cuối của thai kì.

Hôm qua Quận Hy Ca khó ngủ, bởi vì bụng to nên khi nằm cũng rất khổ sở.

Nằm nghiêng thì sợ đè vào con, nằm ngửa thì hít thở không được, do đó, cô chỉ có thể nửa nằm nửa tựa vào đầu giường, giữ tư thế đó cả đêm.

Giờ cô đã không thể tự mình ngồi dậy mà phải có Diêm Dụ giúp đỡ, đứng lâu thì mỏi chân, cho nên đa số thời gian cô đều nghỉ ngơi, lúc trong nhà, lúc ngoài sân, lúc giữa vườn.

Diêm Dụ thương vợ nhưng không biết làm thế nào, anh chỉ ân cần an ủi cô, vợ muốn gì thì anh chiều nấy.

Mẹ vợ đem đến mấy quả dưa tươi, nói là uống nhiều thì con sinh ra sẽ xinh đẹp, trắng trẻo.

Diêm Dụ chẳng tin, nhưng thiết nghĩ cái này tốt nên vẫn chặt ra cho cô uống.

Anh cầm ống hút vào, một tay cầm quả dưa vỏ xanh, một tay cầm ô che nắng cho Quận Hy Ca.

Cô hút mấy cái liền mỉm cười, gương mặt phấn nộn dưới gió khiến ai đó nhìn mà mê.

Diêm Lãnh thấy anh trai, chị dâu hạnh phúc như vậy _dâm ra có chút

mong chờ, trong đầu không ngừng mường tượng viễn cảnh với bạn gái mình.

Khi đi khám, bác sĩ nói con hai người không có bệnh tật hay khiếm khuyết gì, Quận Hy Ca mừng rơn, sự lo sợ cũng nhanh chóng tan biến.

Ngày nọ, mưa rơi tầm tã trên mái hiên, lộp độp va đập vào cửa sổ như muốn phá tung tất thảy.

Quận Hy Ca trông ra ngoài trời trong chốc lát, sau đó ôm bụng chậm rãi ngồi xuống giường.

Điện thoại Diêm Dụ bỗng reo ầm ĩ, Quận Hy Ca thở sâu cất tiếng:

"Chồng ơi, ai gọi anh này!"

"Chồng..."

Diêm Dụ đang tắm, tiếng nước chảy át đi tiếng gọi nhỏ nhẹ của vợ nên không nghe rõ.

Anh vờn cổ nói vọng ra: "Anh xong ngay đây!"

Chuông điện thoại vẫn cứ đổ không có dấu hiệu ngừng lại, Quận Hy Ca nhích lên một chút, ôm bụng bầu.

"Diêm Dụ, giang hồ cấp cứu, tôi có chút chuyện muốn nhờ vợ cậu!"

Là giọng của Đoàn Mộc Liêm, hẳn ta có vẻ đang rất gấp, cứ vậy mà liến thoắng thôi.

Thấy không đáp ngay, hẳn tức thì giờ thôi ỉ ôi.

"Cậu đừng có vô tình với tôi.

Chính tôi đã giúp cậu điều tra Quận Hy Ca còn gì, bây giờ chinh phục được bảo bối rồi, không thèm nhìn mặt anh em hả?"

Quận Hy Ca im lặng, ánh mắt dừng lại rất lâu trên cánh cửa phòng tắm.

Cô nghe Đoàn Mộc Liêm tiếp: "Tôi thừa biết cậu đã trúng tiếng sét ái tình với Quận Hy Ca ngay sau đêm ấy, chẳng thế mà cậu cứ gọi tôi ra uống rượu, mà lần nào cũng thấy luyên thuyên về cô ấy suốt.

Yêu rồi mà còn chưa nhận ra, tôi cũng đâu ngờ cậu thật lòng, tự

dưng xúi cậu đi kết hôn với cô ấy.

Lúc đó cậu rất sáng khoái đồng ý, không một chút chần chừ, suy nghĩ.

Cũng phải thôi...!Quận Hy Ca đã ở trong tầm ngắm của cậu lâu rồi mà, tôi còn bắt gặp cậu lén đi theo cô ấy đến bệnh viện nữa.

Nhìn người ta khóc, cậu cũng buồn có đúng không? Vì thế, cậu hiểu tôi lúc này chứ, đại ca, giúp tôi một lần thôi."

Quận Hy Ca nắm chặt chiếc điện thoại, cô run giọng mở miệng:

"Đoàn Mộc Liêm, những lời anh nói có phải là thật?"

Cô vừa hỏi, cuộc gọi lập tức kết thúc, Đoàn Mộc Liêm biết mình lỡ lời, sợ tới nỗi tắt di động rồi..

Chương 112: 112: Ngoại Truyện 3 Nhật Ký Sinh Nở Của Bác Sĩ Lạnh Lùng 3

Sự tình diễn ra bất ngờ, thời điểm Diêm Dụ tắm xong, bước ra đã thấy Quận Hy Ca ngăn người ở đó.

Anh xoa nhẹ mái tóc cô, động tác yêu thương quen thuộc.

Quận Hy Ca gỡ tay anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: "Dụ, anh thích em từ bao giờ?"

"Thích từ bao giờ sao? Ừm, anh cũng không nhớ nữa..."

Diêm Dụ nghiêm túc ngẫm nghĩ nhưng không biết phải tìm cảm giác từ đâu.

Đúng thật là rất khó xác định được thời gian cụ thể mà mình yêu cô, chỉ biết rằng ngay từ ban đầu, cô đã chiếm trọn tâm trí anh, khiến anh ngày nhớ đêm mong.

"Anh không được nói dối, em...! đã nằm trong tầm ngắm của anh từ trước phải không?"

"Ai nói với em như vậy?"

Diêm Dụ chột dạ nhăn nhó, anh néo nhẹ má cô.

Thấy thế, Quận Hy Ca liền lái thẳng vào vấn đề: "Lần anh vào nhà hỏi cưới em, rốt cuộc là vì em, hay là vì...! chiếc bật lửa kia?"

"Đương nhiên là..."

Diêm Dụ đột nhiên khô khốc cổ họng, nhớ lại cảm giác tim đập thành thịch khi đối diện cô ở giữa phòng khách, anh bất giác nở nụ cười rộ. Xoa bụng cô, anh nói: "Đương nhiên là vì em rồi."

Trả lời câu hỏi hời hợt này, có lẽ anh thích em đã khá lâu."

Ánh mắt phảng phất sự ôn nhu như nắng đầu mùa, Diêm Dụ nâng tay cô lên hôn chụt, giọng điệu rơi vào một quãng xa xăm.

"Em quên rồi." Diêm Dụ rũ mắt, "Còn nhớ câu nói ấy không, thực ra anh nói vậy chính là muốn hỏi, em đã quên hay chưa đêm mưa ấy đôi ta gặp nhau? Anh tưởng rằng em biết anh thả chiếc bật lửa vào túi em, vì trả thù nên mới cố ý đem đi.

Mà trong ấn tượng của anh, em làm vậy là để anh lưu tâm đến em nhiều hơn..."

Diêm Dụ giữ lại một nửa trong lòng, chỉ cho cô biết một nửa những lời muốn mà thôi.

Quận Hy Ca mở to mắt, cô thì cứ nghĩ câu đó của anh có nghĩa là đang nói về chiếc bật lửa! Hóa ra hai người đã hiểu lầm ý nhau.

Trên môi Quận Hy Ca treo nụ cười xán lạn, cô cụng đầu vào trán anh, khẽ khàng: "Em yêu anh..."

Luồn tay vào mái tóc suôn mượt của cô, Diêm Dụ nghĩ về quá khứ, cảm thấy bản thân quả thật đã từng điên cuồng chỉ vì người con gái này.

Nhưng sự điên cuồng này cũng rất đáng, bởi vì tình yêu của anh đã được đáp lại.

Ngoài trời, mưa vẫn rơi.

Quận Hy Ca khát nước, toan mở miệng bảo anh thì lời ra khỏi lại biến thành tiếng kêu đau: "A!"

Đột nhiên, cơ thể cô có chút quái lạ.

Thấy vậy, Diêm Dụ bối rối nhìn cô một lượt: "Hy Ca, em đau chỗ nào?"

"Bụng..."

Đầu Quận Hy Ca chẳng mấy chốc mà đầy mồ hôi, ngũ quan cũng nhả hết lại.

Diêm Dụ phát hoảng, chân tay thừa thãi không biết để đâu, anh to gan phỏng đoán: "Lẽ nào...!Lẽ nào là sắp sinh rồi?"

Quận Hy Ca giương mắt trừng anh, bụng cứ quặn lên từng đợt.

Bởi vì lần đầu làm cha, làm mẹ cho nên hai người không biết xử lý ra sao.

Diêm Dụ hít sâu trấn tĩnh bản thân, anh ôm Quận Hy Ca lên, vội vàng chạy ra ngoài.

Trong quá trình di chuyển đến bệnh viện, cô đã bị vỡ nước ối. Chứng kiến vợ bị con giày vò, anh chỉ biết xoa bụng, nắm tay cô an ủi, truyền sức mạnh cho cô, liên miêng thúc giục tài xế đi nhanh hơn.

Xem ra Quận Hy Ca đã sinh sớm hơn, bác sĩ nói còn vài ngày nữa mới đến ngày dự sinh, vốn hôm nay anh định đưa cô đến viện chờ thì thế nào đứa bé trong bụng đã đòi ra trước...

Ông cụ Diêm tận mắt thấy anh ôm Quận Hy Ca đi liền biết cô sắp hạ sinh, vì thế, ông không chậm trễ theo sau, lại gọi điện cho nhà bên kia biết.

Nghe xong, Tĩnh Tuyết chuẩn bị đồ đạc cùng với nước ấm, vải xô, cả nhà lục tục kéo đến bệnh viện, về mặt ai nấy đều nôn nóng, căng thẳng.

Bệnh viện đã được dọn trước nên khi Quận Hy Ca đến lập tức được chuyển vào phòng.

Diêm Dụ đợi ở ngoài mà như nung như đốt, toàn thân lạnh ngắt, đẫm mồ hôi.

Anh ôm đầu, tròn mắt đỏ ửng khiến cho những người xung quanh càng thêm lo lắng.

Thời điểm tiếng khóc chào đời của em bé vang lên thì đã là ba tiếng sau.

Cửa phòng mở, Diêm Dụ chỉ kịp nhìn qua cục thịt bé bỏng của mình một giây rồi đã nhanh chóng xông vào bên trong.

Y tá đang vệ sinh cho Quận Hy Ca, cô nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, dường như không còn sức sống.

Diêm Dụ sà tới cạnh cô, anh đưa tay sờ lên vầng trán dính đầy những sợi tóc con của cô, tới tấp nói: "Vợ à, anh đây, anh đây..."
Giờ phút này, Quận Hy Ca vừa mệt vừa đau.

Đứa bé kia ở trong bụng cô mãi mới chịu ra, hành hạ cô tới sắp ngất.

Cảm giác này, cô tuyệt đối không muốn nếm trải lần hai, đời này, cô cũng chỉ sinh một lần thôi!

Bác sĩ đỡ đẻ trao đứa bé cho Tĩnh Tuyết rồi lên tiếng chúc mừng: "Là một bé gái vô cùng khỏe mạnh."

Sản phụ cũng không có vấn đề gì, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi, bồi bổ là được."

Tĩnh Tuyết bồng cháu gái trên tay, cười sấp không nhìn thấy mắt đâu: "Xinh quá, nên gọi con là gì nhỉ?"

Quận Lĩnh cũng bày ra vẻ mặt hiền hòa, ngồi một bên trò chuyện với ông cụ Diêm.

Ngay cả An Cửu và Cố Trình đang đi hưởng tuần trăng mật cũng tới chung vui, không gian đầm ấm, đầy ắp tiếng cười.

Nhìn đứa bé hồng hồng với khuôn miệng nhỏ nhắn, Quận Hy Ca gượng sức vươn tay sờ sờ.

Cô nhoẻn miệng: "Hạt Mưa của mẹ!"

Diêm Dụ đang lau mồ hôi cho cô, nghe vậy liền liếc nhìn qua con gái.

Khuôn mặt đó giống Quận Hy Ca y như đúc, có lẽ chỉ có duy nhất đôi lông mày kia là tựa tựa anh.

Trong mắt người đàn ông ngập tràn nét cười hạnh phúc, vậy là anh đã làm cha rồi.

Mới ngày nào đứa bé còn ở trong bụng Quận Hy Ca phá bĩnh, chớp mắt cái đã nằm trong nôi, thích thú uống sữa, cười toe với mọi người.

Quận Hy Ca càng gọi càng thuận miệng hơn, Diêm Dụ nghe cũng quen, chốc chốc lại gọi yêu một tiếng: "Hạt Mưa của ba!"

Đang mưa thì đứa bé muốn ra ngoài, gọi Hạt Mưa cũng được đó

chứ..

Chương 113: 113: Ngoại Truyện 4 Đứng Trên Chiếc Cầu Độc Mộc Đợi Em Nắm Tay Em

Tối hôm ấy, một bó hoa đột nhiên được gửi tới, còn đính kèm một chiếc thiệp viết tay vô cùng chinh chu, tinh tế.

Nguyên văn là như thế này: [Chúc mừng em đã sinh con - Chung Tử Dương.]

Nội dung ngắn gọn, súc tích, nhìn cái tên kia, Diêm Dụ như muốn xù lông.

Người đàn ông này biến mất khỏi cuộc sống của họ đã lâu, tới thời điểm vợ anh sinh nở, hẳn ta làm vậy là có ý gì?

Quận Hy Ca thấy chồng lại bắt đầu ghen tuông ấu trĩ, chỉ nói: "Chung Tử Dương đã chịu gửi thiệp chúc mừng tức là hẳn ta đã từ bỏ rồi.

Anh...!đang ghen với ai hả?"

Diêm Dụ đen mặt, còn có chút xấu hổ.

Thấy Hạt Mưa quấy khóc, anh định pha sữa bột cho con uống thì

Diêm Lãnh bỗng nhiên từ đâu xuất hiện tranh công.

"Anh hai, để em."

Diêm Dụ nhìn hẳn khó hiểu, em trai anh từ bao giờ lại biết chăm trẻ con vậy?

Diêm Lãnh cười xòa khoát tay: "Đừng nhìn em như vậy.

Anh mau đi ăn gì đi, bác trai bác gái đang về chuẩn bị đồ cho chị dâu rồi, còn mỗi anh thôi đấy."

"Hạt Mưa, lại đây với chú nào!"

Nói rồi, Diêm Lãnh nhẹ nhàng cưng nựng Hạt Mưa.

Đứa bé có vẻ thích, cứ cười miết.

Diêm Dụ hôn vợ, hôn con một cái thật kêu, sau đó mới từ từ rời khỏi phòng bệnh.

Anh vừa bước ra thì đụng trúng một người, nhìn kĩ mới thấy hóa ra là Âu Dương Phương.

Bên cạnh Âu Dương Phương là một người phụ nữ mặc đồ bầu, bụng rất to.

Trông thấy anh, hắn ta khúm núm che mặt, không muốn gặp rắc rối.

Có lẽ kể từ lần bị anh dạy dỗ, hắn ta đã biết điều hơn nhiều, không còn tìm đến Quận Hy Ca tự chuốc nhục vào thân nữa.

Diêm Dụ thản nhiên lướt qua hắn ta, bây giờ, hai vợ chồng đã có thêm Hạt Mưa rồi.

Anh đang nghĩ, lúc ngủ, mình sẽ phải nhường vị trí cho Hạt Mưa, không còn được độc chiếm vợ yêu nữa chẳng?

Lúc đi ngang qua đại sảnh, anh đã chạm mặt Triệu Lan Ngọc.

Bà đứng đó nhìn anh, hai mẹ con nhìn nhau thật lâu, một lát sau, Diêm Dụ tiến tới ôm lấy bà.

"Mẹ, vợ con sinh rồi."

Triệu Lan Ngọc gật đầu, bà đã nghe tin này từ Diêm Lãnh, cũng biết được Quận Hy Ca đã tha thứ cho mình.

"Mẹ biết, mẹ biết..."

Giọng bà có chút run rẩy, những lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

Tay cầm một hộp cháo vẫn còn ấm, bà do dự không dám vào trong phòng bệnh.

Diêm Dụ phải động viên bà mãi bà mới chịu vào.

Trông thấy Quận Hy Ca, lời đầu tiên mà bà nói chính là xin lỗi.

"Con dâu, con có mệt không?"

Quận Hy Ca cười nhẹ, lắc lắc đầu, thâm tâm bấy giờ vô cùng thanh thản.

Mẹ chồng con dâu bỏ qua mọi hiềm khích, trò chuyện vui vẻ như đã thân quen từ lâu.

Hạt Mưa dường như cũng cảm nhận được có người lạ tới, nhưng con bé không khóc mà chỉ mở to đôi mắt ngập nước nhìn Triệu Lan Ngọc.

Bà vuốt má con bé, đuôi mắt cong lên thể hiện sự yên lòng sau bao tháng ngày day dứt, lo âu.

...

Hạt Mưa càng lớn càng có ngoại hình giống mẹ, còn tính cách thì lại không như vậy.

Sự vô sỉ được bộc lộ rõ ràng, mà vẻ mặt không biết ngại kia của con bé càng lúc càng giống ai đó.

Tỉ như khi con bé thấy Quận Hy Ca được Diêm Dụ mua cho một chiếc bánh ngọt, con bé đã nhanh nhẩu chạy tới hôn bẹp vào má cô, cười tít mắt.

"Bánh..."

Hạt Mưa nói chưa sôi nhưng Quận Hy Ca thừa hiểu ý con.

Cô nhú mày ra chiều dẫn đo, con bé liền nắm ngón tay cô nũng nịu. Quận Hy Ca thờ dài chịu thua, xoa đầu con, quắc mắt nhìn Diêm Dụ bất lực.

Trong nhà, ai cũng cưng chiều Hạt Mưa và Quận Hy Ca, đến nỗi mà Diêm Dụ tưởng rằng anh đã bị cho ra rìa.

Mãi mới tranh thủ được một hôm Hạt Mưa ngủ sớm không nhõng nhẽo thì đương nửa đêm, con bé lại bô bô kêu lên: "Mẹ...!mẹ..."

Mỗi lần con bé kêu mẹ thì Diêm Dụ hiểu, con anh lại giờ trò ròi.

Quận Hy Ca xuống giường, thò tay vào trong nôi bế Hạt Mưa ra.

Hạt Mưa thích ngủ với cả ba lẫn mẹ, cho nên tay trái, tay phải đều khư khư giữ chặt hai người.

Diêm Dụ ngoài nhìn vợ mình bị con dính như gấu Koala ra thì chẳng thể làm gì.

Đợi Hạt Mưa lớn thêm một chút, anh nhất định sẽ đem con bé về cho ông bà ngoại trông.

Đã gần ba năm trôi qua nhưng tình cảm vợ chồng vẫn như ngày nào.

Diêm Dụ đi làm về sẽ thấy Quận Hy Ca ngồi chờ, thứ nhìn thấy đầu tiên bao giờ cũng là cô.

Tĩnh Tuyết và Triệu Lan Ngọc muốn đưa Hạt Mưa đi chơi vài ngày, Diêm Dụ cũng không quản, ngược lại còn rất khoái chí.

Vì vậy, buổi tối, sau khi Quận Hy Ca vừa tắm xong, đang ngồi trước gương thoa kem dưỡng da thì bỗng nhìn thấy một quyển sổ nhỏ. Quyển sổ vuông vức trông rất đẹp, Quận Hy Ca tò mò mở ra xem, vậy mà đập vào mắt cô lại là dòng chữ tượng trưng cho sự vô lại, thiếu liêm sỉ của Diêm Dụ.

[Xin chào, bạn có một gói hàng mang tên ông xã đẹp trai!

Hướng dẫn sử dụng:

- Bước 1: Mở hàng.

- Bước 2: Kiểm tra hàng.

- Bước 3: Tắt đèn và làm những gì bạn muốn.]

Đính kèm ở đó còn có một gói áo mưa bắt mắt.

Quận Hy Ca ngệt mặt, mang tai nhanh chóng đổ bưng.

Lúc này, một bàn tay đột nhiên vươn ra ôm lấy bụng cô.

Diêm Dụ cọ khuôn mặt như tạc vào làn da mềm mịn, trắng sáng của vợ, ý cười giảo hoạt hiện lên khóe môi.

"Bà xã, anh muốn em chơi với anh một trò chơi."

Quận Hy Ca phối hợp: "Trò chơi gì?"

"Chủ nhân, cô không định nhìn xem gói hàng đẹp trai này có gì ư?"

Quận Hy Ca ngửa cổ cười khanh khách, đôi vợ chồng âm ỉ một hồi, khoảnh khắc môi lưỡi giao nhau, Diêm Dụ khẽ rầm rì: "Yêu em, anh không hề hối hận..."

Tình yêu có đau, có khổ, có mệt, có nhọc, nhưng lại khiến người ta có thể sẵn sàng hy sinh tất cả, chỉ để đạt được thứ hạnh phúc đôi khi quá đỗi mơ hồ kia.

Nếu thật sự là dành cho nhau, thật sự là của nhau, vậy thì phong ba bão táp cũng chẳng thể ngăn cản nụ hôn nồng cháy của đôi ta.

Kiếp này yêu không hối, yêu không oán, không cần biết sau này ra sao, chỉ biết rằng hiện tại ta có nhau là đủ.

Nợ kiếp này chưa trả hết, không sao, kiếp sau ta lại đến tìm nhau và bù đắp...

Anh đứng trên chiếc cầu độc mộc, đợi em, nắm tay em, chúng ta cùng nhau rong chơi trên mọi nẻo đường của cuộc đời..

Chương 114: 114: Ngoại Truyện 5 An Cửu Cố Trình

Vừa đưa Quận Hy Ca ra xe, An Cửu chợt nhận ra mình đã quên mất điện thoại.

Vậy là cô bèn vòng ngược trở lại bệnh viện X, phòng khám của Cố Trình.

Vội vã thế nào, cô mới bước tới cửa thì bỗng trượt chân, sau đó, ngay trước ánh mắt của Cố Trình, ngã xuống.

Đầu gối va chạm với nền đất khiến An Cửu đau đớn nhe răng, cộng thêm sự xấu hổ, cô cứ nằm đờ ở đó mấy giây chưa dậy được.

"Sao em lúc nào cũng làm cho người khác lo lắng vậy?"

Cố Trình chau mày dìu cô lên, cưỡng ép dìu cô xuống ghế.

An Cửu định bật dậy lấy chiếc điện thoại rồi rời đi nhưng anh ta một mực tóm cổ chân cô, đột ngột quỳ xuống, diềm nhiên vạch ống quần cô lên.

Làn da trên đầu gối đã bị thâm tím một mảng, thấy thế, Cố Trình lại nhỏ giọng trách mắng: "Hậu đậu hệt như đứa trẻ con, xem ra không có anh em không thể tự lo cho bản thân rồi..."

An Cửu hừ lạnh, cô gắt gỏng: "Tôi tự lo được, anh lấy tư cách gì để quản tôi?"

Rõ ràng không thân thiết mà cứ thích xen vào cuộc sống của người khác.

Cô không muốn tương bỡ, gã đàn ông này rất xấu tính, hơn nữa còn liên tục chòng ghẹo cô.

Điều đó khiến cho cô không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả!

Bọn họ vừa mới xác định quan hệ chưa lâu nhưng hai hôm trước, An Cửu nghe được từ miệng Diêm Dụ việc Cố Trình có bạn gái cũ.

Cô tức lắm, giận hơn cả là bởi vì anh ta dám che giấu cô việc này! Nếu đã không có gì mập mờ, hổ thẹn, tại sao không nói với cô? An Cửu có thể chấp nhận việc Cố Trình có bạn gái cũ, cũng từng rất yêu cô ấy, nhưng lại không thể chấp nhận được việc anh giấu giếm cô quá khứ của mình.

Như vậy chẳng khác nào anh coi cô là người thừa, chỉ có người thừa mới xứng bị đối đãi thế. Cố Trình biết bản thân sai, mặc dù đã kiên trì giải thích với An Cửu nhưng dường như cô vẫn chưa chịu nguôi lòng.

Anh quẫn bách, bất lực, nghe cô hỏi vậy, cả người chỉ thấy lạnh lẽo. Qua một lúc, người đàn ông thều thào bằng chất giọng khản đặc: "Anh xin lỗi, nhưng anh nhất định sẽ không chia tay với em." An Cửu nhìn anh, đôi môi mím chặt vào nhau, khóe mắt rung rung đầm lệ.

Đây là lần đầu tiên cô đặt niềm tin vào người khác, cho nên chỉ cần một chút tổn thương cũng đã khiến cô khó lòng chịu đựng. Cố Trình nói xong, anh lặng lẽ thoa thuốc cho cô, nhìn cô khóc, muốn lau nước mắt cho cô mà không có dũng khí. "Lần sau đi đứng cẩn thận một chút." Cố Trình dặn dò, đoạn nhét thuốc cùng với điện thoại vào tay cô. Anh toan đứng lên thì đúng lúc này, An Cửu bất chợt nín khóc.

Cô choàng tay qua cổ anh, nhắm tịt hai mắt, phủ xuống một nụ hôn ẩm ướt...

Cảm nhận chiếc lưỡi đang đảo loạn trong khoang miệng mình, Cố Trình luồn tay ra sau gáy cô, đổi vị trí tấn công dữ dội.

Sau nụ hôn sâu và kéo dài, An Cửu gục đầu vào ngực anh hít thở, im ắng.

Cố Trình vuốt tóc cô, ánh mắt sóng sánh tình cảm, giọng vang lên như van xin.

"Cửu, cho anh một cơ hội.

Anh hứa...!sẽ không làm em khóc thêm bất kì lần nào nữa..."

Dứt lời, nâng mặt cô lên, hôn nhẹ vào mi mắt còn vương giọt nước mặn chát.

Sống ở đời này, sai lầm cũng chỉ nên phạm một lần để nhớ, để rút kinh nghiệm, đặc biệt là những sai lầm không đáng.

Cố Trình có lẽ chẳng bao giờ dám giấu cô điều gì nữa, bởi anh sợ bản thân sẽ đánh mất cô, đánh mất cô chỉ vì sự ngu ngốc nhất thời này.

...

"Rượu...!thật là ngon!"

An Cửu uống ực hết một chai rượu, mặt mũi đỏ ửng, đang lắc la lắc lư ngồi bên bờ biển.

Tâm trạng cô nàng có vẻ tốt, cứ cười cười nói nói một mình từ chiều tới giờ.

Cố Trình mỉm cười bất đắc dĩ, anh gỡ tay cô ra khỏi chai thủy tinh dày, kế tiếp, khom người bế cô lên.

"A...!buông em ra!"

Người trong lòng đột nhiên giãy giụa, Cố Trình thả cô xuống, thấy cô vươn tay về phía bó hoa cưới đang nằm chỏng chơ trên cát liền không kiềm được phì cười.

Anh ghé vào tai cô, hơi thở nóng hằm hập khiến An Cửu nhột đến mức phải rụt cổ lại.

"Cửu, em nóng lòng muốn làm dâu nhà họ Cố đến như vậy à?"

An Cửu nhú mày, cô dụi mắt bất mãn rồi mạnh miệng phủ nhận: "Ai thèm tên khốn như anh chứ?! Cút đi cho em còn ngủ!"

Nhìn cô cứng đầu, Cố Trình nở một nụ cười sủng nịch.

Anh ôm siết cô vào lòng, lời nói ra trầm mà ấm.

"Nhưng tên khốn này lại rất thích em, phải làm sao bây giờ? Em...!có định nuôi hẳn không?"

"Nuôi hả?" An Cửu ợ ra một hơi toàn mùi rượu, cô vốc một nắm cát ném tứ tung, cái miệng nhỏ cười hề hề: "Cũng được, ý kiến này không tồi!"

Bàn tay An Cửu không chịu an phận mà ngược lại vô cùng nghịch ngợm, cô nhéo nhéo hai má của Cố Trình, lần lần, thế nào lại mò xuống ngực anh xoa xoa.

Không biết sờ phải cái gì, cô nàng bỗng nhiên há miệng kinh ngạc.

Cố Trình thờ dài, anh bao lấy tay cô, từ từ rút trong áo ra một chiếc hộp nhỏ phủ nhung trơn mịn.

Gió biển tạt qua mang theo hơi lạnh khiến cho thần trí An Cửu tỉnh táo hơn chút.

Cô tò mò gõ vào chiếc hộp mấy cái, cố căng mắt ra nhìn xem trong đó chứa gì.

"Cửu..."

Cố Trình bày ra thái độ nghiêm túc, anh ngồi đối diện với cô, cầm tay cô mở chiếc hộp ra.

Nếu đã bị cô phát hiện thì chi bằng anh sẽ đi trước kế hoạch một bước.

"Làm vợ anh nhé? Anh sẽ chăm sóc cho em cả đời!"

Khi nói câu này, Cố Trình rất run, nhịp tim cũng trở nên khẩn trương bất thường.

Bầu không khí rơi vào một khoảng tĩnh lặng, An Cửu chỉ thấy trên tay anh là một chiếc nhẫn phát sáng lấp lánh như ánh sao đêm.

Cô sửng sờ trong giây lát rồi vỡ òa, tất cả mọi cảm xúc vui vẻ, sung sướng thi nhau ập tới.

Cô gật đầu lia lịa, mếu máo hỏi: "Cố Trình, anh đang cầu hôn em hay là do em say rượu gặp ảo giác?"

"Đương nhiên không phải ảo giác."

Ngữ khí của anh dịu dàng, chầm chậm đeo chiếc nhẫn vào tay cô,

anh thầm nghĩ, ảo giác của em chính là anh, và anh sẽ biến ảo giác ấy thành sự thật.

Cố Trình cúi đầu hôn lên bàn tay nhỏ nhắn của An Cửu, anh mỉm cười mãn nguyện: "Sáng mai thức dậy, em không được nói mình say rượu, phải bỏ trách nhiệm đầu đấy!"

Không quản thời gian qua đã xảy ra những gì, chỉ quản tương lai của anh có em hay không?

Tình yêu giống như loài cá vậy, ở dưới nước thì sống, lên trên cạn thì chết...!Không có sự đồng thuận của hai bên, sao có thể vững bền?

...The end...!.